

सत् साहेब
सतगुरु देवनी दया

ज्ञान गंगा

(तत्त्वज्ञानना आधारथी भारत
विश्व उपर राज करशे)

प्रचार प्रसार समिति
भंडी छोड भक्ति मुक्ति ट्रस्ट (संभंधित)
सतलोक आश्रम, चंडीगढ रोड
भरवाला - जिल्लो हिसार (हरियाणा)

જગતગુરુ તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજના
સત્સંગોના સંગ્રહનું અનમોલ પુસ્તક

‘ ‘જ્ઞાન ગંગા’ ’

પ્રકાશક

પ્રચાર પ્રસાર સમિતિ

સતલોક આશ્રમ, હિસાર-ટોહાના રોડ, બરવાલા
જિલ્લો : હિસાર (હરિયાણા)

ધર્માર્થ મૂલ્ય : રૂ. 20/-

અવશ્ય જુઓ

સંત રામપાલજી મહારાજના મંગલ પ્રવચન

॥ સાધના ॥ ઉપર રાત્રે 07-40 થી 08-40
આઘ્યાત્મિક સામાજિક ટી.વી. વૈનલ

ઉપર બપોરે 02-00 થી 03-00

HARYANA
NEWS

ઉપર સવારે 06-00 થી 07-00

ईश्वर

ઉપર રાત્રે 08-30 થી 09-30

સતલોક આશ્રમ

હિસાર-ટોહાના રોડ, બરવાલા, જિલ્લો : હિસાર (હરિયાણા)

☎ 08222880541, 08222880542, 08222880543,
08222880544, 08222880545
Visit us at : jagatgururampalji.org
e-mail : jagatgururampalji@yahoo.com

અનુક્રમણિકા

ક્રમ	વિષય	પૃષ્ઠાંક
૧ ભક્તિ મર્યાદા (પ્રસ્તાવના)		1
● નામ કયા રામનું જપવાનું છે ?		8
● ગુરુદીક્ષા ગ્રહણ કરનાર (નામ લેવાવાળા વ્યક્તિઓ) માટે આવશ્યક જાણકારી		11
૨ સૃષ્ટિરચના (સંપૂર્ણ જગતની રચના)		28
● આત્માઓ કાળના જાળમાં કેવી રીતે ફસાયા ?		31
● શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી અને શ્રી શિવજીની ઉત્પત્તિ		35
● ત્રણે ગુણ શું છે ? પ્રમાણ સહિત		37
● બ્રહ્મ (કાળ)ની અવ્યક્ત રહેવાની પ્રતિજ્ઞા		38
● બ્રહ્માનો પોતાના પિતા (કાળ)ની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયત્ન		41
● માતા (દુર્ગા) દ્વારા બ્રહ્માને શ્રાપ આપવો		42
● વિષ્ણુનું પોતાના પિતા (કાળ)ની પ્રાપ્તિ માટે પ્રસ્થાન અને માતાના આશીર્વાદ પ્રાપ્ત કર્યા		43
● પરબ્રહ્મના સાત શંખ બ્રહ્માંડોની સ્થાપના		51
● પવિત્ર અથર્વવેદમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		53
● પવિત્ર ઋગ્વેદમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		58
● પવિત્ર શ્રીમદ્દેવી મહાપુરાણમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		63
● પવિત્ર શિવ મહાપુરાણમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		65
● પવિત્ર શ્રીમદ્ભગવત ગીતાજીમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		66
● પવિત્ર બાઇબલ તથા પવિત્ર કુરાન શરીફમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		69
● પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિર્દેવ)જીની અમૃતવાણીમાં સૃષ્ટિરચના		71
● માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજીની અમૃતવાણીમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ		73
● આદરણીય નાનક સાહેબજીની વાણીમાં સૃષ્ટિરચનાનો સંકેત		80
● અન્ય સંતો દ્વારા સૃષ્ટિરચનાની દંતકથા		84
૩ કોણ તથા કેવો છે કુલ (સર્વ)નો માલિક		86
● આદરણીય ધર્મદાસ સાહેબજી 'કબીર પરમેશ્વર'ના સાક્ષી		87
● આદરણીય દાદૂ સાહેબજી 'કબીર પરમેશ્વર'ના સાક્ષી		88
● આદરણીય મલૂકદાસ સાહેબજી 'કબીર પરમેશ્વર'ના સાક્ષી		89
● આદરણીય ગરીબદાસ સાહેબજી 'કબીર પરમેશ્વર'ના સાક્ષી		89
● આદરણીય નાનકજી દ્વારા 'ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ'માં 'કબીર પરમેશ્વર'નું પ્રમાણ		91
● પ્રભુ કબીર સાહેબે રામાનંદજીને તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવ્યું		93
૪ પવિત્ર શાસ્ત્ર પણ (કવિર્દેવ) કબીર પરમેશ્વરના સાક્ષી		109
૫ કબીર સાહેબ ચારેય યુગોમાં આવે છે		118

ક્રમ	વિષય	પૃષ્ઠાંક
●	સતયુગમાં કવિદેવ (કબીર સાહેબ)નું 'સતસુકૃત'ના નામે પ્રાગટ્ય	118
●	ત્રેતાયુગમાં કવિદેવ (કબીર સાહેબ)નું 'મુનિન્દ્ર' નામથી પ્રાગટ્ય	123
●	દ્વાપર યુગમાં કવિદેવ (કબીર સાહેબ)નું 'કરુણામય' નામથી પ્રાગટ્ય	127
●	દ્વાપર યુગમાં ઇન્દ્રમતિને શરણમાં લેવી	127
●	કબીર સાહેબ (કવિદેવ)નું કળિયુગમાં પ્રાગટ્ય	133
૬	પૂર્ણસંતની ઓળખ (પવિત્ર સદ્ગંથો દ્વારા પૂર્ણ સંતની ઓળખ)	140
●	ત્રણ વારમાં નામ-જાપ આપવાનું પ્રમાણ	143
૭	સંતને સતાવવાની સખ	150
૮	ભટકેલાઓને માર્ગદર્શન	154
●	પ્રભુના ધ્યાસા ભક્ત બસંતસિંહ સૈનીને માર્ગ મળવો	154
●	અદ્ભુત કચિશ્મા	159
●	પરમેશ્વરે કરેલી અનહોની	160
●	પરમેશ્વરે ગરીબોનું સાંભળ્યું	163
●	ભગવાન તો આવા જ હોય	164
●	લૂટાયેલા-પીટાયેલાઓને આશરો	165
●	સંત તો આવા જ હોય	166
●	પોતાના ભક્તને ધર્મરાજના દરબારમાંથી છોડાવવો	168
●	પૂર્ણ પરમાત્મા સાધકને ભયંકર રોગથી મુક્ત કરીને આયુષ્ય વધારી દે છે	170
●	ભક્તમતિ સુશીલાની આંખ સારી કરવી	172
●	ત્રણેય તાપોને પૂર્ણ પરમેશ્વર જ સમાપ્ત કરી શકે છે	173
૯	કબીર સાહેબની કાળ સાથે વાર્તા	178
૧૦	વિશ્વ વિજેતા સંત (સંત રામપાલજી મહારાજ)ની અધ્યક્ષતામાં વિશ્વ ધર્મગુરુના રૂપમાં પ્રતિષ્ઠિત થશે	181
●	સંત રામપાલજીના વિશે 'નાસ્ત્રેદમસ'ની ભવિષ્યવાણી	181
●	નાસ્ત્રેદમસના સમર્થનમાં અન્ય ભવિષ્યવક્તાઓની ભવિષ્યવાણી	187
●	સંત રામપાલજી મહારાજનો સંક્ષિપ્ત પરિચય	191
૧૧	પ્રમાણ માટે જુઓ ફોટો કોપી	198
૧૨	યથાર્થ જ્ઞાનનો પ્રકાશ (પરમેશ્વરના વિષયમાં શાસ્ત્રો શું કહે છે ?)	214
●	પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન કોણે કહ્યું ?	215
●	શ્રીમદ્ ભગવત્ ગીતા સાર	224
●	ત્રણે ગુણો શું છે ? પ્રમાણ સાથે	232
●	પુરાણોના વાક્યોનો સાર	235
●	ત્રણ ગુણવાળી માયા જીવને મુક્ત થવા દેતી નથી	235
●	અન્ય દેવતાઓ (રજગુણ - બ્રહ્માજી, સતગુણ - વિષ્ણુજી, તમગુણ-શિવજી)ની પૂજા બુદ્ધિહીનો જ કરે છે	239

ક્રમ	વિષય	પૃષ્ઠાંક
●	પવિત્ર ચારે વેદો અનુસાર સાધનાનું પરિણામ કેવળ સ્વર્ગ તથા મહાસ્વર્ગની પ્રાપ્તિ - મુક્તિ નહિ	243
●	શાસ્ત્રવિધિ વિરુદ્ધ સાધના પતનનું કારણ	243
●	શ્રાદ્ધ કાઢવાવાળા પિતૃ બનશે - મુક્ત નહિ થાય	243
●	તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ પછી જ ભક્તિનો પ્રારંભ થાય છે	249
●	ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મના ઈષ્ટ (પૂજ્યદેવ) પૂર્ણ બ્રહ્મ છે	250
●	બ્રહ્મનો સાધક બ્રહ્મને તથા પૂર્ણ બ્રહ્મનો સાધક પૂર્ણ બ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત થાય છે	252
●	બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) ની સાધના અનુત્તમ (ખરાબ) છે	253
●	શંકા સમાધાન	256
●	ગાદી તથા મહંત પરંપરાની જાણકારી	257
●	પવિત્ર તીર્થ તથા ધામની જાણકારી	260
।✦	અમરનાથ ધામની સ્થાપના	261
।✦	વૈષ્ણવદેવી મંદિરની સ્થાપના	262
।✦	પુરીમાં જગન્નાથ મંદિર કેવી રીતે બન્યું ?	263
।✦	જગન્નાથ મંદિરમાં છૂત અછૂત પ્રારંભથી જ નથી	268
●	સ્વર્ગની પરિભાષા શું છે ?	270
●	ગીતા જ્ઞાનદાતાની ઉત્પત્તિનો સંકેત	278
●	કબીર સાહેબ દ્વારા વિભીષણ તથા મંદોદરીને શરણમાં લેવા	280
●	દ્વાપર યુગમાં ઇન્દ્રમતિને શરણમાં લેવી	284
●	પવિત્ર પુરાણોનું રહસ્ય	289
।✦	બ્રહ્માજી વિષ્ણુજીનું યુદ્ધ	293
।✦	શ્રી વિષ્ણુપુરાણ	294
।✦	શ્રી બ્રહ્માપુરાણ	298
।✦	શ્રી દેવી મહાપુરાણમાંથી જ્ઞાનગ્રહણ કરો	300
।✦	શ્રી શિવ મહાપુરાણમાંથી સાર વિચાર	306
।✦	શ્રી વિષ્ણુની ઉત્પત્તિ	307
।✦	શ્રી બ્રહ્મા તથા શિવની ઉત્પત્તિ	307
।✦	ત્રણે ગુણો શું છે ? પ્રમાણ સાથે	308
।✦	નિષ્કર્ષ	309
।✦	(રબોગુણ - શ્રી બ્રહ્માજી, સતોગુણ - શ્રી વિષ્ણુજી તથા તમો ગુણ - શ્રી શિવજી) ત્રિદેવોની પૂજા વ્યર્થ કહી છે	310
૧૩	શાસ્ત્રાર્થ વિષય	311
૧૪	ભટકેલાઓને સતમાર્ગ	320

ભૂમિકા

અનાદિ કાળથી જ માનવ પરમ શાંતિ, સુખ તથા અમૃતવની શોધમાં લાગેલ છે. તે પોતાના સામર્થ્ય અનુસાર પ્રયત્ન કરતો આવી રહ્યો છે પરંતુ તેની આ ઈચ્છા ક્યારેય પૂર્ણ નથી થઈ રહી. આવું એટલા માટે છે કે તેને આ ઈચ્છાને પ્રાપ્ત કરવાના માર્ગનું પૂર્ણ જ્ઞાન નથી. દરેક પ્રાણી ઈચ્છે છે કે કોઈ કાર્ય ન કરવું પડે, જમવા માટે સ્વાદિષ્ટ ભોજન મળે, પહેરવા માટે સુંદર વસ્ત્રો મળે, રહેવા માટે આલિશાન ભવન હોય, ફરવા માટે સુંદર પાર્ક હોય, મનોરંજન માટે મધુર-મધુર સંગીત હોય, ખૂબ નાય-ગાન, મોજ-મસ્તી કરીએ અને ક્યારેય બીમાર ન થઈએ, ક્યારેય વૃદ્ધ ન થઈએ અને ક્યારેય મૃત્યુ ન આવે વગેરે..વગેરે, પરંતુ જે સંસારમાં આપણે રહીએ છીએ ત્યાં ન તો આવું જોવા મળે છે, ન તો આવું સંભવ જ છે કારણ કે આ લોક નાશવાન છે. આ લોકની દરેક વસ્તુઓ પણ નાશવાન છે અને આ લોકના રાજા બ્રહ્મ કાળ છે. જે એક લાખ માનવ સૂક્ષ્મ શરીરને ખાય છે. તેણે બધા પ્રાણીઓને કર્મ-ભર્મ તથા પાપ-પુણ્યરૂપી જાળમાં ફસાવીને ત્રણ લોકના પાંજરામાં કેદ કરી રાખ્યા છે.

કબીર સાહેબ કહે છે કે :

કબીર, તીન લોક પિંજરા ભયા, પાપ પુણ્ય દો જલ /
સભી જીવ ભોજન ભયે, એક ખાનેવાલા કાલ /
ગરીબ, એક પાપી એક પુન્યી આયા, એક હૈ સૂમ દલેલ રે /
બિના ભજન કોઈ કામ નહીં આવે, સબ હૈ જમ કી જેલ રે ॥

તે નથી ઈચ્છતો કે કોઈ પ્રાણી આ પાંજરારૂપી કેદમાંથી બહાર નીકળે. તે એમ પણ નથી ઈચ્છતો કે જીવ આત્માને પોતાના નિજ ઘર સતલોકની ખબર પડે. એટલા માટે તે પોતાની ત્રણ ગુણવાળી માયાથી દરેક જીવને ભ્રમિત કરી રહ્યો છે. પછી માનવને આ ઉપરોક્ત ઈચ્છા (ચાહત) ક્યાંથી ઉત્પન્ન થઈ છે? અહીં આવું કશું જ નથી! અહીં આપણે બધાએ મરવાનું છે, બધા દુઃખી તથા અશાંત છે. જે સ્થિતિને આપણે અહીં પ્રાપ્ત કરવા ઈચ્છીએ છીએ, તેવી સ્થિતિમાં આપણે આપણા નિજ ઘરે સતલોકમાં રહેતા હતા. કાળ બ્રહ્મના લોકમાં આવીને ફસાઈ ગયા અને આપણે નિજ ઘરનો રસ્તો ભૂલી ગયા. કબીર સાહેબ કહે છે કે :

ઈચ્છા રૂપી ખેલન આયા, તાર્તે સુખ સાગર નહીં પાયા /

આ કાળ બ્રહ્મના લોકમાં શાંતિ તથા સુખનું નામોનિશાન પણ નથી. ત્રિગુણી માયામાંથી ઉત્પન્ન કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, અહંકાર, રાગ-દ્વેષ, હર્ષ-શોક, નફો-નુકસાન, માન-અભિમાનરૂપી અવગુણ દરેક જીવને પરેશાન કરી રહ્યા છે. અહીં એક જીવ બીજા જીવને મારીને ખાઈ જાય છે, શોષણ કરે છે, ઈજાત લૂંટી લે છે, ધન લૂંટી લે છે, શાંતિ છીનવી લે છે. અહીંયા ચારેય બાજુ આગ લાગેલી છે. જો તમે શાંતિથી

રહેવા માગશો તો બીજા તમને નહીં રહેવા દે . તમારી ઈચ્છા ન હોય તો પણ ચોર ચોરી કરી જાય છે , ડાકૂ લૂંટ ચલાવી જાય છે , અકસ્માત થઈ જાય છે , ખેડૂતનો પાક બગડી જાય છે , વેપારીનો વેપાર ઠપ્પ થઈ જાય છે , રાજાનું રાજ્ય છિનવી લેવાય છે , સ્વસ્થ શરીરમાં બીમારી આવી જાય છે એટલે કે અહીંયા કોઈપણ વસ્તુ સુરક્ષિત નથી . રાજાઓના રાજ્ય , ઈજજતદારની ઈજજત , ધનવાનનું ધન , તાકતવરની તાકાત અને અહીં સુધી કે આપણા સૌના શરીર પણ અચાનક છિનવી લેવાય છે . માતા-પિતાની સામે જ યુવાન છોકરા-છોકરી મરી જાય છે , દૂધ પીતા બાળક (શિશુ)ને રડતો મૂકીને માતા-પિતા મરી જાય છે , યુવાન બહેનો વિધવા બની જાય છે અને પહાડ જેટલા દુઃખોને ભોગવવા માટે મજબૂર બનવું પડે છે . વિચાર કરો કે શું આ સ્થાન રહેવાને યોગ્ય છે ? પરંતુ આપણે મજબૂરીવશ અહીંયા રહ્યા છીએ કારણકે આ કાળના પાંજરામાંથી બહાર નીકળવાનો કોઈ માર્ગ નજરે આવતો નથી અને બીજાને દુઃખી કરવાની તથા દુઃખ સહન કરવાની આદત પડી ગઈ છે . અગર આપણને આ લોકમાં થવાવાળા દુઃખોથી બચાવ કરવો છે તો અહીંના પ્રભુ કાળથી પણ અલગ પરમ શક્તિ યુક્ત પરમેશ્વર (પરમ અક્ષર બ્રહ્મ)ની શરણ લેવી પડશે . જે પરમેશ્વરનો ડર કાળ પ્રભુને પણ છે . જેમના ડરથી આ ઉપરોક્ત કષ્ટો તે જીવને નથી આપી શકતો . જે પૂર્ણ પરમાત્મા એટલે કે પરમ અક્ષર બ્રહ્મ (સત્ય પુરૂષ)ની શરણ પૂર્ણ સંતના બતાવેલ માર્ગથી ગ્રહણ કરે છે . તે જ્યાં સુધી સંસારમાં ભક્તિ કરતો રહે છે , તેને ઉપરોક્ત કષ્ટો આજીવન નથી થતા . જે વ્યક્તિ આ પુસ્તક “જ્ઞાનગંગા”ને વાંચશે તેને જ્ઞાન થઈ જશે કે આપણે આપણા સાચા ઘરને જ ભૂલી ગયા છીએ . તે પરમ શાંતિ તથા સુખ અહીં ન હોઈ નિજ ઘર સતલોકમાં જ છે . જ્યાં , ના તો જન્મ છે , ના મૃત્યુ છે , ના વૃદ્ધાવસ્થા છે , ના દુઃખ , ના કોઈ પ્રકારના લડાઈ-ઝઘડા છે , ના કોઈ બીમારી છે , ના પૈસાની કોઈ આપ-લે છે , ના વીજળીનું બિલ ભરવાનું , ના મનોરંજનના સાધન ખરીદવાના છે . ત્યાં તો બધું પરમાત્મા દ્વારા નિઃશુલ્ક તથા અખંડ છે . બંદી છોડ ગરીબદાસજી મહારાજની વાણીમાં પ્રમાણ છે કે :

બિન હી મુખ સારંગ રાગ સુન, બિન હી તંતી તાર ।
 બિના સુર અલગોજે બજે, નગર નાય ધુમાર ॥
 ઘન્ટા બાજે તાલ નગ, મંજીરે ડફ ઝાંઝ ।
 મૂરલી મધૂર સુહાવની, નિસબાસર ઔર સાંઝ ॥
 બિન બિહંગમ બાજહિ, તરક તમ્બૂરે તીર ।
 રાગ ખંડ નહીં હોત હૈ, બંધ્યા રહત સમીર ॥
 તરક નહીં તોરા નહીં, નાહી કશીસ કબાબ ।
 અમૃત પ્યાલે મધ પીવે, જ્યાં ભાટી ચવે શરાબ ॥
 મતવાલે મસ્તાનપુર, ગલી-ગલી ગુલજાર ।

સંખ શરાબી ફિરત હૈં, ચલો તાસ બજાર ॥
 સંખ-સંખ પત્ની નાયેં, ગાવેં શબ્દ સુભાન ।
 ચંદ્ર બદન સૂરજમુખી, નાંહી માન ગુમાન ॥
 સંખ હિંડોલે નૂર નગ, ઝૂલેં સંત હજૂર ।
 તખ્ત ધની કે પાસ કર, એસા મુલક જહૂર ॥
 નદી નાવ નાલો બગેં, છૂટ્ટેં ફૂહારે સુ-ન ।
 ભરે હોદ સરવર સદા, નહીં પાપ નહીં પુણ્ય ॥
 ના કોઈ ભિક્ષુક દાન દે, ના કોઈ હાર વ્યવહાર ।
 ના કોઈ જન્મ મરે, એશા દેશ હમાર ॥
 જહાં સંખાં લહર મેહર કી ઉપજેં, કહર જહાં નહીં કોઈ ।
 દાસ ગરીબ અચલ અવિનાશી, સુખ કા સાગર સોઈ ॥

સતલોકમાં ફક્ત એક રસ પરમ શાંતિ તથા સુખ છે. જ્યાં સુધી આપણે સતલોકમાં જઈશું નહીં ત્યાં સુધી આપણને પરમ શાંતિ, સુખ તથા અમૃત્વની પ્રાપ્તિ નહિ થાય. સતલોક જવું ત્યારે જ સંભવ થશે જ્યારે આપણે પૂર્ણ સંતથી ઉપદેશ લઈ પૂર્ણ પરમાત્માની આજીવન ભક્તિ કરીશું. આ પુસ્તક ‘જ્ઞાનગંગા’ના માધ્યમથી અમે જે સંદેશ આપવા માગીએ છીએ તેમાં કોઈ દેવી-દેવતા તથા ધર્મની બુરાઈ છોડી સર્વ પવિત્ર ધર્મ ગ્રંથોમાં છુપાયેલ ગૂઢ રહસ્યને જાહેર કરીને યથાર્થ ભક્તિ માર્ગ બતાવવા માંગીએ છીએ, જે વર્તમાનના સર્વે સંત, મહંત તથા આચાર્ય ગુરુ સાહેબો તો શાસ્ત્રોમાં છુપાયેલા ગૂઢ રહસ્યને સમજી શક્યા નથી. કબીર સાહેબ પોતાની વાણીમાં કહે છે કે

‘વેદ કતેબ જૂઠે ના ભાઈ, જૂઠે હૈં સો સમજે નાહી ॥

જેના કારણે ભક્ત સમાજને અપાર નુકસાન થઈ રહ્યું છે. બધા પોતાના અનુમાનથી તથા ગુરૂઓ દ્વારા બતાવવામાં આવેલ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ સાધના કરે છે. જેનાથી ન તો માનસિક શાંતિ મળે છે અને ન તો શારીરિક સુખ, ના તો ઘર તથા કારોબારમાં લાભ અને ના તો પરમેશ્વરનો સાક્ષાત્કાર થાય છે અને ન તો મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. આ તમામ સુખો કઈ રીતે પ્રાપ્ત થાય તથા એ જાણવા માટે કે હું કોણ છું? ક્યાંથી આવ્યો છું? શા માટે જન્મ લઉં છું? શા માટે મૃત્યુ પામું છું? અને શા માટે દુઃખ ભોગવું છું? આખર આ બધું કોણ કરાવી રહ્યું છે? અને પરમેશ્વર કોણ છે? કેવો છે? ક્યાં છે? તથા કેવી રીતે મળશે? અને બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને શિવના માતા-પિતા કોણ છે અને કેવી રીતે કાળ બ્રહ્મની જેલમાંથી મુક્તિ મેળવીને આપણા સાચા ઘરે (સતલોકમાં) પાછા જઈ શકીએ. આ તમામ બાબત આ પુસ્તકના માધ્યમથી દર્શાવવામાં આવેલ છે જેથી વાંચીને સામાન્ય ભક્તાત્માઓનું કલ્યાણ સંભવ થઈ શકે. આ પુસ્તક સદ્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના પ્રવચનોનો સંગ્રહ છે જે સદ્ગ્રંથો તથા પર આધારિત

છે. અમને પૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે જે પાઠકજન રુચિપૂર્વક તથા નિષ્પક્ષ ભાવથી પઠન કરી અનુકરણ કરશે તેનું કલ્યાણ સંભવ છે.

આત્મ પ્રાણ ઉદ્ધાર હો, એસા ધર્મ નહો ઔર ।

કોટિ અશ્વમેઘ યજ્ઞ, સકલ સમાના ભૌર ॥

જીવ ઉધ્ધાર પરમ પુણ્ય, એસા કર્મ નહો ઔર ।

મરૂ સ્થલ કે મૃગ જ્યો, સબ મર ગયે દૌર-દૌર ॥

ભાવાર્થ : જો એક આત્માને સત્ભક્તિમાર્ગ પર લગાવીને તેનું આત્મકલ્યાણ કરાવી દેવામાં આવે તો કરોડ અશ્વમેઘ યજ્ઞનું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે અને તેના બરાબર (તેની સરખામણીમાં) કોઈ ધર્મ નથી.

જીવાત્માના ઉધ્ધારને માટે કરવામાં આવેલ કાર્ય એટલે કે સેવાથી શ્રેષ્ઠ કાર્ય કોઈ નથી. પોતાનું પેટ ભરવા માટે તો પશુ-પક્ષી પણ આખો દિવસ ભટકે છે. એવી જ રીતે તે વ્યક્તિ છે, જે પરમાર્થ રૂપ કાર્ય નથી કરતા. પરમાર્થરૂપકર્મ સર્વશ્રેષ્ઠ સેવા જીવ કલ્યાણને માટે કરેલ કર્મ છે. જીવકલ્યાણનું કાર્ય ન કરીને બધા માનવ રણના હરણની જેમ દોડી-દોડીને મરી જાય છે. જેને થોડાક દૂરના અંતરે પાણી જ પાણી દેખાય છે અને ત્યાં દોડીને જાય છે ત્યારે જમીન પ્રાપ્ત થાય છે. ફરી પાછું થોડેક દૂરના અંતરે જમીનનું જળ (પાણી) દેખાય છે અને ત્યાં દોડીને જવાથી જમીન (ચમકતી રેતીલી જમીન) જ પ્રાપ્ત થાય છે. આમ અંતમાં તે હરણનું તરસથી જ મૃત્યુ થઈ જાય છે. બરાબર આ જ પ્રમાણે જે પ્રાણી આ કાળલોકમાં જ્યાં આપણે રહીએ છીએ તે બધા તે હરણની જેમ સુખની આશા કરે છે, જેમ નિઃસંતાન વિચારે છે કે સંતાન થશે એટલે હું સુખી થઈ જઈશ. સંતાનવાળાઓને પૂછવાથી તેમની અનેક સમસ્યાઓ (તકલીફો) સાંભળવા મળશે. નિર્ધન (કંગાળ) વ્યક્તિ વિચારે છે કે ધન થઈ જાય તો હું સુખી થઈ જાઉં. જ્યારે ધનવાનોની કુશળતા જાણવા પ્રશ્ન કરશો તો ઢગલાબંધ (હેરાનગતિઓ) સાંભળવા મળશે. કોઈ રાજ્ય પ્રાપ્તિને સુખ માને છે, આ તેની મહાન ભૂલ છે. રાજા (મંત્રી, મુખ્યમંત્રી, પ્રધાનમંત્રી, રાષ્ટ્રપતિ)ને સ્વપ્નમાં પણ સુખ નથી હોતું. જેમ ચારથી પાંચ સભ્યોના પરિવારનો મોભી પોતાના પરિવારના સંચાલનમાં કેટલો પરેશાન (દુઃખી) રહે છે. રાજા તો એક મોટા રાજ્યનો મોભી હોય છે. તેનું પ્રબંધ (સંચાલન) કરવામાં સ્વપ્નમાં પણ સુખ નથી હોતું. રાજા લોક દારૂ પીને ગમ (દુઃખ)ને ભૂલવાનો પ્રયત્ન કરે છે. માયા (ધન) એકદમ કરવાને માટે જનતા પાસેથી વેરો ઉઘરાવે છે. જે રાજા સત્ય ભક્તિ નથી કરતા તે પછી આગળના જન્મોમાં પશુ યોનિઓને પ્રાપ્ત થઈને પ્રત્યેક વ્યક્તિથી વસૂલ કરેલા કરજો (ટેક્ષ)ને તેમના પશુ બનીને પાછો આપે છે. જે વ્યક્તિ મનમુખી (મનમરજીવાળો) થઈને તથા જૂઠા (ખોટા) ગુરૂઓથી દિક્ષા લઈને ભક્તિ તથા ધર્મ કરે છે તે વિચારે છે કે ભવિષ્યમાં સુખ થશે પરંતુ એનાથી વિપરીત દુઃખ જ પ્રાપ્ત થાય છે.

કબીર સાહેબ કહે છે કે મારું આ જ્ઞાન એવું છે કે જે જ્ઞાની પુરુષ હશે તે આને સાંભળીને હૃદયમાં સમાવી લેશે અને જે મૂર્ખ હશે તેની સમજમાં નહિ આવે.

“કબીર, જ્ઞાની હો તો હૃદય લગાઈ, મૂર્ખ હો તો ગમ ના પાઈ”

વધારે જાણકારી માટે કૃપા કરી પ્રવેશ કરો આ પુસ્તક “જ્ઞાન ગંગા”માં આ પુસ્તક વાંચીને સુગ્રીમ કોર્ટના મુખ્ય અધિક વક્તા શ્રી સુરેશચંદ્રએ કહ્યું કે, આ પુસ્તકનું નામ તો “જ્ઞાન સાગર” હોવું જોઈએ.

“કળિયુગમાં સતયુગ”

(સંત રામપાલજીના સત્સંગના વચનોમાંથી મેળવેલ)

સતયુગ તે સમયને કહે છે જે યુગમાં અધર્મ નથી હોતો. શાંતિ હોય છે. પિતાના પહેલા પુત્રનું મૃત્યુ થતું નથી, સ્ત્રી વિધવા થતી નથી. રોગરહિત શરીર હોય છે. સર્વ માનવ ભક્તિ કરે છે. પરમાત્માથી ડરવાવાળા હોય છે કારણ કે તેઓ આધ્યાત્મિક જ્ઞાનના સર્વ કર્મોથી પરિચિત હોય છે. મન, કર્મ, વચનથી કોઈને પીડા નથી આપતા તથા દુરાચારી નથી હોતા. જતિ-સતી, સ્ત્રી પુરુષ હોય છે. વૃક્ષો અધિક પ્રમાણમાં હોય છે. સર્વ મનુષ્ય વેદોના આધારે ભક્તિ કરે છે. વર્તમાનમાં કળિયુગ છે. આમાં અધર્મ વધી ચૂક્યો છે. કળિયુગમાં માનવનો ભક્તિ ઉપરથી વિશ્વાસ ઓછો થઈ જાય છે અથવા તો ભક્તિ કરતા જ નથી અગર કરે છે તો શાસ્ત્રવિધિને ત્યાગીને મનમાની ભક્તિ કરે છે. જે શ્રીમદ ભગવત ગીતા અધ્યાય 16 ના શ્લોક 23-24 માં મનાઈ કરી છે. જેના કારણે પરમાત્માથી જે લાભ પ્રાપ્ત થવો જોઈએ તે પ્રાપ્ત થતો નથી, એટલા માટે વધારે પ્રમાણમાં મનુષ્ય નાસ્તિક થઈ જાય છે. ધનવાન બનવા માટે લાંચ-રૂશવત, ચોરી, લૂંટને માધ્યમ બનાવે છે. પરંતુ આ વિધિ ધન પ્રાપ્તિ માટેની ન હોવાને કારણે તેઓ પરમાત્માના દોષી બની જાય છે અને પ્રકૃતિના કષ્ટોને સહન કરે છે. પરમાત્માના વિધાનને માણસ ભૂલી જાય છે કે ભાગ્યથી વધારે કશું પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. જો બીજી ખોટી રીતે ધન પ્રાપ્ત કર્યું હશે તો તે રહેશે નહિ. જેમ એક વ્યક્તિ પોતાના પુત્રને સુખી જોવા માટે ખોટા માર્ગે ધન પ્રાપ્ત કરતો હતો. થોડાક દિવસ પછી તેના પુત્રની બંને કીડની ખરાબ થઈ ગઈ. જેમ તેમ કરીને ત્રણ લાખ રૂપિયા આપીને કીડની બદલાવી. જે ધન ખોટા માર્ગે ભેગું કર્યું હતું તેનો ખર્ચ થઈ ગયો અને થોડું દેવું પણ થઈ ગયું. ત્યારબાદ પુત્રના વિવાહ કર્યા. છ મહિના પછી બસ દુર્ઘટનામાં એક માત્ર પુત્ર હતો તેનું મૃત્યુ થયું. હવે ન તો પુત્ર રહ્યો ન તો ખોટા માર્ગે ભેગું કરેલું ધન. તો બાકી શું વધ્યું? ખોટા રસ્તે ભેગા કરેલા ધનથી લાગેલ પાપ, જે હજી બાકી છે, તેને ભોગવવા માટે જે જે લોકો પાસેથી પૈસા છેતરીને, કપટથી લઈ લીધા હતા તેમના પશુ (ગધેડો, બળદ, ગાય) બનીને પૂરા કરશે, પરંતુ પરમ અક્ષર બ્રહ્મની શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધના (ભક્તિ) કરવાવાળા ભક્તના ભાગ્યને પરમેશ્વર બદલી

દે છે. કારણ કે પરમેશ્વરના ગુણોમાં લખ્યું છે કે પરમાત્મા નિર્ધનને ધનવાન બનાવી દે છે.

સતયુગમાં કોઈ પણ પ્રાણી માંસ, તમ્બાકુ, દારૂનું સેવન નથી કરતો કારણ કે તેઓ એનાથી થવાવાળા પાપોથી પરિચિત હોય છે.

□ માંસ ખાવું પાપ છે : એક સમયે એક સંત પોતાના શિષ્યની સાથે ક્યાંક જઈ રહ્યા હતા. રસ્તામાં તેમણે જોયું એક માછીમાર તળાવમાંથી માછલીઓ પકડી રહ્યો હતો. માછલીઓ બહાર આવતાની સાથે તડપી તડપીને પ્રાણ ત્યાગી રહી હતી. શિષ્યએ પૂછ્યું હે ગુરુદેવ ! આ અપરાધી પ્રાણીને શું દંડ મળશે ? ગુરુજીએ કહ્યું બેટા! સમય આવશે એટલે બતાવીશ. ચાર-પાંચ વર્ષ પછી બંને ગુરુ-શિષ્ય ક્યાંક જવા માટે જંગલમાંથી પસાર થઈ રહ્યા હતા. ત્યાં એક હાથીનું બચ્ચુ વેદનાથી બૂમો પાડી રહ્યું હતું. ઊછળકૂદ કરતી વખતે હાથીનું બચ્ચું નજીક નજીક ઊગેલાં બે વૃક્ષોની વચ્ચે ફસાઈ ગયું, તે નીકળી તો ગયું પરંતુ બહાર નીકળવાનો પ્રયત્ન કરતી વખતે તેના આખા શરીરે ઊઝરડા પડી ગયા તથા તેના શરીરમાં ખાડા પડી ગયા હતા. તેના આખા શરીરમાં કીડા ચાલી રહ્યા હતા, જે તેને કરડતા હતા - લોહી ચુસતા હતા. તે હાથીનું બચ્ચું બહુ દુઃખી થઈને બૂમો પાડી રહ્યું હતું. શિષ્યએ ગુરુજીને પૂછ્યું કે હે ગુરુદેવ ! આ પ્રાણી કયા પાપનો દંડ ભોગવી રહ્યું છે ? ગુરુદેવે કહ્યું પુત્ર આ એ જ માછીમાર છે જે તે શહેરની બહાર આવેલ તળાવમાંથી માછલીઓ કાઢી રહ્યો હતો.

□ મદિરા (શરાબ) પીવાથી કેટલું પાપ થાય છે : શરાબ (દારૂ) પીવાવાળાને સીત્તર જન્મ કૂતરાના ભોગવવા પડે છે. મળમૂત્ર ખાતોપીતો ફરે છે. બીજા ઘણા બધા કષ્ટો ભોગવવા પડે છે તથા શરાબ શરીરને બહુ જ નુકસાન કરે છે. શરીરમાં ચાર મહત્ત્વપૂર્ણ અંગ હોય છે. ફેફસા, લીવર, કિડની અને હૃદય. શરાબ આ ચારેને નુકસાન પહોંચાડે છે. શરાબ પીને માણસ, માણસ ના રહેતા પશુતુલ્ય ગતિવિધિ કરવા લાગે છે. કીચડમાં પડી જવું, કપડામાં જ મળમૂત્ર તથા ઊલટી કરી નાંખે છે.

ધનનો વ્યય, માનહાનિ, ધરમાં અશાંતિ વગેરે શરાબ પીવાને કારણે થાય છે. મદિરા સતયુગમાં પીવાતી નહતી. સતયુગમાં સર્વ મનુષ્યો પરમાત્માના વિધાનથી પરિચિત હોય છે. જે કારણે સુખી જીવન વ્યતિત કરે છે.

ગરીબ : મદિરા પીવે કડવા પાની, સત્તર જન્મ સ્વાન કે જાની ।

□ દુરાચાર કરવો કેટલું મોટું પાપ છે :

પરદ્વારા સ્ત્રી કા ખોલે, સત્તર જન્મ અન્ધા હો ડોલે ।

પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરજીએ કહ્યું છે કે જો વ્યક્તિ કોઈ પરસ્ત્રીની સાથે દુષ્કર્મ કરે છે તો તે સીત્તર જન્મ આંધળાનું જીવન ભોગવે છે. બુદ્ધિમાન વ્યક્તિ ક્યારેય આવી આફત માથે નથી લેતો. મૂર્ખ જ આવું કાર્ય કરે છે. જેમ આગમાં

હાથ નાખવાનો અર્થ મોતમોલ લેવા બરાબર છે. જેમ કોઈ વ્યક્તિ કોઈ બીજાના ખેતરમાં બીજ નાખે છે તો તે મહામૂર્ખ છે. બુદ્ધિમાન વ્યક્તિ આવું ક્યારેય નથી કરી શકતો. વેશ્યાગમનને એવું જાણો કે જેમ મળમૂત્ર (ગંદકી) ઉપર ઘઉંના બહુમૂલ્ય બીજનો થેલો ભરીને નાંખી આવે. આ કાર્ય બુદ્ધિમાન માણસ નથી કરી શકતો અથવા તો મહામૂર્ખ અથવા શરાબી નિર્લજ્જ એટલે કે અણધડ (ભોટ) વ્યક્તિ જ કર્યા કરે છે. વિચારવાનો વિષય એ છે કે જે પદાર્થ શરીરથી નાશ થતા સમયે આનંદનો અનુભવ કરાવે છે જો તે શરીરમાં સુરક્ષિત રાખવામાં આવે તો કેટલો આનંદ આપશે ? દીર્ઘાયુષ્ય, સ્વસ્થ શરીર, સ્વસ્થ મસ્તિષ્ક, શૂરવીરતા તથા સ્ફૂર્તિ પ્રદાન કરે છે. જે પદાર્થથી અનમોલ બાળક પ્રાપ્ત થાય છે, તેનો નાશ કરવો બાળકની હત્યા કરવા બરાબર છે. એટલા માટે દુરાચાર તથા અનાવશ્યક ભોગવિલાસની મનાઈ છે.

□ તમાકુ સેવન કેટલું પાપ છે ? : પરમેશ્વર કબીરજીએ કહ્યું છે કે :-

સુરાપાન મઘ માંસાહારી, ગમન કરૈ ભોગૈ પર નારી ।
સત્તર જન્મ કટત હૈં શિશમ્, સાક્ષી સાહિબ હૈં જગદીશમ્ ॥
પર દ્વારા સ્ત્રી કા ખોલૈ, સત્તર જન્મ અંધા હો ડોલૈ ।
સૌ નારી જરી કરૈ, સુરાપાન સૌ બાર ।
એક ચિલમ હુક્કા ભરે, ડૂબૈ કાલી ધાર ॥

જેમ કે ઉપર વર્ણન કર્યું છે કે એક વાર શરાબ પીવાવાળો સીત્તર જન્મ કૂતરાનું જીવન ભોગવે છે. પછી મળમૂત્ર ખાતો-પીતો ફરે છે. પરસ્ત્રીગમન કરનારે સીત્તર જન્મ આંધળાના ભોગવવા પડે છે. માંસ ખાવાવાળો પણ મહાકષ્ટનો ભાગી થાય છે. ઉપરોક્ત સર્વ પાપ સો-સો વાર કરવાવાળાને જે પાપ થાય છે. તે એક વાર હુક્કો પીવાવાળા એટલે કે તમ્બાકુનું સેવન કરવાવાળાને સહયોગ આપવાવાળાને થાય છે. તમાકુનું સેવન કરવાવાળા હુક્કો, બીડી, સીગારેટ, ગુટકા અથવા બીજી કોઈ વિધિથી સેવન કરવાવાળા તમાકુ ખાવાવાળાઓને શું પાપ લાગશે ? ઘોર પાપના ભાગી બનશે. એક વ્યક્તિ જે તમાકુનું સેવન કરે છે. જ્યારે તે હુક્કો અથવા બીડી-સિગારેટ પીને ધુમાડો કાઢતો હોય છે તો તે ધુમાડો તેના નાના-નાના છોકરાઓના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને હાનિ પહોંચાડે છે. તે બાળકો પછી તરત જ કુટેવો ગ્રહણ કરે છે તથા તેમનું સ્વાસ્થ્ય પણ બગડી જાય છે.

“અવતાર-ની વ્યાખ્યા”

‘અવતાર’નો અર્થ છે ઉપરના સ્થાનેથી નીચલા સ્થાન પર ઉતરવું. વિશેષ કરીને આ શુભ શબ્દ ખાસ તે ઉત્તમ આત્માઓ માટે પ્રયોગ કરવામાં આવે છે, જે ધરતી ઉપર કંઈક અદ્ભુત કાર્ય કરે છે. જેમને પરમાત્મા તરફથી મોકલવામાં આવ્યા છે તેમ માનએ છીએ અથવા સ્વયં પરમાત્માનું જ પૃથ્વી પર આગમન માનીએ છીએ.

શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા અધ્યાય-15ના શ્લોક 1 થી 4 તથા 16-17 માં ત્રણ પુરુષો (પ્રભુઓ)નું જ્ઞાન છે.

- (1) 'કાર પુરુષ' જેને 'બ્રહ્મ' પણ કહે છે. જેમનો ઝૂં નામ-મંત્ર સાધનાનો છે. જેનું પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-8ના શ્લોક નં. 13 માં છે.
- (2) 'અકાર પુરુષ' જેને 'પરબ્રહ્મ' પણ કહે છે. જેમની સાધનાનો મંત્ર 'તત્' જે સાંકેતિક છે. જેનું પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-17 ના શ્લોક નં. 23 માં છે.
- (3) ઉત્તમ પુરુષ તૂ: અન્ય:- શ્રેષ્ઠ પુરુષ પરમાત્મા તો ઉપરોક્ત બંને પુરુષો (કાર પુરુષ તથા અકાર પુરુષ) થી અન્ય (બીજા) છે. તે પરમ અકાર પુરુષ છે જેને ગીતા અધ્યાય 8 ના શ્લોક 1 ના જવાબમાં અધ્યાય 8ના શ્લોક 3 માં કહ્યું છે કે તે પરમ અકાર બ્રહ્મ છે. એમનો જાપ 'સત્' છે, જે સાંકેતિક છે. આ જ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિથી સાધકને પરમ શાંતિ તથા સનાતન પરમધામ પ્રાપ્ત થશે. પ્રમાણ માટે ગીતા અધ્યાય 18 ના શ્લોક 62 માં આ પરમેશ્વર (પરમ અકાર બ્રહ્મ) ગીતા જ્ઞાનદાતાથી અલગ છે. વધુ જ્ઞાન મેળવવા માટે કૃપા કરીને પુસ્તક "જ્ઞાન ગંગા" સતલોક આશ્રમ, બરવાલા ખાતેથી પ્રાપ્ત કરો. અવતાર બે પ્રકારના હોય છે. જે ઉપર કહ્યા છે. હવે આપને ખબર પડી હશે કે મુખ્ય રૂપે ત્રણ પુરુષ (પ્રભુ) છે. જેમનો ઉલ્લેખ ઉપર કરી દેવામાં આવ્યો છે. આપણા માટે મુખ્ય રૂપે બે પ્રભુઓની ભૂમિકા રહે છે.

(1) કાર પુરુષ (બ્રહ્મ):- જે ગીતા અધ્યાય 11ના શ્લોક 32 માં સ્વયં પોતાની જાતને કાળ કહે છે.

(2) પરમ અકાર પુરુષ (પરમ અકાર બ્રહ્મ):- જેના વિશે ગીતા અધ્યાય 8ના શ્લોક 3 તથા 8, 9, 10 માં તથા ગીતા અધ્યાય 18ના શ્લોક 62 તથા અધ્યાય 15ના શ્લોક 1 થી 4 તથા 17માં કહ્યું છે.

“બ્રહ્મ (કાળ)ના અવતારોની જાણકારી”

ગીતા અધ્યાય 4 નો શ્લોક 7

યદા યદા હિ ધર્મસ્ય ગ્લાનિર્ભવતિ ભારત ।

અભ્યુત્થાનમ ધર્મસ્ય તદાત્માનં સૃજામ્યહમ્ ॥ 7 ॥

અનુવાદ:- (ભારત) હે ભારત ! (યદા યદા) જ્યારે જ્યારે (ધર્મસ્ય) ધર્મની (ગ્લાનિ:) હાનિ અને (અધર્મસ્ય) અધર્મની (અભ્યુત્થાનમ્) વૃદ્ધિ (ભવતિ) થાય છે (તદા) ત્યારે-ત્યારે (હિ) જ (અહમ્) હું (આત્માનમ્) મારો અંશ અવતાર (સૃજામિ) રચું છું એટલે કે ઉત્પન્ન કરું છું. (7)

જેમ શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતા અધ્યાય-4ના શ્લોક 7 માં ગીતા જ્ઞાનદાતાએ કહ્યું છે કે જ્યારે જ્યારે ધર્મમાં ધૂણા ઉત્પન્ન થાય છે. ધર્મની હાનિ થાય છે અને અધર્મની વૃદ્ધિ થાય છે ત્યારે હું (કાલ = બ્રહ્મ = કાર પુરુષ) પોતાના અંશ અવતારનું સર્જન કરું છું એટલે કે ઉત્પન્ન કરું છું.

જેમ કે શ્રી રામચંદ્રજીને તથા શ્રી કૃષ્ણચંદ્રજીને કાળ બ્રહ્મ જ પૃથ્વી પર ઉત્પન્ન કર્યા હતા. જે સ્વયં શ્રી વિષ્ણુજી જ માનવામાં આવે છે.

એમના સિવાય 8 અવતાર બીજા કહેવામાં આવ્યા છે. જે શ્રી વિષ્ણુજી સ્વયં નથી આવતા, પરંતુ પોતાના લોકમાંથી પોતાના કૃપા પાત્ર પવિત્ર આત્માને મોકલે છે. તે પણ અવતાર કહેવાય છે. કોઈ કોઈ જગ્યાએ 25 અવતારોનો પણ ઉલ્લેખ પુરાણોમાં આવે છે. કાળ બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) ના મોકલેલ અવતાર પૃથ્વી પર વધેલ અધર્મનો નાશ કત્લેઆમ એટલે કે સંહાર કરીને કરે છે.

ઉદાહરણના રૂપે:- શ્રી રામચંદ્રજી તથા શ્રીકૃષ્ણચંદ્રજી, શ્રી પરશુરામજી તથા શ્રી નિઃકલંકજી (જેનું આવવું હજી બાકી છે, જે કળિયુગના અંતમાં આવશે). આ સર્વ અવતારો ધોર સંહાર (કત્લેઆમ) કરીને અધર્મનો નાશ કરે છે. અધર્મીઓને મારીને શાંતિ પ્રસ્થાપિત કરવાની ચેષ્ટા કરે છે. પરંતુ શાંતિની અપેક્ષાએ અશાંતિ જ વધે છે. જેમ શ્રી રામચંદ્રજીએ રાવણને મારવાને માટે યુદ્ધ કર્યું. યુદ્ધમાં કરોડો પુરુષો માર્યા ગયા. જેમાં ધર્મી તથા અધર્મી બંને ઉ માર્યા ગયા. પછી તેમની પત્નીઓ તથા નાના-નાના બાળકો બાકી રહ્યા અને તેમનું જીવન નરક બની ગયું. વિધવાઓને અન્ય વ્યક્તિઓએ પોતાની હવસનો શિકાર બનાવી. જીવનનિર્વાહની સમસ્યા ઉત્પન્ન થઈ. વગેરે વગેરે અનેક અશાંતિના કારણો ઊભા થઈ ગયા. આ જ રસ્તો શ્રીકૃષ્ણજીએ અપનાવ્યો હતો. આ જ રસ્તો શ્રી પરશુરામજીએ પણ અપનાવ્યો હતો. આ જ વિધિથી દશમો અવતાર કાળ બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) દ્વારા ઉત્પન્ન કરવામાં આવશે. તેનું નામ “નિઃકલંક” હશે. તે કળિયુગના અંતિમ સમયમાં જન્મ લેશે. જે રાજા હરિશચંદ્રવાળી આત્મા હશે. સંભલ નગરમાં શ્રી વિષ્ણુદત્ત શર્માના ઘેર જન્મ લેશે. તે સમયે સર્વ મનુષ્યો અત્યાચારી - અન્યાયી થઈ ગયેલા હશે, તે સર્વેને મારશે. તે સમયે જે જે મનુષ્યોમાં પરમાત્માનો ડર હશે. કોઈ એકલ-દોકલ સદાચારી હશે તેમને છોડી દેશે, બાકી બધાને મારી નાખશે. આ વિધિ છે બ્રહ્મ (કાળ - ક્ષર પુરુષ)ના અવતારોની અધર્મનો નાશ કરવાની તથા શાંતિની સ્થાપના કરવાની.

॥ પરમ અક્ષર બ્રહ્મ એટલે કે

સત્ પુરુષના અવતારોની જાણકારી ॥

□ (1) પરમ અક્ષર બ્રહ્મ સ્વયં પૃથ્વી પર પ્રગટ થાય છે. તે સશરીર આવે છે. સશરીર પાછા (પરત) જાય છે:- આ લીલા પરમેશ્વર બે પ્રકારથી કરે છે.

□ (ક) પ્રત્યેક યુગમાં શિશુ રૂપે કોઈ સરોવરમાં કમળના ફૂલ ઉપર વનમાં પ્રગટ થાય છે. ત્યાંથી નિઃસંતાન દંપતિ તેમને લઈ જાય છે. પછી લીલા કરતા કરતા મોટા થાય છે અને આધ્યાત્મિક જ્ઞાન પ્રચાર કરીને અધર્મનો નાશ કરે છે. સરોવરના જળમાં કમળના ફૂલ પર અવતરિત થવાને કારણે પરમેશ્વર

‘નારાયણ’ કહેવાય છે. (નાર = જળ, આયણ = આવવાવાળા એટલે કે જળ પર નિવાસ કરવાવાળા નારાયણ કહેવાય છે.)

□ (ખ) જ્યારે ઈચ્છે ત્યારે સાધુ-સંત-જિંદાના રૂપમાં પોતાના સતલોકથી પૃથ્વી પર આવી જાય છે અને સારી આત્માઓને જ્ઞાન આપે છે. પછી તે પુણ્યાત્માઓ પણ જ્ઞાનનો પ્રચાર કરીને અધર્મનો નાશ કરે છે. તે પણ પરમેશ્વરના મોકલેલ અવતાર હોય છે.

કળિયુગમાં જેઠ સુદ પૂનમને સંવત 1455 (સન 1398)ના રોજ કબીર પરમેશ્વર સતલોકથી ચાલીને આ ધરાવતલ પર આવ્યા અને કાશી શહેરના લહર તારા નામના સરોવરમાં કમળના ફૂલ પર શિશુ (બાળક)રૂપમાં બિરાજમાન થયા. ત્યાંથી નીરુ અને નીમા જે જુલાહા (ધાણક) દંપતિ હતા, તેમને ઉપાડીને લઈ આવ્યા. શિશુ રૂપધારી પરમેશ્વર કવિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) 25 દિવસ સુધી કંઈ પણ ખોરાક નહોતો લીધો. નીરુ તથા નીમા તે જ જન્મમાં બ્રાહ્મણ હતા. શ્રી શિવજીના પૂજારી હતા. મુસલમાનો દ્વારા જબરદસ્તી મુસલમાન બનાવી દેવાના કારણે જુલાહા (વણકર)નું કાર્ય કરીને જીવન ગુજારતા હતા. બાળકની નાજુક હાલત જોઈને નીમાએ પોતાના ઈષ્ટ શિવજીને યાદ કર્યા. શિવજી સાધુ વેશમાં ત્યાં આવ્યા અને બાળક રૂપમાં વિરાજમાન કબીર પરમેશ્વરને જોયા. બાળકરૂપમાં કબીર સાહેબજીએ કહ્યું કે “શિવજી આમને કહો કે એક કુંવારી ગાય લાવે તે તમારા આશીર્વાદથી દૂધ આપશે”. એમ જ કરવામાં આવ્યું. કબીર પરમેશ્વરના આદેશ અનુસાર ભગવાન શિવજીએ કુંવારી ગાયની કમર પર હાથની થપકી મારી. તે જ સમયે વાછરડીના સ્તનો(આંચળ)થી દૂધની ધાર પડવા લાગી. એક કોરી માટીનો નાનો ઘડો નીચે મુક્યો. પાત્ર ભરાઈ જવાથી દૂધ બંધ થઈ ગયું. પછી પ્રતિ રોજ પાત્ર આંચળોની નીચે મૂકતા જ કુંવારી ગાયના આંચળોમાંથી દૂધ નીકળતું. તે દૂધને પરમેશ્વર કબીરજી પીતા હતા. જુલાહાના ઘરે ઉછેર થવાના કારણે મોટા થઈને પરમેશ્વર કબીરજી પણ જુલાહા (કપડા વણવા)નું કાર્ય કરવા લાગ્યા અને પોતાની સારી આત્માઓને મળ્યા, તેમને તત્ત્વ જ્ઞાન સમજાવ્યું અને પોતે પણ તત્ત્વજ્ઞાનનો પ્રચાર કરીને અધર્મનો નાશ કર્યો અને જે-જે લોકોને પરમેશ્વર જિંદા મહાત્માના રૂપમાં મળ્યા, તેમને સચ્ચખંડ (સતલોક)માં લઈ ગયા અને ફરી પાછા મૂકી ગયા, તેમને આધ્યાત્મિક જ્ઞાન આપ્યું અને પોતાનાથી પરિચિત કરાવ્યા. તેઓ તે પરમેશ્વર (સતપુરુષ)ના અવતાર હતા. તેઓએ પણ પરમેશ્વરથી પ્રાપ્ત જ્ઞાનના આધારથી અધર્મનો નાશ કર્યો. તે અવતાર કોણ-કોણ થયા છે ?

(1) આદરણીય ધર્મદાસજી (2) આદરણીય મલુકદાસજી (3) આદરણીય નાનકદેવ સાહેબજી (શીખ ધર્મના પ્રવર્તક) (4) આદરણીય દાદૂ સાહેબજી (5) આદરણીય ગરીબદાસ સાહેબજી, ગામ : છુડાની. જિ. ઝજર (હરિયાણા)વાળા તથા (6) આદરણીય ઘીસાદાસ સાહેબજી ગામ ખેખડા જિ. મેરઠ (ઉત્તરપ્રદેશ)

વાળા. આ ઉપરના બધા અવતાર પરમ અક્ષર બ્રહ્મ (સત પુરુષ) ના હતા. પોતાનું કાર્ય કરીને ચાલી ગયા. અધર્મનો નાશ કર્યો. જેના કારણે જનતામાં ઘણા સમય સુધી બુરાઈ ન રહી. વર્તમાનમાં સંતોની કમી નથી પરંતુ શાંતિનું નામ નથી, કારણ એ છે કે આ સંતોની સાધના શાસ્ત્રોની વિરુદ્ધ છે. જેના કારણે સમાજમાં અધર્મ વધી રહ્યો છે. આ પંથો અને સંતોને સેંકડો વર્ષ થઈ ગયા - જ્ઞાનનો પ્રચાર કરતાં કરતાં પરંતુ અધર્મ વધતો જ જઈ રહ્યો છે.

॥ સતપુરુષનો વર્તમાન અવતાર ॥

જે સત્ય સાધના અને તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રચાર પરમેશ્વરના પૂર્વોક્ત પરમેશ્વરના અવતાર સંત કર્યા કરતા હતા. જેનાથી આપસમાં પ્રેમ હતો, એકબીજાના દુઃખમાં દુઃખી થતા હતા, અસહાય વ્યક્તિની મદદ કરતા હતા, એ જ શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના તથા એ જ આધ્યાત્મિક યથાર્થ જ્ઞાન સંત રામપાલદાસજી મહારાજને પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ પ્રદાન કર્યું છે. માર્ચ 1997ના ફાલ્ગુન માસની શુકલ પ્રથમાના દિવસના 10 વાગ્યે જિંદા મહાત્માના રૂપમાં સતલોકથી આવીને સંત રામપાલદાસજી મહારાજને સતનામ તથા સારનામ દાન કરવાનો આદેશ આપીને અંતરધ્યાન થઈ ગયા.

સંત રામપાલદાસજી મહારાજ પણ પરમેશ્વર (પરમ અક્ષર બ્રહ્મ)ના તે અવતારોમાંથી એક છે જે આધ્યાત્મિક જ્ઞાન દ્વારા અધર્મનો નાશ કરે છે. હવે વિશ્વમાં શાંતિ થશે. સર્વે ધર્મો તથા પંથોના વ્યક્તિ એક થઈને આપસમાં પ્રેમથી રહ્યા કરશે. રાજનેતા પણ નિરાભિમાની, ન્યાયકારી તથા પરમાત્માથી ડરીને કાર્ય કરવાવાળા થશે. જનતાના સેવક બનીને નિષ્પક્ષ કાર્ય કર્યા કરશે. ધરતી પર ફરીથી સતયુગ જેવી સ્થિતિ થશે. વર્તમાનમાં ધરતી ઉપર તે અવતાર સંત રામપાલદાસજી છે. હવે ઘર-ઘરમાં પરમેશ્વરના જ્ઞાનની ચર્ચા થશે. જ્યાં ગામ તથા શહેરોમાં અને પાર્કોમાં બેસીને પત્તા (બાજી) રમે છે. કોઈ રાજનીતિજ્ઞ વાતો કરે છે, કોઈ પોતાના પુત્ર તથા પુત્રવધૂઓની સારા અને ખરાબ હોવાની ચર્ચા કરે છે ત્યાં પરમેશ્વરની મહિમાની ચર્ચા થશે તથા 'જ્ઞાન ગંગા' પુસ્તકમાં લખેલા જ્ઞાન ઉપર વિચાર થયા કરશે. પરમાત્માની મહિમા કરવા માત્રથી પણ જીવ પુણ્યનો ભાગી બને છે. પછી શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના કરીને જીવન સુખી બનાવશે અને આત્મકલ્યાણ કરાવશે. ધરતી પર કળિયુગમાં સતયુગ જેવો સમય આવશે. મારું (લેખકનું) કલ્યાણ પણ ત્યાંથી જ શરૂ થયું છે.

અમેરિકાના મહિલા ભવિષ્યવક્તા

ફ્લોરેન્સની મહત્ત્વપૂર્ણ ભવિષ્યવાણી

અમેરિકાની વિશ્વવિખ્યાત ભવિષ્યવક્તા ફ્લોરેન્સે પોતાની ભવિષ્ય વાણીઓમાં ઘણીવાર ભારત દેશનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. 'ધ ફોલ ઓફ સેંશનલ

કલ્ચર' નામના તેમના પુસ્તકમાં લખ્યું છે કે સન્ ૨૦૦૦ આવતા આવતા પ્રકૃતિનું સંતુલન ભયાનક રીતે ભગડી જશે. લોકોમાં આકોશનો પ્રબળ ભાવના હશે. દુરાચાર પરાકાષ્ઠા ઉપર હશે. પશ્ચિમના દેશોના વિલાસપૂર્વક જીવન જીવવાવાળાઓમાં નિરાશા, બેચેની અને અશાંતિ હશે. અતૃપ્ત અભિલાષાઓ ખૂબ જોર પકડશે. જેના કારણે આપસમાં વેરઝેર વધશે. ચારે બાજુ હિંસા અને ભયનું વાતાવરણ હશે. એવું વાતાવરણ હશે કે ચારે બાજુ હાહાકાર મચી જશે. પરંતુ ભારતમાંથી ઊઠવાવાળી એક નવી વિચારધારા આ ધાતક વાતાવરણને સમાપ્ત કરી દેશે. એ વિચારધારા વૈજ્ઞાનિક દૃષ્ટિથી સમાનતા અનેભાઈચારાના મહત્વને સમજાવે. તે એ પણ સમજાવશે કે ધર્મ અને વિજ્ઞાનનું એકબીજા તરફ કોઈ વિરોધ નથી. આધ્યાત્મિકતાની ઉચ્ચતા અને ભૌતિકતાનું ખોખલાપન બધાની સામે ખોલી નાંખશે. મધ્યમ વર્ગ આ વિચાર ધારાથી ખૂબ જ પ્રભાવિત થશે. આ વર્ગ સમાજના બધા વર્ગોને સારા સમાજના નિર્માણ માટે પ્રેરિત કરશે. આ વિચારધારા સમગ્ર વિશ્વમાં ચમત્કારિક પરિવર્તન લાવશે.

મને મારી છઠ્ઠી ઈન્દ્રિયની શક્તિથી એવો અહેસાસ થાય છે કે આ વિચારધારાને જન્મ આપવાવાળા તે મહાન સંતનો ભારતમાં જન્મ થઈ ચુક્યો છે. તે સંતનું ઓજસ્વી વ્યક્તિત્વના પ્રભાવ બધાને ચમત્કૃત કરશે. તેમની વિચારધારા અધ્યાત્મના ઘટતા જતા પ્રભાવને ફરીથી સ્ફૂર્તિ અને નવચેતના બક્ષશે. ચારે બાજુ આધ્યાત્મિક વાતાવરણ હશે.

સંતની વિચારધારાથી પ્રભાવિત લોકો વિશ્વના કલ્યાણ અર્થે પશ્ચિમની તરફ જશે. ધીરે ધીરે એશિયા, યુરોપ અને અમેરિકા ઉપર સંપૂર્ણ રીતે આ વિચારધારા છવાઈ જશે. તે સંતની વિચારધારાથી સમગ્ર વિશ્વ પ્રભાવિત હશે અને તેમના પદચિહ્ન ઉપર ચાલશે. પશ્ચિમના દેશોના લોકો તેમને ઈસા, મુસલમાન તેમને એક સાચા સંત અને એશિયાના લોકો તેમને ભગવાન માનશે.

તે મહાન સંતની વિચારધારાથી ભૌદિક કાંતિ થશે. બુદ્ધિજીવીઓની માન્યતા બદલાશે. તેમનામાં ઈશ્વરના પ્રતિ શ્રદ્ધા અને વિશ્વાસની કૂંપળો ફૂટશે.

ફર્લોરેસના મતાનુસાર તે સંત ભારતના જન્મ લઈ ચુક્યા છે. તે આ સંતથી ખૂબ જ પ્રભાવિત હતી. પોતાના બીજા એક પુસ્તકમાં 'ગોલ્ડન લાઈટ ઓફ ન્યુ ઈરા'માં તેમણે લખ્યું છે. "જ્યારે હું ધ્યાનમાં બેસું છું ત્યારે હંમેશા એક સંતને જોઉં છું. તે ગૌર વર્ણના છે. સફેદ વાળ છે. તેમના મુખ ઉપર ન દાઢી, ન મૂછ છે. તે સંતના કપાળ ઉપર ગજબનું તેજ દેખાય છે. તેમના કપાળ પર આકાશમાંથી એક નક્ષત્રના પ્રકાશની કિરણ હંમેશા વરસ્યા કરે છે. હું જોઉં છું કે તે સંત પોતાની કલ્યાણકારી વિચારધારા તથા પોતાના સત્ ચરિત્ર પ્રબળ અનુયાયીઓની શક્તિથી સંપૂર્ણ વિશ્વમાં નવા જ્ઞાનનો પ્રકાશ ફેલાવી રહ્યા છે.

તે સંત પોતાની શક્તિ નિરંતર વધારી રહ્યા છે. તેમનામાં એટલી શક્તિ છે કે તેઓ પ્રકૃતિમાં પરિવર્તન પણ કરી શકે છે. તે પોતાનું કાર્ય વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિએ કરશે. તેઓની કૃપા અને પ્રયત્નોના કારણે માનવીય સભ્યતામાં નવી

જાગૃતિ આવશે. વિશ્વના બધા માણસોમાં નવચેતનાનો સંચાર થશે. લોકશક્તિનું એક નવું જ સ્વરૂપ ઊભરીને સામે આવશે જે સત્તાધીશોની સ્વચ્છંદતા પર અંકુશ લગાડી દેશે.”

મનોચિકિત્સક તથા સંમોહન વિદ્યાના વિશ્વ પ્રસિદ્ધજ્ઞાતા ડૉ. મોરે બર્સ્ટીનની ફ્લોરેન્સ વચ્ચે સારી મિત્રાચારી હતી. એક ફ્લોરેન્સે તેમને કહ્યું પણ હતું. “ડૉક્ટર એ સમય ઘણી ઝડપથી નજીક આવી રહ્યો છે જ્યારે સત્તાલોભુપ રાજનેતાઓની અપેક્ષાએ આપ જેવા સમાજસેવકોની વાતો સમાજ અધિક ધ્યાનથી સાંભળશે. ૨૧મી સદીના આવતા આવતા એક નવી વિચારધારા સમગ્ર વિશ્વને પ્રભાવિત કરશે. દરેક રાષ્ટ્રમાં સચારિત્ર ધાર્મિક લોકોનું સંગઠન લોકોના મગજમાં ઘર ગયેલી ખોટી ભ્રમણા-માન્યતાઓને દૂર કરશે. તે વિચારધારા ભારત દેશમાંથી નીકળશે. અને અહીંથી જ સમગ્ર વિશ્વમાં ફેલાશે. હું તે સ્થાને એક પ્રચંડ તપસ્વીને જોઈ રહી છું. જેનું તેજ ઘણી ઝડપથી ફેલાઈ રહ્યું છે. મનુષ્યમાં સૂતેલા દેવત્વને જગાડવા તથા ઘરતીને સ્વર્ગ જેવી બનાવવા માટે તે સંત દિવસ-રાત પ્રયત્ન કરી રહ્યા છે.”

એક પત્રકારે ૧૯૬૪માં ફ્લોરેન્સને પૂછ્યું હતું કે શું તે આ દુનિયાનું ભવિષ્ય બતાવી શકે છે? ફ્લોરેન્સે તેના જવાબમાં કહ્યું હતું કે ‘૧૯૭૦ ની શરૂઆત વ્યાપક ઊદય-પાથલ સાથે થશે. ૧૯૭૯-૮૦ પછી એવા-એવા ભૂકંપ આવશે કે ન્યુજર્સીનો થોડોક ભાગ તથા યુરોપ અને એશિયાના કેટલાય દેશોનું સ્થાન ભૂકંપને કારણે મટી જશે. કેટલા પાણીની અંદર ગરકાવ પણ થઈ જશે. ત્રીજા વિશ્વયુદ્ધનો આંતક દરેકના મગજમાં ઘર કરી જશે અને દરેક જણા યુદ્ધની તૈયારી કરે, પરંતુ ભારતીય રાજનેતા પોતાના પ્રભાવ અને બુદ્ધિથી ત્રીજા વિશ્વયુદ્ધને ટાળવામાં સફળ થઈ જશે. ત્રીજા વિશ્વયુદ્ધની શરૂઆત થવા સુધી ભારતના શાસનની ધૂરા આધ્યાત્મિક પ્રવૃત્તિ કરવાવાળા લોકોના હાથમાં આવી ગઈ હશે, તેના પ્રભાવથી જ ત્રીજા વિશ્વયુદ્ધ ટળી જશે. તે શાસક એક મહાન સંતના ઓજસ્વી તથા ક્રાંતિકારી વિચારધારાથી પ્રભાવિત થશે. તે સંતના પ્રતિ એવી રીતે સમર્પિત થશે જેમ વોશિંગ્ટન સ્વતંત્રતા અને માનવતાના પ્રતિ સમર્પિત હતા.’

અમેરિકાના ન્યુ જર્સી શહેરમાં રહેવાવાળી ફ્લોરેન્સ સાચ્યે જ એક વિલક્ષણ મહિલા હતી. એક વખત નેબેલ નામના વ્યક્તિએ ટી.વી. કાર્યક્રમ દરમ્યાન કહ્યું, “તમે ભારતમાં જન્મ લઈ ચુકેલ સંત બાબતે હંમેશા કહેતી રહો છો. હું મારા વિશે કંઈક જાણવા માંગું છું. બતાવશો.”

ફ્લોરેન્સે તેમનો જમણો હાથ પકડ્યો અને જોઈને બોલી, “આપ ખૂબ ઝડપથી બીજા રાજ્યમાંથી પ્રસારણ કરશો.” નેબેલ એક પ્રસારણ સેવા કર્મચારી હતો. ફ્લોરેન્સની આ વાત પર તે હસવા લાગ્યો. થોડા સમય પછી તે બોલ્યો : “આપે મારી સાથે આ ખરી મશ્કરી કરી. જો અમારી કંપનીના અધિકારી આ કાર્યક્રમને જોઈ રહ્યા હશે તો હું બીજા રાજ્યમાં જઈશ કે નહિ તે પછીની વાત છે, પહેલા તેઓ મને તુરંત નોકરીમાંથી કાઢી મૂકશે.”

થોડીક મિનિટો પછી ટી.વી.ના કંટ્રોલ રૂમનો ફોન ધણધણી ઊઠ્યો. ફોન નેબેલના માટે હતો. તેમની કંપનીના જનરલ મેનેજર તેમની સાથે વાત કરવા માંગતા હતા. નેબેલે જ્યારે ફોન ઉપાડ્યો તો તેણે કહ્યું કે અમે ન્યૂયોર્કથી પ્રસારણ શરૂ કરવાનો નિર્ણય કર્યો છે, ત્યાં તમને જ મોકલવામાં આવશે. અત્યારે આ વાત ગુપ્ત રાખજો કાલે જાહેરાત કરી દેવામાં આવશે. હું ટી.વી. પર ફ્લોરેન્સ સાથે તમારી વાતચીત જોઈ રહ્યો હતો. ફ્લોરેન્સે તમારા વિશે જે કહ્યું તે સંપૂર્ણ રીતે સાચુ છે. આશ્ચર્ય છે કે તેણીને આ વાતની ખબર કઈ રીતે પડી ગઈ ?” નેબેલ ફ્લોરેન્સનો મુખ જોતો જ રહી ગયો.

કેટલાક પત્રકારોએ એકવાર તેમને પૂછ્યું હતું કે તે ભવિષ્યને કેવી રીતે જોઈ લે છે અને ગાયબ થયેલ વ્યક્તિ કે વસ્તુઓને કેવી રીતે શોધી કાઢે છે તો ફ્લોરેન્સે કહ્યું, “મને સ્વયં નથી ખબર કે આ કેવી રીતે સંભવ થઈ જાય છે. હું ભવિષ્યના વિષયમાં ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ વાત કરી રહી છું. ૨૦મી શદીના અંતે ભારતવર્ષમાંથી એક પ્રકાશ નીકળશે. તે પ્રકાશ સમગ્ર દુનિયાને તે દેવી શક્તિઓની જાણકારી આપશે, જે આજદિન સુધી દરેક જણ માટે રહસ્યમય બની ગઈ હતી. (દેવી શક્તિઓની જાણકારી જે સંત રામપાલદાસજી મહારાજ દ્વારા બતાવવામાં આવી છે. કૃપા કરીને આ પુસ્તકના ‘સૃષ્ટિરચના’) એક દિવ્ય મહાપુરૂષ દ્વારા આ પ્રકાશ સમગ્ર વિશ્વમાં ફેલાશે. તે બધાને સતમાર્ગ પર ચાલવાની પ્રેરણા આપશે. સમસ્ત દુનિયામાં એક નવો અભિગમની જ્યોત પ્રગટશે. જ્યારે હું ધ્યાનાવસ્થામાં હોઉં છું તો હંમેશા આ દિવ્ય પુરૂષ જ મને દેખાઈ દે છે.”

ફ્લોરેન્સે દરેક વખતે આ જ સંત કે દિવ્ય પુરૂષની વાત કરી છે. સાથે સાથે એ પણ જણાવ્યું છે કે ઉત્તર ભારતના એક પવિત્ર સ્થાન પર તે મૌજૂદ છે.

સજ્જનો ઉપરોક્ત ભવિષ્યવાણી તથા વર્તમાનવાણી જે પરમ સંત રામપાલજી પર ખરી ઉતરે છે તથા તેનું જ સમર્થન અન્ય ભવિષ્યવાણીઓ પણ કરે છે. જે આગળ લખેલ છે.

“ભાઈ બાલે” વાળી જન્મ સાખીમાં પ્રમાણ”

“એક મહાપુરૂષના વિષયમાં ભાઈ બાલેવાળી જન્મ સાખીમાં પ્રહલાદ ભક્તની ભવિષ્ય વાણી”

(ભાઈ બાલેવાળી જન્મ સાખીમાં પ્રમાણ

સંત રામપાલદાસજી મહારાજનો ઘરતી પર અવતાર)

ભાઈ બાલેવાળી જન્મ સાખીમાં લખવામાં આવેલું વિવરણ સ્પષ્ટ કરે છે કે સંત રામપાલદાસજી મહારાજ જ તે અવતાર છે, જેમણે પરમેશ્વર કબીરજી તથા સંત નાનકજીના પછી પંજાબની ધરતી પર અવતરીત થવાનું હતું. સંત રામપાલદાસજી મહારાજ ૮ સપ્ટેમ્બર, ૧૯૫૧ ના રોજ ગામ : ધનાના, જિલ્લો : સોનીપત, હરિયાણા પ્રાંત (તે સમયે પંજાબ પ્રાંત) ભારતની પવિત્ર ધરતી ઉપર શ્રી નંદરામ જાટના ઘરે જાટ વર્ણમાં શ્રીમતી ઈન્દ્રા દેવીની કોખથી જન્મ્યા.

આ વિષયમાં “જન્મ સાખી ભાઈ બાલે વાળી” હિન્દીવાળીમાં જેના પ્રકાશક છે :- ભાઈ જવાહરસિંહ કૃપાલસિંહ એન્ડ કંપની પુસ્તકોવાળા, બજાર માઈ સેવાં, અમૃતસર (પંજાબ) તથા પંજાબી વાળીના પ્રકાશક છે :- ભાઈ જવાહરસિંહ કૃપાલસિંહ પુસ્તકોવાળા, ગલી-8, રામાનંદ બાગ, અમૃતસર (પંજાબ)

એમાં લખેલો અમર લેખ આ પ્રમાણે છે :- એક સમયે ભાઈ બાલા તથા મદર્નાને સાથે લઈને સતગુરૂ નાનકદેવજી ભક્ત પ્રહલાદજીના લોકમાં ગયા. જે પૃથ્વીથી કેટલાય લાખ કોષ દૂર અંતરીક્ષમાં છે. પ્રહલાદે કહ્યું કે હે નાનકજી ! તમને પરમાત્માએ દિવ્ય દષ્ટિ આપી અને કળિયુગમાં મોટા ભક્ત બનાવ્યા છે. તમારો કળિયુગમાં બહુ જ પ્રતાપ હશે. અહીં આગળ (પ્રહલાદના લોકમાં) પહેલા કબીરજી આવ્યા હતા અને આજ તમે આવ્યા છો, એક બીજા આવશે જે તમારા બંને જેવા જ મહાપુરુષ હશે. આ ત્રણેના અતિરિક્ત અહીંયા મારા લોકમાં કોઈ નથી આવી શકતું. ભક્ત બહુ જ થઈ ચુક્યા છે, આગળ પણ થશે પરંતુ અહીં મારા લોકમાં તેજ પહોંચી શકે છે, જે એમના જેવી મહિમાવાળા હશે, બીજા કોઈ નહિ. એટલા માટે એ ત્રણે સિવાય બીજા અહીં કોઈ નહિ આવી શકે. મદર્નાએ પૂછ્યું કે હે પ્રહલાદજી ! કબીરજી જુલાહા હતા. નાનકજી ખત્રી છે. તે ત્રીજા કયા વર્ણ (જાતિ)થી અને કઈ ધરતી પર અવતરીત થશે ?

પ્રહલાદ ભક્તએ કહ્યું ભાઈ સાંભળ :- નાનકજીના સચ્ચખંડ ગયા પછી સેંકડો વર્ષ પછી પંજાબની ધરતી પર જાટ વર્ણમાં જન્મ લેશે અને તેનું પ્રચાર ક્ષેત્ર બરવાલા શહેર હશે. (લેખ સમાપ્ત)

વિવેચન:- સંત રામપાલદાસજી મહારાજ તે જ અવતાર છે, જે બીજા પ્રમાણોની સાથે-સાથે જન્મ સાખીમાં લખેલા વર્ણન પર ખરા ઉતરે છે. જન્મ સાખીમાં “સો (100) વર્ષના પછી” લખ્યું છે. અહીં આગળ સેંકડો વર્ષ પછી કહેવામાં આવ્યું હતું, જેને પંજાબી ભાષામાં લખતા સમયે સો (100) વર્ષ જ લખી દીધા. કારણ કે મદર્નાએ પૂછ્યું હતું કે તે કયા યુગમાં નજીકમાં જ આવશે ? ત્યારે ભક્ત પ્રહલાદે કહ્યું કે શ્રી નાનકજીના સેંકડો વર્ષ પછી કળિયુગમાં જ તે સંત જાટ વર્ણમાં જન્મ લેશે. એટલા માટે અહીંયાં સો (100)ની જગ્યાએ સેંકડો જ ન્યાયોચિત છે અને પ્રચાર ક્ષેત્ર બરવાલાના સ્થાને બટાલા લખાઈ ગયું છે. આના બે કારણ હોઈ શકે છે કે “શહેર બરવાલા”, જિ. હિસાર, હરિયાણા (તે સમયે પંજાબ) પ્રાંતમાં સુપ્રસિદ્ધ નહતું તથા બટાલા શહેર પંજાબ પ્રાંતમાં પ્રસિદ્ધ હતું. લેખકે આ કારણથી બરવાલાની જગ્યાએ બટાલા લખી દીધું અથવા પ્રિન્ટ (છાપતા) સમયે “બરવાલા” ની જગ્યાએ “બટાલા” પ્રિન્ટ થઈ ગયું છે. એક બીજો વિશેષ વિચારણીય પક્ષ એ છે કે પંજાબના બટાલા શહેરમાં કોઈપણ જાટ સંત નથી થયો, જે આ મહાપુરુષો (પરમેશ્વર

કબીરદેવજી તથા શ્રી નાનક દેવજી)ના સમાન મહિમાવાન અને એમના સમાન જ્ઞાની થયો હોય. આ આધારથી અને અન્ય પ્રમાણેના આધારે તથા આ જન્મ સાખીના આધારે સ્પષ્ટ છે કે તે ત્રીજા મહાપુરુષ સંત રામપાલદાસજી મહારાજ છે અને એમનું આધ્યાત્મિક જ્ઞાન પણ આ બે મહાપુરુષો (પરમેશ્વર કબીરજી અને નાનક દેવજી) થી મેળ ખાય છે. તમે જોઈ શકો છો બન્ને ફોટો કોપી જે જન્મ સાખી ભાઈ બાલે વાલીની એક તો પંજાબી ભાષામાં છે અને બીજી હિન્દીમાં છે, જે પંજાબી ભાષામાંથી જ અનુવાદિત કરી છે. આમાં થોડુંક પ્રકરણ બરાબર નથી લખ્યું. જેમ પંજાબી ભાષામાં લખ્યું છે કે “જો ઈસ જીહા કોઈ હોવેગા તાં એથે પંહુચેગા હોર દા એથે પહુચણ દા કમ નહિ” પરંતુ હિન્દીવાળી જન્મ સાખીમાં આ વિવરણ નથી, જે ખૂબ મહત્વપૂર્ણ છે. આનાથી એ સિદ્ધ છે કે લખતી વખતે કેટલુક પ્રકરણ બદલાઈ જાય છે. છતાં પણ ઢગલાબંધ પ્રમાણ જે આ પુસ્તક “ધરતી પર અવતાર” માં બીજા મહાપુરુષો દ્વારા સંત રામપાલદાસજીના વિષયમાં કહ્યા છે તેઓ પણ આને જ પ્રમાણિત કરે છે.

વિશેષ:- જો કોઈ એમ કહે કે જન્મ સાખીમાં લખેલી વ્યાખ્યા સંત ગરીબદાસજી ગામ છુડાનીવાળા માટે છે. કારણ કે તે પણ જાટ જાતિમાંથી હતા તથા છુડાની ગામ પણ પહેલા પંજાબ પ્રાંતમાં આવતું હતું. આ પણ ઉચિત નથી લાગતી કારણ કે સંત ગરીબદાસજીએ પોતાની અમૃતવાણી “અસુર નિકંદન રમૈણી”માં કહ્યું છે કે “સતગુરુ દિલ્લી મંડલ આયસી, સુતી ધરની સુમ જગાયસી” ભાવાર્થ છે કે સંત ગરીબદાસજીના સતગુરુ પૂજ્ય કબીર સાહેબજી હતા. જૂનો રોહતક જિલ્લો (સોનીપત-રોહતક તથા ઝજરને મેળવીને એક જિલ્લો રોહતક હતો) દિલ્હી મંડળમાં લાગતો હતો. આ કોઈ રાજાના આધિનમાં નહતો. અંગ્રેજોના શાસનકાળમાં દિલ્હીને આધીન હતો. સંત ગરીબદાસજીએ સ્પષ્ટ કર્યું છે કે સતગુરુ (પરમેશ્વર કબીરજી) દિલ્હી મંડળમાં આવશે. ભક્તિહીન પ્રાણીઓને જગાડશે. સતભક્તિ કરાવશે. ધ્યાન રહે કે કબીર સાગરમાં કાળના દૂતોએ ભેળસેળ (મિલાવટ) કરીને સત્યને ન જાણીને પોતાની અટકળબાજીથી અસત્ય પ્રમાણ આપ્યા છે. તેનો નાશ કરવાને માટે પરમેશ્વર કબીરજીએ પોતાના અંશ અવતાર સંત ગરીબદાસજી દ્વારા સત્યજ્ઞાનનો પ્રચાર કરાવ્યો છે. જે સંત ગરીબદાસજીની અમૃતવાણીના રૂપમાં છે. આ જ વાતની સાક્ષી “કબીર સાગરના સંપાદક કબીરપંથી શ્રી યુગલાનંદ બિહારીજીની તે ટિપ્પણીથી ધાય છે, જે તેમને અનુરાગ સાગર તથા જ્ઞાન સાગરની ભૂમિકામાં કરી છે, કહ્યું છે કે કબીર પંથીઓ એ જ કબીર પંથના ગ્રંથોનો નાશ કરી રાખ્યો છે. પોત પોતાના મત (અજ્ઞાન વિચાર) અનુસાર ફેરબદલ કરીને પોતાના મતને જોડ્યો છે. મારી પાસે અનુરાગ સાગર અને જ્ઞાન સાગરની કેટલીક-કેટલીક પ્રતો રાખી છે, જેમાંથી એકબીજાની સાથે મેળ ખાતી નથી.

સંત રામપાલદાસજી મહારાજનો જન્મ શ્રી નંદરામ જાટના ઘરમાં 8 સપ્ટેમ્બર 1951માં ગામ - ઘનાના, જિલ્લો - સોનીપત (તે સમયે જિ. રોહતક) માં થયો હતો. જે વર્તમાન હરિયાણા તથા પંજાબ પ્રદેશ મળીને, તે સમયે એક જ 'પંજાબ' પ્રદેશ હતો. પરમેશ્વર કબીરજીએ પણ કહ્યું હતું કે જે સમયે કળિયુગ 5500 વર્ષ વીતી ચૂક્યો હશે હું ગરીબદાસજીવાળા બારમા પંથમાં આગળ સ્વયં આવીશ. સંત ગરીબદાસજી દ્વારા મારી (કબીર પરમેશ્વરની) મહિમાની વાણી પ્રગટ થશે તથા ગરીબદાસવાળા બારમા પંથ સુધીના સાધક મને આધાર બનાવીને વાણીને સમજવાનો પ્રયત્ન કરશે, પરંતુ વાણીને ના સમજીને સતનામ તથા સારનામથી વંચિત રહેવાના કારણે અસંખ્ય જન્મ સુધી સતલોક પ્રાપ્તિ નથી કરી શકતા. એજ બારમા પંથ (ગરીબદાસજીવાળા પંથ) માં હું (પરમેશ્વર કબીરજી) જ સ્વયં ચાલીને આવીશ. ત્યારે સંત ગરીબદાસજી દ્વારા પ્રગટ કરેલી વાણીને હું (કબીર પરમેશ્વર) પ્રગટ થઈને સમજાવીશ. પ્રમાણને માટે કૃપા કરી જુઓ આજ પુસ્તક “ધરતી પર અવતાર”ના પાના નંબર 30 પર વાંચો કબીર પરમેશ્વર દ્વારા સ્વયં અવતાર ધારણ કરવાની ભવિષ્યવાણી.

આનાથી સિદ્ધ થયું કે જન્મ સાખીમાં જે જાટ સંતના વિષયમાં કહ્યું છે. નિર્વિવાદ રૂપથી તે સંત રામપાલદાસજી મહારાજજી જ છે. છતાં પણ અમે સંત ગરીબદાસજીનો વિશેષ આદર કરીએ છીએ. કારણ કે તેમણે પરમેશ્વર કબીરજીનો અમર સંદેશ સંભળાવ્યો છે.

અગર કોઈ ભ્રમ ઉત્પન્ન કરે કે દસ ગુરૂ સાહીબાનો માંથી પણ કોઈના તરફ સંકેત થઈ શકે છે. એના માટે યાદ રહે કે દસ શીખ ગુરૂ સાહીબાનો માંથી કોઈપણ જાટ વર્ણથી ન હતા. બીજા શીખ ગુરૂ શ્રી અગંદ દેવજી ખત્રી હતા. ત્રીજા ગુરૂ શ્રી અમરદાસજી પણ ખત્રી હતા. ચોથા ગુરૂજી શ્રી રામદાસજી ખત્રી હતા. પાંચમા ગુરૂજી શ્રી અરજુન દેવજીથી લઈને દસમાં તથા અંતિમ શ્રી ગુરૂગોવિંદ સિંહજી સુધી શ્રી ગુરૂ રામદાસજીની સંતાન એટલે કે ખત્રી હતા, છતાં પણ અમે બધા શીખ ગુરૂ સાહેબોનો વિશેષ આદર કરીએ છીએ.

સંત રામપાલદાસજી મહારાજ કહે છે :-

“જીવ અમારી જાતિ છે, માનવ ધર્મ અમારો ।

હિન્દુ, મુસ્લિમ, શીખ, ઈસાઈ, ધર્મ નથી કોઈ ન્યારો ॥

પરમેશ્વર કબીરજીએ કહ્યું છે કે :-

જાતિ ના પૂછો સંત કી, પૂછ લિજિયે જ્ઞાન ।

મોલ કરો તલવાર કા, પડી રહન દો મ્યાન ॥

કૃપા કરી પ્રમાણ માટે જુઓ ફોટો (ઝેરોક્ષ) કોપી જન્મ સાખી પંજાબી ગુરૂમુખી (પંજાબી ભાષા) વાળી તથા હિન્દીવાળી બંનેમાં તમે સહેલાઈથી સમજી

शको छो डे वास्तविकता शुं छे ? जन्म साखीओना प्रकाशक छे :- लाई
जवाहरसिंह कृपालसिंह अमृतसर पंजाब.

कृपा करीने जुओ झोटो कोपी जन्म साखी लाई बाबे वाणी
पंजाबी भाषावाणीना पृष्ठ 272 नी

जन्म साखी	(३०५)	माई बाले वाली
<p>तब भक्त प्रह्लाद ने कहा—हे नानक देव । आप को इस कलियुग में बड़ा भक्त बनाया है । आप की ही संगति से अनेको प्राणियों का भला होगा । और आप का अनंत प्रताप होगा । तब मरदाने ने कहा— हे प्रह्लाद जी । आप भी तो परम भक्त हैं तथा भगवान ने आप के लिये ही अवतार धारण किया था । प्रह्लाद जी ने कहा—हे माई मरदाना । इस स्थान पर या तो कबीर पहुँचा है, और या यह गुरु नानक आया है । यहाँ आना कोई सुगम कार्य नहीं है । एक और महापुरुष होगा जो पहुँच सकेगा । मरदाने ने कहा—हे भक्त वर । वह पुरुष कौन और कब होगा । प्रह्लाद ने उत्तर दिया, कि जब गुरु नानक देव यहाँ आयेंगे तो इन के सौ वर्ष पश्चात आयेंगे । अर्थात् यहाँ केवल तीन आदमी ही आने हैं । एक तो भक्त कबीर और दूसरे श्री गुरु नानक देव जी इन के पश्चात वह तीसरा आयेंगे । तब मरदाने ने कहा हे प्रह्लाद जी । कबीर तो सुलाहा था, और नानक देव—सत्री हैं । परंतु वह तीसरा किस जाती का होगा, उत्तर में प्रह्लाद जी ने कहा—हे मरदाना । पंजाब की धरती घोर बर्बा उस का जाट होगा । तथा नगर बटाला में होगा । उस समय मरदाना गुरु जी के चरणों</p>		

कृपा करीने जुओ झोटो कोपी जन्म साखी लाई बाबे वाणी
पंजाबी भाषावाणीना पृष्ठ 273

साखी ਇਕ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚਲੀ	(੨੭੩)
<p>ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਰ ਉਹ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਹੋਯਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਖਤਰੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜੀ ਉਹ ਕਿਸ ਵਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ ਤੇ ਕਿਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੋਸੀ ਕੇਹੜੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤਾਂ ਪੁਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਪੰਜਾਬ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਰਨ ਜਟ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਟਾਲੇ ਵਿਚ ਹੋਸੀ । ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ ਗੁਰੂ</p>	

કૃપા કરીને જુઓ ફોટો કોપી જન્મ સાખી ભાઈ બાલે વાલી
હિન્દીવાળીના પૃષ્ઠ 305 ની

જન્મ સાક્ષી	(૨૦૪)	માઈ માલે વાલી
<p>ત્વ મક્ત પ્રહલાદ ને કહા-હે નાનક દેવ । આપ કો ઇસ કલિયુગ મેં વહા મક્ત બનાયા હૈ । આપ કી હી સંગતિ સે અનેકો પ્રાચીણો કા મત્તા હોગા । ઓર આપ કા અનંત પ્રતાપ હોગા । ત્વ મરદાને ને કહા- હે પ્રહલાદ જી । આપ સ્ત્રી તો પરમ મક્ત હૈ તથા મગવાન ને અપ કલિયુગ હી અવતાર ધારન ક્રિયા યા । પ્રહલાદ જી ને કહા-હે માઈ મરદાના । ઇસ સ્થાન પર યા તો કબીર પહુચા હૈ, ઓર યા વહ ગુરુ નાનક આયા હૈ । યહાં આના કોઈ સુગમ કાર્યે નહીં હૈ । ઇક ઓર મહા પુરુષ હોગા જો પહુચ સકેગા । મરદાને ને કહા-હે મક્ત વર । વહ પુરુષ કૌન ઓર કમ હોગા । પ્રહલાદ ને ઉત્તર દિયા, કિ જબ ગુરુ નાનક દેવ યહાં આવેંગે તો ઇન કો સો વર્ષ પશ્ચાત આવેગા । અર્થાત યહાં કેવલ ત્રીન આદમી હી આને હૈ । ઇક તો મક્ત કબીર ઓર ડૂસરે સ્ત્રી ગુરુ નાનક દેવ જી ઇન કો પશ્ચાત વહ ત્રીસરા આવેગા । ત્વ મરદાને ને કહા હૈ પ્રહલાદ જી । કબીર તો ચુલાહા યા, ઓર નાનક દેવ-ક્ષત્રી હૈ । પરંતુ વહ ત્રીસરા કિસ જાતી કા હોગા, ઉત્તર મેં પ્રહલાદ જી ને કહા-હે મરદાના । પંજાબ કી ધરતી ઓર વર્ષા ઉસ કા જાટ હોગા । તથા નગર કટલા મેં હોગા । ડસ સમય મરદાના ગુરુ જી કો વર્ષો</p>		

પ્રશ્ન:- એક સંસ્કૃતના વિદ્વાન શાસ્ત્રીએ કહ્યું કે તમારા ગુરુ સંત રામપાલ દાસજી મહારાજ સંસ્કૃત નથી ભણ્યા. તમે કહો છો કે તેમણે શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાનો યથાર્થ-સચોટ અનુવાદ કરીને ભક્તોને સમજાવે છે. આ ક્યારેય ના થઈ શકે.

ઉત્તર:- સંત રામપાલદાસજીના ભક્તએ ઉત્તર આપ્યો શાસ્ત્રીજી તેને જ પરમેશ્વરનો અવતાર કહે છે. જે ભાષાનું જ્ઞાન ન હોવા છતાં યથાર્થ-સચોટ અનુવાદ કરી આપે. કારણ કે પરમેશ્વર સર્વજ્ઞ છે. તેમના જ ગુણોથી યુક્ત તેમનો મોકલેલો અવતાર હોય છે. તે અવતાર સંત રામપાલદાસજી મહારાજજી છે. તમે તો માત્ર વેદો અને ગીતાના અનુવાદથી આચાર્ય ચકિત છો. સંત રામપાલદાસજી મહારાજે તો બાઈબલ તથા કુરાનને યથાર્થ રૂપમાં સમજાવ્યા છે. જેને ઈસાઈ ધર્મના વર્તમાનના પાદરી તથા મુસલમાન ધર્મના મુલ્લા તથા કાજી પણ નથી સમજી શક્યા.

(૧) ભક્તિ મર્યાદા

“જીવ હમારી જાતિ છે, માનવ ધર્મ હમારા ।

હિન્દુ, મુસ્લિમ, શીખ, ઈસાઈ, ધર્મ નહીં કોઈ ન્યારા ॥”

પ્રિય ભક્તજનો :

આજથી આશરે પાંચ હજાર વર્ષ અગાઉ અન્ય ધર્મ અથવા અન્ય સંપ્રદાય ન હતા. ન હિન્દુ, ન મુસલમાન, ન શીખ, ન ઈસાઈ હતા. ફક્ત માનવધર્મ હતો. બધાનો એક જ માનવધર્મ હતો અને છે. પરંતુ જેમ જેમ કળિયુગનો પ્રભાવ વધતો ગયો તેમ તેમ આપણામાં મતભેદ વધતા ગયા. કારણ ફક્ત એટલું જ હતું કે ધાર્મિક કુળગુરુઓ દ્વારા શાસ્ત્રોમાં વર્ણવેલી સચ્ચાઈને દબાવી દેવામાં આવી. જેનું કારણ સ્વાર્થ પણ હોઈ શકે અથવા બહારી દેખાવ પણ હોઈ શકે. જેના પરિણામસ્વરૂપ આજે એક માનવધર્મના - ચાર ધર્મ અને બીજા અનેક સંપ્રદાયો બની ચુક્યા છે. જેના કારણે એકબીજા સાથે મતભેદ ઉભા થવા સ્વાભાવિક છે. બધાનો પ્રભુ / ભગવાન / રામ / અલ્લાહ / રબ / ખુદા / ગોડ / પરમેશ્વર એક જ છે. આ શબ્દો વિભિન્ન ભાષાઓના પર્યાયવાચી શબ્દો છે. બધા માને છે કે બધાનો માલિક એક છે, પરંતુ તેમ છતાં આ ખુદા ખુદા ધર્મસંપ્રદાયો કેમ છે ?

આ વાત તદ્દન સાચી (એકદમ સત્ય) છે કે બધાનો માલિક / રબ / ખુદા / અલ્લાહ / ગોડ / રામ / પરમેશ્વર એક જ છે. જેનું વાસ્તવિક નામ કબીર છે અને તે સતલોક-સતધામ-સચખંડમાં માનવરૂપી આકારમાં રહે છે. પરંતુ હવે હિન્દુઓ તો કહે છે કે અમારા રામ મોટા છે, મુસલમાનો કહે છે કે અમારા અલ્લાહ મોટા છે, ઈસાઈઓ કહે છે કે અમારા ઈસામસી મોટા છે અને શીખો કહે છે કે અમારા ગુરુનાનક સાહેબજી મોટા છે. આ તો એવી રીતે કહે છે કે જેમ ચાર નાદાન (બુદ્ધિહીન) બાળકો કહે કે આ મારા પિતા છે જ્યારે બીજો કહે છે કે આ મારા પિતા છે, તારા નથી અને ત્રીજો કહે છે કે આ તો મારા પિતાજી છે જે સૌથી મોટા છે. અને ચોથો કહે કે અરે નહીં નાદાનો, આ મારા (પિતા) ડેડી છે. તમારા નથી. પરંતુ હકીકતમાં તે ચારેયના પિતા તો એક જ છે. આવા જ નાદાન બાળકોની જેમ આજે આપણો માનવસમાજ ઝઘડી રહ્યો છે.

“કોઈ કહે હમારા રામ બડા હૈ, કોઈ કહે ખુદાઈ રે ।

કોઈ કહે હમારા ઈસામસી બડા, યે બાટા રહે લગાઈ રે ॥”

જ્યારે આપણા તમામ ધાર્મિક ગ્રંથો તથા શાસ્ત્રોમાં તે એક પ્રભુ, માલિક, રામ, અલ્લાહ, રબ, સાહેબ, ગોડ, ખુદા, પરમેશ્વરનું પ્રત્યક્ષ નામ લખીને તેમની મહિમા ગાવામાં આવેલી છે કે તે એક માલિક-પ્રભુ કબીર સાહેબ છે. જે સતલોકમાં માનવ સદૃશ સ્વરૂપમાં રહે છે.

વેદ, ગીતા, કુરાન અને ગુરુગ્રંથ સાહેબ — આ તમામ ગ્રંથો એકબીજાથી મળતા જુલતા જ છે. ચર્ચુવેદના અધ્યાય પાંચ સ્લોક નંબર ૩૨માં, સામવેદની સંખ્યા નં. ૧૪૦૦, ટરરમાં અથર્વવેદના કાન્ડ નં. ૪ના અનુવાક ૧ના સ્લોક નંબર ૭, ઋગ્વેદના મંડલ-૧ અધ્યાય-૧ના સુક્ત ૧૧ના સ્લોક નંબર ૪માં કબીર નામનો ઉલ્લેખ કરીને બતાવવામાં આવ્યું છે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ કબીર છે જે સતલોકમાં આકારમાં રહે છે. ગીતાજી ચારેય વેદોનો સંક્ષિપ્ત સાર છે. ગીતાજી પણ તે સતપુરુષ, પૂર્ણબ્રહ્મ કબીરની તરફ જ ઈશારો કરે છે. ગીતાજીના અધ્યાય પંદરના સ્લોક નંબર ૧૬-૧૭, અધ્યાય ૧૮ના સ્લોક નંબર ૪૬, ૬૨, અધ્યાય ૮ ના સ્લોક નંબર ૮ થી ૧૦ તથા ૨૨ માં, અધ્યાય ૧૫ના સ્લોક નંબર ૧, ૨, ૪માં તે જ પૂર્ણપરમાત્માની ભક્તિ કરવાનો ઈશારો કર્યો છે. શ્રી ગુરુગ્રંથ સાહેબના પાના નં. ૨૪ તેમજ પાના નં. ૭૨૧ ઉપર નામ લખીને કબીર સાહેબની મહિમા ગાવામાં આવી છે. આ જ પ્રમાણે કુરાન અને બાઈબલને એક જ શાસ્ત્ર સમજો. બંને લગભગ એક જ સંદેશ આપે છે કે તે કબીર અલ્લાહની મહિમાનું ગુણગાન કરો જેની શક્તિ દ્વારા આ સંપૂર્ણ સૃષ્ટિ ચાલી રહી છે. કુરાન શરીફમાં સૂરત ફૂર્કાની નં. ૨૫ની આયાત નં. ૫૨ થી ૫૯ સુધીમાં કબીરન, ખબીરા, કબીરુ વગેરે શબ્દો લખીને તે એક કબીર અલ્લાહનું પવિત્ર ગુણગાન કરવામાં આવેલ છે કે હે પૈગમ્બર (મોહંમદ) તે કબીર અલ્લાહની પવિત્ર મહિમા (ગુણગાન) બ્યાન કરો, જેણે છ દિવસમાં પોતાની શક્તિથી સૃષ્ટિની રચના કરી અને સાતમાં દિવસે તખ્ત ઉપર બિરાજમાન થયા એટલે કે સતલોકમાં જઈને વિશ્રામ કર્યો. તે અલ્લાહ (પ્રભુ) કબીર છે. આનુ જ પ્રમાણ બાઈબલના અંદર ઉત્પત્તિ ગ્રંથના સૃષ્ટિક્રમમાં બાઈબલના પ્રારંભમાં જ સાત દિવસની રચનામાં ૧ : ૨૦, ૨ : ૫ માં વર્ણવેલ છે.

તમામ સંતો તથા ગ્રંથોનો સાર એ જ છે કે પૂર્ણ ગુરુ જેની પાસે શ્રેય નામો ઉપલબ્ધ છે, તેમજ નામ આપવા અંગેનો અધિકાર (આદેશ હુકમ) પણ ધરાવે છે, તેવા પૂર્ણ ગુરુથી જ નામ ગ્રહણ કરીને જીવે જન્મ મૃત્યુરૂપી રોગથી છુટકારો મેળવવો જોઈએ. કારણ કે અમારો ઉદ્દેશ તમને કાળની કારાગાર (જેલ)માંથી મુક્ત કરાવીને આપણા માલિક કવિર્દેવ (કબીર સાહેબ)ના સતલોકને પ્રાપ્ત કરાવવાનો છે. કવિર્દેવે પોતાની વાણીમાં કહ્યું છે કે એક જીવને કાળસાધનાથી છોડાવી, પૂર્ણગુરુની શરણમાં લાવી સત્ઉપદેશ અપાવવાનું પુણ્ય (ફળ) એટલું બધું હોય છે કે કેટલાય કરોડ ગાય, બકરાં વગેરે પ્રાણીઓને કસાઈથી છોડાવવાનું હોય છે. કારણ કે આ અબોધ (જ્ઞાનહીન) માનવશરીરધારી પ્રાણી ખોટા ગુરુઓ દ્વારા બતાવવામાં આવેલ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ સાધનાથી કાળની જાળમાં ફસાઈ રહીને

ન જાણે કેટલીય દુઃખદાયક ચૌર્યાસી લાખ યોનિઓના કષ્ટને સહન કરતો રહે છે. જ્યારે આ જીવાત્મા કર્વિદેવની શરણમાં પૂર્ણગુરુના માધ્યમ દ્વારા આવી જાય છે, નામથી જોડાઈ જાય છે. તે પછી તેના જન્મ તથા મૃત્યુનું કષ્ટ સદાય માટે સમાપ્ત થઈ જાય છે. તથા સર્વલોકમાં વાસ્તવિક પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત કરે છે.

હવે પ્રશ્ન એ ઉપસ્થિત થાય છે કે વર્તમાનમાં ગુરુ વધુમાં વધુ શિષ્યો બનાવીને પોતાની યોગ્યતાનું પ્રમાણ દેખાડે છે. એટલે કે દરેક ચાર કથા શીખી લે છે. અને કહે છે કે હું પણ નામ આપું છું અને આવી રીતે ભોળી આત્માઓને કાળ (બ્રહ્મ)ની જાળમાં નાખી દે છે. કારણ કે શાસ્ત્રો વિરુદ્ધ નામ ઉપદેશ આપવાવાળા અને જપવાવાળા તમામ નિઃશંકપણે નરકના અધિકારી બનશે અને તેમને નરકમાં ઉંઘા લટકાવવામાં આવશે. આ કથન શાસ્ત્ર (ગીતા, વેદ તથા સર્વ ગ્રંથ) બતાવે છે. આ જ કથનને સાબિત કરવા માટે કથા સંભળાવું છું.

એક સમયની વાત છે. બધાને ખબર પડી કે રાજા પરીક્ષિતને સાતમા દિવસે સાપ કરડશે અને તેનું મૃત્યુ થશે. આ વાતની જાણ થતા બધાએ વિચાર્યું કે સાત દિવસ સુધી રાજા પરીક્ષિતને ભાગવતની કથા સંભળાવવામાં આવે. જેથી તેનો મોહ અહીંથી દૂર થઈ જાય અને પ્રભુના ચિંતનમાં લાગી જાય. કારણ કે મૃત્યુ સમયે જેની જેવી ભાવના હોય છે તેવું તેને ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. આમ બધાએ આ બાબતને અતિ ઉત્તમ કહી સમર્થન આપ્યું. પરંતુ હવે પ્રશ્ન એ ઊભો થયો કે કથા કરશે કોણ? આ પ્રશ્ન ઉપર પ્રશ્નાર્થ ચિહ્ન લાગી જાય છે. તે સમયે ત્યાં ઉપસ્થિત તમામ મહર્ષિઓ ત્યાં સુધી કે શ્રીમદ્ ભાગવત સુધાસાગરના રચયિતા મહર્ષિ વેદ વ્યાસે પણ પોતાને કથા સંભળાવવા યોગ્ય નથી સમજ્યા. કારણ કે તેઓ જાણતા હતા કે તેઓની અંદર સમર્થતા નથી. તો શા માટે એક જીવના જીવનને નષ્ટ કરી પાપના ભાગીદાર બનીએ. કેમ કે સાતમા દિવસે પરિણામ આવવાનું હતું. તેથી સાત દિવસ સુધી કથા સંભળાવવાની કોઈની પણ હિંમત થઈ નહીં. કારણ કે બધાને પોતાની હેસિયતની ખબર હોય છે. સ્વર્ગેથી શુકદેવજીને ભાગવતની કથા કરવા માટે બોલાવવામાં આવ્યા અને ત્યારે રાજા પરીક્ષિતનો મોહ અહીંથી દૂર થયો અને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થઈ. સ્વર્ગમાં સુખ ભોગવ્યા પછી પાછા નરકમાં અને ફરીથી લખચોર્યાસીમાં ફેરા મારશે. આ અહીંનો હાર્ડ એન્ડ ફાસ્ટ રૂલ છે એટલે કે અટલ (પાકકો) નિયમ છે. આ સ્વર્ગવાળી પ્રાપ્તિ પણ ત્રણે લોકના પૂર્ણગુરુ વિના મળી શકતી નથી.

દાખલા તરીકે જ્યારે કોઈ જગ્યાએ પ્રધાનમંત્રી આવી રહ્યા હોય તો તેમના આગમન પહેલા બે-ત્રણ સારા વક્તા-ગાયક કે તબલા-વાજું

વગાડનારા હોય છે. જે ખૂબ મધુર અને આકર્ષિત અવાજથી જોનારાઓને પ્રભાવિત કરે છે, પરંતુ તે જે કહી રહ્યા છે તેમાંથી એક પણ વાત કરવામાં સક્ષમ નથી, પરંતુ જ્યારે પ્રધાનમંત્રી આવે છે, ત્યારે તેઓ ઓછામાં ઓછા શબ્દોમાં કહે છે કે આગરામાં આંતરરાષ્ટ્રીય કોલેજ બનાવી દો, ચંદિગઢમાં આંતરરાષ્ટ્રીય યુનિવર્સિટી બનાવી દો વગેરે-વગેરે. ફક્ત એટલું કહીને પી.એમ. સાહેબ ચાલ્યા જાય છે. તેઓના કહેવાના બીજા દિવસથી આ કામ શરૂ થઈ જાય છે. કેમ કે વચનમાં શક્તિ છે અને જો આ વાત તમારા અને મારા જેવી સામાન્ય વ્યક્તિ કહે તો પણ આપણી મોટી મુખામી હશે, કેમ કે આપણા વચનમાં એટલી શક્તિ નથી હોતી. જ્યારે પ્રધાનમંત્રી માટે આ બધી સાધારણ વાત છે.

આ મુદ્દાઓને સાબિત કરવા માટે થોડી નીચે મુજબની વાણી ખાસ વાંચો અને ઊંડો વિચાર કરો તથા તાત્કાલિક ગુરુમંત્ર મેળવો :

કબીર, પંડિત ઔર મશાલથી, દોનોં સૂઝેં નાહિં ।
 ઔરોં ને કરેં ચાંદના, આપ અંધેરે માંહિ ॥
 કબીર, કરણી તજ કથની કથેં, અજ્ઞાની દિન રાત ।
 કુકર જયોં ભોંકત ફિરેં, સુની સુનાઈ બાત ॥
 ગરીબ, બીજક કી બાતાં કહેં, બીજક નાહિં હાથ ।
 પૃથ્વી ડોબન ઉતરે, કહેં-કહેં મીઠી બાત ॥
 ગરીબ, બીજક કી બાતાં કહેં, બીજક નાહિં પાસ ।
 ઔરોં કો પ્રમોઘ હોં, આપન ચલે નિરાશ ॥
 ગરીબ, કથની કે શૂરેં ધને, કથેં અટમ્બર જ્ઞાન ।
 બાહર જવાબ આવેં નહોં, લીદ કરેં મૈદાન ॥

કથા કરવી અને નામ ઉપદેશ આપવો કોઈ બાળકોની રમત નથી, કે બગલમાં પોથી ઘાલીને નીકળી પડ્યા કે ચાલો હું પણ કથા કરી આપું છું, ચાલો હું પણ રામાયણનો પાઠ કરી આપું છું, ગીતાજીનો પાઠ કરી આપું છું, ગ્રંથ સાહેબનો પાઠ કરી આપું છું અથવા સત્સંગ કરી આપું છું અને નામ પણ આપું છું વગેરે વગેરે. પૂર્ણ સંતને જ કથા કરવાનો અને ઉપદેશ આપવાનો અધિકાર હોય છે અને તે કથાનું સમાપન પણ તે જ કરી શકે છે. કેમ કે પૂર્ણ સંતના શબ્દોમાં શક્તિ હોય છે. જેમ કે શુકદેવના શબ્દમાં હતી. જેમ કે કોઈ સત્સંગ કરે અને માની લો તેમાં કેરીના ગુણ બતાવે છે કે કેરી ખૂબ મીઠી હોય છે, ફળોનો રાજા હોય છે, તેનો રંગ પીળો હોય છે વગેરે. અને જો કોઈ આવીને કહે કે ‘લાવો ભાઈ કેરી આપો’ તો તે સત્સંગ કરવાવાળો કહે કે ‘મારી પાસે તો કેરી નથી’ પછી લેવાવાળો કહે કે ‘ક્યાં મળશે ?’ તેને જવાબ મળે કે ‘ખબર નથી.’ કેરી

તો નિરાકાર છે તે દેખવામાં થોડી આવશે. પછી લેવાવાળો કહેશે કે 'અરે નાદાન (મૂર્ખ) ! જ્યારે તારી પાસે કેરી છે જ નહિ અને તને કેરી ક્યાં મળશે તેની ખબર પણ નથી જોડે જોડે એમ પણ કહેશે કે તે નિરાકાર છે, તો ખોટી બૂમો કેમ પાડે છે ?' કહેવાનો મતલબ એ છે કે જે તત્ત્વજ્ઞાન રહિત છે તથા કથા કરવાનો કોઈ અધિકાર નથી છતાં કથા કરે છે અને તે પોતે તથા તેના મુખેથી કથા સાંભળનાર બધા નરકના અધિકારી બને છે. (આવા અનઅધિકારી બની બેઠેલા લોકો જીવાત્માઓના માટે ભયંકર દુશ્મનો છે અને નરકના ચક્રમાં ફસાવનારા છે)

જ્યારે કોઈ વ્યક્તિ પોતાની જાતે ગુરુ બનીને શિષ્ય બનાવી લે છે. તો સમજો કે તે પોતાના માથા ઉપર ભાર ચઢાવી લે છે. કેમ કે પરમેશ્વરનો નિયમ છે કે જ્યાં સુધી શિષ્ય પાર નહીં થાય ત્યાં સુધી ગુરુને વારંવાર જન્મ લેતા રહેવું પડે છે. પૂર્ણગુરુ અધૂરા શિષ્યોથી છુટકારો મેળવવા માટે એવી લીલા કરતા રહે છે, જેનાથી અજ્ઞાની શિષ્યોને ગુરુ માટે નફરત થઈ જાય છે. જેમ કે કબીર સાહેબ જ્યારે કાશીમાં પ્રગટ થયા હતા તે સમયે કબીર સાહેબના ચૌસઠ લાખ શિષ્યો બની ગયા હતા. તેઓની પરીક્ષા લેવા માટે કબીર સાહેબે કાશી શહેરની એક વિખ્યાત વેશ્યાને સતસંગ જ્ઞાન સમજાવવા માટે તેના ઘરે જવાનું શરૂ કર્યું જેને જોઈ તથા સાંભળીને તેમના શિષ્યોના મનમાં ગુરુ માટે નફરત પેદા થઈ ગઈ અને બધાનો પોતાના ગુરુ ઉપરનો વિશ્વાસ તૂટી ગયો. ફક્ત બે જણાને છોડી બધા શિષ્યો ગુરુ વગર થઈ ગયા. સતગુરુ ગરીબદાસજી મહારાજની વાણીમાં સાબિતી છે :-

ગરીબ, ચંડાલિ કે ચૌક મેં, સતગુરુ બૈઠે જાય ।
ચૌસઠ લાખ ગારત ગયે, દો રહે સતગુરુ પાય ॥
ભડવા ભડવા સબ કહૈં, જનત નાહિં ખોજ ।
દાસ ગરીબ કબીર કર્મ સે, બાંટત સિર કા બોજ ॥

માટે અમારી સૌને પ્રાર્થના છે કે સમજી વિચારીને જ સતમાર્ગ પકડો .

શામવેદના શ્લોક નં. ૮૨૨માં કહ્યું છે કે જીવની મુક્તિ ત્રણ નામોથી થશે. પહેલું ઐં (ઓમ), બીજું સતનામ (તત) અને ત્રીજું સારનામ (સત). ગીતાજી પણ આ સાબિતી આપે છે કે ઐં - તત - સત અને શ્રી ગુરુગ્રંથ સાહેબ પણ આ જ સતનામ જપવાનો ઈશારો કરે છે. સતનામ સતનામ કોઈ જપવાનું નામ નથી. પણ આ સતનામ તો તે નામની તરફ ઈશારો કરે છે કે જે એક સાચું નામ છે. આવી જ રીતે ત્રીજા નામ સારનામ વગર એકલો ઐં (ઓમ) મંત્ર પણ કોઈ કામનો નથી. આ ત્રણે નામ તથા નામ આપવાની

આજ્ઞા મને મારા ગુરુદેવ સ્વામી રામદેવાનંદજી મહારાજ દ્વારા પ્રાપ્ત થયેલ છે. જે કબીર સાહેબની પેઠી દરપેઠી ચાલતી આવે છે. પહેલા આપ સતસંગ સાંભળો સેવા કરો, જેનાથી આપનું ભક્તિરૂપી ખેતર સાફ સુથરું થઈ જશે.

કબીર, માનુષ જન્મ પાય કર, નહીં રટીં હરિ નામ ।

જૈસે કૂઆં જલ બિના, ખુદવાયા કિસ કામ ॥

કબીર, એક હરિ કે નામ બિના, યે રાજા ઋષભ હો ।

માટી ઢોવે કુમ્હાર કી, ઘાસ ન ડાલેકો ॥

ત્યારબાદ પોતાના સાફ સુથરા ખેતરમાં બી વાવવું પડશે. શાસ્ત્રો (કબીર સાહેબની વાણી, વેદ, ગીતા, પુરાણ, કુરાન, ધર્મદાસ સાહેબ વગેરે સંતોની વાણી)ના અભ્યાસથી મુક્તિ નહીં થાય. આ તમામ શાસ્ત્રોનો એક જ સાર છે કે પૂર્ણમુક્તિ માટે પૂર્ણપરમાત્મા કબીર સાહેબના પ્રતિનિધિ સંત (જેને પોતાના ગુરુ દ્વારા નામ આપવાની આજ્ઞા પણ હોય) પાસેથી નામ ઉપદેશ લઈને આત્મકલ્યાણ કરાવવું જોઈએ. જો નામ ન લીધું તો –

નામ બિના સૂના નગર, પડવા સકલ મેં શોર ।

લૂટ ન લૂટી બંદગી, હો ગયા હંસા ભોર ॥

અદલી આરતી અદલ અજૂની, નામ બિના હૈ કાયા સૂની ।

જૂઠી કાયા ખાલ લુહારા, ઈંગલા પિંગલા સુખમન દ્વારા ॥

કૃતધ્ની ભૂલે નર લોઈ, જા ઘટ નિશ્ચય નામ ન હોઈ ।

સો નર કીટ પતંગ ભુજંગા, ચૌચાસી મેં ઘર હૈ અંગા ॥

જો બીજ નહીં વાવો તો આત્મરૂપી ખેતરની ખોદાઈ એટલે કે તૈયારી કરેલી વ્યર્થ થઈ. કહેવાનો અભિપ્રાય એ છે કે એનાથી તમને જ્ઞાન થશે, જે જરૂરી છે. પરંતુ પૂર્ણગુરુ દ્વારા નામ ઉપદેશ લેવો એટલે બીજ વાવવું પણ ખૂબ આવશ્યક છે. નામ પણ એ જપવું (લેવું) પડશે જે ગુરુનાનક સાહેબે જપેલું (લીધેલું), ગરીબદાસ સાહેબે જપેલું, ધર્મદાસ સાહેબ વગેરે સંતોએ જપેલું (લીધેલું) તેના સિવાય અન્ય નામોથી જીવની મુક્તિ નહિ થાય.

એટલા માટે બધાએ નામ ઉપદેશ લઈને પોતાનું ભક્તિરૂપી ઘન ભેગું કરવાનું શરૂ કરવું જોઈએ અને બીજા બધાને પણ સત્ ભક્તિ માર્ગમાં જોડવા જોઈએ. જેટલું જલદી થઈ શકે તેટલું જલદી કેમકે ન જાણે ક્યારે અને ક્યા સમયે આ શરીરનો પૂરો થવાનો સમય આવી જાય. ગુરુનાનક દેવજી પણ કહે છે કે :-

ના જાને યે કાલ કી કર ડારૈં, કિસ વિધી ઢલ જા પાસા વે ।

જિન્હાદે સિર તે મૌત ખુડગદી, ઉન્હાનું કેડા હાંસા વૈ ॥

કબીર સાહેબ કહે છે કે -

કબીર, શ્વાસ-શ્વાસ મેં નામ જપો, વ્યર્થા શ્વાસ મત ખોએ ।

ન જાને ઈસ શ્વાસ કા, આવન હો કે ના હોએ ॥

સતગુરુ સોઈ જો સારનામ દઠાવૈ, ઔર ગુરુ કોઈ કામ ન આવૈ ।

સાર નામ બિન પુરુષ (ભગવાન) દ્રોહી ॥

એટલે કે જે ગુરુ સારનામ તથા સાર શબ્દ નથી આપતા અથવા તેને તેના ગુરુ દ્વારા નામ આપવાનો અધિકાર (આજ્ઞા) નથી એટલે કે શાસ્ત્રોના અધ્યયનથી જો કોઈ મનમુખી ગુરુ આ નામ આપી પણ દે તો પણ તે ગુરુ તથા તેના શિષ્યોને નરકમાં નાખવામાં આવશે. તે ગુરુ ભગવાનનો દુશ્મન છે, વિદ્રોહી છે તેને ભગવાનના દરબારમાં ઊંધો લટકાવવામાં આવશે.

હવે ભક્તસમાજમાં બનાવટી ગુરુઓ (સંતો) દ્વારા એક ખોટી ધારણા ફેલાવવામાં આવી છે કે એક વખત ગુરુ ધારણ કર્યા પછી બીજા ગુરુ નહિ બદલવા જોઈએ. જરા વિચાર કરીને જુઓ કે ગુરુ આપણા જન્મ મૃત્યુરૂપી રોગને કાપવાવાળો વૈદ હોય છે. જો એક વૈદથી આપણા રોગ નથી કપાતા તો આપણે બીજા સારા વૈદ (ડૉક્ટર)ની પાસે જઈશું જેના દ્વારા આપણા જીવલેણ (જીવનને જોખમકારક) રોગો ઠીક થઈ શકે. જેમ ધર્મદાસ સાહેબના પહેલા ગુરુ શ્રી રૂપદાસજી હતા પરંતુ જ્યારે ધર્મદાસજીને ખબર પડી કે આ ગુરુ પૂર્ણ મુક્તિદાતા નથી તો તરત જ તેમનો ત્યાગ કરીને પૂર્ણ બ્રહ્મ પરમેશ્વર સતપુરુષ કબીર સાહેબને પોતાના ગુરુ બનાવ્યા અને પૂર્ણમોક્ષ સત્યલોકમાં પ્રાપ્ત કર્યો. ઠીક આ જ રીતે અઘૂરા ગુરુને તરત જ ત્યજી દેવા જોઈએ.

“ઝુઠે ગુરુ કે પક્ષ કો, તજત ન કીજે વારિ”

(ગુરુ તથા નામ મહિમાની વાણી)

ગરીબ, બિન ઉપદેશ અચંભ હૈ, કયોં જીવત હૈં પ્રાણ ।

બિન ભક્તિ કહાં ઠોર હૈં, નર નાહિં પાખાણ ॥ ૧ ॥

ગરીબ, એક હરિ કે નામ બિના, નારી કુતિયા હો ।

ગલી-ગલી ભોંકત ફિરૈ, ટૂક ના ડાલૈ કો ॥ ૨ ॥

ગરીબ, બીબી પડદે રહૈં થી, ડચોઠી લગતી બાર ।

ગાત ઉઘાડે ફિરતી હૈં, બન કુતિયા બાજર ॥ ૩ ॥

ગરીબ, નકબેસર નક સે બની, પહરત હાર હમેલ ।

સુન્દરી સે સુનહી (કુતિયા) બની, સુનિ સાહિબ કે ખેલ ॥ ૪ ॥

કબીર, હરિ કે નામ બિના, રાજા ઋષભ હોએ ।

માટી લદૈ કુમ્હાર કૈ, ઘાસ ના ડાલે કોએ ॥ ૫ ॥

કબીર, રામ કૃષ્ણ સે કૌન બડા, ઉન્હોં ભી ગુરુ કીન્હ ।
 તીન લોક કે વે ધની, ગુરુ આગે આધીન ॥ ૬ ॥
 કબીર, ગર્ભ યોગેશ્વર ગુરુ બિના, લાગા હરિ કી સેવ ।
 કહૈ કબીર સ્વર્ગ સે, ફેર દિયા સુખદેવ ॥ ૭ ॥
 કબીર, રાજા જનક સે નામ લે, કિન્હી હરિ કી સેવ (પૂજા) ।
 કહૈ કબીર વૈકુંઠ મેં ઉલ્ટ મિલે સુખદેવ ॥ ૮ ॥
 કબીર, સતગુરુ કે ઉપદેશ કા, લાયા એક વિચાર ।
 જૈ સતગુરુ મિલતે નહીં, જાતા નરક દ્વાર ॥ ૯ ॥
 કબીર, નરક દ્વાર મેં દૂત સબ, કરતે ખેંચા તાન ।
 ઉનતેં કબહુ ના છુટતા, ફિર ફિરતા ચારોં ખાન ॥ ૧૦ ॥
 કબીર, ચાર ખાની મેં ભ્રમતા, કબહુ ના લગતા પાર ।
 સો ફેરા સબ મિટ ગયા, સતગુરુ કે ઉપકાર ॥ ૧૧ ॥
 કબીર, સાત સમુદ્ર મસિ કરું, લેખની કરુ બનરાય ।
 ધરતી કા કાગદ કરું, ગુરુ ગુણ લિખા ન જાએ ॥ ૧૨ ॥
 કબીર, ગુરુ બડે ગોવિન્દ સે, મન મેં દેખ વિચાર ।
 હરિ સુમરે સો રહ ગએ, ગુરુ ભજે હુએ પાર ॥ ૧૩ ॥
 કબીર, ગુરુ ગોવિન્દ દોઉ ખડે, કાકે લાગું પાય ।
 બલિહારી ગુરુ આપને, જિન ગોવિન્દ દિયા મિલાય ॥ ૧૪ ॥
 કબીર, હરિ કે રૂઠતાં, ગુરુ કી શરણ મેં જાય ।
 કબીર ગુરુ જૈ રૂઠજાં, હરિ નહીં હોત સહાય ॥ ૧૫ ॥

નામ કયા રામનું જપવાનું છે ?

ગીતાજીના અધ્યાય નં. ૧૫નો શ્લોક નંબર ૧૬ :

ઢ્રૌ , ઈમૌ , પુરુષૌ , લોકે , ક્ષરઃ , ચ , અક્ષરઃ , એવ , ચ , ક્ષરઃ , સર્વાણિ , ભૂતાનિ , કૂદસ્થાઃ , અક્ષરઃ , ઉચ્યતે ॥

અનુવાદ : આ સંસારમાં બે પ્રકારના ભગવાન છે. નાશવાન અને અવિનાશી અને આ સંપૂર્ણ ભૂત પ્રાણીઓના શરીર તો નાશવાન અને જીવાત્મા અવિનાશી કહેવાય છે.

ગીતાજીના અધ્યાય નં. ૧૫નો શ્લોક નંબર ૧૭ :

ઉત્તમઃ , પુરુષઃ , તુ , અન્યઃ , પરમાત્મા , ઈતિ , ઉદાહૃતઃ , ચઃ , લોકત્રયમ આવિશ્યસ , ખિભર્તિ , અવ્યયઃ , ઈશ્વરઃ ॥

અનુવાદ : ઉત્તમ ભગવાન તો બીજો જ છે. જે ત્રણેય લોકોમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણ-પોષણ કરે છે તેમજ અવિનાશી પરમેશ્વર પરમાત્મા આ પ્રમાણે કહેવામાં આવે છે :

कबीर, अक्षर पुरुष अंक पंड है, निरंजन वाकी डार ।
 त्रिदेवा (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) शाखा लये, पात लया संसार ॥
 कबीर, तीन देवको सब कोई ध्यावे, यौथा देवका मरम न पावै ।
 यौथा छांडि पंचम ध्यावै, कहै कबीर सो उमरे आवै ॥
 कबीर, तीन गुणन की लक्ति में, लूलि परयो संसार ।
 कहै कबीर निज नाम बिन, कैसे उतरे पार ॥
 कबीर, ओंकार नाम ब्रह्म (काण) का, यह कर्ता मति जानि ।
 सांया शब्द कबीर का, परदा माहिं पहिचानि ॥
 कबीर, तीन लोक सब राम जपत है, जन मुक्ति को धाम ।
 रामचंद्र वशिष्ठ गुरु किया, तिन कहि सुनायो नाम ॥
 कबीर, राम कृष्ण अवतार है, इनका नाहीं संसार ।
 जिन साधन संसार किया, सो किनहु न जन्म्यां नारि ॥
 कबीर, चार लुजके लजनमें, लुलि परे सब संत ।
 कबिरा सुमिरै तासु को, जके लुज अनंत ॥
 कबीर, वाशिष्ठ मुनि से तत्वेता ज्ञानी, शोध कर लग्न धरै ।
 सीता हरण मरण दशरथ को, बन बन राम फिरै ॥
 कबीर, समुद्र पाटि लंका गये, सीता को भरतार ।
 ताहि अगस्त मुनि पीय गयो, इनमें को करतार ॥
 कबीर, गोवर्धन कृष्ण ज उठाया, द्रौणागिरि अनुमंत ।
 शेष नाग सब सृष्टि उठाई, इनमें को लगवंत ॥
 गरीब, दुर्वासि कोपे तहां, समज न आई नीय ।
 छपन कोटि यादव कटे, मथी रुधिर की कीय ॥
 कबीर, काटे बंधन विपति में, कठिन किया संग्राम ।
 यीन्हो रे नर प्राणियां, गरुड बडो की राम ॥
 कबीर, कह कबीर यित येतहू, शब्द करौ निरुवार ।
 श्री रामचंद्र को कर्ता कहत है, लूलि परयो संसार ॥
 कबीर, जिन राम कृष्ण निरंजन किया, सो तो करता न्यार ।
 अंधा ज्ञान न बूझई, कहै कबीर बियार ॥
 कबीर, तीन गुणन (ब्रह्मा, विष्णु, शिव) की लक्ति में, लूल पडयो संसार ।
 कहै कबीर निज नाम बिना, कैसे उतरौ पार ॥

॥ शब्द ॥ (संत रामपालदास रचित)

युद्ध छत कर पांडव, पुशी हुओ अपार ।
 ईन्द्रप्रस्था की गद्दी पर, युधिष्ठिर की सरकार ॥ १ ॥
 अंक दिन अर्जुन पूछता, सुन कृष्ण लगवान ।
 अंक बार फिर सुना दियो, वो निर्मल गीता ज्ञान ॥ २ ॥

धमाशान युद्ध के कारण, लूल पडी है मोहें ।
 जयों का त्यों कहना भगवन, तनिक न अन्तर होओ ॥ 3 ॥
 ऋषि मुनि और देवता, सभको रहे तुम जाय ।
 धनको भी नहीं छोडा आपने, रहे तुम्हारा ही गुण गाय ॥ 4 ॥
 कृष्ण जोले अर्जुन से, यह गलती क्यों किन्हे ।
 उसे निर्मल ज्ञान को, लूल गया पुष्पीहीन ॥ 5 ॥
 अज भूँ भी कुछ याद नहीं, लूल पडी निदान ।
 जयों का त्यों उस गीता का मैं, नहीं कर सकता गुणगान ॥ 6 ॥
 स्वयं श्रीकृष्ण को याद नहीं, और अर्जुन को धमकावे ।
 पुष्पी काल के हाथ है, चाहे त्रिलोकी नाथ कहलावे ॥ 7 ॥
 ज्ञान हीन प्रचारका, ज्ञान कथों दिन रात ।
 जो सर्व को जाने वाला, कहें उसी की बात ॥ 8 ॥
 सभ कहे भगवान कृपालु है, कृपा करें दयाल ।
 जिसकी सभ पूजा करें, वह स्वयं कहें मैं काल ॥ 9 ॥
 मारे जावें सभ को, वह कैसा कृपाल ।
 कुतो गधे सुअर बनावें है, फिर भी दीन दयाल ॥ 10 ॥
 भाईभल वेद कुरान है, जैसे चाँद प्रकाश ।
 सूरज ज्ञान कपीर का, करै तिमर का नाश ॥ 11 ॥
 रामपाल सायी कहै, करो विवेक विचार ।
 सतनाम व सारनाम, यही मंत्र है सार ॥ 12 ॥
 कपीर हमारा राम है, वो है दीन दयाल ।
 संकट मोचन कष्ट हरण, गुण गावें रामपाल ॥ 13 ॥

शब्द (संत रामपाल दास रचित)

ब्रह्मा विष्णु शिव, हैं तीन लोक प्रधान ।
 अष्टंगी धनकी माता है, और पिता काल भगवान ॥ 1 ॥
 अंक लाभ को काल, नित जावें सीना ताण ।
 ब्रह्मा बनावें विष्णु पालै, शिव कर दे कल्याण ॥ 2 ॥
 अर्जुन डर के पूछता है, यह कौन रूप भगवान ।
 कहै निरंजन मैं काल हूँ, सभको आया भान ॥ 3 ॥
 ब्रह्म नाम धरिणी का है, वेद करें गुणगान ।
 जन्म मरण यौरासी, यह धसका संविधान ॥ 4 ॥
 चार राम की लकित मैं, लग रहा संसार ।
 पांचवे राम का ज्ञान नहीं, जो पार उतारनहार ॥ 5 ॥
 ब्रह्मा-विष्णु-शिव तीनों गुण हैं, दूसरा प्रकृति का जल ।
 लाभ भुव नित लक्ष्य करे, राम तीसरा काल ॥ 6 ॥

અક્ષર પુરુષ હૈ રામ ચૌથા, જૈ સે ચન્દ્રમા જાન ।
 પાંચવા રામ કબીર હૈ, જૈ સે ઉદય હુઆ ભાન ॥ ૭ ॥
 રામદેવાનંદ ગુરુજી, કર ગએ નજર નિહાલ ।
 સતનામ કા દિયા ખજાના, બરતૈ રામપાલ ॥ ૮ ॥

ગુરુદીક્ષા ગ્રહણ કરનાર (નામ લેવાવાળી વ્યક્તિઓ) માટે આવશ્યક જાણકારી

(૧) પૂર્ણગુરુ (સાચા ગુરુ)ની ઓળખાણ :-

હાલના કળિયુગમાં પૂર્ણગુરુની ઓળખ કરવી તે ભક્ત સમાજ માટે સૌથી વધારે મુશ્કેલરૂપ પ્રશ્ન છે. પરંતુ આ મુશ્કેલરૂપ પ્રશ્નનો સરળ ઉત્તર એ છે કે જે ગુરુ શાસ્ત્રોનુસાર ભક્તિ કરે છે અને પોતાના અનુયાયીઓ એટલે કે શિષ્યો દ્વારા કરાવે છે તે જ પૂર્ણસંત છે. કારણ કે ભક્તિમાર્ગનું સંવિધાન ધાર્મિક શાસ્ત્રો ઉપર આધારિત છે. જે ધાર્મિક શાસ્ત્રોમાં કબીર સાહેબની વાણી, નાનક સાહેબની વાણી, ગરીબદાસજી મહારાજની વાણી, ધર્મદાસજી સાહેબની વાણી, ચારૈય વેદો, ગીતા, પુરાણ, કુરાન શરીફ, ખાઈબલ વગેરેનો સમાવેશ થાય છે. જે સંત શાસ્ત્રોનુસાર ભક્તિસાધના બતાવે છે, અને ભક્ત સમાજને માર્ગદર્શન કરે છે તે પૂર્ણ સંત છે. અન્યથા જે શાસ્ત્રો વિરુદ્ધ સાધના કરાવે છે તેને ભક્તસમાજનો મોટો શત્રુ ગણજો. કારણ કે આમ કરી તે અણમોલ માનવજન્મ સાથે ખીલવાડ કરી રહ્યો છે. આવા ગુરુ અથવા સંતને ઈશ્વરના દરબારમાં ઘોર નરકમાં ઊંધો લટકાવવામાં આવશે.

દાખલા તરીકે કોઈ શિક્ષક નિશાળમાં વિદ્યાર્થીઓને પાઠ્યક્રમ બહારની વિદ્યા (શિક્ષા) આપે તો તે શિક્ષક વિદ્યાર્થીઓનો દુશ્મન છે.

ગીતા અધ્યાય નંબર ૭, શ્લોક નં. ૧૫

ન, મામ, દુષ્કૃતિનઃ, મૂઢાઃ, પ્રપથન્તે, નરાધમાઃ, માયયા, અપહૃતજ્ઞાનાઃ, આસુરમ, ભાવમ, આશ્રિતાઃ ॥

અનુવાદ : માયા દ્વારા જેમનું જ્ઞાન હણાઈ ચૂક્યું છે (નાશ પામ્યું છે) તેવા અસુર (રાક્ષસ) સ્વભાવને ધારણ કરનારા મનુષ્યમાં નીચ દૂષિત કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ મને પણ નથી ભજતા એટલે કે ત્રણેય ગુણો (રજોગુણ - ધ્રુણા, સતોગુણ - વિષ્ણુ, તમોગુણ - શિવ)ની જ સાધના કરતા રહે છે.

યજુર્વેદ અધ્યાય નં. ૪૦, શ્લોક નં. ૧૦ (સંત રામપાલદાસ દ્વારા ભાષા ભાષ્ય)

અન્યદેવાહુ : સમ્ભવાદન્યદાહુરસમ્ભવાત, ઈતિ સુશ્રુમ ધીરાણાં યે નસ્તદ્વિચયક્ષિરૈ ॥ ૧૦ ॥

અનુવાદ : પરમાત્માની બાબતમાં સામાન્ય રીતે બિરાકાર એટલે કે ક્યારેય જન્મ નથી લેતા તેમ કહે છે. જ્યારે બીજા આકારમાં એટલે કે જન્મ લઈને અવતાર રૂપમાં આવવાવાળા કહે છે. જે સ્થાયી-ઠરેલ એટલે કે પૂર્ણ જ્ઞાની સારી રીતે સંભળાવે છે, તેને આ પ્રમાણે સાચી રીતે તે જ સમરૂપ એટલે કે અલગ અલગ રૂપથી પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન કરાવે છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૪, શ્લોક નં. ૩૪

તત વિદ્વિ, પ્રશિપાતેન, પરિપ્રશ્નેન, સેવયા ।

ઉપદેક્ષ્યંતિ, તે, જ્ઞાનમ, જ્ઞાનિનઃ, તત્વદર્શિનઃ ॥

અનુવાદ : તેને સમજ. તે પૂર્ણપરમાત્માના જ્ઞાન તથા સમાધાનને બાબવાવાળા સંતોને સારી રીતે દંડવત્ પ્રણામ કરવાથી તેમની સેવા કરવાથી અને કપટને ત્યાગ કરીને સરળતાપૂર્વક પ્રશ્ન કરવાથી તે પરમાત્મ તત્ત્વને સારી રીતે બાબવાવાળા જ્ઞાની મહાત્મા તને તે તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપદેશ કરશે.

(૨) નશીલી વસ્તુઓનું સેવન નિષેધ છે :-

હુક્કો, શરાબ (દારૂ), બિયર, તમાકુ, બીડી, સિગારેટ, ગુટખા, હુલાસ (છીંકણી) સૂંઘવું, માંસ, ઈંડા, સુલ્ફા, અફીણ, ગાંબો તથા અન્ય નશાવાળી-નશાયુક્ત વસ્તુઓનું સેવન કરવું નહીં. તેમજ આવી વસ્તુઓ કોઈને પૂરી પાડવી પણ નહીં. બંદીછોડ ગરીબદાસજી મહારાજે આ નશાવાળી વસ્તુઓને વધારે ખરાબ ગણાવી છે. તેઓ પોતાની વાણીમાં જણાવે છે કે,

સુરાપાન મધ માંસાહારી, ગમન કરૈ ભોગૈં પર નારી ।

સત્તર જન્મ કટત હૈ શીશં, સાક્ષી સાહિબ હૈ જગદીશં ॥

પર દ્વારા સ્ત્રી કા ખોલૈ, સત્તર જન્મ અન્ધા હોવૈ ડોલૈ ।

મદિરા પીવૈ કડવા પાની, સત્તર જન્મ શ્વાન કે જની ॥

ગરીબ, હુક્કા હરદમ પિવતે, લાલ મિલાવૈ ધૂર ।

ઈસમે સંશય હૈ નહીં, જન્મ પિછલે સૂર ॥ ૧ ॥

ગરીબ, સો નારી જરી કરૈ, સુરા પાન સૌ બાર ।

એક ચિલમ હુક્કા ભરૈ, ડુબૈ કાલી ધાર ॥ ૨ ॥

ગરીબ, સૂર ગઉ કું ખાત હૈ, ભક્તિ બિહુનેં રાડ ।

ભાંગ તમ્બાખૂ ખા ગએ, સો ચાબત હૈ હાડ ॥ ૩ ॥

ગરીબ, ભાંગ તમ્બાખૂ પીવ હી, સુરા પાન સૌ હેત ।

ગોસ્ત મટ્ટી ખાય કર, જંગલી બનેં પ્રેત ॥ ૪ ॥

ગરીબ, પાન તમ્બાખૂ ચાબ હી, નાસ નાક મેં દેત ।

સો તો ઈરાનેં ગયે, જયૂં ભડભૂજે કા રેત ॥ ૫ ॥

ગરીબ, ભાંગ તમ્બાખૂ પીવ હી, ગોસ્ત ગલા કબાબ ।

મોર મૂગ કૂં ભખત હૈ, દેગેં કહાં જવાબ ॥ ૬ ॥

(૩) તીર્થસ્થાનો પર જવાનો નિષેધ :-

કોઈપણ પ્રકારનું વ્રત ઉપવાસ કરવો નહીં. કોઈ તીર્થ યાત્રા પર જવું નહીં, ગંગાસ્નાન વગેરે અર્થે જવું નહીં કે અન્ય ધાર્મિક સ્થળો પર સ્નાન અર્થે કે દર્શનાર્થે જવું નહીં. કોઈપણ મંદિર કે ઈષ્ટધામમાં પૂજા ભક્તિ કે ઈશ્વર અહીં બિરાજમાન છે તે ભાવથી જવું નહીં. ઈશ્વર કોઈ પશુ નથી કે પૂજારી પકડીને મંદિરમાં બાંધી રાખે. ઈશ્વર તો કણ કણમાં વ્યાપક છે. આ તમામ સાધનાઓ શાસ્ત્રોથી વિરુદ્ધ છે.

જરા વિચાર કરી જુઓ કે આ તમામ તીર્થસ્થાનો વગેરે. (જેમ જગન્નાથનું મંદિર, બદ્રીનાથ, હરિદ્વાર, મક્કા મદીના, અમરનાથ, વૈષ્ણોદેવી, વૃંદાવન, મથુરા, બરસાના, અયોધ્યા-રામમંદિર, કાશીધામ, છુડાની ધામ વગેરે) મંદિર, મસ્જિદ, ગુરુદ્વારા, ચર્ચ, ઈષ્ટધામ વગેરે એવા સ્થળો છે જ્યાં ક્યારેક કોઈ સંત રહેતા હતા. તેઓ ત્યાં આગળ પોતાની ભક્તિસાધના કરીને ભક્તિરૂપી ધનની કમાઈ કર્યા બાદ શરીર ત્યજીને પોતાના ઈષ્ટદેવના લોકમાં ચાલ્યા ગયા. ત્યારબાદ તેમની યાદગીરીને પ્રમાણિત રાખવા અર્થે તે જગ્યા ઉપર કોઈએ મંદિર, મસ્જિદ, ગુરુદ્વારા, ચર્ચ, ધર્મશાળા વગેરે બનાવી દીધી. જેથી તેમની યાદગીરી બની રહે અને આપણા જેવા તુચ્છ પ્રાણીઓને આ મહાન આત્માઓની જેમ સારાં કર્મો કરવાના પ્રમાણ મળતા રહે. આમ આ તમામ ધાર્મિક સ્થળો આપણા સૌને આ જ સંદેશ આપે છે કે જે ભક્તિસાધના નામી સંતોએ કરી છે તેવી જ આપણે પણ કરીએ. એના માટે આપ આવી જ રીતે સાધના કરવાવાળા તથા બતાવવાવાળા સંતોની શોધ કરો અને પછી જેવું તે કહે તેવું કરો, પરંતુ સમય જતા આવાં સ્થાનોની પૂજનો પ્રારંભ થઈ ગયો જે બિલકુલ વ્યર્થ અને શાસ્ત્રો વિરુદ્ધ છે.

આ તમામ સ્થાનો એક એવા સ્થાન જેવા છે કે કોઈ એક જગ્યાએ કોઈ કંદોઈ એક ભઠ્ઠી બનાવીને સ્વાદિષ્ટ મીઠાઈઓ બનાવીને પોતે ખાઈ અને પોતાના સગાસંબંધીઓને ખવડાવીને ચાલ્યો ગયો છે અને તેમના પ્રસ્થાન બાદ તે જગ્યાએ હાલમાં કોઈ કંદોઈ નથી કે મીઠાઈ નથી ત્યાં તો ફક્ત ભઠ્ઠી પડી રહી છે, તે ભઠ્ઠી ન તો આપણને મીઠાઈ બનાવતા શીખવી શકતી કે નથી આપણું પેટ ભરી શકતી અને હવે કોઈ આપણને આવીને એવું કહે કે આવો ભાઈઓ, તમને હું એ ભઠ્ઠી બતાવું કે જ્યાં એ કંદોઈએ મીઠાઈઓ બનાવી હતી. ચાલો જઈએ ત્યાં જઈને એ ભઠ્ઠી જોઈને અને તેને ફરતે સાત ચક્કર લગાવી પણ લેશો તો શું એમ કરવાથી તમને મીઠાઈ પ્રાપ્ત થશે ? અને શું તમને મીઠાઈ બનાવવાની વિધિ બતાવવાવાળો કંદોઈ મળશે ? આના માટે આપને એવો જ કંદોઈ શોધવો પડશે કે જે સૌ

પ્રથમ આપણને મીઠાઈ ખવડાવે અને પછી તેને બનાવવાની વિધિ બતાવે. પછી આપણે તેના કહ્યા પ્રમાણે જ ક્રિયા કરવાની રહેશે, બીજી કોઈ નહિ.

ઠીક, એટલા માટે જ તીર્થસ્થાનોની પૂજા નહીં કરવી અને એવા સંતોની શોધ કરો કે જે શાસ્ત્રાનુસાર પૂર્ણપરમાત્મા કબીર સાહેબની ભક્તિ કરે છે અને ભક્તિ કરવા પ્રેરણા આપે છે. પછી જેમ તે સંત કહે તેમજ કરજો. પોતાની મનમાની કરતા નહીં.

“સામવેદ સંખ્યા નં. ૧૪૦૦ ઉતારચીક અધ્યાય નં. ૧૨, ખંડ નં. ૩ શ્લોક નં. ૫ (સંત રામપાલ દાસ દ્વારા ભાષા-ભાષ્ય)માં જણાવ્યા મુજબ”

ભદ્રા વસ્ત્રા સમન્યારુવસાનો મહાન કવિર્નિવચનાનિ શંસન ।

આ વચસ્વ ચમ્વોઃ પૂયમાનો વિચક્ષણો જગૃવિર્દેવવીર્તો ॥

અનુવાદ : ચતુર (ચાલાક અજ્ઞાની) વ્યક્તિઓએ પોતાનાં વચનો દ્વારા પૂર્ણપરમાત્મા (પૂર્ણબ્રહ્મ)ની પૂજાનો સતમાર્ગ ન દર્શાવીને અમૃતના સ્થાને આનઉપાસના [ખોટી પૂજાઓ - જેવી કે ભૂતપૂજા, પિતૃપૂજા, શ્રાદ્ધ કાઢવા, ગ્રણે ગુણોની પૂજા - (રજગુણ - બ્રહ્મા, સતગુણ - વિષ્ણુ, તમ ગુણ - શંકર) તથા બ્રહ્મ-કાળની પૂજા મંદિર, મસ્જિદ, ગુરુદ્વારા, ચર્ચ, તીર્થ, ઉપવાસ, વ્રત સુધીની ઉપાસના] રૂપી ગુમડાં અને પડેલા ઘામાંથી નીકળેલા પરુને આદર સાથે આચમન (ગ્રહણ) કરાવી રહ્યા હોય છે. તેને પરમ સુખદાયક પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર સહશરીર સાધારણ વેશભૂષામાં (વસ્ત્રનો અર્થ છે વેશભૂષા સંતભાષામાં ચોલો પણ કહે છે. જ્યારે કોઈ સંત શરીર ત્યજી દે ત્યારે કહેવાય છે કે મહાત્મા તો ચોલો ત્યજી ગયા) સતલોકવાળા શરીરના જેવું અન્ય તેજપુંજનું શરીર ધારણ કરીને એક સાધારણ વ્યક્તિની જેમ જીવન વ્યતિત કરી થોડાક સમય માટે સંસારમાં રહીને પોતાની શબ્દ - સાખીઓના માધ્યમથી સત જ્ઞાનનું વર્ણન કરીને પૂર્ણ પરમાત્માના છુપાયેલા વાસ્તવિક સતજ્ઞાન તથા ભક્તિને જાગૃત કરે છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૬ નો શ્લોક નં. ૨૩ :

યઃ શાસ્ત્રવિધિમ, ઉત્સૃજ્ય, વર્તતે, કામકારતઃ ન, સઃ,

સિદ્ધિમ્, અવાપ્નોતિ, ન, સુખમ, ન પરામ, ગતિમ્ ॥

અનુવાદ : જે પુરુષ શાસ્ત્રવિધિને ત્યજીને પોતાની ઈચ્છા અનુસાર મન મુજબનું (ખોટી પૂજા, ભક્તિનું) આચરણ કરે છે તેને ન તો સિદ્ધિની પ્રાપ્તિ થાય છે, ન તો પરમગતિની પ્રાપ્તિ થાય છે કે ન તો સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૬, શ્લોક નં. ૧૬

ન, અતિ, અશ્રનતઃ, તુ યોગઃ, અસ્તિ, ન, ય, એકાન્તમ,

અનશ્રનતઃ, ન, ય, અતિ, સ્વપ્નશીલસ્ય, જાગ્રતઃ, ન, એવ, ય, અર્જુન ॥

“હે અર્જુન! આ યોગ એટલે કે ભક્તિ ન તો વધારે ખાવાવાળાનો અને ન કે વધારે ભૂખ્યા રહેવાવાળાનો, ન એકાંત સ્થાન પર આસન લગાડીને સાધના કરવાવાળા તથા ન વધારે ઊંઘવાવાળાનો અને ન સદાય ખગવાવાળાનો સિદ્ધ થાય છે.” (માટે જ વ્રત અને ઉપવાસ લાભકારી નથી)

પૂજે દેઈ ધામ કો, શીશ હલાવૈ જો ।
 ગરીબદાસ સાચી કહૈ, હદ કાફિર હૈ સો ॥
 કબીર, ગંગા કાઠૈ ઘર કરૈ, પીવૈ નિર્મલ નીર ।
 મુક્તિ નહીં હરિ નામ બિન, સતગુરુ કહૈ કબીર ॥
 કબીર, તીર્થ કર-કર જગ મૂવા, ઉઠૈ પાની નહાય ।
 રામ હી નામ ના જપા, કાલ ઘસીટે જાય ॥
 ગરીબ, પીતલ હી કા થાલ હૈ, પીતલ કા લોટા ।
 જડ મુરત કો પૂજતે, આવૈગા ટોટા ॥
 ગરીબ, પીતલ ચમચ્યા પૂજિયે, જો થાલ પરોસૈ ।
 જડ મૂરત કિસ કામ કી, મતિ રહો ભરોસૈ ॥
 કબીર, પર્વત પર્વત મૈ ફિરયા, કારણ અપને રામ ।
 રામ સરીખે જન મિલે, જિન સારે સબ કામ ॥

(૪) પિતૃપૂજા નિષેધ છે :-

કોઈપણ પ્રકારની પિતૃપૂજા, શ્રાદ્ધ નીકાળવું, વગેરે કંઈ કરવું નહીં. ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીએ પણ પિતૃ તેમજ ભૂતોની પૂજા કરવાનો સાફ ઈન્કાર કરેલ છે. ગીતાજીના અધ્યાય નં. ૯, શ્લોક નં. ૨૫માં કહ્યું છે કે -

યાન્તિ, દેવવ્રતાઃ, દેવાન, પિતૃજન, યાન્તિ, પિતૃવ્રતાઃ ।
 ભુતાનિ, યાન્તિ, ભુતેજ્યાઃ, મધાજિનઃ, અપિ, મામ્ ॥

અનુવાદ : દેવતાઓની પૂજા કરવાવાળા દેવતાઓને પ્રાપ્ત થાય છે. પિતૃઓને પૂજનારા પિતૃઓને પ્રાપ્ત થાય છે. ભૂતોની પૂજા કરવાવાળા ભૂતોને પ્રાપ્ત થાય છે અને મતાનુસાર પૂજા કરનારા ભક્ત મારાથી જ લાભ મેળવે છે.

બંદી છોડ ગરીબદાસજી મહારાજ અને કબીર સાહેબજી મહારાજ પણ કહે છે કે -

ગરીબ, ભુત રમૈ સો ભુત હૈ, દેવ રમૈશો દેવ ।
 રામ રમૈ સો રામ હૈ, સુનો સકલ સુર ભેવ ॥

એટલા માટે તે (પૂર્ણપરમાત્મા) પરમેશ્વરની ભક્તિ કરો જેનાથી પૂર્ણ મુક્તિ થાય. તે પરમાત્મા પૂર્ણબ્રહ્મ સતપુરુષ (સત કબીર) છે. આનું જ પ્રમાણ ગીતાજીના અધ્યાય નં. ૧૮, શ્લોક નં. ૪૬ માં છે.

યતઃ પ્રવૃત્તિર્ભૂતાનાં યેન સર્વચિંદ તતમ ।
 સ્વકર્મણા તમભ્યર્થ્ય સિદ્ધિં વિન્દતિ માનવઃ ॥ ૪૬ ॥

અનુવાદ : જે પરમેશ્વરથી સંપૂર્ણ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થઈ છે અને જેનાથી આ સમસ્ત જગત વ્યાપ્ત છે , તે પરમેશ્વરની પોતાના સ્વાભાવિક કર્મો દ્વારા પૂજા કરીને મનુષ્ય પરમ સિદ્ધિને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે .

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૮, શ્લોક નં. ૬૨

તમેવ શરણં ગચ્છ સર્વભાવેન ભારત ।

તત્પ્રસાદાત્પરાં શાંતિં સ્થાનં પ્રાપ્સ્યસિ શાશ્વતમ ॥ ૬૨ ॥

અનુવાદ : હૈ ભરત વંશી ભદ્રવ અર્જુન ! તું સર્વ ભાવથી તે ઈશ્વરની જ શરણમાં ચાલ્યો જા. તેની કૃપાથી તું પરમ શાંતિ (સંસારથી સર્વથા ઉપરતિ)ને અને અવિનાશી પરમ પદને પ્રાપ્ત થઈ જઈશ .

સર્વ ભાવનું તાત્પર્ય છે કે કોઈ અન્ય પૂજા ન કરીને , મન , કર્મ , વચનથી એક ઈશ્વરમાં આસ્થા રાખવી .

ગીતા અધ્યાય નં. ૮, શ્લોક નં. ૨૨ :

પુરુષઃ સ પરઃ પાર્થ ભક્ત્યા લભ્યસ્ત્વનન્યથા ।

યસ્યાંતઃ સ્થાનિ ભૂતાનિ યેન સર્વમિદં તતમ્ ॥ ૨૨ ॥

અનુવાદ : હૈ પૃથાનંદન અર્જુન ! સંપૂર્ણ પ્રાણી જેની અંતર્ગત છે અને જેના દ્વારા આ સંપૂર્ણ સંસાર વ્યાપ્ત છે , તે પરમપુરુષ પરમાત્મા તો અનન્ય ભક્તિથી પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે .

અનન્ય ભક્તિનું તાત્પર્ય છે એક પરમેશ્વર (પૂર્ણ બ્રહ્મ)ની ભક્તિ કરવી , બીજા દેવીદેવતાઓ એટલે કે પ્રણેય ગુણો રજગુણ-બ્રહ્મા , સતગુણ - વિષ્ણુ , તમગુણ-શિવ)ની નહિ .

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૧ થી ૪ :-

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૧

ઉર્ધ્વમૂલમ, અધઃશાખમ, અશ્વત્થમ્ પ્રાહુઃ, અવ્યયમ ।

છન્દાંસિ, યસ્ય પર્ણાનિ, યઃ, તમ, વેદ, સઃ, વેદવિત્ ॥ ૧ ॥

અનુવાદ : ઉપરની તરફ તો મૂળવાળું અને નીચે શાખાવાળું અવિનાશી સંસારરૂપી પીપળાનું વૃક્ષ છે , જેના નાના-નાના ભાગ અથવા ડાળીઓ , પાંદડાં કહ્યા છે , તે સંસારરૂપી વૃક્ષને જે આ પ્રમાણે જાણે છે તે ભક્ત પૂર્ણ જ્ઞાની તથા તત્ત્વદર્શી છે .

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૨

અધઃ ચ, ઉર્ધ્વમ, પ્રસૃતાઃ, તસ્ય, શાખાઃ, ગુણપ્રવૃધ્ધાઃ, વિષયપ્રવાલાઃ ।

અધઃ, ચ, મૂલાનિ, અનુસંતતાનિ, કર્મનિબન્ધીનિ, મનુષ્યલોકે ॥ ૨ ॥

અનુવાદ : તે વૃક્ષની નીચે અને ઉપરની તરફ પ્રણેય ગુણો રજગુણ-બ્રહ્મા , સતગુણ-વિષ્ણુ , તમગુણ-શિવ રૂપી ફેલાયેલ વિકાર, કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, અહંકારરૂપી કુંપળ-ડાળી - બ્રહ્મા , વિષ્ણુ, શિવ જ જીવને

કર્મોમાં બાંધવાનું પણ મૂળ કારણ છે. તથા મનુષ્યલોક સ્વર્ગ, નર્કલોક, પૃથ્વીલોકમાં નીચે (ચૌર્યાસી લાખ ચોનીઓમાં) તેમ જ ઉપર વ્યવસ્થિત કરેલ છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૩

ન રુપમ્, અસ્ય, ઈષ, તથા ઉપલભ્યતે, ન, અન્તઃ, ન, ચ, આદિઃ, ન ચ, સમ્પ્રતિષ્ઠા, અશ્વત્થમ્, એનમ્ સુવિરુઢમૂલમ્, અસદ્ગુણશ્લેષ, દંઢેન, છિત્વા ॥ ૩ ॥

અનુવાદ : આ રચનાની ન શરૂઆત તથા ન અંત છે. ન તેવું જ સ્વરૂપ મેળવી શકાય છે તથા અહીં વિચારકાળમાં એટલે કે મારા દ્વારા આપવામાં આવી રહેલા ગીતા જ્ઞાનમાં પૂર્ણ જાણકારી મને પણ નથી. કારણ કે સર્વ બ્રહ્માંડોની રચનાની સાચી સ્થિતિનું મને પણ જ્ઞાન નથી. આ સારી રીતે સ્થાયી સ્થિતિવાળા મજબૂત સ્વરૂપવાળા નિર્લેપ તત્ત્વજ્ઞાનરૂપી દૃઢ શસ્ત્રથી એટલે કે નિર્મળ તત્ત્વજ્ઞાનના દ્વારા કાપીને એટલે નિરંજનની ભક્તિને ક્ષણિક જાણીને. (૩)

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૪

તતઃ પદં તત્પરિમાર્ગિતવ્યં યસ્મિન્ગતા ન નિવર્તન્તિ ભૂયઃ ।
તથેવ ચાધં પુરુષં પ્રપદ્યે યતઃ પ્રવૃત્તિ પ્રસૂતા પુરાણી ॥ ૪ ॥

અનુવાદ : ત્યારબાદ તે પરમપદ પરમાત્માની ખોજ કરવી જોઈએ. જેને પ્રાપ્ત કર્યા બાદ મનુષ્ય ફરીથી સંસારમાં નથી આવતા અને જેના દ્વારા અનાદિકાળથી ચાલી આવતી આ સૃષ્ટિ વિસ્તારને પ્રાપ્ત થઈ છે, તે આદિ પુરુષ પરમાત્માની જ શરણમાં હું છું.

આ પ્રમાણે સ્વયં ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીએ ઈન્દ્રની કે જે દેવી-દેવતાઓના રાજા છે તેની પૂજા છોડાવીને પરમાત્માની ભક્તિ કરવાને માટે જ પ્રેરણા આપી હતી. જેના કારણે એમણે ગોવર્ધન પર્વતને ઉઠાવીને ઈન્દ્રના પ્રકોપથી વ્રજવાસીઓની રક્ષા કરી.

ગરીબ, ઈન્દ્ર ચઢા શિજ ડુબોવન, ભીંગા ભીત ન લેવ ।
ઈન્દ્ર કઢાઈ હોત જગત મેં, પૂજા ખા ગએ દેવ ॥
કબીર, ઈસ સંસાર કો, સમઝાઉ કૈ બાર ।
પૂંછ જો પકડૈ ભેઢ કી, ઉતરા ચાહૈ પાર ॥

(૫) ગુરુઆજ્ઞાનું પાલન :-

ગુરુદેવની આજ્ઞા વગર ઘરમાં કોઈ પણ પ્રકારનું ધાર્મિક અનુષ્ઠાન કરાવવું નહીં. જેમ બંદી છોડ પોતાની વાણીમાં કહે છે કે :-

“ગુરુબિન યજ્ઞ હવન જો કરહીં । મિથ્યા જાવે કબહુ નહીં ફલહીં ॥
કબીર, ગુરુ બિન માલા ફેરતે, ગુરુ બિન દેતે દાન ।
ગુરુ બિન દોનોં નિષ્ફલ હૈં, પૂછો વેદ પુરાન ॥

(૬) માતા મસાની પૂજા નિષેધ :-

પોતાના ખેતરમાં બનાવવામાં આવેલ મઠી અથવા કોઈ પાળીયા વગેરેની અથવા કોઈ અન્ય દેવતાઓની સમાધીની પૂજા કરવી નહીં. સમાધિ ભલે કોઈની પણ હોય - બિલકુલ પૂજવી નહીં. અન્ય કોઈ ઉપાસના કરવી નહીં. એટલે સુધી કે પ્રણેય ગુણોની રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમગુણ-શિવની પૂજા પણ કરવી નહીં. ફક્ત ગુરુજીના જણાવ્યા અનુસાર જ કરવાનું છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૭, શ્લોક નં. ૧૫

ન, મામ, દુષ્ટતિનઃ, મૂઢાઃ, પ્રપથન્તે, નરાધમાઃ।

માયયા, અપહૃતજ્ઞાનાઃ, આસુરમ, ભાવમ, આશ્રિતાઃ॥

અનુવાદ : માયાના દ્વારા જેમનું જ્ઞાન નષ્ટ થઈ ગયું છે એવા અસૂર (રાક્ષસ) સ્વભાવને ધારણ કરેલા મનુષ્યોમાં નીચ, દૂષિત કર્મ કરવાવાળા, મૂર્ખ મને પણ નથી પૂજતા એટલે કે તેઓ પ્રણેય ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમગુણ-શિવ)ની સાધના જ કર્યા કરે છે.

કબીર, માઈ મસાની સેઠ શીતલા, ભૈરવ, ભૂત, હનુમંત।

પરમાત્મા ઉનસે દૂર હે, જો ઈનકો પૂજન્ત ॥

કબીર, સો વર્ષ તો ગુરુ કી સેવા, એક દિન આન ઉપાસી।

વો અપરાધી આત્મા, પરૈ કાલ કી ફાંસી ॥

ગુરુ કો તજૈ ભજૈ જો આના। તા પશુવા કો ફોકટ જ્ઞાના ॥

(૭) સંકટમોચન કબીર સાહેબ છે :-

આપની ઉપર કર્મ કષ્ટ (સંકટ) આવી પડે તો કોઈ અન્ય ઈષ્ટદેવતા કે માતા મસાની વગેરેની પૂજા ક્યારેય કરવી નહીં. કોઈ પ્રકારની ભુવા - ડાકલાની ક્રિયા કરાવવી નહીં. ફક્ત ખંદી છોડ કબીર સાહેબને જ પૂજવાના છે. જે તમામ પ્રકારનાં દુઃખોનો નાશ કરવાવાળા સંકટમોચન છે.

સામવેદ સંખ્યા નં. ૮૨૨ ઉતારથીક અધ્યાય ૩, ખંડ નં. ૫ શ્લોક નં. ૮ (સંત રામપાલ દાસ દ્વારા ભાષા-ભાષ્ય) :-

મનીષિભિઃ પવતે પૂર્વ્યઃ કવિનુભિર્યતઃ પરિ કોશાં અસિખ્યદત્ ।

ત્રિતસ્ય નામ જનયન્મધુ ક્ષરન્નિન્દ્રસ્ય વાયું સખ્યાય વર્ધયન્ ॥

અનુવાદ : સનાતન એટલે કે અવિનાશી કબીર પરમેશ્વર હૃદયથી ચાહવાવાળા અને શ્રદ્ધાથી ભક્તિ કરવાવાળા ભક્ત આત્માને પ્રણ મંત્રોનો ઉપદેશ આપીને પવિત્ર કરીને જન્મ તથા મૃત્યુથી રહિત કરે છે. તથા તેના પ્રણ એટલે કે જીવન શ્વાસોને જે સંસ્કારવશ પોતાના મિત્ર એટલે કે ભક્તના ગણતરીના આપેલા હોય છે, તે શ્વાસોને પણ પોતાના ભંડારમાંથી પૂર્ણરૂપે વધારી આપે છે. જે કારણથી પરમેશ્વરના વાસ્તવિક આનંદનો આર્શીવાદરૂપી પ્રસાદથી પ્રાપ્ત કરાવે છે.

કબીર, દેવી દેવ ઠાઠે ભયે, હમકો ઠૌર બતાવો ।
 જો મુજ (કબીર) કો પૂજેં નહીં, ઉનકો લૂટો ખાઓ ॥
 કબીર, કાલ જો પીસેં પીસના, જોરા હૈં પનિહાર ।
 યે દો અસલ મજૂર હૈં, સદ્ ગુરુ કે દરબાર ॥

(૮) અનઆવશ્યક દાન નિષેધ :-

કોઈ પણ જગ્યાએ અને કોઈને પણ દાન રૂપમાં કંઈ આપવું નહીં. ન પૈસા, ન વગર સિવડાવેલું કાપડ વગેરે દાનમાં આપવું નહીં. જો કોઈ દાનરૂપમાં કોઈ કંઈ માંગવા આવે તો તેને જમાડી દેવો, ચા, દૂધ, લસ્સી, પાણી વગેરે પીવડાવવું. પરંતુ આપવાનું કંઈપણ નથી કારણ કે તે ભિક્ષુક દાનમાં આપવામાં આવેલ પૈસાનો દુરપયોગ કરી શકે છે. દા.ત. એક વ્યક્તિએ કોઈ ભિખારીને તેની ખોટી વાર્તા સાંભળીને કે તેનો પુત્ર સારવાર અર્થે દવાખાનામાં તડપી રહ્યો હોવાથી પૈસાની માંગણી કરતા તે વ્યક્તિએ તે ભિખારીને ૧૦૦ રૂપિયા આપી દીધા. તે ભિખારી ૧૦૦ રૂપિયા લઈ સૌ પ્રથમ દારૂ પીવા ગયો. અડધી બોટલ પીધા બાદ પોતાની પત્ની સાથે મારઝૂડ કરી, જેનાથી ત્રાસી જઈ પત્નીએ સંતાનો સાથે આત્મહત્યા કરી લીધી. તો વિચારો કે આપના દ્વારા આપવામાં આવેલ દાન તે પરિવારના નાશનું કારણ બન્યું કે નહિ. જો આપ ખરેખર આવી કોઈ દુઃખી વ્યક્તિની મદદ કરવા માંગતા હોવ તો તેવા કિસ્સામાં પીડિત વ્યક્તિના પુત્રને ડૉક્ટર પાસેથી દવા અપાવવી. પૈસા આપવા નહીં.

કબીર, ગુરુ બિન માલા ફેરતે, ગુરુ બિન દેતે દાન ।
 ગુરુ બિન દોનોં નિષ્ફલ હૈં, પૂછો વેદ પુરાન ॥

(૯) એહું ખાવું નહિ :-

એવા વ્યક્તિનું એહું ખાવું નહીં જે દારૂ, માંસ, તમાકુ, ઈંડા, અફીણ, બીયર, ગાંજા વગેરેનું સેવન કરતો હોય.

(10) સતલોક પ્રસ્થાન (દેહાંત) બાદ ક્રિયાકર્મ પર નિષેધ :-

અગર પરિવારમાં કોઈનું મૃત્યુ થઈ જાય છે, ચિતામાં અગ્નિ કોઈપણ દઈ શકે છે, ઘરના અથવા અન્ય કોઈપણ, તથા અગ્નિ દેતા સમયે મંગલાચરણ બોલી દેવું. તેના ફલ (હાડકાં) વગેરે કંઈપણ ઉઠાવવું નહિ, અગર તે સ્થાન સાફ કરવું જરૂરી જ હોય તો તે ઉઠાવીને જાતે જ કોઈ સ્થાને વહેતા પાણીમાં વહેવડાવી દે. તે સમયે મંગલાચરણ બોલી દેવું. પિંડ વગેરે ભરવા નહીં. ન બારમું - ન તેરમું, છ માસે તથા શ્રાદ્ધ વગેરે જેવી કોઈ ક્રિયા કરવી નહિ. કોઈપણ અન્ય વ્યક્તિ દ્વારા હવન વગેરે કરાવવો નહિ. સંબંધી તથા સગાઓ વગેરે જે શોક વ્યક્ત કરવા આવે તેમના માટે કોઈપણ એક દિવસ નક્કી કરવો. તે દિવસે દરરોજની માફક

કરવામાં આવતા નિત્ય નિયમ કરવા, જ્યોતિ (દીવો) પ્રગટાવવો, પછી બધાને ભોજન કરાવો. અગર તમારે મરણ થયેલ વ્યક્તિના નામે કોઈ ધર્મ (પુણ્ય) કરવું છે તો પોતાના ગુરૂદેવજીની આજ્ઞા લઈને બંદીછોડ ગરીબદાસજી મહારાજની અમૃતવાણીનો અખંડ પાઠ કરાવવો જોઈએ. અગર પાઠ કરાવવાની આજ્ઞા ન મળે તો પરિવારના ઉપદેશી ભક્ત ચાર દિવસ અથવા સાત દિવસ સુધી ઘરમાં એક અખંડ જ્યોત (દીવો) દેશી ઘીનો કરી રાખે તથા બ્રહ્મ ગાયત્રી મંત્ર પ્રતિ દિવસ (દરરોજ) ચાર વાર કરે તથા ગ્રણ અથવા એક વારના મંત્રનો દાન સંકલ્પ સતલોકવાસી (મૃત્યુ પામનાર) માટે કરે. જેટલા ઉચિત સમજો. એક, બે, ગ્રણ સુધી મંત્રોના જાપનું ફળ તેને દાન કરો. દરરોજની માફક જ્યોતિ (દિવો) તથા આરતી, નામ સુમરણ કરતા રહેવાનું છે, આ યાદ રાખતા રહીને કે:-

કબીર, સાથી હમારે ચલે ગયે, હમ ભી ચાલન હાર /
કોએ કાગજ મેં બાકી રહ રહી, તાતે લાગ રહી વાર //
કબીર, દેહ પડીતો ક્યા હુવા, જુઠા સભી પટીટ /
પક્ષી ઉડયા આકાશ ફૂં, ચલતા કર ગયા બીટ //
“કર્મકાંડના વિષયમાં સત્યકથા”

મારા (સંત રામપાલદાસના) પૂજ્ય ગુરુદેવ સ્વામી રામાદેવાનંદજી મહારાજને ૧૬ વર્ષની ઉંમરમાં કોઈ મહાત્માનો સત્સંગ સાંભળવાથી વૈરાગ્ય થઈ ગયો હતો. એક દિવસ તેઓ ખેતરમાં ગયા હતા. નજીકમાં જ જંગલ હતું. તેઓએ જંગલમાં જઈ કોઈ મૃત જાનવરના પડી રહેલ હાડપિંજરની પાસે પોતાનાં કપડાં ફાડીને ફેંકી દીધા અને પોતે મહાત્માની સાથે જતા રહ્યા.

જ્યારે તેમની શોધખોળ શરૂ થઈ તો તેમના ઘરવાળાઓએ જંગલમાં હાડપિંજરની પાસે તેઓનાં ફાટેલાં કપડાં મળી આવતાં તેમના ઘરવાળાઓએ એવું માની લીધું કે તેઓ કોઈ જંગલી જાનવરના ભોગ બન્યા છે. તેમના ઘરવાળા તે કપડાં તથા હાડપિંજરના હાડકાને ઉઠાવીને પોતાની સાથે લઈ ગયા અને અંતિમ સંસ્કાર કરી દીધા. ત્યારબાદ ૧૩મું અને છ માસી કર્યા બાદ શ્રાદ્ધ પણ શરૂ થઈ ગયા.

જ્યારે મારા પૂજ્ય ગુરુદેવ ખૂબ જ વૃદ્ધ અવસ્થામાં પહોંચી ગયા તે દરમ્યાન એક વખત પોતાના ઘરે ગયા, ત્યારે તેમના ઘરવાળાઓને ખબર પડી કે તેઓ તો જીવિત છે અને ઘર છોડીને જતા રહેલ, ત્યારે તેમના ઘરવાળાઓએ તેમને બતાવ્યું કે તેઓ ઘર છોડીને ગયા ત્યાર બાદ તેમની શોધખોળ કરતા અમને જંગલમાં જંગલી જાનવરના હાડપિંજર પાસે તેઓનાં ફાટેલાં કપડાં મળી આવતાં તેમનું મૃત્યુ થયેલ છે તેમ માની લઈને તે કપડાં અને હાડકાંઓ ઘરે લાવી તેનો અંતિમ સંસ્કાર કરી દીધો.

પછી મેં (સંત રામપાલદાસજીએ) મારા પૂજ્ય ગુરુદેવના નાના ભાઈની પત્નીને પૂછ્યું કે જ્યારે અમારા ગુરુદેવ ઘર છોડીને જતા રહેલા ત્યારે તમે પાછળથી શું કરેલું ? જેના જવાબમાં તેમણે જણાવેલું કે હું જ્યારે આ ઘરમાં લગ્ન કરીને આવી ત્યારે મેં ઘરવાળાને આમના શ્રાદ્ધ કાઢતા જોયા હતા. હું પોતે મારા હાથે ૭૦ શ્રાદ્ધ કરી ચૂકી છું. જ્યારે ઘરમાં કોઈ નુકસાન થઈ જતું જેમકે ભેંસ દૂધ આપવાનું બંધ કરે અથવા કોઈ અન્ય હાનિ થતા આ અંગે ભુવા તાંત્રિકોની સલાહ લેતા. તેઓ સલાહ આપતા કે તમારા ઘરમાં કોઈ નિઃસંતાન (અનમેરીડ) વ્યક્તિનું મૃત્યુ થયેલ છે અને તે તમને દુઃખી કરી રહ્યો છે. પછી અમે તેના કપડા વગેરે આપતા હતા.

ત્યારબાદ મેં તેમને કહ્યું કે આ તો દુનિયાનો ઉદ્ધાર કરી રહ્યા છે, તો કોઈને દુઃખ ક્યાંથી આપે ? આ તો હવે સુખ આપનારા છે. પછી મેં (સંત રામપાલજી મહારાજે) તેમને કહ્યું કે હવેથી આ શ્રાદ્ધ કાઢવાની વ્યર્થની સાધના બંધ કરી દો. તો તેમણે પ્રત્યુત્તર આપતા કહ્યું કે આ તો જૂનો રિવાજ છે, કઈ રીતે છોડાય ? એટલે કે આપણે આપણા જૂના રિવાજોમાં એટલા બધા મગ્ન થઈ ચૂક્યા છીએ કે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ હોવા છતાં કે આ ખોટું છે છતાં તેનો ત્યાગ નથી કરતા. આથી પ્રમાણિત થાય છે કે શ્રાદ્ધ કાઢવા પિતૃપૂજા કરવી બધું વ્યર્થ છે.

(૧૧) પુત્ર (બાળક)ના જન્મ પર શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ પૂજાનિષેધ :-

પુત્રના જન્મ ઉપર કોઈ પ્રકારની છટ્ટીની વિધિ કરવી નહિ. સૂતકના લીધે દરરોજ કરવામાં આવતી પાઠ, પૂજા, ભક્તિ, આરતી, દિવાબતી બંધ કરવી નહિ.

આના સંદર્ભમાં એક ટૂંકી વાર્તા કહું છું કે એક વ્યક્તિને લગ્નના દસ વર્ષ બાદ પુત્રની પ્રાપ્તિ થતા તેણે ખૂબ જ ખુશી મનાવી. નજીકના ૨૦ થી ૨૫ ગામોને ભોજન માટે આમંત્રિત કર્યા અને નાચવા ગાવાનો કાર્યક્રમ ગોઠવ્યો અને ખૂબ જ પૈસા ખર્ચ કર્યા. પછી એક વર્ષ બાદ તે પુત્રનું મૃત્યુ થઈ જતા સમગ્ર પરિવાર શોકમગ્ન થઈને રોળ-કકળ કરવા લાગ્યો અને પોતાના દુર્ભાગ્યને કોશવા લાગ્યા. માટે કબીર સાહેબ કહે છે કે -

કબીર, બેટા જ્યા ખુશી હુઈ, બહુત બજાયે થાલ ।
 આના જના લગ રહા, જયોં કીડી કા નાલ ॥
 કબીર, પતઝઝ આવત દેખ કર, બન રોવે મન માહિં ।
 ઉંચી ડાલી પાતથો, અબ પીલે હો હો જાહિં ॥
 કબીર, પાત જડંતા યૂં કહે, સુન ભઈ તરુવર રાય ।
 અબ કે બિછડે નહીં મિલા, ન જાને કહાં ગિરંગે જાય ॥
 કબીર, તરુવર કહેતા પાત સે, સુનોં પાત એક બાત ।
 યહાં કી યાહે રીતિ હૈ, એક આવત એક જાત ॥

(૧૨) દેવીધામ પર વાળ ઉતારવા (મુંડન કરાવવા) જવા પર નિષેધ :

બાળકોના વાળ ઉતારવા કોઈ દેવીધામ પર જવું નહિ. જ્યારે પણ વાળ મોટા થાય કપાવીને ફેંકી દેવા. એક મંદિરમાં જોવામાં આવ્યું કે શ્રદ્ધાળુ ભક્ત પોતાના છોકરા છોકરીઓના વાળ ઉતારવા આવ્યા ત્યારે ત્યાં ઉપસ્થિત વાળદે બહાર કરતા પ્રણ ગણા ભાવ લઈ ફક્ત એક કાતર મારી વાળ કાપી માતાપિતાને આપી દીધા અને તે વાળ તે માતાપિતાએ શ્રદ્ધાથી મંદિરમાં ચડાવ્યા. પૂજારીએ એ વાળ એક થેલામાં નાખી દીધા. પછી રાત્રિના સમયે તમામ વાળ એક એકાંત સ્થાનમાં જઈ ફેંકી દીધા. આમ આ તો ફક્ત એક નાટકબાજી છે. તો પછી આપણે કેમ પહેલા વાળ કપાવતા હતા તે રીતે જ વાળ ન કપાવીએ. પરમાત્મા તો નામથી પ્રસન્ન થાય છે, પાખંડથી નહિ કે ખોટી માન્યતાઓથી નહિ.

(૧૩) નામજપથી સુખ :-

નામ (ઉપદેશ)ને ફક્ત દુઃખ નિવારણની દૃષ્ટિથી ન લેવું જોઈએ પરંતુ આત્મકલ્યાણના માટે લેવું જોઈએ. પછી તે નામ સુમરણથી (જપથી) સર્વે સુખ તેની મેળે જ આવી જાય છે.

કબીર, સુમિરન સે સુખ હોત હૈ, સુમિરન સે દુઃખ જાએ ।
કહેં કબીર સુમિરન કીએ, સાંઈ માહિં સમાય ॥

(૧૪) વ્યભિચાર નિષેધ :-

પરસ્ત્રીને મા, પુત્રી, બહેનની દૃષ્ટિએ જ જોવા જોઈએ. વ્યભિચાર મહાપાપ છે. જેમ કે :-

ગરીબ, પર દ્વારા સ્ત્રી કા ખોલૈ । સત્તર જન્મ અંધા હો ડોલૈ ॥
સૂરા પાન મધ માંસાહારી । ગવન કરેં ભોગેં પર નારી ॥
સત્તર જન્મ કટત હૈં શિશં । સાક્ષી સાહિબ હૈં જગદીશં ॥
પર નારી ના પરસિયોં, માનો વચન હમાર ।
ભવન ચતુદશ તાસ સિર, ત્રિલોકી કા ભાર ॥
પર નારી ના પરસિયો, સુનો શબ્દ સલતંત ।
ધર્મરાય કે ખંભ સે, અર્ધમુખી લટકંત ॥

(૧૫) નિંદા સાંભળવી તથા કરવી નહિ :-

પોતાના ગુરુની નિંદા ભૂલથી પણ કરવી નહિ કે સાંભળવી નહિ. કોઈ તમારા ગુરુજીની બાબતમાં મિથ્યા વાતો કરે તો તેની સાથે ઝઘડો કરવો નહિ પરંતુ એમ સમજવું કે તે વગર વિચારે બોલી રહ્યો છે. એટલે કે ખોટું બોલી રહ્યો છે.

ગુરુ કી નિન્દા સુને જો કાના । તાકો નિશ્ચય નરક નિદાના ॥
અપને મુખ નિન્દા જો કરહી । શુકર શ્વાન ગર્ભ મેં પરહી ॥

નિંદા તો કોઈની પણ કરવી નહિ અને સાંભળવી પણ નહિ. ભલે તે કોઈ સામાન્ય માણસ જ કેમ ન હોય. કબીર સાહેબજી કહે છે કે...

“તિનકા કબહુ ન નિંદીએ, જો પાંવ તલે હો /
કબહુ ઉઠ આખિન પડે, પીર ધનેરી હો ॥”

(૧૬) ગુરુદર્શનનો મહિમા :-

સત્સંગમાં સમય મળતા જ સત્સંગમાં આવવાની કોશિષ કરવી જોઈએ તથા નખરા (માન-અભિમાન) કરવા ન આવે તથા સત્સંગ દરમ્યાન કોઈ પણ પ્રકારના હોદા અથવા પૈસાનું અભિમાન રાખવું નહિ. પરંતુ પોતાને એક રોગી સમજીને આવે. જેમ હોસ્પિટલમાં ડોક્ટર પાસે ઈલાજ કરાવવા આવે છે ત્યારે તે ગમે તેટલો ઉચ્ચ હોદ્દાવાળો કે પૈસાવાળો હોય તો પણ તેનો ઉદ્દેશ ફક્ત રોગમુક્ત થવાનો હોય છે. માટે ડોક્ટર તેને જ્યાં કહે ત્યાં આડો પડી જાય છે, બેસવાનું કહે તો બેસી જાય અને જો બહાર જવાનું કહેવામાં આવે તો બહાર જતો રહે છે. પછી અંદર આવવાને માટે અવાજ આવે કે તરત જ ચુપચાપ અંદર આવી જાય છે. ઠીક આ જ પ્રમાણે આપ સત્સંગમાં આવો છો તો આપને સત્સંગમાં આવવાનો લાભ મળશે, નહિ તો આપનું આવવું નિષ્ફળ છે. માટે આ જ ભાવથી સત્સંગમાં આવવું અને જ્યાં જગ્યા મળે ત્યાં બેસી જવું અને જે ખાવાનું મળે તે પરમાત્મા કબીર સાહેબનો પ્રસાદ માનીને ખાઈને પ્રસન્ન ચિત્ત રહેવું.

કબીર, સંત મિલન કું ચાલિયે, તજ માયા અભિમાન /
જો-જો કદમ આગે રખે, વો હી યજ્ઞ સમાન ॥
કબીર, સંત મિલન કું જઈએ, દિનમેં કઈ-કઈ બાર /
આસોજ કે મેહ જયોં, ધના કરે ઉપકાર ॥
કબીર, દર્શન સાધુકા, પરમાત્મા આવેં યાદ /
લેખે મેં વોહે ઘડી, બાકી કે દિન બાદ ॥
કબીર, દર્શન સાધુકા, મુખ પર બસેં સુહાગ /
દર્શ ઉન્હી કો હોત હૈં, જિન્કે પૂર્ણ ભાગ ॥

(૧૭) ગુરુમહિમા :-

જ્યારે કોઈ પણ પાઠ અથવા સત્સંગ ચાલતો હોય ત્યારે અથવા તો ગુરુજીના દર્શનાર્થે જવાનું થાય ત્યારે સર્વપ્રથમ ગુરુજીને દંડવત્ (લાંબા સુધ જઇને) પ્રણામ કરવા જોઈએ. ત્યારબાદ સતગ્રંથ સાહેબ તેમજ કબીર સાહેબની મૂર્તિ - ગરીબદાસજી તથા રામદેવાનંદજી તથા ગુરુજીની મૂર્તિને પ્રણામ કરવા. જેનાથી ફક્ત ભાવના બની રહેશે. મૂર્તિપૂજા કરવાની નથી. ફક્ત પ્રણામ કરવું. પ્રણામ કરવું તે પૂજા નથી પરંતુ આમ કરવાથી ભક્તની

શ્રદ્ધા બનાવી રાખવામાં સહયોગ આપે છે. પૂજા તો વક્ત (સમયના ગુરૂ એટલે કે નિર્ધારિત સમયે જ આવવાવાળા ગુરૂ, તે સમયે તે એકલા જ સૃષ્ટિ ઉપર હાજર હોય છે) ગુરુ તથા નામ મંત્રની કરવાની છે જે પાર કરાવશે.

કબીર, ગુરુ ગોવિંદ દોઉ ખડે, કાકે લાગું પાય ।
 બલિહારી ગુરુ આપને, જિન ગોવિન્દ દિયો મિલાય ॥
 કબીર, ગુરુ બડે હૈં ગોવિંદ સે, મનમેં દેખ વિચાર ।
 હરિ સુ મરે સો રહ ગયે, ગુરુ ભજે હોય પાર ॥
 કબીર, હરિ કે રૂઠતાં, ગુરુ કી શરણ મેં જાય ।
 કબીર ગુરુ જૈ રૂઠજાં, હરિ નહીં હોત સહાય ॥
 કબીર, સાત સમુદ્ર કી મસિ કરું, લેખની કરું બનિરાય ।
 ધરતી કા કાગજ કરું, તો ગુરુ ગુન લિખા ન જાય ॥

(૧૮) માંસભક્ષણ નિષેધ :-

ઈંડા, માંસ વગેરે ખાવા નહિ તથા જીવહિંસા કરવી નહિ. આ મહાપાપ છે. જેમ કબીર સાહેબજી મહારાજ તથા ગરીબદાસજી મહારાજે કહ્યું છે :

કબીર, જીવ હને હિંસા કરે, પ્રગટ પાપ સિર હોય ।
 નિગમ પુનિ એસે પાપ તેં, ભિસ્ત ગયા નહિં કોય ॥ ૧ ॥
 કબીર, તિલભર મછલી ખાયકે, કોટિ ગઉ દે દાન ।
 કાશી કરોંત લે મરે, તો ભી નરક નિદાન ॥ ૨ ॥
 કબીર, બકરી પાતી ખાત હૈ, તાકી કાઠી ખાલ ।
 જો બકરીકો ખાત હૈ, તિનકા કોંન હવાલ ॥ ૩ ॥
 કબીર, ગલા કાટી કલમા ભરે, કીયા કહૈ હલાલ ।
 સાહબ લેખા માંગસી, તબ હોસી કોંન હવાલ ॥ ૪ ॥
 કબીર, દીનકો રોજ રહત હૈં, રાત હનત હૈં ગાય ।
 યહ પુન વહ બંદગી, કહું કયોં ખુશી ખુદાય ॥ ૫ ॥
 કબીર, કબીરા તેઈ પીર હૈં, જો જાને પર પીર ।
 જો પર પીર ન જાનિ હૈ, સો કાફિર બેપીર ॥ ૬ ॥
 કબીર, ખૂબ ખાના હૈ ખીચડી, માંહોં પરી ટુક લોંન ।
 માંસ પરાયા ખાયકૈ, ગલા કટાવૈ કોંન ॥ ૭ ॥
 કબીર, મુસલમાન મારૈં કરદસો, હિંદુ મારૈં તરવાર ।
 કહૈ કબીર દોનું મિલિ, જૈહૈં યમ કે દાર ॥ ૮ ॥
 કબીર, માંસ અહારી માનવ, પ્રત્યક્ષ રાક્ષક જાનિ ।
 તાકી સંગતિ મતિ કરૈ, હોઈ ભક્તિમેં હાની ॥ ૯ ॥

કબીર, માંસ ખાય તે ઢેડ સબ, મદ પીવેં સો નીચ ।
 કુલકી દુરમતિ પર હરૈ, રામ કહૈં સો ઉંચ ॥ ૧૦ ॥
 કબીર, માંસ મછલિયા ખાત હૈં, સૂરાપાન સે હેત ।
 તે નર નરકૈં જાહિંગે, માતા પિતા સમૈત ॥ ૧૧ ॥
 ગરીબ, જીવ હિંસા જો કરત હૈં, યા આગે કયા પાપ ।
 કંટક જુની જિહાન મેં, સિંહ ભેડિયા ઓર સાંપ ॥
 જોટે બકરે મુરગે તાઈ । લેખા સબહી લેત ગુસાઈ ॥
 મૃગ મોર મારે મહમંતા । અચરા ચર હૈં જીવ અનંતા ॥
 જિહ્વા સ્વાદ હિતે પ્રાના । નીમા નાશ ગયા હમ જાના ॥
 તીતર લવા બુટેરી ચિડિયા । ખૂની મારે બડે અગડિયા ॥
 અદલે બદલે લેખે લેખા । સમજ દેખ સૂન જ્ઞાન વિવેકા ॥
 ગરીબ, શબ્દ હમારા માનિયો, ઓર સૂનતે હો નર નારિ ॥
 જીવ દયા બિન કુફર હૈં, ચલે જમાના હારિ ॥

સતમાર્ગી ભક્તને જ અખાણતામાં થયેલ હિંસાનું પાપ લાગતું નથી, ખંદી છોડ કબીર સાહિબ કહે છે :-

“ઈચ્છા કર મારૈં નહી, બિન ઈચ્છા મર જાએ ।
 કહે કબીર તાસ કા, પાપ નહીં લગાએ ॥”

(૧૯) ગુરુદ્રોહીનો સંપર્ક નિષેધ :-

અગર કોઈ ભક્ત ગુરુજીથી દ્રોહ કરે છે (ગુરુજીથી વિમુખ થઈ જાય છે) તો તે મહાપાપનો ભાગીદાર બને છે. જો કોઈને આ માર્ગ ઉચિત ન લાગે તો તે પોતાના ગુરુ બદલી શકે છે. પરંતુ જો તે અગાઉના ગુરુ સાથે વેર કે નિંદા કરશે તો તે ગુરુદ્રોહી કહેવાય છે. આવી વ્યક્તિ સાથે ભક્તિ ચર્ચા કરવાથી ઉપદેશીને દોષ લાગે છે અને તેની ભક્તિ સમાપ્ત થઈ જાય છે.

ગરીબ, ગુરુ દ્રોહી કી પૈડ પર, જે પગ આવેં બીર ।
 ચૌચાસી નિશ્ચય પડૈ, સતગુરુ કહૈં કબીર ॥
 કબીર, જાનબુજ સાચી તજૈ, કરૈં જુઠે સે નેહ ।
 જાકી સંગત હે પ્રભુ, સ્વપન મેં ભી ના દેહ ॥

એટલે કે ગુરુદ્રોહીની પાસે જવાવાળા ભક્તિરહિત થઈને નર્ક તથા ચોચાસી લાખ યોનિઓમાં જતા રહે છે.

(૨૦) જુગાર નિષેધ :- જુગાર-બાજીપત્તા ક્યારેય પણ રમવા જોઈએ નહિ.

કબીર, માંસ ભખેં ઓર મદ પિયે, ધન વૈશ્યા સોં ખાય ।
 જુઆ ખેલિ ચોરી કરૈ, અંત સમૂલા જાય ॥

(૨૧) નાચગાન નિષેધ :-

કોઈપણ પ્રકારના ખુશીના પ્રસંગમાં નાચવું (ગરબારાસ) તેમ જ અસ્લીલ, બિભત્સ ગીત ગાવું ભક્તિભાવની વિરુદ્ધ છે. જેમકે એક વખતે એક વિધવા બહેન કોઈ ખુશીના અવસરમાં પોતાના સંબંધીના ઘરે ગઈ હતી. બધા ખુશીથી નાચી રહ્યા હતા, પરંતુ તે બહેન એક બાબુ બેસીને પ્રભુનું ચિંતન કરી રહી હતી. પછી તેના સંબંધીએ તેને પૂછ્યું કે કેમ આમ નિરાશ બેઠા છો ? તમે પણ અમારી જેમ નાચો, ગાઓ અને ખુશી મનાવો. આ સાંભળી બહેન કહે છે કે કોની ખુશી મનાવું ! મારો (વિધવાનો) એક જ પુત્ર હતો તે પણ ભગવાનને પ્યારો થઈ ગયો, તો હવે કઈ ખુશી છે મારા માટે ! ઠીક આ જ પ્રમાણે કાળના લોકમાં દરેક વ્યક્તિની સ્થિતિ છે. અહિંયા ગુરુ નાનકદેવજીની વાણી છે કે -

ના જાને કાલ કી કર ડારૈ કિસ વિધિ ઢલ પાસા વે ।

જિન્હાદે સિર તે મૌત ખુડગદી, ઉન્હાનું કેડા હાંસા વે ॥

સાથ મીલેં સાડી શાદી (ખુશી) હોંદી, બિછડ દાં દિલ ગિરિ (દુઃખ) વે ।

અખદે નાનક સુનો જિહાના, મુશિકેલ હાલ ફકીરી વે ॥

કબીર સાહેબજી મહારાજ પણ કહે છે કે :-

કબીર, જૂઠે સુખ કો સુખ કહૈ, માન રહા મન મોદ ।

સકલ ચબીના કાલકા, કુછ મુખ મેં કુછ ગોદ ॥

કબીર, બેટા જયા ખુશી હુઈ, બહુત બજાએ થાલ ।

આવણ જણા લગ રહા, જયોં કીડી કા નાલ ॥

વિશેષ : સ્ત્રી તથા પુરુષ બંને પરમાત્માપ્રાપ્તિના અધિકારી છે. સ્ત્રીઓએ માસિક ધર્મ (menses) દરમ્યાન પણ પોતાની દૈનિક પૂજા, દિવો પ્રગટાવવો વગેરેની ક્રિયા બંધ કરવી નહીં તેમજ કોઈના મૃત્યુ અથવા જન્મ પ્રસંગે પણ દૈનિક પૂજા કર્મ બંધ કરવા નહીં.

નોંધ : જે ભક્તજનો આ એકવીસ સૂત્રીય આદેશોનું પાલન નહીં કરે તેનું નામ સમાપ્ત થઈ જશે. જો અજાણતામાં કોઈ ભૂલ થઈ જાય તો માફીપાત્ર છે. અગર જાણી જોઈને કોઈ ભૂલ કરશે તો તે ભક્ત નામરહિત (ખંડિત) થઈ જાય છે. આનું સમાધાન એ જ છે કે ગુરુદેવજીથી ક્ષમાચાચના કરીને ફરીથી નામ ઉપદેશ લેવાનો રહેશે.

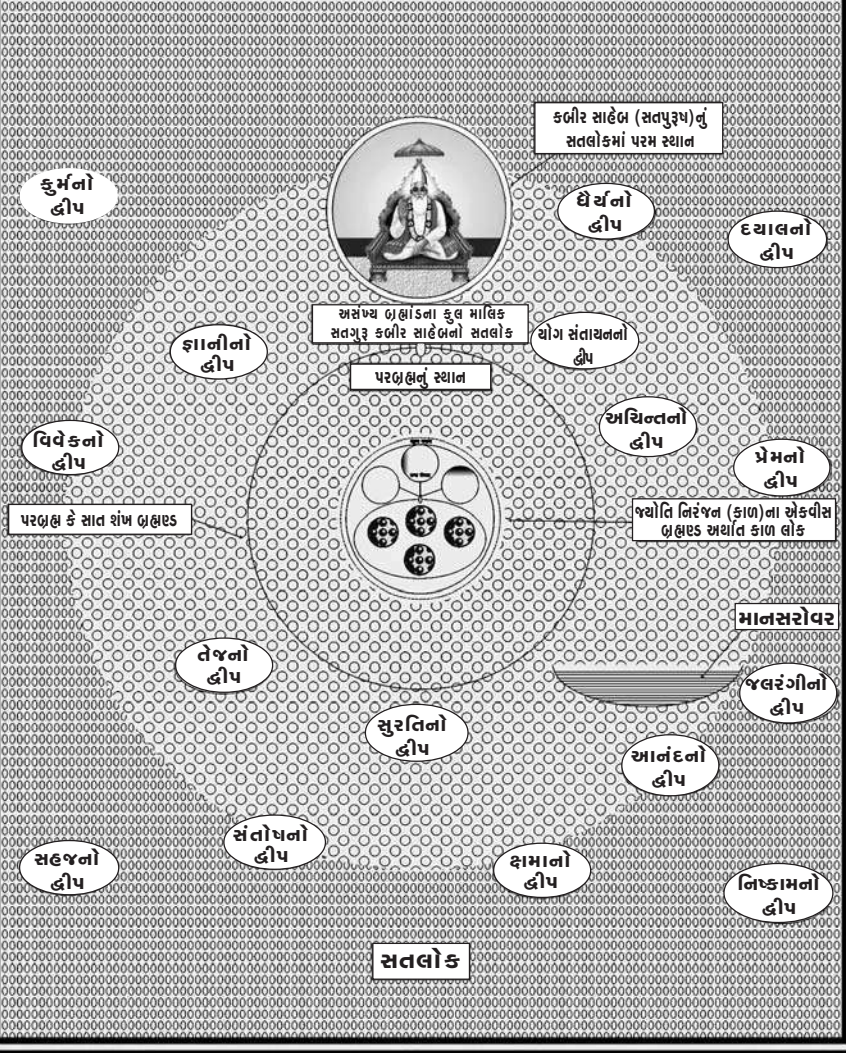

પરમેશ્વર કબીર સાહેબના અસંખ્ય બ્રહ્માંડોનું લઘુ ચિત્ર

અનામી લોક : આ લોકમાં આત્મા અને પરમાત્મા એકરૂપ થઇને કબીર સાહેબ પણ અનામી રૂપમાં છે. જે રીતે માટીના ટેકા (નાના-નાના ટુકડા) થઇ જાય છે, પછી જ્યારે વરસાદ પડે છે ત્યારે પૃથ્વી બનીજાય, અલગ અસ્તિત્વ નથી રહેતું.

અગમ લોક : આ લોકમાં પણ કબીર સાહેબ અગમ પુરૂષના રૂપમાં રહે છે.

અલખ લોક : આ લોકમાં પણ કબીર સાહેબ અલખ પુરૂષના રૂપમાં રહે છે.

કબીર સાહેબ (સતપુરૂષ)નું સતલોકમાં પરમ સ્થાન

કુર્મનો દીપ

ધૈર્યનો દીપ

દયાલનો દીપ

જ્ઞાનીનો દીપ

અસંખ્ય બ્રહ્માંડનાં કુલ માલિક સતગુરુ કબીર સાહેબનો સતલોક

યોગ સંતાયનો દીપ

પરબ્રહ્મનું સ્થાન

વિવેકનો દીપ

અચિન્તનો દીપ

પ્રેમનો દીપ

પરબ્રહ્મ કે સાત શેખ બ્રહ્મણ્ડ

જ્યોતિ નિરંજન (કાળ)ના એકવીસ બ્રહ્મણ્ડ અર્થાત કાળ લોક

તેજનો દીપ

માનસરોવર

જલરંગીનો દીપ

સુરતિનો દીપ

આનંદનો દીપ

સહજનો દીપ

સંતોષનો દીપ

કામાનો દીપ

નિષ્કામનો દીપ

સતલોક

(૨) સૃષ્ટિરચના (સંપૂર્ણ જગતની રચના)

(સૂક્ષ્મવેદથી નિષ્કર્ષરૂપ સૃષ્ટિરચનાનું વર્ણન)

પ્રભુપ્રેમી આત્માઓ, પહેલી વખત નીચે મુજબની સૃષ્ટિરચનાને વાંચશે તો એમ લાગશે કે જાણે કોઈ દંતકથા હોય, પરંતુ તમામ પવિત્ર સદ્ગ્રંથોનાં પ્રમાણોને વાંચીને આશ્ચર્ય પામશે કે આ વાસ્તવિક અમૃતજ્ઞાન ક્યાં છુપાયેલું હતું ? કૃપા કરી ધીરજની સાથે વાંચતા રહો તથા આ અમૃતજ્ઞાનને સુરક્ષિત રાખજો. તમારી ૧૦૧ પેઠી સુધી કામ લાગશે. પવિત્ર આત્માઓ કૃપા કરી સત્યનારાયણ (અવિનાશી પ્રભુ સતપુરુષ) દ્વારા રચેલ સૃષ્ટિરચનાનું વાસ્તવિક જ્ઞાન વાંચો. (૧) પૂર્ણબ્રહ્મ :- આ સૃષ્ટિરચનામાં સતપુરુષ - સતલોકનો સ્વામી (પ્રભુ), અલપ પુરુષ - અલપલોકનો સ્વામી (પ્રભુ), અગમ પુરુષ - અગમલોકનો સ્વામી (પ્રભુ) તથા અનામી પુરુષ - અનામી અકલ લોકનો સ્વામી (પ્રભુ) તો એક જ પૂર્ણ બ્રહ્મ છે, જે વાસ્તવમાં અવિનાશી પ્રભુ છે, જે જુદાં-જુદાં રૂપ ધારણ કરીને પોતાના ચારેય લોકોમાં રહે છે, જેના અંતર્ગત અસંખ્ય બ્રહ્માંડો આવે છે.

(૨) પરબ્રહ્મ :- આ ફક્ત સાત સંખ બ્રહ્માંડોનો સ્વામી (પ્રભુ) છે. આ અક્ષરપુરુષ પણ કહેવાય છે. પરંતુ આ તથા તેના બ્રહ્માંડો પણ વાસ્તવમાં અવિનાશી નથી.

(૩) બ્રહ્મ : આ ફક્ત એકવીસ બ્રહ્માંડોનો સ્વામી (પ્રભુ) છે. આ ક્ષરપુરુષ, જ્યોતિ નિરંજન, કાળ વગેરે ઉપનામોથી ઓળખાય છે. આ તથા તેના સર્વે બ્રહ્માંડો નાશવાન છે.

(ઉપરોક્ત ત્રણે પુરૂષો (પ્રભુઓ)નું પ્રમાણ પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા અધ્યાય ૧૫ સ્લોક ૧૬-૧૭ માં પણ છે.)

(૪) બ્રહ્મા : બ્રહ્મા - આ બ્રહ્મ (કાળ)નો જ જયેષ્ઠ પુત્ર છે. વિષ્ણુ બીજા નંબરનો પુત્ર છે તથા શિવ અંતિમ ત્રીજા નંબરનો પુત્ર છે. આ ત્રણેય બ્રહ્મ (કાળ)ના પુત્રો ફક્ત એક બ્રહ્માંડમાં એક વિભાગ (ગુણ)ના સ્વામી (પ્રભુ) છે તથા નાશવાન છે. વિસ્તૃત વિવરણ માટે કૃપા કરીને નીચે લખેલ સૃષ્ટિરચના વાંચો :-

[કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) એ સૂક્ષ્મવેદ એટલે કે કબિર્વાણીમાં પોતાના દ્વારા રચેલ સૃષ્ટિનું જ્ઞાન પોતે જ બતાવેલ છે જે નીચે મુજબ છે.]

સર્વ પ્રથમ ફક્ત એક સ્થાન “અનામી (અનામય) લોક” હતું. જેને અકલ લોક પણ કહેવામાં આવે છે, પૂર્ણપરમાત્મા તે અનામી લોકમાં એકલા રહેતા હતા. તે પરમાત્માનું વાસ્તવિક નામ કવિર્દેવ એટલે કે કબીર પરમેશ્વર છે. બધા આત્માઓ તે પૂર્ણ માલિકના શરીરમાં સમાયેલા હતા. આજ કવિર્દેવનું ઉપમાત્મક (પદવીનું) નામ અનામી પુરુષ છે (પુરુષનો

અર્થ પ્રભુ થાય છે . પ્રભુએ મનુષ્યને પોતાના રૂપમાં જ બનાવ્યા છે , એટલા માટે માનવનું નામ પણ પુરુષ જ પડ્યું છે) અનામી પુરુષના એક રોમ કુંપનો (એક રૂંવાટાનો) પ્રકાશ અસંખ્ય સૂર્યોની રોશનીથી પણ વધારે છે .

વિશેષ : જેમ કોઈ દેશના આદરણીય પ્રધાનમંત્રીજીના શરીરનું નામ તો બીજું હોય છે તથા હોદ્દાનું ઉપમાત્મક (પદવીનું) નામ પ્રધાનમંત્રી હોય છે . ઘણી વખતે પ્રધાનમંત્રીજી પોતાના હસ્તક અનેક વિભાગો રાખી લે છે , ત્યારે જે પણ વિભાગના દસ્તાવેજો ઉપર સહી કરે છે તો તે સમયે તે જ હોદ્દો લખે છે . જેમ કે ગૃહમંત્રાલયના દસ્તાવેજો પર હસ્તાક્ષર કરશે તો પોતાને ગૃહમંત્રી લખશે . ત્યાં એજ વ્યક્તિના હસ્તાક્ષરની શક્તિ ઓછી હોય છે . આ જ પ્રમાણે કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ) ની રોશનીમાં અંતર અલગ અલગ લોકોમાં થતું જાય છે .

ઠીક , આ જ પ્રમાણે પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) નીચેના ત્રણ બીજાં લોકો (અગમલોક , અલખલોક , સતલોક)ની રચના શબ્દ (વચન)થી કરી . આ જ પૂર્ણબ્રહ્મ પરમાત્મા કવિદેવ , (કબીર પરમેશ્વર) જ અગમલોકમાં પ્રગટ થયા તથા કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) અગમલોકના પણ સ્વામી છે તથા ત્યાં તેમનું ઉપમાત્માક (પદવીનું નામ) અગમ પુરુષ એટલે કે અગમ પ્રભુ છે . આ જ અગમ પ્રભુનું માનવ સદૃશ (માનવ આકાર જેવું) શરીર બહુ જ તેજોમય છે જેના એક રોમ કુંપનો પ્રકાશ ખરબચડા સૂર્યોના પ્રકાશથી પણ ઘણો વધારે છે .

આ પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવ (કબીરદેવ = કબીર પરમેશ્વર) જ અલખલોકમાં પ્રગટ થયા તથા પોતે જ અલખલોકના સ્વામી પણ છે તથા ઉપમાત્મક (હોદ્દાનું) નામ અલખ પુરુષ પણ આ જ પરમેશ્વરનું છે તથા આ પૂર્ણપ્રભુનું માનવસદૃશ શરીર તેજોમય (સ્વર્જ્યોતિ) સ્વયં પ્રકાશિત છે . એક રોમ કુંપનો પ્રકાશ અરબ સૂર્યોના પ્રકાશથી પણ વધારે છે .

આ જ પૂર્ણપ્રભુ સતલોકમાં પ્રગટ થયા તથા સતલોકના સ્વામી પણ આ જ છે . એટલા માટે તેમનું જ ઉપમાત્મક (હોદ્દાનું) નામ સતપુરુષ (અવિનાશી પ્રભુ) છે . આનું જ નામ અકાલમૂર્તિ - શબ્દસ્વરૂપી રામ - પૂર્ણબ્રહ્મ - પરમ અક્ષર બ્રહ્મ વગેરે છે . આ જ સતપુરુષ કવિદેવ (કબીર પ્રભુ) નું માનવ સ્વરૂપ જેવું દેખાતું શરીર તેજોમય છે જેના એક રોમ કુંપનો પ્રકાશ કરોડ સૂર્યો તથા એટલા જ ચંદ્રમાઓના પ્રકાશથી પણ વધુ છે .

આ કવિદેવે (કબીર પ્રભુએ) સતપુરુષ રૂપમાં પ્રગટ થઈને સતલોકમાં બિરાજમાન થઈને પ્રથમ સતલોકમાં અન્ય રચના કરી .

એક શબ્દ (વચન) થી સોળ દ્વિપોની રચના કરી. પછી સોળ શબ્દોથી સોળ પુત્રોની ઉત્પત્તિ કરી. એક માનસરોવરની રચના કરી જેમાં અમૃત ભર્યું. સોળ પુત્રોનાં નામ છે :

(૧) 'કૂર્મ' (૨) 'જ્ઞાની' (૩) 'વિવેક' (૪) 'તેજ' (૫) 'સહજ' (૬) 'સંતોષ' (૭) 'સુરતિ' (૮) 'આનંદ' (૯) 'ક્ષમા' (૧૦) 'નિષ્કામ' (૧૧) 'જલરંગી' (૧૨) 'અચિન્ત' (૧૩) 'પ્રેમ' (૧૪) 'દયાલ' (૧૫) 'ઘૈર્ય' (૧૬) 'યોગ સંતાયન' એટલે કે 'યોગજીત'.

સતપુરુષ કવિદેવે પોતાના પુત્ર અચિન્તને સત્યલોકની અન્ય રચનાનો ભાર સોંપ્યો તથા શક્તિ પ્રદાન કરી. અચિન્તે અક્ષરપુરુષ (પરબ્રહ્મ)ની શબ્દથી ઉત્પત્તિ કરી તથા કહ્યું કે મારી મદદ કરજો. અક્ષર પુરુષ સ્નાન કરવા માનસરોવર ગયા, ત્યાં આનંદ આવ્યો અને ઊંઘી ગયા. લાંબા સમય સુધી બહાર આવ્યા નહિ ત્યારે અચિન્તની પ્રાર્થના પર અક્ષર પુરુષને ઊંઘમાંથી ઉઠાડવા માટે કવિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) તે માનસરોવરમાંથી જ થોડું અમૃતજળ લઈને ઈંદુ બનાવ્યું તથા તે ઈંડામાં એક આત્માનો પ્રવેશ કરાવીને પછી ઈંડાને માનસરોવરના અમૃતજળમાં મૂક્યું. ઈંડાના ગડગડાહટથી અક્ષર પુરુષની ઊંઘ ભંગ થઈ. તેણે ઈંડાને કોઠથી જોયું જેના કારણે ઈંડાના બે ભાગ થઈ ગયા. તેમાંથી જ્યોતિ નિરંજન (ક્ષર પુરુષ) નીકળ્યો જે આગળ ચાલીને કાળ કહેવાયો. તેનું વાસ્તવિક નામ "કૈલ" છે. ત્યારે સતપુરુષે (કવિદેવે) આકાશવાણી કરી કે તમે બન્ને અચિન્તના દ્વિપમાં રહો. આજ્ઞા મળવાથી અક્ષરપુરુષ તથા ક્ષરપુરુષ (કૈલ) બંને અચિન્તનાં દ્વિપમાં રહેવા લાગ્યા. (બાળકોની નાલાયકી એમને જ બતાવી કે ક્યાંક ફરીથી પ્રભુતાની તડપ ન બની જાય, કારણ કે સમર્થ વગર કાર્ય સફળ થતા નથી) પછી પૂર્ણમાલિક કવિદેવે સર્વ રચના સ્વયં કરી. પોતાની શબ્દશક્તિ વડે એક રાજેશ્વરી (રાષ્ટ્રી) શક્તિ ઉત્પન્ન કરી, જેનાથી સર્વ બ્રહ્માંડોને સ્થાપિત કર્યાં. આને જ પરાશક્તિ પરાનંદની પણ કહે છે. પૂર્ણ બ્રહ્મે (કવિદેવે) સર્વ આત્માઓને પોતાના જ અંદરથી પોતાની વચનશક્તિ વડે પોતાના માનવશરીર અનુરૂપ ઉત્પન્ન કર્યાં. પ્રત્યેક હંસ આત્માનું પરમાત્મા જેવું જ (નૂરીરૂપ) શરીર રચ્યું, જેનું તેજ સોળ (૧૬) સૂર્યો જેટલું માનવ આકાર જેવું જ છે. પરંતુ પરમેશ્વરના શરીરના એક રોમ કુંપનો પ્રકાશ કરોડો સૂર્યોથી પણ વધુ છે. ઘણા સમય બાદ ક્ષર પુરુષ (જ્યોતિ નિરંજન) એ વિચાર્યું કે અમે પ્રણેય (અચિન્ત, અક્ષર પુરુષ - ક્ષર પુરુષ) એક જ દ્વિપમાં રહીએ છીએ તથા અન્ય (બીજા પંદર પુત્રો) એક-એક દ્વિપમાં રહે છે. હું પણ સાધના કરીને અલગ દ્વિપ પ્રાપ્ત કરીશ. તેણે આવો વિચાર કરીને એક પગ ઉપર ઊભા રહીને સિત્તેર (૭૦) યુગ સુધી તપ કર્યું.

“આત્માઓ કાળની જાળમાં કેવી રીતે ફસાયા ?”

વિશેષ : જ્યારે બ્રહ્મ (જ્યોતિ નિરંજન) તપ કરી રહ્યો હતો ત્યારે આપણે તમામ આત્માઓ, જે આજે જ્યોતિ નિરંજનના એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં રહીએ છીએ તેની સાધના પર તે વખતે આસક્ત થઈ ગયા તથા આત્માથી તેને ચાહવા લાગ્યા. પોતાના સુખદાયી પ્રભુથી વિમુખ થઈ ગયા જે કારણથી પતિદ્રતા પદથી પડી ગયા. પૂર્ણપ્રભુ દ્વારા વારંવાર સાવધાન કરવા છતાં આપણી આસક્તિ ક્ષર પુરુષથી હતી નહિ [આ જ પ્રભાવ (આજ લક્ષણ) આજે પણ કાળ સૃષ્ટિમાં વિદ્યમાન છે. જેમ નવજુવાન છોકરાઓ ફિલ્મી સિતારાઓ (અભિનેતા, અભિનેત્રી)ની બનાવટી અદાઓ (નાચ,ગાન) તથા પોતાના રોજગાર ઉદ્દેશ્યથી કરી રહેલ ભૂમિકા પર અતિ આશક્ત થઈ જાય છે. રોકવાથી પણ નથી રોકાતા. જો કોઈ અભિનેતા અથવા અભિનેત્રી નજીકના શહેરમાં આવી જાય તો તે નાદાન (નાસમજ) છોકરાઓની ભીડ ફક્ત દર્શનના હેતુથી જ મોટી સંખ્યામાં એકત્રિત થઈ જાય છે. “લેવાનું કંઈ નહિ અને ગુમાવવાનું ડબ્બલ” રોજી રોટી તો અભિનેતાઓ કમાઈ રહ્યા છે. નવજુવાન બાળકો લૂંટાઈ રહ્યા છે. માતા-પિતા ગમે તેટલું સમજાવે પરંતુ છોકરાઓ માનતા નથી. મોકો મળે એટલે ગમે ત્યાં - ગમે ત્યારે ચોરીછુપીથી જતા જ રહેતા હોય છે]

પૂર્ણબ્રહ્મ કવિદેવ (કબીર પ્રભુ) એ ક્ષર પુરુષને પૂછ્યું કે બોલો, શું ઈચ્છો છો ? તેણે કહ્યું કે પિતાજી, આ સ્થાન મારા માટે ઓછું છે, મને અલગથી દ્વિપ પ્રદાન કરવાની કૃપા કરો. હક્કા કબીરે (સત્ કબીરે) તેને એકવીસ (૨૧) બ્રહ્માંડ પ્રદાન કરી દીધા. થોડાક સમય ઉપરાંત જ્યોતિ નિરંજને વિચાર્યું કે આમાં થોડીક રચના કરવી જોઈએ. ખાલી બ્રહ્માંડો (પ્લોટ) શું કામના ? આમ વિચારીને બીજી વખત પણ ૭૦ યુગ તપ કરીને પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવ (કબીર પ્રભુ) પાસેથી રચના સામગ્રીની યાચના કરી. સતપુરુષે તેને ત્રણ ગુણ તથા પાંચ તત્ત્વો પ્રદાન કર્યા. જેના વડે બ્રહ્મ (જ્યોતિ નિરંજન) એ પોતાના બ્રહ્માંડોમાં કેટલીક રચના કરી. પછી વિચાર્યું કે આમાં જીવ પણ હોવા જોઈએ, એકલાનું મન નથી લાગતું. આમ વિચારીને ૬૪ યુગ સુધી ફરીથી ત્રીજી વખત તપ કર્યું. પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવના પૂછવાથી કહ્યું કે મને થોડાક આત્માઓ આપી દો, મારા એકલાનું મન ત્યાં નથી લાગતું, ત્યારે સતપુરુષ કવિરગ્નિ (કબીર પરમેશ્વર)એ કહ્યું કે બ્રહ્મ તારા તપના પ્રતિ ફળના રૂપમાં હું તને વધુ બ્રહ્માંડ આપી શકું છું, પરંતુ મારા આત્માઓને કોઈ જપ-તપ સાધનાના ફળ સ્વરૂપે નહિ આપી શકું. હા, કોઈ સ્વેચ્છાથી તારી સાથે જવા માગે તો તે જઈ શકે છે. યુવા કવિર (સમર્થ કબીર)ના વચન સાંભળીને જ્યોતિ નિરંજન પછી આપણા બધા

(આત્માઓ)ની પાસે આવી ગયો. આપણે બધા હંસ આત્માઓ પહેલેથી જ તેની ઉપર આસક્ત તો હતા જ. આપણે (જેટલા નિરંજનથી મોહિત થયા હતા તે બધા હંસ આત્માઓ) તેને ચારે તરફથી ઘેરીને ઊભા થઈ ગયા. જ્યોતિ નિરંજને કહ્યું કે મેં પિતાજી પાસેથી અલગ એકવીસ બ્રહ્માંડો પ્રાપ્ત કર્યા છે. ત્યાં જુદા-જુદા પ્રકારના રમણીય સ્થળો બનાવ્યા છે. શું આપ મારી સાથે ચાલશો ? આપણે બધા હંસોએ જે આવે એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં દુઃખી છીએ. આપણે સૌએ કહ્યું કે અમો તૈયાર છીએ, જો પિતાજીની આજ્ઞા હોય તો. ત્યારે ક્ષરપુરુષ પૂર્ણબ્રહ્મ મહાન કવિર (સમર્થ કબીર પ્રભુ) ની પાસે ગયો તથા સર્વ વાર્તા કહી. ત્યારે કવિરગ્નિએ (કબીર પરમેશ્વરે) કહ્યું કે મારી સામે સ્વીકૃતિ આપવાવાળાને આજ્ઞા આપીશ. ક્ષર પુરુષ તથા પરમ અક્ષરપુરુષ (કવિરમિતૌજ) એમ બન્ને જણ બધા આત્માઓની પાસે આવ્યા. સત કવિદેવે કહ્યું કે જે હંસ આત્મા બ્રહ્મની સાથે જવા ઇચ્છે છે તે હાથ ઊંચો કરીને સ્વીકૃતિ આપે. પોતાના પિતાની સામે કોઈની પણ હિંમત થઈ નહિ. કોઈએ સ્વીકૃતિ આપી નહિ. ઘણા સમય સુધી મૌન છવાઈ રહ્યું. ત્યારબાદ એક હંસ આત્માએ સાહસ કર્યું તથા કહ્યું કે પિતાજી, હું જવા ઇચ્છુ છું. પછી તો એની દેખાદેખી [જે હાલમાં કાળ (બ્રહ્મ)ના એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં ફસાયેલી છે] આપણે તમામ આત્માઓએ સ્વીકૃતિ આપી દીધી. પરમેશ્વર કબીરજીએ જ્યોતિ નિરંજનને કહ્યું કે તમે તમારા સ્થાન પર જાવ. જેમણે તારી સાથે જવાની સ્વીકૃતિ આપી છે હું તે સર્વ હંસ આત્માઓને તારી પાસે મોકલી આપીશ. જ્યોતિ નિરંજન પોતાના એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં જતો રહ્યો. તે સમય સુધી આ એકવીસ બ્રહ્માંડો સતલોકમાં જ હતા.

ત્યારબાદ પૂર્ણ બ્રહ્મે સૌ પ્રથમ સ્વીકૃતિ આપવાવાળા હંસને છોકરીનું રૂપ આપ્યું પરંતુ સ્ત્રી ઇન્દ્રી રચી નહિ તથા સર્વ આત્માઓને [જેમણે જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ)ની સાથે જવાની સંમતી આપી હતી] તે છોકરીના શરીરમાં પ્રવેશ કરાવ્યો તથા તેનું નામ અષ્ટ્રા (આદિમાયા/ પ્રકૃતિ દેવી/દુર્ગા) પડવ્યું તથા કહ્યું કે પુત્રી મેં તને શબ્દશક્તિ પ્રદાન કરી દીધી છે તેનાથી જેટલા જીવ બ્રહ્મ કહે તમે ઉત્પન્ન કરી દેજો. પૂર્ણબ્રહ્મ કવિદેવે (કબીર સાહેબે) પોતાના પુત્ર સહજદાસના દ્વારા પ્રકૃતિને ક્ષર પુરુષની પાસે મોકલી આપી. સહજદાસજીએ જ્યોતિ નિરંજનને બતાવ્યું કે પિતાજીએ આ બહેનના શરીરમાં તે સર્વે આત્માઓનો પ્રવેશ કરાવી દીધો છે જેઓએ તમારી સાથે આવવાની સંમતિ વ્યક્ત કરી હતી તથા આને પિતાજીએ વચનશક્તિ પ્રદાન કરી છે, તમે જેટલા જીવ ચાહશો પ્રકૃતિ પોતાના શબ્દ દ્વારા ઉત્પન્ન કરી દેશે. આમ કહીને સહજદાસ પાછો પોતાના દ્વિપમાં આવી ગયો.

યુવાન હોવાના કારણે છોકરીનું રંગરૂપ નિખરેલ હતું. બ્રહ્મની અંદર વિષયવાસના ઉત્પન્ન થઈ ગઈ અને પ્રકૃતિ દેવીની સાથે અભદ્ર ગતિવિધિ શરૂ કરી ત્યારે દુર્ગાએ કહ્યું કે જ્યોતિ નિરંજન મારી પાસે પિતાજી દ્વારા પ્રદાન કરવામાં આવેલ શબ્દશક્તિ છે. તમે જેટલાં પ્રાણી કહેશો હું વચન દ્વારા ઉત્પન્ન કરી દઈશ. તમે મૈથુન (કામક્રિડાવાળી) મૈથુન પરંપરા શરૂ ન કરો. આપ પણ તે જ પિતાના શબ્દ વડે ઈંડામાંથી ઉત્પન્ન થયેલા છો તથા હું પણ તે જ પરમ પિતાના વચનથી જ બાદમાં ઉત્પન્ન થયેલી છું. આપ મારા મોટા ભાઈ છો – બહેન-ભાઈનો આ યોગ મહાપાપનું કારણ બનશે. પરંતુ જ્યોતિ નિરંજને પ્રકૃતિદેવીની એક પણ પ્રાર્થના સાંભળી નહિ તથા પોતાની શબ્દશક્તિ દ્વારા નખો વડે કામ ઇન્દ્રી (ભગ) પ્રકૃતિને લગાવી દીધી તથા બળાત્કાર કરવાનું નક્કી કર્યું (પાક્કું વિચારી લીધું). તે જ સમય દુર્ગાએ પોતાની લાજની રક્ષા અર્થે (આબરૂ બચાવવા માટે) કોઈ અન્ય ઉપાય ન જોઈ પોતાનું સૂક્ષ્મરૂપ ધારણ કર્યું તથા જ્યોતિ નિરંજનના ઉઘાડા મોંઠા દ્વારા તેના પેટમાં પ્રવેશ કરીને પૂર્ણબ્રહ્મ કવિર્દેવને પોતાની રક્ષા માટે ચાચના (પ્રાર્થના) કરી. તે જ સમયે કવિર્દેવે (કવિર બંભાચિરસિ) પોતાના પુત્ર યોગ સંતાયન અર્થાત જોગજીતનું રૂપ ધારણ કરીને ત્યાં પ્રગટ થયા તથા કન્યાને બ્રહ્મના ઉદર (પેટ)માંથી બહાર કાઢીને કહ્યું કે જ્યોતિ નિરંજન આજથી તારું નામ “કાળ” (કૈલ) રહેશે. તારું જન્મ-મૃત્યુ થતું રહેશે. એટલા માટે તારું નામ ક્ષરપુરુષ રહેશે તથા એક લાખ માનવશરીરધારી પ્રાણીઓને દરરોજ ખાતો રહીશ તથા સવા લાખ ઉત્પન્ન કરીશ. તમને બન્નેને એકવીસ બ્રહ્માંડો સહિત નિષ્કાસિત (હદ પાર) કરવામાં આવે છે. આટલું કહેતા જ એકવીસ બ્રહ્માંડો વિમાનની જેમ ચાલવા માંડ્યા. સહજદાસના દ્વિપની પાસે થઈને સતલોકથી સોળ સંખ કોસ (એક કોસ આશરે ૩ કિલોમીટરનો હોય છે) દૂર આવીને રોકાઈ ગયા.

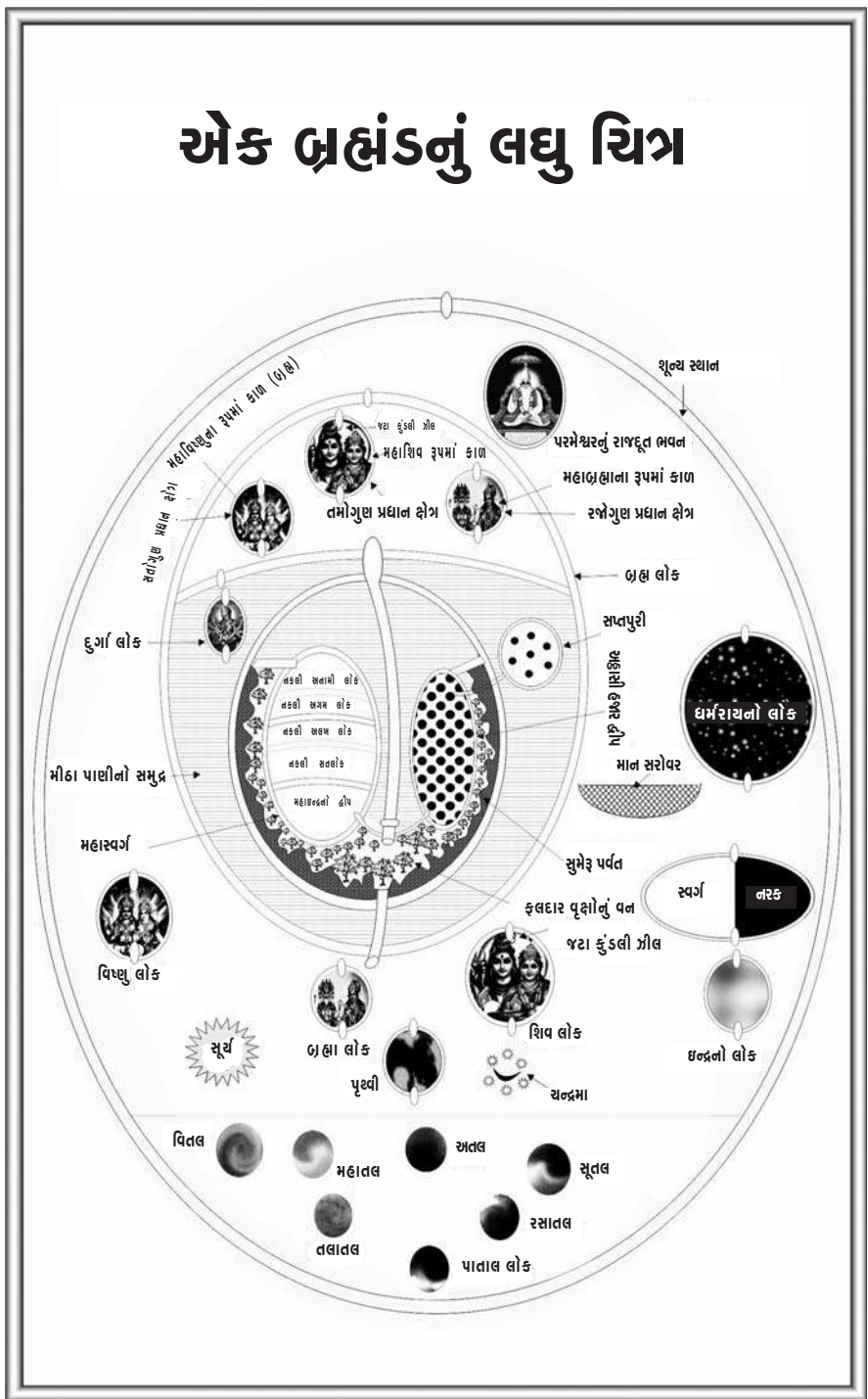
વિશેષ વિવરણ : અત્યાર સુધી ત્રણ શક્તિઓનું વિવરણ કરવામાં આવ્યું છે.

(૧) પૂર્ણબ્રહ્મ : જેને અન્ય ઉપમાત્મક નામોથી પણ જાણવામાં આવે છે. જેમ કે સતપુરુષ, અકાલ પુરુષ, શબ્દસ્વરૂપી રામ, પરમ અક્ષરબ્રહ્મ/પુરૂષ વગેરે. આ પૂર્ણબ્રહ્મ અસંખ્ય બ્રહ્માંડોનો સ્વામી છે તથા વાસ્તવમાં અવિનાશી છે.

(૨) પરબ્રહ્મ : જેને અક્ષરપુરુષ પણ કહેવામાં આવે છે. આ વાસ્તવમાં અવિનાશી નથી. આ સાત સંખ બ્રહ્માંડોનો સ્વામી છે.

(૩) બ્રહ્મ : જેને જ્યોતિ નિરંજન, કાળ, કૈલ, ક્ષરપુરુષ તથા ધર્મરાય વગેરે નામોથી જાણવામાં આવે છે. જે ફક્ત એકવીસ બ્રહ્માંડનો સ્વામી છે. હવે

એક બ્રહ્માંડનું લઘુ ચિત્ર

આગળ આ જ બ્રહ્મ (કાળ)ની સૃષ્ટિના એક બ્રહ્માંડનો પરિચય આપવામાં આવશે, જેમાં પ્રણ અન્ય નામ તમને વાંચવા મળશે - બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ.

બ્રહ્મ તથા બ્રહ્માં તફાવત - એક બ્રહ્માંડમાં નિર્મિત સર્વોપરી સ્થાન પર આ બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ) સ્વયં પ્રણ ગુપ્ત સ્થાનોની રચના કરીને બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ રૂપમાં રહે છે તથા પોતાની પત્ની પ્રકૃતિ (દુર્ગા)ના સહયોગથી પ્રણ પુત્રોની ઉત્પત્તિ કરે છે. તેમના નામ પણ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ જ રાખે છે. જે બ્રહ્મનો પુત્ર બ્રહ્મા છે તે એક બ્રહ્માંડમાં ફક્ત પ્રણ લોકો (પૃથ્વીલોક, સ્વર્ગલોક તથા પાતાળલોક)માં એક રજોગુણ વિભાગના મંત્રી (સ્વામી) છે. એટલા માટે તે ત્રિલોકીય બ્રહ્મા કહેવાય છે તથા બ્રહ્મ જે બ્રહ્મલોકમાં બ્રહ્માના રૂપમાં રહે છે તેને મહાબ્રહ્મા તથા બ્રહ્મલોકીય બ્રહ્મા કહેવામાં આવે છે. આ જ બ્રહ્મ (કાળ)ને સદાશીવ, મહાશિવ, મહાવિષ્ણુ પણ કહ્યો છે.

શ્રી વિષ્ણુ પુરાણમાં પ્રમાણ:- ચતુર્થ અંશ અધ્યાય-૧ પૃષ્ઠ ૨૩૦-૨૩૧ પર શ્રી બ્રહ્માજીએ કહ્યું:- જે અજન્મા, સર્વમય વિદ્યાતા પરમેશ્વરના આદિ, મધ્ય, અન્ત, સ્વરૂપ, સ્વભાવ અને સાર અમે નથી જાણી શકતા. (સ્લોક-૮૩)

જે મારું રૂપ ધારણ કરીને સંસારની રચના કરે છે, સ્થિતિના સમયે જે પુરૂષ રૂપ છે તથા જે રૂઢ રૂપથી વિશ્વનો ગ્રાસ (સંહાર) કરી જાય છે, અનંત રૂપથી સંપૂર્ણ જગતને ધારણ કરે છે. (સ્લોક-૮૬)

❀ શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજીની ઉત્પત્તિ

કાળ (બ્રહ્મ) એ પ્રકૃતિ (દુર્ગા) ને કહ્યું કે, હવે મારું કોણ શું બગાડશે ? હું મનમાની કરીશ. પ્રકૃતિએ ફરીથી આજીજી (પ્રાર્થના) કરી કે તમે થોડીક તો શરમ કરો. પહેલા તો તમે મારા મોટાભાઈ છો, કારણ કે તે જ પૂર્ણપરમાત્મા (કવિર્દેવ)ની વચનશક્તિ દ્વારા તમારી (બ્રહ્મની) ઈંડામાંથી ઉત્પત્તિ થઈ, ત્યારબાદ મારી ઉત્પત્તિ તે જ પરમેશ્વરના વચન વડે થઈ છે. બીજું હું તમારા પેટથી બહાર નીકળી છું, હું તમારી પુત્રી થઈ તથા તમે મારા પિતા થયા. આ પવિત્ર સંબંધમાં બગાડ કરવાથી મહાપાપ થશે. મારી પાસે પિતા દ્વારા પ્રદાન કરેલ શબ્દશક્તિ છે, જેટલાં પ્રાણી આપ કહેશો હું વચનથી ઉત્પન્ન કરી દઈશ. જ્યોતિ નિરંજને દુર્ગાની એકપણ વિનંતી સાંભળી નહિ તથા કહ્યું કે મને જે સજા મળવાની હતી તે મળી ગઈ, મને સતલોકથી નિષ્કાસિત (હદ પાર) કરી દીધો. હવે પોતાની મનમાની કરીશ. આમ કહીને કાળ પુરૂષે (ક્ષર પુરૂષે) પ્રકૃતિની સાથે બળજબરીપૂર્વક લગ્ન કર્યા તથા પ્રણ પુત્રો (રજોગુણયુક્ત - બ્રહ્માજી, સતગુણ યુક્ત - વિષ્ણુજી તથા તમગુણયુક્ત - શિવ શંકરજી)ની ઉત્પત્તિ

કરી. જુવાન થાય ત્યાં સુધી ત્રણેય પુત્રોને દુર્ગા દ્વારા અચેત (ભાન રહિત/બેભાન) કરાવી દે છે, પછી જુવાન થતાં શ્રી બ્રહ્માજીને કમળના ફૂલ ઉપર, શ્રી વિષ્ણુજીને શેષનાગની શૈલ્યા ઉપર તથા શ્રી શિવજીને કૈલાસ પર્વત ઉપર સચેત કરી (હોશમાં લાવી) ને ત્રણેને ભેગા કરીને ઉપર બ્રહ્મલોકના દર્શન કરાવીને પછી પ્રકૃતિ (દુર્ગા) દ્વારા આ ત્રણેયના લગ્ન કરાવડાવીને એક બ્રહ્માંડમાં ત્રણેય લોકો (સ્વર્ગલોક, પૃથ્વીલોક તથા પાતાળલોક) માં એક એક વિભાગના મંત્રી (પ્રભુ) તરીકે નિયુક્ત કરી દે છે. જેમ કે બ્રહ્માજીને રજોગુણ વિભાગના, વિષ્ણુજીને સતોગુણ વિભાગના તથા શ્રી શિવશંકરજીને તમોગુણ વિભાગના તથા સ્વયં પોતે ગુપ્ત (મહાબ્રહ્મા - મહાવિષ્ણુ - મહાશિવ) રૂપમાં મુખ્યમંત્રીનો હોદ્દો સંભાળે છે. એક બ્રહ્માંડમાં એક બ્રહ્મલોકની રચના કરી છે તેમાં જ ત્રણ ગુપ્ત સ્થાન બનાવ્યા છે. એક રજોગુણ પ્રધાનક્ષેત્ર છે જ્યાં આ બ્રહ્મ (કાળ) સ્વયં (પોતે) મહાબ્રહ્મા (મુખ્યમંત્રી) રૂપમાં રહે છે, તથા પોતાની પત્ની દુર્ગાને મહાસાવિત્રી રૂપમાં રાખે છે. આ બંનેના સંયોગથી જે પુત્ર આ સ્થાન ઉપર ઉત્પન્ન થાય છે તે સ્વતઃ જ (એની જાતે જ) રજોગુણી બની જાય છે. બીજું સ્થાન સતોગુણ પ્રધાન સ્થાન બનાવેલ છે. ત્યાં આગળ આ કાર પુરુષ પોતે મહાવિષ્ણુ રૂપ બનાવીને રહે છે તથા પોતાની પત્ની દુર્ગાને મહાલક્ષ્મીના રૂપમાં રાખીને જે પુત્ર ઉત્પન્ન કરે છે તેનું નામ વિષ્ણુ રાખે છે, તે બાળક સતોગુણયુક્ત હોય છે તથા ત્રીજું સ્થાન આ જ કાળે ત્યાં આગળ જ એક તમોગુણ પ્રધાનક્ષેત્ર બનાવેલ છે. તેમાં તે સ્વયં (પોતે) સદાશિવ રૂપ બનાવીને રહે છે તથા પોતાની પત્ની દુર્ગાને મહાપાર્વતી રૂપમાં રાખે છે. આ બંનેના પતિ-પત્નીના વ્યવહારથી જે પુત્ર ઉત્પન્ન થાય છે તેનું નામ શિવ રાખી દે છે તથા તમોગુણ યુક્ત કરી દે છે. [પ્રમાણ અર્થે જુઓ પવિત્ર શ્રી શિવમહાપુરાણ, વિદ્યવેશ્વર સંહિતા પૃષ્ઠ ૨૪-૨૬ જેમાં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, ઋદ્ર તથા મહેશ્વરથી અન્ય (બીજા) સદાશિવ છે તથા ઋદ્રસંહિતા અધ્યાય ૬ તથા ૭, ૮ પાના નં. ૧૦૦ થી ૧૦૫ તથા ૧૧૦ પર અનુવાદકર્તા શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર, ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિત તથા પવિત્ર શ્રીમદ્ દેવી મહાપુરાણ ત્રીજો સ્કંદ પાના નં. ૧૧૪ થી ૧૨૩ સુધી, ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિત જેના અનુવાદકર્તા છે શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર ચીમનલાલ ગોસ્વામી] પછી તેઓને ભ્રમમાં રાખીને પોતાના ખાવા માટે જીવોની ઉત્પત્તિ શ્રી બ્રહ્માજી દ્વારા તથા સ્થિતિ (એકબીજાને મોહ-મમતામાં રાખી કાળ-જાળમાં રાખવા) શ્રી વિષ્ણુજી દ્વારા તથા સંહાર [કારણ કે કાળપુરુષને શ્રાપવશ એક લાખ માનવશરીરધારી પ્રાણીઓના સૂક્ષ્મ શરીરમાંથી મેલ (કચરો) કાઢીને ખાવાનો હોય છે,

જેના માટે એકવીસમા બ્રહ્માંડમાં એક તપ્તશીલા છે જે સ્વતઃ (એની જાતે જ) ગરમ રહે છે, તેની ઉપર ગરમ કરીને મેલ (કચરા)ને ઓગાળીને ખાય છે. જીવ મરતા નથી પરંતુ પીડા અસહ્ય થાય છે, પછી પ્રાણીઓને કર્મ આધારે અન્ય શરીર પ્રદાન કરાવે છે] શ્રી શિવજી દ્વારા કરાવે છે. જેમ કોઈ મકાનમાં ત્રણ રૂમ બનાવ્યા હોય, એક રૂમમાં અશ્લીલ ચિત્રો લાગેલાં હોય તો કામુક વિચારો ઉત્પન્ન થાય છે. બીજા રૂમમાં સાધુ સંતો, ભક્તોનાં ચિત્રો લાગેલાં હોય તો મનમાં સારા વિચાર, પ્રભુનું ચિંતન જ બની રહે છે. ત્રીજા રૂમમાં દેશભક્તો તથા શહીદોનાં ચિત્રો લાગેલાં હોય તો મનમાં તેવા જ જોશીલા વિચાર ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. ઠીક, આ જ પ્રમાણે બ્રહ્મ (કાળ)એ પોતાની સમજપૂર્વક (સૂઝ-બૂઝથી) ઉપરોક્ત ત્રણેય ગુણ પ્રદાન સ્થાનોની રચના કરેલી છે.

❁ “ત્રણેય ગુણો શું છે ? પ્રમાણ સહિત”

“ત્રણેય ગુણો - રજગુણ બ્રહ્માજી, સતગુણ વિષ્ણુજી, તમગુણ શિવજી છે. બ્રહ્મ (કાળ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)થી ઉત્પન્ન થયેલ છે તથા ત્રણેય નાશવાન છે.”

પ્રમાણ : ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રી શિવ મહાપુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર, પાના નં. ૨૪ થી ૨૬ વિધવેશ્વર સહિતા તથા પાના નં. ૧૧૦, અધ્યાય-૯ રૂદ્રસંહિતા “આ પ્રમાણે બ્રહ્મા-વિષ્ણુ તથા શિવ ત્રણેય દેવતાઓમાં ગુણ છે, પરંતુ શિવ (બ્રહ્મ-કાળ) ને ગુણાતીત કહેવામાં આવ્યા છે.”

બીજું પ્રમાણ : ગીતાપ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રીમદ દેવી ભાગવત પુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર ચીમનલાલ ગોસ્વામી, ત્રીજો સ્કંદ અધ્યાય-૫, પાના નં. ૧૨૩:- ભગવાન વિષ્ણુએ દુર્ગાની સ્તુતિ કરી : કહ્યું કે હું (વિષ્ણુ), બ્રહ્મા તથા શંકર તમારી કૃપાથી વિદ્યમાન છીએ. અમારો તો આવિર્ભાવ (જન્મ) તથા તિરોભાવ (મૃત્યુ) થાય છે, અમે નિત્ય (અવિનાશી) નથી. તમે જ નિત્ય છો, જગતજનની છો, પ્રકૃતિ તથા સનાતની દેવી છો. ભગવાન શંકરે કહ્યું : જો ભગવાન બ્રહ્મા તથા ભગવાન વિષ્ણુ તમારાથી જ (તમારા દ્વારા જ) ઉત્પન્ન થયા છે તો તેમના બાદ ઉત્પન્ન થવાવાળો હું તમોગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર શું તમારું સંતાન ન થયો ? એટલે કે મને પણ ઉત્પન્ન કરવાવાળી માતા તમે જ છો. આ સંસારની સૃષ્ટિ - સ્થિતિ - સંહારમાં તમારા ગુણો સદાય સર્વદા છે. આ જ ત્રણેય ગુણોથી ઉત્પન્ન થયેલ અમે - બ્રહ્મા-વિષ્ણુ તથા શંકર નિયમોનુસાર કાર્યમાં તત્પર રહીએ છીએ.

આ ઉપર મુજબનું વિવરણ ફક્ત હિન્દીમાં અનુવાદિત શ્રી દેવી મહાપુરાણમાંથી છે, જેમાં થોડાંક તથ્યોને છુપાવવામાં આવેલ છે. એટલા

માટે આ જ પ્રમાણ જુઓ શ્રીમદ દેવી ભાગવત મહાપુરાણ સભાષટિકમ્ સમહાત્યમ્, ખેમજરાજ શ્રી કૃષ્ણદાસ પ્રકાશન મુંબઈ, આમાં સંસ્કૃત સહિત હિન્દી અનુવાદ કરેલ છે. ત્રીજો સ્કંદ અધ્યાય-૪, પાના નં. ૧૦, સ્લોક-૪૨:-

બ્રહ્મા - અહમ્ ઈશ્વરઃ કિલ તે પ્રભાવાત્સર્વે વયં જનિ યુતા ન યદા તૂ નિત્યાઃ કે અન્યે સુરાઃ શતમખ પ્રમુખાઃ ચ નિત્યા નિત્યા ત્વમેવ જનનિ પ્રકૃતિઃ પુરાણા (૪૨)

અનુવાદ : હે માતા ! બ્રહ્મા, હું તથા શિવ તમારા જ પ્રભાવથી જન્મવાન છીએ (જન્મ્યા છીએ), નિત્ય નથી અર્થાત અમે અવિનાશી નથી, પછી અન્ય ઇન્દ્રાદિ બીજા દેવતાઓ કઈ રીતે નિત્ય હોઈ શકે છે. તમે જ અવિનાશી છો, પ્રકૃતિ તથા સનાતની દેવી છો (૪૨)

પાના નં. ૧૧-૧૨, અધ્યાય-૫, સ્લોક-૮

યદિ દયાર્દ્રમના ન સદાંબિકે કથમહં વિહિતઃ ચ તમોગુણઃ
કમલજશ્ચ રજોગુણસંભવઃ સુવિહિતઃ કિમુ સત્ત્વગુણો હરિઃ (૮)

અનુવાદ : ભગવાન શંકર બોલ્યા : હે માતા ! જો અમારા ઉપર આપ દયાયુક્ત છો તો મને તમોગુણ કેમ બનાવ્યો ? કમળથી ઉત્પન્ન બ્રહ્માને રજોગુણ શા માટે બનાવ્યો તથા વિષ્ણુને સતોગુણ કેમ બનાવ્યો ? એટલે કે જીવોના જન્મ-મૃત્યુરૂપી દુષ્કર્મમાં કેમ લગાવ્યા ?

સ્લોક-૧૨ : રમયસે સ્વપતિં પુરુષં સદા તવ ગતિં ન હિ વિહ વિદ્મ શિવે (૧૨)

અનુવાદ : પોતાના પતિ પુરુષ એટલે કે કાળ ભગવાન સાથે સદા ભોગ-વિલાસ કર્યા કરો છો. તમારી ગતિ કોઈ નથી જાણતું.

નિષ્કર્ષ : ઉપરોક્ત પ્રમાણથી પ્રમાણિત થયું કે રજગુણ - બ્રહ્મા, સતગુણ વિષ્ણુ તથા તમગુણ શિવ છે. આ પ્રણેય નાશવાન છે. દુર્ગાનો પતિ બ્રહ્મા (કાળ) છે આ તેની સાથે ભોગ-વિલાસ કરે છે.

❁ “બ્રહ્મા (કાળ)ની અવ્યક્ત રહેવાની પ્રતિજ્ઞા”

સૂક્ષ્મવેદથી શેષ સૃષ્ટિ રચના

પ્રણેય પુત્રોની ઉત્પત્તિ થયા પછી બ્રહ્મે પોતાની પત્ની દુર્ગા (પ્રકૃતિ)ને કહ્યું કે હું પ્રતિજ્ઞા કરું છું કે ભવિષ્યમાં હું કોઈને પણ મારા વાસ્તવિક રૂપમાં દર્શન નહિ આપું. જે કારણથી મને અવ્યક્ત માનવામાં આવશે. દુર્ગાને કહ્યું કે તમે મારો ભેદ કોઈને આપતા નહિ. હું ગુપ્ત રહીશ. દુર્ગાએ પૂછ્યું કે શું તમે તમારા પુત્રોને પણ દર્શન નહિ આપો ? બ્રહ્મે કહ્યું કે હું મારા પુત્રોને તથા બીજા કોઈને કોઈપણ સાધનાથી દર્શન નહિ આપું, આ મારો અટલ નિયમ રહેશે. દુર્ગાએ કહ્યું કે આ તો તમારો ઉત્તમ નિયમ નથી, જે તમે પોતાના સંતાનથી પણ છુપાચેલા રહેશો. ત્યારે કાળે કહ્યું કે દુર્ગા, આ મારી વિવશતા છે. મને એક લાખ માનવશરીરધારી પ્રાણીઓનો આહાર કરવાનો શ્રાપ લાગેલો છે. જે મારા પુત્રો (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ)ને આ વાતની ખબર પડી ગઈ તો તેઓ આ ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ

તથા સંહારના કાર્ય નહિ કરે. એટલા માટે આ મારો અનુતામ (ખરાબ-) નિયમ સદા રહેશે. જ્યારે આ પ્રણેય થોડાક મોટા થઈ જાય તો તેમને અચેત (બેભાન) કરી દેજે. મારા વિષયમાં (મારા અંગે / મારી બાબતે) બતાવતી નહિ, નહિ તો હું તને પણ દંડ (શિક્ષા) કરીશ, દુર્ગા આ ડર (બીક) ના લીધે વાસ્તવિકતા બતાવતી નથી. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૭નો શ્લોક-૨૪ માં કહ્યું છે કે આ બુદ્ધિહીન જનસમુદાય મારા અનુતામ નિયમથી અપરિચિત છે કે હું ક્યારેય પણ કોઈની સામે પ્રગટ નથી થતો. પોતાની યોગમાયાથી છુપાયેલો રહું છું એટલા માટે મુજ (મને) અવ્યક્ત ને મનુષ્યરૂપમાં આવેલ એટલે કે કૃષ્ણ માને છે.

(અબુદ્ધયઃ) બુદ્ધિહીન (મમ્) મારા (અનુતામમ) અનુતામ એટલે કે ખરાબ (અવ્યયમ્) અવિનાશી (પરમ ભાવમ્) વિશેષ ભાવને (અખનનતઃ) ન જાણતા હોઈ (મામ અવ્યક્તમ્) મને અવ્યક્તને (વ્યક્તિમ્) મનુષ્ય રૂપમાં (આપન્નમ્) આવેલ (મન્યન્તે) માને છે. એટલે કે હું કૃષ્ણ નથી. (ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૨૪)

ગીતા અધ્યાય ૧૧, શ્લોક ૪૭ તથા ૪૮ માં કહ્યું છે કે આ મારું વાસ્તવિક કાળરૂપ છે. આના દર્શન એટલે કે બ્રહ્મપ્રાપ્તિ - ન તો વેદોમાં વર્ણિત વિધિથી, ન જપથી, ન તપથી તથા ન કોઈ અન્ય ક્રિયાથી થઈ શકે છે.

જ્યારે પ્રણેય બાળકો યુવાન (જુવાન) થઈ ગયાં ત્યારે માતા ભવાની (પ્રકૃતિ, અષ્ટંગી)એ કહ્યું કે તમે સાગર મંથન કરો. પહેલી વખત સાગર મંથન કર્યું તો (જ્યોતિ નિરંજને પોતાના શ્વાસો દ્વારા ચાર વેદ ઉત્પન્ન કર્યાં. તેમણે ગુપ્ત વાણી દ્વારા આજ્ઞા કરી કે સાગરમાં નિવાસ કરો) ચારેય વેદ નીકળ્યા તે બ્રહ્માએ લીધા. વસ્તુ લઈને પ્રણેય બાળકો (પુત્રો) માતાની પાસે ગયા ત્યારે માતાએ કહ્યું કે ચારેય વેદોને બ્રહ્મા રાખે તથા વાંચે.

નોંધ : વાસ્તવમાં પૂર્ણબ્રહ્મે, બ્રહ્મ એટલે કે કાળને પાંચ વેદ પ્રદાન કર્યા હતા. પરંતુ બ્રહ્મે ફક્ત ચાર વેદોને પ્રગટ કર્યાં. પાંચમો વેદ છુપાવી રાખ્યો. જે પૂર્ણપરમાત્માએ સ્વયં પ્રગટ થઈને કવિર્ગિર્મિઃ અર્થાત કવિર્વાણી (કબીર વાણી) દ્વારા લોકોક્તિઓ તથા દોહાઓના માધ્યમથી પ્રગટ કર્યો છે.

બીજી વખત સાગરમંથન કર્યું તો ત્રણ કન્યાઓ મળી. માતાએ પ્રણેયની વહેંચણી કરી. પ્રકૃતિ (દુર્ગા)એ પોતાનાં જ બીજા ત્રણ રૂપ (સાવિત્રી, લક્ષ્મી તથા પાર્વતી) ધારણ કર્યાં તથા સમુદ્રમાં છુપાવી દીધાં (સંતાડી દીધાં) અને સાગરમંથનના સમયે બહાર આવી ગઈ. (આનું જ સમર્થન “સત્યાર્થ પ્રકાશ” સમુલ્લાસ ૭ પાના નં. ૧૬૨ ઉપર કહ્યું છે : ૨૧ + સત્ + તમ્ ગુણ રૂપ પ્રકૃતિ છે. તે જ ઘણાં રૂપ ધારણ કરીને પ્રજ્ઞા બની જાય છે)

તે જ પ્રકૃતિ પ્રણ રૂપે થઈ તથા ભગવાન બ્રહ્માને સાવિત્રી, ભગવાન વિષ્ણુને લક્ષ્મી, ભગવાન શંકરને પાર્વતી – પત્નીરૂપમાં આપી. પ્રણેએ ભોગવિલાસ કર્યો, સૂર તથા અસૂર બન્ને પેદા થયા.

[જ્યારે ત્રીજી વાર સાગરમંથન કર્યું તો ચૌદ રત્નો બ્રહ્માને તથા અમૃત વિષ્ણુને તથા દેવતાઓને, મધ (શરાબ-દાર) અસૂરોને પ્રાપ્ત થયો. તથા વિષ પરમાર્થ શિવે પોતાના કંઠમાં અટકાવ્યું. આ તો બહુ પછીની વાત છે] જ્યારે બ્રહ્મા વેદ વાંચવા લાગ્યા તો ખબર પડી કે કોઈ સર્વ બ્રહ્માંડોની રચના કરવાવાળો કુલ (સર્વસ્વ)નો માલિક પુરુષ (બ્રહ્મા) અન્ય છે. ત્યારે બ્રહ્માજીએ વિષ્ણુજી તથા શંકરજીને બતાવ્યું કે વેદોમાં વર્ણન છે કે સર્વનહાર કોઈ અન્ય બ્રહ્મા છે પરંતુ વેદ કહે છે કે ભેદ અમો પણ નથી જાણતા, તેના માટે ઇશારો (સંકેત) છે કે કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતને પૂછો. ત્યારે બ્રહ્મા માતાની પાસે આવ્યા અને આપુ વૃત્તાંત કહી સંભળાવ્યું. માતા કહ્યા કરતી હતી કે મારા સિવાય કોઈ અન્ય નથી. હું જ કર્તા છું. સર્વશક્તિમાન છું પરંતુ બ્રહ્માએ કહ્યું કે વેદો ઇશ્વરકૃત છે તે ખોટા ના હોઈ શકે. દુર્ગાએ કહ્યું કે તારા પિતા તને દર્શન નહિ આપે, તેણે પ્રતિજ્ઞા કરી છે. ત્યારે બ્રહ્માએ કહ્યું કે માતાજી, હવે તમારી વાત ઉપર અવિશ્વાસ થઈ ગયો છે. હું તે પુરુષ (બ્રહ્મા) ને શોધીને જ રહીશ. દુર્ગાએ કહ્યું કે જો તે તને દર્શન નહિ આપે તો તું શું કરીશ ? બ્રહ્માએ કહ્યું કે હું તમને મારું મુખ નહિ બતાવું. બીજી તરફ જ્યોતિ નિરંજને સોગંદ ખાધા છે કે હું કોઈને પણ દર્શન નહિ આપું એટલે કે ૨૧ બ્રહ્માંડોમાં ક્યારેય પણ પોતાના વાસ્તવિક કાળરૂપમાં આકારમાં નહિ આવું.

ગીતા અધ્યાય નં. ૭નો શ્લોક નં. ૨૪

અવ્યક્તમ્ વ્યક્તિમ્ આપન્નમ્ મન્યન્તે મામ્ અબુદ્ધયઃ ।

પરમ્ ભાવમ્ અજ્ઞાનન્તઃ મમ્ અવ્યયમ્ અનુત્તમમ્ ॥ ૨૪ ॥

અનુવાદ : (અબુદ્ધયઃ) બુદ્ધિહીન વ્યક્તિઓ (મમ) મારા (અનુત્તમમ્) અશ્રેષ્ઠ (અવ્યયમ્) અટલ (પરમ્) પરમ (ભાવમ્) ભાવને (અજ્ઞાનન્તઃ) જાણતા ન હોવાથી (અવ્યક્તમ્) અદૃશ્યમાન (મામ્) મુજ-મને કાળને (વ્યક્તિમ્) આકારમાં કૃષ્ણ અવતાર (આપન્નમ) પ્રાપ્ત થયાનું (માન્યતે) માને છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૭ નો શ્લોક નં. ૨૫

ન અહમ્ પ્રકાશઃ, સર્વસ્ય યોગમાયાસમાવૃતઃ ।

મૂઢઃ અયમ્ ન અભિજનાતિ લોકઃ મામ્ અજ્ઞમ્ અવ્યયમ્ ॥ ૨૫ ॥

અનુવાદ : (અહમ્) હું (યોગમાયા સમાવૃતઃ) યોગમાયાથી છુપાયેલો (સર્વસ્ય) બધાના (પ્રકાશઃ) પ્રત્યક્ષ (ન) નથી થતો એટલે કે અદૃશ્ય એટલે કે અવ્યક્ત રહું છું, એટલા માટે (અજમ્) જન્મ ન લેવાવાળા (અવ્યયમ્) અવિનાશી અટલ ભાવને (અયમ્) આ (મૂઢઃ) અજ્ઞાની (લોકઃ) જનસમુદાય સંસાર (મામ્) મને (ન) નથી (અભિજનાતિ) જાણતો -

અર્થાત મને અવતારરૂપમાં આવેલો સમજે છે. કારણ કે બ્રહ્મ પોતાની શબ્દશક્તિથી પોતાના જુદા-જુદા રૂપ બનાવી લે છે, આ દુર્ગાનો પતિ છે એટલા માટે આ મંત્રમાં કહી રહ્યો છે કે હું શ્રીકૃષ્ણ વગેરેની જેમ દુર્ગાથી જન્મ નથી લેતો.

❁ “બ્રહ્માનો પોતાના પિતા (કાળ-બ્રહ્મ)ની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયત્ન”

ત્યારે દુર્ગાએ બ્રહ્માજીને કહ્યું કે અલખ નિરંજન તમારો પિતા છે પરંતુ તે તને દર્શન નહિ આપે. બ્રહ્માએ કહ્યું કે હું દર્શન કરીને જ પરત ફરીશ. માતાએ પૂછ્યું કે જો તને દર્શન નહિ થયા તો શું કરીશ ? બ્રહ્માએ કહ્યું, ‘હું પ્રતિજ્ઞા કરું છું. જો પિતાના દર્શન નહિ થાય તો હું આપની સમક્ષ નહિ આવું.’ આમ કહીને બ્રહ્માજી વ્યાકુળ થઈને ઉત્તર દિશા તરફ ચાલી ગયા, જ્યાં અંધારું જ અંધારું છે. ત્યાં બ્રહ્માજીએ ચાર યુગ સુધી ધ્યાન લગાવ્યું પરંતુ કોઈ પ્રાપ્તિ થઈ નહિ. કાળે આકાશવાણી કરી કે દુર્ગા, સૃષ્ટિરચના કેમ નથી કરી ? ભવાનીએ કહ્યું કે તમારો જયેષ્ઠ પુત્ર બ્રહ્મા જિંદ કરીને તમારી શોધમાં ગયો છે. બ્રહ્મે (કાળે) કહ્યું તેને પરત બોલાવી લો, હું તેને દર્શન નહિ આપું. બ્રહ્મા વગર જીવ ઉત્પત્તિના બધા કાર્યો અસંભવ છે. ત્યારે દુર્ગા (પ્રકૃતિ) એ પોતાની શબ્દશક્તિ વડે ગાયત્રી નામની કન્યા (સ્ત્રી) ઉત્પન્ન કરી તથા તેને બ્રહ્માને પાછા લઈ આવવા અંગે કહ્યું. ગાયત્રી બ્રહ્માજીની પાસે ગઈ, પરંતુ બ્રહ્માજીએ સમાધિ લગાવેલ હતી જેથી તેમને કોઈ આભાસ જ ન થયો કે કોઈ આવ્યું છે. ત્યારે આદિ કુમારી (પ્રકૃતિ) એ ગાયત્રીને ધ્યાન દ્વારા બતાવ્યું કે એના (બ્રહ્માના) ચરણસ્પર્શ કરો. ત્યારે ગાયત્રીએ એમ જ કર્યું. બ્રહ્માજીનું ધ્યાનભંગ થયું તો ક્રોધવશ બોલી ઉઠ્યા કે કોણ પાપણ છે ? જેને મારું ધ્યાનભંગ કર્યું છે. હું તને શ્રાપ આપીશ. ગાયત્રી કહેવા લાગી કે મારો દોષ નથી. પહેલા મારી વાત સાંભળો પછી શ્રાપ આપજો. મને માતાએ તમને પાછા લઈ આવવા માટે કહ્યું છે કારણ કે તમારા વગર જીવઉત્પત્તિ થઈ શકતી નથી. બ્રહ્માએ કહ્યું કે હું કઈ રીતે જઉં ? પિતાજીના દર્શન થયા નથી, આમ જઉં તો મારી મજાક થશે. જો તમે માતાજી સમક્ષ એમ કહી દો કે બ્રહ્માને પિતા (જ્યોતિ નિરંજન)ના દર્શન થઈ ગયા છે જે મેં પોતાની આંખે જોયું છે તો હું તમારી સાથે આવીશ. ત્યારે ગાયત્રીએ કહ્યું કે તમે મારી સાથે સંભોગ (સેક્સ-રતિક્રીડા) કરશો તો જ હું તમારી ખોટી સાક્ષી આપીશ. ત્યારે બ્રહ્માએ વિચાર્યું કે પિતાના દર્શન થયા નથી. આમ જ જઉં તો માતાની સામે જવામાં શરમ આવશે. બીજો કોઈ ઉપાય દેખાયો નહિ ને પછી ગાયત્રી સાથે રતિક્રીડા કરી.

ત્યાર પછી ગાયત્રીએ કહ્યું કે એક બીજો સાક્ષી પણ કેમ ન ઊભો કરીએ ? બ્રહ્માએ કહ્યું કે વિચાર ખૂબ જ સારો છે. ત્યારે ગાયત્રીએ શબ્દ શક્તિથી એક કન્યા (પુહુપવતી નામની) ઉત્પન્ન કરી તથા તેને

બંને જણાએ કહ્યું કે તમે જુબાની આપજો કે બ્રહ્માએ પિતાના દર્શન કર્યા છે. ત્યારે પુહુપવતીએ કહ્યું કે હુ શા માટે ખોટી જુબાની આપું ? હા, અગર બ્રહ્મા મારી સાથે રતિક્રીડા (સંભોગ) કરે તો જુબાની આપી શકું છું. ગાયત્રીએ બ્રહ્માને સમજાવ્યા (ઉક્તસાવ્યા - પ્રેરિત કર્યા) કે બીજે કોઈ ઉપાય નથી ત્યારે બ્રહ્માએ પુહુપવતી સાથે પણ સંભોગ કર્યો. આમ પ્રણય મળીને આદિ માયા (પ્રકૃતિ) ની પાસે ગયા. બન્ને દેવીઓએ ઉપરોક્ત શરત એટલા માટે રાખી હતી કે જો બ્રહ્મા માતાની સામે અમારી ખોટી જુબાની અંગે કહી દેશે તો માતા અમને શ્રાપ આપી દેશે. એટલા માટે તેને પણ દોષી (ગુનેગાર) બનાવી દીધો.

(અહિંયા મહારાજ ગરીબદાસજી કહે છે કે - “દાસ ગરીબ યહ ચૂક ધુરં ધુર”)

❁ “માતા (દુર્ગા) દ્વારા બ્રહ્માને શ્રાપ આપવો”

ત્યારે માતાએ બ્રહ્માને પૂછ્યું, શું તને તારા પિતાના દર્શન થયા ? બ્રહ્માએ કહ્યું, ‘હા મને પિતાના દર્શન થયા છે.’ દુર્ગાએ કહ્યું, ‘સાક્ષી દેખાડ.’ ત્યારે બ્રહ્માએ કહ્યું, ‘આ બંનેની હાજરીમાં સાક્ષાત્કાર થયો છે. દેવીએ તે બન્ને છોકરીઓને પૂછ્યું, ‘શું તમારી સામે જ બ્રહ્માનો સાક્ષાત્કાર થયો છે ત્યારે બન્નેએ કહ્યું, ‘હા અમે પોતાની આંખે જોયું છે.’ પછી ભવાની (પ્રકૃતિ)ને શંકા ઉત્પન્ન થઈ કે મને તો બ્રહ્મા કહ્યું હતું કે હું કોઈને પણ દર્શન નહિ આપું, પરંતુ આ લોકો કહે છે કે દર્શન થયા છે ત્યારે અષ્ટંગીએ ધ્યાન ધર્મ અને કાળ (જ્યોતિ નિરંજન)ને પૂછ્યું કે આ લોકો શું કહી રહ્યા છે ? જ્યોતિ નિરંજનજીએ કહ્યું કે આ પ્રણય ખોટું બોલી રહ્યા છે. ત્યારે માતાએ કહ્યું - તમે ખોટું બોલી રહ્યા છો. આકાશવાણી થઈ કે એમને કોઈ દર્શન થયા નથી. આ વાત સાંભળીને બ્રહ્માએ કહ્યું કે માતાજી હું સોગંદ ખાઈને પિતાની શોધ કરવા ગયો હતો. પરંતુ પિતા (બ્રહ્મા)ના દર્શન થયા નહિ. તમારી પાસે આવવામાં શરમ (સંકોચ) અનુભવતો હતો. એટલે અમે ખોટું બોલ્યા, ત્યારે માતા (દુર્ગા)એ કહ્યું કે હવે હું તમને શ્રાપ આપું છું.

બ્રહ્માને શ્રાપ : તારી પૂજા જગતમાં નહિ થાય. આગળ તારા જે વંશજ થશે તે ખૂબ પાખંડ કરશે. ખોટી વાત બનાવીને જગતને ઠગશે. ઉપરથી તો કર્મકાંડ કરતા દેખાશે અને અંદરથી વિકાર કરશે. કથાપુરાણોને વાંચીને સંભળાવ્યા કરશે, પરંતુ પોતાને જ્ઞાન નહિ હોય કે સદ્ગ્રંથોમાં વાસ્તવિકતા શું છે, તેમ છતાં માનવશ તથા ધનપ્રાપ્તિ અર્થે ગુરુ બનીને અનુયાયીઓને લોકવેદ (શાસ્ત્રવિરુદ્ધ દંતકથા) સંભળાવ્યા કરશે. દેવી-દેવતાઓની પૂજા કરીને તથા કરાવીને, બીજાની નિંદા કરીને, કષ્ટ પર કષ્ટ ઉઠાવશે. જે તેમના અનુયાયી હશે તેમને પરમાર્થ નહિ બતાવે. દક્ષિણા માટે જગતને ગુમરાહ કરતા રહેશે - ગેરમાર્ગે દોરતા રહેશે. પોતાની ખતને સૌથી સારી માનશે, બીજાને નીચા સમજશે. જ્યારે માતાના મોંએ

(મુખ)થી આ સાંભળ્યું તો બ્રહ્મા મૂર્છિત થઈને જમીન પર ઢળી પડ્યા. ઘણા સમય બાદ ભાનમાં આવ્યા.

ગાયત્રીને શ્રાપ : તારા ઘણા સાંટ (આખલા) પતિ હશે. તું મૃત્યુલોકમાં ગાય બનીશ.

પુહુપવતીને શ્રાપ : તારી જગ્યા ગંદકીમાં હશે. તારાં કૂલોને કોઈ પૂજામાં નહિ લાવે (તારાં કૂલોનો કોઈ પૂજા અર્થે ઉપયોગ નહિ કરે) આ ખોટી જુબાનીના કારણે તારે આ નરક ભોગવવું પડશે. તારું નામ કેવડા-કેતકી હશે (પડશે) (હરિયાણામાં કુસૌંધી કહેવાય છે, જે ગંદકી (કુરડિયો) વાળી જગ્યાએ થાય છે)

આ પ્રમાણે પ્રણેયને શ્રાપ આપી દીધા પછી માતા ભવાનીને ખૂબ જ પસ્તાવો થયો. [આ પ્રમાણે પહેલા તો જીવ વગર વિચારે મન (કાળ નિરંજન) ના પ્રભાવથી ખોટાં કાર્યો કરી નાખે છે, પરંતુ જ્યારે આત્મા (સત્પુરુષનો અંશ)ના પ્રભાવથી તેને જ્ઞાન થાય છે તો પાછળથી પસ્તાવવું પડે છે. જે પ્રમાણે માતા-પિતા પોતાનાં બાળકોને નાની અમથી ભૂલ માટે (ક્રોધવશ થઈને) ફટકારે છે - ગુસ્સે થાય છે, પરંતુ પાછળથી પસ્તાય છે. આ જ પ્રક્રિયા મન (કાળ-નિરંજન)ના પ્રભાવથી તમામ જીવોમાં ક્રિયાવાન થઈ રહી છે] હાં, અહિંયા એક વાત વિશેષ છે કે નિરંજને (કાળબ્રહ્મે) પણ પોતાનો કાયદો બનાવ્યો છે કે જે કોઈ જીવ કોઈ દુર્બળ જીવને સતાવશે તો તેને તેનો બદલો આપવો પડશે. જ્યારે આદિ ભવાની (પ્રકૃતિ અષ્ટંગી) એ બ્રહ્મા, ગાયત્રી તથા પુહુપવતીને શ્રાપ આપ્યો તો અલખ નિરંજન (બ્રહ્મ-કાળ)એ કહ્યું કે હે ભવાની (પ્રકૃતિ-અષ્ટંગી) તેં આ સારું નથી કર્યું. હવે હું (નિરંજન) તને શ્રાપ આપું છું કે દ્વાપર યુગમાં તારા પણ પાંચ પતિ હશે. (દ્રૌપદી જ આદિ માયાનો અવતાર થઈ છે) જ્યારે આ આકાશવાણી સાંભળી તો આદિ માયાએ કહ્યું કે હે જ્યોતિ નિરંજન (કાળ) હું તારા વશમાં પડી છું તું જે ઇચ્છે તે કરી લે.

❁ “વિષ્ણુનું પોતાના પિતા (કાળ/બ્રહ્મ)ની પ્રાપ્તિ માટે પ્રસ્થાન તથા માતાના આશીર્વાદની પ્રાપ્તિ”

આના પછી વિષ્ણુને પ્રકૃતિએ કહ્યું કે પુત્ર, તું પણ પોતાના પિતાની શોધ કરી લે. ત્યારે વિષ્ણુ પોતાના પિતાજી કાળ (બ્રહ્મ)ની શોધ કરતા કરતા પાતાળલોકમાં જતા રહ્યા, જ્યાં શેષનાગ હતો. તેણે વિષ્ણુને પોતાની સીમામાં પ્રવેશ કરતો જોઈને ક્રોધિત થઈને ઝેરથી ભરેલી કૂંક મારી તેના વિષના પ્રભાવથી વિષ્ણુજીનો રંગ શ્યામ (કાળો) થઈ ગયો, જેમ કલરનો સ્ત્રે થઈ જાય છે તેમ, ત્યારે વિષ્ણુજીની ઇચ્છા થઈ કે આ નાગને સબક શીખવાડવો જોઈએ. ત્યારે જ્યોતિ નિરંજને (કાળે) જોયું કે હવે વિષ્ણુને શાંત કરવો જોઈએ. ત્યારે આકાશવાણી થઈ કે વિષ્ણુ હવે તું પોતાની માતાજીની પાસે જ અને સાચે-સાચું આખું વિવરણ બતાવી દેજે તથા જે

કષ્ટ તને શેષનાગથી થયું છે તેનો બદલો દ્વાપર યુગમાં લેજે . દ્વાપર યુગમાં તમે (વિષ્ણુ) તો કૃષ્ણઅવતાર ધારણ કરશો અને કાલીદહમાં કાલિન્દી નામનો નાગ, શેષનાગનો અવતાર થશે .

ઊંચ હોઈ કે નીચ સતાવે, તાકર ઓએલ (બદલો) મોહી સોં પાવે ।

જો જીવ દેઈ પીર પુની કોહુ, હમ પુનિ ઓએલ દિવાવેં તાહુ ॥

ત્યારે વિષ્ણુજી માતાજીની પાસે આવ્યા તથા સત્ય હકીકત કહી દીધી કે મને પિતાના દર્શન નથી થયા . આ વાતથી માતા (પ્રકૃતિ) ખૂબ જ પ્રસન્ન થઈ અને કહ્યું કે પુત્ર તું સત્યવાદી છે . હવે હું પોતાની શક્તિ દ્વારા તને તારા પિતાની સાથે મેળાપ કરાવું છું તથા તારા મનનો સંશય - મનની શંકા દૂર કરું છું .

કબીર, દેખ પુત્ર તોહિ પિતા ભીટાઉ, તૌરે મન કા ધોખા મિટાઉ ।

મન સ્વરૂપ કર્તા કહ જાનો, મન તે દૂજા ઔર ન માનો ।

સ્વર્ગ પાતાલ દૌર મન કેરા, મન અસ્થિર મન અહૈં અનેરા ।

નિરંકાર મન હી કો કહીએ, મન કી આસ નિશ દિન રહીએ ।

દેખ હું પલટિ સુન્ય મહ જ્યોતિ, જહાં પર ઝિલમિલ ઝાલર હોતી ॥

આ પ્રમાણે માતા (અષ્ટંગી પ્રકૃતિ) એ વિષ્ણુને કહ્યું કે મન જ જગતનો કર્તા છે આ જ જ્યોતિ નિરંજન છે . ધ્યાનમાં જે એક હજાર જ્યોતિઓ નજરે આવે છે તે જ એનું રૂપ છે , જે શંખ, ઘંટ વગેરેનો નાદ (અવાજ) સંભળાય છે તે મહાસ્વર્ગમાં નિરંજનનો જ વાગી રહ્યો છે . ત્યારે માતા (અષ્ટંગી, પ્રકૃતિ) એ કહ્યું કે હે પુત્ર તુ તમામ દેવોમાં સરતાજ છે અને તારી દરેક કામના ઇચ્છા તથા કાર્યો હું પૂર્ણ કરીશ . તારી પૂજા આખા જગતમાં થશે . તે મને બધું સાચે-સાચું બતાવ્યું છે . કાળના એકવીસ બ્રહ્માંડોનાં પ્રાણીઓની વિશેષ ટેવ છે કે પોતાની વ્યર્થ મહિમા બનાવે છે . જેમ દુર્ગાજી વિષ્ણુજીને કહી રહી છે કે તારી પૂજા જગતમાં થશે . મેં તને તારા પિતાના દર્શન કરાવી દીધા . દુર્ગાએ ફક્ત પ્રકાશ બતાવીને શ્રી વિષ્ણુજીને ડફોળ બનાવ્યા . શ્રી વિષ્ણુજી પણ પ્રભુની આ જ સ્થિતિનું જ્ઞાન પોતાના અનુયાયીઓને સમજાવવા લાગ્યા કે પરમાત્માનો ફક્ત પ્રકાશ જ દેખાય છે . પરમાત્મા નિરાકાર છે . ત્યારબાદ આદિ ભવાની રૂદ્ર (મહેશજી) ની પાસે ગઈ તથા કહ્યું કે મહેશ, તું પણ કરી લે પોતાના પિતાની શોધ . તારા બન્ને ભાઈઓને તો તમારા પિતાના દર્શન નથી થયા . તેમને જે આપવાનું હતું તે આપી દીધું છે . હવે તારે જે માંગવું હોય તે માંગી લે . ત્યારે મહેશે કહ્યું કે , હે જનેતા ! મારા બન્ને મોટા ભાઈઓને પિતાના દર્શન નથી થયા પછી પ્રયત્ન કરવો વ્યર્થ છે . કૃપા કરી મને એવું વરદાન આપો કે હું અમર (મૃત્યુજય) થઈ જાઉં . ત્યારે માતાએ કહ્યું કે અમર કરવા હું સમર્થ નથી . હાં યુક્તિ (ઉપાય) બતાવી શકું છું , જેનાથી તારી ઉંમર બધા કરતા લાંબી બની રહેશે . તેની વિધિ-યોગસમાધિ છે . (એટલા માટે મહાદેવજી મોટા ભાગે સમાધિમાં જ રહે છે) આ પ્રમાણે માતા (અષ્ટંગી,

પ્રકૃતિ)એ પ્રણેય પુત્રોને વિભાગ વહેંચી આપ્યા :-

ભગવાન બ્રહ્માજીને કાળલોકમાં લાખ-ચોર્યાસીના ચોલા (શરીર) રચવા (બનાવવા) અંગેનો અર્થાત રજોગુણ પ્રભાવિત કરીને સંતાનોત્પત્તિ માટે વિવશ કરીને જીવઉત્પત્તિ કરાવવાનો વિભાગ પ્રદાન કર્યો.

ભગવાન વિષ્ણુને આ જીવોનું પાલનપોષણ (કર્મ અનુસાર) કરવું તથા મોહ-મમતા ઉત્પન્ન કરીને સ્થિતિ જાળવી રાખવાનો વિભાગ સોંપ્યો.

ભગવાન શિવ શંકર (મહાદેવ) ને સંહાર કરવાનો વિભાગ સોંપ્યો. કારણ કે તેમના પિતા નિરંજનને એક લાખ માનવશરીરધારી જીવ દરરોજ ખાવા પડે છે.

અહીંયા મનમાં એક પ્રશ્ન ઉપસ્થિત (ઉત્પન્ન) થશે કે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શંકરજીથી ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ તથા સંહાર કઈ રીતે થાય છે. આ પ્રણેય તો પોતપોતાના લોકમાં રહે છે. જેમ આજકાલ સંચારપ્રણાલિને ચલાવવા માટે ઉપગ્રહોને ઉપર આકાશમાં છોડવામાં આવે છે અને નીચે પૃથ્વી ઉપર સંચાર પ્રણાલિને ચલાવે છે. ઠીક આ જ પ્રમાણે આ પ્રણેય દેવો જ્યાં પણ રહે છે તેમના શરીરથી નીકળવાવાળા સૂક્ષ્મ ગુણના તરંગો પ્રણેય લોકોમાં પોતાની જાતે જ (ઓટોમેટીક) દરેક પ્રાણી ઉપર પ્રભાવ બનાવી રાખે છે (પ્રભાવિત કરે છે)

ઉપરોક્ત વિવરણ એક બ્રહ્માંડમાં બ્રહ્મ (કાળ)ની રચનાનું છે. આવા-આવા તો ક્ષરપુરુષ (કાળ)ના એકવીસ બ્રહ્માંડો છે.

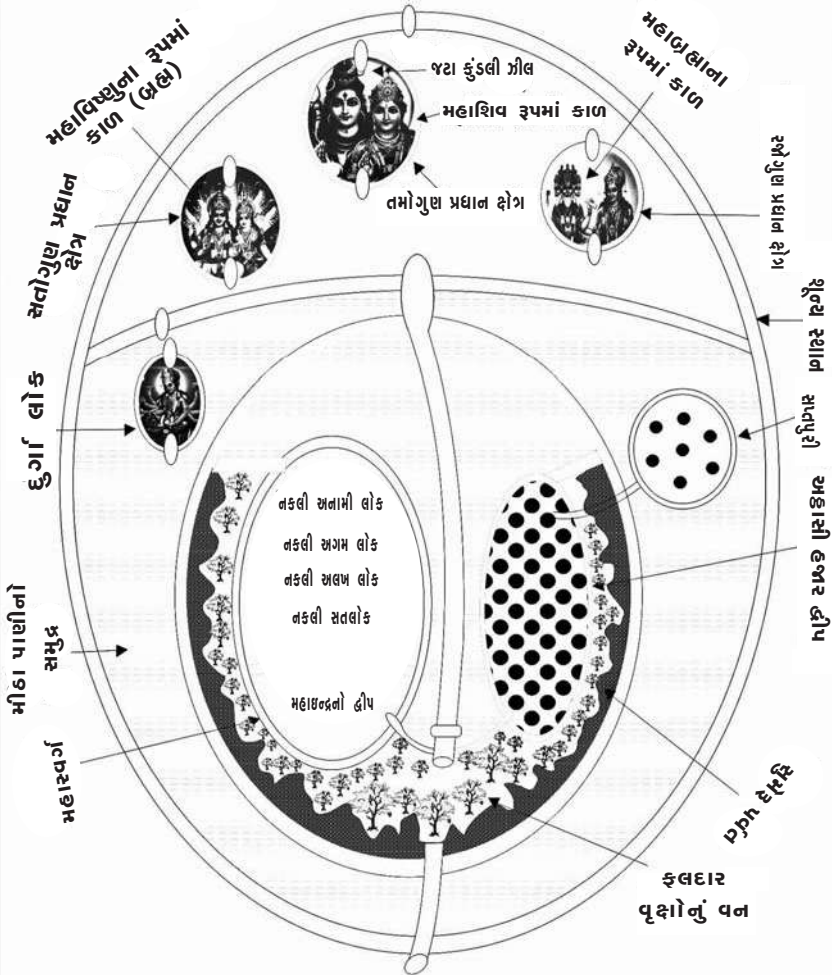
પરંતુ ક્ષરપુરુષ (કાળ) સ્વયં (પોતે) વ્યક્ત એટલે કે વાસ્તવિક રૂપમાં બધાની સામે નથી આવતો. તેને જ પ્રાપ્ત કરવા અર્થે પ્રણેય દેવો (બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી, શિવજી) એ વેદોમાં વર્ણિત વિધિ મુજબ ભરચક સાધના કરવા છતાં પણ બ્રહ્મ (કાળ)ના દર્શન થયા નહિ. ત્યારબાદ ઋષિઓએ વેદોને વાંચ્યા. તેમાં લખ્યું છે કે ‘અગ્નેઃ તનૂર અસિ’ (પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૧, મંત્ર-૧૫) પરમેશ્વર સહશરીર છે તથા પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૫, મંત્ર-૧ માં લખ્યું છે કે ‘અગ્નેઃ તનૂર અસિ વિષ્ણવૈ ત્વા સોમસ્ય તનૂર, અસિ.’ આ મંત્રમાં બે વાર વેદ જુબાની આપે છે કે સર્વવ્યાપક, સર્વપાલન કર્તા સતપુરુષ સહશરીર છે (શરીર ધરાવે છે). પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૪૦, મંત્ર ૮ માં કહ્યું છે કે (કવિર મનિષી) જે પરમેશ્વરની તમામ પ્રાણીઓને ચાહ છે, તે કવિર એટલે કે કબીર છે. તેનું શરીર નસો નાડીઓ વગર (અસ્નાવિરમ્)નું છે, (શુક્રમ્) વીર્યથી બનેલ પાંચ તત્ત્વોથી બનેલ ભૌતિક (અકાયમ્) કાચારહિત છે. તે સર્વનો માલિક સર્વોપરિ સત્યલોકમાં બિરાજમાન છે, તે પરમેશ્વરનું તેજપુંજનું (સ્વજ્યોતિ) સ્વયં પ્રકાશિત શરીર છે જે શબ્દરૂપ એટલે કે અવિનાશી છે. તે જ કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) છે, જે સર્વ બ્રહ્માંડોની રચના કરવાવાળા (વ્યદધાતા) સર્વ બ્રહ્માંડોના રચનાહાર (સ્વયંભૂઃ) સ્વયં પ્રગટ થવાવાળા (યથા તથ્યઃ

અર્થાન્) વાસ્તવમાં (શાશ્વત્) અવિનાશી છે. (ગીતા અધ્યાય ૧૫, સ્લોક ૧૭ માં પણ પ્રમાણ છે) ભાવાર્થ છે કે - પૂર્ણ બ્રહ્મનું શારીરિક નામ કબીર (કવિર દેવ) છે. તે પરમેશ્વરનું શરીર નૂરતત્ત્વથી બનેલ છે. પરમાત્માનું શરીર અતિ સૂક્ષ્મ છે જે તે જ સાધકને દેખાઈ દે છે જેની દિવ્ય દૃષ્ટિ ખૂલી ગઈ હોય. આ પ્રમાણે જીવનું પણ સૂક્ષ્મ શરીર છે જેની ઉપર પાંચ તત્ત્વની ખોલ (કવર) અર્થાત પાંચ તત્ત્વની કાચા ચઢેલી હોય છે જે માતા-પિતાના સંયોગથી (શુક્રમ્) વીર્યથી બની છે. શરીર ત્યાગ કર્યા બાદ પણ જીવનું સૂક્ષ્મ શરીર સાથે રહે છે. તે સૂક્ષ્મ શરીર તે જ સાધકને દેખાય છે જેની દિવ્યદૃષ્ટિ ખૂલી ગઈ હોય. આ પ્રમાણે પરમાત્મા તથા જીવની સ્થિતિને સમજો. વેદોમાં ઓમ્ (ૐ) નામના સ્મરણનું પ્રમાણ છે જે ફક્ત બ્રહ્મ સાધના છે. આ ઉદ્દેશ્યથી ઓમ્ (ૐ)ના જાપને પૂર્ણબ્રહ્મનો માનીને ઋષિઓએ પણ હજારો વર્ષ હઠયોગ (સમાધિ લગાવીને) કરીને પ્રભુ પ્રાપ્તિની ચેષ્ટા કરી, પરંતુ પ્રભુદર્શન થયા નહિ, સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ. તે સિદ્ધિઓ રૂપી રમકડાંઓ સાથે રમીને ઋષિઓ પણ જન્મ-મૃત્યુના ચક્રમાં જ રહી ગયા તથા પોતાના અનુભવનાં શાસ્ત્રોમાં પરમાત્માને નિરાકાર લખી દીધા. બ્રહ્મે (કાળે) સોગંદ લીધા છે કે હું પોતાના વાસ્તવિક રૂપમાં કોઈને દર્શન નહિ આપું. મને અવ્યક્ત માન્યા કરશે. (અવ્યક્તનો ભાવાર્થ છે કે - કોઈ આકારમાં છે પરંતુ વ્યક્તિગત રૂપે સ્થૂળરૂપમાં દર્શન નથી આપતો. જેમ આકાશમાં વાદળો છવાઈ જતાં દિવસ દરમ્યાન સૂર્ય અદૃશ્ય થઈ જાય છે. તે દૃશ્યમાન નથી પરંતુ વાસ્તવમાં વાદળોની પેલી પાર જેમનો તેમ છે, આ અવસ્થાને અવ્યક્ત કહે છે.) (પ્રમાણ માટે ગીતા અધ્યાય ૭ સ્લોક ૨૪-૨૫, અધ્યાય ૧૧ સ્લોક-૪૮ તથા ૩૨)

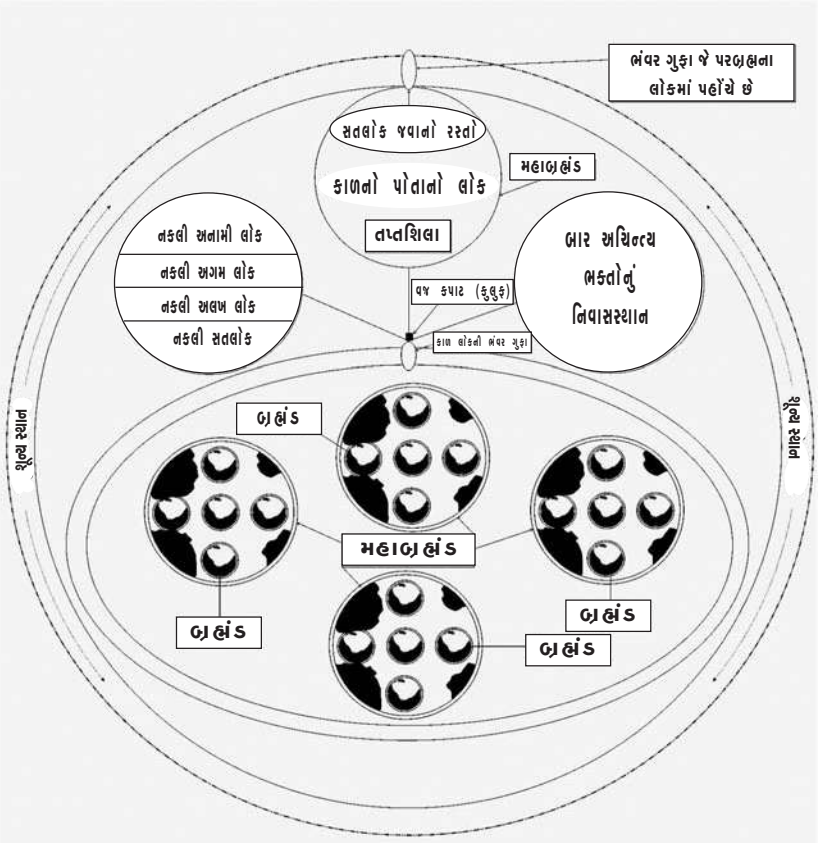
પવિત્ર ગીતાજી બોલવાવાળો બ્રહ્મ (કાળ) શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતવત પ્રવેશ કરીને કહી રહ્યો છે કે અર્જુન, હું પ્રવૃત્ત થયેલો (મારા નીજ લોકમાંથી અત્યારે અહીં આવેલ હું ગુપ્ત રહેવાવાળો) કાળ છું અને સર્વને ખાવા માટે આવ્યો છું. (ગીતા અધ્યાય ૧૧ ના સ્લોક નં. ૩૨) આ મારું વાસ્તવિક રૂપ છે, આને તારા સિવાય ન તો પહેલા કોઈએ જોયું છે ના કોઈ આગળ પણ જોઈ શકશે એટલે કે વેદોમાં વર્ણિત યજ્ઞ-જપ-તપ તથા ઓમ્ (ૐ) નામ વગેરેની વિધિથી મારા આ વાસ્તવિક સ્વરૂપનું દર્શન થઈ શકતું નથી. (ગીતા અધ્યાય ૧૧, સ્લોક ૪૮) હું કૃષ્ણ નથી, આ મૂર્ખ લોકો કૃષ્ણરૂપમાં મુજ અવ્યક્તને વ્યક્ત (મનુષ્યરૂપ) માની રહ્યા છે. કારણ કે આ લોકો મારા ખરાબ નિયમથી અપરિચિત છે કે હું ક્યારેય પણ વાસ્તવિક આ કાળરૂપમાં બદલાની સામે આવતો નથી. પોતાની યોગમાયાથી છુપાયેલો રહું છું (ગીતા અધ્યાય ૭, સ્લોક નં. ૨૪-૨૫)

વિચાર કરો : પોતાના છુપાઈને રહેવા અંગેના વિધાનને સ્વયં અશ્રેષ્ઠ (અનુત્તમ) કેમ કહી રહ્યા છે ?

બ્રહ્મ લોકનું લઘુ ચિત્ર

જ્યોતિ નિરંજન (કાળ) બ્રહ્મના લોક (૨૧ બ્રહ્મંડ)નું લઘુ ચિત્ર

જો પિતા પોતાના સંતાનને પણ દર્શન નથી આપતો તો તેનામાં કોઈ ઋટિ (ખામી) છે જેના કારણે તે છુપાઈને રહે છે તથા સુવિધાઓ પણ પ્રદાન કરી રહ્યો છે. કાળને (બ્રહ્મને) શ્રાપવશ એક લાખ માનવશરીરધારી પ્રાણીઓનો આહાર કરવો પડે છે તથા ૨૫% દરરોજના જે વધારે ઉત્પન્ન થાય છે તેમને તેમના ઠેકાણે લગાડવા તથા કર્મભોગનો દંડ આપવા માટે ચોર્યાસી લાખ યોનિઓની રચના કરી છે. જે બધાની સામે બેસીને કોઈની પુત્રી, કોઈની પત્ની, કોઈનો પુત્ર, કોઈના માતા-પિતાને ખાશે (આહાર કરશે) તો બધાને બ્રહ્મથી ધૂણા થઈ જશે તથા જ્યારે પણ કોઈ વખતે પૂર્ણપરમાત્મા કવિરગ્નિ (કબીર પરમેશ્વર) સ્વયં (પોતે) આવે અથવા પોતાનો કોઈ સંદેશવાહક (દૂત) મોકલે તો સર્વ (તમામ-બધાં) પ્રાણી સત્યભક્તિ કરીને કાળની જાળમાંથી નીકળી જાય. એટલા માટે દગો દઈને (ભ્રમિત કરીને) રાખે છે તથા પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૭ શ્લોક ૧૮, ૨૪, ૨૫ માં પોતાની સાધના દ્વારા થવાવાળી મુક્તિ (ગતિ)ને પણ (અનુત્તમામ્) અતિ અશ્રેષ્ઠ કહી છે તથા પોતાના વિધાન (નિયમ)ને પણ (અનુત્તમામ્) અશ્રેષ્ઠ કહ્યું છે.

પ્રત્યેક બ્રહ્માંડમાં બનેલ બ્રહ્મલોકમાં એક મહાસ્વર્ગ બનાવ્યું છે. મહાસ્વર્ગમાં એક સ્થાન પર નકલી સતલોક - નકલી અલખ લોક - નકલી અગમલોક તથા નકલી અનામી લોકની રચના - પ્રાણીઓને ભ્રમિત રાખવાના (દગો દેવાના) હેતુથી પ્રકૃતિ (દુર્ગા / આદિ માયા) દ્વારા કરાવી રાખી છે. કબીર સાહેબનો એક શબ્દ છે -

“કર નૈનો દીદાર મહલ મેં પ્યારા હૈ”માં વાણી છે કે
કાયા ભેદ ક્રિયા નિરવારા, યહ સબ રચના પિન્ડ મંઝારા હૈ ।
માયા અવિગત જલ પસારા, સો કારીગર ભારા હૈ ॥
આદિ માયા કિન્હી ચતુરાઈ, સુઠી બાજી પિન્ડ દિખાઈ ।
અવિગત રચના રચિ અંડ માહિ, વાકા પ્રતિબિંબ ડારા હૈ ॥

એક બ્રહ્માંડમાં અન્ય લોકોની પણ રચના છે, જેમ શ્રી બ્રહ્માજીનો લોક શ્રી વિષ્ણુજીનો લોક, શ્રી શિવજીનો લોક, જ્યાં બેસીને ત્રણેય પ્રભુ નીચેના ત્રણ લોકો (સ્વર્ગલોક અર્થાત ઇન્દ્રનો લોક, પૃથ્વીલોક તથા પાતાળલોક) પર એક વિભાગના માલિક બનીને પ્રભુતા કરે છે તથા પોતાના પિતા કાળને ખાવા (આહાર)ને માટે પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ તથા સંહારનો કાર્યભાર સંભાળે છે. ત્રણેય પ્રભુના પણ જન્મ તથા મૃત્યુ થાય છે. ત્યારે કાળ એમને પણ ખાય છે. આ જ બ્રહ્માંડ [આને અંડ પણ કહે છે કારણ કે બ્રહ્માંડની બનાવટ અંડાકાર છે, આને પિંડ પણ કહે છે કારણ કે શરીર (પિંડ) માં એક બ્રહ્માંડની રચના કમળોમાં ટી.વી. ની જેમ બેઈ શકાય છે] માં એક માનસરોવર તથા ઇર્ષરાય (ન્યાયાધીશ)નો લોક પણ છે તથા એક ગુપ્ત સ્થાન પર પૂર્ણ પરમાત્મા અન્ય રૂપ ધારણ કરીને રહે છે જેમ પ્રત્યેક દેશનું રાજદૂત ભવન હોય છે. ત્યાં આગળ કોઈ નથી જઈ

શકતું. ત્યાં આગળ તે આત્માઓ રહે છે, જેમની સત્યલોકની ભક્તિ અધૂરી રહી જાય છે. જ્યારે ભક્તિયુગ આવે છે ત્યારે તે સમયે પરમેશ્વર કબીરજી પોતાના પ્રતિનિધિ સદગુરૂને મોકલે છે. ત્યારે એ અધૂરી ભક્તિવાળા આ પુણ્ય આત્માઓને પૃથ્વી પર માનવશરીર પ્રાપ્ત થાય છે તથા તેઓ શીઘ્ર (ખૂબ જ જલદી) જ સત ભક્તિ પર લાગી જાય છે તથા પૂર્ણમોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. તે સ્થાન પર રહેવાવાળા હંસ આત્માઓની નિજી (પોતાની) ભક્તિની કમાઈ ખર્ચ થતી નથી (જમા રહે છે) પરમાત્માના ભંડારથી સર્વ સુવિધાઓ ઉપલબ્ધ થાય છે. બ્રહ્મ (કાળ)ના ઉપાસકોની ભક્તિની કમાઈ સ્વર્ગ, મહા સ્વર્ગમાં સમાપ્ત થઈ જાય છે કારણ કે આ કાળલોક (બ્રહ્મલોક) તથા પર બ્રહ્મલોકમાં પ્રાણીઓને પોતાનું કર્મફળ જ મળે છે.

ક્ષરપુરુષે (બ્રહ્મે) પોતાના ૨૦ બ્રહ્માંડોને ચાર મહાબ્રહ્માંડોમાં વિભાજીત કર્યા છે. એક મહાબ્રહ્માંડમાં પાંચ બ્રહ્માંડોનો સમૂહ બનાવ્યો છે તથા ચારેય બાજુથી અંડાકાર ગોળાઈ (પરિધિ) માં રોકી રાખ્યા છે તથા આ ચારેય મહાબ્રહ્માંડોને પણ પાછા અંડ આકાર ગાળાઈમાં રોક્યા છે. એકવીસમાં બ્રહ્માંડની રચના એક મહાબ્રહ્માંડ જેટલું સ્થાન લઈને કરી છે. એકવીસમાં બ્રહ્માંડમાં પ્રવેશ કરતાં જ પ્રણ રસ્તા બનાવ્યા છે. એકવીસમા બ્રહ્માંડમાં પણ ડાબી બાજુ નક્લી સતલોક, નક્લી અલખ લોક, નક્લી અગમ લોક, નક્લી અનામી લોકની રચના પ્રાણીઓને ભ્રમિત રાખવાના (દગો દેવાના) ઉદ્દેશ્યથી આદિ માયા (દુર્ગા) દ્વારા કરાવડાવી છે તથા જમણી બાજુ બાર સર્વશ્રેષ્ઠ બ્રહ્મસાધકો (ભક્તો)ને રાખે છે. પછી પ્રત્યેક યુગમાં તેમને સંદેશવાહક (સંત/સતગુરુ) બનાવીને પૃથ્વી પર મોકલે છે, જે શાસ્ત્રવિધિરહિત સાધના તથા જ્ઞાન બતાવે છે તથા પોતે પણ ભક્તિહીન થઈ જાય છે તથા અનુયાયીઓને પણ કાળજળમાં ફસાવતા જાય છે. પછી તે ગુરુજી તથા અનુયાયીઓ બન્ને નરકમાં જાય છે. પછી સામેની તરફ એક તાળુ (કુલુફ) લગાડી રાખ્યું છે. તે રસ્તો કાળ (બ્રહ્મ) ના નિજલોકમાં જાય છે. જ્યાં આગળ આ બ્રહ્મ (કાળ) પોતાના વાસ્તવિક માનવ સ્વરૂપી કાળરૂપમાં રહે છે. આ જ સ્થાન પર એક પથ્થરનો ટુકડો જે તવા આકારનો (રોટલી બનાવવા માટેની લોખંડની લોટી-તવો) હોય છે. જે સ્વતઃ (એની રીતે જ) ગરમ રહે છે, જેને તપ્તશિલા પણ કહે છે. જેની ઉપર એક લાખ માનવશરીરદારી પ્રાણીઓના સૂક્ષ્મ શરીરને શેકીને તેમનામાંથી ગંદકી કાઢીને ખાય છે. તે સમયે સર્વ પ્રાણી ખૂબ જ પીડા (દર્દ) અનુભવે છે તથા હાહાકાર મચી જાય છે. પછી થોડાક સમય બાદ તે (સર્વ પ્રાણીઓ) બેભાન થઈ જાય છે. જીવ મરતો નથી. પછી ધર્મરાયના લોકમાં જઈને કર્મધારથી અન્ય જન્મ પ્રાપ્ત કરે છે તથા જન્મ-મૃત્યુનું ચક્કર બનેલું જ રહે છે. ઉપર જણાવેલ સામેની તરફ લગાવેલ તાળું કાળ (બ્રહ્મ) ફક્ત પોતાના આહારવાળાં પ્રાણીઓ માટે થોડીક જ ક્ષણો માટે ખોલે છે. પૂર્ણ પરમાત્માના સત્યનામ તથા સારનામ વડે આ તાળું સ્વયં

(એની જાતે જ) ખુલી જાય છે. આમ કાળની જાળને પૂર્ણ પરમાત્મા કવિદેવે (કબીર સાહેબે) સ્વયં જ પોતાના નિજી (અંગત) ભક્ત ધરમદાસજીને સમજાવી.

❁ “પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડોની સ્થાપના”

કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) આગળ બતાવ્યું છે કે પરબ્રહ્મે (અક્ષર પુરુષે) પોતાના કાર્યમાં ગફલત (ભૂલ) કરી કારણ કે તે માનસરોવરમાં ઊંઘી ગયો તથા જ્યારે પરમેશ્વરે (મેં અર્થાત કબીરે) તે સરોવરમાં ઈંદુ છોડ્યું તો અક્ષરપુરુષે (પરબ્રહ્મે) તેની (ઈંડાની) તરફ ક્રોધથી જોયું. આ બન્ને અપરાધોના કારણે તેને પણ સાત સંખ બ્રહ્માંડો સહિત સતલોકની બહાર કરી દીધો. બીજુ કારણ અક્ષરપુરુષ (પરબ્રહ્મ) પોતાના મિત્ર બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ)ની જુદાઈમાં વ્યાકુળ થઈને પરમ પિતા કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) ની યાદ ભુલાવીને તેને જ યાદ કરવા લાગ્યો તથા વિચાર્યું કે ક્ષરપુરુષ (બ્રહ્મ) તો પોતાના એકવીસ બ્રહ્માંડમાં ખૂબ આનંદ મનાવી રહ્યો હશે, હું પાછળ રહી ગયો તથા અન્ય થોડીઘણી આત્માઓ જે પરબ્રહ્મના સાત સંખ, બ્રહ્માંડોમાં જન્મમૃત્યુનો કર્મઠંડ ભોગવી રહી છે, તે હંસ આત્માઓ, બ્રહ્મની સાથે ગયેલી આત્માઓની જુદાઈની યાદમાં ખોવાઈ ગઈ જે બ્રહ્મ (કાળ)ની સાથે એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં ફસાયેલી છે તથા પૂર્ણપરમાત્મા, સુખદાયી કવિદેવની યાદ ભૂલાવી દીધી. પરમેશ્વર કવિદેવના વારંવાર સમજાવવા છતાં પણ આસ્થા ઓછી ન થઈ. પરબ્રહ્મે (અક્ષર પુરુષે) વિચાર્યું કે હું પણ જુદું સ્થાન (જગ્યા) પ્રાપ્ત કરું તો સારું રહેશે. આમ વિચારીને રાજ્ય પ્રાપ્તિની ઇચ્છાથી સારનામનો જાપ શરૂ કર્યો. આ જ પ્રમાણે અન્ય આત્માઓએ (જે પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડમાં ફસાયેલી છે) વિચાર્યું કે જે આત્માઓ બ્રહ્મની સાથે ગયેલી છે તે ત્યાં મોજ-મસ્તી મનાવતા હશે અમે પાછળ રહી ગયા. પરબ્રહ્મના મનમાં એવી ધારણા બની કે ક્ષરપુરુષ જુદો થઈને ખૂબ જ ખુશ હશે. આમ વિચારીને અંતરાત્માથી જુદા સ્થાનની પ્રાપ્તિ અંગે નક્કી કર્યું. પરબ્રહ્મે (અક્ષરપુરુષે) ઠઠ યોગ નથી કર્યો, પરંતુ ફક્ત જુદા રાજ્યની પ્રાપ્તિને માટે સહજ ધ્યાન યોગ વિશેષ કસક (લગન) ની સાથે કરતો રહ્યો. જુદું સ્થાન પ્રાપ્ત કરવાના હેતુથી પાગલો (ગાંડા)ની જેમ ભટકવા લાગ્યો, ખાવાપીવાનું પણ ત્યાગી દીધું. સતલોકમાંના આત્માઓમાંથી અન્ય થોડાક આત્માઓ તેના વૈરાગ્ય પર આસક્ત થઈ તેને યાદવા લાગ્યા. પૂર્ણબ્રહ્મના પૂછવાથી પરબ્રહ્મે જુદું સ્થાન માંગ્યું તથા અમુક હંસાત્માઓ માટે પણ વિનંતી કરી. ત્યારે કવિદેવે કહ્યું કે જે આત્મા તમારી સાથે સ્વેચ્છાથી જવા ઇચ્છે તેમને મોકલી આપું છું. પૂર્ણબ્રહ્મને પૂછ્યું કે કોણ હંસ આત્મા પરબ્રહ્મની સાથે જવા માંગે છે, સંમતિ વ્યક્ત કરો. ઘણા સમય બાદ એક હંસે સ્વીકૃતિ આપી, પછી દેખા-દેખી તે તમામ આત્માઓએ પણ સ્વીકૃતિ - સંમતિ વ્યક્ત કરી દીધી. સૌ પ્રથમ સ્વીકૃતિ આપવાવાળા હંસને સ્ત્રીરૂપ બનાવ્યો, તેનું નામ ઇશ્વરી માયા

(પ્રકૃતિ સુરતિ) રાખ્યું તથા અન્ય આત્માઓને તે ઇશ્વરી માયામાં પ્રવેશ કરાવીને અચિન્ત દ્વારા અક્ષરપુરુષ (પર બ્રહ્મ)ની પાસે મોકલી દીધી (પતિદ્રતા પદથી નીચે પડી જવાની સખ મળી). કેટલાય યુગો સુધી બંને સાત સંખ બ્રહ્માંડોમાં રહ્યા, પરંતુ પરબ્રહ્મે દુર્વ્યવહાર કર્યો નહિ. ઇશ્વરી માયાની સ્વ ઇચ્છાથી અંગીકાર કર્યો તથા પોતાની શબ્દશક્તિ દ્વારા નખ વડે સ્ત્રી ઇન્દ્રિ (ચોનિ) બનાવી. ઇશ્વરી દેવીની સંમતિથી સંતાન ઉત્પન્ન કર્યાં. એટલા માટે પરબ્રહ્મના લોકમાં (સાત સંખ બ્રહ્માંડોમાં) પ્રાણીઓને તપ્તશિલાનું કષ્ટ નથી તથા ત્યાં પશુ-પક્ષી પણ બ્રહ્મલોકના દેવો કરતા સારું ચરિત્ર ધરાવે છે. ઉંમર પણ ખૂબ લાંબી છે, પરંતુ જન્મ-મૃત્યુ કર્મધાર પર કર્મદંડ તથા પરિશ્રમ કરીને જ ઉદર પૂર્તિ થાય છે. સ્વર્ગ તથા નરક પણ એ મુજબ જ બનેલા છે. પરબ્રહ્મ (અક્ષરપુરુષ)ને સાત સંખ બ્રહ્માંડ તેની ઇચ્છારૂપી ભક્તિ ધ્યાન અર્થાત સહજ સમાધિ વિધિ દ્વારા તેની કરેલી ક્રમાઇના પ્રતિફળમાં પ્રદાન કર્યા તથા સત્યલોકથી જુદા સ્થાન પર ગોળાકાર પરિધિમાં બંધ કરીને સાત સંખ બ્રહ્માંડો સહિત અક્ષરબ્રહ્મ તથા ઇશ્વરી માયાને હૃદય પાર (નિષ્કાસિત) કરી દીધા.

પૂર્ણબ્રહ્મ (સત પુરુષ) અસંખ્ય બ્રહ્માંડો જે સતલોક વગેરેમાં છે તથા બ્રહ્મના ૨૧ બ્રહ્માંડો તથા પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડોના પણ પ્રભુ (માલિક) છે એટલે કે પરમેશ્વર કવિદેવ કુલ (સર્વસ્વ)ના માલિક છે.

શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજી વગેરેની ચાર-ચાર ભુજાઓ (હાથ) તથા ૧૬ કળાઓ છે તથા પ્રકૃતિદેવી (દુર્ગા)ની આઠ ભુજાઓ છે તથા ૬૪ કળાઓ છે. બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ)ની એક હજાર ભુજાઓ છે તથા એક હજાર કળાઓ છે અને તે એકવીસ બ્રહ્માંડોના પ્રભુ છે. પર બ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ)ની દસ હજાર ભુજાઓ છે તથા દસ હજાર કળાઓ છે અને તે સાત સંખ બ્રહ્માંડના પ્રભુ છે. પૂર્ણબ્રહ્મ (પરમ અક્ષરપુરુષ અર્થાત સતપુરુષ)ની અસંખ્ય ભુજાઓ છે તથા અસંખ્ય કળાઓ છે તથા બ્રહ્મના એકવીસ બ્રહ્માંડો તથા પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડો સહિત અસંખ્ય બ્રહ્માંડોના પ્રભુ છે. પ્રત્યેક પ્રભુ પોતાની સર્વ ભુજાઓને સમેટીને ફક્ત બે ભુજાઓ રાખી શકે છે તથા જ્યારે ઇચ્છે ત્યારે સર્વ ભુજાઓને પણ પ્રગટ કરી શકે છે. પૂર્ણ પરમાત્મા પરબ્રહ્મના પ્રત્યેક બ્રહ્માંડમાં પણ અલગ સ્થાન બનાવીને અન્ય રૂપમાં ગુપ્ત રહે છે. એવી રીતે સમજો જાણે એક ફરતો કેમેરા બહાર લગાવી દેવામાં આવે તથા અંદર ટેલિવિઝન મૂકી દેવામાં આવે. ટી.વી. ઉપર બહારના તમામ દૃશ્ય નજર આવે છે તથા બીજું ટેલિવિઝન બહાર મૂકીને અંદરનો કેમેરા સ્થાયી કરી મૂકી દેવામાં આવે, તેમાં ફક્ત અંદર બેઠેલા પ્રબંધકનું ચિત્ર દેખાય છે. આના લીધે તમામ કર્મચારીઓ સાવધાન રહે છે.

આ જ પ્રમાણે પૂર્ણપરમાત્મા પોતાના સતલોકમાં બેસીને બધાને નિયંત્રિત કરી રાખે છે તથા પ્રત્યેક બ્રહ્માંડમાં પણ સતગુરુ કવિદેવ વિદ્યમાન

રહે છે . જેમ સૂર્ય દૂર હોવા છતાં પણ પોતાનો પ્રભાવ અન્ય લોકોમાં બનાવી રાખે છે .

❁ “પવિત્ર અથર્વવેદમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ”

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧, મંત્ર નં. ૧

બ્રહ્મ જ્ઞાનં પ્રથમં પુરસ્તાદ વિ સીમતઃ સુરુચો વેન આવઃ ।

સ બુધ્ન્યા ઉપમા અસ્ય વિષ્ઠાઃ સતશ્ચ યોનિમસતશ્ચ વિ વઃ ॥ ૧ ॥

અનુવાદ : (પ્રથમમ્) પ્રાચીન અર્થાત સનાતન (બ્રહ્મ) પરમાત્મા એ (૧) પ્રગટ થઈને (જ્ઞાનમ્) પોતાની સૂઝબૂઝથી (પુરસ્તાત્) શિખરમાં અર્થાત સતલોક વગેરેને (સુરુચઃ) સ્વદરછાથી - ખૂબ રૂચિથી સ્વપ્રકાશિત (વિસિમતઃ) સીમારહિત એટલે કે વિશાળ સીમાવાળા જુદા જુદા લોકોને તે (વેનઃ) જુલાહાએ રચ્યા એટલે કે કાપડની જેમ વણીને (આવઃ) સુરક્ષિત કર્યા (ચ) તથા (સઃ) તે પૂર્ણ બ્રહ્મ ૧ સર્વ રચના કરે છે (અસ્ય) એટલા માટે તે ૧ (બુધ્ન્યાઃ) મૂળ માલિકે (યોનિમ્) મૂળ સ્થાન સત્યલોકની રચના કરી છે (અસ્ય) તેના (ઉપમા) સદૃશ એટલે કે મળતા જુલતા (સતઃ) અક્ષરપુરુષ અર્થાત પરબ્રહ્મના લોક થોડાક અંશે સ્થાયી (ચ) તથા (અસતઃ) ક્ષરપુરુષના અસ્થાયી લોક વગેરે (વિ વઃ) આવાસ સ્થાન જુદા (વિષ્ઠાઃ) સ્થાપિત કર્યા.

ભાવાર્થ : પવિત્ર વેદોને બોલવાવાળો બ્રહ્મ (કાળ) કહી રહ્યો છે કે સનાતન પરમેશ્વરે સ્વયં (પોતે) અનામય (અનામી) લોકથી સતલોકમાં પ્રગટ થઈને પોતાની સૂઝ-બૂઝ દ્વારા કાપડની જેમ રચના કરીને ઉપરના સતલોક વગેરેને સીમારહિત સ્વપ્રકાશિત અજર-અમર અર્થાત અવિનાશી સ્થિત કર્યા તથા નીચેના પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડ તથા તે બ્રહ્મના એકવીસ બ્રહ્માંડ તથા તેમાં નાનામાં નાની રચના પણ તે ૧ પરમાત્માએ અસ્થાયી કરી છે .

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧, મંત્ર નં. ૨

ઈયં પિત્ર્યા રાષ્ટ્રચેત્વગ્રે પ્રથમાય જનુષે ભુવનેષ્ઠાઃ ।

તસ્મા એતં સુરુચં દ્વારમહ્યં ધર્મ શ્રીણન્તુ પ્રથમાય ધાસ્યવે ॥ ૨ ॥

અનુવાદ : (ઇયમ્) આ ૧ (પિત્ર્યા) જગતપિતા પરમેશ્વરે (એતુ) આ (અગ્રે) સર્વોત્તમ (પ્રથમાય) સર્વથી પહેલી, માયા પરાનંદની (રાષ્ટ્રે) રાજેશ્વરી શક્તિ અર્થાત પરાશક્તિ જેને આકર્ષણ શક્તિ પણ કહે છે, ને (જનુષે) ઉત્પન્ન કરીને (ભુવનેષ્ઠાઃ) લોકસ્થાપના કરી (તસ્મા) તે ૧ પરમેશ્વરે (સુરુચમ્) ખૂબ રૂચિની સાથે સ્વેચ્છાથી (એતમ્) આ (પ્રથમાય) પ્રથમ ઉત્પત્તિની શક્તિ અર્થાત પરાશક્તિના દ્વારા (દ્વારમહ્યમ્) એક બીજાના વિચોગને રોકવા અર્થાત આકર્ષણ શક્તિના (શ્રીણન્તુ) ગુરુત્વાકર્ષણને પરમાત્માએ આદેશ આપ્યો - સદા રહો તે ક્યારેય ન સમાપ્ત થવાવાળા (ધર્મમ્) સ્વભાવથી (ધાસ્યવે) ધારણ કરીને સ્થિત કર્યા અર્થાત કાપડની જેમ વણીને રોકી રાખ્યા છે .

ભાવાર્થ : જગતપિતા પરમેશ્વરે પોતાની શબ્દશક્તિ દ્વારા રાષ્ટ્રી અર્થાત સૌથી પહેલી માયા રાજેશ્વરી ઉત્પન્ન કરી તથા તે જ પરાશક્તિ દ્વારા એકબીજાને આકર્ષણ શક્તિથી રોકી રાખવાવાળા ક્યારેય ન સમાપ્ત થવાવાળા ગુણથી ઉપરોક્ત સર્વ બ્રહ્માંડોને સ્થાપિત કર્યા છે .

કાંડ નં. ૪ અનુવાક ૧, મંત્ર-૩

પ્રથો જ્ઞો વિદ્વાનસ્ય બન્ધુવિશ્વા દેવાનાં જનિમા વિવક્તિ ।

બ્રહ્મ બ્રહ્મણ ઉજ્જભાર મધ્યાન્નીચૈરુચ્ચૈઃ સ્વધા અભિ પ્ર તસ્થૌ ॥ ૩ ॥

અનુવાદ : (પ્ર) સર્વ પ્રથમ (દેવાનામ્) દેવતાઓ તથા બ્રહ્માંડોની (જ્ઞો) ઉત્પત્તિના જ્ઞાનને (વિદ્વાનસ્ય) જિજ્ઞાસુ ભક્તનો (યઃ) જે (બન્ધુઃ) વાસ્તવિક સાથી અર્થાત પૂર્ણ પરમાત્મા જ પોતાના નિજ સેવકને (જનિમા) પોતાના દ્વારા સૃજન થયેલાને (વિવક્તિ) સ્વયં પોતે જ ઠીક-ઠીક વિસ્તારપૂર્વક બતાવે છે કે (બ્રહ્મણઃ) પૂર્ણ પરમાત્માએ (મધ્યાત્) પોતાના મધ્યથી એટલે કે શબ્દશક્તિથી (બ્રહ્મઃ) બ્રહ્મ-ક્ષરપુરુષ એટલે કે કાળને (ઉજ્જભાર) ઉત્પન્ન કરીને (વિશ્વા) આખા સંસારને અર્થાત સર્વ લોકોને (ઉચ્ચૈઃ) ઉપર સતલોક વગેરે (નિચૈઃ) નીચે પરબ્રહ્મ તથા બ્રહ્મના સર્વ બ્રહ્માંડ (સ્વધા) પોતાની ધારણ કરવાવાળી (અભિઃ) આકર્ષણ શક્તિથી (પ્ર તસ્થૌ) બન્નેને સારી રીતે સ્થિત કર્યા .

ભાવાર્થ : પૂર્ણપરમાત્મા પોતાના દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિનું જ્ઞાન તથા સર્વ આત્માઓની ઉત્પત્તિનું જ્ઞાન પોતાના નિજ (અંગત) દાસને સ્વયં જ (પોતે જ) સાચું સંપૂર્ણ રીતે બતાવે છે કે પૂર્ણપરમાત્માએ પોતાના મધ્ય એટલે કે પોતાના શરીરથી પોતાની શબ્દશક્તિ દ્વારા બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ - કાળ)ની ઉત્પત્તિ કરી તથા સર્વ બ્રહ્માંડોને - ઉપર સતલોક, અલખ લોક, અગમ લોક, અનામી લોક વગેરે તથા નીચે પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડ તથા બ્રહ્મના ૨૧ બ્રહ્માંડોને પોતાની ધારણ કરવાવાળી શક્તિથી સ્થિત (પ્રસ્થાપિત) કરી રાખ્યા છે .

જેમ પૂર્ણપરમાત્મા કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) પોતાના નિજ (અંગત) સેવક અર્થાત સખા શ્રી ધર્મદાસજી, માનનીય ગરીબદાસજી વગેરેને પોતાના દ્વારા રચવામાં આવેલ સૃષ્ટિનું જ્ઞાન સ્વયં જ (પોતે જ) બતાવ્યું . ઉપરોક્ત વેદમંત્ર પણ આનું જ સમર્થન કરી રહ્યા છે .

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧, મંત્ર નં. ૪

સઃ હિ દિવઃ સ પૃથિવ્યા ઋતસ્થા મહી ક્ષેમં રોદસી અસ્કભાયત ।

મહાન મહી અસ્કભાયદ વિ જ્ઞતો ઘાં સદમ પાર્થિવં ચ રજઃ ॥ ૪ ॥

અનુવાદ : (સ) તે જ સર્વશક્તિમાન પરમાત્માએ (હિ) નિઃસંદેહ (દિવઃ) ઉપરના ચારેય દિવ્ય લોક જેમ કે સત્ય લોક, અલખ લોક, અગમ લોક તથા અનામી અર્થાત અકહ લોક અર્થાત દિવ્ય ગુણો યુક્ત લોકોને (ઋતસ્થા) સત્ય સ્થિર અર્થાત અજરઅમર રૂપથી સ્થિર કર્યા (સ) તેમના જેવા (પૃથિવ્યા) નીચેના પૃથ્વીવાળા સર્વલોક જેમકે પરબ્રહ્મના સાત સંખ

તથા બ્રહ્મ કાળના એકવીસ બ્રહ્માંડ (મહી) પૃથ્વી તત્ત્વથી (ક્ષેમમ્) સુરક્ષાની સાથે (અસ્કભાયત્) રોકી રાખ્યા (રોદસી) આકાશ તત્ત્વ તથા પૃથ્વી તત્ત્વ બંનેથી ઉપર નીચેના બ્રહ્માંડોને [જેમ આકાશ એક સૂક્ષ્મ તત્ત્વ છે, આકાશનો ગુણ શબ્દ છે, પૂર્ણ પરમાત્મા એ ઉપરના લોક શબ્દ રૂપે રચ્યા જે તેજપુંજના બનાવેલા છે તથા નીચેના પરબ્રહ્મ (અક્ષરપુરુષ) ના સપ્ત સંપ બ્રહ્માંડ તથા બ્રહ્મ-ક્ષર પુરુષના એકવીસ બ્રહ્માંડોને પૃથ્વી તત્ત્વથી અસ્થાયી રચ્યા] (મહાન્) પૂર્ણ પરમાત્માએ (પાર્થિવમ્) પૃથ્વીવાળા (વિ) બુદા-બુદા (દામ) લોક (ચ) અને (સદમ્) આવાસ સ્થાન (મહી) પૃથ્વી તત્ત્વથી (રજઃ) પ્રત્યેક બ્રહ્માંડમાં નાના-નાના લોકોની (જાતઃ) રચના કરીને (અસ્કભાયત્) સ્થિર કર્યાં.

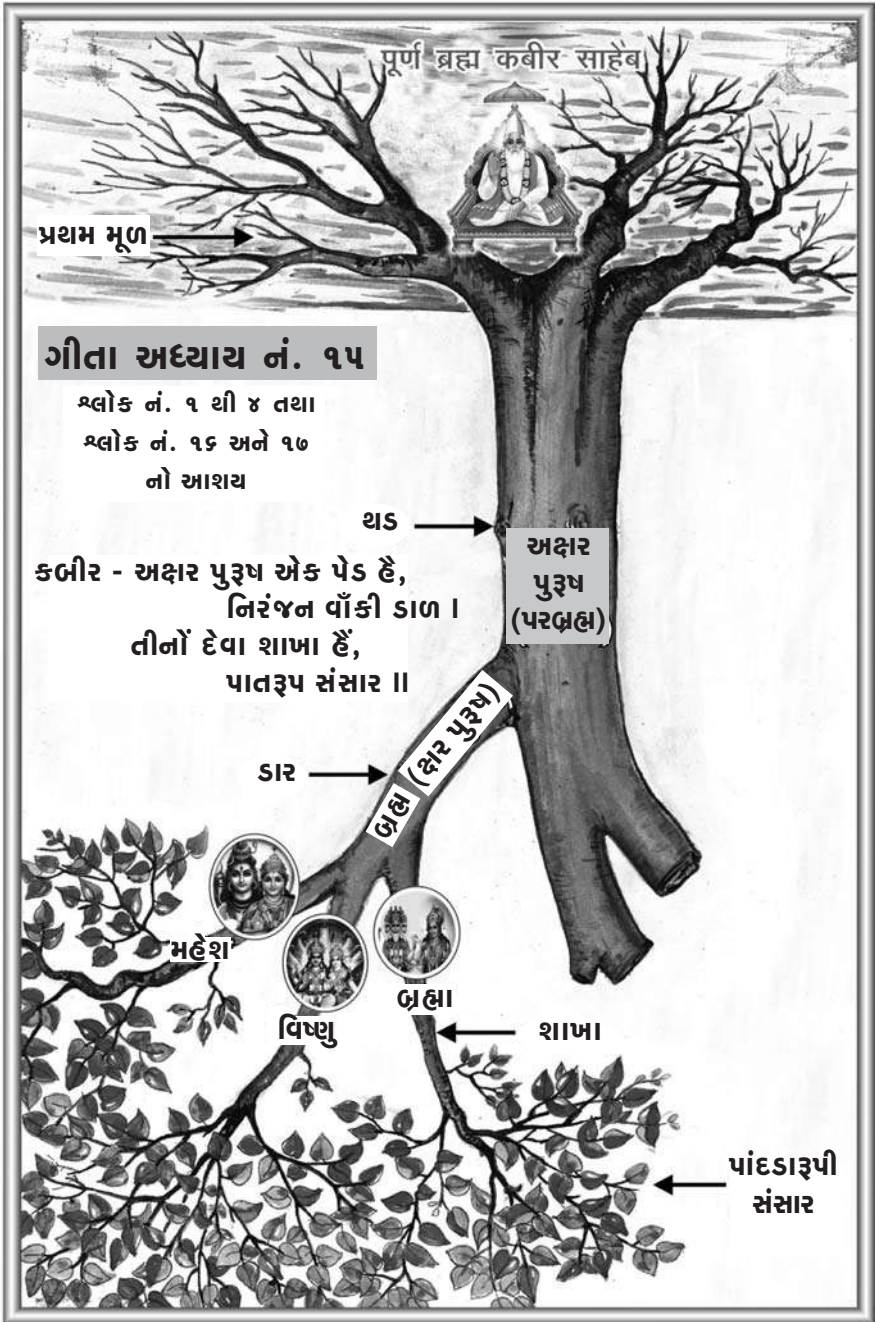
ભાવાર્થ : ઉપરના ચારેય લોક - સત્યલોક, અલપ લોક, અગમ લોક, અનામી લોક - આ તો અજર-અમર સ્થાયી અર્થાત એટલે કે અવિનાશી રચ્યા છે તથા નીચેના બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મના લોકોની અસ્થાયી રચના કરીને તથા અન્ય નાના-નાના લોક પણ તે જ પરમેશ્વરે રચીને સ્થિર કર્યાં.

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧, મંત્ર નં. ૫

સઃ બુદ્ધ્યાદાષ્ટ્ર જનુષોડભ્યઃ બૃહસ્પતિર્દેવતા તસ્ય સમ્રાટ |
અહર્યઽષ્ટુકં જયોતિષો જનિષ્ટાથ ધુમન્તો વિ વસન્તુ વિપ્રાઃ || ૫ ||

અનુવાદ : (સઃ) તે જ (બુદ્ધ્યાત) મૂળ માલિકથી (અભિ-અગ્રમ્) સૌ પ્રથમ સ્થાન પર (આષ્ટ્ર) અષ્ટંગી માયા-દુર્ગા અર્થાત પ્રકૃતિ દેવી (જનુષેઃ) ઉત્પન્ન થઈ કેમકે નીચેના પરબ્રહ્મ તથા બ્રહ્મના લોકોનું પ્રથમ સ્થાન સતલોક છે, આ ત્રીજું દામ પણ કહેવાય છે. (તસ્ય) આ દુર્ગાનો પણ માલિક એ જ (સમ્રાટ) રાજાધિરાજ (બૃહસ્પતિઃ) સૌથી મોટો પતિ તથા જગતગુરુ (દેવતા) પરમેશ્વર છે. (યત્) જેનાથી (અહઃ) બધાનો વિયોગ થયો (અથ) એના પછી (જયોતિષઃ) જયોતિરૂપ નિરંજન અર્થાત કાળના (શુક્રમ્) વીર્ય અર્થાત બીજશક્તિથી (જનિષ્ટ) દુર્ગાના ઉદરથી ઉત્પન્ન થઈને (વિપ્રાઃ) ભક્ત આત્માઓ (વિ) અલગથી (ધુમન્તઃ) મનુષ્યલોક તથા સ્વર્ગલોકમાં જયોતિ નિરંજનના આદેશથી દુર્ગાએ કહ્યું (વસન્તુ) નિવાસ કરો એટલે કે તે આત્માઓ નિવાસ કરવા લાગી - રહેવા લાગી.

ભાવાર્થ : પૂર્ણપરમાત્માએ ઉપરના ચારેય લોકોમાંથી જે નીચેથી સૌથી પ્રથમ અર્થાત સત્યલોકમાં આષ્ટ્રા અર્થાત અષ્ટાંગી (પ્રકૃતિ દેવી - દુર્ગા) ની ઉત્પત્તિ કરી. આજ રાજાધિરાજ, જગત ગુરુ, પૂર્ણ પરમેશ્વર (સત પુરુષ) છે, જેનાથી બધાનો વિયોગ થયો છે. પછી સર્વે પ્રાણી જયોતિ નિરંજન (કાળ)ના (વીર્ય) બીજથી દુર્ગા (આષ્ટ્રા)ના ગર્ભ દ્વારા ઉત્પન્ન થઈને સ્વર્ગલોક તથા પૃથ્વીલોક પર નિવાસ કરવા લાગ્યા.

ઉપર મૂળ નીચે શાખાવાળું ઊંઘું લટકેલું
સંસારરૂપી વૃક્ષનું ચિત્ર

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧, મંત્ર ૬

નૂનં તદસ્ય કાવ્યો હિનોતિ મહો દેવસ્ય પૂર્વસ્ય ધામ ।

એષ જજ્ઞો બહુભિઃ સાકમિત્યા પૂર્વે અર્ધે વિધિતે સસન નુ ॥ ૬ ॥

અનુવાદ : (નૂનમ્) નિઃસંદેહ (તત્) તે પૂર્ણ પરમેશ્વર અર્થાત તત બ્રહ્મ જ (અસ્ય) આ (કાવ્યઃ) ભક્ત આત્મા જે પૂર્ણપરમેશ્વરની ભક્તિ વિધિવત કરે છે ને પરત (મહઃ) સર્વશક્તિમાન (દેવસ્ય) પરમેશ્વરના (પૂર્વસ્ય) પહેલાના (ધામ) લોકમાં અર્થાત સતલોકમાં (હિનોતી) મોકલે છે.

(પૂર્વે) પહેલાવાળા (વિધિતે) વિશેષ ચાહેલા - પ્રિય એવા (એષ) આ પરમેશ્વરને તથા (જજ્ઞો) સૃષ્ટિ ઉત્પત્તિના જ્ઞાનને જાણીને (બહુભિઃ) ખૂબ આનંદ (સાકમ્) ની સાથે (અર્ધે) અડધું (સસન્) ઊંઘતો રહી (ઇત્યા) વિધિવત્ આ પ્રમાણે (નુ) આત્માથી સાચી સ્તુતિ કરે છે.

ભાવાર્થ : તે જ પૂર્ણપરમેશ્વર સત્ય સાધના કરવાવાળા સાધકને તે જ પહેલાવાળા સ્થાન - અગાઉના સ્થાન (સત્યલોક) માં લઈ જાય છે, જ્યાંથી વિષુટા પડીને આવ્યા હતા. ત્યાં તે વાસ્તવિક સુખદાયી પ્રભુને પ્રાપ્ત કરીને ખુશીથી આત્મવિભોર થઈને મસ્તીથી સ્તુતિ કરે છે કે હે પરમાત્મા અસંખ્ય જન્મોના ભટકેલાને વાસ્તવિક સ્થાન મળી ગયું. આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર ઋગ્વેદ મંડલ ૧૦, સુક્ત ૯૦, મંત્ર ૧૬માં પણ છે.

માનનીય ગરીબદાસજીને આ જ પ્રમાણે પૂર્ણ પરમાત્મા કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) સ્વયં સત્યભક્તિ આપીને સત્યલોક લઈને ગયા હતા, ત્યારે પોતાની અમૃતવાણીમાં માનનીય ગરીબદાસજી મહારાજે નજરોથી જોઈને કહ્યું :

ગરીબ, અજબ નગર મેં લે ગયે, હમકું સત્ ગુરુ આન ।

ઝિલ કે બિમ્બ અગાધ ગતિ, સૂતે ચાદર તાન ॥

કાંડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧ મંત્ર ૭

યોડથર્વાણં પિત્તરં દેવબન્ધું બૃહસ્પતિં નમસાવ ચ ગચ્છાત ।

ત્વં વિશ્વેષાં જનિતા યથા સઃ કવિદેવો ન દભાયત સ્વધાવાન ॥ ૭ ॥

અનુવાદ : (યઃ) જે (અથર્વાણમ્) અચલ અર્થાત અવિનાશી (પિત્તરમ્) જગતપિતા (દેવ બન્ધુમ્) ભક્તોનો વાસ્તવિક સાથી અર્થાત આત્માનો આધાર (બૃહસ્પતિમ્) જગત ગુરૂ (ચ) તથા (નમસા) વિનમ્ર પૂજારી અર્થાત વિધિવત સાધકને (અવ) સુરક્ષાની સાથે (ગચ્છાત) સતલોક ગયેલાઓને સતલોક લઈ જવાવાળા (વિશ્વેષામ્) સર્વ બ્રહ્માંડોની (જનિતા) રચના કરવાવાળા જગદમ્બા એટલે કે માતાવાળા ગુણોથી પણ ચુક્ત (ન દભાયત) કાળની જેમ દગો ન દેવાવાળા (સ્વધાવાન્), સ્વભાવ અર્થાત ગુણોવાળા (યથા) જેમ છે તેમ એટલે કે તેવા જ (સઃ) તે (ત્વમ્) તમે (કવિદેવઃ/કવિરૂદેવઃ) કવિદેવ છો અર્થાત ભાષા જુદી એને કબીર પરમેશ્વર પણ કહે છે.

ભાવાર્થ : આ મંત્રમાં આ પણ સ્પષ્ટ કરી દીધું છે કે તે પરમેશ્વરનું નામ કવિદેવ અર્થાત કબીર પરમેશ્વર છે , જેણે સર્વ રચના કરી છે .

જે પરમેશ્વર અચળ અર્થાત વાસ્તવમાં અવિનાશી (ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક-૧૬, ૧૭ માં પણ પ્રમાણ છે) જગત ગુરુ, આત્માધાર, જે પૂર્ણ મુક્ત થઈને સતલોક ગયા છે તેમને સતલોકમાં લઈ જવાવાળા, સર્વ બ્રહ્માંડોના રચનહાર, કાળ (બ્રહ્મ)ની જેમ દગો ન દેવાવાળા જેમ છે તેમ (જેવા છે તેવા જ) તે સ્વયં કવિદેવ અર્થાત કબીર પ્રભુ છે . આ જ પરમેશ્વર સર્વ બ્રહ્માંડો તથા પ્રાણીઓને પોતાની શબ્દશક્તિથી ઉત્પન્ન કરવાના કારણે (જનિતા) માતા પણ કહેવાય છે તથા (પિતરમ્) પિતા તથા (બન્ધુ) ભાઈ પણ વાસ્તવમાં આ જ છે તથા (દેવ) પરમેશ્વર પણ આ જ છે . એટલા માટે આ જ કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર)ની સ્તુતિ કર્યા કરે છે . ત્વમેવ માતા ચ પિતા ત્વમેવ ત્વમેવ બન્ધુ ચ સખા ત્વમેવ, ત્વમેવ વિદ્યા ચ દ્રવિણમ ત્વમેવ, ત્વમેવ સર્વ મમ્ દેવ દેવ . આ જ પરમેશ્વરની મહિમાનું પવિત્ર ઋગ્વેદ મંડલ નં. ૧, સૂક્ત નં. ૨૪ માં વિસ્તૃત વિવરણ છે .

❁ “પવિત્ર ઋગ્વેદમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ”

મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૯૦ મંત્ર ૧

સહસ્રશીર્ષા પુરુષઃ સહસ્ત્રાક્ષઃ સહસ્રપાત ।

સ ભૂમિં વિશ્વતોં વૃત્વાત્યતિષ્ઠદશાડગુલમ ॥ ૧ ॥

અનુવાદ : (પુરુષઃ) વિરાટરૂપ કાળ ભગવાન અર્થાત ક્ષરપુરુષ (સહસ્રશિર્ષા) હજાર માથાવાળા (સહસ્ત્રાક્ષઃ) હજાર આંખોવાળા (સહસ્રપાતં) હજાર પગવાળા (સ) તે કાળ (ભૂમિમ) પૃથ્વીવાળા એકવીસ બ્રહ્માંડોને (વિશ્વતઃ) બધી બાજુએથી (દશંગુલમ) દસે આંગળીઓથી અર્થાત પૂર્ણરૂપથી કાબૂમાં કરી રાખીને (વૃત્વા) ગોળાકાર ઘેરામાં ઘેરીને (અત્યાતિષ્ઠત્) આનાથી આગળ એટલે કે પોતાના કાળલોકમાં સૌથી ન્યારો - અલગ પણ એકવીસમા બ્રહ્માંડમાં બેઠેલા છે અર્થાત રહે છે .

ભાવાર્થ : આ મંત્રમાં વિરાટ (કાળ-બ્રહ્મ) નું વર્ણન છે . (ગીતા અધ્યાય-૧૦-૧૧ માં આ જ કાળ-બ્રહ્મનું આવું જ વર્ણન છે . અધ્યાય-૧૧ મંત્ર નં. ૪૬ માં અર્જુને કહ્યું છે કે સહસ્રાબાહુ એટલે કે હજાર ભૂજવાળા આપ આપના ચતુર્ભુજ રૂપમાં દર્શન આપો .)

જેના હજારો હાથ, પગ, આંખો, કાન વગેરે છે તે વિરાટરૂપ કાળ પ્રભુ પોતાના આદીન સર્વ પ્રાણીઓને પૂર્ણ કાબૂમાં કરીને અર્થાત વીસ બ્રહ્માંડોને ગોળાકાર પરિધિમાં રોકીને સ્વયં એમનાથી ઉપર (જુદો) એકવીસમાં બ્રહ્માંડમાં બેઠેલો છે .

મંડલ નં. ૧૦ સૂક્ત ૯૦ મંત્ર ૨

પુરુષ એવેદં સર્વં યદભૂતં યચ્ચ ભાવ્યમ્ ।

ઉતામૃતતત્પરસ્યેશાનો યદન્નેનાતિરોહતિ ॥ ૨ ॥

અનુવાદ : (એવ) આ જ પ્રમાણે થોડાક અંશે ઠીક ઠીક પ્રમાણમાં (પુરુષ) ભગવાન છે તે અક્ષરપુરુષ અર્થાત પરબ્રહ્મ છે. (ચ) અને (ઇદમ્) આ (યત્) જે (ભૂતમ્) ઉત્પન્ન થયેલ છે. (યત્) જે (ભાવ્યમ્) ભવિષ્યમાં થશે (સર્વમ્) બધા (યત્) પ્રયત્નથી અર્થાત મહેનત દ્વારા (અન્નેન) અન્નથી (અતિરોહિતિ) વિકસિત થાય છે. આ અક્ષરપુરુષ પણ (ઉત) શંકાયુક્ત (અમૃતત્વસ્ય) મોક્ષનો (ઇશાનઃ) સ્વામી છે અર્થાત ભગવાન તો અક્ષરપુરુષ પણ થોડાક અંશે સાચો છે. પરંતુ પૂર્ણ મોક્ષદાયક નથી.

ભાવાર્થ : આ મંત્રમાં પરબ્રહ્મ (અક્ષરપુરુષ) નું વિવરણ છે જે થોડાક ભગવાનવાળા લક્ષણોથી યુક્ત છે, પરંતુ આની ભક્તિથી પણ પૂર્ણ મોક્ષ સંભવ નથી, એટલા માટે એને સંદેહયુક્ત મુક્તિદાતા કહ્યો છે. આને થોડોક (કંઈક) પ્રભુના ગુણો યુક્ત એટલા માટે કહ્યો છે કે આ કાળની જેમ તપ્તશીલા પર સેકીને ખાતો નથી, પરંતુ આ પરબ્રહ્મના લોકમાં પણ પ્રાણીઓને પરિશ્રમ કરીને કર્મધાર મુજબ જ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તથા અન્નથી જ સર્વ પ્રાણીઓના શરીર વિકસિત થાય છે. જન્મ તથા મૃત્યુનો સમય ભલે જ કાળ (ક્ષરપુરુષ) થી અધિક છે, પરંતુ તેમ છતાં પણ ઉત્પત્તિ, પ્રલય તથા ચોર્યાસી લાખ યોનિઓમાં ચાતના (પીડા, દુઃખ) તો બની જ રહે છે.

મંડલ ૧૦, સુક્ત ૯૦, મંત્ર ૩

એતાવાનસ્ય મહિમાતો જ્યાયોશ્ચ પુરુષઃ ।

પાદોડસ્ય વિશ્વા ભૂતાનિ ત્રિપાદસ્યામૃતં દિવિ ॥ ૩ ॥

અનુવાદ : (અસ્ય) આ અક્ષરપુરુષની અર્થાત પરબ્રહ્મની તો (એતાવાન્) એટલી જ (મહિમા) પ્રભુતા છે (ચ) તથા (પુરુષઃ) તે પરમ અક્ષર બ્રહ્મ અર્થાત પૂર્ણ બ્રહ્મ પરમેશ્વર તો (અતઃ) આનાથી પણ (જ્યાયાન્) મોટો છે (વિશ્વા) સમસ્ત (ભૂતાનિ) ક્ષર પુરુષ તથા અક્ષર પુરુષ તથા એમના તમામ લોકોમાં તથા સત્યલોક તથા એ લોકોમાં જેટલા પણ પ્રાણીઓ છે (અસ્ય) આ પૂર્ણ પરમાત્મા પરમ અક્ષરપુરુષનો (પાદઃ) એક પગ છે એટલે કે એક અંશ માત્ર છે. (અસ્ય) આ પરમેશ્વરના (ત્રિ) ગ્રણ (દિવિ) દિવ્ય લોક જેમ કે સત્યલોક-અલપ લોક - અગમ લોક (અમૃતમ્) અવિનાશી (પાદ્) બીજો પગ છે અર્થાત જે કંઈ પણ સર્વ બ્રહ્માંડોમાં ઉત્પન્ન છે તે સત્યપુરુષ પૂર્ણપરમાત્માના જ અંશ અથવા અંગ છે.

ભાવાર્થ : આ ઉપરોક્ત મંત્ર-૨માં વર્ણિત અક્ષર પુરુષ (પરબ્રહ્મ)ની તો એટલી જ મહિમા છે તથા તે પૂર્ણપુરુષ કર્વિદેવ તો આનાથી પણ મોટો છે અર્થાત સર્વશક્તિમાન છે તથા સર્વે બ્રહ્માંડ તેના જ અંશ માત્ર પર ટકી રહ્યા છે. આ મંત્રમાં ગ્રણ લોકોનું વર્ણન એટલા માટે છે કારણ કે ચોથો અનામી (અનામય) લોક અન્ય રચનાથી પહેલાનો (અગાઉનો) છે. આ જ ગ્રણેય પ્રભુઓ (ક્ષર પુરુષ, અક્ષર પુરુષ તથા આ બંનેથી અન્ય પરમ અક્ષર પુરુષ)નું વિવરણ શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતાના અધ્યાય-૧૫ ના શ્લોક

૧૬-૧૭ માં છે [આનું જ પ્રમાણ માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી કહે છે કે :-
 ગરીબ, જાકે અર્ધ રુમ પર સકલ પસારા / એસા પૂર્ણ બ્રહ્મ હમારા ॥
 ગરીબ, અનન્ત કોટિ બ્રહ્માંડ કા એક રતિ નહીં ભાર /
 સતગુરુ - પુરુષ કબીર હૈં, કુલ કે સૃજનહાર ॥

આનું જ પ્રમાણ, માનનીય દાદુ સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે :-
 જિન મોકું નિજ નામ દિયા, સોઈ સતગુરુ હમાર /
 દાદૂ દૂસરા કોએ નહીં, કબીર સૃજનહાર ॥

આનું જ પ્રમાણ માનનીય નાનક સાહેબજી આપે છે કે :-
 યક અર્જ ગુફતમ પેશ તો દર કૂન કરતાર /
 હક્કા કબીર કરીમ તૂ, બે એબ પરવરદિગાર ॥

(શ્રી ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ, પાન નં. ૭૨૧, મહલા ૧, રાગ તિલંગ)
 કૂન કરતારનો અર્થ થાય છે સર્વનો રચનહાર અર્થાત શબ્દશક્તિથી રચના
 કરવાવાળા શબ્દસ્વરૂપી પ્રભુ, હક્કા કબીરનો અર્થ છે સત્ કબીર, કરીમનો
 અર્થ- દયાળુ પરવરદિગારનો અર્થ પરમાત્મા છે]

મંડલ-૧૦, સૂક્ત નં. ૯૦, મંત્ર નં. ૪
 ત્રિપાદૂર્ધ્વ ઉદૈત્પુરુષઃ પાદોડસ્યેહાભવત્પુનઃ /
 તતો વિશ્વ ડ્ઃવ્યકામત્સાશનાનશને અભિ ॥ ૪ ॥

અનુવાદ : (પુરુષઃ) આ પરમ અક્ષર બ્રહ્મ એટલે કે અવિનાશી
 પરમાત્મા (ઉદર્ધ્વઃ) ઉપર (ત્રિ) ત્રણ લોક - જેમ કે સત્યલોક - અલપ લોક
 - અગમ લોકરૂપ (પાદ) પગ અર્થાત ઉપરના ભાગમાં (ઉદૈત) પ્રગટ થાય
 છે અર્થાત વિરાજમાન છે (અસ્ય) આ જ પરમેશ્વર પૂર્ણબ્રહ્મનો (પાદઃ)
 એક પગ અર્થાત એક હિસ્સો/ભાગ જગતરૂપ (પુનર) ફરીથી (ઇહ) અહિંયા
 (અભવત) પ્રગટ થાય છે (તતઃ) એટલા માટે (સઃ) તે અવિનાશી
 પૂર્ણપરમાત્મા (અશનાનશને) ખાવાવાળા કાળ એટલે કે ક્ષર પુરુષ તથા
 ન ખાવાવાળા પરબ્રહ્મ એટલે કે અક્ષર પુરુષના પણ (અભિ) ઉપર (વિશ્વઃ)
 સર્વત્ર (વ્યકામત) વ્યાપત છે અર્થાત તેની પ્રભુતા સર્વ બ્રહ્માંડો તથા સર્વ
 પ્રભુઓ પર છે તે કુલનો માલિક છે. જેણે પોતાની શક્તિને સર્વની ઉપર
 ફેલાવેલી છે.

ભાવાર્થ : આ જ સર્વ સૃષ્ટિ રચનહાર પ્રભુ પોતાની રચનાના ઉપરના
 ભાગમાં ત્રણેય સ્થાનો (સતલોક, અલપલોક, અગમલોક)માં ત્રણરૂપમાં
 સ્વયં પ્રગટ થાય છે અર્થાત સ્વયં જ વિરાજમાન છે. અહીંયા અનામી લોકનું
 વર્ણન એટલા માટે નથી કર્યું કારણ કે અનામી લોકમાં કોઈ રચના નથી
 તથા અકહ (અનામય) લોક શેષ રચનાથી પૂર્વેનો છે. પછી કહ્યું છે કે તે
 જ પરમાત્માના સત્યલોકથી વિખૂટા પડીને નીચેના બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મના
 લોક ઉત્પન્ન થાય છે અને તે પૂર્ણ પરમાત્મા ખાવાવાળા બ્રહ્મ એટલે કે
 કાળથી (કારણકે બ્રહ્મ-કાળ વિરાટ, શ્રાપવશ એક લાખ માનવશરીરદારી
 પ્રાણીઓને ખાય છે) તથા ન ખાવાવાળા પરબ્રહ્મ અર્થાત અક્ષરપુરુષથી

(પરબ્રહ્મ પ્રાણીઓને ખાતા નથી, પરંતુ જન્મ-મૃત્યુ, કર્મદંડ જેમનું તેમ બની રહે છે) પણ ઉપર સર્વત્ર વ્યાપ્ત છે એટલે કે આ પૂર્ણ પરમાત્માની પ્રભુતા સર્વ (બધા)ના ઉપર છે, કબીર પરમેશ્વર જ કુલ (સર્વશ્ચ)નો માલિક છે. જેણે પોતાની શક્તિને સર્વ (બધા)ના ઉપર ફેલાવી રાખી છે જેમ સૂર્ય પોતાના પ્રકાશને બધાની ઉપર ફેલાવીને પ્રભાવિત કરે છે, એમ પૂર્ણ પરમાત્માએ પોતાની શક્તિરૂપી રેંજ (ક્ષમતા) ને સર્વ બ્રહ્માંડોને નિયંત્રિત રાખવા માટે છોડી રાખેલ છે. જેમ મોબાઇલ ફોનનું ટાવર એક દેશીય (એક જગ્યાએ) હોવા છતાં પોતાની શક્તિ એટલે કે મોબાઇલ ફોનની રેંજ (ક્ષમતા) ચારેબાજુ ફેલાવતું રહે છે. આવી જ રીતે પૂર્ણપરમાત્માએ પોતાની નિરાકાર શક્તિ સર્વવ્યાપક કરી છે, જેનાથી પૂર્ણ પરમાત્મા સર્વ બ્રહ્માંડોને એક સ્થાન પર બેસીને નિયંત્રિત રાખે છે.

આનું જ પ્રમાણ માનનીય ગરીબદાસજી મહારાજ આપી રહ્યા છે (અમૃતવાણી રાગ કલ્યાણ)

તીન ચરણ ચિંતામણી સાહેબ, શેષ બદન પર છાએ ।

માતા, પિતા, કુલન ન બંધુ, ના કિન્હું જનની જાયે ॥

મંડલ ૧૦, સુકત ૯૦, મંત્ર ૫

તસ્માદિરાજજયત વિરાજો અધિ પુરુષઃ ।

સ જાતો અત્યરિચ્યત પશ્ચાદભૂમિમથો પુરઃ ॥ ૫ ॥

અનુવાદ : (તસ્માત્) ત્યારબાદ તે પરમેશ્વર સત્યપુરુષની શબ્દશક્તિથી (વિરાટ) વિરાટ અર્થાત બ્રહ્મ જેને ક્ષરપુરુષ તથા કાળ પણ કહે છે (અજાયત) ઉત્પન્ન થયેલ છે (પશ્ચાત) એના પછી (વિરાજઃ) વિરાટ પુરુષ અર્થાત કાળ ભગવાનથી (અધિ) મોટા (પુરુષઃ) પરમેશ્વરે (ભૂમિમ) પૃથ્વીવાળા લોક, કાળબ્રહ્મના તથા પરબ્રહ્મના લોકને (અત્યરિચ્યત) સારી રીતે રચ્યા (અથઃ) પછી (પુરઃ) અન્ય નાના-નાના લોક (સ) તે પૂર્ણપરમેશ્વરે જ (જાતઃ) ઉત્પન્ન કર્યા એટલે કે સ્થાપિત કર્યા.

ભાવાર્થ : ઉપરોક્ત મંત્ર ૪ માં વર્ણિત ત્રણેય લોકો (અગમલોક, અલખ લોક તથા સતલોક) ની રચના કર્યા પછી પૂર્ણપરમાત્માએ જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ)ની ઉત્પત્તિ કરી અર્થાત તે જ સર્વ શક્તિમાન પરમાત્મા પૂર્ણ બ્રહ્મ કવિદેવ (કબીર પ્રભુ) થી જ વિરાટ એટલે કે બ્રહ્મ (કાળ) ની ઉત્પત્તિ થઈ. આ જ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૩, મંત્ર ૧૫ માં છે કે અક્ષરપુરુષ અર્થાત અવિનાશી પ્રભુથી બ્રહ્મ ઉત્પન્ન થયો, આ જ પ્રમાણ અથર્વવેદ કાંડ-૪ અનુવાક-૧ સૂકત-૩ માં છે કે પૂર્ણબ્રહ્મથી બ્રહ્મની ઉત્પત્તિ થઈ. તે જ પૂર્ણબ્રહ્મ (ભૂમિમ) ભૂમિ વગેરે નાના-મોટા સર્વ લોકોની રચના કરી. તે પૂર્ણબ્રહ્મ આ વિરાટ ભગવાન એટલે કે બ્રહ્મથી પણ મોટો છે એટલે કે એનો પણ માલિક છે. (ગીતામાં અર્જુનને ગીતા બોલવાવાળા બ્રહ્મ ભગવાન કહે છે કે અર્જુન તું તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા, ત્યાં ગયેલા ફરી પાછા અહીં નથી આવતા. તે પરમેશ્વર પણ મારો આરાધ્ય (પૂજ્ય) દેવ છે)

મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૯૦, મંત્ર-૧૫

સપ્તાસ્યાસન્પરિધયસિઃ સમ સમિધઃ કૃતાઃ ।

દેવા યદ્યજ્ઞં તન્વાના અબધ્નન્પુરુષં પશુમ ॥ ૧૫ ॥

અનુવાદ : (સપ્ત) સાત સંખ ધ્રુહ્યાંડ તો પરધ્રુહના તથા (ત્રિસપ્ત) એકવીસ ધ્રુહ્યાંડ કાળ ધ્રુહના (સમધિઃ) કર્મ દંડ દુઃખરૂપી આગથી દુઃખી (કૃતાઃ) કરવાવાળા (પરિધયઃ) ગોળાકાર ઘેરા રૂપ સીમામાં (આસન્) વિદ્યમાન છે (યત્) જે (પુરુષમ્) પૂર્ણપરમાત્માની (યજ્ઞમ્) વિધિવત ધાર્મિક કર્મ એટલે કે પૂજા કરે છે (પશુમ) બલીના પશુ રૂપી કાળની જાળમાં કર્મબંધનમાં બંધાયેલા (દેવા) ભક્ત આત્માઓને (તન્વાનાઃ) કાળના દ્વારા રચેલી એટલે કે ફેલાવવામાં આવેલી પાપકર્મ બંધનની જાળથી (અબધ્નન્) બંધન રહિત કરે છે એટલે કે બંદી છોડાવવાવાળા બંદી છોડ છે.

ભાવાર્થ : સાત સંખ ધ્રુહ્યાંડ પરધ્રુહના તથા એકવીસ ધ્રુહ્યાંડ ધ્રુહના છે જેમાં ગોળાકાર સીમામાં બંધ પાપકર્મોની અગ્નિમાં બળી રહેલા પ્રાણીઓને વાસ્તવિક પૂજા વિધિ બતાવીને સાચી ઉપાસના કરાવે છે જેના કારણે બલી ચઠાવવાના પશુની જેમ જન્મમૃત્યુના કાળ (ધ્રુહ) ના ખાવા માટે તપ્તશિલાના કષ્ટથી પીડિત ભક્તાત્માઓને કાળની કર્મ બંધનની ફેલાવેલી જાળને તોડીને બંધન રહિત કરે છે એટલે કે (અર્થાત) બંધન છોડાવવાવાળા બંદીછોડ છે. આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૫, મંત્ર ૩૨માં છે કે- કવિરંધારિસિ (કવિર) કબીર પરમેશ્વર (અંધ) પાપનો (અરિ) શત્રુ (અસિ) છે એટલે કે પાપ વિનાશક કબીર છે. બભ્મારિસિ (બભ્મારિ) બંધનનો શત્રુ એટલે કે બંદી છોડ કબીર પરમેશ્વર (અસિ) છે.

મંડલ ૧૦, સુક્ત-૯૦, મંત્ર ૧૬

યજ્ઞેન યજ્ઞમયજન્ત દેવાસ્તાનિ ધર્માણિ પ્રથમાન્યાસન ।

તે હ નાર્ક મહિમાનઃ સચન્ત યત્ર પૂર્વે સાધ્યાઃ સન્તિ દેવાઃ ॥ ૧૬ ॥

અનુવાદ : જે (દેવાઃ) નિર્વિકાર દેવ સ્વરૂપ ભક્તાત્માઓ (અયજ્ઞમ્) અધૂરી ખોટી ધાર્મિક પૂજાના સ્થાને (યજ્ઞેન) સત્ય ભક્તિ ધાર્મિક કર્મના આધારે (અયજન્ત) પૂજા કરે છે (તાનિ)તે (ધર્માણિ) ધાર્મિક શક્તિ સંપન્ન (પ્રથમાનિ) મુખ્ય એટલે કે ઉત્તમ (આસન્) છે (તે હ) તે જ વાસ્તવમાં (મહિમાનઃ) મહાન ભક્તિશક્તિ યુક્ત થઈને (સાધ્યાઃ) સફળ ભક્તજન (નાકમ્) પૂર્ણ સુખદાયક પરમેશ્વરને (સચન્ત) ભક્તિ નિમિત્તકારણ એટલે કે સત્ ભક્તિની કમાઈથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે ત્યાં ચાલ્યા જાય છે (યત્ર) જ્યાં આગળ (પૂર્વે) પહેલાવાળી સૃષ્ટિના (દેવાઃ) પાપરહિત દેવ સ્વરૂપ ભક્તઆત્માઓ (સન્તિ) રહે છે.

ભાવાર્થ : જે નિર્વિકાર (જેમણે માંસ, દારૂ, તંબાકુના સેવનને ત્યજી દીધું છે તથા અન્ય બુરાઈઓથી રહિત છે તે) દેવ સ્વરૂપ ભક્ત આત્માઓ શાસ્ત્રવિધિ રહિત પૂજાને ત્યજીને શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધના કરે છે તે ભક્તિની

ક્રમાઈથી ઘનવાન બનીને કાળના ઋણથી મુક્ત થઈને પોતાની સત્યભક્તિની ક્રમાઈના કારણે તે સર્વ સુખદાયી પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરે છે એટલે કે સતલોકમાં ચાલ્યા જાય છે જ્યાં આગળ સૌ પ્રથમ રચેલી સૃષ્ટિના દેવ સ્વરૂપ એટલે કે પાપરહિત હંસ આત્માઓ રહે છે.

જેમ અમુક આત્માઓ તો કાળ (બ્રહ્મ)ની જાળમાં ફસાઈને અહિંચા આવી ગયા, અમુક પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માડોમાં આવી ગયા, તેમ છતાં અસંખ્ય આત્માઓ જેમનો વિશ્વાસ પૂર્ણપરમાત્મામાં અટલ રહ્યો, જે પતિવ્રતા પદથી પડ્યા નહિ તે ત્યાં જ રહી ગયા એટલા માટે અહીંયા તે જ વર્ણન પવિત્ર વેદોએ પણ સત્ય બતાવ્યું છે. આ જ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૮ ના શ્લોક ૮ થી ૧૦ માં વર્ણન છે કે જે સાદક પૂર્ણપરમાત્માની સત્ સાધના શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર કરે છે તે ભક્તિની ક્રમાઈના બળથી પૂર્ણપરમાત્માને પ્રાપ્ત થાય છે અર્થાત તેમની પાસે ચાલ્યો જાય છે. આનાથી સિદ્ધ થયું કે ત્રણ પ્રભુ છે-બ્રહ્મ-પરબ્રહ્મ- પૂર્ણબ્રહ્મ એમને જ (૧) બ્રહ્મ- ઈશ- ક્ષરપુરુષ (૨) પરબ્રહ્મ-ઈશ્વર - અક્ષરપુરુષ- અક્ષર બ્રહ્મ તથા (૩) પૂર્ણ બ્રહ્મ- પરમ અક્ષર બ્રહ્મ- પરમેશ્વર - સતપુરુષ વગેરે પર્યાયવાચી શબ્દોથી ઓળખવામાં આવે છે.

આજ પ્રમાણ ઋગ્વેદ મંડલ ૯ સૂક્ત ૯૬ મંત્ર ૧૭ થી ૨૦માં સ્પષ્ટ છે કે પૂર્ણપરમાત્મા કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) શિશુ (બાળક) રૂપ ધારણ કરીને પ્રગટ થાય છે તથા પોતાનું નિર્મળ જ્ઞાન એટલે કે તત્ત્વજ્ઞાન (કવિર્ગીર્ભિઃ) કબીર વાણીના દ્વારા પોતાના અનુયાયીઓને બોલી- બોલીને વર્ણન કરે છે. તે કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ) ના ધામ તથા પરબ્રહ્મ (અક્ષરપુરુષ)ના ધામ થી અલગ - જુદું જે પૂર્ણ બ્રહ્મ (પરમઅક્ષર પુરુષ)નું ત્રીજું ઋતધામ (સતલોક) છે, તેમાં આકારમાં બિરાજમાન છે તથા સતલોકથી ચૌથું અનામી લોક છે, તેમાં પણ આ જ કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) અનામી પુરુષ રૂપમાં મનુષ્ય સદૃશ (સ્વરૂપી) આકારમાં બિરાજમાન છે.

❁ “પવિત્ર શ્રીમદ્ દેવી મહાપુરાણમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ”

“બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવના માતા-પિતા”

(દુર્ગા અને બ્રહ્મના યોગથી બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને શિવનો જન્મ)

પવિત્ર શ્રીમદ્ દેવી મહાપુરાણમાં ત્રીજો સ્કંધ અધ્યાય ૧ થી ૩ ગીતાપ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત અનુવાદ કર્તા શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર તથા ચિમનલાલ ગૌસ્વામીજી

પાના નં. ૧૧૪ થી પાના નં. ૧૧૮ સુધી વિવરણ છે કે કેટલાય આચાર્યો ભવાનીને સંપૂર્ણ મનોરથ (ઈચ્છાઓ) પૂર્ણ કરવાવાળી બતાવે છે. તે પ્રકૃતિ કહેવાય છે તથા બ્રહ્મની સાથે અભેદ સંબંધ ધરાવે છે જેમ પત્નીને અર્ધાંગિની પણ કહે છે એટલે કે દુર્ગા બ્રહ્મ (કાળ)ની પત્ની છે. એક બ્રહ્માંડની સૃષ્ટિરચનાના વિષયમાં રાજા શ્રી પરિક્ષીતના પૂછવાથી શ્રી વ્યાસજીએ બતાવ્યું કે મેં શ્રી નારદજીને પૂછ્યું હતું કે હે દેવર્ષે ! આ

બ્રહ્માંડની રચના કઈ રીતે થઈ ? મારા આ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં શ્રી નારદજીએ કહ્યું કે મેં પણ મારા પિતા શ્રી બ્રહ્માજીને પૂછ્યું હતું કે, હે પિતાશ્રી, આ બ્રહ્માંડની રચના તમે કરી અથવા શ્રી વિષ્ણુજી આના રચયિતા છે અથવા શિવજી એ રચના કરી છે ? સાચે સાચું બતાવવાની કૃપા કરો. ત્યારે મારા પૂજ્ય પિતાશ્રી બ્રહ્માજીએ બતાવ્યું કે બેટા નારદ, મેં મને પોતાને કમળના ફૂલ ઉપર બેઠેલી હાલતમાં જોયો હતો, મને ખબર નથી કે આ અગાધ જળમાં હું ક્યાંથી ઉત્પન્ન થઈ ગયો ? એક હજાર વર્ષ સુધી પૃથ્વીનું અન્વેષણ કરતો રહ્યો, ક્યાંય જળનો ઓર- છોર (શરૂઆત-અંત) પામ્યો નહિ. પછી આકાશવાણી થઈ કે તપ કરો. એક હજાર વર્ષ સુધી તપ કર્યું. પછી સૃષ્ટિ કરવાની આકાશવાણી થઈ. એટલામાં મધુ તથા કૈટભ નામના બે રાક્ષસો આવ્યા, તેમના ભયથી હું કમળની ડાંડી પકડીને નીચે ઉતર્યો. ત્યાં ભગવાન વિષ્ણુજી શેષ શૈલ્યા પર અચેત પડ્યા હતા. તેમનામાંથી એક સ્ત્રી (પ્રેતની જેમ પ્રવેશલ દુર્ગા) નીકળી. તે આકાશમાં આભૂષણ પહેરેલ હાલતમાં દેખાવા લાગી. ત્યારે ભગવાન વિષ્ણુ હોશમાં આવ્યા. હવે હું તથા વિષ્ણુજી બંને હતા. એટલામાં ભગવાન શંકર પણ આવી ગયા. દેવીએ અમને વિમાનમાં બેસાડ્યા તથા બ્રહ્મ લોકમાં લઈ ગઈ. ત્યાં એક બ્રહ્મા એક વિષ્ણુ તથા એક શિવ અન્ય (બીજા જ) જોયા, પછી એક દેવીને જોઈ, તેને જોઈને વિષ્ણુજીએ વિવેક પૂર્વક નીચે મુજબનું વર્ણન કર્યું (બ્રહ્મ કાળે ભગવાન વિષ્ણુને ચેતના પ્રદાન કરી દીધી, તેને પોતાના બાળપણની યાદ આવી ગઈ ત્યારે બાળપણની વાર્તા સંભળાવી.)

પાના નં. ૧૧૯-૧૨૦ પર ભગવાન વિષ્ણુજીએ શ્રી બ્રહ્માજી તથા શ્રી શિવજીને કહ્યું કે આ આપણી પ્રણયની માતા છે, આ જ જગત જનની પ્રકૃતિદેવી છે. મેં આ દેવીને ત્યારે જોઈ હતી જ્યારે હું નાનો સરખો બાળક હતો, આ મને હિંચકામાં (પાલણમાં) ઝુલાવી રહી હતી.

ત્રીજો સ્કંદ પાના નં. ૧૨૩ પર શ્રી વિષ્ણુજીએ શ્રી દુર્ગાજીની સ્તુતિ કરતા કહ્યું- તમે શુદ્ધ સ્વરૂપા છો, આ સમગ્ર સંસાર તમારાથી જ ઉદ્ભાસિત થઈ રહ્યો છે, હું (વિષ્ણુ), બ્રહ્મા તથા શંકર અમે બધા તમારી કૃપાથી જ વિદ્યમાન છીએ. અમારો આવિર્ભાવ (જન્મ) તથા તિરોભાવ (મૃત્યુ) થયા કરે છે અર્થાત્ (એટલે કે) અમે પ્રણય દેવ નાશવાન છીએ, ફક્ત તમે જ નિત્ય (અવિનાશી) છો, જગતજનની છો, પ્રકૃતિ દેવી છો.

ભગવાન શંકર બોલ્યા- દેવી, અગર મહાભાગ વિષ્ણુ તમારાથી જ પ્રગટ (ઉત્પન્ન) થયા છે તો તેમના પછી ઉત્પન્ન થનાર બ્રહ્મા પણ તમારા જ બાળક થયા. પછી હું તમોગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર શું તમારું સંતાન ન થયો ? એટલે કે મને પણ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં તમે જ છો.

વિચાર કરો: ઉપરોક્ત વિવરણથી સિદ્ધ થયું કે શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી, શ્રી શિવજી નાશવાન છે. મૃત્યુંજય (અજર-અમર) તથા સર્વેશ્વર નથી તથા દુર્ગા (પ્રકૃતિ) ના પુત્રો છે તથા બ્રહ્મ (કાળ- સદાશિવ) એમના પિતા છે.

શ્રીજો સ્કંદ પાના નં. ૧૨૫ પર બ્રહ્માજીએ પૂછ્યું કે, હે માતા! વેદોમાં જે બ્રહ્મ કહ્યા છે તે તમે જ છો કે કોઈ અન્ય પ્રભુ છે? આના ઉત્તરમાં અહીં તો દુર્ગા કહી રહી છે કે હું તથા બ્રહ્મ એક જ છીએ. પછી આ જ સ્કંદ પાના નં. ૧૨૯ પર કહ્યું છે કે હવે મારું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે વિમાન પર બેસીને તમે લોકો શીઘ્ર પધારો (જાઓ). કોઈ મુશ્કેલ કાર્ય કે પરિસ્થિતિ ઉભી થતા જ્યારે તમે મને યાદ કરશો, ત્યારે હું સામે આવી જઈશ. દેવતાઓ, મારુ (દુર્ગાનું) તથા બ્રહ્મનું ધ્યાન તમારે સદાય કરતા રહેવું જોઈએ. અમારું બજ્રેનું સ્મરણ કરતા રહેશો તો તમારા કાર્યો સિદ્ધ થવામાં જરા પણ સંદેહ (શંકા) નથી.

ઉપરોક્ત વ્યાખ્યાથી સ્વસિદ્ધ છે કે દુર્ગા (પ્રકૃતિ) તથા બ્રહ્મ (કાળ) જ પ્રણેય દેવતાઓના માતા-પિતા છે તથા બ્રહ્મા- વિષ્ણુ- તથા શિવજી નાશવાન છે તથા પૂર્ણ શક્તિયુક્ત નથી.

પ્રણેય દેવતાઓ (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી, શ્રી શિવજી)ના લગ્ન દુર્ગા (પ્રકૃતિદેવી) એ કર્યા. પાના નં. ૧૨૮-૧૨૯ પર શ્રીજા સ્કંદમાં. ગીતાઅધ્યાય નં. ૭ નો શ્લોક નં. ૧૨

યે, ચ, એવ, સાત્વિકાઃ ભાવાઃ રાજસાઃ, તામસાઃ, ચ. યે. ।

મતઃ. એવ, ઈતિ, તાન, વિદ્ધિ, ન, તુ, અહમ, તેષુ, તે, મયિ ॥

અનુવાદ :- (ચ) અને (એવ) પણ (યે) જે (સાત્વિકાઃ) સત્વગુણ વિષ્ણુજીથી સ્થિતિ (ભાવાઃ) ભાવ છે અને (યે) જે (રાજસાઃ) રજોગુણ બ્રહ્માજીથી ઉત્પત્તિ (ચ) તથા (તામસાઃ) તમોગુણ શિવથી સંહાર છે (તાન)તે બધાને તું (મતઃએવ) મારા દ્વારા સુનિયોજિત નિયમોનુસાર જ થવાવાળા છે (ઈતિ) એમ (વિદ્ધિ) જાણ (તુ) પરંતુ વાસ્તવમાં (તેષુ) તેમનામાં (અહમ્) હું અને (તે) તે (મયિ) મારામાં (ન) નથી.

* “પવિત્ર શિવ મહાપુરાણમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ”

(કાળ બ્રહ્મ તથા દુર્ગાથી વિષ્ણુ, બ્રહ્મા અને શિવની ઉત્પત્તિ)

આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર શ્રી શિવ પુરાણ ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત, અનુવાદકર્તા શ્રી હનુમાન પ્રસાદ પોદ્દાર આના અધ્યાય ૬ રૂદ્રસંહિતા, પાના નં ૧૦૦ પર કહ્યું છે કે- જે મૂર્તિ રહિત પરબ્રહ્મ છે, તેની જ મૂર્તિ ભગવાન સદાશિવ છે. એમના શરીરમાંથી એક શક્તિ નીકળી, તે શક્તિ અંબિકા, પ્રકૃતિ (દુર્ગા), ત્રિદેવ જનની (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજીને ઉત્પન્ન કરવાવાળી માતા) કહેવાઈ, જેની આઠ ભુજાઓ છે. તે જે સદાશિવ છે, તેમને શિવ, શંભુ અને મહેશ્વર પણ કહે છે. (પાના નં. ૧૦૧ પર) તે પોતાનાં બધાં અંગો પર ભસ્મ લગાડી રાખે છે. તે કાળરૂપી બ્રહ્મે એક શિવલોક નામના ક્ષેત્રનું નિર્માણ કર્યું. પછી બજ્રેએ પતિ-પત્નીનો વ્યવહાર કર્યો જેનાથી એક પુત્ર ઉત્પન્ન થયો. તેનું નામ વિષ્ણુ રાખ્યું. (પાના નં. ૧૦૨).

પછી રૂદ્રસંહિતા અધ્યાય નં. ૭ પાના નં. ૧૦૩ પર બ્રહ્માજીએ કહ્યું કે મારી ઉત્પત્તિ પણ ભગવાન સદાશિવ (બ્રહ્મ-કાળ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)ના સંયોગથી એટલે કે પતિ-પત્નીના વ્યવહારથી થઈ. પછી મને બેભાન કરી દીધો.

પછી રૂદ્રસંહિતા અધ્યાય નં. ૯ પાના નં. ૧૧૦ પર કહ્યું છે કે આ પ્રમાણે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા રૂદ્ર આ ત્રણેય દેવતાઓમાં ગુણ છે, પરંતુ શિવ (કાળ-બ્રહ્મ) ગુણાતીત માનવામાં આવ્યા છે.

અહિંચા ચાર સિદ્ધ થયા એટલે કે સદાશિવ (કાળ-બ્રહ્મ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)થી જ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ ઉત્પન્ન થયા છે. ત્રણેય ભગવાન (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજી)ની માતાજી શ્રી દુર્ગાજી તથા પિતાજી શ્રી જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ) છે. આ જ ત્રણેય પ્રભુ રજગુણ, બ્રહ્માજી, સતગુણ-વિષ્ણુજી, તમોગુણ- શિવજી છે.

❁ “પવિત્ર શ્રીમદ્ભાગવત ગીતાજીમાં સૃષ્ટિ રચનાનું પ્રમાણ”

આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય ૧૪ શ્લોક ૩થી ૫ સુધી છે. બ્રહ્મ (કાળ) કહી રહ્યો છે કે પ્રકૃતિ (દુર્ગા) તો મારી પત્ની છે, હું બ્રહ્મ (કાળ) તેનો પતિ છું. અમે બંનેના સંયોગથી સર્વ પ્રાણીઓ સહિત ત્રણેય ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્માજી, સતગુણ-વિષ્ણુજી, તમગુણ- શિવજી)ની ઉત્પત્તિ થઈ છે. હું (બ્રહ્મ) સર્વ પ્રાણીઓનો પિતા છું તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) એમની માતા છે. હું એના ઉદરમાં બીજ સ્થાપન (સ્થાપિત) કરું છું. જેનાથી સર્વ પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે. પ્રકૃતિ (દુર્ગા)થી ઉત્પન્ન ત્રણેય ગુણ (રજગુણ બ્રહ્મા, સતગુણ વિષ્ણુ તથા તમગુણ (શિવ) જીવને કર્મ આધારથી શરીરમાં બાંધે છે.

આ જ પ્રમાણ અધ્યાય ૧૫, શ્લોક ૧ થી ૪ તથા ૧૬, ૧૭ માં પણ છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫નો શ્લોક નં. ૧

ઉર્ધ્વમૂલમ, અધઃશાખમ, અશ્વત્થમ, પ્રાહુઃ, અવ્યયમ્ ।

છન્દાંસિ, યસ્ય, પર્ણાનિ, યઃ, તમ, વેદ, સઃ, વેદવિત્ ॥

અનુવાદ : (ઉર્ધ્વમૂલમ) ઉપરની તરફ પૂર્ણપરમાત્મા આદિ પુરૂષ પરમેશ્વરરૂપી મૂળવાળું (અધઃશાખમ) નીચેની તરફ ત્રણે ગુણ રજગુણ બ્રહ્મા, સતગુણ વિષ્ણુ, તમગુણ શિવરૂપી શાખાવાળું (અવ્યયમ્) અવિનાશી (અશ્વત્થમ્) વિસ્તારિત પીપળળું વૃક્ષ છે, (યસ્ય) જેના (છન્દાંસિ) જેવી રીતે વેદમાં છંદ છે એવી રીતે સંસારરૂપી વૃક્ષના પણ નાના-નાના ભાગ અને ડાળખીઓ (પર્ણાનિ) પાંદડા (પ્રાહુઃ) કહ્યા છે (તમ્) તે સંસારરૂપી વૃક્ષને (યઃ) જે (વેદ) સર્વ અંગો સહિત જાણે છે (સઃ) તે (વેદવિત્) પૂર્ણજ્ઞાની એટલે કે તત્ત્વદર્શી છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫ નો શ્લોક નં. ૨

અધઃ ચ, ઉર્ધ્વમ, પ્રસૂતાઃ, તસ્ય, શાખાઃ, ગુણપ્રવૃદ્ધાઃ,

વિષયપ્રવાલાઃ, અધઃ, ચ, મૂલાનિ, અનુસન્તતાનિ, કર્માનુબન્ધીનિ, મનુષ્યલોકે ॥

અનુવાદ : (તસ્ય) તે વૃક્ષની (અધઃ) નીચે (ચ) તથા (ઉર્ધ્વમ) ઉપર (ગુણપ્રવૃદ્ધાઃ) ત્રણેય ગુણો બ્રહ્મા- રજોગુણ, વિષ્ણુ- સતોગુણ, શિવ- તમોગુણ રૂપી (પ્રસૂતા) ફેલાયેલી (વિષયપ્રવાલાઃ) વિકાર-કામ, ક્રોધ, મોહ, લોભ, અહંકારરૂપી કુંપળો (શાખાઃ) ડાળીઓ - બ્રહ્મા, વિષ્ણુ,

શિવ (કર્માનુબન્ધીનિ) જીવને કર્મોમાં બાંધી રાખવાની (મૂલાનિ) મૂળ અર્થાત્ મુખ્ય કારણ છે (ચ) તથા (મનુષ્યલોકે) મનુષ્યલોક અર્થાત્ પૃથ્વી લોકમાં (અદઃ) નીચે નરક, ચૌચાસી લાખ યોનીઓમાં (ઉદર્ધમ) ઉપર સ્વર્ગ લોક વગેરેમાં (અનુસન્તતાનિ) વ્યવસ્થિત કરી રાખેલ છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૩

ન, રુપમ્, અસ્ય, ઈહ, તથા, ઉપલભ્યતે, ન અન્તઃ ન, ચ, આદિઃ, ન, ચ, સમ્પ્રતિષ્ઠા, અશ્ચત્થમ, એનમ્, સુવિરુઢમૂલમ, અસંગશસ્ત્રેણ, દૃઢેન, છિત્વા॥

અનુવાદ : (અસ્ય) આ રચનાની (ન) નહીં (આદિઃ) શરૂઆત (ચ) તથા (ન) ન તો (અન્તઃ) અંત છે (ન) ન તો (તથા) તેવું (રુપમ્) સ્વરુપ (ઉપલભ્યતે) મળી આવે છે (ચ) તથા (ઈહ) અહીં વિચારકાળમાં એટલે કે મારા દ્વારા આપવામાં આવી રહેલ ગીતાજ્ઞાનમાં પૂર્ણ જાણકારી મને પણ (ન) નથી જ. (સમ્પ્રતિષ્ઠા) કારણકે સર્વબ્રહ્માંડોની રચનાની સારી રીતે સ્થિતિ છે તે અંગેનું જ્ઞાન મને પણ નથી (એનમ્) આ (સુવિરુઢમૂલમ) સારી રીતે સ્થાયી સ્થિતિવાળા (અશ્ચત્થમ) મજબૂત સ્વરૂપવાળા સંસારરૂપી વૃક્ષના જ્ઞાનને (અસંગશસ્ત્રેણ) પૂર્ણ જ્ઞાનરૂપી (દૃઢેન) દૃઢ સૂક્ષ્મ વેદ અર્થાત્ તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા જાણીને (છિત્વા) કાપીને એટલે કે નિરંજનની ભક્તિને ક્ષણિક એટલે કે ક્ષણભંગુર જાણીને બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ, બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મથી પણ આગળ પૂર્ણ બ્રહ્મની શોધ કરવી જોઈએ.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫ નો શ્લોક નં. ૪

તતઃ, પદમ્, તત, પરિમાર્ગિતવ્યમ્, યસ્મિન, ગતાઃ, ન, નિવર્તન્તિ, ભૂયઃ।
તમ, એવ, ચ, આદમ્, પુરુષમ્, પ્રપદ્યે, યતઃ, પ્રવૃત્તિઃ, પ્રસૂતા, પુરાણી॥

અનુવાદ : જ્યારે તત્ત્વદર્શી સંત મળી જાય (તતઃ) ત્યારબાદ (તત્) તે પરમાત્માના (પદમ્) પદ સ્થાન અર્થાત્ સતલોકને (પરિમાર્ગિતવ્યમ્) સારી રીતે શોધવો જોઈએ (યસ્મિન) જેમાં (ગતાઃ) ગયેલા સાધક (ભૂયઃ) ફરી (ન, નિવર્તન્તિ) પાછા વળીને સંસારમાં નથી આવતા (ચ) અને (યતઃ) જે પરમાત્મા- પરમ અક્ષર બ્રહ્મથી (પુરાણી) આદિ (પ્રવૃત્તિઃ) રચના- સૃષ્ટિ (પ્રસૂતા) ઉત્પન્ન થઈ છે (તમ્) અજ્ઞાત (આદમ્) આદિ યમ એટલે કે હું કાળ નિરંજન (પુરુષમ્) પૂર્ણ પરમાત્માની (એવ) જ (પ્રપદ્યે) હું શરણમાં છું તથા તેની જ પૂજા કરું છું.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૧૬

દ્વૌ, ઈમૌ, પુરુષૌ, લોકે, ક્ષરઃ, ચ, અક્ષરઃ, એવ, ચ,
ક્ષરઃ, સર્વાણિ, ભૂતાનિ, કૂટસ્થઃ, અક્ષરઃ, ઉચ્યતે॥

અનુવાદ : (લોકે) આ સંસારમાં (દ્વૌ) બે પ્રકારના (ક્ષરઃ) નાશવાન (ચ) તથા (અક્ષરઃ) અવિનાશી (પુરુષૌ) ભગવાન છે (એવ) આ જ પ્રમાણે (ઈમૌ) આ બન્ને પ્રભુઓના લોકોમાં (સર્વાણિ) સંપૂર્ણ (ભૂતાનિ) પ્રાણીઓના શરીર તો (ક્ષરઃ) નાશવાન (ચ) તથા (કૂટસ્થઃ) જીવાત્મા (અક્ષરઃ) અવિનાશી (ઉચ્યતે) કહેવામાં આવે છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫, શ્લોક નં. ૧૭

ઉત્તમઃ, પુરુષઃ, તુ, અન્યઃ, પરમાત્મા, ઈતિ, ઉદાહૃતઃ,
યઃ, લોકત્રયમ્, આવિશ્ય, બિભર્તિ, અવ્યયઃ, ઈશ્વરઃ॥

અનુવાદ : (ઉત્તમઃ) ઉત્તમ (પુરુષઃ) પ્રભુ (તુ) તો (અન્યઃ) ઉપરોક્ત બન્ને પ્રભુઓ 'ક્ષર પુરુષ તથા અક્ષર પુરુષ'થી પણ અન્ય ૧ છે (ઈતિ) આ વાસ્તવમાં (પરમાત્મા) પરમાત્મા (ઉદાહૃતઃ) કહેવામાં આવ્યા છે (યઃ) જે (લોકત્રયમ્) ત્રણેય લોકોમાં (આવિશ્ય) પ્રવેશ કરીને (બિભર્તિ) બધાનું ધારણ-પોષણ કરે છે તેમજ (અવ્યયઃ) અવિનાશી (ઈશ્વરઃ) ઈશ્વર (પ્રભુઓમાં શ્રેષ્ઠ એટલે કે સમર્થ પ્રભુ) છે.

ભાવાર્થ : ગીતા જ્ઞાન દાતા પ્રભુએ કેવળ એટલું જ બતાવ્યું છે કે આ સંસાર ઊંઘા લટકેલા વૃક્ષ સમાન જાણો. ઉપર ૧૬ (મૂળ) તો પૂર્ણપરમાત્મા છે. નીચે ડાળીઓ વગેરે અન્ય હિસ્સા જાણો. આ સંસારરૂપી વૃક્ષના પ્રત્યેક ભાગનું અલગ અલગ વિવરણ જે સંત જાણે છે તે તત્ત્વદર્શી સંત છે જેના વિષયમાં ગીતા અધ્યાય-૪ શ્લોક નં. ૩૪ માં કહ્યું છે. ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક નં. ૨-૩ માં ફક્ત એટલું જ કહ્યું છે કે ત્રણ ગુણરૂપી શાખા છે. અહીં વિચારકાળમાં અર્થાત ગીતામાં તમને હું (ગીતા જ્ઞાન દાતા) પૂર્ણ જાણકારી નહિ આપી શકું, કારણ કે મને આ સંસારની રચનાની ઉત્પત્તિ અને અંતનું જ્ઞાન નથી. તેના માટે ગીતા અધ્યાય ૪ શ્લોક નં. ૩૪ માં કહ્યું છે કે કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતથી તે પૂર્ણપરમાત્માનું જ્ઞાન જાણો, આ ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક નં. ૧ માં એ તત્ત્વદર્શી સંતની ઓળખાણ બતાવીને કહ્યું છે કે તે તત્ત્વદર્શી સંત સંસારરૂપી વૃક્ષના પ્રત્યેક ભાગનું જ્ઞાન કરાવશે તેમને જ પૂછો. ગીતા અધ્યાય ૧૫ ના શ્લોક ૪ માં કહ્યું છે કે તે તત્ત્વદર્શી સંતના મળી ગયા પછી તે પરમપદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી જોઈએ અર્થાત તે તત્ત્વદર્શી સંતના બતાવ્યા અનુસાર સાધના કરવી જોઈએ જેનાથી પૂર્ણમોક્ષ (અનાદિ મોક્ષ) પ્રાપ્ત થાય છે. ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧૬-૧૭ માં સ્પષ્ટ કર્યું છે કે ત્રણ પ્રભુ છે : એક ક્ષરપુરુષ (બ્રહ્મ) બીજા અક્ષરપુરુષ (પરબ્રહ્મ) અને ત્રીજા પરમ અક્ષરપુરુષ (પૂર્ણ બ્રહ્મ). ક્ષર પુરુષ તથા અક્ષર પુરુષ વાસ્તવમાં અવિનાશી નથી. તે અવિનાશી પરમાત્મા તો આ બન્નેથી અન્ય ૧ છે. તે જ ત્રણે લોકોમાં પ્રવેશ કરીને સર્વનું ધારણપોષણ કરે છે.

ઉપરોક્ત શ્રીમદ્ભગવત ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧ થી ૪ તથા ૧૬-૧૭માં આ પ્રમાણિત થયું કે ઊંઘા લટકેલા સંસારરૂપી વૃક્ષનું મૂળ એટલે કે ૧૬ તો પરમ અક્ષર બ્રહ્મ એટલે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ છે જેના દ્વારા પૂર્ણ વૃક્ષનું પાલન થાય છે તથા વૃક્ષનો જે ભાગ પૃથ્વીની બહાર જમીન સાથે દેખાય છે તે થડ હોય છે તેને અક્ષરપુરુષ એટલે કે પરબ્રહ્મ જાણો. તે થડથી ઉપર જતાં આગળના ભાગે બીજી મોટી ડાળીઓ નીકળે છે તે પૈકીમાંની એક ડાળીને બ્રહ્મ એટલે કે ક્ષર પુરુષ જાણો તથા તે જ ડાળીથી અન્ય ત્રણ શાખાઓ નીકળે છે, તેમને બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ જાણો તથા

શાખાઓથી આગળ પાંદડાંઓના રૂપમાં સાંસારિક પ્રાણી જાણો. ઉપરોક્ત ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧૬-૧૭માં સ્પષ્ટ છે કે ક્ષર પુરૂષ (બ્રહ્મ) તથા અક્ષર પુરૂષ (પરબ્રહ્મ) તથા આ બંનેના લોકોમાં જેટલા પ્રાણી છે તેમના સ્થૂળ શરીર તો નાશવાન છે તથા જીવાત્મા અવિનાશી છે એટલે કે ઉપરોક્ત બંને પ્રભુ તથા તેમની અતર્ગત દરેક પ્રાણી નાશવાન છે. ભલે જ અક્ષર પુરૂષ (પરબ્રહ્મ)ને અવિનાશી કહ્યો છે પરંતુ વાસ્તવમાં અવિનાશી પરમાત્મા તો આ બંનેથી અન્ય (જુદો) છે. તે ત્રણેય લોકોમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું પાલન-પોષણ કરે છે. ઉપરોક્ત વિવરણમાં ત્રણ પ્રભુઓના જુદા-જુદા વિવરણ આપ્યા છે.

❁ “પવિત્ર બાઈબલ તથા પવિત્ર કુરાન શરીરમાં સૃષ્ટિ રચનાનું પ્રમાણ”
આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર બાઈબલમાં તથા કુરાન શરીરમાં પણ છે.

કુરાન શરીરમાં પવિત્ર બાઈબલનું પણ જ્ઞાન છે, એટલા માટે આ બંને પવિત્ર સદ્ગ્રંથોએ મળીને પ્રમાણિત કર્યું છે કે કોણ તથા કેવો છે સૃષ્ટિ રચનાહાર તથા તેનું વસ્તવિક નામ શું છે ?

પવિત્ર બાઈબલ (ઉત્પત્તિ ગ્રંથ પાના નં. ૨ પર, અધ્યાય ૧:૨૦ - ૨:૫ પર)

છઠ્ઠો દિવસ :- પ્રાણી અને મનુષ્ય - અન્ય પ્રાણીઓની રચના કરીને ૨૬. પછી પરમેશ્વરે કહ્યું અમે મનુષ્યને પોતાના સ્વરૂપ અનુસાર પોતાની સમાનતામાં બનાવ્યા, જે સર્વ પ્રાણીઓને કાબૂમાં રાખશે. ૨૭. ત્યારે પરમેશ્વરે મનુષ્યને પોતાના સ્વરૂપ અનુસાર ઉત્પન્ન કર્યો, નર અને નારી બનાવીને મનુષ્યોની સૃષ્ટિ કરી.

૨૮. પ્રભુએ મનુષ્યોના ખાવા માટે જેટલા બીજવાળા નાના છોડ તથા જે વૃક્ષોમાં બીજવાળા ફળ થાય છે તે ભોજન માટે પ્રદાન કર્યા છે, (માંસ ખાવાનું નથી કહ્યું)

સાતમો દિવસ : વિશ્રામનો દિવસ

પરમેશ્વરે છ દિવસમાં સર્વ સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ કરી તથા સાતમા દિવસે વિશ્રામ કર્યો.

પવિત્ર બાઈબલે સિદ્ધ કરી દીધું કે પરમાત્મા માનવ સદૃશ શરીરમાં છે, જેમણે છ દિવસમાં સર્વ સૃષ્ટિની રચના કરી તથા પછી વિશ્રામ કર્યો.

પવિત્ર કુરાન શરીર (સુરત કુર્કાનિ ૨૫, આયાત ૫૨, ૫૮, ૫૯)

આયાત ૫૨ :-

ફલા તુતિઅલ-કાફિરન વ જહિદ્હુમ બિહી જિહાદન કબીરા (કબીરન) | ૫૨ |

આનો ભાવાર્થ છે કે હજરત મોહમ્મદજીનો ખુદા (પ્રભુ) કહી રહ્યો છે કે હે પૈગમ્બર ! તમે કાફીરો (જે એક પ્રભુની ભક્તિ ત્યજીને અન્ય દેવી-દેવતાઓ તથા મૂર્તિ વગેરેની પૂજા કરે છે) નું કહ્યું માનતા નહિ, કારણ કે તે લોકો કબીરને પૂર્ણપરમાત્મા નથી માનતા. તમે મારા દ્વારા આપેલા આ કુરાનના જ્ઞાનના આધાર પર અટલ રહેજો કે કબીર જ પૂર્ણપ્રભુ

છે તથા કબીર અલ્લાહને માટે સંઘર્ષ કરજો (લડતા નહીં) એટલે કે અડગ-મક્કમ રહેજો .

આયાત-૫૮ :-

વ તવક્કલ અલલ-હરિલ્લજી લા યમૂતુ વ સબ્બિહ બિહમદિહી વ કફા બિહી બિજુનૂબિ ઈબાદિહી ખબીરા (કબીરા) ॥ ૫૮ ॥

ભાવાર્થ છે કે હજરત મોહમ્મદજી જેને પોતાનો પ્રભુ માને છે તે અલ્લાહ (પ્રભુ) કોઈ બીજા જ પૂર્ણપ્રભુની તરફ ઈશારો કરી રહ્યા છે કે એ પૈગમ્બર તે કબીર પરમાત્મા પર વિશ્વાસ રાખ. જે તને જિંદા મહાત્માના રૂપમાં આવીને મળ્યા હતા. તે ક્યારેય મરણ પામવાવાળા નથી એટલે કે હકીકતમાં અવિનાશી છે. તારીફની સાથે તેની પાકી (પવિત્ર મહિમા)ના ગુણગાન કરતો રહે, તે કબીર અલ્લાહ (કર્વિદેવ) પૂજના યોગ્ય છે તથા પોતાના ઉપાસકોના સર્વ (બધા જ) પાપોનો વિનાશ કરવાવાળા છે.

આયાત ૫૯ :-

અલ્લજી ખલકસ્સમાવાતિ વલઅર્જ વ મા બૈનહુમા ફી સિત્તાતિ અય્યામિન સુમ્મસ્તવા અલલ્અર્શિ અર્હમાનુ ફસૂઅલ બિહી ખબીરન્ (કબીરન્) । ૫૯ ।

ભાવાર્થ છે કે હજરત મોહમ્મદને કુરાન શરીફ બોલવાવાળો પ્રભુ (અલ્લાહ) કહી રહ્યો છે કે તે કબીર પ્રભુ તે જ છે જેમણે જમીન તથા આસમાનની વચ્ચે જે કંઈ પણ વિદ્યમાન છે- સર્વ સૃષ્ટિની રચના છ દિવસમાં કરી તથા સાતમા દિવસે ઉપર પોતાના સત્યલોકમાં સિંહાસન પર બિરાજમાન થઈ (બેસી) ગયા. તેમના વિષયમાં જાણકારી કોઈ (બાખબર) તત્ત્વદર્શી સંતને પૂછો.

તે પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિ કઈ રીતે થશે તથા વાસ્તવિક જ્ઞાન તો કોઈ તત્ત્વદર્શી સંત (બાખબર)ને પૂછો, હું નથી જાણતો.

ઉપરોક્ત બન્ને પવિત્ર ઘર્મો (ઈસાઈ તથા મુસલમાન)ના પવિત્ર શાસ્ત્રોએ પણ હળીમળીને પ્રમાણિત કરી દીધું કે સર્વ સૃષ્ટિ રચનહાર, સર્વ પાપ વિનાશક, સર્વ શક્તિમાન, અવિનાશી પરમાત્મા માનવ સદ્ગુણ (સ્વરૂપી) શરીરમાં આકારમાં છે તથા સત્યલોકમાં રહે છે. તેનું નામ કબીર છે, તેને જ અલ્લાહુ અકબિરુ પણ કહે છે.

માનનીય ઘર્મદાસજીએ પૂજ્ય કબીર પ્રભુને પૂછ્યું કે હે સર્વશક્તિમાન ! આજ સુધી આ તત્ત્વજ્ઞાન કોઈએ નથી બતાવ્યું, વેદોના મર્મજ્ઞ જ્ઞાનિઓએ પણ નથી બતાવ્યું. આનાથી સિદ્ધ થાય છે કે ચારેય પવિત્ર વેદ તથા પવિત્ર ચારેય કતેબ (કુરાન શરીફ વગેરે) ખોટા છે ત્યારે પૂર્ણપરમાત્માએ કહ્યું :-

કબીર, વેદ કતેબ ઝૂઠે નહીં ભાઈ, ઝૂઠે હૈં જો સમઝે નાહિં ।

ભાવાર્થ છે કે ચારેય પવિત્ર વેદ (ઋગ્વેદ- અથર્વવેદ- યજુર્વેદ સામવેદ) તથા પવિત્ર ચારેય કતેબ (કુરાન શરીફ-બજૂર- તૌરાત-ઈબિલ) ખોટા નથી. પરંતુ જે એમને નથી સમજી શક્યા તે નાદાન (મૂર્ખ/બૂઠા) છે.

❁ “પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિર દેવ)જીની અમૃતવાણીમાં સૃષ્ટિરચના”

વિશેષ : નીચે દર્શાવેલ અમૃતવાણી સને ૧૪૦૩થી [જ્યારે પૂજ્ય કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) લીલા દરમિયાન શરીરથી પાંચ વર્ષના થયા] સને ૧૫૧૮ [જ્યારે કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) મગહર સ્થાનથી સહશરીર સતલોક ગયા] ની વચ્ચેના સમય દરમિયાન આશરે ૬૦૦ વર્ષ અગાઉ પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)જીના દ્વારા પોતાના નિજી (અંગત) સેવક (દાસભક્ત) માનનીય ધર્મદાસ સાહેબજીને સંભળાવી હતી તથા ધની ધર્મદાસજીએ લિપિબદ્ધ કરી હતી. પરંતુ તે સમયના પવિત્ર હિન્દુઓ તથા પવિત્ર મુસલમાનોના નાદાન ગુરુઓ (નીમ-હકીમો) એ કહ્યું કે આ ધાણક (જુલાહો-વણકર) કબીર જુહો છે. કોઈપણ સદ્ગ્રંથમાં શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજીના માતા-પિતાનું નામ નથી. આ ત્રણેય પ્રભુ અવિનાશી છે એમના જન્મ-મૃત્યુ નથી થતા. તેમજ પવિત્ર વેદો તથા પવિત્ર કુરાન શરીર વગેરેમાં પણ કબીર પરમેશ્વરનું પ્રમાણ નથી તથા પરમાત્માને નિરાકાર લખ્યા છે. અમે દરરોજ વાંચીએ છીએ. ભોળા આત્માઓએ તે ચાલાક ગુરુઓ પર વિશ્વાસ કરી લીધો કે સાચે જ આ કબીર વણકર ધાણક- તો અશિક્ષિત છે તથા ગુરુજી શિક્ષિત છે, માટે સાચું કહી રહ્યા હશે. આજે તે જ સચ્ચાઈ (સત્યતા) પ્રકાશમાં આવી રહી છે તથા આપણા સર્વ પવિત્ર ધર્મોના પવિત્ર સદ્ગ્રંથો સાક્ષી છે. આનાથી સિદ્ધ થયું કે પૂર્ણપરમેશ્વર, સર્વ સૃષ્ટિ રચનહાર, કુલ (સર્વસ્વના) કરતાર તથા સર્વજ્ઞ કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) જ છે જે કાશી (બનારસ)માં કમળના ફૂલ પર પ્રગટ થયા તથા ૧૨૦ વર્ષ સુધી વાસ્તવિક તેજોમય શરીરની ઉપર માનવ સદૃશ (સ્વરૂપી) શરીર હળવા તેજપુંજવાળું બનાવીને રહ્યા તથા પોતાના દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિનું ઠીક-ઠીક/સાચે-સાચું (વાસ્તવિક તત્ત્વ)જ્ઞાન આપીને સહશરીર સતલોક ચાલી ગયા. પ્રેમી પાઠક કૃપા કરી વાંચો નીચે દર્શાવેલ પરમેશ્વર કબીર સાહેબજી દ્વારા ઉચ્ચારેલ અમૃતવાણી :-

ધર્મદાસ યહ જગ બોરાના । કોઈ ન જાને પદ નિરવાના ॥

યહિ કારન મેં કથા પસારા । જગસે કહિયો રામ નિયારા ॥

યહી જ્ઞાન જગ જીવ સુનાઓ । સબ જીવોંકા ભરમ નશાઓ ॥

અબ મેં તુમસે કહોં ચિતાઈ । ત્રયદેવનકી ઉત્પત્તિ ભાઈ ॥

કુછ સંક્ષેપ કહોં ગુહરાઈ । સબ સંશય તુમ્હરે મિટ જાઈ ॥

ભરમ ગયે જગ વેદ પુરાના । આદિ રામકા ભેદ ન જાના ॥

રામ રામ સબ જગત બખાને । આદિ રામ કોઈ બિરલા જાને ॥

જ્ઞાની સુને સો હિરદૈ લગાઈ । મૂર્ખ સુને સો ગમ્ય ના પાઈ ॥

મૌ અષંગી પિતા નિરંજન । વે જમ દારુણ વંશન અંજના ॥

પહિલે કીન્હ નિરંજન રાઈ । પીછેસે માયા ઉપજાઈ ॥

માયા રુપ દેખ અતિ શોભા । દેવ નિરંજન તન મન લોભા ॥
 કામદેવ ધર્મરાય સત્તાયે । દેવી કો તુરતહી ધર ખાયે ॥
 પેટ સે દેવી કરી પુકારા । સાહબ મેરા કરો ઉભારા ॥
 ટેર સુની તબ હમ તહોં આયે । અષ્ટંગી કો બંદ છુડાયે ॥
 સતલોક મેં કીન્હા દુરાચારિ, કાલ નિરંજન દિન્હા નિકારિ ॥
 માયા સમેત દિયા ભગાઈ, સોલહ સંખ કોસ દૂરી પર આઈ ॥
 અષ્ટંગી ઔર કાલ અબ દોઈ, મંદ કર્મ સે ગએ ભિગોઈ ॥
 ધર્મરાય કો હિકમત કીન્હા । નખ રેખા સે ભગકર લીન્હા ॥
 ધર્મરાય કીન્હોં ભોગ વિલાસા । માયા કો રહી તબ આસા ॥
 તીન પુત્ર અષ્ટંગી જાયે । બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવ નામ ધરાયે ॥
 તીન દેવ વિસ્તાર ચલાયે । ઈનમેં યહ જગ ધોખા ખાયે ॥
 પુરુષ ગમ્ય કેસે કો પાવે । કાલ નિરંજન જગ ભરમાવે ॥
 તીન લોક અપને સુત દીન્હા । સુત્ર નિરંજન બાસા લીન્હા ॥
 અલખ નિરંજન સુત્ર ઠિકાના । બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવ ભેદ ન જાના ॥
 તીન દેવ સો ઉનકો ધાવેં । નિરંજન કા વે પાર ના પાવેં ॥
 અલખ નિરંજન બડા બટપારા । તીન લોક જિવ કીન્હ અહારા ॥
 બ્રહ્મા વિષ્ણુ શિવ નહીં બચાયે । સકલ ખાય પુન ધૂર ઉડાયે ॥
 તિનકે સુત હૈં તીનોં દેવા । આંધર જીવ કરત હૈં સેવા ॥
 અકાલ પુરુષ કાહૂ નહિં ચીન્હાં । કાલ પાય સબહી ગહ લીન્હાં ॥
 બ્રહ્મ કાલ સકલ જગ જાને । આદિ બ્રહ્મકો ના પહિચાને ॥
 તીનોં દેવ ઔર ઔતારા । તાકો ભજે સકલ સંસારા ॥
 તીનોં ગુણકા યહ વિસ્તારા । ધર્મદાસ મેં કહોં પુકારા ॥
 ગુણ તીનોં કી ભક્તિ મેં, ભૂલ પરો સંસાર ।
 કહેં કબીર નિજ નામ બિન, કેસે ઉતરેં પાર ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં પરમેશ્વર કબીર સાહેબજી પોતાના નિજી
 (અંગત) સેવક શ્રી ધર્મદાસ સાહેબજીને કહી રહ્યા છે કે ધર્મદાસ આ સર્વ
 સંસાર તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી વિચલીત છે. કોઈને પૂર્ણમોક્ષમાર્ગ તથા
 પૂર્ણ સૃષ્ટિરચનાનું જ્ઞાન નથી. એટલા માટે હું તમને મારા દ્વારા રચેલી
 સૃષ્ટિની કથા સંભળાવું છું. બુદ્ધિમાન વ્યક્તિ તો તરત જ સમજી જશે.
 પરંતુ જે સર્વ પ્રમાણને જોઈને પણ નહિ માને તો તે નાદાન પ્રાણી કાળના
 પ્રભાવથી પ્રભાવિત છે, તે ભક્તિ યોગ્ય નથી. હવે હું બતાવું છું- ત્રણેય
 ભગવાનો (બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી તથા શિવજી)ની ઉત્પત્તિ કઈ રીતે થઈ ?
 એમની માતા તો અષ્ટાંગી (દુર્ગા) છે તથા પિતા જયોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ,
 કાળ) છે. પહેલા બ્રહ્મની ઉત્પત્તિ ઈડામાંથી થઈ. પછી દુર્ગાની ઉત્પત્તિ થઈ.
 દુર્ગાના રૂપ પર આસક્ત થઈને કાળ (બ્રહ્મ)એ ભૂલ (છેડતી) કરી, ત્યારે
 દુર્ગા (પ્રકૃતિ)એ તેના પેટમાં શરણ લીધી. હું ત્યાં ગયો જ્યાં જયોતિ

નિરંજન કાળ હતો. ત્યારે ભવાનીને બ્રહ્મના પેટમાંથી કાઢીને ૨૧ બ્રહ્માંડની સાથે ૧૬ સંખ કોસ દૂર મોકલી દીધા. જ્યોતિ નિરંજન (ધર્મરાયે) પ્રકૃતિ દેવી (દુર્ગા)ની સાથે ભોગ-વિલાસ કર્યો. આ બંનેના સંયોગથી પ્રણેય ગુણો (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજી)ની ઉત્પત્તિ થઈ. આ પ્રણેય ગુણો (રવોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજી)ની જ સાધના કરીને સર્વ પ્રાણી કાળબળમાં ફસાયેલાં છે. જ્યાં સુધી વાસ્તવિક મંત્ર નહિ મળે, પૂર્ણમોક્ષ કઈ રીતે થશે ?

વિશેષ : પ્રિય પાઠકજન વિચાર કરો કે શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજીની સ્થિતિ અત્યાર સુધી અવિનાશી બતાવવામાં આવી હતી. સંપૂર્ણ હિંદુ સમાજ હજુ સુધી પણ પ્રણેય પરમાત્માઓને અજર-અમર અને જન્મ-મૃત્યુ રહિત માનતા રહ્યા, જ્યારે આ પ્રણેય નાશવાન છે. એમના પિતા કાળરૂપી બ્રહ્મ તથા માતા દુર્ગા (પ્રકૃતિ/અષ્ટાંગી) છે. જેમ તમે આગળ પ્રમાણોમાં વાંચ્યું આ જ્ઞાન આપણા શાસ્ત્રોમાં પણ વિદ્યમાન છે, પરંતુ હિંદુસમાજના કળયુગી ગુરુઓ, ઋષિઓ, સંતોને જ્ઞાન નથી. જે શિક્ષક પાઠ્યક્રમ (સિલેબસ) થી જ અપરિચિત છે તે શિક્ષક યોગ્ય નથી (વિદ્વાન નથી), વિદ્યાર્થીઓના ભવિષ્યનો શત્રુ છે. આ જ પ્રમાણે જે ગુરુઓને આજ સુધી એ પણ ખબર નથી કે શ્રી બ્રહ્મા, શ્રી વિષ્ણુ તથા શ્રી શિવજીના માતા-પિતા કોણ છે ? તો તે ગુરુ, ઋષિ, સંત જ્ઞાનહીન છે. જે કારણથી સર્વ ભક્ત સમાજને શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ જ્ઞાન (લોકવેદ એટલે કે દંતકથા) સંભળાવીને અજ્ઞાનથી પરિપૂર્ણ કરી દીધા. શાસ્ત્રવિદિ વિરુદ્ધ ભક્તિસાધના કરાવીને પરમાત્માના વાસ્તવિક લાભ (પૂર્ણમોક્ષ)થી વંચિત રાખ્યા. બધાનો માનવજન્મ નષ્ટ કરી દીધો કારણ કે શ્રીમદ ભાગવત ગીતા અધ્યાય ૧૬ના શ્લોક ૨૩-૨૪ માં આ જ પ્રમાણ છે કે જે શાસ્ત્રવિદિ ત્યાગીને મનમરજીનું આચરણ-પૂજા કરે છે તેને કોઈ લાભ નથી થતો. પૂર્ણ પરમાત્મા કબીરજીએ સન ૧૪૦૩ થી જ સંપૂર્ણ શાસ્ત્રોચુક્ત જ્ઞાન પોતાની અમૃતવાણી (કબીરવાણી) માં બતાવવાનું શરૂ કર્યું હતું. પરંતુ તે અજ્ઞાની ગુરુઓએ આ જ્ઞાન ભક્ત સમાજ સુધી નહિ પહોંચવા દીધું જે હાલ વર્તમાનમાં સ્પષ્ટ થઈ રહ્યું છે. આનાથી સિદ્ધ થાય છે કે કર્વિદેવ (કબીર પ્રભુ) તત્ત્વદર્શી સંતરૂપમાં સ્વયં પૂર્ણ પરમાત્મા જ આવ્યા હતા.

❁ “માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજીની અમૃતવાણીમાં સૃષ્ટિરચનાનું પ્રમાણ”

આદિ રમૈણી (સદ્ગ્રંથ પાના નં ૬૯૦ થી ૬૯૨ સુધી)

આદિ રમૈણી અદલી સારા । જ દિન હોતે ધુંધુંકારા ॥ ૧ ॥

સત પુરૂષ કીન્હા પ્રકાશા । હમ હોતે તખત કબીર ખવાસા ॥ ૨ ॥

મન મોહીની સિરજ માયા । સતપુરુષ એક ખ્યાલ બનાયા ॥ ૩ ॥

ધર્મરાય સિરજે દરબાની । ચૌસઠ જુગતપ સેવા ઠાંની ॥ ૪ ॥

પુરુષ પૃથ્વી જકૂં દીન્હી । રાજ કરો દેવા આધીની ॥ ૫ ॥

બ્રહ્મં ઈકીસ રાજ તુમ્હ દીન્હા । મન કી ઈચ્છા સબ જુગ લીન્હા ॥ ૬ ॥

માયા મૂલ રૂપ એક છાજા । મોહિ લિયે જિનહૂં ધર્મરાજા ॥ ૭ ॥
 ધર્મ કા મન ચંચલ ચિત ધારયા । મન માયા કા રુપ બિચારા ॥ ૮ ॥
 ચંચલ ચેરી ચપલ ચિરાગા । યા કે પરસે સરબસ જાગા ॥ ૯ ॥
 ધર્મરાય કીયા મન કા ભાગી । વિષય વાસના સંગ સે જાગી ॥ ૧૦ ॥
 આદિ પુરુષ અદલી અનરાગી । ધર્મરાય દિયા દિલ સેં ત્યાગી ॥ ૧૧ ॥
 પુરુષ લોક સેં દીયા ઢહાહી । અગમ દીપ ચલિ આયે ભાઈ ॥ ૧૨ ॥
 સહજ દાસ જિસ દીપ રહંતા । કારણ કોંન કોંન કુલ પંથા ॥ ૧૩ ॥
 ધર્મરાય બોલે દરબાની । સુનો સહજ દાસ બ્રહ્મજ્ઞાની ॥ ૧૪ ॥
 ચૌસઠ જુગ હમ સેવા કીન્હી । પુરુષ પૃથિવી હમ કું દીન્હી ॥ ૧૫ ॥
 ચંચલ રુપ ભયા મન ભૌરા । મનમોહિની ઠગિયા ભૌરા ॥ ૧૬ ॥
 સતપુરુષ કે ના મન ભાયે । પુરુષ લોક સેં હમ ચલિ આયે ॥ ૧૭ ॥
 અગર દીપ સુનત બડભાગી । સહજ દાસ મેટો મન પાગી ॥ ૧૮ ॥
 બોલે સહજદાસ દિલ દાની । હમ તો ચાકર સત સહદાની ॥ ૧૯ ॥
 સતપુરુષ સેં અરજ ગુજરું । જબ તુમ્હારા બિવાણ ઉતારું ॥ ૨૦ ॥
 સહજ દાસ કો કીયા પીયાના । સત્યલોક લીયા પ્રવાના ॥ ૨૧ ॥
 સતપુરુષ સાહિબ સરબંગી । અવિગત અદલી અચલ અભંગી ॥ ૨૨ ॥
 ધર્મરાય તુમ્હારા દરબાની । અગર દીપ ચલિ ગયે પ્રાની ॥ ૨૩ ॥
 કોંન હુકમ કરી અરજ અવાજા । કહાં પઠાવૌ ઉસ ધર્મરાજા ॥ ૨૪ ॥
 ભઈ અવાજ અદલી એક સાયા । વિષય લોક જા તીન્યું બાયા ॥ ૨૫ ॥
 સહજ વિમોંન ચલે અધિકાઈ । છિન મેં અગર દીપ ચલિ આઈ ॥ ૨૬ ॥
 હમતો અરજ કરી અનરાગી । તુમ્હ વિષય લોક જાવો બડભાગી ॥ ૨૭ ॥
 ધર્મરાય કે ચલે વિમાના । માનસરોવર આયે પ્રાના ॥ ૨૮ ॥
 માનસરોવર રહન ન પાયે । દરૈ કબીરા થાંના લાયે ॥ ૨૯ ॥
 બંકનાલ કી વિષમી બાટી । તહાં કબીરા રોકી ઘાટી ॥ ૩૦ ॥
 ઈન પાંચો મિલિ જગત બંધાના । લખ ચૌરાસી જીવ સંતાના ॥ ૩૧ ॥
 બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર માયા । ધર્મરાય કા રાજ પઠાયા ॥ ૩૨ ॥
 ચૌહ ખોખા પુર ઝૂઠી બાજી । ભિસતિ બૈકુંઠ દગાસી સાજી ॥ ૩૩ ॥
 કૃતિમ જીવ ભુલાંને ભાઈ । નિજ ઘર કી તો ખબરિ ન પાઈ ॥ ૩૪ ॥
 સવા લાખ ઉપજેં નિત હંસા । એક લાખ વિનશેં નિત અંસા ॥ ૩૫ ॥
 ઉપતિ ખપતિ યાહ પ્રલય ફેરી । હર્ષ શોક જૌરા જમ જેરી ॥ ૩૬ ॥
 પાંચોં તત્ત્વ હૈં પ્રલય માઈહી । સત્વગુણ રજગુણ તમગુણ ઝાંઈ ॥ ૩૭ ॥
 આઠોં ઐંગ મિલી હૈ માયા । પિન્ડ બ્રહ્મંડ સકલ ભરમાયા ॥ ૩૮ ॥
 યા મેં સુરતિ શબ્દ કી ડોરી । પિન્ડ બ્રહ્મંડ લગી હૈ ખોરી ॥ ૩૯ ॥
 શ્વાસા પારસ મન ગહ રાખો । ખોલ્હિ કપાટ અમીરસ ચાખો ॥ ૪૦ ॥
 સુનાઉં હંસ શબ્દ સુન દાસા । અગમ દીપ હૈ અગ હૈ બાસા ॥ ૪૧ ॥
 ભવસાગર જમ દન્ડ જમાના । ધર્મરાય કા હૈ તલબાંના ॥ ૪૨ ॥

પાંચો ઉપર પદ કી નગરી । બાટ બિહંગમ બંકી ડગરી ॥ ૪૩ ॥
 હમરા ધર્મરાય સોં દાવા । ભવસાગર મેં જીવ ભરમાવા ॥ ૪૪ ॥
 હમ તો કહોં અગમ કી બાની । જહોં અવિગત અદલી આપ બિનાની ॥ ૪૫ ॥
 બંદી છોડ હમારા નામં । અજર અમર હૈ અસ્થીર ઠામં ॥ ૪૬ ॥
 જુગન જુગન હમ કહતે આયે । જમ જોંરા સોં હંસ છુટાયે ॥ ૪૭ ॥
 જો કોઈ માનેં શબ્દ હમારા । ભવસાગર નહીં ભરમેં ધારા ॥ ૪૮ ॥
 યા મેં સુરતિ શબ્દ કા લેખા । તન અંદર મન કહો કીન્હી દેખા ॥ ૪૯ ॥
 દાસ ગરીબ અગમ કી બાની । ખોજ હંસા શબ્દ સહદાની ॥ ૫૦ ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીનો ભાવાર્થ છે કે માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે અહિંયા અગાઉ ફક્ત અંધકાર હતો તથા પૂર્ણપરમાત્મા કબીર સાહેબજી સત્યલોકમાં તપ્ત (સિંહાસન) પર બિરાજમાન હતા. અમે ત્યાં ચાકર (સેવક) હતા. પરમાત્માએ જ્યોતિ નિરંજનને ઉત્પન્ન કર્યો. પછી તેના તપના પ્રતિક્ષણમાં ૨૧ બ્રહ્માંડ પ્રદાન કર્યા. પછી માયા (પ્રકૃતિ)ની ઉત્પત્તિ કરી. યુવાન દુર્ગાના રૂપ પર મોહીત થઈને જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મે) દુર્ગા (પ્રકૃતિ) સાથે બળાત્કાર કરવાની ચેષ્ટા કરી. બ્રહ્મને તેની સખ મળી. તેને સત્યલોકમાંથી કાઢી મૂકવામાં આવ્યો તથા શ્રાપ લાગ્યો કે દરરોજ એક લાખ માનવ શરીરઘારી પ્રાણીઓનો આહાર કરીશ, સવા લાખ ઉત્પન્ન કરીશ. અહીંયા સર્વ પ્રાણી જન્મ મૃત્યુના કષ્ટ ઉઠાવી રહ્યા છે. અગર (ખે) કોઈ પૂર્ણપરમાત્માના વાસ્તવિક શબ્દ (સાચું નામ જાપ મંત્ર) અમારાથી પ્રાપ્ત કરશે, તેને કાળની કેદમાંથી છોડાવી દર્શશું. અમારું બંદી છોડ નામ છે. માનનીય ગરીબદાસજી પોતાના ગુરુ તથા પ્રભુ કબીર પરમાત્માના આધાર પર કહી રહ્યા છે કે સાચા મંત્ર એટલે કે સત્યનામ તથા સારશબ્દની પ્રાપ્તિ કરી લો, પૂર્ણ મોક્ષ થઈ જશે. નહીં તો બનાવટી (નકલી) નામદાતા સંતો તથા મહંતોની મીઠી-મીઠી વાતોમાં ફસાઈને શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધના કરીને કાળબળમાં રહી જશો. પછી કષ્ટ પર કષ્ટ પામશો.

॥ ગરીબદાસજી મહારાજની વાણી ॥

(સતગ્રંથ સાહિબ પાના નં. ૬૯૦ થી સહાભાર)

માયા આદિ નિરંજન ભાઈ, અપને જાયે આપે ખાઈ ।

બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર ચેલા, ઝૂં સોહં કા હૈ ખેલા ॥

સિખર સુત્ર મેં ધર્મ અન્યાયી, જીન શક્તિ ડાપન મહલ પઠાઈ ॥

લાખ ગ્રાસ નિત ઉઠ દૂતી, માયા આદિ તપ્ત કી કુતી ॥

સવા લાખ ધડિયે નિત ભાંડે, હંસા ઉતપતિ પરલય ડાંડે ।

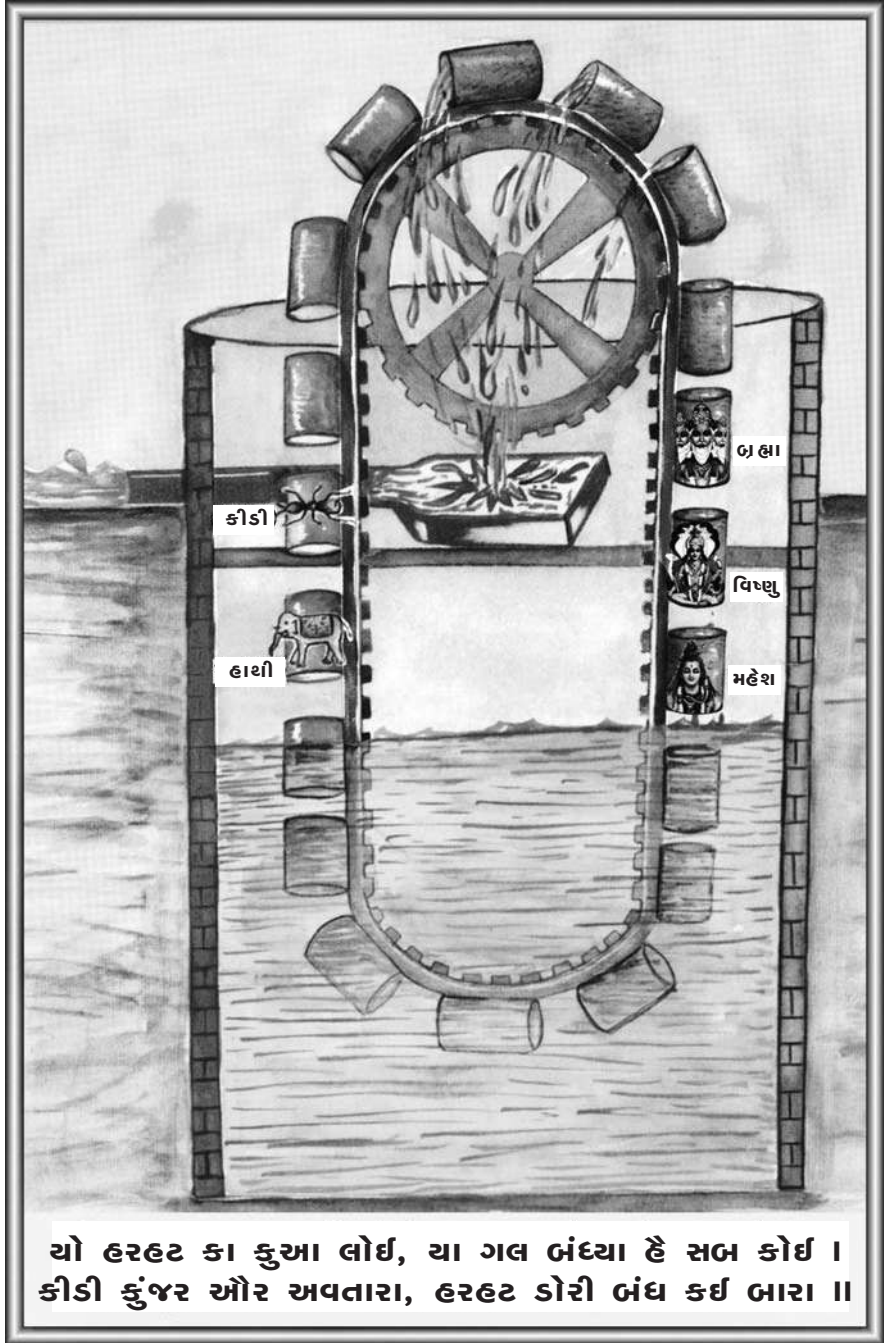
યે તીનોં ચેલા બટપારી, સિરજે પુરુખા સિરજી નારી ॥

ખોખાપુર મેં જીવ ભુલાયે, સ્વપના બહિસ્ત વૈકુંઠ બનાયે ।

યો હરહટ કા કુઆ લોઈ, યા ગલ બંધ્યા હૈ સખ કોઈ ॥

કીડી કુંજર ઔર અવતારા, હરહટ ડોરી બંધે કઈ બારા ।

અરબ અલીલ ઈન્દ્ર હોં ભાઈ, હરહટ ડોરી બંધે સખ આઈ ।

यो हरहट का कुआ लोई, या गल भंघ्या है सभ कोई ।
कीडी कुंजर और अतारा, हरहट डोरी भंघ कई नारा ॥

काण लोकमां जन्म-मरणरूपी यञ्ज (हरहट)

શેષ મહેશ ગણેશ્વર તારિં, હરહટ ડોરી બંધે સબ આહિં ।
 શુકાદિક બ્રહ્માદિક દેવા, હરહટ ડોરી બંધે સબ ખેવા ॥
 કોટિક કર્તા કિરતા દેખ્યા, હરહટ ડોરી કહૂં સુન લેખા ।
 ચતુર્ભુજ ભગવાન કહાવેં, હરહટ ડોરી બંધે સબ આવેં ॥
 યો હે ખોખાપુર કા કુઆ, યા મેં પડા સો નિશ્ચય મુવા ।

જ્યોતિ નિરંજન (કાળ બલી)ના વશ થઈને આ પ્રણેય દેવતા (રજગુણ બ્રહ્મા, સતગુણ વિષ્ણુ, તમગુણ શિવ) પોતાની મહિમા બતાવીને જીવોને સ્વર્ગ નરક તથા ભવસાગરમાં (લાભ ચૌર્યાસી ચોનીઓમાં) ભટકાવતા રહે છે. જ્યોતિ નિરંજન પોતાની માયાથી નાગણની જેમ જીવોને પેદા કરે છે અને પછી મારી નાખે છે. જે પ્રમાણે નાગણ પોતાની પૂંછડીથી ઈંડાઓની ચારે તરફ ગોળ કુંડલી બનાવે છે અને તેમાં ઈંડા મૂકે છે અને પછી તે ઈંડા પર ફણ મારે છે. જેનાથી ઈંડુ કૂટી જાય છે, તેમાંથી બચ્ચાં નીકળે છે તેને નાગણ ખાઈ જાય છે. ફેણ મારતી વખતે ઘણાં ઈંડાં કૂટી જાય છે કારણ કે નાગણના ઘણા ઈંડાં હોય છે. જે ઈંડા કૂટી જાય છે તેમાંથી બચ્ચાં નીકળે છે. અગર કોઈ બચ્ચું કુંડલીથી (સાપના ગોળ કુંડાળાથી) બહાર નીકળી જાય છે તો તે બચ્ચું બચી જાય છે નહિ તો કુંડલીની અંદરનાને તે નાગણ છોડતી નથી. કુંડલીની અંદર જેટલાં બચ્ચાં હોય છે તે તમામ બચ્ચાંને ખાઈ જાય છે.

માયા કાલી નાગિની, અપને જાયે ખાત ।
 કુંડલી મેં છોડેં નહીં, સૌ બાતોં કી બાત ॥

આ જ પ્રમાણે આ કાળ બલીની જાળ છે. નિરંજન સુધીની ભક્તિ પૂરા સંતથી નામ લઈને કરીશું તો પણ આ નિરંજનની કુંડલી (૨૧ બ્રહ્માંડો) માંથી બાહર નથી નીકળી શકતા. સ્વયં બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ, આદિમાયા-શેરોંવાલી (દુર્ગા/અષ્ટાંગી) પણ નિરંજનની કુંડળીમાં છે. આ બિચારાઓ અવતાર ધારણ કરીને આવે છે અને જન્મ-મૃત્યુના ચક્કર કાપતા રહે છે. એટલા માટે વિચાર કરો-સોહં જાપ જો કે ધ્રુવ તથા પ્રહ્લાદ તથા શુકદેવ ઋષિએ જપ્યા, તે પણ પાર ન થયા કારણ કે શ્રી વિષ્ણુ પુરાણના પ્રથમ અંશના અઘ્યાય ૧૨ના સ્લોક ૯૩ માં પૃષ્ઠ-૫૧ પર લખ્યું છે કે ધ્રુવ ફક્ત એક કલ્પ એટલે કે એક હજાર ચતુર્યુગ સુધી જ મુક્ત છે. એટલા માટે કાળ લોકમાં જ રહ્યા તથા 'ૐ નમઃ ભગવતે વાસુદેવાયઃ' મંત્ર જાપ કરવાવાળા ભક્તો પણ કૃષ્ણ સુધીની ભક્તિ કરી રહ્યા છે, તેઓ પણ ચૌર્યાસી લાભ ચોનીઓમાં ચક્કર કાપવાથી નથી બચી શકતા. જે અંગે પરમ પૂજ્ય કબીર સાહેબજી તથા માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી મહારાજની વાણી પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ આપે છે.

અનંત કોટિ અવતાર હેં, માયા કે ગોવિંદ ।
 કર્તા હો હો અવતરે, બહુર પડે જગ ફંદ ॥

સતપુરૂષ કબીર સાહેબજીની ભક્તિથી જ જીવ મુક્ત થઈ શકે છે.

જ્યાં સુધી જીવ સતલોકમાં પરત નહીં ચાલ્યો જાય ત્યાં સુધી કાળલોકમાં આવી જ રીતે કર્મ કરશે અને કરેલી નામ તથા દાન ધર્મની કમાઈ સ્વર્ગરૂપી હોટલોમાં સમાપ્ત કરીને પરત (ફરી પાછા) કર્મ આધારથી ચોર્યાસી લાખ પ્રકારનાં પ્રાણીઓના શરીરમાં કષ્ટ (દુઃખ/પીડાઓ) ઉપર કષ્ટ ઉઠાવવાવાળા કાળના લોકમાં ચક્કર કાપતા રહેશે. માયા (દુર્ગા) થી ઉત્પન્ન થઈને કરોડો ગોવિંદ (બ્રહ્મા-વિષ્ણુ-શિવ) મરી ચૂક્યા છે. ભગવાનના અવતાર બનીને આવ્યા હતા. પછી કર્મ બંધનમાં બંધાઈને કર્મોને ભોગવીને ચોર્યાસી લાખ યોનીઓમાં ચાલ્યા ગયા. જેમ ભગવાન વિષ્ણુજીને દેવર્ષિ નારદનો શ્રાપ લાગ્યો. તે શ્રી રામચંદ્રરૂપમાં અયોધ્યામાં આવ્યા. પછી શ્રી રામજી રૂપમાં વાલીનો વઘ કર્યો હતો. તે કર્મનો દંડ ભોગવવાને માટે શ્રી કૃષ્ણજીનો જન્મ થયો. પછી વાલીવાળો આત્મા શિકારી બન્યો તથા પોતાનો પ્રતિશોધ લીધો. શ્રી કૃષ્ણજીના પગમાં વિષયુક્ત (ઝેરી) તીર મારીને વઘ કર્યો. મહારાજ ગરીબદાસજી પોતાની વાણીમાં કહે છે :-

બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર માયા, ઓર ધર્મરાય કહિયે ।

ઈન પાંચો મિલ પરપંચ બનાયા, વાણી હમરી લહિયે ॥

ઈન પાંચો મિલ જીવ અટકાયે, જુગન-જુગન હમ આન છુટાયે ।

બંદી છોડ હમારા નામં, અજર અમર હૈ અસ્થિર ઠામં ॥

પીર પૈગંબર કુતુબ ઔલિયા, સુર નર મુનિજન જ્ઞાની ।

યેતા કો તો રાહ ન પાયા, જમ કે બંધે પ્રાણી ॥

ધર્મરાય કી ધૂમા-ધામી, જમ પર જંગ ચલાઉં ।

જોરા કો તો જન ન દૂંગાં, બાંધ અદલ ઘર લ્યાઉં ॥

કાલ અકાલ દોહૂં કો મોસૂં, મહાકાલ સિર મૂંડૂ ।

મૈં તો તજ હજૂરી હુકમી, ચોર ખોજ કૂં ઢૂંઢૂ ॥

મૂલા માયા મગ મેં બૈઠી, હંસા યુન-યુન ખાઈ ।

જયોતિ સ્વરુપી ભયા નિરંજન, મૈં હી કર્તા ભાઈ ॥

સંહસ અઠાસી દીપ મુનીશ્વર, બંધે મુલા ડોરી ।

એ ત્યાં મેં જમ કા તલબાના, ચલિએ પુરુષ કીશોરી ॥

મૂલા કા તો માથા દાગૂં, સતકી મોહર કરુંગા ।

પુરુષ દીપ કૂં હંસ ચલાઉં, દરા ન રોકન દૂંગા ॥

હમ તો બન્દી છોડ કહાવાં, ધર્મરાય હૈ ચકવૈ ।

સતલોક કી સકલ સુનાવાં, વાણી હમરી અખવૈ ॥

નોં લખ પટ્ટન ઉપર ખેલૂં, સાહદરે કૂં રોકૂં ।

દ્વાદસ કોટિ કટક સબ કાટૂં, હંસ પઠાઉં મોખૂં ॥

ચૌદહ ભુવન ગમન હૈ મેરા, જલ થલ મેં સરબંગી ।

ખાલિક ખલક ખલક મેં ખાલિક, અવિગત અચલ અભંગી ॥

અગર અલીલ ચક્ર હૈ મેરા, જીત સે હમ ચલ આમે,
 પાંચોં પર પ્રવાના મેરા, બંધિ છુટાવન ધાયે ॥
 જહોં ઓંકાર નિરંજન નાહી, બ્રહ્મા વિષ્ણુ વેદ નહીં જહીં ।
 જહોં કરતા નહીં જન ભગવાના, કાયા માયા પિન્ડ ન પ્રાણા ॥
 પાંચોં તત્ત્વ તીનોં ગુણ નાહી, જોરા કાલ દીપ નહીં જહીં ।
 અમર કરું સતલોક પઠોંઉ, તારોં બન્દી છોડ કહાઉં ॥

કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ) ની મહિમા દર્શાવતાં માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે આપણા પ્રભુ કવિર (કવિદેવ) બંદીછોડ છે. બંદીછોડનો ભાવાર્થ છે કાળની કેદથી છોડવનાર, કાળપ્રહ્લના ૨૧ પ્રહ્લાંડોમાં બધા પ્રાણી પાપોના લીધે કાળના બંદી છે. પૂર્ણ પરમાત્મા (કવિદેવ) કબીર સાહેબ પાપનો વિનાશ કરી નાખે છે. પાપનો વિનાશ ન પ્રહ્લ, ન પરપ્રહ્લ, ન જ પ્રહ્લા- વિષ્ણુ- શિવજી કરી શકે છે. ફક્ત જેવાં કર્મ છે, તેનું તેવું જ ફળ આપી દે છે. એટલા માટે ચબુર્વેદ અધ્યાય-૫ ના મંત્ર ૩૨માં લખ્યું છે “કવિરંધાસ્તિસિ” કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) પાપોનો શત્રુ છે, “બ્રહ્માસ્તિસિ” બંધનોનો શત્રુ અર્થાત્ (એટલે કે) બંદીછોડ છે.

આ પાંચેય (પ્રહ્લા- વિષ્ણુ- શિવ-માયા અને ઇર્મરાય) થી ઉપર સતપુરૂષ પરમાત્મા (કવિદેવ) છે. જે સતલોકનો માલિક છે. બાકી બધા પરપ્રહ્લ- પ્રહ્લ તથા પ્રહ્લા-વિષ્ણુ-શિવજી તથા આદિ માયા નાશવાન પરમાત્મા છે. મહાપ્રલયમાં આ બધા તથા એમના લોક સમાપ્ત થઈ જશે. સામાન્ય જીવ કરતાં કેટલીયે હજાર ઘણી વધારે લાંબી એમની ઉંમર છે. પરંતુ જે સમય નિર્ધારિત છે તે એક દિવસ પૂરો અવશ્ય થશે. માનનીય ગરીબદાસજી મહારાજ કહે છે :-

શિવ બ્રહ્મા કા રાજ, ઈન્દ્ર ગિનતી કહાં । ચાર મુક્તિ વૈકુંઠ સમઝ, ચેતા લહ્યા ॥
 સંખ જુગન કી જુની, ઉમ્ર બડ ધારિયા । જ જનની કુર્બાન, સુ કાગજ પારિયા ॥
 ચેતી ઉમ્ર બુલંદ મરૈગા અંત રે । સતગુરુ લગે ન કાન, ન ભૈંટે સંત રે ॥

ભલેને સંખ યુગની લાંબી ઉંમર પણ કેમ ન હોય તે એક દિવસ અવશ્ય સમાપ્ત થશે. અગર સતપુરૂષ પરમાત્મા (કવિદેવ) કબીર સાહેબના નુમાંચદા (નિમણુક પામેલ) પૂર્ણસંત (ગુરુ) જે ત્રણ નામના મંત્ર (જેમાં એક ઓમ + તત્ + સત્ સાંકેતિક છે) આપે છે તથા તેને પૂર્ણસંત દ્વારા નામદાન કરવાનો આદેશ છે, તેનાથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને નામની કમાઈ કરીશું તો આપણે સતલોકના અધિકારી હંસ થઈ શકીએ છીએ. સત્ય સાધના વગર વધારે લાંબી ઉંમર કોઈ કામમાં નહીં આવે કારણ કે નિરંજન લોકમાં દુઃખ ને દુઃખો જ છે.

કબીર, જવના તો થોડા હી ભલા, જૈ સત સુમરન હોય ।
 લાખ વર્ષ કા જવના, લેખૈં ઘરૈં ના કોય ॥

કબીર સાહેબ પોતાની (પૂર્ણબ્રહ્મની) જાણકારી સ્વયં આપે છે કે આ પરમાત્માઓથી ઉપર અસંખ્ય ભુજવાળો પરમાત્મા સતપુરૂષ છે, જે સત્યલોક (સચ્ચ ખંડ, સતધામ)માં રહે છે તથા તેના અંતર્ગત સર્વલોક ચબ્રહ્મ (કાળ)ના ૨૧ બ્રહ્માંડ તથા બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ, શક્તિના લોક તથા પરબ્રહ્મના સાત શંખ બ્રહ્માંડ તથા અન્ય સર્વ બ્રહ્માંડ આવે છે અને ત્યાં આગળ સત્યનામ - સારનામના જાપ દ્વારા જ જવાશે જે પૂરા ગુરૂથી પ્રાપ્ત થાય છે. સચ્ચખંડ (સતલોક)માં જે આત્મા ચાલ્યો જાય છે તેનો ફરીથી જન્મ થતો નથી. સતપુરૂષ (પૂર્ણબ્રહ્મ) કબીર સાહેબ (કવિદેવ) જ અન્ય લોકોમાં સ્વયં જ જુદા-જુદા નામોથી વિરાજમાન છે. જેમ અલખ લોકમાં અલખ પુરુષ, અગમલોકમાં અગમ પુરુષ તથા અકહ લોકમાં અનામી પુરૂષરૂપમાં વિરાજમાન છે. આ તો ઉપમાત્મક નામો છે, પરંતુ વાસ્તવિક નામ તે પૂર્ણપુરૂષનું કવિદેવ (ભાષા જુદી હોવાથી કબીર સાહેબ) છે.

❁ “આદરણીય નાનક સાહેબજીની વાણીમાં સૃષ્ટિરચનાનો સંકેત”

શ્રી નાનક સાહેબજીની અમૃતવાણી મહલા-૧, રાગ બિલાવલુ, અંશ-૧.
(ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૮૩૯)

આપે સચુ કીઆ કર જોડિ । અંડજ ફોડિ જોડિ વિછોડ ॥

ધરતી આકાશ કીએ બૈસણ કઉ થાઉ । રાતિ દિનંતુ કીએ ભઉ-ભાઉ ॥

જિન કીએ કરિ વેખણહારા । (૩)

ત્રિતીઆ બ્રહ્મા-બિસનુ- મહેસા । દેવી દેવ ઉપાએ વેસા ॥ (૪)

પઉણ પાણી અગની બિસરાઉ । તાહી નિરંજન સાચો નાઉ

તિસુ મહિ મનુઆ રહિઆ દિવ લાઈ । પ્રણવતિ નાનકુ કાલુ ન ખાઈ ॥ (૧૦)

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીનો ભાવાર્થ છે કે સાચા પરમાત્મા (સતપુરૂષ)એ સ્વયં જ પોતાના હાથો વડે સર્વ સૃષ્ટિની રચના કરી છે. તેણે જ ઈંદુ બનાવ્યું પછી ફોડયું તથા તેમાંથી જ્યોતિ નિરંજન નીકળ્યો. તે જ પૂર્ણ પરમાત્માએ સર્વ પ્રાણીઓના રહેવા માટે ધરતી, આકાશ, પવન, પાણી વગેરે પાંચ તત્ત્વો રચ્યા. પોતાના દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિનો સ્વયં જ સાક્ષી છે. બીજા કોઈ સાચી જાણકારી આપી શકતા નથી. પછી ઈંડાના ફૂટવાથી નીકળેલા નિરંજન પછી ત્રણે શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજીની ઉત્પત્તિ થઈ તથા અન્ય દેવી દેવતા ઉત્પન્ન થયા તથા અસંખ્ય જીવોની ઉત્પત્તિ થઈ. ત્યારબાદ અન્ય દેવોના જીવનચરિત્ર તથા અન્ય ઋષિઓના અનુભવના છ શાસ્ત્ર તથા ૧૮ પુરાણ બની ગયા. પૂર્ણપરમાત્માના સાચા નામ (સત્યનામ)ની સાધના અનન્ય મનથી કરવાથી તથા ગુરૂમયાદિમાં રહેવાવાળા (પ્રણવતિ) ને શ્રી નાનકજી કહી રહ્યા છે કે કાળ નથી ખાતો.

રાગ-મારુ (અંશ) અમૃતવાણી મહલા-૧ (ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૧૦૩૭)
 સુનહુ બ્રહ્મા, બિસનુ, મહેસુ ઉપાએ । સુને વરતે જુગ સખાએ ॥
 ઈસુ પદ બિચારે સો જનુ પુરા । તિસ મિલિએ ભરમુ ચુકાઈદા ॥ (૩)
 સામ વેદુ, રુગુ જુજરુ અથરબણુ । બ્રહ્મમં મુખ માઈયા હૈ ત્રૈગુણ ॥
 તા કી કીમત કહિ ન સકૈ । કો તિઉ બોલે જિઉ બુલાઈદા ॥ (૯)

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીનો સારાંશ છે કે જે સંત પૂર્ણ સૃષ્ટિરચના સંભળાવી દેશે તથા બતાવશે કે ઈંડાના બે ભાગ થયા અને તેમાંથી કોણ નીકળ્યું, જેણે પછી બ્રહ્મલોકની સુજ્ઞામાં એટલે કે ગુપ્ત સ્થાન ઉપર બ્રહ્મા - વિષ્ણુ- શિવજીની ઉત્પત્તિ કરી તથા તે પરમાત્મા કોણ છે જેણે બ્રહ્મ (કાળ) ના મુખથી ચાચેય વેદો (પવિત્ર ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ, સામવેદ, અથર્વવેદ)ને ઉચ્ચારણ કરાવ્યા, તે પૂર્ણપરમાત્મા જેમ ઈચ્છે તેમ જ પ્રત્યેક પ્રાણીને બોલાવડાવે છે. આ સર્વ જ્ઞાનને પૂર્ણ બતાવવાવાળા સંત મળી જાય તો તેની પાસે જાઓ તથા જે બધી જ શંકાઓનું પૂર્ણ નિવારણ કરે છે, તે જ પૂર્ણસંત એટલે કે તત્ત્વદર્શી છે.

શ્રી ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૯૨૯ અમૃતવાણી શ્રી નાનક સાહેબજીની રાગ રામકલી મહલા-૧ દખણી ઓઅંકાર.

ઓઅંકારિ બ્રહ્મા ઉત્પત્તિ । ઓઅંકારુ કીઆ જિનિ ચિત ।
 ઓઅંકારિ સૈલ જુગ ભએ । ઓઅંકારિ વેદ નિરમએ ।
 ઓઅંકારિ સબદિ ઉધરે । ઓઅંકારિ ગુરુમુખી તરે ।
 ઓનમ અખર સુણહુ બીયારુ । ઓનમ અખરુ ત્રીભવણ સારુ ।

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે ઓંકાર એટલે કે નિરંજન (કાળ) થી બ્રહ્માજીની ઉત્પત્તિ થઈ. કેટલાય યુગો સુધી મસ્તી કરીને (મોજ કરીને) ઓંકાર (બ્રહ્મ) એ વેદોની ઉત્પત્તિ કરી જે બ્રહ્માજીને પ્રાપ્ત થયા. પ્રણ લોકની ભક્તિનો ફક્ત એક ઐ (ઓમ) મંત્ર જ વાસ્તવમાં જાપ કરવાનો છે. આ ઐ શબ્દને પૂર્ણસંતથી ઉપદેશ લઈને અર્થાત ગુરુ ધારણ કરીને જાપ કરવાથી ઉદ્ધાર થાય છે.

વિશેષ :- શ્રી નાનક સાહેબજીએ પ્રણેય મંત્રો (ઐ + ત્ + સત્) નું સ્થાન-સ્થાન પર રહસ્યાત્મક વિવરણ આપ્યું છે. તેને ફક્ત પૂર્ણસંત (તત્ત્વદર્શી સંત) જ સમજી શકે છે તથા પ્રણેય મંત્રોના જાપ અંગે ઉપદેશીને સમજાવવામાં આવે છે.

(ગુરુગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૧૦૩૮)

ઉત્તમ સતિગુરુ પુરુષ નિરાલે, સબદિ રતે હરિ રસ મતવાલે ।
 રિધિ, બુધિ, સિધિ, ગિઆન ગુરુ તે પાઈએ, પુરે ભાગ મિલાઈદા ॥ ૧૫ ॥
 સતિગુરુ તે પાયે બીયારા, સુન સમાધિ સયે ઘરબારા ।
 નાનક નિરમલ નાહુ સબધ ધુનિ, સયુ રામૈં નામિ સમાઈદા ॥ ૧૭ ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીનો ભાવાર્થ છે કે વાસ્તવિક જ્ઞાન આપવાવાળા સતગુરુ તો નિરાળા જ છે , તેઓ ફક્ત નામજાપને જપે છે , અન્ય હઠયોગ સાધના નથી બતાવતા. અગર તમારે ઘનદૌલત, પદ, બુદ્ધિ અથવા ભક્તિ શક્તિ પણ જોઈએ તો તે ભક્તિ માર્ગનું જ્ઞાન પૂર્ણસંત જ પૂરું પ્રદાન કરશે, આવા પૂર્ણ સંત તો બહુ ભાગ્યથી જ મળે છે. તે જ પૂર્ણસંત વિવરણ બતાવશે કે ઉપર સુન્ન (આકાશ)માં આપણુ વાસ્તવિક ઘર (સત્યલોક) પરમેશ્વરે રચી રાખ્યું છે.

તેમાં એક વાસ્તવિક સાર નામની ધૂન (આવાજ) થઈ રહી છે. તે આનંદમાં, અવિનાશી પરમેશ્વરના સાર શબ્દથી સમાવેશ થઈ જાય છે અર્થાત તે વાસ્તવિક સુખદાયી સ્થાનમાં નિવાસ થઈ શકે છે. અન્ય નામોથી તથા અધૂરા ગુરુઓથી તે પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી.

આંશિક અમૃતવાણી મહલા પહલા (શ્રી ગુરૂ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૩૫૯- ૩૬૦)

સિવ નગરી મહિ આસણિ બેસઉ કલપ ત્યાગી વાદં । (૧)

સિંડી સબદ સદા ધુનિ સોહૈ અહિનિસિ પૂરૈ નાદં । (૨)

હરિ કીરતિ રહ રાસિ હમારી ગુરુ મુખ પંથ અતીત । (૩)

સગલી જોતી હમારી સંચિઆ નાના વરણ અનેકં ।

કહ નાનક સુણિ ભરથરી જોગી પારબ્રહ્મ લિવ એકં । (૪)

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીનો ભાવાર્થ છે કે શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે હે ભરથરી યોગીજી તમારી સાધના ભગવાન શિવ સુધી છે, તેનાથી તમને શિવનગરી (લોક) માં સ્થાન મળ્યું છે અને શરીરમાં જે સિંગી શબ્દ વગેરે થઈ રહ્યો છે તે આ જ કમળોનો છે તથા ટી.વી.ની જેમ પ્રત્યેક દેવના લોકથી શરીરમાં સંભળાઈ રહ્યો છે. અમે તો એક પરમાત્મા પારબ્રહ્મ એટલે કે સર્વથી પાર જે પૂર્ણપરમાત્મા છે અન્ય (બીજા) કોઈ જુદા જ એક પરમાત્મામાં લૌ (અનન્ય મનથી લગન) લગાવીએ છીએ.

અમે બાહરી દેખાવ (ભસ્મ લગાડવી, હાથમાં ડંડો રાખવો) નથી કરતા. હું તો સર્વ પ્રાણીઓને એક પૂર્ણપરમાત્મા (સતપુરુષ)ના સંતાન સમજું છું. બધા તે શક્તિથી જ ચલાયમાન છે. અમારી મુદ્રા તો સાચું નામ જાપ ગુરુથી પ્રાપ્ત કરીને કરવાની છે તથા ક્ષમા કરવી એ અમારી વેશભૂષા છે. હું તો પૂર્ણ પરમાત્માનો ઉપાસક છું તથા પૂર્ણસતગુરુનો ભક્તિમાર્ગ આનાથી જુદો છે. અમૃતવાણી રાગ આસા મહલા-પહલા (શ્રી ગુ.ગં.,સા. પાન. ૪૨૦)

॥ આસા મહલા ૧ ॥ જિની નામુ વિસારિઆ દુજૈ ભરમિ ભુલાઈ ।

મૂલુ છોડિ ડાલી લગે કિઆ પાવહિ છાઈ ॥ ॥ ૧ ॥

સાહિબુ મેરા એકુ હૈ અવરુ નહીં ભાઈ । કિરપા તે સુખુ પાઈઆ સાચે પરથાઈ ॥૩॥

ગુરુ કિ સેવા સો કરે જિસુ આપિ કરાએ ।

નાનક સિરુ દે છુટીએ દરગહ પતિ પાએ ॥ ૮ ॥ ૧૮ ॥

ઉપરોક્ત વાણીનો ભાવાર્થ છે કે શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે જે પૂર્ણપરમાત્માનું વાસ્તવિક નામ ભૂલીને બીજા ભગવાનોના નામોના જાપમાં ભટકી રહ્યા છે, તે તો એમ કરી રહ્યા છે કે મૂળ (પૂર્ણપરમાત્મા)ને છોડીને ડાળીઓ (ગણેય ગુણ રૂપ રજોગુણ-બ્રહ્મા, સતોગુણ-વિષ્ણુ, તમોગુણ-શિવજી) ની સિંચાઈ (પૂજા) કરી રહ્યા છે. તે સાધનાથી કોઈ સુખી થઈ શકતું નથી એટલે કે વૃક્ષ સુકાઈ જશે તો છાયામાં નહીં બેસી શકો. ભાવાર્થ છે કે શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધના કરવી તે વ્યર્થ પ્રયત્ન છે, તેનાથી કોઈ લાભ નથી. આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૧૬ ના શ્લોક ૨૩-૨૪માં પણ છે. તે પૂર્ણપરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવાને માટે મનમુખી (મન મુજબની) સાધના ત્યાગીને પૂર્ણ ગુરુદેવને સમર્પણ કરવાથી તથા સાચા નામના જાપથી જ મોક્ષ સંભવ છે, નહીં તો મૃત્યુના ઉપરાંત નરકમાં જઈશ.

(શ્રી ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૮૪૩-૮૪૪)

॥ બિલાવલુ મહલા ૧ ॥ મેં મન ચાહુ ઘણા સાચિ વિગાસી રામ ।

મોહી પ્રેમ પીરે પ્રભુ અબિનાસી રામ ॥

અવિગતો હરિ નાથુ નાથહ તિસેં ભાવેં સો થીએ । કિરપાલુ સદા દઈઆલુ દાતા
જીઆ અંદરિ તૂં જીએ ।

મેં આધારુ તેરા તુ ખસમુ મેરા મેં તાણુ તકીઆ તેરઓ ।

સાચિ સૂચા સદા નાનક ગુરસબદિ ઝગરુ નિબેરઓ ॥ ૪ ॥ ૨ ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે અવિનાશી પૂર્ણપરમાત્મા નાથોનો પણ નાથ છે એટલે કે દેવોના પણ દેવ છે (સર્વ પ્રભુઓ શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી, શ્રી શિવજી તથા બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મ ઉપર પણ નાથ છે એટલે કે સ્વામી છે.) હું તો સાચા નામને હૃદયમાં સમાવી ચૂક્યો છું. હે પરમાત્મા ! સર્વ પ્રાણીના જીવન આધાર પણ આપ જ છો. હું આપના આશ્રિત છું, આપ મારા માલિક છો. આપે જ મને ગુરુ રૂપમાં આવીને સત્યભક્તિનું નિર્ણાયક જ્ઞાન આપીને સર્વ (તમામ) ઝઘડો પતાવી નાખ્યો અર્થાત્ (એટલે કે) તમામ શંકાઓનું સમાધાન કરી નાખ્યું.

(શ્રી ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં. ૭૨૧ રાગ તીલંગ મહલા-૧)

યક અર્જ ગુફતમ પેશ તો દરગોશ કૂન કરતાર ।

હક્કા કબીર કરીમ તૂ બેઅબ પરવરદિગાર ।

નાનક બુગોયદ જન તુરા તેરે ચાકરાં પાખાકા

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં સ્પષ્ટ કરી દીધું છે કે (હક્કા કબીર) આપ સત્ કબીર (કૂન કરતાર) શબ્દશક્તિથી રચના કરવાવાળા શબ્દસ્વરૂપી પ્રભુ અર્થાત (એટલે કે) સર્વ સૃષ્ટિના રચનહાર છો, આપ જ બેઅબ નિર્વિકાર (પરવરદિગાર) સર્વના પાલનકર્તા દયાળુ પ્રભુ છો. હું આપના દાસોનો પણ દાસ છું.

(શ્રી ગુરૂ ગ્રંથ સાહેબ પાના નં.૨૪ રાગ સીરી મહલા-૧)

તેરા એક નામ તારે સંસાર, મેં એહા આસ એહો આધાર ।

નાનક નીચ કહૈ બિચાર, ધણક રૂપ રહા કરતાર ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં પ્રમાણિત કર્યું છે કે જે કાશીમાં ઘાણક (જુલાહા-કપડાં વણે) છે આજ (કરતાર) કુલ (સર્વ)નો સૃજનહાર છે. અતિ આદીન થઈને શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે હું સત્ કહી રહ્યો છું કે આ ઘાણક એટલે કે કબીર જુલાહા જ પૂર્ણબ્રહ્મ (સત્પુરુષ) છે.

વિશેષ: ઉપરોક્ત પ્રમાણોના સાંકેતિક જ્ઞાનથી પ્રમાણિત થયું સૃષ્ટિ રચના કેવી રીતે થઈ ? હવે પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિ કરવી જોઈએ. પૂર્ણસંતથી નામ-ઉપદેશ લેવાથી જ આ સંભવ છે.

❁ “અન્ય સંતો દ્વારા સૃષ્ટિરચનાની દંતકથા”

અન્ય સંતો દ્વારા જે સૃષ્ટિરચનાનું જ્ઞાન બતાવવામા આવ્યું છે તે કેવું છે ? કૃપા કરીને વાંચો :-

સૃષ્ટિરચનાના વિષયમાં રાધાસ્વામી પંથના સંતોના તથા ધન-ધન સતગુરૂ પંથના સંતના વિચાર:- પવિત્ર પુસ્તક જીવનચરિત્ર પરમ સંત બાબા જયમલસિંહજી મહારાજ “પાન નં. ૧૦૨-૧૦૩થી ‘સૃષ્ટિકી રચના’” (સાવન કૃપાલ પબ્લિકેશન, દિલ્હી)

“પહેલાં સતપુરુષ નિરાકાર હતા, પછી ઇજહાર(આકાર)માં આવ્યા, તો ઉપરના ત્રણ નિર્મલ મંડલ (સતલોક- અલખલોક - અગમલોક) બની ગયા તથા પ્રકાશ તથા મંડલોના નાદ (ધુનિ) બની ગયા.”

પવિત્ર પુસ્તક સારવચન (નસર) પ્રકાશક :- રાધાસ્વામી સત્સંગસભા, દયાલબાગ, આગરા ‘સૃષ્ટિ કી રચના’ પૃષ્ઠ નં. ૮૧

પહેલાં અંધકાર હતો. તેમાં પુરુષ શુન્ન સમાધિમાં હતા. જ્યારે કોઈ રચના થયેલી નહતી. પછી જ્યારે મૌજ થઈ ત્યારે શબ્દ પ્રગટ થયો અને તેનાથી બધી રચના થઈ. પહેલા સતલોક અને પછી સતપુરુષની કળાથી ત્રણ લોક અને બધો વિસ્તાર થયો.

આ જ્ઞાન તો આવું છે- એક સમયે કોઈ યુવક નોકરી અર્થે ઈન્ટરવ્યુ આપવા ગયો. અધિકારીએ પૂછ્યું કે તમે મહાભારત વાંચ્યું છે ! યુવકે જવાબ આપ્યો કે આંગળીઓના ટેરવા પર ગોખી રાખ્યું છે. અધિકારીએ પ્રશ્ન કર્યો કે પાંચ પાંડવોનાં નામ બતાવો. યુવકે ઉત્તર આપ્યો એક ભીમ હતો, એક એનો મોટો ભાઈ હતો, એક તેનાથી નાનો હતો, એક અન્ય હતો તથા એકનું નામ હું ભૂલી ગયો છું. ઉપરોક્ત સૃષ્ટિરચનાનું જ્ઞાન તો આવું છે.

સતપુરુષ તથા સતલોકની મહિમા બતાવવાવાળા તથા પાંચ નામ (ઔંકાર - જયોતિ નિરંજન - રરંકાર - સોહં - સત્યનામ) આપવાવાળા તથા ત્રણ નામ (અકાલ મૂર્તિ - સતપુરુષ - શબ્દ સ્વરૂપી રામ) આપવાવાળા સંતો દ્વારા રચવામાં આવેલ પુસ્તકોથી થોડું નિષ્કર્ષ -

સંતમત પ્રકાશ ભાગ-૩, પાના નં. ૭૬ પર લખ્યું છે કે “સચ્ચખંડ અથવા સતનામ ચૌથું લોક છે” અહીં આગળ “સતનામ”ને સ્થાન કહ્યું છે. પછી આ પવિત્ર પુસ્તકના પાના નં. ૭૯ પર લખ્યું છે કે “એક રામ દશરથના બેટા, બીજા રામ “મન”, ત્રીજા રામ “બ્રહ્મ”, ચોથા રામ “સતનામ” આ અસલી રામ છે” પછી પવિત્ર પુસ્તક સંતમત પ્રકાશ પહેલા ભાગ પૃષ્ઠ નં. ૧૭ પર લખ્યું છે કે “જે સતલોક છે, તેને જ સતનામ કહેવામાં આવે છે” પવિત્ર પુસ્તક “સાર વચન નસર ચાનિ વાર્તિક” પૃષ્ઠ નં. ૩ પર લખ્યું છે કે “હવે સમજવું જોઈએ કે રાધાસ્વામી પદ સૌથી ઊંચું સ્થાન છે જેણે સંતોએ સતલોક અને સચ્ચખંડ અને સાર શબ્દ અને સત શબ્દ અને સતનામ અને સતપુરુષ કરીને બોલ્યા છે” પવિત્ર પુસ્તક સાર વચન (નસર) આગ્રાથી પ્રકાશિત પાના નં. ૪ પર પણ ઉપરોક્ત જેમનું તેમ વર્ણન છે. પવિત્ર પુસ્તક “સચ્ચખંડ ની સડક” પાના નં. ૨૨૬ “સંતોનો દેશ સચ્ચખંડ અથવા સતલોક છે, તેને જ સતનામ, સતશબ્દ - સારશબ્દ કહેવાય છે.”

વિશેષ : ઉપરોક્ત વ્યાખ્યા એવી લાગી જાણે કોઈએ જીવનમાં ન તો શહેર જોયું, ન કાર જોઈ અને ન પેટ્રોલ જોયું, ન ડ્રાઈવરનું જ્ઞાન હોય કે ડ્રાઈવર કોને કહે છે અને તે વ્યક્તિ અન્ય સાથીઓ (મિત્રો)ને કહે કે હું શહેરમાં જાઉં છું. કારમાં બેસીને આનંદ મનાવું છું. પછી સાથીઓ પૂછે છે કે કાર કેવી છે ? પેટ્રોલ કેવું છે ? ડ્રાઈવર કેવો છે ? શહેર કેવું છે ? તો તેણે (ગુરુજીએ) ઉત્તર આપ્યો કે શહેર કહો કે કાર કહો એક જ વાત છે, શહેર પણ કાર જ છે, પેટ્રોલ પણ કારને જ કહે છે, ડ્રાઈવર પણ કારને જ કહે છે, સડક (રોડ) પણ કારને જ કહે છે.

ચાલો વિચાર કરીએ :

સતપુરુષ તો પૂર્ણપરમાત્મા છે. સતનામ-તે બે મંત્રોનાં નામ છે જેમાં એક ઐં (ઓમ) + તત્ સાંકેતિક છે તથા તેના પછી સારનામ સાધકને પૂર્ણ ગુરુ દ્વારા આપવામાં આવે છે. આ સતનામ તથા સારનામ બન્ને સ્મરણ કરવાના નામ છે. સતલોક તે સ્થાન છે જ્યાં સતપુરુષ રહે છે. પુણ્ય આત્માઓ સ્વયં (પોતે) જ નિર્ણય કરો સત્ય તથા અસત્યનો.

(3) કોણ અને કેવો છે કુલ (સર્વ)નો માલિક ?

જે-જે પુણ્ય આત્માઓએ પરમાત્માને પ્રાપ્ત કર્યા તેઓએ બતાવ્યું છે કે કુલનો માલિક એક છે. તે માનવ સદૃશ તેજોમય શરીર યુક્ત છે. જેના એક રોમકુંપનો પ્રકાશ કરોડો સૂર્ય તથા કરોડો ચંદ્રમાંઓની રોશનીથી પણ અધિક છે. તેને જ જુદા-જુદા રૂપ બનાવ્યા છે. પરમેશ્વરનું વાસ્તવિક નામ પોતપોતાની ભાષાઓમાં કવિદેવ (વેદોમાં સંસ્કૃત ભાષામાં) તથા હક્કા કબીર (શ્રી ગુરુ ગ્રંથ સાહેબમાં પાના નં. ૭૨૧ ઉપર ક્ષેત્રિય ભાષામાં) તથા સત કબીર (શ્રી ઈર્મદાસજીની વાણીમાં ક્ષેત્રિય ભાષામાં) તથા બંદી છોડ કબીર (સંત ગરીબદાસજીના સતગ્રંથમાં ક્ષેત્રિય ભાષામાં) કબીરા, કબીરન તથા ખબીરા અથવા ખબીરન (શ્રી કુરાન શરીફ સુરત ફૂર્કાનિ નંબર ૨૫, આયાત નંબર ૧૯, ૨૧, ૫૨, ૫૮, ૫૯માં ક્ષેત્રિય અરબી ભાષામાં) આ જ પૂર્ણપરમાત્માના ઉપમાત્મક નામ અનામી પુરુષ, અગમ પુરુષ, અલખ પુરુષ, સત પુરુષ, અકાલ મૂર્તિ, શબ્દસ્વરૂપી રામ, પૂર્ણબ્રહ્મ, પરમઅક્ષર બ્રહ્મ વગેરે છે. જેવી રીતે દેશના પ્રધાનમંત્રીના વાસ્તવિક શરીરનું નામ કંઈક અલગ હોય છે તથા ઉપમાત્મક નામ પ્રધાનમંત્રીજી, પ્રાઈમ મિનિસ્ટરજી અલગ હોય છે. જેમ ભારત દેશના પ્રધાનમંત્રીજી પોતાના હસ્તક ગૃહ વિભાગ રાખી લે છે. જ્યારે તેઓ તે વિભાગના દસ્તાવેજો ઉપર હસ્તાક્ષર કરે છે તો ત્યાં ગૃહમંત્રીની ભૂમિકા નિભાવે છે તથા પોતાનો હોદ્દો પણ ગૃહમંત્રી લખે છે પરંતુ હસ્તાક્ષર તે જ હોય છે. આજ પ્રમાણે ઈશ્વરીય સત્તાને સમજવાની છે.

જે સંતો તથા ઋષીઓને પરમાત્માની પ્રાપ્તિ નથી થઈ, તેઓએ પોતાનો અંતિમ અનુભવ બતાવ્યો છે કે પ્રભુનો ફક્ત પ્રકાશ જોઈ શકાય છે, પ્રભુને જોઈ શકાતા નથી કારણ કે તેમનો કોઈ આકાર નથી તથા શરીરમાં ધૂન સાંભળવી વગેરે પ્રભુભક્તિની ઉપલબ્ધિ છે.

ચાલો વિચાર કરીએ - જેવી રીતે કોઈ અંધ વ્યક્તિ અન્ય અંધ વ્યક્તિઓમાં પોતાને આંખોવાળો સાબિત કરવા બેઠો હોય અને કહે કે રાત્રિમાં ચંદ્રમાંની રોશની ખૂબ જ સોહામણી, મન લોભાવનાર હોય છે. હું જોઉં છું. અન્ય અંધજન શિષ્યોએ પૂછ્યું કે ગુરુજી ચંદ્રમા કેવો હોય છે? જવાબમાં ચતુર અંધજને જવાબ આપતા કહ્યું કે ચંદ્રમા તો નિરાકાર છે, તે જોઈ થોડો શકાય છે. કોઈ કહે કે સૂર્ય નિરાકાર છે તેને જોઈ શકાતો નથી, સૂર્ય સ્વયંપ્રકાશિત છે એટલા માટે તેનો ફક્ત પ્રકાશ જોવામાં આવે છે. ગુરુજીના બતાવ્યાનુસાર શિષ્ય અઠી કલાક સવારે તથા અઠી કલાક સાંજે આકાશમાં જુએ છે. પરંતુ આકાશમાં કંઈ દેખાતું નથી. જાતે જ વિચાર કરે છે કે ગુરુજી તો સાચું કહી રહ્યા છે, અમારી સાધના પૂરા અઠી કલાક સવાર-સાંજ થઈ શકતી નથી. એટલા માટે અમને સૂર્ય તથા ચંદ્રમાનો પ્રકાશ દેખાતો નથી. ચતુર ગુરુજીની વ્યાખ્યા ઉપર આધારિત થઈને તે ચતુર આંધળાની (જ્ઞાનહીન) વ્યાખ્યાના પ્રચારક કરોડો આંધળા (જ્ઞાનહીન) બની ચૂક્યા હોય. પછી તેમને આંખોવાળા (તત્ત્વદર્શી સંત) બતાવે કે સૂર્ય આકારમાં છે અને

તેનાથી જ પ્રકાશ નીકળી રહ્યો છે. આ જ પ્રમાણે ચંદ્રમાથી પણ પ્રકાશ નીકળી રહ્યો છે. નેત્રહીનો ! ચંદ્રમા વગર રાત્રિમાં પ્રકાશ કેવી રીતે હોઈ શકે છે ? જેમ કોઈ કહે કે ટ્યુબલાઈટ તો જોઈ, પછી કોઈ પૂછે કે ટ્યુબ કેવી હોય છે જેનો તમે પ્રકાશ જોયો છે ? જવાબ મળે કે ટ્યુબ તો નિરાકાર હોવાના કારણે દેખાતી નથી, ફક્ત પ્રકાશ જોઈ શકાય છે. વિચાર કરો કે ટ્યુબ વગર પ્રકાશ કેવી રીતે ?

અગર કોઈ કહે કે હીરો સ્વપ્રકાશીત હોય છે. પછી એમ પણ કહે છે કે હીરાનો ફક્ત પ્રકાશ જોઈ શકાય છે, કારણ કે હીરો તો નિરાકાર છે, તે જોઈ થોડો શકાય છે. તો આમ કહેનાર વ્યક્તિ હીરાથી પરિચિત નથી. ફોગટ ઝવેરી બની બેઠો છે. જે લોકો પરમાત્માને નિરાકાર કહે છે તથા ફક્ત પ્રકાશ જોવો અને ધૂન સાંભળવી તેને જ પ્રભુ પ્રાપ્તિ માને છે તે પૂર્ણરૂપથી પ્રભુ તથા ભક્તિથી અપરિચિત છે. જ્યારે તેમને પ્રાર્થના કરવામાં આવી કે તમે કંઈ પણ જોયું નથી, પોતાના અનુયાયીઓને ભ્રમિત કરીને પોતે પણ દોષી બની રહ્યા છો. ન તો તમારા ગુરુદેવ તત્ત્વજ્ઞાનરૂપી નેત્ર ધરાવે છે અને તમે પણ નથી ધરાવતા. એટલા માટે દુનિયાને ભ્રમિત ન કરો. આ વાત ઉપર તમામ જ્ઞાનરૂપી નેત્રોથી વંચિત અંધજનોએ લાકડીઓ ઉપાડી લીધી કે અમે બધા ખોટા અને તું એક સાચો? આજે આવી જ સ્થિતિ સંત રામપાલજી મહારાજની સાથે છે.

આ વિવાદનો નિર્ણય કેવી રીતે થાય કે ક્યા સંતના વિચાર સાચા છે અને ક્યા સંતના વિચાર ખોટા છે? માની લો કે જેમ કોઈ અપરાધના વિષયમાં પાંચ વકીલો પોતપોતાના વિચારો વ્યક્ત કરી રહ્યા છે. એક કહે છે કે આ અપરાધ માટે કલમ ૩૦૧ લાગશે. બીજો કહે કલમ ૩૦૨, ત્રીજો કહે કલમ ૩૦૪, ચોથો કહે કલમ ૩૦૬ તથા પાંચમો વકીલ કલમ ૩૦૭ ને સારી બતાવે.

આ પાંચેય સાચા ન હોઈ શકે ફક્ત એક જ સાચો હોઈ શકે છે અગર તેની વ્યાખ્યા આપના દેશનાં પવિત્ર સંવિધાન સાથે મળતી આવતી હોય તો. અગર તેની વ્યાખ્યા પણ સંવિધાનથી વિપરીત છે તો પાંચેય વકીલ ખોટા છે. આનો નિર્ણય દેશનું પવિત્ર સંવિધાન કરશે જે તમામને માન્ય હોય છે. આજ પ્રમાણે જુદી-જુદી વિચારધારાઓમાં તથા સાધનાઓમાંથી કઈ શાસ્ત્ર અનુકૂળ છે અને કઈ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ ? આનો નિર્ણય પવિત્ર સદ્ગ્રંથો જ કરશે. જે તમામને માન્ય હોવા જોઈએ. (આ જ પ્રમાણ પવિત્ર શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતા અધ્યાય ૧૬, સ્લોક ૨૩, ૨૪માં છે)

જે આંખોવાળા (પૂર્ણસંતો) એ સૂર્ય (પૂર્ણપરમાત્મા) ને જોયા છે તેમના પૈકી અમુકના નામ આ પ્રમાણે છે :

(ક) માનનીય ધર્મદાસ સાહેબજી, (ખ) માનનીય દાદૂ સાહેબજી, (ગ) માનનીય મલુકદાસ સાહેબજી, (ઘ) માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી, (ડ) માનનીય નાનક સાહેબજી, (ચ) માનનીય ધીસાદાસ સાહેબજી વગેરે

(ક) માનનીય ધર્મદાસ સાહેબજી, બાંધવગઢ મધ્યપ્રદેશવાળા, જેમને પૂર્ણપરમાત્મા જુદા મહાત્માના રૂપમાં મથુરામાં મળ્યા, સતલોક દેખાડ્યો. ત્યાં સતલોકમાં બે રૂપ દેખાડીને જુદાવાળા રૂપમાં પૂર્ણ પરમાત્માવાળા સિંહાસન પર

બિરાજમાન થઈ ગયા તથા આદરણીય ધર્મદાસ સાહેબજીને કહ્યું કે હું જ કાશી (બનારસમાં) નીરુ - નિમાના ઘરે ગયેલો છું. ત્યાં ઘાણક (બુલાહા)નું કાર્ય કરું છું. માનનીય શ્રી રામાનંદજી મારા ગુરુજી છે. આમ કહીને શ્રી ધર્મદાસજીની આત્માને પરત તેમના શરીરમાં મોકલી દીધો. શ્રી ધર્મદાસજીનું શરીર બે દિવસ સુધી બેભાન અવસ્થામાં રહ્યું. ત્રીજા દિવસે ભાનમાં આવ્યા તો કાશીમાં શોધખોળ કરતા તેમને ખબર પડી કે કાશીમાં આવેલ આ ઘાણક જ પૂર્ણપરમાત્મા (સતપુરુષ) છે. માનનીય ધર્મદાસ સાહેબજીએ પવિત્ર કબીર સાગર, કબીર સાખી, કબીર બીજક નામના સદ્ગ્રંથોની રચના આંખે ખેયાનુસાર તેમજ પૂર્ણપરમાત્માના પવિત્ર મુખ કમળથી નીકળેલ અમૃત વચનોરૂપી વિવરણના આધારે રચના કરી. અમૃતવાણીમાં પ્રમાણ :-

આજ મોહે દર્શન દીઓ જી કબીર ॥ ટેક ॥

સત્યલોક સે ચલકર આયે, કાંટન જમ કી જંજીર ॥ ૧ ॥

થારે દર્શન સે મ્હારે પાપ કટત હૈં, નિર્મલ હૌવે જી શરીર ॥ ૨ ॥

અમૃત ભોજન મ્હારે સતગુરુ જમૈં, શબ્દ દૂધ કી ખીર ॥ ૩ ॥

હિન્દૂ કે તુમ દેવ કહાયે, મુસ્લમાન કે પીર ॥ ૪ ॥

દોનો દિનકા ઝઘડા છિડ ગયા, ટોહે ના પાયે શરીર ॥ ૫ ॥

ધર્મદાસ કી અરજ ગોસાંઈ, બેડા લંધાઈઓ પરલે તીર ॥ ૬ ॥

(ખ) માનનીય દાદૂ સાહેબજી (અમૃતવાણીમાં પ્રમાણ) કબીર પરમેશ્વરના સાક્ષી - માનનીય દાદૂ સાહેબજી જ્યારે સાત વર્ષના બાળક હતા ત્યારે પૂર્ણપરમાત્મા જુંદા મહાત્માના રૂપમાં મળ્યા તથા સતલોક લઈ ગયા. પ્રણ દિવસ સુધી દાદુજી બેભાન અવસ્થામાં રહ્યા. જ્યારે ભાનમાં આવ્યા ત્યાર પછી પરમેશ્વરની મહિમાની નીજ આંખે ખેયેલી ઘણીબધી અમૃતવાણી ઉચ્ચારણ કરી :-

જન મોકુ નિજ નામ દિયા, સોઈ સતગુરુ હમાર । દાદૂ દૂસરા કોઈ નહીં, કબીર સૂજનહાર ॥
દાદૂ નામ કબીરકી, જૈ કોઈ લેવે ઓટ । ઉનકો કબહૂ લાગે નહીં, કાલ વજ્ર કી ચોટ ॥
દાદૂ નામ કબીરકા, સુનકર કાંપે કાલ । નામ ભરોસે જો નર ચલે, હોવે ન બંકા બાલ ॥
જો જો શરણ કબીર કે, તર ગએ અનંત અપાર । દાદૂ ગુણ કીતા કહે, કહત ન આવે પાર ॥
કબીર કર્તા આપ હૈં, દૂજ નાહિં કોય । દાદૂ પૂરન જગતકો, ભક્તિ દેઢાવન સોય ॥
ઠેકા પૂરન હોય જબ, સબ કોઈ તજૈ શરીર । દાદૂ કાલ ગંજે નહીં, જપે જો નામ કબીર ॥
આદમી કી આયુ ઘટૈ, તબ યમ ધેરે આય । સુમિરન કિયા કબીર કા, દાદૂ લિયા બચાય ॥
મેટિ દિઆ અપરાધ સબ, આય મિલે છનમૌહ । દાદૂ સંગ લે ચલે, કબીર ચરણ કી છાંહ ॥
સેવક દેવ નિજ ચરણ કા, દાદૂ અપના જન । ભૂંગી સત્ય કબીરને, કીન્હા આપ સમાન ॥
દાદૂ અંતર્ગત સદા, છિન-છિન સુમિરન ધ્યાન । વારુ નામ કબીર પર, પલ-પલ મેરા પ્રાન ॥
સુન-સુન સાખી કબીર કી, કાલ નવાવૈ ભાથ । ધન્ય-ધન્ય હો તિન લોકમૈં, દાદૂ જોડે હાથ ॥
કેહરિ નામ કબીરકા, વિષમ કાલ ગજરાજ । દાદૂ ભજન પ્રતાપતે, ભાગે સુનત આવાજ ॥
પલ એક નામ કબીર કા, દાદૂ મનચિત લાય । હસ્તી કે અસવાર કો, ધ્યાન કાલ નહીં ખાય ॥
સુમરત નામ કબીર કા, કટે કાલ કી પીર । દાદૂ દિન દિન ઉચે, પરમાનંદ સુખ સીર ॥

દાદૂનામ કબીરકી, જો કોઈ લેવે ઓટ । તિનકો કબહૂં ના લગઈ, કાલ બજ કી ચૌટ ॥
 ઓર સંત સબ કૂપ હૈ, કેતે જરિતા નીર । દાદૂ અગમ અપાર હૈ, દરિયા સત્ય કબીર ॥
 અબહી તેરી સબ મિટૈ, જનમ મરન કી પીર । સ્વાંસ ઉસ્વાંસ સુમિરલે, દાદૂ નામ કબીર ॥
 કોઈ સર્ગુન મેં રીઝ રહા, કોઈ નિર્ગુણ ઠહરાય । દાદૂ ગતિ કબીર કી મોતે કહી ન જાય ॥
 જિન મોકો નિજ નામ દિયા, સોઈ સતગુરૂ હમાર । દાદૂ દૂસરા કોઈ નહીં, હૈ કબીર સૃજન હાર ॥
 (ગ) માનનીય મલુકદાસ સાહેબજી કવિર્દેવના સાક્ષી-

બેતાલીસ વર્ષની ઉંમરમાં શ્રી મલુકદાસ સાહેબજીને પૂર્ણપરમાત્મા મળ્યા તથા બે દિવસ સુધી શ્રી મલુકદાસજી બેભાન અવસ્થામાં રહ્યા. ભાનમાં આવ્યા ત્યારે નીચે મુજબની વાણી ઉચ્ચારી :-

જપો રે મન સતગુરુ નામ કબીર ॥ ટેક ॥
 જપો રે મન પરમેશ્વર નામ કબીર ॥
 એક સમયે ગુરુ બંસી બજઈ કાલંદ્રી કે તીર ।
 સુર-નર મુનિ થક ગયે, રૂક ગયા દરિયા નીર ॥
 કાશી તજ ગુરુ મગહર આયે, દોનોં દીન કે પીર ।
 કોઈ ગાહે કોઈ અગ્નિ જરાવૈ, ઢૂંઢા ન પાયા શરીર ।
 ચાર દાગ સે સતગુરુ ન્યારા, અજરો અમર શરીર ।
 દાસ મલૂક સલૂક કહત હૈં, ખોજો ખસમ કબીર ॥

(ઘ) માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી, ગામ : છુડાની, જિલ્લો - ઝબજર, હરિયાણાવાળા (અમૃતવાણીમાં પ્રમાણ) પ્રભુ કબીર (કવિર્દેવ)ના સાક્ષી-

માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજીનો આવિર્ભાવ (જન્મ) સને ૧૭૧૭માં થયો હતો તથા સાહેબ કબીરજીના દર્શન દશ વર્ષની ઉંમરમાં સને ૧૭૨૭માં નલા નામના ખેતરમાં થયા હતા તથા સતલોક વાસ સને ૧૭૭૮ માં થયો. માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજીને પણ પરમાત્મા કબીર સાહેબજી સહશરીર જીંદા રૂપમાં (ફકીર જેવા રૂપમાં) મળ્યા હતા. માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી પોતાના નલા નામના ખેતરમાં અન્ય સાથીદાર ગોવાળીયાઓ સાથે ગાયો ચરાવી રહ્યા હતા. જે ખેતર કબલાના ગામની સીમા સાથે જોડાયેલું છે. ગોવાળીયાઓએ જીંદા મહાત્માના રૂપમાં પ્રગટ થયેલ કબીર પરમેશ્વરને આગ્રહ કર્યો કે તમે જમતા નથી તો દૂધ પીવો કારણ કે પરમાત્માએ કહ્યું હતું કે હું પોતાના સતલોક ગામથી જમીને આવ્યો છું. ત્યારે પરમેશ્વર કબીરજી એ કહ્યું કે હું કુંવારી ગાયનું દૂધ પીવું છું. બાળક ગરીબદાસજીએ એક કુંવારી ગાયને પરમેશ્વર કબીરજીની પાસે લાવીને કહ્યું કે બાબાજી આ વગર વીવાયી (કુંવારી) ગાય કેવી રીતે દૂધ આપી શકે છે ? ત્યારે કવિર્દેવે (કબીર પરમેશ્વરે) કુંવારી ગાય (વાછરડી)ની કમર ઉપર હાથ રાખ્યો, પોતાની ખતે જ કુંવારી ગાય (અદ્વન્યા ઘેનું)ના આંચળોમાંથી દૂધ નીકળવા લાગ્યું. પાત્ર ભરાઈ જતા દૂધ નીકળવાનું બંધ થઈ ગયું. તે દૂધ પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ પીધું તથા પ્રસાદરૂપમાં થોડુંક પોતાના બાળક ગરીબદાસજીને પીવડાવ્યું તથા સતલોકના દર્શન કરાવ્યા. સતલોકમાં પોતાના બે રૂપ દેખાડીને પછી જીંદાવાળા રૂપમાં કુલ માલિક રૂપમાં સિંહાસન પર બિરાજમાન થઈ ગયા તથા કહ્યું કે હું જ ૧૨૦ વર્ષ સુધી

કાશીમાં ધાણક (બુલાહા) રૂપમાં રહીને આવ્યો છું. હું અગાઉ હજરત મહોમદજીને પણ મળ્યો હતો. પવિત્ર કુરાન શરીફમાં જે કબીરા, કબીરન, ખબીરા, ખબીરન, અલ્લાહુ અકબર વગેરે શબ્દ છે તે મારો જ બોધ કરાવે છે તથા હું જ શ્રી નાનકજીને બેઈ નદી ઉપર જીન્દા મહાત્માના રૂપમાં મળ્યો હતો. [મુસ્લિમોમાં જીન્દા મહાત્મા હોય છે, તે કાળા રંગનો પહેરવેશ (ઓવર કોટ જેવો) ધારણ કરે છે. જે ઘૂંટણથી નીચે સુધી તથા માથા ઉપર ચોટીવાળો કાળા રંગનો ટોપ પહેરે છે.] તથા હું જ બલખ શહેરમાં નરેશ શ્રી અબ્રાહીમ સુલતાન અધમજી અને શ્રી દાદુજીને મળ્યો હતો તથા ચાચેય પવિત્ર વેદોમાં જે કવિર અગ્નિ, કવિર્દેવ (કવિરંધારિઃ) વગેરે નામ છે તે મારો જ બોધ સૂચવે છે. “કબીર વેદ હમારા ભેદ હે, મૈં મીલુ વેદોં સે નાંહી । જૌન વેદ સે મૈં મિલૂં, વો વેદ જાનતે નાંહી ॥” હું જ વેદોથી પહેલાં (અગાઉ) પણ સતલોકમાં બિરાજમાન હતો.

(ગામ - છૂડાની, જિલ્લો-ઝજ્જર (હરિયાણા)માં આવે પણ તે જંગલમાં જે જગ્યાએ પૂર્ણ પરમાત્માનો સંત ગરીબદાસજીને માનવ શરીરમાં સાક્ષાત્કાર થયો હતો, તે જગ્યાએ એક સ્મારક વિદ્યમાન છે.) માનનીય ગરીબદાસજીનો આત્મા પોતાના પરમાત્મા કબીર બંદી છોડની સાથે ચાલ્યો ગયો તે પછી તેમને મૃત સમજીને ચિતા ઉપર રાખીને સળગાવવાની તૈયારી કરવામાં આવી રહી હતી ત્યારે જ માનનીય ગરીબદાસજીના આત્માને પૂર્ણ પરમેશ્વર કબીર સાહેબે ફરીથી શરીરમાં પ્રવેશ કરાવી દીધો. દશ વર્ષીય બાળક ગરીબદાસ જીવિત થઈ ગયા. તેના પછી તે પૂર્ણ પરમાત્માનું આંખો જોયેલું વિવરણ પોતાની અમૃતવાણીમાં “સદ્ગ્રંથ” નામના ગ્રંથની રચના કરી. તે જ અમૃતવાણીમાં પ્રમાણ નીચે મુજબ છે -

અજબ નગર મેં લે ગયા, હમકૂં સતગુરુ આન ।
 ઝિલકે બિંબ અગાધ ગતિ, સૂતે ચાદર તાન ॥
 અનંત કોટિ બ્રહ્માંડ કા, એક રતિ નહીં ભાર ।
 સતગુરુ પુરુષ કબીર હૈં, કુલકે સૃજન હાર ॥
 ગૈબી ખ્યાલ વિશાલ સતગુરુ, અચલ દિગંબર થીર હૈં ।
 ભક્તિ હેત કાય ધર આયે, અવિગત સત્ કબીર હૈં ॥
 હરદમ ખોજ હનોજ હાજર, ત્રિવેણી કે તિર હૈં ।
 દાસ ગરીબ તબીબ સતગુરુ, બંદી છોડ કબીર હૈં ॥
 હમ સુલતાની નાનક તારે, દાદૂ કૂં ઉપદેશ દિયા ।
 જાત જુલાહા ભેદ નહીં પાયા, કાશી માહે કબીર હુવા ॥
 સબ પદવી કે મૂલ હૈં, સકલ સિધ્ધિ હૈં તીર ।
 દાસ ગરીબ સતપુરુષ ભજો, અવિગત કલા કબીર ॥
 જિંદા જોગી જગત ગુરુ, માલિક મુરશદ પીર ।
 દહૂં દીન ઝઘડા મંડયા, પાયા નહીં શરીર ॥
 ગરીબ જિસ કૂં કહતે કબીર જુલાહા ।
 સબ ગતિ પૂર્ણ, અગમ અગાહા ॥

ઉપરોક્ત વાણીમાં માનનીય ગરીબદાસ સાહેબજી મહારાજે સ્પષ્ટ કરી દીધું કે કાશીવાળા ધાણકે (ઝુલાહાએ) જ મને પણ નામ દાન આપીને પાર કર્યો, આ કાશીવાળા ધાણક જ (સતપુરુષ) પૂર્ણબ્રહ્મ છે.

પરમેશ્વર કબીર જ સતલોકથી જીવ્દા મહાત્માના રૂપમાં આવીને મને અજબ નગર (અદ્ભુત નગર સતલોક)માં લઈને ગયા. જ્યાં આગળ આનંદ જ આનંદ છે, કોઈ ચિંતા નથી, જન્મ, મૃત્યુ, અન્ય પ્રાણીઓના શરીરમાંના કોઈ કષ્ટ વગેરેનો શોક નથી.

આજ કાશીમાં ધાણક રૂપમાં આવેલ સતપુરુષે જુદા-જુદા સમયે પ્રગટ થઈને માનનીય શ્રી અબ્રાહીમ સુલતાન અદમ સાહેબજી તથા માનનીય દાદૂ સાહેબજી તથા માનનીય નાનક સાહેબજીને પણ સતનામ આપીને પાર કર્યાં. તે જ કવીરદેવ જેના એક રોમ કુંપમાં કરોડો સૂર્યો જેટલો પ્રકાશ છે તથા તે માનવ સદૃશ શરીર (માનવના રૂપ જેવું એક નૂરી તત્ત્વનું તેજોમય શરીર) ધરાવે છે, અતિ તેજોમય એવા પોતાના વાસ્તવિક શરીર ઉપર હળવુ તેજ પુંજવાળું આવરણ (ભદ્રા વસ્ત્રા એટલે કે તેજપુંજનું શરીર) નાખીને (પહેરીને) આપણને મૃત્યુ લોક (મનુષ્યલોક) માં મળે છે. કારણ કે તે પરમેશ્વરના વાસ્તવિક સ્વરૂપના પ્રકાશને આ માનવ ચામડીની દૃષ્ટિ સહન કરી શકતી નથી.

માનનીય ગરીબદાસજી સાહેબજી એ પોતાની અમૃતવાણીમાં કહ્યું છે કે “સર્વ કલા સતગુરુ સાહેબકી, હરિ આયે હરિયાણે નૂ” ભાવાર્થ છે કે પૂર્ણપરમાત્મા કવિર હરિ (કવિદેવ) જે ક્ષેત્રમાં આવ્યા તે ક્ષેત્રનું નામ હરિયાણા એટલે કે પરમાત્માના આગમનનું પવિત્ર સ્થળ, જેના કારણે આજુબાજુના ક્ષેત્રને હરિ આના (હરિયાણા) કહેવા લાગ્યા. સને ૧૯૬૬માં પંજાબ પ્રાંતથી વિભાજીત થવાથી આ ક્ષેત્રનું નામ હરિયાણા પડ્યું. આશરે ૨૩૬ વર્ષ અગાઉ ઉચ્ચારેલ વાણી ૧૯૬૬ માં પૂરવાર થઈ કે સમય આવવા પર આ ક્ષેત્ર હરિયાણા પ્રાંતના નામથી વિખ્યાત થશે. જેનું આજે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે.

એટલા માટે ગુરુગ્રંથ સાહેબના પાના નંબર ૭૨૧ ઉપર પોતાની અમૃતવાણી મહલા ૧ માં શ્રી નાનજીએ કહ્યું છે કે –

હક્કા કબીર કરીમ તૂ, બે એબ પરવરદીગાર ।

નાનક બુગોયદ જનુ તુરા, તેરે ચાકરાં પાખાક ॥

આનું જ પ્રમાણ ગુરુ ગ્રંથ સાહેબના રાગ “સીરી” મહલા ૧ પૃષ્ઠ ૨૪ ઉપર શબ્દ નં. ૨૯

શબ્દ : એક સુઆન દુઈ સુઆની નાલ, ભલકે ભૌંકહી સદા બિઆલ

કુડ છુરા મુઠા મુરદાર, ધાણક રૂપ રહા કરતાર ॥ ૧ ॥

મૈં પતિ કી પંદિ ન કરની કી કાર, ઉહ બિગરૈ રૂપ રહા બિકરાલ ॥

તેરા એક નામ તારે સંસાર, મૈં એહો આસ એહો આધાર ।

મુખ નિંદા આખા દિન રાત, પર ધર જોહિ નીચ મનાતિ ॥
કામ કોધ તન વસહ ચંડાલ, ધાણક રૂપ રહા કરતાર ॥ ૨ ॥
ફાહી સુરત મલૂકી વેશ, ઉહ ઠગવાડા ઠગી દેશ ॥
ખરા સિયાણાં બહુતા ભાર, ધાણક રૂપ રહા કરતાર ॥ ૩ ॥
મૈં કીતા ન જાતા હરામ ખોર, ઉહ કિઆ મુહ દેસા દુષ્ટ ચોર ।
નાનક નીચ કહ વિચાર, ધાણક રૂપ રહા કરતાર. ॥ ૪ ॥

ગુરુ ગ્રંથ સાહેબ, રાગ આસાવરી, મહલ્લા ૧ ના અમુક અંશ -
સાહિબ મેરા એકો હૈ । એકો હૈ ભાઈ એકો હૈ ।

આપે રૂપ કરે બહુ ભાંતી નાનક બપુડા એવ કહ ॥ (પૃષ્ઠ ૩૫૦)

જો તિન કીઆ સો સચુ થીઆ, અમૃતનામ સતગુરુ દીઆ ॥ (પૃષ્ઠ ૩૫૨)

ગુરુ પુરે તે ગતિ મતિ પાઈ । (પૃષ્ઠ ૩૫૩)

બુડત જગુ દેખિઆ તઉ ડરિ ભાગે ।

સતિ ગુરુ રાખે સે બડ ભાગે, નાનકગુરુ કી ચરણોં ભાગે ॥ (પૃષ્ઠ ૪૧૪)

મૈં ગુરુ પુછિઆ અપણા સાચા બિચારી રામ । (પૃષ્ઠ ૪૩૯)

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં શ્રી નાનક સાહેબજી સ્વયં સ્વીકાર કરી રહ્યા છે કે સાહીબ (પ્રભુ) એકજ છે તથા તેમના (શ્રી નાનકજીના) મનુષ્યરૂપમાં કોઈ વક્ત ગુરૂ પણ હતા, જેમના વિષયમાં કહ્યું છે કે પૂરા ગુરૂથી તત્ત્વજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું તથા મારા ગુરુજીએ મને અમર મંત્ર (અમૃત નામ) એટલે કે પૂર્ણ મોક્ષ કરવાવાળો ઉપદેશ નામ મંત્ર આપ્યો, તે પોતે જ જુદા-જુદા રૂપ ધારણ કરી લે છે એટલે કે તે પોતે જ સતપુરુષ છે અને તે જ જિંદા રૂપ પણ બનાવી લે છે. તે જ ધાણક (જુલાહા) રૂપમાં પણ કાશીનગરમાં વિરાજમાન થઈને સાધારણ વ્યક્તિ એટલે કે ભક્તની ભૂમિકા કરે છે. શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ પૂજા કરવાના કારણે જગતને જન્મ-મૃત્યુ તથા કર્મફળની આગમાં સળગતુ જોઈને જીવન વ્યર્થ થઈ જવાના ભયથી ભાગીને મૈં ગુરુજીનાં ચરણોમાં શરણ લીધી.

બલિહારી ગુરુ આપણે દિઉહાડી સદવાર ।

જિન માણસ તે દેવતે કીએ કરત ન લાગી વાર ।

આપીને આપ સાજિઓ આપીને રચિઓ નાઉ ।

દુથી કુદરતિ સાજીએ કરિ આસણુ ડિઠો ચાઉ ।

દાતા કરતા આપિ તૂં તુસિ દેવહિ કરહિ પસાઉ ।

તૂં જણોઈ સભસૈ દે લૈસહિ જિંદ કવાઉ કરિ આસણુ ડિઠો ચાઉ । (પૃષ્ઠ ૪૬૩)

ભાવાર્થ : છે કે પૂર્ણપરમાત્મા જિંદાનું રૂપ બનાવીને બેઠ નદી ઉપર આવ્યા અર્થાત્ (એટલે કે) જિંદા કહેવાયા તથા પોતે જ બે દુનિયા ઉપર (સતલોક વગેરે) તથા નીચે (બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મના લોક) ને રચીને ઉપર

સતલોકમાં આકારમાં આસન ઉપર બેસીને રૂચિથી પોતાના દ્વારા રચેલી દુનિયાને નિહાળી રહ્યા છો તથા આપ જ સ્વયંભૂ અર્થાત્ (એટલે કે) માતાના ગર્ભથી જન્મ નથી લેતા, સ્વયં પ્રગટ થાઓ છો. આ જ પ્રમાણ પવિત્ર ચબુર્વેદ અધ્યાય ૪૦ મંત્ર ૮માં છે કે “કવિર્ મનીષિ સ્વયંભૂઃ પરિભૂ વ્યવધાતા”, ભાવાર્થ છે કે કબીર પરમાત્મા સર્વજ્ઞ છે (મનિષિનો અર્થ સર્વજ્ઞ થાય છે) તથા પોતાની જાતે જ પ્રગટ થાય છે. તે સનાતન (પરિભૂ) એટલે કે સર્વ પ્રથમવાળો પ્રભુ છે. તે સર્વ બ્રહ્માંડોના (વ્યવધાતા) અર્થાત્ (એટલે કે) જુદા જુદા સર્વલોકોના રચયિતા છે.

‘એહૂ જીઉ બહુતે જનમ ભરમિઆ, તા સતિગુરુ શબ્દ સુણાર્થયા ॥’(પૃષ્ઠ ૪૬૫) ભાવાર્થ છે કે શ્રી નાનક સાહેબજી કહી રહ્યા છે કે મારો આ જીવ ઘણા સમયથી જન્મ તથા મૃત્યુના ચક્રમાં ફરતો રહ્યો હવે પૂર્ણસત્ગુરુએ વાસ્તવિક નામ પ્રદાન કર્યું.

શ્રી નાનકજીના પૂર્વ જન્મ - સત્યુગમાં રાજા અંબરીષ. ત્રેતાયુગમાં રાજા જનક થયા અને ત્યારબાદ નાનકજી તરીકે જન્મ થયો તથા અન્ય યોનીઓના જન્મોની તો ગણતરી જ નથી.

❁ “પ્રભુ કબીરજીએ સ્વામી રામાનંદજીને તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવ્યું.”

પંડિત સ્વામી રામાનંદજી એક વિદ્વાન પુરુષ હતા. તેઓને વેદો તથા ગીતાજીનાં મર્મજ્ઞ જ્ઞાતા માનવામાં આવતા હતા.

❁ “પાંચ વર્ષની ઉંમરમાં રામાનંદજીને ગુરુ ધારણ કર્યા.”

જે સમયે કબીર પરમેશ્વર (કબીર દેવ) પોતાના લીલામય શરીરમાં પાંચ વર્ષની ઉંમરના થઈ ગયા ત્યારે ગુરુમર્યાદા બનાવી રાખવાના આશયથી એક લીલા કરી. અઠી વર્ષની ઉંમરના બાળકનું રૂપ ધારણ કરીને વહેલી સવારે અંધારામાં પંચગંગા ઘાટના પગથિયા ઉપર સૂઈ ગયા. જે જગ્યાએ સ્વામી રામાનંદજી દરરોજ સ્નાન અર્થે જતા હતા. શ્રી રામાનંદજી પવિત્ર ચારેય વેદોના જ્ઞાતા તથા પવિત્ર ગીતાજીના વિધવાન માનવામાં આવતા હતા. સ્વામી રામાનંદજીની ઉંમર ૧૦૪ વર્ષની થઈ ચૂકી હતી. કાશીમાં જે પાખંડ પૂજા અન્ય પંડિતોએ ચલાવી રાખી હતી તે તેઓએ બંધ કરાવી નાખી હતી. રામાનંદજી શાસ્ત્ર અનુકુળ સાધના બતાવતા હતા અને આખી કાશીમાં પોતાના બાવન દરબાર લગાવતા હતા. રામાનંદજી પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર વેદોના આધારે વિધિવત સાધના બતાવતા હતા. ઓમ (ૐ) નામનો જાપ ઉપદેશ આપતા હતા.

તે દિવસે પણ જ્યારે સ્નાન કરવા અર્થે પંચ ગંગાઘાટ ઉપર ગયા તો પગથિયા પર કબીર સાહેબ સૂતેલા હતા. વહેલી સવારે બ્રહ્મમૂર્તના અંધકારમાં સ્વામી રામાનંદજીને કબીર સાહેબ દેખાયા નહીં. કબીર સાહેબના માથામાં રામાનંદજીના પગનો પંજો વાગી ગયો. કવીરેવે બાળકની જેમ રડવાનું શરૂ કર્યું. રામાનંદજી

ઝડપથી નીચે નમ્યા અને જોયું કે બાળકને કોઈ જગ્યાએ ઈજા તો નથી થઈને તથા પ્રેમથી ઉપાડી લીધો. તે જ સમયે રામાનંદજીના ગળામાં રહેલી કંઠી (તુલસીની માળા) નીકળીને પરમેશ્વર કબીરદેવના ગળામાં જતી રહી. રામાનંદજીએ કહ્યું કે બેટા રામ - રામ બોલો. રામના નામથી દુઃખ દૂર થઈ જાય છે, પુત્ર રામ રામ બોલો, આમ બોલીને કબીર સાહેબના માથા ઉપર હાથ મુક્યો. બાળક રૂપમાં રહેલ કબીર સાહેબ ચૂપ થઈ ગયા. પછી રામાનંદજી સ્નાન કરવા લાગ્યા અને વિચાર્યું કે બાળકને આશ્રમમાં લઈ જઈશ. જેનું બાળક હશે તેની પાસે મોકલાવી દઈશ. રામાનંદજીએ સ્નાન કર્યા બાદ જોયું તો બાળક ત્યાં હતો નહીં. કબીર સાહેબ ત્યાંથી અંતઃકર્ણ થઈ ગયા અને પોતાની ઝૂંપડીમાં આવી ગયા. રામાનંદજીએ વિચાર્યું કે બાળક હતું જતું રહ્યું હશે, હવે તેને ક્યાં શોધવું ?

❁ “કબીર પ્રભુ દ્વારા સ્વામી રામાનંદજીના આશ્રમમાં બે રૂપ ધારણ કરવા.”

એક દિવસ સ્વામી રામાનંદજીનો કોઈ શિષ્ય કોઈ જગ્યાએ સતસંગ કરી રહ્યો હતો. આશરે પાંચ વર્ષના બાળકરૂપ કબીર સાહેબ ત્યાં પહોંચી ગયા. તે ઋષીજી શ્રી વિષ્ણુ પુરાણની કથા સંભળાવી રહ્યા હતા. તેઓ કહી રહ્યા હતા કે ભગવાન વિષ્ણુ આખી સૃષ્ટિના રચયિતા છે, એ જ પાલનકર્તા છે, તે જ રામ તથા કૃષ્ણ રૂપમાં અવતાર તરીકે આવવાવાળી પરમ શક્તિ છે, અજન્મા છે, શ્રી વિષ્ણુજીના કોઈ માતાપિતા નથી. કવિરીશ્વરે આ આખી ચર્ચા સાંભળી. સતસંગ ઉપરાંત કબીર પરમેશ્વરે કહ્યું કે ઋષીજી શું હું એક પ્રશ્ન પૂછી શકું છું? ઋષીજીએ કહ્યું કે હાં બેટા ! પૂછો. ત્યાં સંકડોની સંખ્યામાં (મોટી સંખ્યામાં) ભક્તજન ઉપસ્થિત હતા. કવિદેવે કહ્યું કે આપ વિષ્ણુ પુરાણમાંથી સતસંગ સંભળાવી રહ્યા હતા કે શ્રી વિષ્ણુજી પરમ શક્તિ છે, એમનાથી જ બ્રહ્મા અને શિવની ઉત્પત્તિ થઈ છે. ઋષીજીએ કહ્યું કે હું જે સંભળાવું છું, વિષ્ણુ પુરાણમાં આવું જ લખેલ છે. કબીર સાહેબે કહ્યું કે ઋષીજી મેં તો આપને સંશય નિવારણ અર્થે પ્રાર્થના કરી છે, આપ નારાજ ના થાઓ. એક દિવસ મેં શિવ પુરાણ સાંભળ્યું હતું. તેમાં તે મહાપુરુષ સંભળાવી રહ્યાં હતાં કે ભગવાન શિવથી વિષ્ણુ અને બ્રહ્માજીની ઉત્પત્તિ થઈ છે. (પ્રમાણ પવિત્ર શિવ પુરાણ, રૂદ્ર સંહિતા, અધ્યાય ૬ તથા ૭માં, ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત). દેવી ભાગવતના ત્રીજા સ્કંદમાં લખ્યું છે કે દેવી આ પ્રણેય બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવની માતા છે. આ પ્રણેય નાશવાન છે, અવિનાશી નથી. ઋષીજી નિરૂત્તર થઈ ગયા. ક્રોધિત થઈને બોલી ઉઠ્યા તું કોણ છે ? કોનો પુત્ર છે? કબીર સાહેબ કોઈ ઉત્તર આપે તે પહેલા અન્ય ભક્તજનો કહેવા લાગ્યા કે આ તો નિરુ જુલાહાનો પુત્ર છે. સ્વામી રામાનંદજીનો શિષ્ય કહેવા લાગ્યો કે તે ગળામાં કંઠી કેમ પહેરેલી છે ? (વૈષ્ણવ સાધુ તુલસીની એક મણકાની માળા ગળામાં પહેરે છે, એનાથી પ્રમાણિત થાય છે કે એમને વિષ્ણુ પરંપરાથી ઉપદેશ લઈ

રાખ્યો છે.) તારો ગુરુદેવ કોણ છે? કબીર સાહેબે કહ્યું કે મારા ગુરુદેવ તે જ છે જે આપના ગુરુદેવ છે. તે ઋષિ ખૂબ જ ક્રોધિત થઈને બોલી ઉઠ્યો કે હે નાદાન ! તું નીચ જુલાહાનો બાળક અને મારા ગુરુદેવને પોતાના ગુરુદેવ બતાવે છે. મારા ગુરુદેવ કોણ છે તે તું જાણે છે? શ્રી શ્રી ૧૦૦૮ પંડિત રામાનંદજી આચાર્ય. તું જુલાહાનો બાળક, તે તો તારા જેવા નીચ જાતિવાળાઓના દર્શન પણ નથી કરતા અને તું કહી રહ્યો છે કે મેં તેમની પાસેથી નામ ગ્રહણ કર્યું છે. જોઈ લો ભાઈ ભક્તજનો આ જુહો, કપટી છે. અત્યારે હાલ જ હું ગુરુદેવની પાસે જઈશ અને તેમને તારી આખી વાત સંભળાવીશ. તું હલકી જાતિનો બાળક અમારા ગુરુદેવને બેઆબરૂ કરી રહ્યો છે. કવિરગિન બોલ્યા કે ઠીક છે. ગુરુદેવજીને બતાવો. તે ઋષિએ જઈને શ્રી રામાનંદજીને બતાવ્યું કે ગુરુદેવ એક જુલાહા જાતિનો બાળક છે. તેણે તો અમારું નાક કપાવી દીધું. તે કહે છે કે સ્વામી રામાનંદજી મારા ગુરુદેવ છે. હે ભગવન ! અમારે તો બહાર નીકળવું મુશ્કેલ થઈ ગયું. સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે “કાલે સવારે તેને બોલાવીને લાવો. કાલે જો જો તમારી સામે હું તેને કેટલોય દંડ આપીશ.”

❁ “સ્વામી રામાનંદજીના મનની વાત બતાવવી”

બીજા દિવસે વહેલી સવારે કબીર સાહેબને દસ નાદાન (અજ્ઞાની/મૂર્ખ) વ્યક્તિઓએ પકડીને શ્રી રામાનંદજીની સામે ઉપસ્થિત કરી દીધા. આગળ (વચ્ચે) કપડાનો પડદો રાખી દીધો, રામાનંદજીએ એ બતાવવાના હેતુથી કે તે ક્યારેય હલકી જાતિવાળાઓના દર્શન નથી કરતા, આ બાળક ખોટું બોલી રહ્યો હતો કે તેણે મારી પાસેથી દિક્ષા ગ્રહણ કરી છે. રામાનંદજીએ પડદાની પાછળથી પૂછ્યું કે તું કોણ છે ? અને તારી કઈ જાતિ છે ? તારો પંથ કયો છે ? એટલે કે કયા પરમાત્માની પૂજા કરે છે ?

રામાનંદ અધિકાર સૂનિ, જુલહા એક જગદીશ ।
દાસ ગરીબ વિલંબ ના, તાહિ નવાવત શીશ ॥ (૪૦૭)
રામાનંદ કું ગુરુ કહૈ, તનસૈં નહીં મિલાત ।
દાસ ગરીબ દર્શન ભાએ, પૈડે લગી જું લાત, ॥ (૪૦૮)
પંથ ચલત ઠોકર લગી, રામનામ કહિ દીન ।
દાસ ગરીબ કસર નહીં, સીખ લઈ પ્રબીન ॥ (૪૦૯)
આડા પડદા લાય કરિ, રામાનંદ બૂજંત ।
દાસ ગરીબ કુલંગ છબિ, અધર ડાક કૂદંત ॥ (૪૧૦)
કૌન જાતિ કુલ પંથ હૈ, કૌન તુમ્હારા નામ ।
દાસ ગરીબ અધીન ગતિ, બોલત હૈ બલિ જાંવ ॥ (૪૧૧)
કબીરજીનો જવાબ :-

જાતિ હમારી જગતગુરુ, પરમૈશ્વર પદ પંથ ।
દાસ ગરીબ લિખતિ પરૈ, નામ નિરંજન કંત ॥ (૪૧૨)

રામાનંદજી બોલ્યા :-

રે બાલક સુન દુર્બુદ્ધિ, ઘટ મઠ તન આકાર ।
 દાસ ગરીબ દરદ લગ્યા, હો બોલે સિરજનહાર ॥ (૪૧૩)
 તુમ મોમન કે પાલવા, જુલહૈ કે ઘર બાસ ।
 દાસ ગરીબ અજ્ઞાન ગતિ, એતા દઢ વિશ્વાસ ॥ (૪૧૪)
 માન બડાઈ છાંડિ કરિ, બોલો બાલક બૈન ।
 દાસ ગરીબ અધમ મુખી, એતા તુમ ઘટ કૈન ॥ (૪૧૫)
 તર્ક તલૂસૈં બોલતૈ, રામાનંદ સુર જ્ઞાન ।
 દાસ ગરીબ કુજ્ઞતિ હૈ, આખર નીચ નિદાન ॥ (૪૨૩)

પરમેશ્વર કબીરજી (કવિદેવ) એ પ્રેમપૂર્વક જવાબ આપ્યો -

મહકે બદન ખુલાસ કર, સુનિ સ્વામી પ્રબીન ।
 દાસ ગરીબ મની મરૈ, મૈં આજિજ આધીન ॥ (૪૨૮)
 મૈં અવિગત ગતિ સૈં પરૈ, ચ્યારિ વેદ સૈં દૂર ।
 દાસ ગરીબ દશૌં દિશા, સકલ સિંધ ભરપૂર ॥ (૪૨૯)
 સકલ સિંધ ભરપૂર હૂં, ખાલિક હમરા નામ ।
 દાસ ગરીબ અજ્ઞતિ હૂં, તૈં જૂં કહા બલિ જાંવ ॥ (૪૩૦)
 જ્ઞતિ પાતિ મેરે નહીં, નહીં બસ્તી નહીં ગામ ।
 દાસ ગરીબ અનિન ગતિ, નહીં હમારે નામ ॥ (૪૩૧)
 નાદ બિંદ મેરે નહીં, નહીં ગુદા નહીં ગાત ।
 દાસ ગરીબ શબ્દ સજ્જ, નહીં કિસીકા સાથ ॥ (૪૩૨)
 સબ સંગી બિછરુ નહીં, આદિ અંત બહુ જાંહિ ।
 દાસ ગરીબ સકલ વંસુ, બાહર ભીતર માંહિ ॥ (૪૩૩)
 એ સ્વામી સૃષ્ટા મૈં, સૃષ્ટિ હમારૈ તીર ।
 દાસ ગરીબ અધર બસૂં, અવિગત સત્ય કબીર ॥ (૪૩૪)
 પૌહમી ધરણિ આકાશ મૈં, મૈં વ્યાપક સબ ઠૌર ।
 દાસ ગરીબ ન દૂસરા, હમ સમતુલ નહીં ઔર ॥ (૪૩૬)
 હમ દાસન કે દાસ હૈં, કરતા પુરુષ કરીમ ।
 દાસ ગરીબ અવધૂત હમ, હમ બ્રહ્મચારી સીમ ॥ (૪૩૯)
 સુનિ રામાનંદ રામ હમ, મૈં બાવન નરસિંહ ।
 દાસ ગરીબ કલીકલી, હમહીસે કૃષ્ણ અભંગ ॥ (૪૪૦)
 હમહીં સે ઈન્દ્ર કુબેર હૈં, બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ ।
 દાસ ગરીબ ધર્મ ધ્વજ, ધરણિ રસાતલ શેષ ॥ (૪૪૭)
 સુનિ સ્વામી સતિ ભાખ હૂં, જુઠ ન હમરૈ રિંચ ।
 દાસ ગરીબ હમ રૂપ બિન, ઔર સકલ પ્રપંચ ॥ (૪૫૩)

ગોતા લાઉ સ્વર્ગ સેં, ફિરિ પૈદૂં પાતાલ ।
 ગરીબદાસ ઢૂંઢત ફિરું, હીરે-માણિક લાલ ॥ (૪૭૬)
 ઈસ દરિયા કંકર બહુત, લાલ કહીં કહીં ઠાવ ।
 ગરીબદાસ માણિક યુગેં, હમ મુરજવા નાંવ ॥ (૪૭૭)
 મુરજવા માણિક યુગેં, કંકર પથ્થર ડારિ ।
 દાસ ગરીબ ડોરી અગમ, ઉતરો શબ્દ અધાર ॥ (૪૭૮)

અગર મારી જાતિ પૂછી રહ્યા છો તો હું જગતગુરુ છું. (વેદોમાં લખ્યું છે કે જગતગુરુ આખી સૃષ્ટિને જ્ઞાન પ્રદાન કરવાવાળા કબીર પ્રભુ છે.) મારો પંથ શું છે ? (કયા પરમેશ્વરનું હું માર્ગદર્શન કરું છું ?) આના જવાબમાં કબીરજીએ કહ્યું મારો પરમેશ્વર પંથ છે. ઈશ, ઈશ્વર, પરમેશ્વર (બ્રહ્મ, પરબ્રહ્મ, પૂર્ણબ્રહ્મ તથા ક્ષરપુરુષ, અક્ષરપુરુષ, પરમ અક્ષરપુરુષ) હું તે સર્વોચ્ચ શક્તિ (સુપ્રીમ પાવર) પરમેશ્વરનું માર્ગદર્શન કરવા અર્થે આવ્યો છું, જે અનંત કોટિ બ્રહ્માંડના રચયિતા અને ભરણપોષણ કરવાવાળા છે. વેદોમાં જેને કવિર્દેવ, કવિરગ્નિ વગેરે નામોથી સંબોધિત કર્યા છે.

ઈશ તથા ક્ષરપુરુષ તો બ્રહ્મને કહેવામાં આવે છે જે ફક્ત એકવીસ બ્રહ્માંડના સ્વામી છે. પરબ્રહ્મ એટલે અક્ષરપુરુષને ઈશ્વર કહેવામાં આવે છે જે સાત સંખ બ્રહ્માંડોના સ્વામી છે. તથા પરમ અક્ષરપુરુષ જેને પૂર્ણબ્રહ્મ તેમ જ પરમેશ્વર કહેવામાં આવે છે જે અસંખ્ય બ્રહ્માંડોના સ્વામી છે અર્થાત્ (એટલે કે) કુલના માલિક છે. એટલા માટે જ કબીરજીએ સ્વામી રામાનંદજીને કહ્યું કે મારો પંથ પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિવાળો છે.

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫ શ્લોક નં. ૧૭માં લખ્યું છે કે વાસ્તવમાં અવિનાશી પરમેશ્વર તો કોઈ અન્ય જ છે અને તે પોતે જ ત્રણેય લોકોમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણ-પોષણ કરે છે અને તે પોતે જ અવિનાશી પરમાત્મા પરમેશ્વરના નામથી ઓળખાય છે. તે પરમેશ્વર હું જ છું. આ વાતને સાંભળીને સ્વામી રામાનંદજી ખૂબ દુઃખી થઈ ગયા તથા કહ્યું કે અરે નાલાયક ! તું નીચ જાતિવાળો નાનુ માં મોટી વાત કરી રહ્યો છે. તું પોતે જાતે ભગવાન બની બેઠો છે. પછી આમ કહીને બહુ ખરાબ ગાળો પણ આપી. કબીર સાહેબે કહ્યું કે ગુરુદેવ ! આપ મારા ગુરુજી છો. આપ મને ગાળ આપો છો તો પણ મને આનંદ આવી રહ્યો છે. પરંતુ હું જે આપને કહી રહ્યો છું, હું જેમનો તેમ (જેવો છું તેવો) પૂર્ણબ્રહ્મ જ છું, એ વાતમાં કોઈ સંશય જ નથી. આ વાત સાંભળીને રામાનંદજીએ કહ્યું કે ઉભો રહે તારી તો લાંબી વાર્તા બનશે, તું એમ નહીં માને. હું પહેલાં મારી પૂજા કરી લઉં છું. રામાનંદજીએ કહ્યું કે આને બેસાડો હું પહેલા મારી જે થોડીક ક્રિયા રહી ગઈ છે તે કરી લઉં, પછી આને જોઈ લઈશ. સ્વામી રામાનંદજી શું ક્રિયા કરતા હતા ? ભગવાન વિષ્ણુજીની એક કાલ્પનિક

મૂર્તિ બનાવતા હતા. સામે મૂર્તિ દેખાઈ આવતી હતી (જેમ કર્મકાંડ કરવામાં આવે છે, ભગવાનની મૂર્તિને અગાઉ પહેરાવવામાં આવેલ તમામ કપડા ઉતારીને તેમને જળથી સ્નાન કરાવડાવીને, પછી સ્વચ્છ વસ્ત્રો ભગવાન ઠાકુરને પહેરાવીને ગળામાં માળા નાંખીને, તિલક લગાડીને મુકુટ રાખવામાં આવે છે.) રામાનંદજી ઉપર મુજબની કલ્પના (માનસિક પૂજા) કરી રહ્યા હતા. કલ્પના કરીને ભગવાનની કાલ્પનિક મૂર્તિ બનાવી શ્રદ્ધાપૂર્વક જેમ ઉઘાડા પગે જઈ ગંગાજળ લઈ આવ્યા હોય એવી ભાવનાથી ઠાકુરજીની મૂર્તિના કપડા ઉતાર્યા પછી સ્નાન કરાવડાવ્યું તથા નવાં વસ્ત્રો પહેરાવી દીધા. તિલક લગાડી, મુકુટ રાખી દીધો અને કંઠી પહેરાવવાનું ભૂલી ગયા. હવે કંઠી ન પહેરાવે તો પૂજા અધૂરી ગણાય અને મુકુટ એક વખત રાખી દીધા બાદ ઉતારવો અશક્ય હતો. તે દિવસ મુકુટ ઉતારી દે તો પૂજા ખંડિત થઈ જાય. સ્વામી રામાનંદજી પોતાને દોષિત માનવા લાગ્યા કે આટલું જીવન થઈ ગયું મારી ક્યારેય આવી ભૂલ જિંદગીમાં બની નથી. પ્રભુ આજે શું ભૂલ થઈ ગઈ મુજ પાપીથી ? અગર મુકુટ ઉતારુ તો પૂજા ખંડિત થઈ જશે. એમણે વિચાર્યું કે ચાલો મુકુટની ઉપરથી કંઠી નાખી દઉં છું. (કલ્પનાથી કરી રહ્યા છે સામે કોઈ મૂર્તિ નથી અને પડદો પણ લાગેલો છે કબીર સાહેબ પડદાની બીજી બાજુ બેઠા છે.)

મુકુટમાં કંઠી ફસાઈ જાય છે, આગળ નથી જઈ શકતી, ત્યારે રામાનંદજી વિચારે છે કે હવે શું કરવું ? હે ભગવાન ! આજે તો મારો આખો દિવસ જ વ્યર્થ ગયો. આજની મારી ભક્તિની કમાણી વ્યર્થ ગઈ. (કારણ કે જેને પરમાત્માની કસક (તડપ) હોય છે તેનો એક નિત્ય નિયમ પણ રહી જાય તો તેને ખૂબ જ દુઃખ થાય છે. જેમ કોઈ વ્યક્તિનું ખીસ્સુ કપાઈ જાય ત્યારે તે ખૂબ પશ્ચાતાપ કરે છે. એવી જ રીતે પ્રભુના સાચા ભક્તો ને આટલી લગન હોય છે.) એટલામાં કબીર સાહેબે કહ્યું કે સ્વામીજી કંઠીની ગાંઠ ખોલીને ગળામાં નાખી દો. પછી ફરીથી ગાંઠ લગાવી દો. આમ કરવાથી મુકુટ ઉતારવો નહીં પડે. હવે રામાનંદજી ક્યો મુકુટ ઉતારવાના હતા અને કઈ ગાંઠ ખોલવાના હતા. પોતાની કુટિર (ઝૂંપડી)ની સામે લગાવેલ પડદો પણ સ્વામી રામાનંદજીએ પોતાના હાથથી ફેંકી દીધો અને તમામ બ્રાહ્મણ સમાજની સામે તે કબીર પરમેશ્વરને પોતાની છાતી સાથે લગાવી દીધા. રામાનંદજીએ કહ્યું કે હે ભગવાન ! આપનું તો એટલું કોમળ શરીર છે જાણે ૩ જેવું અને મારું તો પથ્થર જેવું શરીર છે. એક તરફ તો પ્રભુ ઉભા છે અને એક તરફ જાતિ તથા ધર્મની દિવાલ છે. પ્રભુને ઘસવાવાળી પુણ્ય આત્માઓ ધર્મની બનાવટી દિવાલને તોડવાનું શ્રેયસ્કર સમજે છે. તેવું જ રામાનંદજીએ કર્યું. સામે પૂર્ણ પરમાત્માને પામીને ન જાતિ જોઈ ન ધર્મ જોયો, ન આભડછેટ, ફક્ત આત્મકલ્યાણ જોયું, આને બ્રાહ્મણ કહે છે.

બોલત રામાનંદજી, હમ ઘર બડા સુકાલ ।
ગરીબદાસ પૂજા કરે, મુકુટ ફહી જદિ માલ ॥ (૪૭૯)

સેવા કરો સંભાલ કરિ, સુનિ સ્વામી સુર જ્ઞાન ।
 ગરીબ દાસ શિર મુકુટ ધરિ, માલા અટકી જન ॥ (૪૮૦)
 સ્વામી ઘુંડી ખોલિ કરિ, ફિરિ માલા ગલ ડાર ।
 ગરીબદાસ ઈસ ભજન કું, જનત હૈ કરતાર ॥ (૪૮૧)
 ડયૌઢી પડદા દૂરિ કરિ, લીયા કંઠ લગાય ।
 ગરીબદાસ ગુજરી બૌહત, બદને બદન મિલાય ॥ (૪૮૨)

પછી સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું હે કબીર પ્રભુ ! આપ ખોટું કેમ બોલ્યા? કબીર સાહેબે કહ્યું કેવું ખોટું સ્વામીજી ? સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે આપ કહી રહ્યા હતા કે આપે મારી પાસેથી નામ ગ્રહણ કરેલ છે. આપે મારાથી ઉપદેશ ક્યારે પ્રાપ્ત કર્યો? કબીર સાહેબ બોલ્યા કે એક સમયે આપ સ્નાન કરવા અર્થે પંચગંગા ઘાટ ઉપર ગયા હતા. હું ત્યાં પગથિયા ઉપર સૂતો હતો. આપના પગની પાદુકા મારા માથામાં વાગી હતી ત્યારે આપે કહ્યું હતું બેટા રામ નામ બોલો. પછી રામાનંદજીએ કહ્યું હા હવે થોડું ઘણું યાદ આવ્યું. પરંતુ તે તો ખૂબજ નાનું બાળક હતું. (કારણ કે તે સમયે પાંચ વર્ષની ઉંમરનાં બાળકો ખૂબ જ મોટાં થઈ જતા હતા તથા પાંચ વર્ષના બાળકના શરીરમાં તથા અઢી વર્ષના બાળકના શરીરમાં બે ગણું અંતર હોય છે.) કબીર સાહેબજી કહેવા લાગ્યા કે સ્વામીજી જુઓ, હું આવો હતો. સ્વામી રામાનંદજીની સામે પણ ઊભા છે અને એક અઢી વર્ષના બાળકનું બીજું રૂપ બનાવીને કોઈક સેવકનો ત્યાં પડી રહેલ ખાટલો હતો, તે ખાટલા ઉપર બિરાજમાન થઈ ગયા. હવે રામાનંદજીએ છ વખત તો સામે ઉભેલ કબીર સાહેબને જોયા અને છ વખત પેલા બાળકના સ્વરૂપ તરફ જોયું. પછી આંખો ચોળી-ચોળીને જોયું અને ખાતરી કરી કે ક્યાંક મારી આંખોનો ભ્રમ તો નથી ને. આવી રીતે જોઈ રહ્યા હતા કે એટલામાં જ કબીર સાહેબનું નાના બાળકવાળું રૂપ ઉઠીને કબીર સાહેબના મોટા પાંચ વર્ષવાળા સ્વરૂપમાં સમાઈ ગયું. પાંચ વર્ષવાળા સ્વરૂપમાં કબીર સાહેબ રહી ગયા.

મનકી પૂજા તુમ લખી, મુકુટ માલ પરબેશ ।
 ગરીબદાસ ગતિ કો લખે, કૌન વરણ ક્યા ભેષ ॥ (૪૮૩)
 યહ તૌ તુમ શિક્ષા દઈ, માનિ લઈ મનમોર ।
 ગરીબદાસ કોમલ પુરુષ, હમરા બદન કઠોર ॥ (૪૮૪)

ત્યારે રામાનંદજી બોલ્યા કે મારો સંશય મટી ગયો. હે પરમેશ્વર ! તમને કેવી રીતે ઓળખી શકીએ. આપ કઈ જાતિમાં તથા કેવી વેશભૂષામાં ઊભા છો. અમે નાદાન પ્રાણી આપની સાથે વાદવિવાદ કરીને દોષી બની ગયા. ક્ષમા કરી દો પૂર્ણ પરમેશ્વર કબીરદેવ, હું આપનો અંજન બાળક છું.

“સ્વામી રામાનંદજીને સત્યલોક દર્શન”

સુનિ બચ્યા મેં સ્વર્ગ કી કૈસેં છાંડોં રીતિ ।
 ગરીબદાસ ગુદરી લગી, જનમ જાત હૈ બીત ॥૪૮૬॥
 ચ્યારિ મુક્તિ બૈકુંઠ મેં, જિન કી મોરૈ ચાહ ।
 ગરીબદાસ ધર અગમ કી, કૈસેં પાઉં થાહ ॥૪૮૭॥
 હેમ રૂપ જહાં ધરણિ હૈ, રતન જડે બૌહ શોભ ।
 ગરીબદાસ બૈકુંઠ કૂં, તન મન હમરા લોભ ॥૪૮૮॥
 શંખ ચક્ર ગદા પદમ હૈં, મોહન મદન મુરારિ ।
 ગરીબદાસ મુરલી બજૈ, સુરગલોક દરબારી ॥૪૮૯॥
 દૂધોં કી નદિયાં બગેં, સેત વૃક્ષ સુભાન ।
 ગરીબદાસ મંદલ મુક્તિ, સુરગાપુર અસ્થાન ॥૪૯૦॥
 રતન જડાઉ મનુષ્ય હૈં, ગણ ગંધર્વ સબ દેવ ।
 ગરીબદાસ ઉસ ધામ કી કૈસેં છોડું સેવ ॥૪૯૧॥
 ઋગ યજુ સામ અથર્વણ, ગાવેં ચારોં વેદ ।
 ગરીબદાસ ધર અગમ કી, કૈસેં જાનો ભેદ ॥૪૯૨॥
 ચ્યારિ મુક્તિ ચિતવન લગી, કૈસેં બંચૂં તાહિ ।
 ગરીબદાસ ગુપ્તારગતિ, હમકૂં ધૌ સમઝાય ॥૪૯૩॥
 સુરગ લોક બૈકુંઠ હૈ, યાસેં પરૈ ન ઔર ।
 ગરીબદાસ ખૂટશાસ, ચ્યારિ બેદકી દોર ॥૪૯૪॥
 ચ્યારિ બેદ ગાવેં તિસેં, સુરનર મુનિ મિલાપ ।
 ગરીબદાસ ધ્રુવ પોર જિસ, મિટિ ગયે તીનૂં તાપ ॥૪૯૫॥
 પ્રહલાદ ગયે તિસ લોકકૂં, સુરગા પુરી સમૂલ ।
 ગરીબદાસ હરિ ભક્તિ કી, મેં બંચત હૂં ધૂલ ॥૪૯૬॥
 બિંદ્રાવન ગયે તિસ લોકકૂં, સુરગા પુરી સમૂલ ।
 ગરીબદાસ ઉસ મુક્તિ, કૂં, કૈસેં જાઉં ભૂલ ॥૪૯૭॥
 નારદ બ્રહ્મા તિસ રટૈં, ગાંવેં શેષ ગણેશ ।
 ગરીબદાસ બૈકુંઠ સેં, ઔર પરૈ કો દેશ ॥૪૯૮॥
 સહસ્ર અઠાસી જિસ જપેં, ઔર તેતીસોં સેવ ।
 ગરીબદાસ જાસેં પરૈ, ઔર કૌન હૈ દેવ ॥૪૯૯॥
 સુનિ સ્વામી નિજ મૂલ ગતિ, કહિ સમઝાઉ તોહિ ।
 ગરીબદાસ ભગવાન કૂં રાખ્યા જગત સમોહિ ॥૫૦૦॥
 તીનિ લોક કે જીવ સબ, વિષય વાસ ભરમાય ।
 ગરીબદાસ હમકૂં જપેં, તિસકૂં ધામ દિખાય ॥૫૦૧॥

जे देभंगा धाम कूं, सो जनत है मुज ।
 गरीबदास तोसैं कछूं, सुनि गायत्री गुज ॥५०२॥
 कृष्ण विष्णु भगवान कूं, जहडायें हैं जव ।
 गरीबदास त्रिलोक में, काल कर्म शिर शीव ॥५०३॥
 सुनि स्वामी तोसैं कछूं, अगम दीप की सैल ।
 गरीबदास पूठ परे, पुस्तक लाहे बैल ॥५०४॥
 पौडमी धरणि अकाश थंभ, यलसी यंदर सूर ।
 गरीबदास रज बिरजकी, कहां रहैगी धूर ॥५०५॥
 तारायण त्रिलोक सब, यलसी ईन्द्र कुभेर ।
 गरीबदास सब जत हैं, सुरग पाताल सुभेर ॥५०६॥
 व्यारि मुक्ति बैकुंठ बट, इना हुआ कछे बार ।
 गरीबदास अल्प रूप मध, क्या जनें संसार ॥५०७॥
 कछौ स्वामी कित रहौंगे, यौदा लुवन बिहंड ।
 गरीबदास बीजक क्हा, यलत प्राण और पिंड ॥५०८॥
 सुन स्वामी अेक शक्ति है, अरधंगी ओमकार ।
 गरीबदास बीजक तहां, अनंत लोक सिंधार ॥५०९॥
 जैसेका तैसा रहै, परलो इना प्राण ।
 गरीबदास उस शक्तिकूं, बार बार कुरबान ॥५१०॥
 कोटि ईन्द्र ब्रह्मा जहां, कोटि कृष्ण कैलास ।
 गरीबदास शिव कोटि हैं, कर्षों कौनकी आश ॥५११॥
 कोटि विष्णु जहां बसत हैं, उस शक्ति के धाम ।
 गरीबदास गुल भौलत हैं, अलक बस्त निहकाम ॥५१२॥
 शिवशक्ति जसैं हुआ, अनंत कोटि अवतार ।
 गरीबदास उस अलककूं, लभैं सो होय करतार ॥५१३॥
 अलक उमारा रूप है, हम देही नहौं दंत ।
 गरीबदास गुलसैं परै, यलना है भिन पंथ ॥५१४॥
 बिना पंथ उस कंतकै, धाम यलन है मोर ।
 गरीबदास गति ना किसी, संभ सुरग पर डोर ॥५१५॥
 संभ सुरगपर हम बसैं, सुनि स्वामी यह सैंन ।
 गरीबदास हम अलक हैं, यौल गुल झोकट कैंन ॥५१६॥
 जे तै क्हा सो मैं ल्हा, भिन देभैं नहौं धीज ।
 गरीबदास स्वामी कहै, कहां अलक वौ बीज ॥५१७॥
 अनंत कोटि ब्रह्मांड इण, अनंत कोटि उदगार ।
 गरीबदास स्वामी कहै, कहां अलक दीदार ॥५१८॥

હદ બેહદ કહીં ના કહીં, ના કહીં થરપી ઠોર ।
 ગરીબદાસ નિજ બ્રહ્મકી, કૌન ધામ વહ પૌર ॥૫૧૯॥
 ચલ સ્વામી સર પર ચલેં, ગંગ તીર સુન જ્ઞાન ।
 ગરીબદાસ બૈકુંઠ બટ, કોટિ કોટિ ઘટ ધ્યાન ॥૫૨૦॥
 તહાં કોટિ વૈકુંઠ હૈં, નક સરવર સંગીત ।
 ગરીબદાસ સ્વામી સુનેં, જત અનન્ત જુગ બીત ॥૫૨૧॥
 પ્રાણ પિંડ પુરમેં ઘસૌ, ગયે રામાનંદ કોટિ ।
 ગરીબદાસ સર સુરગમેં, રહૌ શબ્દકી ઓટ ॥૫૨૨॥
 તહાં વહાં ચિત ચકિત ભયા, દેખિ ફજલ દરબાર ।
 ગરીબદાસ સિજદા કિયા, હમ પાયે દીદાર ॥૫૨૩॥
 તુમ સ્વામિ મેં બાલ બુદ્ધિ, ભર્મ કર્મ કિયે નાશ ।
 ગરીબદાસ નિજ બ્રહ્મ તુમ, હમરૈ દ્રઢ વિશ્વાસ ॥૫૨૪॥
 સુન્ન-બેસુન્ન સૈં તુમ પરૈ, ઉરૈં સે હમરૈ તીર ।
 ગરીબદાસ સરબંગમેં, અવિગત પુરુષ કબીર ॥૫૨૫॥
 કોટિ કોટિ સિજદે કરૈં, કોટિ કોટિ પ્રજ્ઞામ ।
 ગરીબદાસ અનહદ અધર, હમ પરસૈં તુમ ધામ ॥૫૨૬॥
 સુનિ સ્વામી એક ગલ ગુજ, તિલ તારી પલ જોરિ ।
 ગરીબદાસ સર ગગન મેં, સૂરજ અનંત કરોરિ ॥૫૨૭॥
 શહર અમાન અનન્તપુર, રિમઝિમ રિમઝિમ હોય ।
 ગરીબદાસ ઉસ નગર કા, મરમ ન જનેં કોય ॥૫૨૮॥
 સુનિ સ્વામી કૈસૈં લખૌ, કહિ સમઝાઉં તોહિ ।
 ગરીબદાસ બિન પર ઉડૈં, તન મન શીશ ન હોય ॥૫૨૯॥
 રવનપુરી એક ચક હૈં, તહાં ધનજય બાય ।
 ગરીબદાસ જતે જન્મ, યાકૂં લેત સમાય ॥૫૩૦॥
 આસન પદમ લગાયકર ભિરંગ નાદ કો ખૈંચિ ।
 ગરીબદાસ અચવન કરૈ, દેવદત્ત કો એચિ ॥૫૩૧॥
 કાલી ઉન કુલીન રંગ, જાકૈ દો કુન ધાર ।
 ગરીબદાસ કુરંભ શિર, તાસ કરે ઉદગાર ॥૫૩૨॥
 ચિશમેં લાલ ગુલાલ રંગ, તીનિ ગિરહ નભ પેંચ ।
 ગરીબદાસ વહ નાગની કૂં, હૌને ન દેવે રેચ ॥૫૩૩॥
 કુંભક રેચક સબ કરૈ, ઉન કરત ઉદગાર ।
 ગરીબદાસ ઉસ નાગની કૂં, જતે કોઈ ખિલાર ॥૫૩૪॥
 કુંભ ભરૈ રેચક કરૈ, ફીર ટુટત હૈ પૌન ।
 ગરીબદાસ ગગન મંડલ, નહીં હોત હૈ રૌન ॥૫૩૫॥

આગે ઘાટી બંદ હૈ, ઈગલાં-પિગલા દોય ।
 ગરીબદાસ સુખમન ખુલે, તાસ મિલાવા હોય ॥૫૩૬॥
 જયૂંકા ત્યૂંહી બૈઠિ રહો, તજિ આસન સબ જોગ ।
 ગરીબદાસ પલ બીચ પદ, સર્વ સૈલ સબ ભોગ ॥૫૪૦॥
 કોટિ કોટિ બૈકુંઠ હૈ, કોટિ કોટિ શિવ શેષ ।
 ગરીબદાસ ઉસ ધામમૈ, બ્રહ્મા કોટિ નરેશ ॥૫૫૩॥
 અવાદાન અમાનપુર, ચલિ સ્વામી તહાં ચાલ ।
 ગરીબદાસ પરલો અનંત, બૌહરિ ન ઝંપૈ કાલ ॥૫૫૪॥
 અમર ચીર તહાં પહરિ હૈ, અમર હંસ સુખ ધામ ।
 ગરીબદાસ ભોજન અજર, ચલ સ્વામી નિજધામ ॥૫૫૫॥
 બોલત રામાનંદજી, સુન કબીર કરતાર ।
 ગરીબદાસ સબ રૂપમૈ, તુમહી બોલન હાર ॥૫૫૬॥
 તુમ સાહિબ તુમ સંત હૌ, તુમ સતગુરુ તુમ હંસ ।
 ગરીબદાસ તુમ રૂપ બિન ઓર ન દૂજા અંસ ॥૫૫૭॥
 મૈ ભગતા મુક્તા ભયા, ક્રિયા કર્મ કુન્દ નાશ ।
 ગરીબદાસ અવિગત મિલે, મેટી મન કી બાસ ॥૫૫૮॥
 દોહુ ઠૌર હૈ એક તૂં, ભયા એક સે દોય ।
 ગરીબદાસ હમ કારણૈ, ઉતરે હૈ મધ જોય ॥૫૫૯॥
 ગોષ્ટી રામનંદસૈ, કાશી નગર મંઝાર ।
 ગરીબદાસ જિંદ પીરકે, હમ પાયે દીદાર ॥૫૬૨॥
 બોલૈ રામાનંદ જી, સુનો કબીર સુભાંન ।
 ગરીબદાસ મુક્તા ભયે, ઉધરે પિંડ અરુ પ્રાણ ॥૫૬૭॥

કબીર સાહેબે (કર્વિદેવે) સ્વામી રામાનંદજીને પૂછ્યું કે સ્વામીજી આપ કેવી પૂજા કરો છો? સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે હું વેદો તથા ગીતાજી અનુસાર સાધના કરું છું. કબીર સાહેબે પૂછ્યું કે વેદો તથા ગીતાના આધારે સાધના કરીને કયા લોકમાં જશો? સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે હું સ્વર્ગમાં જઈશ. કબીર પરમેશ્વરે પૂછ્યું સ્વર્ગમાં શું કરશો દાતા ? રામાનંદજીએ કહ્યું કે ત્યાં આગળ ખૂબ પ્રિય ભગવાન વિષ્ણુજી છે. તેમના દર્શન કર્યા કરીશ અને ત્યાં આગળ દૂધની નદી છે, ત્યાં કોઈ ચિંતા નથી, કોઈ ફિકર નથી, હું ત્યાં આનંદથી રહીશ. કબીર પરમેશ્વરે પૂછ્યું કે સ્વામી કેટલા દિવસ સ્વર્ગમાં રહેશો? (વિદ્વાન પુરુષ હતા તેમને જ્ઞાન હતું માટે બે જ મિનિટમાં સમજી ગયા.)

સ્વામીજીએ કહ્યું મારી જેટલી ભક્તિની કમાઈ હશે એટલો ટાઇમ રહીશ. પરમેશ્વરે પૂછ્યું કે પછી ક્યાં જશો? રામાનંદજીએ કહ્યું શું ખબર કર્મોના આધારે ક્યાં તથા કઈ યોનિમાં જન્મ થશે ? કબીર સાહેબે કહ્યું કે આ

સાધના તો સ્વામીજી તમે અસંખ્ય વખત કરી ચૂક્યા છો. આનાથી જીવ મુક્ત થઈ શકતો નથી. આપશ્રી વિષ્ણુજીની સાધના કરીને સ્વર્ગ લોકમાં જવા ઈચ્છો છો. જે સાધક બ્રહ્મ સાધના કરીને બ્રહ્મલોકમાં જાય છે તે પણ જન્મ મૃત્યુના ચક્રમાં જ રહે છે, કારણ કે એક દિવસ મહાસ્વર્ગ જે બ્રહ્મલોકમાં બનેલ છે તે પણ નષ્ટ થઈ જશે. જે ગીતાજીના આઠમાં અધ્યાયનો સોળમો શ્લોક કહે છે. સ્વામી રામાનંદજી તો વિદ્વાન પુરુષ હતા તેમને તો શ્લોકો આંગળીઓ ઉપર યાદ હતા. સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું આપ સાચું કહો છો, આમ જ લખ્યું છે. કબીર સાહેબે કહ્યું કે બતાવો પછી ક્યાં રહેશો? ન તો આપના શ્રીકૃષ્ણ મુરારી જ રહેશે. આ બ્રહ્મલોક, વિષ્ણુલોક વગેરેના સર્વ પ્રાણી તથા શ્રી વિષ્ણુજી વગેરે ત્રણેય દેવતાઓ પણ નાશ પામશે. પછી તમે ક્યાં રહેશો ગુરુદેવ? પછી રામાનંદજી વિચાર કરવા પર મજબૂર થઈ ગયા. પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ પૂછ્યું કે સ્વામીજી ગીતાજીનું જ્ઞાન કોણે કહ્યું? સ્વામી રામાનંદજીએ જવાબ આપ્યો કે શ્રીકૃષ્ણજીએ. પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ કહ્યું સ્વામીજી સંક્ષિપ્ત મહાભારત દ્વિતિયખંડ (પાના નંબર ૧૫૩૧ જૂનામાં તથા પાના નંબર ૬૬૭ નવાવાળા)માં લખ્યું છે કે શ્રી કૃષ્ણજી તો કહી રહ્યા છે કે અર્જુન મને હવે તે ગીતાવાળું જ્ઞાન યાદ નથી, હું ફરીથી તે જ્ઞાન સંભળાવી શકતો નથી. પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ બધા પ્રમાણ બતાવ્યા.

ગીતા અધ્યાય - ૮ શ્લોક-૧૩માં ગીતા જ્ઞાનદાતા (બ્રહ્મ) કહી રહ્યા છે કે-

ઓમ ઈતિ એકાક્ષરમ્ બ્રહ્મ, વ્યાહરન મામ્ અનુસ્મરન્ /

યદ પ્રયાતિ ત્યજન્ દેહમ્ સઃ યાતિ પરમામ્ ગતિમ્ ॥ (૧૩)

આનો શબ્દાર્થ છે કે ગીતા બોલવાવાળો બ્રહ્મ એટલે કે કાળ કહી રહ્યો છે કે (મામ બ્રહ્મ) મુજ બ્રહ્મ નો તો (ઈતિ) આ (ઓમ એકાક્ષરમ્) ઓમ / ઐ એક અક્ષર છે. (વ્યાહરન) ઉચ્ચારણ કરીને (અનુસ્મરન) સ્મરણ કરવાનો - બોલવાનો (યઃ) જે સાધક (ત્યજન દેહમ્) શરીરનો ત્યાગ કરવા સુધી એટલે કે અંતિમ શ્વાસ સુધી (પ્રયાતિ) સ્મરણ સાધના કરે છે. (સઃ) તે સાધક જ મારીવાળી (પરમામ્ ગતિમ્) પરમગતિને (યાતિ) પ્રાપ્ત થાય છે. [બ્રહ્મ પોતે મુજ બ્રહ્મનો એક અક્ષર બોલે છે જ્યારે કૃષ્ણ બોલતા હોત તો મારો કૃષ્ણનો એક અક્ષર એમ બોલત]

ભાવાર્થ છે કે શ્રી કૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતની જેમ પ્રવેશ કરીને બ્રહ્મ એટલે કે હજાર ભુજવાળો જ્યોતિ નિરંજન કાળ કહી રહ્યો છે કે મુજ બ્રહ્મની સાધના ફક્ત એક ઓમ (ઐ) નામથી અંતિમ શ્વાસ સુધી કરનાર સાધકને મારા દ્વારા મળવાવાળો લાભ પ્રાપ્ત થાય છે, અન્ય કોઈ મંત્ર મારી ભક્તિનો નથી.

ગીતા અધ્યાય-૮ શ્લોક ૫ થી ૭ તથા ૧૩માં ગીતા જ્ઞાન દાતાએ પોતાના વિષયમાં સાધના કરવા અંગે કહ્યું છે કે જે મારી સાધના ઓમ (ૐ) નામનું સ્મરણ અંતિમ શ્વાસ સુધી કરે છે, તે મનેજ પ્રાપ્ત થશે. એટલા માટે તું યુદ્ધ પણ કર તથા મારું ઓમ નામનું સ્મરણ પણ કર કારણ કે યુદ્ધ હલ્લો કરીને (ઉંચા અવાજમાં પોકાર કરીને) કરવામાં આવે છે, એટલા માટે કહ્યું છે કે ઓમ (ૐ) નામનું ઉચ્ચારણ (ઉંચા અવાજમાં - ઘોંઘાટ) કરીને સ્મરણ પણ કર અને યુદ્ધ પણ કર.

ત્યારબાદ ગીતા અધ્યાય - ૮ શ્લોક નં. ૬માં કહ્યું છે કે આ વિદ્યાન છે કે જે સાધક જે પ્રભુનું અંત સમયમાં સ્મરણ કરતા કરતા શરીર ત્યજે છે તે સાધક તે જ પ્રભુને પ્રાપ્ત થાય છે. ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુ ગીતા અધ્યાય - ૮ શ્લોક ૮ થી ૧૦ સુધી ત્રણેય શ્લોકોમાં બ્રહ્મથી અન્ય પૂર્ણ પરમાત્મા (પરમદિવ્ય પુરુષ પરમેશ્વર એટલે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ) ના વિષયમાં કહી રહ્યો છે કે જે કોઈ તેમની સાધના કરતા કરતા શરીર ત્યજે છે તો તે જ પૂર્ણ પરમાત્મા (પરમેશ્વર) ને જ પ્રાપ્ત કરશે. તેનાથી જ પૂર્ણમોક્ષ તથા સત્યલોક પ્રાપ્તિ તથા પરમ શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે. એટલા માટે તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા. (ગીતા અધ્યાય - ૧૮ શ્લોક ૬૨ થી ૬૬ તથા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૪) હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ) પણ એની જ શરણમાં છું.

રામાનંદજીએ તમામ પ્રમાણોને આંખોથી જોઈને ખૂબજ આશ્ચર્ય પામ્યા તથા સત્યનો સ્વીકાર કર્યો અને કહ્યું કે બાળક શાસ્ત્રો અંગે જે વાત તું કહી રહ્યો છે તે સાચી છે. અમને તો કોઈએ આવું જ્ઞાન જ નથી આપ્યું, અમે શું કરીએ? કબીર સાહેબે કહ્યું કે પવિત્ર ગીતાજીમાં જ લખ્યું છે આઠમા અધ્યાયનાં શ્લોક નંબર ૮, ૯ તથા ૧૦ તેમજ અધ્યાય નંબર ૧૮ના શ્લોક નંબર ૬૨ વાંચી જુઓ. પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર વેદોને બોલનાર બ્રહ્મ (કાળ) કહી રહ્યો છે કે તે પરમાત્માની શરણમાં જા અર્જુન તારું પછી મૃત્યુ નહિ થાય. તેના માટે (અધ્યાય નં. ૪નો શ્લોક નંબર ૩૪) તે સંતોને શોધો કે જેઓ તે પરમાત્માના પરમતત્ત્વને જાણવાવાળા હોય. તેમને દંડવત પ્રણામ કરો, વિનમ્ર તથા નિષ્કપટ ભાવથી તેમનો સત્કાર કરો. જ્યારે તેઓ પ્રસન્ન થઈ જાય પછી તેમનાથી દીક્ષા (નામ) માગો. પછી તારું ફરીથી મૃત્યુ નહીં થાય. પવિત્ર ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫ મંત્ર ૧ થી ૪માં કહ્યું છે કે આ ઉંધું લટકેલું સંસારરૂપી વૃક્ષ છે, ઉપરની તરફ મૂળ તો આદિપુરુષ એટલે કે સનાતન પરમાત્મા છે, નીચેના ત્રણેય ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમગુણ - શિવ) રૂપી શાખાઓ છે. આ પૂર્ણ સંસારરૂપી વૃક્ષ એટલે કે પૂર્ણ સૃષ્ટિરચના અંગે હું (બ્રહ્મ - કાળ) નથી જાણતો. અહિંયા વિચારકાળમાં એટલે કે ગીતાજીના જ્ઞાનમાં તમને હું પૂર્ણજ્ઞાન આપી શકતો નથી. તેના માટે કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતની શોધખોળ કર. (ગીતા અધ્યાય ૪ મંત્ર ૩૪) પછી તે તમને સર્વ સૃષ્ટિની રચનાનું જ્ઞાન તથા સર્વે પ્રભુઓની સ્થિતિ સાચી બતાવશે. ત્યારબાદ તે પરમપદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી જોઈએ જેમા ગયેલા સાધકનું પછી જન્મ-મૃત્યુ નથી થતું

એટલે કે પૂર્ણ મોક્ષ થઈ જાય છે. જે પરમેશ્વરે સંસારરૂપી વૃક્ષ એટલે કે સર્વ બ્રહ્માંડોની રચના કરી છે, હું (બ્રહ્મ-કાળ) પણ તે જ પરમેશ્વરની શરણમાં છું, એટલા માટે તે પરમેશ્વરની પૂજા કરો. સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે લખ્યું તો આ પ્રમાણે જ છે બાળક, બિલકુલ આમ જ છે. પરંતુ આ સતલોક અંગે કોઈની પાસેથી સાંભળેલું ન હોવાના કારણે હવે મારું મન આ અંગે વિશ્વાસ નથી કરવું કે તે સત્ય હશે. કબીર સાહેબે પૂછ્યું કે તમે કેવી રીતે સાધના કરો છો? સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે મેં આખા શરીરને સાધી લીધું છે. યોગ અભ્યાસ દ્વારા હું શરીરની અંદર રહેલ કમળોમાંથી પસાર થઈ ત્રિકુટી (ત્રિવૈણી) સુધી પહોંચી જઈ છું. કબીર સાહેબે કહ્યું કે તમે એક વાર ત્રિવૈણી સુધી પહોંચો. જ્યારે રામાનંદજી સમાધિસ્થ થયા (કારણ કે તેઓને આનો દરરોજનો અભ્યાસ હતો) ત્રિવૈણી ઉપર જઈને ત્રણ રસ્તા થઈ જાય છે. પ્રત્યેક બ્રહ્માંડમાં બનેલ બ્રહ્મલોકમાં પ્રવેશ કરતા જ ત્રણ રસ્તા થઈ જાય છે. આજ પ્રમાણે વીસ બ્રહ્માંડોની પાર એકવીસમાં બ્રહ્માંડમાં પણ આજ વ્યવસ્થા છે. એક રસ્તો સામે બ્રહ્મલોકમાં બનેલ ત્રણ ગુપ્ત સ્થાનો તરફ જાય છે. જ્યાં જ્યોતિ નિરંજન ત્રણ રૂપ બનાવીને રહે છે, સામે તરફનું બ્રહ્મરંદ્ર કોઈ અન્ય નામથી નહીં ખૂલે. આ બ્રહ્મરંદ્ર પણ સતનામથી ખૂલશે. કબીર સાહેબે શ્વાસ દ્વારા પોતાના સતનામનું ઉચ્ચારણ કર્યું, સામેનો દ્વાર ખૂલી ગયો. કબીર સાહેબે કહ્યું કે હવે તમને કાળ (નિરંજન) ભગવાન દેખાડું છું, જેને આપ નિરાકાર કહો છો. જે ગીતામાં કહે છે કે હું બધાને ખર્ષશ. અર્જુન ! હું ક્યારેય કોઈને દર્શન નથી આપતો, હું ક્યારેય કોઈની સામે પ્રત્યક્ષ નથી થતો. કબીર સાહેબે કહ્યું કે હવે તમને કાળથી પ્રત્યક્ષ (૩૫૩) કરાવું છું. પહેલાં તો એક બ્રહ્માંડમાં બનેલ બ્રહ્મલોકમાં ગુપ્ત સ્થાનો પર દેખાડ્યો. બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ રૂપ ધારણ કરેલ હતો. પછી બ્રહ્મલોકને પાર કરવાનાં દ્વારથી નીકળીને એકવીસમાં બ્રહ્માંડમાં લઈ ગયા. બ્રહ્મલોકથી આગળ જવાવાળા રસ્તાને પણ કે જે જટા કુંડળી સરોવરની ઉપર છે, પોતાની નજરોમાં રાખે છે કે કોઈ નીકળી ન જાય. એકવીસ બ્રહ્માંડનો જે અંતિમ લોક આવે છે તે કાળ બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ)નું પોતાનું સ્થાન છે ત્યાં આગળ તે ભયંકર રૂપમાં બેઠો હોય છે, જે તેનું વાસ્તવિક રૂપ છે. કબીર સાહેબે કહ્યું કે જુઓ તે બેઠો તમારો નિરાકાર ભગવાન, જેને તમે નિરાકાર કહો છો (કારણ કે યોગીઓએ વેદોના આધાર ઉપર ઓમ (ૐ) નામથી સાધનાઓ કરી, પરમાત્મા તો મળ્યો નહિ, સિદ્ધિઓ આવી ગઈ, સ્વર્ગે જતા રહ્યા મહાસ્વર્ગમાં પણ ગયા, પછી પશુ બની ગયા. એટલા માટે તેને બધાએ નિરાકાર માની રાખ્યો છે કે તે દેખાઈ નથી દેતો અને

વેદોમાં લખ્યું છે કે ભગવાન આકારમાં છે) જ્યારે આગળ કાળની પાસે પહોંચ્યા તો સાહેબે પોતાના સારનામની સાથે સતનામનું ઉચ્ચારણ કર્યું. તે જ સમયે કાળનું મસ્તક નીચે નમી ગયું. કાળના માથા ઉપર તે દ્વાર છે જ્યાંથી સતલોક જવાય છે તથા પરબ્રહ્મના લોકમાં પ્રવેશ થાય છે. તેના પછી એક ભંવર ગુફા શરૂ થાય છે (એક ભંવર ગુફા કાળના લોકમાં પણ છે). કાળના માથા ઉપર પગ રાખીને કબીરજીના હંસ (નિર્વિકારી સાધક) ઉપર જાય છે. આ કાળ તેમના માટે પગથિયાનું કામ કરે છે. પરબ્રહ્મના લોકને પાર કરીને કબીર સાહેબ શ્રી રામાનંદજીની આત્માને સતલોક લઈ ગયા (અહીંયા પણ એક ભંવર ગુફા છે). સતલોકમાં જઈને શ્રી રામાનંદજીએ જોયું કે કબીર સાહેબ (કર્વિદેવ) પોતાના વાસ્તવિક રૂપમાં બેઠા છે. ત્યાં આગળ કબીર સાહેબનું એટલું તેજ છે કે એક રોમ કુંપમાં (એક રુંવાટામાં) જાણે કરોડો સૂર્ય અને કરોડો ચંદ્રમાંની મિશ્રિત રોશની (પરંતુ ગરમ ન હોય) થી પણ વધુ છે. કબીર સાહેબ ત્યાં જઈને પોતાના જ બીજા સ્વરૂપના ઉપર ચંવર કરવા લાગ્યા. શ્રી રામાનંદજીએ વિચાર્યું કે ભગવાન તો આ છે અને આ કબીર અહીંનો કોઈ સેવક (ગણ) હશે, પરંતુ લોક સૌથી ન્યારો છે. પરમાત્માનું ખૂબ જ તેજ છે. આવું વિચારી જ રહ્યા હતા, એટલામાં તે પરમાત્માનું તેજોમય રૂપ સિંહાસન પરથી ઊભું થયું અને પાંચ વર્ષિય બાળકના રૂપમાં પરમેશ્વર કબીરજી તક્ષ ઉપર બિરાજમાન થઈ ગયા. પરમેશ્વરનું જે વાસ્તવિક તેજોમય રૂપ નજર આવી રહ્યું હતું તે બાળકરૂપી કબીર સાહેબ ઉપર ચંવર કરવા લાગ્યું. ત્યારબાદ કબીર સાહેબનું બીજું તેજોમય રૂપ બાળકવાળા રૂપ કબીર સાહેબમાં સમાઈ ગયું અને એકલા પાંચ વર્ષિય બાળકના રૂપમાં કબીર પરમેશ્વર તક્ષ ઉપર બિરાજમાન હતા. ચંવર સ્વયં જ થઈ રહ્યું હતું. એટલામાં શ્રી રામાનંદજીની આત્માને પરત શરીરમાં મોકલી દીધી. તેમની સમાધિ તૂટી અને સામે જોયું તો કબીર સાહેબ તેમની આગળ પાંચ વર્ષિય બાળકના શરીરમાં બેઠા છે. ત્યારે સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે :-

તહાં વહાં ચિત ચકિત ભયા, દેખી ફજલ દરબાર ।
 ગરીબદાસ સિજદા ક્રિયા, હમ પાયે દિદાર ॥ (૫૨૩)
 તુમ સ્વામી મેં બાલ બુધ્ધિ, ભર્મ કર્મ ક્રિયે નાશ ।
 ગરીબદાસ નિજ બ્રહ્મ તુમ, હમરૈ દંઢ વિશ્વાસ ॥ (૫૨૪)
 સુન્ન-બેસુન્ન સેં તુમ પરૈ, ઉરૈં સે હમરૈ તીર ।
 ગરીબદાસ સરબંગમેં, અવિગત પુરુષ કબીર ॥ (૫૨૫)
 કોટિ કોટિ સિજદે કરૈં, કોટિ કોટિ પ્રણામ ।
 ગરીબદાસ અનહદ અધર, હમ પરસેં તુમ ધામ ॥ (૫૨૬)

બોલત રામાનંદજી, સુન કબીર કરતાર ।
 ગરીબદાસ સબ રૂપમૈં, તુમહીં બોલન હાર ॥ (૫૫૬)
 તુમ સાહિબ તુમ સંત હૌં, તુમ સતગુરુ તુમ હંસ ।
 ગરીબદાસ તુમ રૂપ બિન ઔર ન દૂજ અંસ ॥ (૫૫૭)
 મૈં ભગતા મુક્તા ભયા, ક્રિયા કર્મ કુન્દ નાશ ।
 ગરીબદાસ અવિગત મિલે, મેટી મન કી બાસ ॥ (૫૫૮)
 દોહુ ઠોર હૌં એક તૂં, ભયા એક સે દોય ।
 ગરીબદાસ હમ કારણૈં, ઉતરે હૌં મધ જોય ॥ (૫૫૯)
 બોલત રામાનંદજી, સુન કબીર કરતાર ।
 ગરીબદાસ સબ રૂપ મૈં, તૂ હી બોલનહાર ॥

રામાનંદજીએ કહ્યું કે હે પરમેશ્વર, હે કબીર પરમાત્મા ! હે કબીર કર્તાર (સર્વ સૃષ્ટિ રચનહાર) ! આપ જ સર્વવ્યાપક પૂર્ણ પરમેશ્વર છો .

દહુ ઠોર હૌં એક તૂં, ભયા એક સે દો ।
 ગરીબદાસ હમ કારણૈં, આયે હો મગ જો ॥

હે પરમેશ્વર કબીર ! આપ બંને જગ્યાએ સતલોકમાં તથા મારી સમક્ષ આપ જ છો અને એકથી બે રૂપ બનાવીને અમો તુચ્છ જીવો માટે અહીંયા આવ્યા છો .

મૈં ભક્તા મુક્તા ભયા, કર્મ કુણ્દ ભયે નાશ ।
 ગરીબદાસ અવિગત મિલે, મિટ ગઈ મન કી બાંસ ॥

રામાનંદજી ૧૦૪ વર્ષીય મહાપુરુષ અને પાંચ વર્ષીય બાળક કબીર પરમેશ્વરને કહી રહ્યા છે કે હું આપનો દાસ મુક્ત થઈ ગયો અને મારા મનની ભ્રમણા - ભટકણા સમાપ્ત થઈ ગઈ. મને પરમાત્માનાં વાસ્તવિક સ્વરૂપનાં દર્શન થઈ ગયા. હે પૂર્ણ પરમાત્મા કબીર સાહેબ (કવિદેવ) ! ચારેય પવિત્ર વેદ તથા પવિત્ર ગીતાજી આપના જ ગુણગાન કરી રહ્યા છે. સ્વયં કબીર દેવે (કબીર પરમેશ્વરે) પણ કહ્યું કે

બેદ હમારા ભેદ હૌં, મૈં ના બેદન કે માંહી ।
 જિસ બેદ સે મૈં મિલૂં, બેદ જનતે નાહી ।

ભાવાર્થ છે કે ચારેય પવિત્ર વેદોમાં જ્ઞાન પૂર્ણ પરમાત્માનું જ છે પરંતુ પૂજની વિધિ ફક્ત બ્રહ્મ (જયોતિ નિરંજન) સુધીની જ છે. પરમેશ્વર કબીર (કવિદેવ) ની પૂજા વિધિનું જ્ઞાન તથા તત્ત્વજ્ઞાનના માટે પવિત્રવેદો તથા પવિત્ર ગીતાજીમાં કહ્યું છે કે તે અંગે તો કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતજ બતાવી શકે છે, જે સ્વયં જ પરમેશ્વર હોય છે અથવા તેના દ્વારા મોકલવામાં આવેલ કોઈ વાસ્તવિક પ્રતિનિધિ હોય છે. તેમનાથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને પૂર્ણમોક્ષ તથા પરમ શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે .

(૪) પવિત્ર શાસ્ત્ર પણ કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) ના સાક્ષી

આ જ પ્રમાણે કવિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) પવિત્ર મુસ્લિમોને ખરાબ નથી કહ્યા કે પવિત્ર કુરાન શરીફને પણ ખોટું નથી કહ્યું. ફક્ત તે કાજી-મુલ્લાઓને ઠપકો આપ્યો છે જે સર્વ સમાજને કુરાન શરીફના વાસ્તવિક જ્ઞાનથી વિપરીત પોતાના મન મુજબની સાધના કરાવી રહ્યા છે.

જેમ પવિત્ર વેદોને બોલનાર બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે કે પૂર્ણ પરમાત્મા કવિદેવના વિષયમાં કોઈ તો જન્મ લઈને અવતાર રૂપમાં આવ્યા હોવાનું માને છે, કોઈ તો ક્યારેય જન્મ ન લેનાર નિરાકાર કહે છે. તે અંગેની જાણકારી તો (ધીરાણામ) તત્ત્વદૃષ્ટા સંત જ બતાવશે. હું (બ્રહ્મ) નથી જાણતો (ચબુર્વેદ અધ્યાય ૪૦ મંત્ર ૧૦) આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૪ શ્લોક ૩૪ તથા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧ થી ૪માં પણ છે. જ્યાં સુધી તે તત્ત્વદર્શી સંત નહીં મળે ત્યાં સુધી જીવનું કલ્યાણ અસંભવ છે. તે સંત હવે આવી ગયા છે. આ તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજીને ઓળખો.

“પવિત્ર કુરાન શરીફમાં પ્રમાણ”

આ જ પ્રમાણે પવિત્ર કુરાન શરીફના અધ્યાય સૂરત કૂર્કાની સં.૨૫ આયત પર થી પદમાં કહ્યું છે કે વાસ્તવમાં (ઈબાદઈ કબીર) પૂજના યોગ્ય કબીર અલ્લાહ છે. આ કબીર તે જ પૂર્ણપરમાત્મા છે જેણે છ દિવસમાં સૃષ્ટિની રચના કરી અને સાતમા દિવસે તખ્ત ઉપર જઈ બિરાજમાન થયા, તેની ખબર કોઈ બાખબરને પૂછી જુઓ.

પવિત્ર કુરાન શરીફને કહેવાવાળો અલ્લાહ પોતે કોઈ બીજા (અન્ય) કબીર નામક પ્રભુની તરફ સંકેત (ઈશારો) કરી રહ્યો છે તથા કહી રહ્યો છે કે પૂર્ણ પરમાત્મા કબીરના વિષયમાં હું પણ નથી જાણતો, તેના વિષયમાં કોઈ તત્ત્વદર્શી સંત (બાખબર)ને પૂછો.

કવિદેવે આ જ કહ્યું હતું કે હું સ્વયં પૂર્ણ પરમાત્મા (અલ્લાહ કબીર-અકબિરુ) છું. પોતાના સ્વસ્થ જ્ઞાનના સંદેશાવાહક રૂપે હું પોતે જ આવ્યો છું. મને ઓળખો. પરંતુ આમ આચાર્યોએ અગાઉ (તે સમયે) પણ પરમેશ્વરના વાસ્તવિક જ્ઞાનને લોકો સુધી પહોંચવા દીધું નહતું. તેઓ કહ્યા કરતા હતા કે કબીર તો અભણ છે, આ સંસ્કૃત તો જાણતો જ નથી, અમો શિક્ષિત છીએ. આ વાતથી પહેલાં તો ભક્તજનો ગુમરાહ થઈ ગયા હતા, પરંતુ હવે સર્વ સમાજ શિક્ષિત છે, આ પથ બ્રહ્મ આચાર્યોની મનમાની હવે પૂરી નથી થઈ રહી, અને થાય પણ નહિ અને થશે પણ નહિ.

સલ્લિ અલા:- જ-સ-દિ મુહમ્મદિન ફિલ અજસાદિ અલ્લાહુમ્મ સલ્લિ અલ કબીર (કબીર) મુહમ્મદિ ફિલ કુબૂરિ ૦

इबाधकले त्रिक

⑤ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا قَالَ عَبْدٌ كَرَاهِيَةً إِلَّا اللَّهُ إِذَا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ حَتَّى يَفِيضَ إِلَى عَرْسٍ مَا اجْتَنَبَتْ الْكِبَائِرُ. رواه الترمذی وهكذا في المشكوة لكن ليس فيها حسن بل غريب فقط قال القاسمی و رواه النسائی وابن حبان وعزاه السيوطی فی الجامع الی الترمذی ورتوله بالصحن وحكاة السيوطی فی الدر من طریق ابن مردويه عن ابی هريرة وليس فيها ما اجتنبت الكبائر وفي الجامع الصغير برواية الطبرانی عن معقل ابن يسار لكل شئ مفتاح ومفتاح السموات قول كراهية الا الله ورتوله بالضعف.

प. हुजूरे अकदस सल्लल्लाहु अलैहि व सल्लम का एशादि छे के कोए अन्दा असा नहोँ कि लाईला-ह-ईल्लल्लाह कहै और उसके लीये आसमानोँ के दरवाजे न भूलजायें, यहाँ तक की यह कलीमा सीधा अर्श तक पहुँचता है, अशर्त की कबीरा गुनाहोँ से भयाता रहे.

(इ) कीतनी अडी इज्जलत है और कुभूलियत की एन्तिहा है की यह कलिमा अराहे रास्त अर्शो मुअल्ला तक पहुँचता है और यह अली मालुम हो चुका है की अगर कबीरा गुनाहोँ के साथ ली कहा जाये, तो नफ़ा से उस वक़्त ली जाली नहोँ.

मुल्ला अली कारी रहो इरमाते हैं की कभाएर से भयने की शर्त कुभूल की जल्दी और आसमान के सण दरवाजे भूलने के अंतपार से है, वरना सवाभ और कुभूल से कभाएर (कबीर) के साथ ली जाली नही.

आज उलेमा ने एस हदीस का यह मतलब भयान इरमाया है की असे शप्स के वास्ते मरने के बाद उस की इह के अंजाम में आसमान के सण दरवाजे भुल जायेंगे.

अक हदीस में आया है, दो कलीमे असे हैं की उनमें से अक के लीये अर्श के नीचे कोए मुन्तहा नहोँ. दूसरा आसमान और जमीन को (अपने नूर या अपने अज से) भर दे -

अक “लाईला-ह-ईल्लल्लाह” है

दूसरा “अल्लाहु अकबर” (कबीर) है,

“पवित्र वेदोमां प्रमाण”

कविदेव पोताना ज्ञानना दूत अनीने पोते ज आवे छे तथा पोतानुं स्वस्थ ज्ञान (वास्तविक तत्त्वज्ञान) पोते ज करावे छे.

स्वयं कविदेव (कबीर परमेश्वर) जुअे पोते पोतानी अमृतवाणीमां कहुं छे :-

शण्ड

अविगत से यल आये, कोई मेरा भेद मर्म नहोँ पाया (टेक)

न मेरा जन्म न गर्भ असेरा, बालक हो दीपलाया।

કાશી નગર જલ કમલ પર ડેરા, વહાં જુલાહે ને પાયા ॥
 માતા-પિતા મેરે કુછ નાંહી, ના મેરે ઘર દાસી (પત્ની) ।
 જુલહા કા સુત આન કહાયા, જગત કરેં મેરી હાંસી ॥
 પાંચ તત્વ કા ઘડ નહીં મેરા, જાનું જ્ઞાન અપારા ।
 સત્ય સ્વરૂપી (વાસ્તવિક) નામ સાહેબ (પૂર્ણ પ્રભુ) કા સોઈ નામ હમારા ॥
 અધર દ્વિપે (ઉપર સત્યલોકમેં) ગગન ગુફા મેં તહાં નિજ વસ્તુ સારા ।
 જ્યોત સ્વરૂપી અલખ નિરંજન (બ્રહ્મ)ભી ધરતા ધ્યાન હમારા ॥
 હાડ ચામ લહુ ના મેરે કોઈ જાને સત્યનામ ઉપાસી ।
 તારન તરન અભય પદ દાતા, મેં હું કબીર અવિનાશી ॥

ઉપરોક્ત શબ્દમાં કબીર પરમેશ્વર કહી રહ્યા છે કે ન તો મારી કોઈ પત્ની છે કે ન તો મારું પાંચ તત્ત્વો (હાડ, ચામ, લોહી એટલે કે નશોના ખોડ તોડથી બનેલી કાયા)નું શરીર છે. હું સ્વયંભૂ છું તથા કાશીના લહરતારા નામનાં તળાવના જળમાં કમળના ફૂલ ઉપર સ્વયં પ્રકટ થઈ બાળકરૂપ બનાવ્યું હતું, ત્યાંથી મને નીરુ નામનો જુલાહા (વણકર) ઉઠાવીને લઈ ગયો હતો. જે વાસ્તવિક નામ પરમેશ્વરનું એટલે કે મારું છે (વેદોમાં કવિર્દેવ, ગુરુ ગ્રંથ સાહેબમાં હક્કા કબીર તથા કુરાન શરીફમાં અલ્લાહ કબીરન) તે જ નામ મારું છે. હું ઉપર ઋતધામમાં રહું છું તથા તમારો ભગવાન જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ) પણ મારી પૂજા કરે છે. આનું જ પ્રમાણ સત્યાર્થ પ્રકાશ સાતમા સમુલ્લાસ (પાના નં. ૧૫૨, ૧૫૩ દિનાનગર, પંજાબથી પ્રકાશિત)માં પણ છે. સ્વામી દયાનંદજીએ યજુર્વેદ અધ્યાય ૧૩ મંત્ર-૪ તથા ઋગ્વેદ મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૪૯ મંત્ર ૧ નો અનુવાદ કર્યો છે. જેમાં વેદને બોલવાવાળો બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે (૫ = ઋગ્વેદ મંત્ર-૧૦ સૂક્ત ૪૯ માં મંત્ર-૧ તથા ૬ = યજુર્વેદ અધ્યાય ૧૩ મંત્ર-૪માં) હે મનુષ્યો જે સૃષ્ટિના પૂર્વે સર્વની ઉત્પત્તિકર્તા તથા સર્વનો સ્વામી હતો, છે, અને આગળ પણ રહેશે તે જ સર્વ સૃષ્ટિને બનાવીને ધારણ કરી રહ્યા છે. તે સુખ સ્વરૂપ પરમાત્માની ભક્તિ જેમ અમે (બ્રહ્મ તથા અન્ય દેવો પણ તેની જ સાધના) કરીએ છીએ. તેમ જ તમે લોકો પણ કરો.

પ્રમાણ - ૧ પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય - ૨૯ મંત્ર - ૨૫

સમિદ્ધોઽધ મનુષ્યો દુરોણે દેવો દેવાન્યજસિ જાતવેદઃ ।

આ ચ વહ મિત્રમહશ્ચિકિત્વાન્વં દૂતઃ કવિરસિ પ્રચેતાઃ ॥૨૫॥

સમિદ્ધ - અધ-મનુષ્ય-દુરોણે - દેવઃ - દેવાન - યજ-અસિ-બત - વેદઃ - આ - ચ - વહ - મિત્રમહઃ - ચિકિત્વાન - ત્વમ - દૂતઃ - કવિર - અસિ - પ્રચેતાઃ

અનુવાદ : (અધ) આજે એટલે કે વર્તમાનમાં (દુરોણે) શરીરરૂપી મહેલમાં દુરાચાર પૂર્વક (મનુષ્ય) ખોટી પૂજામાં લીન મનનશીલ વ્યક્તિઓને (સમિદ્ધઃ) લગાવેલ આગ એટલે કે શાસ્ત્રાવિધિ રહિત વર્તમાન પૂજા જે હાનિકારક હોય છે, જે રીતે અગ્નિની જવાળાઓ બધું સળગાવીને ભસ્મ કરી નાંખે છે એવી જ રીતે આવી મનમાની શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ સાધના સાધકનું જીવન નષ્ટ

કરી દે છે. તેના સ્થાને (દેવાન) દેવતાઓના (દેવ:) દેવતા (જાતવેદ:) પૂર્ણ પરમાત્મા સતપુરુષની વાસ્તવિક (ચજ) પૂજા (અસિ) છે (આ) દયાળુ (મિત્રમહ:) જીવનો વાસ્તવિક સાથી પૂર્ણપરમાત્માના (ચિકિત્વાન) સ્વસ્થ જ્ઞાન એટલે કે યથાર્થ ભક્તિને (દુત:) સંદેશાવાહક રૂપમાં (વહ) લઈને આવવાવાળા (ચ) તથા (પ્રચેતા:) બોધ કરાવવાવાળા (ત્વમ) આપ (કવિર) કવિદેવ અર્થાત્ કબીર પરમેશ્વર (અસિ) છે.

ભાવાર્થ :- જે સમયે ભક્ત સમાજને શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને મનમુખી (મનમાન્યું) આચરણ (પૂજા) કરાવવામાં આવતી હોય છે તે વખતે કવિદેવજી (કબીર પરમેશ્વરજી) તત્ત્વજ્ઞાનને પ્રગટ કરે છે.

પ્રમાણ ૨ : પવિત્ર સામવેદ સંખ્યા ૧૪૦૦ માં સંખ્યા નં. ૩૫૯ અધ્યાય નં. ૪ ખંડ નં. ૨૫નો શ્લોક નંબર-૮

પુરાં ભિન્દુ યુવા કવિરમિતૌજ અજાયત ।
ઈન્દ્રો વિશ્વસ્ય કર્મણો ધર્તા વજી પુરુષુતઃ ॥ ૮ ॥

પુરામ્ - ભિન્દુ: - યુવા - કવિર - અમિત - ઔજ - અજાયત - ઈન્દ્ર: - વિશ્વસ્ય - કર્મણ: - ધર્તા - વજી - પુરુષુતઃ

શબ્દાર્થ : (યુવા) પૂર્ણ સમર્થ (કવિર) કબીર પરમેશ્વર (અમિતઔજ) વિશાળ શક્તિ યુક્ત એટલે કે સર્વ શક્તિમાન (અજાયત) તેજપુંજનું શરીર માયાવચી બનાવીને (ધર્તા) પ્રકટ થઈને એટલે કે અવતાર ધારણ કરીને (વજી) પોતાના સત્યશબ્દ તથા સત્યનામ રૂપી શસ્ત્રથી (પુરામ) કાળ-બ્રહ્મના પાપ રૂપી અંધનરૂપી કીલ્લાને (ભિન્દુ:) તોડવાવાળા, ટુકડે ટુકડા કરવાવાળા (ઈન્દ્ર:) સર્વ સુખદાયક પરમેશ્વર (વિશ્વસ્ય) સર્વ જગતના સર્વ પ્રાણીઓને (કર્મણ:) મનસા વાચા કર્મણા એટલે કે પૂર્ણ નિષ્ઠા સાથે અનન્ય મનથી ધાર્મિક કર્મો દ્વારા સત્ય ભક્તિથી (પુરુષુતઃ) સ્તુતિ ઉપાસના કરવા યોગ્ય છે.

[[જેમ બાળક તથા વૃદ્ધ સર્વકાર્ય કરવામાં સમર્થ નથી હોતા યુવાન વ્યક્તિ સર્વ કાર્ય કરવાની ક્ષમતા ધરાવે છે. એવી જ રીતે પરબ્રહ્મ - બ્રહ્મ તથા ત્રિલોકીય બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ તથા અન્ય દેવી દેવતાઓને બાળકો તથા વૃદ્ધ જાણો એટલા માટે કબીર પરમેશ્વરને યુવાની ઉપમાં વેદોમાં આપી છે.]]

ભાવાર્થ :- જે કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) તત્ત્વજ્ઞાન લઈને સંસારમાં આવે છે. તે સર્વશક્તિમાન છે તથા કાળ (બ્રહ્મ)ના કર્મરૂપી કિલ્લાને તોડવાવાળા છે, તે સર્વ સુખદાતા છે તથા બધાના માટે પૂજા કરવા યોગ્ય છે.

સંખ્યા નં. ૧૪૦૦ સામવેદ ઉતાર્ચિક અધ્યાય નંબર - ૧૨ ખંડ નંબર ૩ શ્લોક નંબર ૫

ભદ્રા વસ્ત્રા સમન્યારૂવસાનો મહાન કવિર્નિવચનાનિ શંસન ।
આ વચ્ચસ્વ ચમ્વો: પૂયમાનો વિચક્ષણો જગૃવિદેવવીતૌ ॥૫॥

ભદ્રા - વસ્ત્રા - સમન્થા-વસઅનઃ - મહાન - કવિર - નિવચનાનિ - શંસન - આવચ્યસ્વ - ચમ્બોઃ - પૂયમાનઃ - વિચક્ષણઃ - જાગૃવિઃ - દેવ - વીતૌ .

અનુવાદ : (વિચક્ષણઃ) ચતુર વ્યક્તિઓએ (આવચ્યસ્વ) પોતાના વચનો દ્વારા પૂર્ણબ્રહ્મની પૂજાને ન બતાવીને આન એટલે કે બીજી ઉપાસનાનું માર્ગદર્શન કરીને અમૃતના સ્થાને (પૂયમાનઃ) આન ઉપાસના [જેમ કે ભૂતપ્રેત પૂજા, પિત્રુ પૂજા, પ્રણેય ગુણો - (રજગુણ બ્રહ્મા - સતગુણ વિષ્ણુ, તમગુણ શિવ શંકર) તથા બ્રહ્મ - કાળ સુધીની પુજા] રૂપી ગુમડાના - જન્મથી નીકળેલા પરુને (ચમ્બોઃ) આદરની સાથે આચમન કરાવી રહેલા ખોટા જ્ઞાનને (ભદ્રા) પરમ સુખદાયક (મહાન કવિર) પૂર્ણ પરમાત્મા કબીર (વસ્ત્રા) સહશરીર સાધારણ વેશભૂષામાં એટલે કે “વસ્ત્રનો અર્થ છે વેશભૂષા સંત ભાષામાં આને ચોલો પણ કહે છે. ચોલાનો અર્થ છે શરીર. જો કોઈ સંતનું દેહાંત થઈ જાય છે, તો કહેવામાં આવે છે કે ચોલો છોડી ગયા”. (સમન્થા) પોતાના સતલોકવાળા શરીરના સદૃશ અન્ય શરીર તેજપુંજનું ધારણ કરીને (વસઅનઃ) સાધારણ વ્યક્તિની જેમ જીવન જીવીને થોડાક દિવસ સંસારમાં રહીને (નિવચનાનિ) પોતાની શબ્દાવલી વગેરેના માધ્યમથી સત્યજ્ઞાન (શંસન) વર્ણન કરીને (દેવ) પૂર્ણ પરમાત્માના (વિતૌ) છુપાયેલા સર્ગુણ - નિર્ગુણ જ્ઞાનને (જાગૃવિઃ) જાગૃત કરે છે .

શાસ્ત્રવિધિ વિરુદ્ધ સાધનારૂપી પરુ એટલે કે ઘાતક સાધના પર આધારિત ભક્ત સમાજને કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવવાને માટે અહીંયા સંસારમાં પ્રગટ થાય છે. તે સમયે પોતાના તેજોમય શરીર પર અન્ય એટલે કે બીજું શરીરરૂપી વસ્ત્ર (હલકા તેજવાળું) પહેરીને આવે છે. (કારણકે પરમેશ્વરના વાસ્તવિક તેજોમય શરીરને ચર્મ ચક્ષુથી નથી જોઈ શકાતું) થોડાક દિવસ માટે સામાન્ય વ્યક્તિ જેવું જીવન જીવીને લીલા કરે છે તથા પરમેશ્વરને (પોતાને) પ્રાપ્ત કરાવવાવાળા જ્ઞાનને જગાવે છે .

ઋગ્વેદ મંડલ - ૯ સુકત-૯૬ મંત્ર-૧૭

શિશુમ જજ્ઞાનમ હર્થ તમ મૃજન્તિ શુભન્તિ વહિન મૃતઃ ગણેન /

કવિર્ગીર્ભિ કાવ્યેના કવિર સન્ત સોમઃ પવિત્રમ અત્યેતિ રેભન //

અનુવાદ : પૂર્ણપરમાત્મા (હર્થ શિશુમ) વિલક્ષણ મનુષ્યના બાળકના રૂપમાં (જજ્ઞાનમ) જાણી જોઈને પ્રકટ થાય છે તથા પોતાના તત્ત્વજ્ઞાનને (તમ) તે સમયે (મૃજન્તિ) નિર્મળતાની સાથે (શુભન્તિ) ઉચ્ચારણ કરે છે. (વહિન) પ્રભુ પ્રાપ્તિની લાગેલ વિરહ અગ્નિવાળા (મૃતઃ) ભક્ત (ગણેન) સમૂહના માટે (કાવ્યેના) કવિતાઓ દ્વારા કવિત્વથી (પવિત્રમ અત્યેતિ) અત્યાધિક વાણી નિર્મળતાની સાથે (કવિર્ગીર્ભિ) કવિરવાણી એટલે કે કબીરવાણી દ્વારા (રેભન) ઉંચા સ્વરમાં સંબોધન કરીને ખોલે છે, (કવિર સન્ત સોમઃ) તે અમર પુરુષ એટલે કે સતપુરુષજ સંત

એટલે કે ઋષિ રૂપમાં સ્વયં કવિદેવ જ હોય છે . પરંતુ તે પરમાત્માને ન ઓળખી શકતા કવિ કહેવા લાગી જાય છે , પરંતુ તે પૂર્ણ પરમાત્મા જ હોય છે . તેનું વાસ્તવિક નામ કવિદેવ છે .

ભાવાર્થ : ઋગ્વેદ મંડલ નં. ૯ સુક્ત નં. ૯૬ મંત્ર - ૧૬માં કહ્યું છે કે આઓ પૂર્ણ પરમાત્માના વાસ્તવિક નામને જાણીએ. આ મંત્ર ૧૭માં તે પરમાત્માનું નામ તથા પરિપૂર્ણ પરિચય આપવામાં આવેલ છે . વેદ બોલવાવાળો બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે કે પૂર્ણપરમાત્મા વિલક્ષણ મનુષ્યના બાળકના રૂપમાં પ્રકટ થઈને કવિદેવ પોતાના વાસ્તવિક જ્ઞાનને પોતાની કબીરવાણી દ્વારા નિર્મળ જ્ઞાન પોતાના હંસાત્માઓ એટલે કે પૂણ્યાત્મા અનુયાયીઓને કવિતાઓ , લોકોક્તિઓ દ્વારા સંબોધન કરીને એટલે કે ઉચ્ચારણ કરીને વર્ણન કરે છે . આ તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી તે સમયે પ્રગટ પરમાત્માને નથી ઓળખી શકતા , તેથી તેમને ફક્ત ઋષિ તથા સંત અથવા કવિ માની લે છે . તે પરમાત્મા સ્વયં પણ કહે છે કે હું પૂર્ણ બ્રહ્મ છું પરંતુ લોકવેદના આધારે પરમાત્માને નિરાકાર માની બેઠેલ પ્રજાજનો નથી ઓળખી શકતા . જેમ ગરીબદાસજી મહારાજે કાશીમાં પ્રગટ પરમાત્માને ઓળખી લઈને તેમની મહિમા કહી તથા તે પરમેશ્વર દ્વારા પોતાની મહિમા બતાવી હતી . તેનું યથાવત વર્ણન પોતાની વાણીમાં કર્યું :-

ગરીબ, જાતિ હમારી જગત ગુરુ પરમેશ્વર હૈ પંથ / દાસગરીબ લિખ પડે નામ નિરંજન કંત //
ગરીબ, હમ હી અલખ અલ્લાહ હૈ, કુતૂબ ગોસ ઓર પીર / ગરીબદાસ પાલિક ધની, હમરા નામ કબીર //
ગરીબ, એ સ્વામી સૃષ્ટા મૈ, સૃષ્ટિ હમરે તીર, દાસ ગરીબ અધર બસૂ / અવિગત સત કબીર //

આટલું સ્પષ્ટ કરવા છતા પણ તેમને કવિ અથવા સંત , ભક્ત અથવા જુલાહા કહે છે . પરંતુ તે પૂર્ણપરમાત્મા જ હોય છે . તેમનું વાસ્તવિક નામ કવિદેવ છે . તે સ્વયં સતપુરુષ કબીર જ ઋષિ અથવા સંત રૂપમાં હોય છે . પરંતુ તત્ત્વજ્ઞાનહીન ઋષિઓ તથા સંતો ગુરુઓના અજ્ઞાન સિદ્ધાંતોના આધાર પર આધારિત પ્રજા તે સમયે અતિથિ રૂપમાં પ્રકટ પરમાત્માને નથી ઓળખતા કારણ કે તે અજ્ઞાની ઋષિઓ , સંતો તથા ગુરુઓએ પરમાત્માને નિરાકાર બતાવેલ હોય છે .

ઋગ્વેદ મંડલ - ૧૦ , સુક્ત ૯૬ , મંત્ર-૧૮

ઋષિમના ય ઋષિકૃત સ્વર્ષાઃ સહસ્ત્રાણીથઃ પદવીઃ કવીનામ ।

તૃતીયમધામ મહિષઃ સિષા સન્ત સોમઃ વિરાજમનુ રાજતિ સ્તુપ ॥

અનુવાદ : વેદ બોલવાવાળો બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે કે (ય) જે પૂર્ણપરમાત્મા વિલક્ષણ બાળકના રૂપમાં આવીને (કવિનામ) પ્રસિદ્ધ કવિઓની (પદવીઃ) ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરીને એટલે કે એક સંત અથવા ઋષિની ભૂમિકા ભજવે છે તે (ઋષિકૃત) સંત રૂપમાં પ્રકટ થયેલ પ્રભુ દ્વારા રચી (સહસ્ત્રાણીથઃ) હજારો વાણી (ઋષિમના) સંત સ્વભાવવાળા વ્યક્તિઓ એટલે કે ભક્તોના માટે (સ્વર્ષાઃ) સ્વર્ગતુલ્ય આનંદદાયક હોય છે . (સોમ) તે અમર પુરુષ એટલે કે સતપુરુષ (તૃતીયા) ત્રીજા (ધામ) મુક્તિલોક એટલે કે સત્યલોકની (મહિષઃ) સુદૃઢ પૃથ્વીને (સિષા) સ્થાપિત

કરીને (અનુ) પશ્ચાત (સન્ત) માનવ સદૃશ સંત રૂપમાં થઈને (સ્તુપ) ગુંબજ એટલે કે ગુંબજમાં ઉચાં ડુંગરરૂપી સિંહાસન ઉપર (વિરાજમનુ રાજતિ) ઉજ્જવળ સ્થૂળ આકારમાં એટલે કે માનવ સદૃશ તેજોમય શરીરમાં બિરાજમાન છે.

ભાવાર્થ : મંત્ર નંબર ૧૭માં કહ્યું છે કે કવિદેવ શિશુરૂપ ધારણ કરી લે છે અને લીલા કરતા કરતા મોટા થાય છે. કવિતાઓ દ્વારા તત્ત્વજ્ઞાનનું વર્ણન કરવાના કારણે કવિની પદવી પ્રાપ્ત કરે છે. એટલે કે તેમને ઋષિ, સંત તથા કવિ કહેવા લાગી જાય છે. વાસ્તવમાં તે પૂર્ણપરમાત્મા કવિર જ છે. તેમના દ્વારા રચવામાં આવેલ અમૃતવાણી કળીરવાણી (કવિરવાણી) કહેવાય છે, જે ભક્તોના માટે સ્વર્ગતુલ્ય સુખદાયી હોય છે. તે જ પરમાત્મા શ્રીજા મુક્તિ ધામ એટલે કે સતલોકની સ્થાપના કરીને એક ગુંબજ એટલે કે ગુંબજમાં સિંહાસન પર તેજોમય માનવ સદૃશ શરીરમાં આકારમાં બિરાજમાન છે.

આ મંત્રમાં શ્રીજુ ધામ સતલોકને કહ્યું છે. જેમ એક બ્રહ્મનો લોક જે એકવીસ બ્રહ્માંડનું ક્ષેત્ર છે. બીજો પરબ્રહ્મનો લોક જે સાત સંખ બ્રહ્માંડનું ક્ષેત્ર છે. શ્રીજો પરમ અક્ષરબ્રહ્મ એટલે કે પૂર્ણબ્રહ્મનો સતલોક છે, કારણકે પૂર્ણપરમાત્માએ સત્યલોકમાં સત્યપુરુષરૂપમાં બિરાજમાન થઈને નીચેના લોકોની રચના કરી છે. એટલા માટે નીચેના લોકોની ગણના કરવામાં આવી છે.

અહીં આંખોથી પ્રત્યક્ષ જોયેલું પ્રમાણ સંત ગરીબદાસજીએ બતાવ્યું - 'અર્સ કુર્સ પર સફેદ ગુમ્બજ હૈ જહૌં સતપુરુષ કા ડેરા ।' ભાવાર્થ એ છે કે ઉપર આસમાનના સૌથી ઉપરના ભાગે કળીર પરમેશ્વરજી એક સફેદ ગુંબજ (ગુમ્બજ)માં રહે છે.

ઋગ્વેદ મંડલ - ૯ સુક્ત - ૯૬ મંત્ર - ૧૯માં

ચમૂસત શ્યેન શકુનઃ વિભૃત્વા ગોબિન્દુઃ દ્રપ્સ આયુધાનિ બિભ્રત ।

અપામૂર્ભિઃ સચમાનઃ સમુદ્રમ તુરીયમ ધામ મહિષઃ વિવકિત ॥

અનુવાદ : (ચમૂસત) તથા પવિત્ર (ગોવિન્દુઃ) કામદેનુરૂપી સર્વ મનોકામના પૂર્ણ કરવાવાળા પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવ (વિભૃત્વા) સર્વનું પાલન કરવાવાળા છે (શ્યેનઃ) સફેદ રંગ યુક્ત (શકુનઃ) શુભ લક્ષણ યુક્ત (ચમૂસત) સર્વશક્તિમાન છે. (દ્રપ્સઃ) જેમ દૂધમાંથી દહીં બનાવવાની વિધિ હોય છે એમ શાસ્ત્રાનુકુળ સાધનાથી દહીં રૂપી પૂર્ણ મુક્તિ દાતા (આયુધાનિ) તત્ત્વજ્ઞાનરૂપી કાળ જાળ વિનાશક ધનુષયુક્ત સારંગપાણી પ્રભુ છે. (સચમાનઃ) વાસ્તવિક (બિભ્રત) સર્વનું પાલન-પોષણ કરે છે (અપામૂર્ભિઃ) ઊંડા જળયુક્ત (સમુદ્રમ) સાગરની જેમ વધારે ગંભીર એટલે કે વિશાળ (તુરીયમ) ચોથા (ધામ) લોક એટલે કે અનામી લોકમાં (મહિષઃ) ઉજ્જવળ સુદૃઢ પૃથ્વી પર (વિવકિત) અલગ સ્થાન પર જુદા પણ રહે છે, આ જાણકારી કવિદેવ પોતે જ અલગ-અલગ કરીને વિસ્તારપૂર્વક આપે છે.

ભાવાર્થ : મંત્ર ૧૮માં કહ્યું છે કે પૂર્ણ પરમાત્મા કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) ત્રીજા મુક્તિ ધામમાં એટલે કે સતલોકમાં એક ગુંબજમાં રહે છે. આ મંત્ર ૧૯માં કહ્યું છે કે અતિ અધિક સફેદ રંગવાળા પૂર્ણપ્રભુ જે કામદેવનુની જેમ સર્વ મનોકામના પૂર્ણ કરવાવાળા છે, તે જ વાસ્તવમાં સર્વના પાલનકર્તા છે. તે જ કવિદેવ જે મૃત્યુલોકમાં શિશુનુ રૂપ ધારણ કરીને આવે છે તે પોતે જ જેમ દૂધમાંથી દહીં બનાવવાની વિધિ હોય છે એમ પૂર્ણ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના બતાવીને પૂર્ણ મોક્ષ રૂપી દહીં પ્રદાન કરવાવાળા છે. તત્ત્વજ્ઞાન રૂપી શાસ્ત્ર એટલે કે ધનુષ્યુક્ત હોવાથી તે સારંગપાણી છે તથા જેમ સમુદ્ર સર્વ જળનો સ્ત્રોત છે તેવી જ રીતે પૂર્ણપરમાત્માથી સર્વની ઉત્પત્તિ થઈ છે. ગીતા અધ્યાય ૧૫, શ્લોક નં. ૩માં કહ્યું છે કે સંસારરૂપી વૃક્ષને તત્ત્વજ્ઞાન રૂપી શસ્ત્ર દ્વારા કાપીને એટલે કે તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા સંશય સમાપ્ત કરીને તેના પછી તે પરમ પદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી જોઈએ જ્યાં ગયા બાદ સાધક પાછા ફરી ક્યારેય સંસારમાં નથી આવતા એટલે કે પૂર્ણ થઈ જાય છે. જે પરમેશ્વરથી સર્વ સંસારરૂપી વૃક્ષની પ્રવૃત્તિ વિસ્તારને પામી છે તે પૂર્ણપ્રભુ ચોથા ધામમાં એટલે કે અનામી લોકમાં રહે છે, જેમ પ્રથમ સતલોક, બીજો અલખલોક, ત્રીજો અગમલોક અને ચોથો અનામી લોક છે. એટલા માટે મંત્ર ૧૯માં સ્પષ્ટ કર્યું છે કે કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) જ અનામી પુરુષ રૂપમાં ચોથા ધામ એટલે કે અનામી લોકમાં પણ અન્ય તેજોમય રૂપ ધારણ કરીને રહે છે.

શ્રુવેદ મંડલ નં. ૯ સુક્ત - ૯૬ મંત્ર - ૨૦

મર્યઃ ન શુભ્રસ્તન્વમ મૃજનઃ અત્યઃ ન સૃત્વા સનયે ધનાનામ ।

વૃષેવ યૂથા પરિકોશમ અર્ષન કનિક્કદત ચમ્વોઃ ઈરા વિવેશ ॥

અનુવાદ : પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવ જે ચોથા ધામમાં એટલે કે અનામીલોકમાં તથા ત્રીજા ધામમાં એટલે કે સત્યલોકમાં રહે છે તે જ પરમાત્મા (ન મર્યઃ) મનુષ્ય જેવા છે પરંતુ નાશ રહિત એટલે કે અમર (મૃજનઃ) નિર્મળ મુખમંડળ યુક્ત આકારમાં (અત્યઃ) ખૂબ જ (શુભ્રસ્તન્વમ) વિશાળ શ્વેત શરીર ધારણ કરેલા ઉપરના લોકોમાં વિદ્યમાન છે તથા ત્યાંથી (સૃત્વા) ગતિ કરીને એટલે કે ચાલીને જેની કોઈને ખબર નથી પડતી તે જ સમરૂપ પરમાત્મા (ઈરા) પૃથ્વી પર (વિવેશ) અન્ય વેશભૂષા અર્થાત અલગ રૂપ (ચમ્વોઃ) ધારણ કરીને આવે છે. સતલોક તથા પૃથ્વીલોક પર લીલા કરે છે. (યથા) બહુ જ મોટા સમૂહને વાસ્તવિક (સનયે) સનાતન પૂજાની (વૃષેવ) વર્ષા કરીને (ન ધનાનામ) તે રામનામની કમાઈ ના નિર્દાનોને (કનિક્કદત) મંદ સ્વરમાં એટલે કે શ્વાસ-ઉશ્વાસથી મનમાંને મનમાં જ ઉચ્ચારણ કરીને પૂજા કરાવે છે. જેનાથી અસંખ્ય અનુયાયીઓનો પૂરો

સંઘ (પરિ કોશમ) પૂર્વવાળા સુખસાગરરૂપી અમૃત ખજાનાને એટલે કે સત્યલોકને (અર્ષન) પૂજા કરીને પ્રાપ્ત કરે છે.

ભાવાર્થ : પૂર્ણપરમાત્મા કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) ઉપર ત્રીજા ધામમાં એટલે કે સત્યલોકમાં રહે છે તથા તે જ પરમેશ્વર અન્ય મનુષ્યરૂપ ધારણ કરીને ચોથા ધામમાં એટલે કે અનામી લોકમાં રહે છે. તે જ પરમાત્મા તેવા જ મનુષ્યવાળા સમરૂપ સુંદર મુખમંડલ યુક્ત શ્વેત શરીર યુક્ત આકારમાં અહીં પૃથ્વી લોક પર પણ આવે છે તથા પોતાની વાસ્તવિક પૂજા વિધિનું જ્ઞાન કરાવીને બહુ જ વધારે સમૂહને એટલે કે પૂરા સંઘને સત્ય ભક્તિના ધની બનાવે છે. અસંખ્ય અનુયાયીઓનો સમગ્ર સંઘ સત્ય ભક્તિની કમાઈથી અગાઉનાં સુખમય લોક પૂર્ણમુક્તિના ખજાનાને એટલે કે સત્યલોકને સાધના કરીને પ્રાપ્ત કરે છે.

અથર્વવેદ કાંડ નં. ૪, અનુવાક નંબર ૧, મંત્ર નંબર ૭ (સંત રામપાલ દાસ દ્વારા ભાષા ભાષ્ય)

યોઽથર્વણં પિતરં દેવબન્ધું બૃહસ્પતિં નમસાવ ચ ગચ્છાત ।

ત્વં વિશ્વેષાં જનિતા યથાસઃ કવિર્દેવો ન દભાયત સ્વધાવાન ॥ ૭ ॥

અનુવાદ : (ચ:) જે (અથર્વણં) અચલ એટલે કે અવિનાશી (પિતરમ્) જગતપિતા (દેવબન્ધુમ) ભક્તોના વાસ્તવિક સાથી એટલે કે આત્માના આધાર (બૃહસ્પતિમ) સૌથી મોટા સ્વામી જ્ઞાનદાતા જગતગુરુ (ચ) તથા (નમસા) વિનમ્ર પૂજારી એટલે કે વિધિવત સાધકને (અવ) સુરક્ષાની સાથે (ગચ્છાત) જે સતલોક જઈ ચુક્યા છે તેમને સતલોક લઈ જવાવાળા (વિશ્વેષામ) સર્વ બ્રહ્માંડોને (જનિતા) રચવાવાળા (ન દભાયત) કાળની માફક દગો ન દેવાવાળા (સ્વધાવાન) સ્વભાવ એટલે કે ગુણોવાળા (યથા) જેમ છે તેમ એટલે કે જેવા છે તેવા જ (સઃ) તે (ત્વમ્) આપ (કવિર્દેવઃ કવિર-દેવઃ) કબીર પરમેશ્વર એટલે કે કવિર્દેવ છો.

ભાવાર્થ : જે પરમેશ્વરનાં વિષયમાં કહેવામાં આવે છે કે - “ત્વમેવ માતા ચ પિતા ત્વમેવ, ત્વમેવ બંધુ ચ સખા ત્વમેવ, ત્વમેવ વિદ્યા ચ દ્રવિણમ, ત્વમેવ સર્વમ મમ દેવ દેવ.” તે જે અવિનાશી બધાના માતાપિતા તથા ભાઈ તથા મિત્ર તથા જગતગુરુ રૂપમાં બધાને સત્ય ભક્તિ પ્રદાન કરીને સતલોકમાં લઈ જવાવાળા, કાળની જેમ દગો ન દેવાવાળા, સર્વ બ્રહ્માંડોની રચના કરવાવાળા કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) છે.

(પ) કબીર સાહેબ ચારેય યુગમાં આવે છે

સતગુરુ પુરુષ કબીર હૈં, ચારોં યુગ પ્રવાન ।

જુઠે ગુરુવા મર ગએ, હો ગએ ભૂત મસાન ॥

❁ “સતયુગમાં કવિદેવ (કબીર સાહેબ)નું સતસુકૃત નામથી પ્રાકટ્ય”

તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી શ્રદ્ધાળુ શંકા વ્યક્ત કરે છે કે જુલાહા (ઘાણક) રૂપમાં કબીરજી તો સંવત ૧૪૫૫ (સને ૧૩૯૮માં) કાશીમાં આવ્યા છે. વેદોમાં કવિદેવ આજ કાશીવાળા જુલાહા (ઘાણક) કેવી રીતે પૂર્ણપરમાત્મા હોઈ શકે છે ?

આ વિષયમાં દાસ (સંત રામપાલ દાસ)ની પ્રાર્થના છે કે આ ૧ પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) વેદોના જ્ઞાનથી પણ પૂર્વે (પહેલાં) સતલોકમાં વિદ્યમાન હતા, તથા પોતાનું વાસ્તવિક જ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન) આપવા માટે ચારેય યુગોમાં પણ સ્વયં પ્રગટ થયા છે. સતયુગમાં સતસુકૃત નામથી, ત્રેતાયુગમાં મુનિન્દ્ર નામથી, દ્વાપરયુગમાં કરુણામય નામથી તથા કળિયુગમાં વાસ્તવિક કવિદેવ (કબીર પ્રભુ) નામથી પ્રગટ થયા છે. આના સિવાય અન્ય રૂપ ધારણ કરીને ગમે ત્યારે પ્રકટ થઈને પોતાની લીલા કરીને અંતર્યામી થઈ જાય છે. તે સમયે લીલા કરવા આવેલ પરમેશ્વરને કોઈ ન ઓળખી શક્યા, કારણ કે સર્વ મહર્ષિ તથા સંત કહેવાતા લોકોએ પ્રભુને નિરાકાર બતાવ્યા છે. વાસ્તવમાં તે પરમાત્મા આકારમાં છે. મનુષ્ય સદૃશ (મનુષ્ય શરીરના આકાર જેવા) શરીર યુક્ત છે. પરંતુ પરમેશ્વરનું શરીર નાડીઓના યોગથી બનેલા પાંચ તત્ત્વનું નથી. એક નૂર તત્ત્વથી બનેલ છે. પૂર્ણ પરમાત્મા જ્યારે ઈચ્છે ત્યારે અહીં પ્રગટ થઈ જાય છે. તેઓ ક્યારેય માતા દ્વારા જન્મ લેતા નથી કારણ કે તેઓ સર્વના ઉત્પતિકર્તા છે.

પૂર્ણપ્રભુ કબીરજી (કવિદેવ) સતયુગમાં સતસુકૃત નામથી સ્વયં પ્રકટ થયા હતા. તે સમયે ગરુડજી, શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજી વગેરેને સતજ્ઞાન સમજાવ્યું હતું. શ્રી મનુ મહર્ષિજીને પણ તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવવા કોશિશ કરી હતી. પરંતુ શ્રી મનુજીએ પરમેશ્વરના જ્ઞાનને સાચું ન જાણીને શ્રી બ્રહ્માજી દ્વારા સાંભળેલ વેદ જ્ઞાન ઉપર આધારિત થઈને તથા પોતાના દ્વારા કાઢેલ વેદોના નિષ્કર્ષ પરજ આરૂઢ રહ્યા. એના વિપરિત પરમેશ્વર સતસુકૃતજીનો ઉપહાસ કરવા લાગ્યા કે આપ તો સર્વ વિપરીત જ્ઞાન કહી રહ્યા છો. એટલા માટે પરમેશ્વર સત સુકૃતનું ઉર્ફ નામ (બીજું નામ) વામદેવ પાડી દીધું (વામનો અર્થ થાય છે - ઊલટું, વિપરીત જેમ ડાબા હાથને વામા એટલે કે ઊલટો હાથ પણ કહે છે. જેમ જમણા હાથને સીધો હાથ પણ કહે છે.)

આ જ પ્રમાણે સતયુગમાં પરમેશ્વર કવિર્દેવજી જે સતસુકૃત નામથી આવ્યા હતા તે સમયના ઋષિઓને તથા સાધકોને વાસ્તવિક જ્ઞાન સમજાવ્યા કરતા હતા. પરંતુ ઋષિઓએ સ્વીકાર કર્યો નહિ. સતસુકૃતજીના સ્થાન પર પરમેશ્વરને 'વામદેવ' કહેવા લાગ્યા.

એટલા માટે યજુર્વેદ અધ્યાય ૧૨, મંત્ર ૪માં વિવરણ છે કે - યજુર્વેદના વાસ્તવિક જ્ઞાનને વામદેવ ઋષિએ સાચુ જાણ્યું તથા અન્યને સમજાવ્યું. પવિત્ર વેદોના જ્ઞાનને સમજવાને માટે કૃપયા વિચાર કરો - જેમ યજુર્વેદ છે, આ એક પવિત્ર પુસ્તક છે. એના વિષયમાં ક્યાંક સંસ્કૃત ભાષામાં વિવરણ કર્યું હોય જ્યાં યજુઃ અથવા યજુમ વગેરે શબ્દ લખેલ હોય તો પણ પવિત્ર પુસ્તક યજુર્વેદનો જ બોધ સમજવામાં આવે છે. એ જ પ્રમાણે પૂર્ણ પરમાત્માનું વાસ્તવિક નામ કવિર્દેવ છે. આનેજ જુદી-જુદી ભાષામાં કબીર સાહેબ, કબીર પરમેશ્વર કહેવા લાગ્યા. કેટલાક શ્રદ્ધાળુઓ શંકા વ્યક્ત કરે છે કે કવિરને કબીર કેવી રીતે સિદ્ધ કરી નાખ્યા. વ્યાકરણ દૃષ્ટિકોણથી કવિનો અર્થ સર્વજ્ઞ થાય છે. દાસની પ્રાર્થના છે કે પ્રત્યેક શબ્દનો કોઈને કોઈ અર્થ તો બને જ છે. રહી વાત વ્યાકરણની. ભાષા પ્રથમ બની કારણ કે વેદવાણી પ્રભુ દ્વારા કહેવામાં આવી છે, તથા વ્યાકરણ બાદમાં ઋષિઓ દ્વારા બનાવવામાં આવેલ છે. આ શ્રુતિયુક્ત હોઈ શકે છે. વેદના અનુવાદ (ભાષા-ભાષ્ય) માં વ્યાકરણ વ્યતય છે એટલે કે અસંગત તથા વિરોધ ભાવ છે. કારણ કે વેદ વાણી મંત્રો દ્વારા પદોમાં છે. જેમ પલવલ શહેરની આજુબાજુના વ્યક્તિઓ 'પલવલ'ને 'પરવર' બોલે છે. અગર કોઈ કહે 'પલવલ' ને 'પરવર' કઈ રીતે સિદ્ધ કરી દીધું. તો આ કવિરને કબીર કેવી રીતે સિદ્ધ કરી દીધા કહેવા માત્ર જ છે. જેમ ક્ષેત્રીય ભાષામાં પલવલ શહેરને પરવર કહે છે. આજ પ્રમાણે કવિરને કબીર બોલે છે, પ્રભુ તે જ છે. મહર્ષિ દયાનંદજીએ "સત્યાર્થ પ્રકાશ" સમુલ્લાસ ૪, પાના નં. ૧૦૦ ઉપર (દયાનંદ મઠ દીના નગર પંજાબથી પ્રકાશીત) 'દેવૃકામા'નો અર્થ દેવરની કામના કરવી કર્યો છે. દેવૃ ને આખો "ર" લખીને દેવર કર્યો છે. કવિરને કવિર પછી ભાષા જુદી - કબીર લખવા તથા બોલવામાં કોઈ તકલીફ અથવા વ્યાકરણની શ્રુતિ નથી. પૂર્ણ પરમાત્મા કવિર્દેવ છે, આ પ્રમાણ યજુર્વેદ અધ્યાય ૨૯માં મંત્ર ૨૫ તથા સામવેદ સંખ્યા ૧૪૦૦ માં પણ છે, જે નીચે મુજબ છે :-

યજુર્વેદના અધ્યાય નં. ૨૯ શ્લોક નંબર ૨૫ (સંત રામપાલ દાસ દ્વારા ભાષા ભાષ્ય)

સમિદ્ધોઽઅધ મનુષ્યો દુરોણે દેવો દેવાન્યજસિ જ્ઞતવેદઃ ।
આ ચ વહ્ મિત્રમહશિચિત્વાન્ત્વં દૂતઃ કવિરસિ પ્રયેતા ॥ ૨૫ ॥

અનુવાદ : (અધ) આજે એટલે કે વર્તમાનમાં (દુરોણે) શરીર રૂપી મહેલમાં દુરાચાર પૂર્વક (મનુષ્ય:) ખોટી પૂજામાં લીન મનનશીલ વ્યક્તિઓને (સમિધ્ધ:) લગાવેલ આગ એટલે કે શાસ્ત્રવિધિ રહિત વર્તમાન પૂજા જે હાનિકારક હોય છે, તેના સ્થાન પર (દેવાન) દેવતાઓના (દેવ:) દેવતા (જાતવેદ:) પૂર્ણ પરમાત્મા સતપુરુષની વાસ્તવિક (ચજ) પૂજા (અસિ) છે. (આ) દયાળુ (મિત્રમહ:) જીવનો વાસ્તવિક સાથી પૂર્ણ પરમાત્મા જ પોતાના (ચિકિત્વાન) સ્વસ્થ જ્ઞાનને એટલે કે યથાર્થ ભક્તિને (દૂત:) સંદેશાવાહક રૂપમાં (વહ) લઈને આવવાવાળા (ચ) તથા (પ્રચેતા:) બોધ કરાવવાવાળા (ત્વમ) આપ (કવિરસિ) કવિદેવ એટલે કે કબીર પરમેશ્વર છે.

ભાવાર્થ : જે સમયે પૂર્ણપરમાત્મા પ્રગટ થાય છે તે સમયે સર્વ ઋષિ તથા સંત જનો શાસ્ત્રવિધિ ત્યજીને મન મુજબનું આચરણ એટલે કે પૂજા દ્વારા સર્વ ભક્તસમાજને માર્ગ દર્શન કરી રહ્યા હોય છે. ત્યારે પોતાના તત્ત્વજ્ઞાન એટલે કે સ્વસ્થજ્ઞાનના સંદેશાવાહક બનીને સ્વયં જ કવિદેવ એટલે કે કબીર પ્રભુ જ આવે છે.

સંખ્યા નં. ૧૪૦૦ સામવેદ ઉતાર્ચિક અધ્યાય નં. ૧૨, ખંડ નં. ૩ શ્લોક નં. ૫ (સંત રામપાલદાસ દ્વારા ભાષા ભાષ્ય)

ભદ્રા વસ્ત્રા સમ્ન્યારુવસાનો મહાન કવિર્નિવચનાનિ શંસન ।

આ વચ્યવ ચમ્વોઃ પૂયમાનો વિચક્ષણો જગૃવિદેવવીતૌ ॥ ૫ ॥

ભદ્રા - વસ્ત્રા-સમ્ન્યા-વસઅનઃ - મહાન - કવિર - નિવચનાનિ - શંસન - આવચ્યસ્વ - ચમ્વોઃ - પૂયમાનઃ - વિચક્ષણઃ - જગૃવિઃ - દેવ-વીતૌ .

અનુવાદ : (વિચક્ષણઃ) ચતુર વ્યક્તિઓએ (આવચ્યસ્વ) પોતાના વચનો દ્વારા કહ્યું હોય છે કે જે અમે પ્રવચન કરીએ છીએ એનું અનુસરણ કરો. તે ચતુર વ્યક્તિઓએ પૂર્ણબ્રહ્મની પૂજાને ન બતાવીને આનઉપાસનાનું માર્ગદર્શન કરીને અમૃતના સ્થાને (પૂયમાનઃ) આનઉપરાસનારૂપી પરુ [જેમ કે ભૂત પ્રેત પૂજા, પિતૃ પૂજા, પ્રણેય ગુણો (રજગુણ - બ્રહ્મા, સતગુણ - વિષ્ણુ, તમગુણ - શિવ શંકર) તથા બ્રહ્મ-કાળ સુધીની પૂજા] ને (ચમ્વોઃ) આદરની સાથે આચમન કરાવી રહેલ એટલે કે શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ ખોટા જ્ઞાનને સમાપ્ત કરવાને માટે (ભદ્રા) પરમસુખદાયક (મહાન કવિર) મહાન કવિર એટલે કે પૂર્ણ પરમાત્મા કબીર (વસ્ત્રા) સહશરીર સાધારણ વેશભૂષામાં “એટલે કે વસ્ત્રનો અર્થ છે વેશભૂષા, સંત ભાષામાં આને ચોલો પણ કહેવામાં આવે છે, ચોલાનો અર્થ છે શરીર. અગર કોઈ સંતનું દેહાંત થઈ જાય છે તો કહેવાય છે કે ચોલો છોડી ગયા.” (સમ્ન્યા) પોતાના સતલોકવાળા શરીરના સદૃશ અન્ય શરીર હલકા તેજપુંજ વાળું ધારણ કરીને (વસાનઃ) સામાન્ય વ્યક્તિની જેમ જીવન જીવીને થોડાક દિવસ

સંસારમાં અતિથિની જેમ રહીને (નિવચનાનિ) પોતાની શબ્દાવલિ કબીરવાણી વગેરેના માધ્યમથી સતજ્ઞાન (શંસન) વર્ણન કરીને (દેવ) પૂર્ણપરમાત્માના (વીતૌ) છુપાયેલા સર્ગુણ નિર્ગુણ જ્ઞાનરૂપી ધનને (જાગૃતિઃ) જાગ્રત કરે છે.

ભાવાર્થ : જેમ યજુર્વેદ અધ્યાય ૫, મંત્ર ૧માં કહ્યું છે કે “અગ્નેઃ તનુઃ અસિ = પરમેશ્વર સહશરીર છે. વિષ્ણવે ત્વા સોમસ્ય તનુઃ અસિ = તે અમર પ્રભુનું પાલનપોષણ કરવાને માટે અન્ય શરીર છે જે અતિથિરૂપમાં થોડાક દિવસો માટે સંસારમાં આવે છે. તત્ત્વજ્ઞાનથી અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાં સૂતેલા પ્રભુ પ્રેમીઓને જગાડે છે. તેજ પ્રમાણ આ મંત્રમાં છે કે થોડાક સમયના માટે પૂર્ણપરમાત્મા કવિર્દેવ એટલે કે કબીર પ્રભુ પોતાનું રૂપ બદલીને સામાન્ય વ્યક્તિ જેવું રૂપ બનાવીને પૃથ્વી મંડળ ઉપર પ્રગટ થાય છે તથા કવિર્નિવચનાનિ શંસન એટલે કે કવિર્વાણી બોલે છે. જેના માધ્યમથી તત્ત્વજ્ઞાનને જગાવે છે તથા તે સમયે મહર્ષિ કહેવડાવવાવાળા ચતુર પ્રાણી ખોટા જ્ઞાનના આધાર પર શાસ્ત્રવિદિ અનુસાર સત્ય સાધનારૂપી અમૃતના સ્થાને શાસ્ત્રવિદિ રહિત પૂજારૂપી મવાદ (પરુ) ને શ્રદ્ધા સાથે આચમન એટલે કે પૂજા કરાવી રહ્યા હોય છે. તે સમયે પૂર્ણ પરમાત્મા સ્વયં પ્રગટ થઈને તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા શાસ્ત્રવિદિ અનુસાર સાધનાનુ જ્ઞાન પ્રદાન કરે છે.”

પવિત્ર ઋગ્વેદના નીચે મુજબનાં મંત્રોમાં પણ ઓળખ બતાવવામાં આવી છે કે જ્યારે તે પૂર્ણપરમાત્મા થોડાક સમય માટે સંસારમાં લીલા કરવા આવે છે તો શિશુ રૂપ ધારણ કરે છે. તે પૂર્ણપરમાત્માનો ઉછેર (અધન્યા ધેનવઃ) કુંવારી ગાય દ્વારા થાય છે. પછી લીલાઓ કરતા-કરતા મોટા થાય છે ત્યારે પોતાને પામવા તથા સતલોક જવા અર્થે એટલે કે પૂર્ણમોક્ષ માર્ગ અંગેનું તત્ત્વજ્ઞાન (કવિર્ગિભિઃ) કબીરવાણી દ્વારા કવિતાઓ દ્વારા બોલે છે, જે કારણથી પ્રસિદ્ધ કવિ કહેવાય છે, પરંતુ તે સ્વયં કવિર્દેવ પૂર્ણ પરમાત્મા જ હોય છે જે ત્રીજા મુક્તિ ધામ સતલોકમાં રહે છે.

ઋગ્વેદ મંડલ નં ૯ સુક્ત ૧ મંત્ર ૯ તથા સુક્ત ૯૬ મંત્ર ૧૭-૧૮ :-

ઋગ્વેદ મંડલ નં. ૯ સુક્ત ૧ મંત્ર ૯

અભી ઈમં અધ્યા ઉત શ્રીણન્તિ ધેનવઃ શિશુમ્ । સોમમિન્દ્રાય પાતવે ॥ ૯ ॥

અભી ઈમમ-અધ્યા ઉત શ્રીણન્તિ ધેનવઃ શિશુમ સોમમ ઈન્દ્રાય પાતવે ।

અનુવાદ : (ઉત) વિશેષ કરીને (ઈમમ) આ (શિશુમ) બાળકરૂપમાં પ્રકટ (સોમમ) પૂર્ણપરમાત્મા અમર પ્રભુની (ઈન્દ્રાય) સુખસુવિધાઓ દ્વારા એટલે કે ખાવા પીવા દ્વારા જે શરીર વૃદ્ધિને પ્રાપ્ત થાય છે, તેને (પાતવે) વૃદ્ધિના માટે (અભી) પૂર્ણ રીતે (અધ્યા ધેનવઃ) જે ગાય, આખલાથી ફેરવી ના હોય તેવી એટલે કે કુંવારી ગાય દ્વારા (શ્રીણન્તિ) ઉછેર કરવામાં આવે છે.

ભાવાર્થ : પૂર્ણ પરમાત્મા અમર પુરુષ જ્યારે લીલા કરતા બાળકરૂપ ધારણ કરીને સ્વયં પ્રગટ થાય છે , તે સમયે કુંવારી ગાય આપો આપ દૂધ આપે છે , જેનાથી તે પૂર્ણ પ્રભુનો ઉછેર થાય છે .

શ્લોક મંડલ ૯ સુકત ૯૬ મંત્ર ૧૭

શિશુમ જજ્ઞાનમ હર્ય તમ મૃજન્તિ શુભ્નન્તિ વહિનમરુતઃ ગણેન ।
કવિર્ગીર્ભિ કાવ્યેના કવિર સન્ત સોમઃ પવિત્રમ અત્યેતિ રેભન ॥

અનુવાદ : પૂર્ણપરમાત્મા (હર્ય શિશુમ) મનુષ્યના બાળક રૂપમાં (જજ્ઞાનમ) જાણી જોઈને પ્રગટ થાય છે તથા પોતાના તત્ત્વજ્ઞાનને (તમ) તે સમયે (મૃજન્તિ) નિર્મળતાની સાથે (શુભ્નન્તિ) ઉચ્ચારણ કરે છે (વહિન) પ્રભુ પ્રાક્ષિની લાગેલ વિરહ અગ્નિવાળા (મરુતઃ) વાયુની જેમ શીતળ ભક્ત (ગણેન) સમૂહના માટે (કાવ્યેના) કવિતાઓ દ્વારા કવિત્વથી (પવિત્રમ અત્યેતિ) અતિ અધિક નિર્મળતાની સાથે (કવિર ગિર્ભિ) કવિર વાણી એટલે કે કબીર વાણી દ્વારા (રેભન) ઉંચા સ્વરથી સંબોધન કરીને બોલે છે , (કવિર સન્ત સોમઃ) તે અમર પુરુષ એટલે કે સતપુરુષ જ સંત એટલે કે શ્રદ્ધિ રૂપમાં સ્વયં કવિર્દેવ જ હોય છે . પરંતુ તે પરમાત્માને ન ઓળખીને કવિ કહેવા લાગી જાય છે .

ભાવાર્થ : વેદ બોલવાવાળો બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે કે વિલક્ષણ મનુષ્યના બાળકના રૂપમાં પ્રગટ થઈને પૂર્ણપરમાત્મા કવિર્દેવ પોતાના વાસ્તવિક જ્ઞાનને પોતાની કવિર્ગિર્ભિઃ એટલે કે કબીરવાણી દ્વારા નિર્મળ જ્ઞાન પોતાના હંસાત્માઓ એટલે કે પુણ્યાત્મા અનુયાયીઓને કવિ રૂપમાં કવિતાઓ , લોકોક્તિઓના દ્વારા સંબોધન કરીને એટલે કે ઉચ્ચારણ કરીને વર્ણન કરે છે . તે સ્વયં સતપુરુષ કબીર જ હોય છે .

શ્લોક મંડલ ૯ સુકત ૯૬ મંત્ર ૧૮

શ્રધિમના ય શ્રધિકૃત સ્વર્ષાઃ સહસ્ત્રાણીથઃ પદવી કવીનામ ।
તૃતીયમ ધામ મહિષઃ સિષા સન્ત સોમઃ વિરાજમાનુ રાજતિ સ્તુપ ॥

અનુવાદ : વેદ બોલવાવાળો બ્રહ્મ કહી રહ્યો છે કે (ય) જે પૂર્ણ પરમાત્મા વિલક્ષણ બાળકના રૂપમાં આવીને (કવિનામ) પ્રસિદ્ધ કવિઓની (પદવીઃ) ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરીને એટલે કે એક સંત અથવા શ્રદ્ધિની ભૂમિકા ભજવે છે . તે (શ્રધિકૃત) સંત રૂપમાં પ્રકટ થયેલ પ્રભુ દ્વારા રચવામાં આવેલ (સહસ્ત્રાણીથઃ) હજારોવાણી (શ્રધિમના) સંત સ્વભાવવાળા વ્યક્તિઓ એટલે કે ભક્તોના માટે (સ્વર્ષાઃ) સ્વર્ગ તુલ્ય આનંદ દાયક હોય છે . (સન્ત સોમઃ) શ્રદ્ધિ /સંત રૂપમાં પ્રકટ તે અમર પુરુષ એટલે કે સતપુરુષ જ હોય છે , તે પૂર્ણ પ્રભુ (તૃતિયા) ત્રીજા (ધામ) મુક્તિલોક એટલે કે સતલોકની (મહિષઃ) સુદૃઢ પૃથ્વીને (સિષા) સ્થાપિત કરીને (અનુ) પછી

માનવ સદૃશ સંત રૂપમાં (સ્તુપ) ગુંબજ એટલે કે ગુંબજમાં ઊંચા ડુંગરરૂપી સિંહાસન પર (વિરાજમનુ રાજતિ) ઉજવવળ સ્થૂળ આકારમાં એટલે કે માનવ સદૃશ શરીરમાં વિરાજમાન છે .

ભાવાર્થ : મંત્ર ૧૭માં કહ્યું છે કે કવિદેવ શિશુરૂપ ધારણ કરી લે છે અને લીલા કરતા કરતા મોટા થાય છે . કવિતાઓ દ્વારા તત્ત્વજ્ઞાન વર્ણન કરવાના કારણે કવિની પદવી પ્રાપ્ત કરે છે એટલે કે તેને કવિ કહેવા લાગી જાય છે , વાસ્તવમાં તે પૂર્ણ પરમાત્મા કવિર (કબીર પ્રભુ) જ છે . તેના દ્વારા રચેલી અમૃતવાણી કબીરવાણી (કવિર્ગિર્મિઃ એટલે કે કવિર્વાણી) કહેવાય છે , જે ભક્તો માટે સ્વર્ગતુલ્ય સુખદાયી હોય છે . તે જ પરમાત્મા ત્રીજા મુક્તિ ધામ એટલે કે સતલોકની સ્થાપના કરીને એક ગુંબજ એટલે કે ગુંબજમાં સિંહાસન પર તેજોમય માનવ સદૃશ શરીરમાં આકારમાં બિરાજમાન છે .

આ મંત્રમાં ત્રીજું ધામ સતલોકને કહ્યું છે . જેમ એક બ્રહ્મનો લોક જે એકવીસ બ્રહ્માંડનું ક્ષેત્ર છે બીજો પરબ્રહ્મનો લોક જે સાત સંખ બ્રહ્માંડનું ક્ષેત્ર છે ત્રીજો પરમ અક્ષરબ્રહ્મ એટલે કે પૂર્ણબ્રહ્મનો ઋતધામ એટલે કે સતલોક છે .

❁ ત્રેતાયુગમાં કવિદેવ (કબીર સાહેબ)નું

મુનિન્દ્ર નામથી પ્રગટય

“નલ અને નીલને શરણમાં લેવા”

ત્રેતાયુગમાં સ્વયંભુ (સ્વયં પ્રગટ થવાવાળા) કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) રૂપાંતર કરીને મુનિન્દ્ર ઋષિના નામથી આવ્યા હતા. એક દિવસ અનલ એટલે કે નલ અને અનીલ એટલે કે નીલ બંનેએ મુનિન્દ્ર સાહેબનો સત્સંગ સાંભળ્યો. બંને ભક્તો એકબીજાના માસીના પુત્ર હતા. માતા પિતાનો દેહાંત થઈ ચૂક્યો હતો. નલ તથા નીલ બંને શારીરિક તથા માનસિક રોગથી ખૂબજ પીડીત હતા. સર્વ ઋષિઓ તથા સંતો પાસેથી કષ્ટ નિવારણની પ્રાર્થના કરી ચૂક્યા હતા. સર્વ સંતોએ તેમને કહ્યું હતું કે આ તો તમારો પ્રારબ્ધનો, પાપ કર્મનો દંડ છે, આ તો તમારે ભોગવવું જ પડશે. આનું કોઈ સમાધાન નથી. બંને મિત્રો જીવનથી નિરાશ થઈને મૃત્યુની રાહ જોઈ રહ્યા હતા.

એક દિવસ બંનેને મુનિન્દ્ર નામથી પ્રગટ પૂર્ણ પરમાત્માનો સત્સંગ સાંભળવાનો અવસર પ્રાપ્ત થયો. સત્સંગના ઉપરાંત જેવા બંનેએ પરમેશ્વર કવિદેવ (કબીર સાહેબ) ઉકેં મુનિન્દ્ર ઋષિજીના ચરણ સ્પર્શ કર્યા તથા પરમેશ્વર મુનિન્દ્રજીએ માથા પર હાથ રાખ્યો તો બંનેનો અસાધ્ય રોગ છૂ

મંતર થઈ ગયો. એટલે કે બંને નલ તથા નીલ સ્વસ્થ થઈ ગયા. આ અદ્ભૂત ચમત્કારને જોઈને પ્રભુનાં ચરણોમાં પડી કલાકો સુધી રડતા રહ્યા તથા કહ્યું આજે અમને પ્રભુ મળી ગયા જેની તલાશ હતી તથા તેનાથી પ્રભાવિત થઈને તેમની પાસે નામ (દીક્ષા) લીધી તથા મુનિન્દ્ર સાહેબજીની સાથે જ સેવામાં રહેવા લાગ્યા. પહેલાના સમયમાં સંતોનો સમાગમ પાણીની વ્યવસ્થાને ધ્યાનમાં રાખીને નદીના કિનારે રાખવામાં આવતો હતો. નલ તથા નીલ બંને ખૂબ જ પ્રભુ પ્રેમી તથા ભોળા આત્માઓ હતા. પરમાત્મામાં ખૂબ જ શ્રદ્ધા હતી. સેવા પણ ખૂબ જ કરતા હતા. સમાગમોમાં આવનાર રોગી તથા વૃદ્ધ તથા વિકલાંગ ભક્તજનોના કપડા તથા વાસણો ધોવાની સેવા તેઓ આપતા હતા. તેમના લોટા તથા ગ્લાસ સાફ કરી આપતા હતા. પરંતુ તેઓ ભોળા દિમાગના હોવાથી કપડા ધોતી વખતે સત્સંગમાં જે પ્રભુની કથા સાંભળી હતી તેની ચર્ચામાં પડી જતા અને તે ચર્ચામાં એટલા મસ્ત થઈ જતા કે વસ્તુઓ નદીના પાણીમાં ડૂબી જતી અને આ અંગે તેમને ખબર પણ પડતી નહિ. કોઈની ચાર વસ્તુ લઈને આવ્યા હોય તો તેને બે જ વસ્તુ પરત કરતા હતા. ભક્તજનો કહેતા કે ભાઈ આપ સેવા તો બહુ કરો છો, પરંતુ અમારું તો કામ બગાડી નાખો છો. હવે આ ખોવાયેલી વસ્તુઓ અમે ક્યાંથી લાવીશું? તમે અમારી સેવા જ કરવાની છોડી દો. અમે પોતાની સેવા પોતે જ કરી લઈશું. પછી નલ અને નીલ રડવા લાગી જતા અને કહેતા કે અમારી સેવા છીનવો નહીં. હવેથી વસ્તુઓ નહિ ખોવા દઈએ. પરંતુ ફરીથી એમ જ કરતા અને ફરીથી પ્રભુની ચર્ચામાં લાગી જતા અને વસ્તુઓ નદીના પાણીમાં ડૂબી જતી. ભક્તજનોએ મુનિન્દ્રજી સમક્ષ પ્રાર્થના કરી કે કૃપા કરી નલ તથા નીલને સમજાવો. તેઓ માનતા નથી અને તેમને કંઈ કહીએ તો રડવા લાગે છે. અમારી તો અડધી વસ્તુઓ પણ પરત લાવતા નથી. તેઓ તો નદી કિનારે સતસંગમાં સાંભળેલી ભગવાનની ચર્ચામાં મસ્ત થઈ જાય છે અને વસ્તુઓ ડૂબી જાય છે. મુનિન્દ્ર સાહેબે એક બે વાર તેમને સમજાવવ્યા. તેઓ રડવા લાગી જતા અને કહેતા કે સાહેબ અમારી આ સેવા છીનવી લેશો નહિ. સતગુરુ મુનિન્દ્ર સાહેબે કહ્યું કે બેટા નલ તથા નીલ ખૂબ સેવા કરો, આજ પછી તમારા હાથથી કોઈ પણ વસ્તુ ચાહે તે પથ્થર હોય કે લોખંડ કેમ ન હોય ડૂબશે નહિ. મુનિન્દ્ર સાહેબે તેમને આ આશીર્વાદ આપ્યા.

તમે રામાયણની કથા સાંભળી છે. એક સમયની વાત છે કે સીતાજીને રાવણ ઉપાડીને લઈ ગયો. ભગવાન રામને ખબર પણ નહતી કે સીતાજીને કોણ ઉપાડીને લઈ ગયું? શ્રી રામચંદ્રજી જ્યાં અને ત્યાં તેમની શોધખોળ કરે છે. હનુમાનજીએ તપાસ કરીને બતાવ્યું કે સીતામાતા લંકાપતિ રાવણ

(રાક્ષસ) ની કેદમાં છે. આ વાતની જાણ થયા બાદ ભગવાન રામે રાવણની પાસે શાંતિદૂત મોકલ્યા તથા પ્રાર્થના કરી કે સીતા પાછી આપી દે. પરંતુ રાવણ માન્યો નહિ. યુદ્ધની તૈયારી થઈ, ત્યારે સમસ્યા એ ઊભી થઈ કે સેના સમુદ્રને કઈ રીતે પાર કરશે ?

ભગવાન શ્રી રામચંદ્રએ ત્રણ દિવસ સુધી ઘુંટણ સુધીના પાણીમાં ઊભા રહીને હાથ જોડીને સમુદ્રને પ્રાર્થના કરી કે રસ્તો આપી દો પરંતુ સમુદ્ર ટસ થી મસ થયો નહિ. જ્યારે સમુદ્ર માન્યો નહિ ત્યારે શ્રી રામે તેને અગ્નિ બાણ દ્વારા સળગાવવાની કોશીષ કરી. ભયભીત સમુદ્ર એક બ્રાહ્મણનું રૂપ બનાવીને સામે આવ્યો અને કહ્યું કે ભગવાન બધાની પોતપોતાની મર્યાદાઓ છે. મને સળગાવશો નહિ. મારી અંદર ન જાણે કેટલા બધા જીવજંતુઓ વસવાટ કરે છે. અગર તમે મને સળગાવી દેશો તો પણ તમે મને પાર નહિ કરી શકો, કારણ કે અહિંયા બહુ મોટો ખાડો બની જશે, જેને આપ ક્યારે પણ પાર નહિ કરી શકો.

સમુદ્રએ કહ્યું ભગવાન એવું કામ કરો કે, સાપ પણ મરી જાય અને લાકડી પણ ન તૂટે. મારી મર્યાદા પણ રહી જાય અને તમારો પુલ પણ બની જાય. ત્યારે ભગવાન શ્રી રામે સમુદ્રને પૂછ્યું કે, તે કઈ રીતે શક્ય છે? બ્રાહ્મણરૂપમાં ઊભા સમુદ્રએ કહ્યું કે તમારી સેનામાં નલ તથા નીલ નામના બે સૈનિકો છે. તેમની પાસે તેમના ગુરુદેવથી પ્રાપ્ત એક એવી શક્તિ છે કે, તેમના હાથથી પથ્થર પણ તરી જાય છે. દરેક વસ્તુ પછી તે લોખંડની હોય તો પણ, તરી જાય છે. શ્રી રામચંદ્રએ નલ તથા નીલને બોલાવ્યા તથા તેમને પૂછ્યું કે શું આપની પાસે એવી કોઈ શક્તિ છે ? તો નલ તથા નીલે કહ્યું કે, હા જી, અમારા હાથથી પથ્થર પણ નહિ ડૂબે. તો શ્રી રામે કહ્યું પરીક્ષણ કરાવો.

તે નાદાનો (નલ તથા નીલ)એ વિચાર્યું કે આજે બધાની સામે તમારી ખૂબ જ મહિમા થશે. તે દિવસે તેઓએ પોતાના ગુરુદેવ ભગવાન મુનીન્દ્ર (કબીર સાહેબ)ને આ વિચારીને યાદ નહિ કર્યા કે જો અમે તેમને યાદ કરીશું તો ક્યાંક શ્રી રામ એમ ન વિચારી લે કે આમની પાસે શક્તિ નથી, આ તો ક્યાંક બીજેથી શક્તિ માંગે છે. તેઓએ પથ્થર ઉપાડીને પાણીમાં નાખ્યો તો તે પથ્થર પાણીમાં ડૂબી ગયો. નલ તથા નીલે ખૂબ જ પ્રયત્ન કર્યા, પરંતુ તેમનાથી પથ્થર તર્યા નહિ. ત્યારે ભગવાન રામે સમુદ્રની તરફ જોયું માનો કહેવા માગતા હતા કે તમે તો જૂઠું કહી રહ્યા છો. આમનામાં તો કોઈ શક્તિ નથી. સમુદ્રએ કહ્યું કે નલ તથા નીલ આજે તમે પોતાના ગુરુદેવને યાદ નથી કર્યા. નાદાનો (મૂર્ખાઓ) પોતાના ગુરુદેવને યાદ કરો. તે બંને જણા સમજી ગયા કે આજે તો અમે ભૂલ કરી

દીધી. તેઓએ સતગુરુ મુનીન્દ્ર સાહેબજીને યાદ કર્યાં. સતગુરુ મુનીન્દ્ર (કબીર સાહેબ) ત્યાં આગળ પહોંચી ગયા. ભગવાન રામચંદ્રજીએ કહ્યું કે હે ઋષિવર ! મારું દુર્ભાગ્ય છે કે તમારા સેવકોના હાથોથી પથ્થર નથી તરી રહ્યા. મુનીન્દ્ર સાહેબે કહ્યું કે હવે તેમના હાથથી તરશે પણ નહિ કારણ કે એમને અભિમાન થઈ ગયું છે. સતગુરુની વાણી પ્રમાણિત કરે છે કે :-

“ગરીબ, જૈસે માતા ગર્ભ કો, રાખે જતન બનાય ।

ઠેસ લગેતો ક્ષીણ હોવે, તેરી ઐસે ભક્તિ જાય ॥

તે દિવસ બાદ નલ તથા નીલની તે શક્તિ સમાપ્ત થઈ ગઈ. શ્રી રામચંદ્રજીએ પરમેશ્વર મુનિન્દ્ર સાહેબજીને કહ્યું કે હે ઋષિવર ! મારા ઉપર ઘણી મોટી આપત્તિ આવી છે. દયા કરો - કોઈપણ રીતે સેના પેલે પાર પહોંચી જાય. જ્યારે તમે પોતાના સેવકોને શક્તિ આપી શકો છો, તો પ્રભુ થોડીક અમારા ઉપર પણ દયા કરો. મુનિન્દ્ર સાહેબે કહ્યું કે આ સામે રહેલો જે પર્વત છે, મેં તેની ચારેય તરફ એક રેખા ખેંચી કાઢી છે. તેની વચ્ચેના પથ્થરો ઉઠાવી લાવો તે ડૂબશે નહિ. શ્રી રામે પરીક્ષણ અર્થે પથ્થર મંગાવ્યો. તેને પાણી પર રાખ્યો તો તે તરવા લાગ્યો. નલ તથા નીલ કારીગર (શિલ્પકાર) પણ હતા. હનુમાનજી દરરોજ ભગવાનને યાદ કર્યા કરતા હતા. તેમને પોતાની દૈનિક ક્રિયા પણ સાથે રાખી પથ્થર ઉપર રામ રામ પણ લખતા રહ્યા અને પહાડના પહાડ ઉઠાવીને લઈ આવતા હતા. નલ-નીલ તે પથ્થરોને સરખા કરીને એકબીજા સાથે જોડીને પુલમાં લગાવી દેતા હતા. આ પ્રમાણે પુલનું નિર્માણ થયું હતું. ધર્મદાસજી કહે છે :-

રહે નલ નીલ જતન કર હાર, તબ સતગુરુ સે કરી પૂકાર ।

જ સત રેખા લિખી અપાર, સિંધુ પર શિલા તિરાને વાલે ।

ધન-ધન સતગુરુ સત કબીર, ભક્ત કી પીર મિટાને વાલે ।

કોઈ કહેતું હતું કે હનુમાનજીએ પથ્થર પર રામનું નામ લખી દીધું હતું એટલા માટે પથ્થર તરી ગયા. કોઈ કહેતું હતું કે નલ નીલે પુલ બનાવ્યો હતો. કોઈ કહેતું હતું કે શ્રી રામે પુલ બનાવ્યો હતો. પરંતુ આ સત કથા એમ છે, જેમ તમને ઉપર લખી બતાવવામાં આવી છે.

(સત કબીરની સાખી - પાના નં. ૧૭૯ થી ૧૮૨ સુધી)

: પીંવ પિછાન હો અંગ :

કબીર, તીન દેવ કો સબ કોઈ ધ્યાવે, ચૌથે દેવ કા મરમ ન પાવે ।

ચૌથા છાડ પંચમ કો ધ્યાવે, કહે કબીર સો હમ પર આવે ॥ ૩ ॥

કબીર, ઔંકાર નિશ્ચય ભયા, યહ કર્તા મત જન ।

સાચા શબ્દ કબીર કા, પરદે માંહી પહચાન ॥ ૫ ॥

कबीर, रामकृष्ण अवतार हैं, इनका नांही संसार ।
 जिन साहेब संसार किया, सो किन्हूं न जन्मया नार ॥ १७ ॥
 कबीर, यार लुज के लजन में, लुबि परे सभ संत ।
 कबिरा सुमिरो तासु को, जके लुज अनंत ॥ २३ ॥
 कबीर, समुद्र पाट बंका गये, सीता को लरतार ।
 ताहि अगस्त मुनि पीय गयो, इनमें को करतार ॥ २६ ॥
 कबीर, गोवर्धनगिरि धारयो कृष्ण ज, द्रोष्णागिरि अनुमंत ।
 शेष नाग सभ सृष्टि सडारी, इनमें को लगवंत ॥ २७ ॥
 कबीर, काटे बंधन विपति में, कठिन किया संग्राम ।
 यिन्हों रे नर प्राणियां, गरुड बडो की राम ॥ २८ ॥
 कबीर, कछ कबीर यित येतहुं, शब्द करौ निरुवार ।
 श्रीरामहि कर्ता कछत हैं, लुबि परयो संसार ॥ २९ ॥
 कबीर, जिन राम कृष्ण व निरंजन कियो, सो तो करता न्यार ।
 अंधा ज्ञान न भूजई, कहे कबीर विचार ॥ ३० ॥

❁ “द्वापुर युगमां कविहैव (कबीर साहेब)नुं
 करुणामय नामथी प्रागटय”

परमेश्वर कबीर (कविहैव) द्वापुर युगमां करुणामय नामथी प्रकट थया
 हता. ते समये अेक वाल्मीकी जातीमां उत्पन्न भक्त सुदर्शन सुपय
 (अनुसूचित जातिना) तेमना शिष्य भन्या हता. आज सुदर्शनजुअे
 पांडवोना यज्ञाने सङ्ग कर्या हतो. जे न तो श्रीकृष्णजुना भोजन करवाथी
 सङ्ग थयो हतो, के न तो तैंगीस करोड देवता, धठयासी हजार ऋषियो,
 आर करोड ब्राह्मणो, नव नाथो, योर्थासी सिद्धो वगेरेना भोजन जावाथी
 सङ्ग थयो हतो. भक्त सुदर्शन वाल्मीक पूर्ण गुरुजुथी वास्तविक भ्रम
 मंत्रो प्राप्त करीने सत साधना गुरु मर्यादामां रहीने करी रह्या हता.

❁ “द्वापर युगमां ईन्द्रमतीने शरणामां लेवी”

द्वापर युगमां चंद्रविजय नामनो अेक राजा हतो. तेनी पत्नी ईन्द्रमती
 भूष ज धार्मिक प्रवृत्तिनी नारी हती. संत महात्माओनो भूष ज आदर
 करती हती, तेछे अेक गुरुदेव पछ भनावी राज्या हता, तेना गुरुदेवे
 कहुं हतुं के दीकरी साधु-संतोनी सेवा करवी जेईअे. संताने भोजन
 कराववाथी भूष ज लाल थाय छे. अेकादशीनुं व्रत, मंत्रोना जप वगेरे
 साधनाओ जे गुरुदेवे भतावी हती, ते भगवत भक्तिमां भूष ज दृढताथी
 लागी गर्भ हती. गुरुदेवे भताव्युं हतुं के संताने भोजन भवडाव्या करीश
 तो तुं आगण पछ इरीथी राणी भनीश अने तने स्वर्ग प्राप्ति थशे. राणीअे

વિચાર્યું કે દરરોજ એક સંતને ભોજન અવશ્ય કરાવીશ. તેણે આ પ્રતિજ્ઞા મનમાં લીધી કે હું પોતે ભોજન પછી કરીશ, પહેલા સંતને જમાડીશ. જેથી મને આ વાત યાદ રહે. ક્યાંક મારી ભૂલ ન થઈ જાય. રાણી દરરોજ પહેલા એક સંતને ભોજન કરાવતી પછી સ્વયં ખાતી. વર્ષો સુધી આ ક્રમ ચાલતો રહ્યો.

એક સમયે હરીદ્વારમાં કુંભના મેળાનો સંયોગ થયો. જેટલા પણ ત્રિગુણ માયાના ઉપાસક સંત હતા બધા જ ગંગામાં સ્નાન કરવા અર્થે પ્રસ્થાન કરી ગયા. આ કારણે કેટલાય દિવસો સુધી રાણીને ભોજન કરાવવા અર્થે કોઈ સંત મળ્યો નહીં. રાણી ઈન્દ્રમતીએ પણ પ્રતિજ્ઞાવશ પોતે પણ ભોજન કર્યું નહિ. ચોથા દિવસે રાણી ઈન્દ્રમતીએ પોતાની દાસીને કહ્યું કે દાસી જોઈ લે કોઈ સંત મળી જાય તો નહિ તો આજે તારી રાણી જીવિત નહીં રહે. આજે મારા પ્રાણ નીકળી જશે પરંતુ હું જમીશ નહિ. તે દિન દયાલ કબીર પરમેશ્વર પોતાના અગાઉના ભક્તને શરણમાં લેવા માટે ન જાણે શું કારણ બનાવી દે છે? દાસીએ ઉપર અગાસી પર ચડીને જોયું તો સામેથી એક સંત આવી રહ્યા હતા, તે સફેદ કપડાંમાં હતા. દ્વાપર યુગમાં પરમેશ્વર કબીર કરુણામય નામથી આવ્યા હતા. દાસી નીચે આવી અને રાણીને કહ્યું કે એક વ્યક્તિ છે જે સાધુ જેવા દેખાય છે. રાણીએ કહ્યું કે જલદીથી બોલાવી લાવ. દાસી મહેલની બહાર ગઈ તથા પ્રાર્થના કરી કે મહાત્માજી ! તમને મારી રાણીએ યાદ કર્યા છે. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે રાણીએ મને કેમ યાદ કર્યો છે, મારો અને રાણીનો શું સંબંધ? દાસીએ આખી વાત બતાવી. કરુણામય (કબીર) સાહેબે કહ્યું કે રાણીને જરૂર પડેતો અહિંયા આવી જાય, હું અહીંયા ઊભો છું. તું દાસી અને તે રાણી, હું ત્યાં જાઉં અને અગર તે કહી દે કે તને કોણે બોલાવ્યો હતો અથવા તેનો રાજા જ કંઈક કહી દે અને દીકરી સંતોનો અનાદર ખૂબજ પાપ દાયક હોય છે. દાસી પછી પાછી આવી ગઈ અને રાણીને બધી વાત કહી સંભળાવી. ત્યારે રાણીએ કહ્યું કે દાસી મારો હાથ પકડ અને ચાલ. જતાની સાથે જ રાણીએ દંડવત પ્રણામ કરીને પ્રાર્થના કરી કે હે પરવટિગાર ! ઈચ્છાતો મારી થાય છે કે હું તમને પોતાના ખભા ઉપર બેસાડી લઉં. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે દીકરી ! હું આજ જોવા માંગતો હતો કે તારામાં થોડીકેય શ્રદ્ધા પણ છે અથવા એમજ ભૂખી મરી રહી છે. રાણીએ પોતાના હાથે ખાવાનું બનાવ્યું. કરુણામય રૂપમાં આવેલ કબીરદેવે કહ્યું કે હું ખાવાનું નથી ખાતો. મારું શરીર અન્ન ખાવાનું નથી. તો રાણીએ કહ્યું કે હું પણ નહિ જમું. કરુણામય સાહેબજીએ કહ્યું કે ઠીક છે દીકરી લાવ ખાવાનું ખઈ લઈએ, કારણ કે સમર્થ તો તેને કહેવામાં આવે છે જે, જેમ ચાહે, તેમ કરે. કરુણામય

સાહેબે ખાવાનું ખાઈ લીધું, કરુણામય રૂપમાં પ્રગટ કવિરગ્નિ (કબીર પરમેશ્વરે) રાણીને પૂછ્યું કે તું જે આ સાધના કરી રહી છે તે તને કોણે બતાવી છે ? રાણીએ કહ્યું કે મારા ગુરુદેવજીએ આદેશ આપ્યો છે ? કબીર સાહેબે પૂછ્યું શું આદેશ આપ્યો છે તારા ગુરુદેવે ? ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશની પૂજા, એકાદશીનું વ્રત, તીર્થ ભ્રમણ, દેવી પૂજા, શ્રાદ્ધ કાઢવા, મંદિરમાં જવું, સંતોની સેવા કરવી. કરુણામય (કબીર) સાહેબે કહ્યું કે જે સાધના તારા ગુરુદેવે આપી છે તે તને જન્મ અને મૃત્યુ તેમજ સ્વર્ગ-નર્કના ચક્કરમાં રાખશે તથા ચોર્યાશી લાખ ચોનીઓ ના કષ્ટથી તુ મુક્ત નહિ થઈ શકે. રાણીએ કહ્યું કે મહારાજજી જેટલા પણ સંત છે, પોતપોતાની પ્રભુતા પોતે જ બનાવવા આવે છે. મારા ગુરુદેવ અંગે કંઈ કહેશો નહિ. હું ચાહે મુક્ત થઉં કે ન થઉં.

હવે કરુણામય (કબીર) સાહેબ વિચારે છે કે આ ભોળા જીવને કંઈ રીતે સમજાવું? આ લોકો મરી જરૂર શકે છે પણ જે કંઈ પૂંછડી પકડી લીધી છે તેને છોડી નથી શકતા. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે દીકરી જેવી તારી ઈચ્છા છે, હું નિંદા નથી કરી રહ્યો. શું મેં તારા ગુરુદેવને ગાળ દીધી છે અથવા કંઈ ખરાબ કહ્યું છે? હું તો ભક્તિ માર્ગ બતાવી રહ્યો છું કે આ ભક્તિ શાસ્ત્રવિરુદ્ધ છે. તને પાર નહીં થવા દે અને તારાં કોઈ આવનાર કર્મ દંડને પણ કાપી શકશે નહિ અને સાંભળી લે આજથી ત્રીજા દિવસે તારું મૃત્યુ થઈ જશે. ન તારો ગુરુ બચાવી શકશે અને ન તારી આ બનાવટી (નકલી) સાધના બચાવી શકશે. (જ્યારે મરવાનો સમય આવે છે પછી જીવને બીક લાગે છે. આમ તો નથી માનતો) રાણીએ વિચાર્યું કે સંત ખોટું નથી બોલતા. ક્યાંક એવું ન બને કે હું પરમ દિવસે (ત્રીજા દિવસે) જ મરી જઉં. આ ભયથી કરુણામય સાહેબને પૂછ્યું કે સાહેબ શું મારી બન બચી શકે છે? કબીર સાહેબ (કરુણામય) એ કહ્યું કે બચી શકે છે. જો તું મારાથી ઉપદેશ લઈશ, મારી શિષ્યા બનીશ, અગાઉની તમામ પૂજાઓ ત્યજી દઈશ, ત્યારે તારો જીવ બચશે. ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે મેં સાંભળ્યું છે કે ગુરુદેવ બદલવા ન જોઈએ, પાપ લાગે છે. કબીર સાહેબે (કરુણામયે) કહ્યું કે નહિ પુત્રી આ પણ તારો ભ્રમ છે. એક વૈદ (ડોક્ટર)ની દવા અસર ન કરે તો શું બીજાથી નથી લેતા? એક પાંચમાં ધોરણનો શિક્ષક હોય છે. પછી એક ઉચ્ચકક્ષાનો શિક્ષક હોય છે. દીકરી આગલા ધોરણમાં જવું પડશે. શું આખી ઉંમર પાંચમાં ધોરણમાં જ બેસી રહીશ. આને છોડવું પડશે, તું હવે આગળનું ભણતર ભણ, હું ભણાવવા આવ્યો છું. આમ તો તે માનત નહિ પરંતુ મૃત્યુ દેખાવા લાગ્યું કે સંત કહી રહ્યા છે તો ક્યાંક વાત બગડી ન જાય આવો વિચાર કરીને ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે જેમ આપ

કહેશો હું એમજ કરીશ. કરુણામય (કબીર) સાહેબે ઉપદેશ આપ્યો. પછી કહ્યું કે ત્રીજા દિવસે મારું રૂપ ધારણ કરીને કાળ આવશે, તું એની જોડે વાત કરતી નહીં. જે મેં તને નામ (મંત્ર દિક્ષા) આપ્યું છે તેનો બે મિનિટ સુધી જાપ કરજે. બે મિનિટ બાદ તેને જોજે. ત્યારબાદ જ સત્કાર કરજે. આમ તો ગુરુદેવ આવે તો અતિશીઘ્ર ચરણોમાં પડી જવું જોઈએ. આ મારો ફક્ત આ વખતનો આદેશ છે. રાણીએ કહ્યું ઠીક છે જી.

હવે રાણીને તો ચિંતા બનેલી હતી. શ્રદ્ધાથી જાપ કરી રહી હતી. (કબીર સાહેબ) કરુણામય સાહેબનું રૂપ બનાવીને ગુરુદેવ રૂપમાં કાળ આવ્યો, અવાજ લગાવ્યો ઈન્દ્રમતી - ઈન્દ્રમતી. હવે તેને તો પહેલાથી જ બીક હતી, નામ-સ્મરણ (મંત્ર જાપ) કરતી રહી અને કાળની તરફ જોયું નહિ. બે મિનિટ બાદ જ્યારે જોયું તો કાળનું સ્વરૂપ બદલાઈ ગયું. કાળનો જેવો છે તેવો જ ચહેરો દેખાવા લાગ્યો. કરુણામય સાહેબનું સ્વરૂપ રહ્યું નહિ. જ્યારે કાળે જોયું કે મારું તો સ્વરૂપ બદલાઈ ગયું તે જાણી ગયો કે આની પાસે કોઈ શક્તિ યુક્ત મંત્ર છે. આમ કહીને ચાલી ગયો કે તને પછી જોઈ લઈશ. અત્યારે તો બચી ગઈ. રાણી ખૂબ જ ખુશ થઈ, ફૂલી ન સમાઈ. ક્યારેક પોતાની દાસીઓને કહેવા લાગી કે મારું મૃત્યુ થવાનું હતું, મારા ગુરુદેવે મને બચાવી લીધી. રાજાની પાસે ગઈ તથા કહ્યું કે આજે મારું મૃત્યુ થવાનું હતું, મારા ગુરુદેવે મારી રક્ષા કરી. મને લેવા માટે કાળ આવ્યો હતો. રાજાએ કહ્યું કે તું આવી રીતે જ નાટક કર્યા કરે છે. કાળ આવ્યો હોત તો શું તને છોડીને થોડો જતો ? આ સંત આમ જ બહેકાવી દેતા હોય છે. રાજાની વાતને રાણી કઈ રીતે માને? ખુશી-ખુશીમાં રાણી પોતાના શયનખંડમાં જઈને સૂઈ ગઈ. થોડાક સમય બાદ નાગ બનીને કાળ ફરીથી આવ્યો અને રાણીને ડંખ માર્યો. જેવો જ નાગ ડંખ માર્યો કે રાણીને ખબર પડી ગઈ. રાણીએ જોરથી બૂમ પાડી, મને સાપે ડંખ માર્યો. નોકર દોડી આવ્યા. જોત જોતામાં એક કાણામાંથી (પાણી બહાર કાઢવાની મોટીમાંથી) તે નાગ નીકળી ગયો. પોતાના ગુરુદેવને પોકારીને રાણી બેભાન થઈ ગઈ. કરુણામય (કબીર) સાહેબ ત્યાં પ્રગટ થઈ ગયા. લોકોની સામે દેખાવ કરવા ખાતર મંત્ર બોલ્યા. (તે તો વગર મંત્રથી પણ જીવિત કરી શકે છે, કોઈ જંતર મંતરની આવશ્યકતા નથી) ઈન્દ્રમતિને જીવિત કરી દીધી. રાણીએ ખૂબ જ ઉપકાર માન્યો કે હે બંદીછોડ અગર આજે આપની શરણમાં ન હોત તો મારું મૃત્યુ થઈ જતું. કબીર પરમેશ્વરજીએ કહ્યું કે ઈન્દ્રમતી આ કાળને હું તારા ઘરમાં ઘુસવા પણ ન દેત તારી ઉપર તે હુમલો પણ ન કરતો. પરંતુ તને વિશ્વાસ ન બેસતો. તું એમ વિચારતી કે મારી ઉપર કોઈ આપત્તિ આવવાની હતી જ નહીં. ગુરુજીએ

મને બહેકાવીને નામ આપી દીધું. એટલા માટે તને થોડોક ઝટકો દેખાડ્યો છે, નહીં તો દીકરી તને વિશ્વાસ ન થાત.

ધર્મદાસ યહાં ઘના અંધેરા, બિન પરચય જીવ જમ કા ચેરા ॥

કબીર સાહેબ (કરુણામય) એ કહ્યું કે હવે જ્યારે હું ઈચ્છીશ, ત્યારે તારું મૃત્યુ થશે. ગરીબદાસજી કહે છે કે :-

ગરીબ, કાલ ડરૈ કરતાર સે, જય જય જય જગદીશ ।

જૈરા જૈરિ ઝાડતી, પગ રજ ડારે શીશ ॥

આ કાળ, કબીર ભગવાન (કબીર પરમેશ્વર)થી ડરે છે અને આ મોત કબીર સાહેબના પગરખા સાફ કરે છે એટલે કે નોકરતુલ્ય છે. પછી તે ધૂળને પોતાના મસ્તક પર લગાવીને કહે છે કે આપના ભક્તની પાસે હું નહિ જાઉં.

ગરીબ, કાલ જો પીસૈ પીસના, જૈરા હૈ પનિહાર ।

યે દો અસલ મજૂર હૈ, મેરે સાહેબ કે દરબાર ॥

આ કાળ જે અહિંના એકવીસ બ્રહ્માંડનો ભગવાન (બ્રહ્મ) છે તથા જે બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - મહેશનો પિતા છે. આ તો મારા કબીર સાહેબનો લોટ પીસે છે એટલે કે પાક્કો નોકર છે અને જૈરા (મૌત) મારા કબીર સાહેબને ત્યાં પાણી ભરે છે એટલે કે એક વિશેષ નોકરાણી છે. આ બંને અસલ મજૂર મારા કબીર પરમેશ્વરના દરબારમાં છે. થોડાક દિવસો બાદ સાહેબ ફરીથી આવ્યા અને રાણી ઈન્દ્રમતીને સતનામ પ્રદાન કર્યું.

પછી થોડાક સમયબાદ કરુણામય સાહેબે રાણી ઈન્દ્રમતીની અતિ શ્રદ્ધા બેઠને સારનામ આપ્યું. શબ્દની ઉપલબ્ધિ કરાવી. કબીર પરમેશ્વર રાણી ઈન્દ્રમતીને સમય સમય પર દર્શન આપવા જતા હતા ત્યારે ઈન્દ્રમતી પ્રાર્થના કરતી રહેતી હતી કે મારા પતિ રાજાને સમજાવો માલિક, એ પણ માની જાય. તમારાં ચરણોમાં આવી જાય તો મારું જીવન સફળ થઈ જાય. ચંદ્રવિજયને કબીર સાહેબે પ્રાર્થના કરી કે ચંદ્રવિજય તમે પણ નામ લઈ લો, આ બે દિવસનું રાજ અને ઠાઠ છે. પછી ચોર્યાશી લાખ ચોનીઓમાં પ્રાણી ચાલ્યો જશે. ચંદ્રવિજયે કહ્યું કે ભગવાન હું તો નામ લઉં નહિ અને તમારી શિષ્યાને ના પણ નહીં કરું, ભલે તમામ ખજાનાને જ દાન કરો, ભલે કોઈ પ્રકારનો સત્સંગ કરાવો, હું ના નહીં પાડું. કબીર સાહેબે (કરુણામયે) પૂછ્યું કે તમે નામ કેમ નહીં લો? ચંદ્રવિજય રાજાએ કહ્યું કે મારે તો મોટા મોટા રાજાઓની પાર્ટીઓમાં જવું પડે છે. કરુણામય (કબીર સાહેબ) એ કહ્યું કે પાર્ટીઓમાં જવામાં નામ શું બાધારૂપ બનશે? સભામાં જાવ ત્યાં કાજુ ખાઓ, દૂધ પીવો, શરબત (જ્યુસ) પીવો, દારૂનું સેવન ન કરો. દારૂ પીવો મહાપાપ છે. પરંતુ રાજા માન્યા નહિ.

રાણીની પ્રાર્થના પર કરુણામય (કબીર સાહેબ) એ રાજાને ફરીથી સમજાવ્યા કે નામ વગર આ જીવન આમ જ વ્યર્થ થઈ જશે તમે નામ લઈ લો. રાજાએ ફરીથી કહ્યું ગુરુજી મને નામ માટે કહેશો નહીં. તમારી શિષ્યાને હું ના નહિ પાડું. ગમે તેટલું દાન કરે, ગમે તેટલો સત્સંગ કરાવે. સાહેબે કહ્યું કે દીકરી આ બે દિવસના સુખને જોઈને આની બુદ્ધિ ભ્રષ્ટ થઈ ગઈ છે. તું પ્રભુના ચરણોમાં લાગી રહે. પોતાનું આત્મકલ્યાણ કરાવ. અહિંયા કોઈ કોઈનો પતિ નથી કે કોઈ કોઈની પત્ની નથી. પૂર્વ જન્મના સંસ્કારથી બે દિવસનો સંબંધ છે. પોતાનું કર્મ બનાવ દીકરી. હવે ઈન્દ્રમતી ૮૦ વર્ષની વૃદ્ધ થઈ ગઈ છે, ક્યાં ૪૦ વર્ષની ઉંમરમાં મરી જવાનું હતું. જ્યારે શરીર પણ હાલક-ડોલક થવા લાગ્યું, ત્યારે કરુણામય સાહેબ બોલ્યા કે બોલ ઈન્દ્રમતી શું ચાહે છે ? ચાલવા માગે છે સતલોક ? ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે સાહેબ તૈયાર છું. બિલકુલ તૈયાર છું દાતા. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે તારી પૌત્ર-પૌત્રીમાં કોઈ મમતા તો નથીને ? રાણીએ કહ્યું બિલકુલ નથી પરમેશ્વર. તમે જ્ઞાન જ એવું નિર્મળ આપી દીધું. આ ગંદા લોકની શું ઈચ્છા કરું ? કબીર (કરુણામય) પરમેશ્વરજીએ કહ્યું કે ચાલ દિકરી, રાણીએ પ્રાર્થનો ત્યાગ કર્યો. પરમેશ્વર કબીર (કરુણામય) બંદીછોડ રાણી ઈન્દ્રમતીની આત્માને ઉપર લઈ ગયા. આ જ બ્રહ્માંડમાં એક માનસરોવર છે. તે માનસરોવર ઉપર જઈને આત્માને સ્નાન કરાવવાનું હોય છે. આ પ્રાણીને ત્યાં સાહેબ થોડાક સમય સુધી માનસરોવર પર રાખે છે. પરમેશ્વર કબીર બંદીછોડજીએ ઈન્દ્રમતીને ફરી પૂછ્યું કે તારી કોઈ ઈચ્છા હોય તો ફરીથી જન્મ લેવો પડશે. અગર મનમાં ઈચ્છા રહી ગઈ તો સતલોક નહીં જઈ શકે. ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે સાહેબ તમે તો અંતર્યામી છો, કોઈ ઈચ્છા નથી. તમારાં ચરણોની ઈચ્છા છે પરંતુ મનમાં એક શંકા ઊભી થયેલ છે કે મારો જે પતિ હતો, તેણે મને કોઈ પણ ધાર્મિક કાર્ય માટે ક્યારેય ના નથી પાડી. જ્યારે આજકાલના પતિ પોતાની પત્નીઓને બાધારૂપ બને છે. અગર તે મને ના પાડી દેત તો હું તમારાં ચરણોમાં આવી શકત નહીં. મારું કલ્યાણ થતું નહિ. તેનો આ શુભ કર્મમાં સહયોગનો કંઈક લાભ મળતો હોય તો ક્યારેક તેની ઉપર પણ દયા કરજો દાતા. પરમેશ્વર કબીરજીએ જોયું કે આ નાદાન એની પાછળ ફરીથી લટકી ગઈ. સાહેબ બોલ્યા ઠીક છે દીકરી, અત્યારે તું બે ચાર વર્ષ અહીંયા રહે.

બે વર્ષ બાદ રાજા પણ મરવા લાગ્યો. કારણ કે નામ લઈ રાખ્યું ન હતું. ચમના દૂત આવ્યા. રાજા ચોકમાં ચક્કર ખાઈને પડી ગયો. ચમના દૂતોએ તેની ગરદનને દબાવી દીધી. રાજાને ઝાડા અને પેશાબ થઈ ગયો. કરુણામય (કબીર) સાહેબે રાણીને કહ્યું કે જો તારા રાજાની શું હાલત થઈ રહી છે ?

ત્યાં માનસરોવરથી પરમેશ્વર કબીરજીએ દેખાડ્યું ત્યારે આ સર્વ કૌતુક જોઇને રાણીએ કહ્યું કે જોઈ લો દાતા અગર તેનું ભક્તિમાં સહયોગનું કોઈ ફળ બનતું હોય તો દયા કરી દો. રાણીમાં છતાં પણ થોડીક મમતા હજુ રહી ગઈ હતી. સાહેબ કબીરે (કરુણામયે) વિચાર્યું કે આ ફરીથી કાળ જાળમાં ફસાઈ જશે. આમ વિચારીને માનસરોવરથી ત્યાં ગયા જ્યાં રાજા ચંદ્રવિજય પોતાના મહેલમાં અચેત પડ્યો હતો. ચમદૂત તેનો પ્રાણ કાઢી રહ્યા હતા. કબીર સાહેબના આવવાથી જ ચમદૂત એવી રીતે આકાશમાં ઉડી ગયા જેમ મડદા ઉપરથી ગીધ ઉડી જાય છે. ચંદ્રવિજય ભાનમાં આવી ગયો. સામે કરુણામય સાહેબ ઊભા હતા. ફક્ત ચંદ્રવિજયને જ દેખાઈ રહ્યા હતા, કોઈ અન્યને દેખાઈ રહ્યા નહતા. ચંદ્રવિજય ચરણોમાં પડીને ચાચના કરવા લાગ્યો મને ક્ષમા કરી દો દાતા, મારો જીવ બચાવો. કારણકે હવે તેણે જોયું કે તેનો જીવ જવાનો છે. (જ્યારે આ જીવની આંખ ખૂલે છે કે આ તો વાત બગડી ગઈ) મને ક્ષમા કરી દો દાતા, મારો જીવ બચાવો માલિક. કબીર સાહેબે કહ્યું રાજા તે દિવસે પણ જે વાત હતી, આજે પણ એ જ વાત છે, નામ લેવું પડશે અને નિયમો પણ પાળવા પડશે. રાજાએ કહ્યું હું નામ લઈ લઈશ અત્યારે હાલ જ નામ લઈ લઈશ. કબીર સાહેબે નામ ઉપદેશ આપ્યો તથા કહ્યું કે હવે હું તને બે વર્ષની ઉંમર આપીશ, અગર આ દરમ્યાન એક પણ શ્વાસ ખાલી જતો રહ્યો તો પછી કર્મદંડ રહી જશે.

કબીર, જીવન તો થોડા ભલા, જૈ સત સુમરણ હો !

લાખ વર્ષકા જીવના, લેખે ધરે ના કો !!

શુભ કર્મમાં સહયોગ આપેલું પાછલું કર્મ અને સાથે શ્રદ્ધાથી બે વર્ષના સુમરણથી તથા પ્રણેય નામ પ્રદાન કરીને કબીર સાહેબ ચંદ્રવિજયને પણ પાર કરી લઈ ગયા. બોલો (કબીર પરમેશ્વર) કવિદેવની જય. “જય બન્દી છોડ.”

પરમેશ્વર કબીરજી સાચા શ્રદ્ધાળુની ઉંમર વધારી દે છે તથા તેના પરિવારની પણ રક્ષા કરે છે, ઉપરોક્ત વિવરણથી સિદ્ધ થયું. આ પ્રમાણ બહુ અગાઉનું છે. વર્તમાનમાં સાધારણ વ્યક્તિ વિશ્વાસ નથી કરતા. વર્તમાનમાં પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરની શક્તિથી સતગુરુ રામપાલજીના દ્વારા થયેલ કષ્ટનિવારણ તથા આયુ વૃદ્ધિનાં ટગલાબંધ પ્રમાણો વાંચો આ જ પુસ્તક “જ્ઞાનગંગા”માં “ભટકેલાઓને માર્ગદર્શન” નામક લેખમાં.

❀ “કબીર સાહેબ (કવિદેવ)નું કળિયુગમાં પ્રાગટ્ય”

વિક્રમી સંવત ૧૪૫૫ (સને ૧૩૯૮ જેઠ માસની પૂર્ણિમાની વહેલી સવારના બ્રહ્મ મુહૂર્તમાં તે પૂર્ણપરમેશ્વર કબીરજી (કવિદેવ) જી સ્વયં પોતાના મૂળ સ્થાન સતલોકથી આવ્યા. કાશીમાં લહરતારા તળાવની અંદર કમળના

ફૂલ ઉપર એક બાળકનું રૂપ ધારણ કર્યું. પહેલા તો હું તમને નીરુ-નીમાના વિષયમાં બતાવવા માંગીશ કે તેઓ કોણ હતા?

દ્વાપર યુગમાં નીરુ - નીમા સુપચસુદર્શનનાં માતા-પિતા હતા. તેઓએ કબીર સાહેબની વાતને તે સમયે સ્વીકાર કરી ન હતી. અંતમાં સુદર્શને કરુણામય રૂપમાં આવેલ કબીર સાહેબથી પ્રાર્થના કરી હતીકે પ્રભુ તમે મને ઉપદેશ આપી દીધો તો બધું જ આપી દીધું. તમારાથી આજ દિવસ સુધી કંઈ પણ માંગવાની કોઈ જરૂર નથી પડી. કારણ કે તમે સર્વમનોકામના પૂર્ણ કરી દીધી તથા જે વાસ્તવિક ભક્તિદાન છે તેનાથી પણ પરિપૂર્ણ કરી દીધો. એક પ્રાર્થના છે દાસની અગર ઉચિત માનો તો સ્વીકાર કરશો. મારા માતાપિતા અગર કોઈ જન્મમાં ક્યારેક મનુષ્ય શરીર પ્રાપ્ત કરે તો તેમને સંભાળજો પ્રભુ. તેઓ ખૂબ જ પુણ્યાત્મા છે, પરંતુ આજે તેમની બુદ્ધિ વિપરીત થઈ ગઈ છે. તેઓ પરમાત્માની વાણીને માની નથી રહ્યા. કબીર સાહેબે કહ્યું ચિંતા ન કર, હવે તું પોતાના માતાપિતાના ચક્કરમાં અહીંયા ફસાઈ જઈશ. સમય આવવા દે તેમને પણ સંભાળી લઈશ. કાળજાળથી પાર કરી દઈશ. તું નિશ્ચિંત બનીને સતલોક જા. સુદર્શનજી સતલોક ચાલ્યા ગયા.

સુદર્શનના માતાપિતાના કળિયુગમાં નીરુ-નીમાના જન્મથી અગાઉ પણ બ્રાહ્મણ ઘરમાં તેમના બે જન્મ થયા, તે સમયે પણ નિસંતાન જ રહ્યા. પછી ત્રીજો મનુષ્યજન્મ કાશીમાં થયો. તે સમયે પણ તેઓ બ્રાહ્મણ તથા બ્રાહ્મણી (ગૌરી શંકર અને સરસ્વતીના નામથી) હતા, સંતાન ત્યારે પણ ન હતું.

નીરુ તથા નીમા બંને ગૌરી શંકર તથા સરસ્વતી નામના બ્રાહ્મણ જાતિથી હતા. તે ભગવાન શિવના ઉપાસક હતા. ભગવાન શિવની મહિમા શિવપુરાણથી નિઃસ્વાર્થ ભાવથી ભક્તતાત્માઓને સંભળાવતા હતા. કોઈનાથી પૈસા લેતા ન હતા. એટલા નેક આત્મા હતા કે જો કોઈ સ્વેચ્છાથી દક્ષિણા આપી જાય તો તેમાંથી પોતાના ભોજન યોગ્ય રાખી લઈ જે બચી જાય તેનો ભંડારો કરી દેતા હતા.

અન્ય સ્વાર્થી બ્રાહ્મણો ગૌરી શંકર તથા સરસ્વતીથી ઈર્ષા રાખતા હતા કારણ કે ગૌરી શંકર નિઃસ્વાર્થ કથા કરતા હતા. પૈસાની લાલચમાં ભક્તોને ગુમરાહ કરતા ન હતા, જે કારણથી પ્રશંસાના પાત્ર બની ગયા હતા. બીજી બાજુ મુસલમાનોને જાણ થઈ ગઈ કે તેમની સાથે કોઈ બ્રાહ્મણ, હિન્દુ નથી. તેઓએ આનો લાભ ઉઠાવ્યો અને બળબળથી તેમને મુસલમાન બનાવી દીધા. મુસલમાનોએ પોતાનું પાણી તેમના આખા ઘરમાં છાંટી નાંખ્યું તથા તેમના મોઢામાં પણ નાખી દીધું, તમામ કપડાં ઉપર પણ છાંટી દીધું. આનાથી હિન્દુ બ્રાહ્મણોએ કહ્યું કે હવે તેઓ મુસલમાન બની ગયા છે. હવે પછીથી આમનો અમારી સાથે કોઈ પ્રકારનો ભાઈચારો નહીં રહે.

“નીરૂ-નીમાને જુલાહાની ઉપમા તથા પરમેશ્વર પ્રાપ્તિ”

બિચારા ગૌરી શંકર તથા સરસ્વતી વિવશ થઈ ગયા. મુસલમાનોએ પુરુષનું નામ નીરુ તથા સ્ત્રીનું નામ નીમા રાખ્યું. પહેલા તેમની પાસે જે પૂજા આવતી હતી તેના દ્વારા તેમની રોજી-રોટી ચાલી રહી હતી અને જે કોઈ રૂપિયા પૈસા બચી જતા હતા તેઓ તેનો દુરુપયોગ નહોતા કરતા. તે બચેલ ધનથી ધર્મભંડારો કરી નાખતા હતા. હવે પૂજા પણ આવવાની બંધ થઈ ગઈ. તેઓએ વિચાર્યું કે હવે શું કામ કરીએ? તેઓએ એક કાપડ વણવાની ખડડી લગાવી દીધી અને જુલાહાનું (કાપડ વણવાનું) કાર્ય કરવાનું પ્રારંભ કરી દીધું. કપડા વણીને ગુજારો કરવા લાગ્યા. કપડા વણવાથી જે આવક આવતી હતી તેમાંથી ઘરમાં ખર્ચ કરતા અને જે પૈસા બચી જતા હતા તેને ભંડારમાં લગાવી દેતા હતા. હિન્દુ બ્રાહ્મણોએ નિરુ-નીમાનું ગંગા ઘાટ પર ગંગા નદીમાં સ્નાન કરવાનું બંધ કરાવી દીધું હતું. કહેતા હતા કે હવે તમે મુસલમાન થઈ ગયા છો.

ગંગા નદીનું જ પાણી લહેરોના દ્વારા ઉછળી ઉછળીને કાશીમાં એક લહેરતારા નામના મોટા સરોવરને ભરી રાખતું હતું. ખૂબ જ નિર્મળ જળ ભરાયેલું રહેતું હતું. તેમાં કમળનાં ફૂલ ઉગેલાં હતાં. સને ૧૩૯૮ (વિ.સ. ૧૪૫૫) જેઠ માસની સુદિ પૂર્ણિમાના બ્રહ્મ મુહુર્ત (સૂર્યોદયથી આશરે દોઢ કલાક પહેલા)માં પોતાના સત્યલોકમાં (શ્રતધામ)થી સહશરીર આવીને પરમેશ્વર કબીર (કવિદેવ) બાળકનું રૂપ બનાવીને લહેરતારા તળાવમાં કમળના ફૂલ ઉપર બિરાજમાન થયા. તે જ લહેરતારા તળાવ ઉપર નીરુ-નીમા વહેલી સવારે બ્રહ્મમુહુર્તમાં સ્નાન કરવા અર્થે દરરોજ જતા હતા. (બ્રહ્મ મુહુર્ત - સૂર્યોદયથી દોઢ કલાક પહેલાના સમયને કહેવામાં આવે છે) એક ખૂબ જ તેજપુંજનો ચમકતો ગોળો (બાળક રૂપમાં પરમેશ્વર કબીર સાહેબજી તેજોમય શરીરચુક્ત આવ્યા હતા, દૂર હોવાના લીધે પ્રકાશપુંજ જ નજર આવે છે.) ઉપરથી (સતલોકથી) આવ્યો અને કમળના ફૂલ ઉપર સમાઈ ગયો. જેના લીધે આખું લહેરતારા તળાવ ઝગમગ-ઝગમગ થઈ ગયું હતું અને પછી એક ખૂણામાં જઈ તે અદૃશ્ય થઈ ગયું. આ દૃશ્યને સ્વામી રામાનંદજીના એક શિષ્ય શ્રદ્ધિ અષ્ટાનંદજી આંખોથી નિહાળી રહ્યા હતા. અષ્ટાનંદજી પણ સ્નાન કરવા અર્થે એકાંત સ્થાન પર તે જ લહેરતારા તળાવ પર દરરોજ જતા હતા. ત્યાં આગળ બેસીને પોતાની સાધના ગુરુદેવજીએ જે મંત્ર આપ્યા હતા તેનો જાપ કરતા હતા અને પ્રકૃતિનો આનંદ લેતા હતા. સ્વામી અષ્ટાનંદજીએ જ્યારે જોયું કે આટલું બધું તેજ પ્રકાશ જેનાથી આંખો પણ મીંચાઈ ગઈ. શ્રદ્ધિજી(અષ્ટાનંદજી) એ વિચાર્યું કે આ કોઈ મારી ભક્તિની ઉપલબ્ધિ છે અથવા મારી આંખોનો દોષ (ભ્રમ) છે. એમ વિચારીને કારણ પૂછવા માટે પોતાના ગુરુદેવની પાસે ગયા.

માનનીય રામાનંદજીને અષ્ટાનંદજીએ પૂછ્યું કે હે ગુરુદેવ ! મેં આજે એવી રોશની જોઈ છે જે જિંદગીમાં ક્યારેય નથી જોઈ. સર્વ વૃતાંત બતાવતા કહ્યું કે આકાશથી એક પ્રકાશ સમૂહ આવી રહ્યો હતો. મેં જોયું તો મારી આંખો તે રોશનીને સહન કરી શકી નહીં, એટલે આંખો બંધ થઈ ગઈ, બંધ આંખોમાં એક શિશુ (બાળક)નું રૂપ દેખાયું (જેમ સૂર્યની તરફ જોયા બાદ સૂર્યનો એક ગોળો જ દેખાય છે એમ બાળક દેખાવા લાગ્યું) શું આ મારી ભક્તિની કોઈ ઉપલબ્ધિ છે અથવા મારો દૃષ્ટિદોષ હતો ? સ્વામી રામાનંદજીએ કહ્યું કે પુત્ર આવા લક્ષણ ત્યારે હોય છે જ્યારે ઉપરના લોકોમાંથી કોઈ અવતારગણ આવે છે. તે કોઈ ને ત્યાં પ્રગટ થશે, કોઈ માતાથી જન્મ લેશે અને પછી લીલા કરશે (કારણ કે આ શ્રદ્ધિઓને એટલું જ જ્ઞાન હતું કે માતાથી જ બાળકનો જન્મ થાય છે) જેટલું શ્રદ્ધિને જ્ઞાન હતું તે મુજબ પોતાના શિષ્યની શંકાનું સમાધાન કર્યું.

નીરુ તથા નીમા દરરોજની માફક તે દિવસે પણ સ્નાન કરવા જઈ રહ્યા હતા. રસ્તામાં નીમાએ પ્રભુને પ્રાર્થના કરી કે હે ભગવાન શિવ (કારણ કે તે ભલે મુસલમાન બની ગયા હતા પરંતુ તેઓ પોતાના હૃદયથી અગાઉની સાધનાને ભૂલ્યા ન હતા, જે આટલાં વર્ષોથી કરી રહ્યા હતા) શું તમારા ઘરમાં અમારા માટે એક બાળકની ખોટ પડી છે ? અમને પણ એક બાળક આપી દેતા, અમારું જીવન પણ સફળ થઈ જતું. એમ કહીને ઘુસકે-ઘુસકે રડવા લાગી. તેના પતિ નીરુ એ કહ્યું કે નીમા પ્રભુની ઈચ્છામાં જ પ્રસન્ન રહેવામાં જ હિત હોય છે. અગર આમ રડતી રહીશ તો તારું શરીર કમજોર થઈ જશે, આંખોથી દેખાવાનું બંધ થઈ જશે. આપણા ભાગ્યમાં સંતાન નથી. આમ કહેતા-કહેતા લહરતારા તળાવ પર પહોંચી ગયા. થોડુંક અંધારું હતું. નીમા સ્નાન કરીને બહાર આવી. પોતાનાં કપડાં બદલ્યાં. નીરુ સ્નાન કરવા માટે તળાવમાં પ્રવેશ કરીને ડૂબકી મારીને સ્નાન કરવા લાગ્યો. નીમા જ્યારે સ્નાન કરતી વખતે પહેરેલા કપડાં ધોવા અર્થે ફરીથી તળાવના કિનારે ગઈ, તેટલી વારમાં અંધારું દૂર થઈ ગયું હતું. સૂર્યોદય થવાની તૈયારી જ હતી. નીમાએ તળાવમાં જોયું કે સામે કમળના ફૂલ ઉપર કોઈ વસ્તુ હલી રહી છે. કબીર સાહેબે બાળકના રૂપમાં એક પગનો અંગૂઠો મોઢામાં લઈ રાખ્યો હતો અને એક પગને હલાવી રહ્યા હતા. પહેલા તો નીમાએ વિચાર્યું કે કદાચ કોઈ સર્પ (સાપ) ન હોય અને મારા પતિની તરફ જઈ રહ્યો ન હોય. પછી જોયું તો સમજતાં વાર ન લાગી કે આ તો કોઈ બાળક છે. બાળક અને કમળના ફૂલ ઉપર ! તરત જ પોતાના પતિને અવાજ લગાવ્યો કે જુવો જુ બાળક ડૂબી જશે, નીરુએ કહ્યું કે નાદાન (હાવભોળી) તું બાળકોના ચક્કરમાં ગાંડી થઈ ગઈ છે. પાણીમાં

પણ તને બાળક નજર આવવા લાગ્યું. નીમાએ કહ્યું હા, તે સામે કમળના ફૂલ ઉપર જુઓ. નીમાના જોરદાર અવાજથી પ્રભાવિત થઈને જે તરફ હાથથી ઈશારો કર્યો હતો નીરુએ ત્યાં જોયું, એક બાળક કમળના ફૂલ ઉપર નવજાત શિશુના રૂપમાં સૂતેલું હતું. નીરુ તે બાળકને ફૂલ સમેત ઉઠાવી લાવ્યો અને નીમાને આપી દીધું. પોતે સ્નાન કરવા લાગ્યો. નીરુ સ્નાન કરીને બહાર આવ્યો. નીમા બાળકના રૂપમાં આવેલ પરમેશ્વરને ખૂબ જ પ્રેમ કરી રહી હતી તથા શિવ પ્રભુની પ્રશંસા તથા સ્તુતિ કરી રહી હતી કે હે પ્રભુ તમોએ મારી વર્ષોની મનોકામના પૂર્ણ કરી દીધી. (કારણ કે તે શિવની પૂજારણ હતી.) કહી રહી કે હે શિવ પ્રભુ આજે જ હૃદયથી પોકાર કર્યો હતો તે આજે જ સાંભળી લીધો.

તે કબીર પરમેશ્વરને જેનું નામ લેવાથી અમારા હૃદયમાં એક વિશેષ હલચલ થાય છે, તેના પ્રેમમાં રોમ રોમ ઊભું થઈ જાય છે, આત્મવિભોર થઈ જવાય છે અને જે માતા-બહેન છાતીથી લગાવીને પુત્રવત્ પ્રેમ કર્યો. જે આનંદ તે માતાને થયો હશે તે અવર્ણનીય છે. જેમ વ્યક્તિ ગોળ ખાઈને અન્યને તેનો આનંદ નથી બતાવી શકતો, ખાવાવાળો જ ખાણી શકે છે. જેમ મા પ્રેમ કરે છે એવી રીતે શિશુ રૂપ ધારી પરમેશ્વરના ક્યારેક મુખને ચુમતી, તો ક્યારેક છાતીથી લગાવી રહી હતી અને પછી વારંવાર તેના મોઢા તરફ જોઈ રહી હતી. એટલામાં નીરુ સ્નાન કરીને બહાર આવ્યો (કારણ કે મનુષ્ય સમાજની તરફ વધારે જુએ છે.) તેણે વિચાર કર્યો કે ન તો અત્યારે મુસલમાનો જોડે અમારો કોઈ વિશેષ પ્રેમ બન્યો છે અને હિન્દુ બ્રાહ્મણો અમારાથી દ્વેષ કરે છે. પહેલા આજ અવસરનો લાભ મુસલમાનોએ ઊઠાવ્યો - અમને મુસલમાન બનાવી દીધા. અમારું કોઈ સાથી નથી. હવે અમે આ બાળકને લઈ જઈશું તો લોકો કહેશે કે બતાવો આ બાળકના માતાપિતા કોણ છે? તમે કોનું બાળક ઉઠાવીને લઈ આવ્યા. આની માતા રોતી હશે. અમે શું જવાબ આપીશું? શું કહીશું? કમળના ફૂલ ઉપર બતાવીશું તો કોઈ માનશે નહિ. આ બધો વિચાર કરીને નીરુએ કહ્યું નીમા આ બાળકને અહીંયા જ છોડી દે. નીમાએ કહ્યું કે જી, હું આ બાળકને નહીં છોડી શકું. મારો જીવ જઈ શકે છે, હું તરફડીને મરી જઈશ. ન જાણે આ બાળકે મારા ઉપર શું જાદુ કર્યો છે? હું આને નહીં છોડી શકું. નીરુએ નીમાને બધી રીતે સમજાવી કે અમારી સાથે આવું આવું બનશે. નીમાએ કહ્યું કે આ બાળક માટે હું દેશનિકાલ માટે પણ તૈયાર છું, પરંતુ આને નહીં છોડું. નીરુએ તેની નાદાની (ભોળપણ/મૂર્ખતા) જોઈને વિચાર્યું કે આ તો ગાંડી થઈ ગઈ છે, સમાજને પણ નથી જોઈ રહી. નીરુએ નીમાને કહ્યું કે મેં આજ સુધી તારી વાતની અવગણના

કરી નથી કારણ કે આપણને બાળક ન હતું. જે તું કહેતી હતી તે હું માનતો હતો. પરંતુ આજે હું તારી આ વાત નહીં માનું. આ બાળકને અહીંયા જ રાખી દે નહીં તો તને બે થપ્પડ મારીશ. એ મહાપુરુષે પહેલીવાર તેની પત્ની તરફ હાથ કર્યો હતો. તે જ સમયે શિશુરૂપમાં કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) કહ્યું કે નીરુ મને ઘરે લઈ ચાલો. તમને કોઈ પણ વિદ્યન નહીં આવે. શિશુરૂપમાં પરમેશ્વરના વચન સાંભળીને નીરુ ગભરાઈ ગયો કે ક્યાંક આ બાળક કોઈ ફરિશ્તો કે કોઈ સિદ્ધ પુરુષ હશે તો તારા ઉપર કોઈ આપત્તિ આવી ન જાય. ચૂપ થઈને ચાલવા માંડ્યો.

જ્યારે બાળકને લઈને ઘેર આવી ગયા તો બધા આ પૂછવાનું જ ભૂલી ગયા કે ક્યાંથી લાવ્યા છો? કાશીના સ્ત્રી તથા પુરુષ બાળકને જોવા આવ્યા તથા કહેવા લાગ્યા કે આ તો કોઈ દેવતા દેખાઈ આવે છે. આટલું સુંદર શરીર, આવું તેજોમય બાળક પહેલા ક્યારેય અમે જોયું નથી. કોઈ કહેતા કે આ તો બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - મહેશમાંથી કોઈ પ્રભુ છે. બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - મહેશ કહે છે કે આ તો કોઈ ઉપરના લોકથી આવેલી કોઈ શક્તિ છે. આમ બધા પોતપોતાની પ્રતિક્રિયા આપી રહ્યાં હતાં.

ગરીબ, ચૌરાસી બંધન કાટન, કીની કલપ કબીર ।
ભવન ચતુરદશ લોક સબ, ટૂટી જમ જંજીર ॥ ૩૭૬ ॥
ગરીબ, અનંત કોટિ બ્રહ્માંડ મેં, બંદી છોડ કહાય ।
સો તૌ એક કબીર હૈં, જનની જન્યા ન માય ॥ ૩૭૭ ॥
ગરીબ, શબ્દ સ્વરૂપ સાહિબ ધની, શબ્દ સિંધ સબ માંહિ ।
બાહર ભિતર રમિ રહ્યા, જહાં તહાં સબ ઠાંહિ ॥ ૩૭૮ ॥
ગરીબ, જલ થલ પૃથ્વી ગગન મેં, બાહર ભીતર એક ।
પૂર્ણ બ્રહ્મ કબીર હૈં, અવિગત પુરુષ અલેખ ॥ ૩૭૯ ॥
ગરીબ, સેવક હોય કરિ ઉતરે, ઈસ પૃથ્વી કે માંહિ ।
જીવ ઉધારન જગતગુરૂ, બાર બાર બલિ જાંહિ ॥ ૩૮૦ ॥
ગરીબ, કાશીપુરી કસ્ત ક્રિયા, ઉતરે અધર અધાર ।
મોમન કું મુજરા હુવા, જંગલ મેં દીદાર ॥ ૩૮૧ ॥
ગરીબ, કોટિ કિરણ શશિ ભાન સુધિ, આસન અધર બિમાન ।
પરસત પૂરણબ્રહ્મ કું, શીતલ પિંડરુ પ્રાણ ॥ ૩૮૨ ॥
ગરીબ, ગોદ લિયા મુખ ચૂંબિ કરિ, હેમ રૂપ ઝલકંત ।
જગર મગર કાયા કરૈ, દમકૈં પદમ અનંત ॥ ૩૮૩ ॥
ગરીબ, કાશી ઉમટી ગુલ ભયા, મોમન કા ઘર ઘેર ।
કોઈ કહૈં બ્રહ્મા વિષ્ણુ હૈં, કોઈ કહૈં ઈન્દ્ર કુબેર । ૩૮૪ ॥
ગરીબ, કોઈ કહૈં છલ ઈશ્વર નહીં, કોઈ કિંનર કહલાય ।
કોઈ કહૈં ગણ ઈશ કા, જયું જયું માત રિસાય ॥ ૩૮૮ ॥

ગરીબ, કોઈ કહ્યું વરુણ ધર્મરાય હૈ, કોઈ કોઈ કહતે ઈશ ।
 સોલહ કલા સુભાંન ગતિ, કોઈ કહ્યું જગદીશ ॥ ૩૮૫ ॥
 ગરીબ, ભક્તિ મુક્તિ લે ઉતરે, મેટન તીનું તાપ ।
 મોમન કે ડેરા લીયા, કહ્યું કબીરા બાપ ॥ ૩૮૬ ॥
 ગરીબ, દુધ ન પીવૈ ન અન્ન ભખૈ, નહીં પલને જૂલંત ।
 અધર અમાન ધિયાન મેં, કમલ કલા ફૂલંત ॥ ૩૮૭ ॥
 ગરીબ, કાશી મેં અચરજ ભયા, ગઈ જગત કી નીંદ ।
 ઐસે દુલ્હે ઉતરે, જયૂં કન્યા વર બીંદ ॥ ૩૮૮ ॥
 ગરીબ, પલક મુલક દેખન ગયા, રાજ પ્રજા રીત ।
 જંબૂદીપ જિહાંન મેં, ઉતરે શબ્દ અતીત ॥ ૩૮૯ ॥
 ગરીબ, દુની કહ્યું યોહ દેવ હૈ, દેવ કહત હૈ ઈશ ।
 ઈશ કહ્યું પારબ્રહ્મ હૈ, પુરણ બીસવે બીસ ॥ ૩૯૦ ॥

પરમેશ્વર કબીરજી જ અનાદી પરમગુરુ છે. તે પોતે જ રૂપ બદલીને સંત તથા શ્રદ્ધિના વેશમાં સમયે સમયે સ્વયં (સ્વયંભૂ) પ્રગટ થાય છે. કાળના દૂતો (સંતો) દ્વારા બગાડેલા તત્ત્વજ્ઞાનને સ્વસ્થ કરે છે. કબીર સાહેબે જ બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - શિવ વગેરે દેવતાઓ, શ્રદ્ધિ મુનિ તથા સંતોને સમય-સમય પર પોતાના સતલોકથી આવીને નામ ઉપદેશ આપ્યો. આદરણીય ગરીબદાસજી મહારાજે પોતાની વાણીમાં લખ્યું છે જે કબીરજીએ સ્વયં બતાવ્યું છે :

આદી અંત હમારા નહીં, મધ્ય મિલાવા મૂલ ।
 બ્રહ્મા જ્ઞાન સુનાઈયા, ઘર પિંડા અસ્થૂલ ॥
 શ્વેત ભૂમિકા હમ ગઅ, જહાં વિશ્વમ્ભરનાથ ।
 હરિયમ હીરા નામ દે, અષ્ટ કમલ દલ સ્વાંતિ ॥
 હમ બૈરાગી બ્રહ્મ પદ, સન્યાસી મહાદેવ ।
 સોહં મંગ દિયા શંકર કૂં, કરત હમારી સેવ ॥
 હમ સુલ્તાની નાનક તારે, દાદૂ કૂં ઉપદેશ દિયા ।
 જતી જુલાહા ભેદ ન પાયા, કાશી માહે કબીર હુઆ ॥
 સતયુગ મેં સતસુકૃત કહ ટેરા, ગેતા નામ મુનિન્દ્ર મેરા ।
 દ્વાપર મેં કરુણામય કહલાયા, કલિયુગ મેં નામ કબીર ધરાયા ॥
 ચારોં યુગોં મેં હમ પુકારોં, કૂક કહ્યું હમ હેલ રે ।
 હીરે માનિક મોતી બરસોં, યે જગ યુગતા ઢેલ રે ॥

ઉપરોક્ત વાણીથી સિદ્ધ થાય છે કે કબીર પરમેશ્વર જ અવિનાશી પરમાત્મા છે. આજ અજરા-અમર છે. આજ પરમાત્મા ચાચેય યુગમાં પોતે અતિથિ રૂપમાં થોડાક સમય માટે આ સંસારમાં આવીને પોતાનો સતભક્તિ માર્ગ આપે છે.

(૬) પૂર્ણ સંતશ્રીની ઓળખ

(પવિત્ર સદ્ગ્રંથોથી પૂર્ણ સંતની ઓળખ)

વેદો, ગીતાજી વગેરે જેવા પવિત્ર સદ્ગ્રંથોમાં પ્રમાણ મળે છે કે જ્યારે જ્યારે ધર્મનો ક્ષય થાય છે તથા અધર્મની વૃદ્ધિ થાય છે તથા વર્તમાનના નકલી સંતો, મહંતો તથા ગુરુઓ દ્વારા ભક્તિ માર્ગના સ્વરૂપને બગાડી દેવામાં આવ્યું હોય છે. પછી પરમેશ્વર ખુદ (સ્વયં) આવીને અથવા પોતાના પરમ જ્ઞાની સંતને મોકલીને સાચા-સત્ય જ્ઞાન વડે ધર્મની ફરીથી સ્થાપના કરે છે. તેઓ ભક્તિમાર્ગને શાસ્ત્રો અનુસાર સમજાવે છે. તેની એક ખાસ ઓળખ એ પણ હોય છે કે વર્તમાનના ધર્મગુરુઓ તેના વિરોધમાં ઊભા થઈને રાજા તથા પ્રજાને ગુમરાહ કરીને તેના ઉપર અત્યાચાર કરાવે (જુલમ ગુજારે) છે. કબીર સાહેબજી પોતાની વાણીમાં કહે છે કે

જો મમ સંત સત ઉપદેશ દુઢાવૈ (બતાવૈ) વાકે સંગ સભિ રાઠ બઢાવૈ ।

યા સબ સંત મહંતન કી કરણી, ધર્મદાસ મૈં તો સૈ વર્ણી ॥

કબીર સાહેબ પોતાના પ્રિય શિષ્ય ધર્મદાસને આ વાણીમાં એવું સમજાવી રહ્યા છે કે જે મારો સંત સાચા ભક્તિમાર્ગને બતાવશે તેની સાથે બધા સંતો તથા મહંતો ઝઘડા કરશે. આ તેની ઓળખ હશે. (આ એક ઓળખ થઈ).

બીજી ઓળખ તે સંત બધા જ ધર્મગ્રંથોનો પૂર્ણ જાણકાર હોય છે. પ્રમાણ સદ્ગુરુ ગરીબદાસજીની વાણીમાં -

“સતગુરુ કે લક્ષણ કહું, મધૂરે બૈન વિનોદ । ચાર વેદ ષટ શાસ્ત્ર, કહૈ અઠારા બોધ ॥”

સત્ગુરુ ગરીબદાસજી મહારાજ પોતાની વાણીમાં પૂર્ણસંતની ઓળખ બતાવી રહ્યા છે કે તે ચાર વેદ, છ શાસ્ત્ર, અઠાર પુરાણો વગેરે બધા જ ગ્રંથોના પૂર્ણ જાણકાર હશે એટલે કે - બધા ગ્રંથોનો સાર કાઢીને બતાવશે - સમજાવશે. ચબુર્વેદ અધ્યાય ૧૯ મંત્ર નં. ૨૫-૨૬માં લખ્યું છે કે વેદોના અધૂરાં વાક્યો અર્થાત સાંકેતિક શબ્દો તથા પા ભાગ (એક ચોથાઘ)ના સ્લોકોને પૂરા કરીને વિસ્તારથી સમજાવશે તથા પ્રણ સમયની પૂજા બતાવશે. સવારે પૂર્ણપરમાત્માની પૂજા, બપોરે વિશ્વના દેવોનો સત્કાર તથા સંધ્યા આરતી અલગથી બતાવશે તે જ જગતનો ઉપકારક સંત હોય છે.

ચબુર્વેદ અધ્યાય ૧૯ મંત્ર - ૨૫,

સંધિછેદ : અર્ધ ઋચૈઃ ઉકથાનામ્ રુપમ પદૈઃ આપનોતિ નિવિદઃ ।

પ્રણવૈઃ શાસ્ત્રાણામ રુપમ પયસા સોમઃ આપ્યતે ॥ (૨૫)

અનુવાદ : જે સંત (અર્ધ ઋચૈઃ) વેદોના અધૂરાં વાક્યો એટલે કે સાંકેતિક શબ્દોને પૂર્ણ કરીને (નિવિદઃ) પૂરાં કરે છે (પદૈઃ) સ્લોકોના ચોથા ભાગને એટલે કે આંશિક વાક્યોને (ઉકથાનામ) સ્ત્રોતોના (રૂપમ્) રૂપમાં (આપ્યોતિ) પ્રાપ્ત કરે છે એટલે કે આંશિક વિવરણને પૂર્ણ રૂપે

સમજે છે અને સમજાવે છે (શસ્ત્રાણામ્) જેમ શસ્ત્રોને ચલાવવાનું જાણવાવાળા તેનો (રૂપમ્) પૂર્ણ રીતે પ્રયોગ કરે છે એમ પૂર્ણ સંત (પ્રણવૈઃ) ઔંકારોં એટલે કે ઓમ-તત્-સત્ મંત્રોને પૂર્ણ રૂપે સમજી તથા સમજાવીને (પચસા) દૂધ-પાણી જુદા પાડે છે એટલે કે પાણી રહિત દૂધ જેવું તત્ત્વજ્ઞાન પ્રદાન કરે છે. જેનાથી (સોમઃ) અમર પુરુષ એટલે કે અવિનાશી પરમાત્માને (આપ્યતે) પ્રાપ્ત કરે છે. તે પૂર્ણ સંત વેદને જાણવાવાળા કહેવામાં આવે છે.

ભાવાર્થ : તત્ત્વદર્શી સંત તે હોય છે, જે વેદોનાં સાંકેતિક શબ્દોને પૂર્ણ વિસ્તારથી વર્ણન કરે છે જેનાથી પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે, તે વેદના જાણવાવાળા કહેવામાં આવે છે.

ચતુર્વેદ અધ્યાય ૧૯ મંત્ર ૨૬

સંધિ છેદ : અશ્ચિભ્યામ્ પ્રાતઃ સવનમ્ ઇન્દ્રેણ એન્દ્રમ માધ્યન્દિનમ્ ।
વૈશ્વદૈવમ્ સરસ્વત્યા તૃતીયમ આપ્તમ સવનમ ॥ (૨૬)

અનુવાદ : તે પૂર્ણસંત ત્રણ સમયની સાધના બતાવે છે (અશ્ચિભ્યામ્) સૂર્યના ઉદય - અસ્તથી બનેલા એક દિવસના આધારે (ઇન્દ્રેણ) પ્રથમ શ્રેષ્ઠતાથી બધા દેવોના માલિક પૂર્ણપરમાત્માની (પ્રાતઃ સવનમ્) પૂજા તો પ્રાતઃ કાળે કરવાની કહે છે જે (એન્દ્રમ્) પૂર્ણ પરમાત્માને માટે હોય છે. બીજી (માધ્યન્દિનમ્) દિવસના મધ્યમાં કરવાની કહે છે જે (વૈશ્વદૈવમ્) બધા જ દેવોના સત્કાર સંબંધિત (સરસ્વત્યા) અમૃતવાણી દ્વારા સાધના કરવાની કહે છે તથા (તૃતીયમ) ત્રીજી (સવનમ) પૂજા સાંજે (આપ્તમ) પ્રાપ્ત કરે છે એટલે કે જે ત્રણેય સમયની સાધના અલગ-અલગ કરવાની કહે છે, તે જગતના ઉપકારક સંત છે.

ભાવાર્થ : જે પૂર્ણસંતના વિષયમાં મંત્ર રૂપમાં કહ્યું છે, તે દિવસમાં ત્રણવાર (સવારે, બપોરે, સાંજે) સાધના કરવાનું કહે છે. સવારે પૂર્ણ પરમાત્માની પૂજા, બપોરે બધા દેવતાઓના સત્કારના માટે તથા સાંજે સંધ્યા આરતી વગેરેને અમૃતવાણીના દ્વારા કરવા માટે કહે છે. તે સર્વ સંસારના ઉપકાર કરવાવાળા સંત હોય છે.

ચતુર્વેદ અધ્યાય ૧૯ મંત્ર ૩૦

સંધિ છેદ : વ્રતેન દીક્ષામ્ આપ્નોતિ દીક્ષયા આપ્નોતિ દક્ષિણામ્ ।
દક્ષિણા શ્રધ્ધામ્ આપ્નોતિ શ્રધ્ધયા સત્યમ્ આપ્યતે ॥ (૩૦)

અનુવાદ : (વ્રતેન) ખરાબ વ્યસનોનું વ્રત રાખવાથી, એટલે કે ભાંગ, શરાબ, માંસ તથા તમાકુ વગેરેના સેવનથી સંયમ રાખવાવાળો સાધક, (દીક્ષામ્) પૂર્ણ સંતથી દિક્ષાને (આપ્નોતિ) પ્રાપ્ત થાય છે એટલે કે તે પૂર્ણસંતનો શિષ્ય બને છે (દીક્ષયા) પૂર્ણસંત દીક્ષા પ્રાપ્ત કરેલા શિષ્ય પાસેથી (દક્ષિણામ્) દક્ષિણાને (આપ્નોતિ) પ્રાપ્ત થાય છે એટલે કે સંત

તેનાથી જ દક્ષિણા લેશે જે તેનાથી નામ લઇ લે છે. આ જ પ્રમાણે વિધિવત (દક્ષિણા) ગુરુદેવ દ્વારા બતાવ્યા અનુસાર જે દાન-દક્ષિણાથી ધર્મ કરે છે તેનાથી (શ્રદ્ધામ્) શ્રદ્ધાને (આપ્નોતિ) પ્રાપ્ત થાય છે. (શ્રદ્ધયા) શ્રદ્ધાથી ભક્તિ કરવાથી (સત્યમ્) સદા રહેવાવાળા સુખ તથા પરમાત્મા એટલે કે અવિનાશી પરમાત્માને (આપ્યતે) પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થ : પૂર્ણસંત તે જ વ્યક્તિને શિષ્ય બનાવે છે જે સદાચારી રહે. અભક્ષ્ય પદાર્થોનું સેવન તથા નશીલી વસ્તુઓનું સેવન ન કરવાનું આશ્વાસન આપે છે. પૂર્ણસંત ફક્ત તેનાથી જ દાન ગ્રહણ કરે છે જે તેમનો શિષ્ય બની જાય છે, પછી ગુરુદેવ પાસેથી દીક્ષા પ્રાપ્ત કરીને પછી દાન-દક્ષિણા કરે છે, તેનાથી શ્રદ્ધા વધે છે. શ્રદ્ધાપૂર્વક સત્ય ભક્તિ કરવાથી અવિનાશી પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થાય છે એટલે કે પૂર્ણમોક્ષ થાય છે. પૂર્ણસંત ભીખ તથા ભેટ માંગતા નથી ફરતા.

કબીર, ગુરુ બિન માલા ફેરતે, ગુરુબિન દેતે દાન ।

ગુરુ બિન દોનોં નિષ્કલ હૈ, પૂછો વેદ પૂરાણ ॥

ત્રીજી ઓળખ એ છે કે ત્રણ પ્રકારના મંત્રો (નામ) ને ત્રણ વારમાં ઉપદેશ કરે છે, જેનું વર્ણન કબીર સાગર ગ્રંથ પાના નં. ૨૬૫ બોધ સાગરમાં મળે છે તથા ગીતાજીના અધ્યાય ૧૭ શ્લોક ૨૩ તથા સામવેદ સંખ્યા નં. ૮૨૨માં મળે છે.

કબીર સાગરમાં અમર મૂલ બોધ સાગર પાના ૨૬૫ :-

તબ કબીર અસ કહેવે લીન્હા જ્ઞાનભેદ સકલ કહ દીન્હા ॥

ધર્મદાસ મેં કહો બિચારી, જિહિતે નિબહૈં સબ સંસારી ॥

પ્રથમ હિ શિષ્ય હોય જો આઈ, તા કહેં પાન દેહુ તુમ ભાઈ ॥ ૧ ॥

જબ દેખહુ તુમ દેહતા જ્ઞાના, તા કહેં કહુ શબ્દ પ્રવાના ॥ ૨ ॥

શબ્દ માંહી જબ નિશ્યય આવૈ, તા કહેં જ્ઞાન અગાધ સુનાવૈ ॥ ૩ ॥

બીજી વાર ફરી પાછું સમજાવ્યું છે :-

બાલક સમ જાકર હૈ જ્ઞાના । તાસોં કહહું વચન પ્રવાના ॥ ૧ ॥

જા કો સૂક્ષ્મ જ્ઞાન હૈ ભાઈ । તાકો સ્મરન દેહુ લખાઈ ॥ ૨ ॥

જ્ઞાન ગમ્ય જા કો પુનિ હોઈ । સાર શબ્દ જા કો કહ સોઈ ॥ ૩ ॥

જા કો હોએ દિવ્ય જ્ઞાન પરવેશા, તા કો કહે તત્ત્વ જ્ઞાન ઉપદેશા ॥ ૪ ॥

ઉપરની વાણીથી સ્પષ્ટ થાય છે કે કડિહાર ગુરુ (પૂર્ણસંત) ત્રણ સ્થિતિમાં સાર-નામ સુધી પ્રદાન કરે છે તથા ચોથી સ્થિતિમાં સાર શબ્દ પ્રદાન કરવાનો હોય છે. કારણ કે કબીર સાગરમાં તો પ્રમાણ પછીથી બેયું હતું. પરંતુ ઉપદેશ વિધિ પૂજ્ય દાદા ગુરુદેવ તથા પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ અમારા પૂજ્ય ગુરુદેવને પહેલાં જ આપી દીધી હતી. જે અમને શરૂથી જ ત્રણવારમાં નામદાનની દીક્ષા કરતા આવી રહ્યા છે.

અમારા ગુરુદેવ રામપાલજી મહારાજ પ્રથમવારમાં શ્રી ગણેશજી, શ્રી બ્રહ્મા - સાવિત્રીજી, શ્રીલક્ષ્મી-વિષ્ણુજી, શ્રી શંકર-પાર્વતીજી તથા માતા શેરાંવાલીના નામજાપ આપે છે. જેમનો નિવાસ આપણા માનવશરીરમાં બનેલા ચક્રોમાં હોય છે. મૂલાધાર ચક્રમાં શ્રી ગણેશજીનો વાસ, સ્વાદ ચક્રમાં બ્રહ્મા સાવિત્રીજીનો વાસ, નાભિચક્રમાં લક્ષ્મી વિષ્ણુજીનો વાસ, હૃદય ચક્રમાં શંકર પાર્વતીજીનો વાસ, કંઠ ચક્રમાં શેરાંવાલી માતાનો વાસ છે અને આ બધા દેવી-દેવતાઓના આદિ અનાદિ નામ મંત્ર હોય છે, જેનું વર્તમાનના ગુરુઓને જ્ઞાન નથી. એ મંત્રોના જાપથી પાંચેય ચક્રો ખૂલી જાય છે. એ ચક્રોના ખુલ્યા પછી માનવ ભક્તિ કરવાને લાયક બને છે. સત્ગુરુ ગરીબદાસજી પોતાની વાણીમાં પ્રમાણ આપે છે કે :-

પાંચ નામ ગુજ ગાયત્રી આત્મ તત્ત્વ જગાઓ ।

ૐ કિલિયં હરિયમ્ શ્રીયમ્ સોહં ધ્યાઓ ॥

ભાવાર્થ : પાંચ નામ જે ગુજ ગાયત્રી છે. એના જાપ કરીને આત્માને જાગૃત કરો.

બીજા વખતે બે અક્ષરોનો જાપ આપે છે, જેમાં એક ઓમ અને બીજો તત્ (જે ગુપ્ત છે અને ઉપદેશીને બતાવવામાં આવે છે.) જેને શ્વાસ સાથે જાપ કરવામાં આવે છે. ત્રીજી વખતે સારનામ આપે છે, જે પૂર્ણરૂપે ગુપ્ત છે.

ત્રણવારમાં નામ જાપ આપવાનું પ્રમાણ :

અધ્યાય ૧૭નો શ્લોક ૨૩

ૐ, તત્, સત્, ઈતિ, નિર્દેશઃ, બ્રહ્મણઃ ત્રિવિધઃ, સ્મૃતઃ ।

બ્રાહ્મણાઃ, તેન, વેદાઃ ચ, યજ્ઞાઃ ચ વિહિતાઃ પુરા ॥ ૨૩ ॥

અનુવાદ : (ૐ) બ્રહ્મનો (તત્) આ સાંકેતિક મંત્ર, પરબ્રહ્મનો (સત્), પૂર્ણ બ્રહ્મનો (ઈતિ) આમ આ (ત્રિવિધઃ) ત્રણ પ્રકારના (બ્રહ્મણઃ) પૂર્ણ પરમાત્માના નામ સ્મરણનો (નિર્દેશઃ) સંકેત (સ્મૃતઃ) કહ્યો છે. (ચ) અને (પુરા) સૃષ્ટિના આદિકાળમાં (બ્રાહ્મણાઃ) વિદ્વાનોએ બતાવ્યું કે (તેન) તે જ પૂર્ણ પરમાત્માએ (વેદાઃ) વેદ (ચ) તથા (યજ્ઞાઃ) યજ્ઞાદિ (વિહિતાઃ) રચ્યા.

સામવેદ સંખ્યા નં. - ૮૨૨ ઉતાર્ચિક અધ્યાય ૩, ખંડ - ૫,

શ્લોક - ૮ (સંત રામપાલ દ્વારા ભાષા-ભાષ્ય)

મનીષિભિઃ પવતે પૂર્વ્ય, કવિનૃભિર્યતઃ પરિ કોશાં અસિખ્યદત્ ।

ત્રિતસ્ય નામ જનયન્મધુ ક્ષરન્નિન્દ્રસ્ય વાયું સખ્યાય વર્ધયન્ ॥ ૮ ॥

શબ્દાર્થ : (પૂર્વ્યઃ) સનાતન એટલે કે અવિનાશી (કવિરનૃભિઃ) કબીર પરમેશ્વર માનવરૂપ ધારણ કરીને એટલે કે ગુરુરૂપમાં પ્રગટ થઈને (મનીષિભિઃ) હૃદયથી ચાહવાવાળા, શ્રદ્ધાથી ભક્તિ કરવાવાળા ભક્ત

આત્માને (ત્રિ) પ્રણ (નામ) મંત્ર એટલે કે નામ ઉપદેશ આપીને, (પવતે) પવિત્ર કરીને (જનયન) જન્મ તથા (ક્ષરણ:) મૃત્યુથી (ન) રહિત કરે છે (તસ્ય) તેના (વાયુમ) પ્રણ એટલે કે જીવન - શ્વાસોને જે સંસ્કારવશ ગણતરીના જ નાખેલા હોય છે તેને (કોષાન) પોતાના ભંડારથી (સખ્યાય) મિત્રતાના આધારે શ્વાસ (પરિ) પૂર્ણરૂપે (વર્ધયન) વધારે છે (યત:) જે કારણથી (ઇન્દ્રસ્ય) પરમેશ્વરના (મધુ) વાસ્તવિક આનંદને (આશિષ્યદત્ત) પોતાના આશીર્વાદ પ્રસાદથી પ્રાપ્ત કરાવે છે.

ભાવાર્થ : આ મંત્રમાં સ્પષ્ટ કર્યું છે કે પૂર્ણપરમાત્મા કવિર એટલે કે કબીર માનવશરીરમાં ગુરુ રૂપમાં પ્રગટ થઈને પ્રભુ પ્રેમીઓને પ્રણ નામનો જાપ આપીને સત્ય ભક્તિ કરાવે છે. તથા તે મિત્ર ભક્તને પવિત્ર કરીને પોતાના આશીર્વાદથી પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિ કરાવી પૂર્ણસુખ પ્રાપ્ત કરાવે છે. સાધકનું આયુષ્ય વધારે છે. આજ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય ૧૭ સ્લોક ૨૩માં છે કે ઐ - તત્ - સત્ ઇતિ નિર્દેશઃ બ્રહ્મણઃ ત્રિવિધ સ્મૃતઃ આનો ભાવાર્થ એ છે કે પૂર્ણ પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરવાનો ઐ (૧) તત્ (૨), સત્ (૩) આ મંત્ર-જાપ-સ્મરણ કરવાનો નિર્દેશ છે. આ નામને તત્ત્વદર્શી સંત પાસેથી પ્રાપ્ત કરો. તત્ત્વદર્શી સંતના વિષયમાં ગીતા અધ્યાય ૪ સ્લોક ૩૪માં કહ્યું છે, તથા ગીતા અધ્યાય ૧૫ સ્લોક ૧ અને ૪ માં તત્ત્વદર્શી સંતની ઓળખ બતાવી છે અને કહ્યું છે કે તત્ત્વદર્શી સંત પાસેથી તત્ત્વજ્ઞાન જાણીને ત્યારબાદ પરમપદ પરમેશ્વરની ખોજ કરવી જોઈએ. જ્યાં એકવાર ગયા બાદ સાધક સંસારમાં પાછો નથી આવતો એટલે કે પૂર્ણ રીતે મુક્ત થઈ જાય છે. તે જ પૂર્ણપરમાત્માથી સંસારની રચના થયેલી છે.

વિશેષ : ઉપરના વિવરણથી સ્પષ્ટ થયું છે કે પવિત્ર ચારેય વેદ પણ સાક્ષી છે કે પૂર્ણપરમાત્મા જ પૂજાના યોગ્ય છે, તેમનું વાસ્તવિક નામ કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર) છે તથા પ્રણ મંત્રોના નામનો જાપ કરવાથી જ પૂર્ણમોક્ષ થાય છે.

ધર્મદાસજીને તો કબીરજીએ સાર શબ્દ બીજાને આપવાની બિલકુલ ના કહી દીધી હતી. અને કહ્યું હતું કે અગર સાર શબ્દ કોઈ કાળના દૂતના હાથમાં જશે તો વચલી પેઢીવાળા હંસો પાર નહીં થઈ શકે. જેમ કે કળિયુગના પ્રારંભિક પેઢીવાળા ભક્તો અશિક્ષિત હતા તથા કળિયુગના અંતની પેઢીવાળા ભક્તો કૃતદિન થઈ જશે તથા હાલ વર્તમાનમાં સન ૧૯૪૭ થી ભારત સ્વતંત્ર થયા બાદ વચલી પેઢીનો પ્રારંભ થયો છે. સન ૧૯૫૧માં સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજને મોકલ્યા છે. હવે બધાં જ ભક્તજનો શિક્ષિત છે. આપણી પાસે શાસ્ત્રો ઉપલબ્ધ છે. હવે આ સત માર્ગ સત સાધના આખાયે વિશ્વમાં ફેલાશે તથા નકલી ગુરુ તથા સંત, મહંત બધા છુપાતા ફરશે.

એટલા માટે કબીર સાગર, જીવ ધર્મ બોધ, બોધ સાગર પાન નં. ૧૯૩૭
પર :-

ધર્મદાસ તોહિ લાખ દુહાઈ, સાર શબ્દ કહીં બાહર નહીં જઈ //
સાર શબ્દ બાહર જો પરિ હૈ, બિચલી પીઠી હંસ નહીં તરિ હૈ //

પુસ્તક “ધની ધર્મદાસ જીવનદર્શન અને વંશ પરિચય”ના પાના નં. ૪૬
પર લખ્યું છે કે અગિયારમી પેઢીને ગાદી નહીં મળે. જે મહંતજીનું નામ
“ધીરજ નામ સાહબ” કવર્ધામાં રહેતા હતા. તેના બાદ બારમા મહંત ઉગ્ર
નામ સાહેબે દામાખેડામાં ગાદીની સ્થાપના કરી તથા પોતે જ મહંત બની
બેઠા. આનાથી પહેલા દામાખેડામાં ગાદી નહતી. આનાથી સ્પષ્ટ થાય છે
કે પૂરા વિશ્વમાં સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના સિવાય બીજો કોઈ વાસ્તવિક
ભક્તિ માર્ગ નથી. સંત રામપાલજી મહારાજ પોતાના પ્રવચનોમાં વારંવાર
કહે છે કે સર્વ પ્રભુપ્રેમી શ્રદ્ધાળુઓને વિનંતી છે કે મને પ્રભુનો મોકલેલો
દાસ બાણીને પોતાનું કલ્યાણ કરાવો.

યહ સંસાર સમઝદા નાહીં, કહન્દા શ્યામ દોપહરે નૂં //
ગરીબદાસ યહ વક્ત જત હૈ, રોવોગે ઈસ પહરે નૂં //

બારમા પંથ (ગરીબદાસ પંથને બારમો પંથ લખ્યો છે કબીરસાગર,
કબીર ચરિત્ર બોધ પાન ૧૮૭૦ પર)ના વિષયમાં કબીર સાગર કબીર વાણી
પાના નં. ૧૩૬-૧૩૭ પર વાણી લખી છે કે :-

સમ્વત્ સત્રાસૈં પચહત્તર હોઈ, તાહિન પ્રેમ પ્રગટૈં જગ સોઈ //
સાખી હમારી લે જીવ સમજવૈં, અસંખ્ય જન્મ ઠોર નહીં પાવૈં //
બારવૈં પંથ પ્રગટ હૈ બાની, શબ્દ હમારે કિ નિર્ણય ઠાની //
અસ્થિર ધરકા મરમ ન પાવૈં, યે બારા પંથ હમહી કો ધ્યાવૈં //
બારવૈં પંથ હમ હી ચલી આવૈં, સબ પંથ મેટિ એક હી પંથ ચલાવૈં //
ધર્મદાસ મોરી લાખ દોહાઈ, સાર શબ્દ બાહર નહીં જઈ //
સાર શબ્દ બાહર જો પરહી, બિચલી પીઠી હંસ નહીં તરહી //
તેતીસ અરબ જ્ઞાન હમ ભાખા, સાર શબ્દ ગુમ્ હમ રાખા //
મૂલ જ્ઞાન તબ તક છુપાઈ, જબ લગ દાદશ પંથ મિટ જઈ //

અહીંયા કબીર સાહેબ પોતાના શિષ્ય ધર્મદાસજીને સમજાવે છે કે સંવત
૧૭૭૫માં મારા જ્ઞાનનો પ્રચાર થશે જે બારમો પંથ હશે. બારમા પંથમાં
મારી વાણી પ્રગટ થશે. પરંતુ સાચો ભક્તિમાર્ગ નહીં હોય. પછી બારમા
પંથમાં અમે પોતે ચાલી આવીશું અને બધા પંથો મિટાવીને એક જ પંથ
ચલાવીશું, પરંતુ ધર્મદાસ તને લાખ સોગંદ છે કે આ સાર શબ્દ કોઈ
કુપાત્રને ન આપતો, નહીં તો વચ્ચેની (વચલી) પેઢીના હંસ પાર નહીં
ઉતરે. એટલા માટે જ્યાં સુધી બાર પંથ મીટાવીને એક પંથ નહીં ચાલે ત્યાં
સુધી હું આ મૂળ જ્ઞાન છુપાવીને રાખીશ.

संत गरीबदासजी महाराजनी वालीमां नामनुं महत्त्व :

नाम अर्धैपद जिया संतो, नाम अर्धैपद जिया ।
 राम दुहाई साय कलत छूं, सत् गुरु से पूछा ॥
 कहुँ कबीर पुरुष भरियामं, गरीबदास अंक नौका नामं ॥
 नाम निरंजन नीका संतो, नामनिरंजन नीका ।
 तीर्थ व्रत थोथरे लागे, जप तप संजम झीका ॥
 गज तुरक पालकी अर्था, नाम बिना सब दानं व्यर्था ।
 कबिर, नाम गहंसो संत सुजना, नाम बिना जग उरजाना ।
 ताहि ना जने ये संसारा, नाम बिना सब जमके यारा ॥

संत नानक साहेबजी वालीमां नामनुं महत्त्व :

नानक नाम बढही कलां, तेरे भाषे सबदा लला ।
 नानक दुःखिया सब संसार, सुखिया सोय नाम आधार ॥
 जप ताप ज्ञान सब ध्यान, भट शास्त्र सिमरत व्याप्यान ।
 जोग अल्यास कर्म धर्म सब क्रिया, सगल त्यागवश मध्य झिरीया ॥
 अनेक प्रकार किये बहुत यत्ना, दान पुण्य छोभै बहु रत्ना ।
 शीश कटाये छोभै कर राति, व्रत नेम करे बहु भांति ॥
 नही तुल्य राम नाम विचार, नानक गुरुमुख नाम जपिये अंकभार ॥

(परम पूज्य कबीर साहेब (कविरहेव)नी अमृतवाणी)

संतो शण्डे शण्डे जपाना । टेक । ॥ शण्डे झंस झंसा सज कोर शण्डे नही
 पहेयाना ॥ प्रथमहिं ब्रह्म स्व र्छा ते पांचो शण्डे उचार । सोहं, निरंजन,
 रंकार, शक्ति और ओंकार ॥ पांचो तत्व प्रकृति तीनों गुण उपजया ।
 लोक द्विप चारों भाग चौरासी लप जनाया ॥ शण्डे काल कलंदर कहिये
 शण्डे लर्म लुलाया ॥ पांच शण्डे की आशा में सर्वस मुल गंवाया ॥
 शण्डे ब्रह्म प्रकाश मेट के जैठे मूंदे द्वारा ॥ शण्डे निरगुण शण्डे
 सरगुण शण्डे वेद पुकारा ॥ शुद्ध ब्रह्म काया के भीतर जैठ करे स्थाना ॥
 ज्ञानी योगी पंडित औ सिद्ध शण्डे में उरजाना ॥ पांचर शण्डे पांच हैं मुद्रा
 काया भीय हीकाना ॥ जे जूहसंक आराधन करता सो तिहि करत जपाना
 ॥ शण्डे निरंजन चांचरी मुद्रा हैं नैनन के मांही । ताको जाने गोरप योगी
 महा तेज तप मांही ॥ शण्डे ओंकार लूचरी मुद्रा त्रिकुटी है स्थाना व्यासदेव
 ताहि पहियाना चांटे सूर्य तिहि जना ॥ साह शण्डे अगोचरी मुद्रा लंवर
 गुफा स्थाना । शुक्देव मुनि ताहि पहियाना सुन अनहद को काना ॥ शण्डे
 रंकार भेचरी मुद्रा दसवें द्वार ठिकाना ॥ ब्रह्मा, विष्णु, महेश आदि लो
 रंकार पहियाना ॥ शक्ति शण्डे ध्यान उनमुनि मुद्रा जसे आकाश सनेही ।
 जीलमिल जीलमिल ज्योत दिभावे जाने जनक विदेही । पांच शण्डे पांच हैं
 मुद्रा सो निश्चय कर जना । आगे पुरुष पुरान निःअक्षर तिनकी जपर न
 जना ॥ नौ नाथ चौरासी सिद्धि लो पांच शण्डे में अटके । मुद्रा साध रहे

ઘટ ભીતર ફીર ઓંઘે મખુ લટકે ॥ પાંચ શબ્દ પાંચ હૈં મુદ્રા લોક દ્વિપ
યમજલા । કહૈં કબીર અક્ષર કે આગે નિઃઅક્ષર કા ઉજીયાલા ॥

જેમકે આ શબ્દ “સંતો શબ્દઈ શબ્દ બખાના”માં લખ્યું છે કે બધા સંતજનો શબ્દ (નામ)ની મહિમા સંભળાવે છે. પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર સાહેબજીએ બતાવ્યું છે કે શબ્દ - સત્પુરુષનો પણ છે, જે સત્ પુરુષનું પ્રતિક છે તથા જ્યોતિ નિરંજન કાળનું પ્રતીક પણ શબ્દ જ છે. જેમ શબ્દ જ્યોતિ નિરંજન આ ચાંચરી મુદ્રાને પ્રાપ્ત કરાવે છે, અને ગોરખ યોગીએ આકરુ તપ કરીને પ્રાપ્ત કરી જો કે સાધારણ વ્યક્તિના હાથની આ વાત નથી અને પછી ગોરખનાથ કાળ સુધી જ સાધના કરીને સિદ્ધ બની ગયા. પણ મુક્ત ન થઈ શક્યા. જ્યારે કબીર સાહેબે સત્યનામ અને સાર નામ આપ્યું ત્યારે ગોરખનાથજીનો કાળથી છુટકારો થયો. એટલા માટે જ્યોતિ નિરંજન નામના જાપ કરવાવાળા કાળ-જાળથી નથી બચી શકતા એટલે કે સત્યલોક નથી જઈ શકતા. શબ્દ ઐકાર (ઓમ્)નો જાપ કરવાથી સાધક ભૂંચરી મુદ્રાની સ્થિતિમાં આવી જાય છે. જે વેદવ્યાસે સાધના કરી અને કાળ-જાળમાં જ રહ્યા. સોહં નામના જાપથી અગોચરી મુદ્રાની સ્થિતિ થઈ જાય છે અને કાળલોકમાં બનેલી ભંવર ગુફામાં પહોંચી જાય છે. જેની સાધના શુકદેવ ઋષિએ કરી અને ફક્ત શ્રી વિષ્ણુજીના લોકમાં બનેલા સ્વર્ગ સુધી પહોંચ્યા. શબ્દ રરંકાર ખૈંચરી મુદ્રા દસમા દ્વાર (સુખલા) સુધી પહોંચી જાય છે. બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ ત્રણેએ રરંકારને જ સત્ય માનીને કાળની જાળમાં અટવાઈ ગયા. શક્તિ (શ્રીચમ્) શબ્દ - ઉનમુની મુદ્રાને પ્રાપ્ત કરાવી દે છે, જેને રાજા જનકે પ્રાપ્ત કરી પરંતુ મુક્તિ ન થઈ. ઘણા સંતોએ પાંચ નામોમાં શક્તિની જગ્યાએ સત્યનામ જોડી દીધું છે, જો કે સત્યનામ કોઈ જાપ નથી, એ તો ફક્ત સાચા નામ તરફ ઈશારો છે. જેમકે સત્યલોકને સચ્ચપંડ પણ કહે છે. એ જ રીતે સત્યનામ કોઈ બીજું જ સાચુ નામ. ફક્ત સત્યનામ - સત્ય નામ જાપ નથી કરવાના. આ પાંચ શબ્દોની સાધના કરવાવાળા નવ નાથ અને ચૌરાસી સિદ્ધો પણ એના સુધી જ સિમિત રહ્યા તથા શરીર (ઘટ)માં જ ધૂની (અવાજ) સાંભળીને આનંદ લેતા રહ્યા. વાસ્તવિક સત્યલોક સ્થાન તો શરીર (પીંડ)થી (અંડ) બ્રહ્માંડથી પણ પાર છે, એટલા માટે ફરી પાછા માતાના ગર્ભમાં આવ્યા. (ઊંઘા લટક્યા) એટલે કે જન્મ-મૃત્યુનું કષ્ટ સમાપ્ત ન થયું. જે પણ ઉપલબ્ધિ (ઘટ) શરીરમાં થશે તે તો ફક્ત બ્રહ્મકાળ સુધી જ સિમિત છે, કારણ કે પૂર્ણ પરમાત્માનું નિજ સ્થાન (સતલોક) તથા તેમના શરીરનો પ્રકાશ તો પરબ્રહ્મ વગેરેથી પણ વધારે તથા ખૂબ જ આગળ (દૂર) છે. તેના માટે તો પૂર્ણસંત જ પૂરી સાધના બતાવશે. જે પાંચ નામો (શબ્દો)થી અલગ છે.

સંતોં સત્ગુરુ મોહે ભાવૈ, જો નૈનન અલખ લખાવૈ ।
ઢોલત ઢિગૈ ના બોલત બિસરૈ, સત ઉપદેશ દ્ઢાવૈ ॥

આંખ ના મૂંઢૈ કાનના રુંદૈ, ના અનહદ ઉરઝાવૈ ।
પ્રાણ પૂંજ ક્રિયાઓં સે ન્યારા, સહજ સમાધિ બતાવૈ ॥

ઘટ રામાયણના રચયિતા તુલસીદાસ સાહેબજી હાથરસવાળા પોતે કહે છે કે :- (ઘટ રામાયણ પ્રથમ ભાગ પાન નં. ૨૭).

પાંચોં નામ કાલ કે જાનો તબ દાની મન સંકા આનો । સુરતિ ગિરતી લૈ લોક સિદાઉં આદિનામ લે કાલ ગિરાઉં, સતનામ લે જીવ ઉબારી, અસ ચલ જાઉં પુરુષ દરબારી ॥ કબીર, કોટિનામ સંસાર મેં, ઘનસે મુક્તિ ન હો । સાર નામ મુક્તિ કા દાતા, વાકો જાને ન કોએ ॥

પૂરા સત્ગુરુ સોએ કહાવૈ, દોય અખરકા ભેદ બતાવૈ ।
એક છુડાવૈ એક લખાવૈ, તો પ્રાણી નિજ ઘર જાવૈ ॥

ગુરુ નાનકજીની વાણીમાં પ્રણામનું પ્રમાણ :

જૈ પંડિત તુ પઢિયા, બિના દુઉ અખર દુઉ નામા ।
પરણવત નાનક એક લંધાએ, જે કર સચ સમાવા ।
વેદ કતેબ સિમરિત સબ સાંસત, ઈન પઢી મુક્તિ ન હોઈ ॥
એક અક્ષર જો ગુરુમુખ જાપૈ, તિસ કી નિરમલ હોઈ ॥

ભાવાર્થ : ગુરુ નાનકજી મહારાજ પોતાની વાણી દ્વારા સમજાવવા માંગે છે કે પૂરા સતગુરુ તે જ છે કે જે બે અક્ષરના જાપના વિષયમાં જાણે છે. જેમાંથી એક કાળ તથા માયાના બંધનથી છોડાવે છે અને બીજો પરમાત્માને દેખાડે છે અને ત્રીજો જે એક અક્ષર છે એ તો પરમાત્મા સાથે મિલન કરાવે છે.

સંત ગરીબદાસજી મહારાજની અમૃતવાણીમાં શ્વાસના નામનું પ્રમાણ:-

ગરીબ, સ્વાંસા પારસ ભેદ હમારા, જો ખોજે સો ઉતરે પારા ।
સ્વાંસા પારસ આદિ નિશાની, જો ખોજે સો હોય દરબાની ॥
સ્વાંસા હી મેં સાર પદ, પદ મેં સ્વાંસા સાર ।
દમ દેહી કા ખોજ કરો, આવાગમન નિવાર ॥
ગરીબ, સ્વાંસ સુરતિ કે મધ્ય હૈ, ન્યારા કહે નહીં હોય ।
સતગુરુ સાક્ષી ભૂત કૂં, રાખો સુરતિ સમોય ॥
ગરીબ, ચાર પદાર્થ ઉર મે જોવૈ, સુરતિ નિરતિ મન પવન સમોવૈ ।
સુરતિ નિરતિ મન પવન પદાર્થ (નામ), કરો ઈક્તર ચાર ।
દાદસ અન્દર સમોય લે, દિલ અંદર દીદાર ।
કબીર, કહતા હું કહિ જાત હું, કહું બજા કર ઢોલ ।
સ્વાંસ જો ખાલી જાત હૈ, તીન લોક કા મોલ ॥
કબીર, માલા સ્વાંસ ઉસ્વાંસ કી, ફેરંગે નિજ દાસ ।
ચૌરાસી ભ્રમ નહીં, કટૈ કર્મ કી ફાંસ ॥

ગુરુ નાનકજીની વાણીમાં પ્રમાણ :

ચહગિં કા સંગ, ચહગિં કા મીત, જામૈ ચારિ હટાવૈ નિત ।
મન પવન કો રાખૈ બંધ, લહે ત્રિકુટી ત્રિવૈણી સંધ ॥
અખંડ મડલ મેં સુન્ન સમાના, મન પવન સચ્ચ ખંડ ટિકાના ॥

પૂર્ણ સતગુરુ તે છે જે ત્રણ વખતમાં નામ આપે અને શ્વાસની ક્રિયાની સાથે સુમરણની રીત બતાવે . ત્યારે જીવનો મોક્ષ સંભવ છે . જેમ પરમાત્મા સત્ય છે . ઠીક , તે જ પ્રમાણે પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર તથા મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાની રીત પણ આદિ-અનાદિ તથા સત્ય છે , જે ક્યારેય નથી બદલાતી .
ગરીબદાસજી મહારાજ પોતાની વાણીમાં કહે છે :

“ભક્તિ બીજ પલટૈ નહીં, યુગ જાંહી અસંખ ।
સાંઈ સિર પર રાખીયો, ચૌરાસી નહી શંક ॥
“ધીસા આએ એકો દેશ સે, ઉતરે એકો ઘાટ ।
સમજો કા માર્ગ એક હૈ, મૂર્ખ બારહ બાટ ॥
કબીર ભક્તિ બીજ પલટૈ નહીં, આન પડે બહુ ઝોલ ।
જે કંચન વિષ્ટા પરૈ, ઘટૈ ન તાકા મોલ ॥

ઘણા બધા મહાપુરુષ સાચા નામના વિષે નથી જાણતા , તેઓ મનમુખી નામ આપે છે , જેનાથી નથી સુખની પ્રાપ્તિ થતી કે નથી જ મુક્તિ થતી . કોઈ કહે છે તપ , હવન , ચજ્ઞા વગેરે કરો તથા થોડા ઘણા મહાપુરુષ આંખ , કાન અને મુખ બંધ કરીને અંદર ધ્યાન લગાવાની વાત કરે છે જો કે આ તેમની મનમુખી સાધનાનું પ્રતીક છે . જ્યારે કબીર સાહેબ , સંત ગરીબદાસજી મહારાજ , ગુરુ નાનકદેવજી વગેરે પરમ સંતોએ આવી બધી ક્રિયાઓને કરવાની ના પાડીને માત્ર એક નામ જાપ કરવાનું જ કહ્યું છે .

એક (ફ્રાંસ દેશના) નાસ્ટ્રાદેમસ નામના ભવિષ્ય વક્તા હતા , જેની બધી ભવિષ્યવાણીઓ સત્ય થઈ રહી છે , જે લગભગ ૪૦૦ વર્ષ પહેલા લખી તથા બોલવામાં આવી હતી . તેણે કહ્યું છે કે સન ૨૦૦૬માં એક હિંદુ સંત પ્રગટ થશે એટલે કે સંસારમાં તેની ચર્ચા થશે . તે સંત ના તો મુસલમાન હશે , ન તે ઈસાઈ હશે તે માત્ર હિંદુ જ હશે . તેના દ્વારા બતાવેલ ભક્તિમાર્ગ બધાથી જુદો તથા તથ્યો પર આધારિત હશે . તેને જ્ઞાનમાં કોઈ પરાજિત નહીં કરી શકે .

સન ૨૦૦૬માં તે સંતની આયુ ૫૦ અને ૬૦ વર્ષની વચ્ચે હશે . (સંત રામપાલજી મહારાજનો જન્મ ૮ સપ્ટેમ્બર સન ૧૯૫૧માં થયો . જુલાઈ સન ૨૦૦૬માં સંતજીની આયુ ઠીક ૫૫ વર્ષ બને છે જે ભવિષ્યવાણી અનુસાર સાચી છે .) તે હિંદુ સંત દ્વારા બતાવેલા જ્ઞાનને પૂરો સંસાર સ્વીકાર કરશે . તે હિંદુ સંતની અધ્યક્ષતામાં પૂરા સંસારમાં ભારતવર્ષનું શાસન હશે તથા તે સંતની આજ્ઞાથી સર્વ કાર્ય થશે . તેની મહિમા આસમાનોથી ઉપર હશે . નાસ્ટ્રાદેમસ દ્વારા બતાવેલ સાંકેતિક સંત રામપાલજી મહારાજ છે , જે સન ૨૦૦૬માં વિખ્યાત થયા છે . ભલે અજ્ઞાનીઓએ તેમને ખરાબ કહીને પ્રસિદ્ધ કર્યો છે પરંતુ સંતમાં કોઈ દોષ નથી .

ઉપર દર્શાવેલ તમામ લક્ષણો તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલ મહારાજમાં વિદ્યમાન છે .

(૭) સંતને સતાવવાની સખ

આદરણીય ગરીબદાસ સાહેબજીનો જન્મ પાવન ગામ છુડાની જિલ્લા ઝજજરમાં શ્રી બલરામજી ઘનખડ (જાટ)ના ઘરમાં થયો હતો. આપજીને પણ કાશીમાં ૧૨૦ વર્ષ સુધી રહીને સને ૧૫૧૮ માં સતલોક ચાલી ગયેલ પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ) પોતાના સતલોક (શ્વેતુદામ)થી સને ૧૭૨૭માં સહશરીર આવીને મળ્યા હતા તથા આપજીના જીવને સતલોક લઈ ગયા હતા. પાછળથી પરિવારજનોએ ગરીબદાસજીને મૃત જાણીને ચિતા પર રાખી દીધા હતા. તેજ સમયે કવિદેવજીએ આપજીના જીવને શરીરમાં ફરી પાછો પ્રવેશ કરાવી દીધો હતો. ત્યારબાદ આદરણીય ગરીબદાસજી પણ પરમ પૂજ્ય કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) નો આંખે દેખ્યો મહિમા જન-જનને સંભળાવવા લાગ્યા. જે પણ દુઃખી પ્રાણી આપજીથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરતા, તેજ સુખી થઈ જતા. આપજીની વધતી મહિમા તથા તત્ત્વજ્ઞાનની સામે બીજા ગુરુઓ-આચાર્યોના અધૂરા જ્ઞાનની પોલ ખૂલવાથી આસપાસના બધા અધૂરા જ્ઞાનચુકત ગુરુજન (આચાર્યજન) આપજીથી અત્યાધિક ઈર્ષ્યા કરવા લાગ્યા. આસપાસના મુખ્ય મુખ્ય ચૌધરીઓને ઉલટી પટ્ટી (તે ખોટો છે, તે ખોટી ભક્તિ કરાવશે, તે ઢોંગી છે વગેરે) ભણાવી દીધી. જેનાથી આસપાસનાં ગામના વ્યક્તિ પ્રભુ કબીરના પ્યારા બાળક આદરણીય ગરીબદાસજીથી ઘૂણા કરવા લાગ્યા.

દિલ્હીના વાજુદપુર ગામમાં આપના એક શિષ્ય હતા. તેનાથી પણ આખું ગામ ઈર્ષ્યા કરતું હતું, તેની પ્રાર્થના પર ગરીબદાસજી થોડાક દિવસ વાજુદપુરમાં રોકાયા. તેજ સમયે ટીડડી (તીડ) ના ઉપદ્રવથી આસપાસના ક્ષેત્રમાં બાજરીનો પાક નષ્ટ થઈ ગયો હતો, પરંતુ આપજીના સેવકના પાકને કોઈ નુકસાન થયું નહિ. બધા ગામવાસીઓએ તેમની મહિમાથી બહુ પ્રભાવિત થઈને તેમના જ્ઞાનનો સ્વીકાર કરીને પોતાનું આત્મકલ્યાણ કરાવ્યું.

આપજીના આદેશથી આપના ભક્ત એ તે બાજરાને પૂરા ગામમાં વહેંચી દીધો તથા ગરીબદાસજીના વારંવાર ના કરવા છતાં પણ કેટલોક બાજરો બળદગાડીમાં રાખી દીધો તથા કહ્યું કે દરેક પૂર્ણિમાએ આપ ભંડારો કરો છો, કંઈક દાન તમારા દાસનું પણ થઈ જશે. ભક્તોની શ્રદ્ધાનું માન રાખતા આપજીએ સ્વીકૃતિ પ્રદાન કરી દીધી. (આદરણીય ગરીબદાસજીના ચાર પુત્રો તથા બે કન્યાઓ સંતાનરૂપમાં હતા તથા લગભગ ૧૩૦૦ એકર જમીનના સ્વામી પણ હતા) તેજ બળદગાડામાં બેસીને આપ ગામ છુડાની ચાલી નીકળ્યા. રસ્તામાં ગામ કાણોંદાની પાસે બળદગાડી પહોંચતાની પહેલા જ સુનિયોજિત ષડયંત્રકારી સ્વાર્થી ગુરુઓ (આચાર્ય)એ સંત ગરીબદાસજીને ઘેરી લીધા. બધું અનાજ (બાજરી) લૂંટી લીધું તથા તે ગામના ચૌધરી છાજુરામજી છિસ્કારાને સૂચના કરી દીધી કે તે હિંદુ ધર્મના દ્રોહીને પકડી લીધો છે. ચૌધરી છાજુરામજીના આદેશથી ચૌપાડમાં (ચૌરામાં) બાંધી દીધા, ચૌધરી છાજુરામજીને સરકારના તરફથી

થોડાક કાનૂની અધિકાર પ્રાપ્ત હતા. છ મહિનાની સજા, પાંચસો રૂપિયાનો દંડ તથા મહાદોષીને કાઠથી બંધ કરવો વગેરે શિક્ષાઓ હતી.

તે ઈર્મના અજ્ઞાની ઠેકેદારો (ગુરુઓ-આચાર્યો) દ્વારા પહેલેથી ઊલ્ટી પટ્ટી ભણેલા ચૌધરી છાજુરામ છિક્કારાજીએ તે પરમ આદરણીય ગરીબદાસજી મહારાજને કાઠમાં બંધ કરી દીધા. [કાઠમાં બંધ કરવાની એક પ્રકારની કઠિન કારાગારની સજા હતી, બંને પગના ઘૂંટણોથી ઉપર બે મોટા વજનદાર ડંડા(મોટું ગોળ વજનદાર લાકડું) બાંધીને બંને હાથોને પાછળ બાંધવામાં આવતા હતા, જેના કારણે વ્યક્તિ બેસી નહતો શકતો તથા પીડા બહુ જ થતી હતી, પગ સુઝી જતા હતા.] બળદગાડીવાળો ખાલી ગાડી લઈને ગામ વાજિદપુર પાછો ચાલ્યો ગયો, જે ગામ કણોંદાથી લગભગ ૧૦ કિ.મી. દૂર આવેલું છે. બધી સૂચના પ્રાપ્ત થતા જ વાજિદપુર ગામના કેટલાક મુખ્ય વ્યક્તિ તરત જ કાણોંદા પહોંચી ગયા તથા ચૌધરી છાજુરામજીને પ્રાર્થના કરી તથા ખૂબ સમજાવ્યા કે આ સાધારણ વ્યક્તિ નથી, આ પરમ શક્તિ સંપન્ન છે. તમે ક્ષમાયાચના કરી લ્યો. ચૌધરી છાજુરામજી બહુ જ નેક આત્મા તથા ખૂબ જ દયાળુ અને નમ્ર હૃદયના વ્યક્તિ હતા. પરંતુ તે સ્વાર્થી તથા પ્રભુતાના ભૂખ્યા ગુરુઓ (આચાર્યો)એ તે પુણ્યઆત્મા શ્રી છાજુરામ છિક્કારાજીને ખોટી કહાની સંભળાવી પ્રભુના પ્યારા બાળક આદરણીય ગરીબદાસજીના પ્રતિ અતિ વધારે નફરત પેદા કરી રાખી હતી. જેના કારણે ચૌધરી છાજુરામજીએ કારણ જાણ્યા વગર જ સજા પ્રારંભ કરી દીધી હતી. વાજિદપુરના ભક્તોની પ્રાર્થના માનીને આદરણીય ગરીબદાસજીને છોડી દીધા. આદરણીય ગરીબદાસજી સાહેબે કંઈ પણ કહ્યું નહિ તથા પોતાના ગામ છુડાની આવી ગયા.

થોડા સમય પછી ચૌધરી છાજુરામજી સવારમાં પ્રાતઃક્રિયા કરવા તળાવ પર ગયા, તો તેમના બંને હાથ બે ઘોડેસવારોએ ત્યાં આવીને કાપી નાખ્યા. તેજ સમયે તેમની સમક્ષ જ અદૃશ્ય થઈ ગયા. આ દૃશ્યને તળાવ પર હાજર કેટલીક વ્યક્તિઓએ પણ જોયું. ઘણો ઉપચાર કરાવ્યો, પરંતુ દુઃખાવો તથા લોહી બંધ ના થયું. કેટલાક દિવસ સુધી કણસતો રહ્યો. પછી એક વ્યક્તિએ કહ્યું તે જ સંત ગરીબદાસજીની પાસે જઈને ક્ષમાયાચના કરી લો, તેઓ દયાળુ છે, પરિવારજનો તે ચૌધરીને ઘોડા પર બેસાડીને છુડાની લઈ ગયા. શ્રી છાજુરામજી જતાં જ આદરણીય ગરીબદાસજીનાં ચરણોમાં પડી ગયા. ક્ષમાયાચના કરી. સંત ગરીબદાસજીએ આશીર્વાદ આપ્યા તથા નામ ઉપદેશ આપ્યો તથા આજીવન ભક્તિ કરવાનું કહ્યું. ચૌધરી છાજુરામજીએ કહ્યું, દાતા મને આપના વિરુદ્ધ વધારે ભરમાવી રાખ્યો હતો.

મને ખબર ન હતી કે આપ પૂર્ણપરમાત્મા આવ્યા છો. આદરણીય ગરીબદાસજીએ કહ્યું હું પૂર્ણપરમાત્મા કબીર સાહેબ (કવિદેવ) જૂલાહાનો મોકલેલ દાસ છું. તેમની શક્તિથી જ તમે ઠીક થયા છો. મેં તમને કોઈ શ્રાપ નહોતો આપ્યો. તમારા કર્મનું ફળ તમને મળ્યું છે. અગર તમે અહીંયા નહિ આવતા તો તમારા પરિવાર પર ઘણો બીજો વધારે પાપનો પ્રભાવ હતો. હવે તે નહિ રહે, કારણ કે તમે ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો છે. ચૌધરી છાજુરામજીએ પોતાના સમગ્ર પરિવારને ઉપદેશ અપાવ્યો. આજે પણ તેજ પુણ્ય આત્મા છાજુરામજીના વંશ આદરણીય ગરીબદાસજીની પરંપરાગત પૂજા કરે છે. લગભગ સેંકડો પરિવાર છે જેમને છાજુવાડા કહે છે.

કેમ કે :-

તુમને ઉસ દરગાહ કા મહલ ના દેખ્યા ।
 ધરમરાય કે તિલ તિલ કા લેખા ॥
 રામ કહૈ મેરે સાધ કો, દુઃખ ના દીજો કોએ ।
 સાધ દુઃખાય મેં દુઃખી, મેરા આપા ભી દુઃખી હોય ॥
 હિરણ્યકશિપુ ઉદર (પેટ) વિદારીયા, મેં હી માર્યા કંસ ।
 જો મેરે સાધુ કો સતાવૈ, વાકા ખો-દૂં વંશ ॥
 સાધ સતાવન કોટિ પાપ હૈ, અનગિન હત્યા અપરાધં ।
 દુર્વાસા કી કલ્પ કાલ સે, પ્રલય હો ગયે યાદવ ॥

ઉપરોક્ત વાણીમાં સત્ગુરુ ગરીબદાસજી સાહેબ પ્રમાણ આપી રહ્યા છે કે પરમેશ્વર કહે છે કે મારા સંતને દુઃખી ના કરશો. જે મારા સંતને દુઃખી કરે છે, સમજો મને દુઃખી કરે છે. જ્યારે મારા ભક્ત પ્રહલાદને દુઃખી કર્યો, ત્યારે મેં હિરણ્યકશ્યપનું પેટ ફાડવું અને મેં જ કંસને માર્યો અને જો મારા સાધુને જે કોઈ દુઃખી કરશે તો હું તેના વંશનો નાશ કરી દઈશ. એટલા માટે સંતને સતાવવાના કરોડો પાપ લાગે છે. જેમ અગણિત (અનંત) હત્યાઓ કરી દીધી હોય. આ અજાણ (અજ્ઞાની) લોકો પરમાત્માના નિયમ (બંધારણ)થી પરિચિત નથી, એટલા માટે ભયંકર ભૂલ કરે છે અને પછી દંડના ભોગી બને છે. સાધુ સતાવવાનો નીચે પ્રમાણે દંડ મળે છે :

અગર એક મનુષ્ય બીજા મનુષ્યનું મૃત્યુ કરી દેશે તો તેના આગળના જન્મમાં હત્યા કરવાથી પૂરું થઈ જાય છે. પરંતુ સંતને સતાવવાનો બહુ મોટો દંડ છે. જે અનંત જન્મોમાં પણ પૂરો થતો નથી. સત્ગુરુ પોતાની વાણીમાં કહે છે :

અર્ધમુખી ગર્ભવાસ મેં હર દમ બારમ્બાર,
 જૂનિ ભૂત-પિશાય કી, જબ લગ સૃષ્ટિ સંહાર ।

પછી આવી ભૂલ કરાવાવાળાને પરમેશ્વર અલગ અલગ પ્રાણીઓની ચોનીઓમાં વારંવાર માતાના ગર્ભમાં નાખે છે (ગર્ભની ભયંકર યાતનાઓ

(ભોગવે છે) અર્થાત તે જન્મ લેતા જ વારંવાર મૃત્યુને પ્રાપ્ત થઇ જાય છે અને જ્યાં સુધી સૃષ્ટિનો પ્રલય ના થાય ત્યાં સુધી ભૂત-પિશાચની ચોનિ તથા માતાના ગર્ભમાં મહાન કષ્ટમાં રાખે છે, જે ખૂબ જ દુઃખદાયી હોય છે અને ત્યાં સુધી ક્ષમા નથી મળતી જ્યાં સુધી સતાવેલ સંત માફ નથી કરી દેતા.

એક વાર દુર્વાસા ઋષિએ અભિમાનવશ થઈને અંબરીષ ઋષિને મારવા માટે પોતાની શક્તિથી એક સુદર્શન ચક્ર છોડ્યું. સુદર્શન ચક્ર અંબરીષ ઋષિના ચરણનો સ્પર્શ કરીને પાછું દુર્વાસા ઋષિને મારવા માટે દુર્વાસાની તરફ જ ચાલ્યું. દુર્વાસા ઋષિએ વિચારી લીધું કે મેં બહુ જ મોટી ભૂલ કરી દીધી છે. પરંતુ વધારે સમય ન રહેતા દુર્વાસા ઋષિ સુદર્શન ચક્રની આગળ આગળ ભાગવા લાગ્યા. ભાગતા ભાગતા શ્રી બ્રહ્માજીની પાસે ગયા અને બોલ્યા કે હે ભગવાન ! કૃપા કરી આપ મને આ સુદર્શન ચક્રથી બચાવો. આથી બ્રહ્માજી બોલ્યા કે ઋષિજી આ મારા વશની વાત નથી. પોતાના માથેથી બલા ટાળતા કહ્યું કે તમે ભગવાન શંકરની પાસે જાઓ. તે જ તમને બચાવી શકે છે. આ સાંભળતા જ દુર્વાસા ઋષિ ભગવાન શંકરની પાસે ગયા અને બોલ્યા કે હે ભગવાન ! કૃપા કરીને આપ મને આ સુદર્શન ચક્રથી બચાવો. આથી ભગવાન શિવજીએ પણ બ્રહ્માજીની જેમ ટાળતા કહ્યું કે તમે શ્રી વિષ્ણુ ભગવાનની પાસે જાઓ. તે જ તમને બચાવી શકે છે. આ સાંભળતા જ ભગવાન વિષ્ણુજીની પાસે જઈને દુર્વાસા ઋષિએ કહ્યું કે હે ભગવાન ! આપ જ મને આ સુદર્શન ચક્રથી બચાવી શકો છો, નહિ તો આ મને કાપીને મારી નાખશે. આથી ભગવાન વિષ્ણુજીએ કહ્યું કે હે ઋષિજી ! આ સુદર્શન ચક્ર તમને કેમ મારવા માંગે છે ? આ બાબુથી દુર્વાસા ઋષિએ પૂરી વાત સંભળાવી. ત્યારે વિષ્ણુજીએ કહ્યું કે હે દુર્વાસા ઋષિ ! અગર તમે તે જ અંબરીષ ઋષિના ચરણ પકડીને માફી માંગો તો આ સુદર્શન ચક્ર તમારી જાન માફ કરી શકે છે. અન્યથા હું તો શું કોઈ પણ દેવ તમને નહિ બચાવી શકે. આનો બીજો કોઈ વિકલ્પ જ નથી. મરતો શું ના કરે ? ત્યારે દુર્વાસા ઋષિ પાછા જઈને અંબરીષ ઋષિના ચરણ પકડીને રડવા લાગ્યા અને હૃદયથી માફી માંગી. ત્યારે અંબરીષ ઋષિએ તે સુદર્શન ચક્ર પોતાના હાથમાં પકડીને દુર્વાસા ઋષિને આપતા કહ્યું કે સંતો/ઋષિઓની સાથે સતમણી ક્યારેય પણ નહિ કરવી જોઈએ. તેનું પરિણામ ખૂબ જ ખરાબ હોય છે.

“શ્રી કૃષ્ણ ગુરૂ કસની હુઈ ઓર બચેગા કૌન”

જ્યારે શ્રીકૃષ્ણજીના ગુરુ શ્રી દુર્વાસા જેવા ઋષિઓની આ હાલત છે તો પછી સામાન્ય મનુષ્ય કેવી રીતે બચી શકે છે ?

(૮) ભટકાયેલાઓને માર્ગદર્શન

“ભક્ત સમાજ પ્રભુની વાસ્તવિક ભક્તિથી કોસો દૂર”

સતલોક આશ્રમ કરૌંથા, જિલ્લો-રોહતક, હરિયાણામાં કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર)ના પ્રાગટ્ય દિવસના ઉપલક્ષ (સંદર્ભ)માં ચાલી રહ્યા પાંચ દિવસીય (૧૮ થી ૨૨ જૂન ૨૦૦૫ સુધી) સત્સંગ સમારોહમાં ભક્ત બસંતસિંહ સૈનીએ પોતાની વાર્તા સંભળાવી જે કૃપયા નીચે મુજબ વાંચશો (વાંચો).

❁“પ્રભુ પ્યાસા ભક્ત બસંતસિંહ સૈનીને માર્ગ મળ્યો”

હું બસંતસિંહ સૈની, ગામ - ગાંધરા, જિ-રોહતક, હરિયાણાનો રહેવાસી છું તથા અગાઉ મકાન નંબર એસ ૧૬૧, પાન્ડવનગર, મદરડેરી પાસે, ચમુનાપાર, દિલ્હી-૯૨ ખાતે રહેતો હતો. અમારા પરિવાર ઉપર જાણે દુઃખોના ડુંગરો તૂટી પડ્યા હતા. તેમ છતાં પરમાત્માને પામવાની ઈચ્છા તથા દુઃખોના નિવારણ અર્થે સંતો તેમજ મહંતોની પાસે આવતા જતા રહેતા હતા. પરંતુ ક્યાંય દુઃખોનું નિવારણ થયું નહીં. છેલ્લે એક જાણીતા સંત શ્રી આસારામ બાપુને મળ્યા. તે સમયે બાપુજીની સંગતમાં દિલ્લીમાં આશરે એક હજાર અનુયાયીઓ જોડાયા હતા. જેના કારણે ખૂબ જ નવદીક (નીકટ)થી મળવાનો અવસર મળ્યો. અમે પોતાના દુઃખ તથા પરમાત્માને પામવાની જિજ્ઞાસા તેમની સામે રજૂ કરી. તેમણે મને સાત મંત્ર (ઐંગુરુ, હરિઐં, ઐં એનમઃ, ઐંનમઃ શિવાય, ઐં નમોઃ ભગવતે વાસુદેવાય, દ્વીં રામાય નમઃ તથા ગાયત્રી મંત્ર વગેરે) બતાવ્યા. જેમાંથી એક પસંદ કરવાનું કહેવામાં આવ્યું અને એક “સોહં” મંત્ર જે શ્વાસ દ્વારા સો અંદર હમ બહાર કાઢી જાપ કરવા કહેવામાં આવ્યું. એકાદશી તથા પૂર્ણિમાંના વ્રત, સોમવારના વ્રત, અષ્ટમીનું વ્રત કરવાનું કહ્યું. વધુમાં વધુ ત્રિબંધ પ્રણાયામ તથા સિદ્ધાસનમાં બેસી ધ્યાન લગાવવા તથા અનુષ્ઠાન કરવા બતાવવામાં આવ્યું. અમે મંત્ર લીધો તથા પોતાના દુઃખ એમની સામે વ્યક્ત કરતા કહ્યું કે અમારા તાઉજી (મોટા કાકા) ૪૦ વર્ષ અગાઉ મૃત્યુ પામ્યા હતા, તે ખૂબ મોટા પ્રેત બન્યા છે. તેણે અમારા બે ભાઈઓને મારી નાખ્યા. ૮-૧૦ ભેંસને મારી નાખી, પાંચ-છ ગાયો મારી નાખી, પશુઓના કોઈ પણ બચ્યાં જીવિત નથી રહેતાં, ઘરના બધા સભ્યો બીમાર રહે છે. દુઃખના કારણે બેહાલ છીએ તથા કોઈ પણ કામઘંધાને ચાલવા નથી દેતો, હવે કહી રહ્યો છે કે તમારા પિતાજીને લઈને જઈશ. અમે બાપુજી (આસારામજી)ને પ્રાર્થના કરી કે “અમને બચાવો” પરંતુ છ મહિના બાદ તે પ્રેત અમારા પિતાજીને પણ લઈ ગયો. બાપુજીએ કહ્યું કે જે થયું તે તો થવાનું જ હતું, પશુ વગેરે તેમજ ઘનની હાનિ તથા શારીરિક બિમારી તો પાપનો ભોગ છે જે જીવના પ્રારબ્ધમાં લખાયેલું હોય છે, તે તો ભોગવવું જ પડે છે. તમે ભક્તિ કરો. અમે પરમાત્મા પ્રાપ્તિ માટે લાગ્યા રહ્યા. બાપુજીના સમજાવ્યા બાદ અમે પરમાત્મા પ્રાપ્તિ માટે પૂરી શ્રદ્ધાથી લાગી

ગયા તથા મેં (અસંતદાસ) સૌથી પહેલાં શ્રી આશારામબાપુ આશ્રમ દિલ્હીમાં ૪૦ દિવસનું અનુષ્ઠાન મહંત નરેન્દ્ર બ્રહ્મચારીની સલાહથી કર્યું. ત્યારબાદ ૪૦ દિવસના છ અનુષ્ઠાન આશારામ બાપુ આશ્રમ પંચેડ રતલામ, મધ્યપ્રદેશમાં મહંત કાકાજીની દેખરેખ હેઠળ કર્યાં. ત્યારબાદ બે અનુષ્ઠાન આશારામ આશ્રમ સાબરમતી, અમદાવાદ, ગુજરાતના મૌન મંદિરમાં કર્યાં. જ્યાં શ્રી આશારામ બાપુની સાથે સારી રીતે વાત કરવાનો મોકો મળ્યો. ત્યારે મેં બાપુજીને પૂછ્યું કે, બાપુજી જે પરમાત્માને પામવા માટે હું તથા આખો ભક્ત સમાજ લાગ્યો છે, તે પરમાત્મા કોણ છે ? કેવો છે ? તથા ક્યાં રહે છે ? જણાવવાની કૃપા કરો. આ સાંભળીને બાપુજીએ કહ્યું કે તમે લાગી રહો બધો ખ્યાલ આવી જશે અને બતાવ્યું કે ગીતાજીના એક અધ્યાયનો પાઠ દરરોજ કરવો અને ક્યારેય મારા દર્શનની ઈચ્છા થાય તો એક ક્રિયા બતાવું છું કે ત્રણ દિવસ સુધી એક રૂમમાં બંધ રહેવું અને રૂમમાં બંધ થતાં પહેલાં દિવસે ખાવાપીવાનું છોડી દેવું જેથી સાંજ સુધી સંડાસ-બાથરૂમથી નિવૃત્તિ થઈ જાય. તેના ત્રણ દિવસ સુધી કંઈ જ ખાવાપીવાનું નથી તથા બહાર નીકળવાનું નથી. રૂમમાં રહો, બ્રાટક કરો. ઘેર જઈને મેં આ ત્રણ વખત કર્યું, પરંતુ બાપુના દર્શન થયા નહીં. અનુષ્ઠાનના સમયે જીવન-મૃત્યુથી ઝગ્ગુમીને બીમારીનો સામનો કરવો પડ્યો. પરંતુ તેમ છતાં પરમાત્મા મેળવવા માટે પ્રયત્નશીલ રહ્યો. સપ્ટેમ્બર ૨૦૦૦માં સંત રામપાલજી મહારાજનો સત્સંગ કાઠમંડી રોહતકમાં સાંભળ્યો. જેમને તત્ત્વજ્ઞાનના આધારે ગીતાજીને સમજાવી તેના પછી ગીતાજીનો પાઠ કરવાથી મનમાં થયું કે ગીતાજીમાં ભગવાન શું કહે છે? અને બાપુજી શું બતાવે છે? શું અરેખર અમે ભગવાનના વિરુદ્ધ તો સાધના નથી કરી રહ્યા ને? સંત રામપાલજીએ જ્યારે ગીતાજીનો અનુવાદ સમજાવ્યો ત્યારે અંતરાત્મા રડી પડ્યો અને બાપુજીને મળીને આ બધી શંકાઓ પૂછવાની ઈચ્છા થઈ. હું બાપુજીની પાસે ગીતા લઈને ગયો તથા ગીતાજીને બતાવીને બધી શંકાઓ પૂછી, પરંતુ બાપુજીએ કોઈ પણ શંકાનું સમાધાન કર્યું નહીં. મેં બાપુજીને કહ્યું કે બાપુજી જ્યારે તમને પરમાત્મા વિષે ખબર નથી તો તમે ભક્તસમાજને તમારી પાસે કેમ ઉલગાવી (ફસાવી) ને રહ્યા છો, ત્યારે બાપુજીએ મારી સામે ગુસ્સાથી જોયું અને બોલ્યા તું શું જાણે છે ભક્તિ વિશે ? હું ઉઠીને રડતો-રડતો ઘરે આવી ગયો.

પરમાત્માની પ્રાપ્તિ ન થવાથી, મુશ્કેલીથી ભરેલું જીવન જોઈને અને હઠરૂપી અનુષ્ઠાન તથા વ્રતો કરીને શરીર ખાસું એવું નબળું પડી ગયું હતું અને મૃત્યુ નજીક દેખાવા લાગ્યું. પછી તો અન્ય સંતો (રાધાસ્વામી પંથ, ધન-ધન સત્ગુરુ, શ્રી સતપાલજી મહારાજ, શ્રી બાલયોગેશ્વરજી મહારાજ, દિવ્ય જ્યોતિ, બ્રહ્માકુમારી, નિરંકારી મિશન, જય ગુરુદેવ મથુરાવાળા વગેરે) પાસે ભટક્યો, પરંતુ જે સચોટ જ્ઞાન સંત રામપાલજી મહારાજે બતાવ્યું તે ઉપરોક્ત કોઈ પણ સંત તથા પંથની પાસે નથી. હું

પશ્ચાતાપ કરવા લાગ્યો કે આ સમયે ખરેખર પૃથ્વી પર કોઈ પણ સંત એવા નથી કે જેને પરમાત્માની પ્રાપ્તિ થઈ હોય અને જે એ બતાવી શકે કે તે પરમાત્મા કોણ છે ? કેવા છે ? અને ક્યાં રહે છે ? એવો વિચાર આવતાં હું ઘુસકે-ઘુસકે રડવા માંડ્યો, સંતો પરથી મારો વિશ્વાસ ઉઠી ગયો. મનમાં થયું કે જ્યારે શ્રી આસારામજી જેવા સુપ્રસિદ્ધ સંત જ શાસ્ત્રવિદિનો ત્યાગ કરીને મન મુજબની મનમુખી ભક્તિ કરે છે અને કરાવે છે તો ક્યા સંત પર વિશ્વાસ રાખી શકાય ? સંતરામપાલજી જ્ઞાન તો શ્રેષ્ઠ બતાવી રહ્યા છે પરંતુ તેમની પાસે જનસમુદાય તો છે જ નહીં. તો એ પૂર્ણ સંત કઈ રીતે હોઈ શકે છે ? આવી શંકા મારા મનમાં આવી. થોડા દિવસ પછી સંત રામપાલજી મહારાજનો એક શિષ્ય અમારા ગામનો મળ્યો તથા મારી વાત સાંભળી મને પરમાત્મા સ્વરૂપ પૂર્ણસંત રામપાલજી મહારાજના સત્સંગમાં ફરીથી લઈ જઈને બેસાડી દીધો. મેં એક કલાક સત્સંગ સાંભળ્યો અને સત્સંગ પછી રડતો રડતો હું મહારાજને મળ્યો. મહારાજજીએ મને છાતીએ ચાંપીને કહ્યું કે તમે જે સંત પાસે જાઓ છો તે શાસ્ત્રવિદિ ત્યાગીને મનમુજબનું આચરણ કરી અને કરાવી રહ્યા છે. જાણે કે પહેલાંથી જ બધું બાબત હોય, કે મને શું જોઈએ છે? અને મારી શંકાઓનું સમાધાન સંત રામપાલજી મહારાજે પોતાના ચરણોમાં બેસાડીને આ પ્રમાણે કર્યું.

તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજે બતાવ્યું કે પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય ૯ મંત્ર ૨૫માં પિતૃપૂજા એટલે કે શ્રાદ્ધ કાઢવાનો નિષેધ છે. અન્ય દેવી-દેવતાઓની પૂજા કરવાવાળાને મંદબુદ્ધિના કહ્યા છે. (ગીતા અધ્યાય ૭ મંત્ર ૧૨ થી ૧૫ તથા ૨૦ થી ૨૩ સુધી) પરંતુ શ્રી આસારામજી “શ્રાદ્ધ મહિમા” નામના પુસ્તકમાં શ્રાદ્ધ નીકાળવા (કાઢવા)ની શ્રેષ્ઠ વિદિ બતાવે છે. સંતશ્રી આશારામજીએ સાબરમતી અમદાવાદ આશ્રમમાં પ્રકાશિત પત્રિકા ‘શ્રદ્ધિ પ્રસાદ’ અંક ૧૩૫ માર્ચ ૨૦૦૪માં લખ્યું છે કે ભૂત પૂજવાવાળા, પિતૃઓ પૂજવાવાળા તથા અન્ય દેવી-દેવતાઓ પૂજવાવાળા શું બનશે? આગલા અંકમાં વાંચો... આગલા અંક પત્રિકા શ્રદ્ધિ પ્રસાદ અંક ૧૩૬ એપ્રિલ ૨૦૦૪ના પાના નં. ૧૯માં લખ્યું હતું કે ભૂત પૂજવાવાળા ભૂત લોકને પ્રાપ્ત થશે, પિતૃ પૂજવાવાળા પિતૃ લોકને પ્રાપ્ત થશે તથા શ્રી કૃષ્ણને પૂજવાવાળા શ્રી કૃષ્ણજીના “વૈકુંઠ” લોકને પ્રાપ્ત થશે.

વિચારો : શ્રી આશારામજી દ્વારા પ્રકાશિત “શ્રાદ્ધ મહિમા” નામના પુસ્તકમાં પિતૃપૂજાની સારી વિદિ પણ લખી છે.

કૃપા કરી વિચારો : કોઈ વ્યક્તિ એ પણ કહી રહ્યો હોય છે કે કૂવામાં પડવાથી મરી જવાય છે. પછી પોતે જ કૂવામાં પડવાની સલાહ પણ આપી રહ્યા છે તથા કહી રહ્યો છે કે હું કૂવામાં પડવાની સારી વિદિ બતાવું છું કે બંને પગ ઉઠાવીને એકદમ છલાંગ લગાવો, આ કૂવામાં પડીને મરવાની શ્રેષ્ઠ વિદિ છે. જે આવું નથી કરતા તે પણ દોષી છે.

શું તે વ્યક્તિ પ્રમાણિક છે? આ ભૂમિકા શ્રી આશારામજી સંત કરી રહ્યા છે કે એક તરફ તો કહે છે કે પિતૃ તથા ભૂત પૂજવાવાળા ભૂત તથા પિતૃ બનીને ભૂતલોક તથા પિતૃલોકમાં જશે. જ્યાં તે ભૂખ્યા-તરસ્યા રહે છે. પછી તેમને શ્રાદ્ધો દ્વારા તૃપ્ત કરાય છે. બીજો એક વિચારવા જેવો વિષય છે કે જ્યારે આપણાં માતાપિતા જીવતાં હતાં ત્યારે દરરોજ ઓછામાં ઓછું બે વખત ભોજન કરતા હતા. હવે મૃત્યુ પછી તેઓ શ્રી ગીતાજી વિરુદ્ધ સાધના (ખોટી સાધના) કરીને દુઃખદાયી ભૂત તથા પિતૃઓની પ્રાપ્ત કરી ચુક્યા છે. હવે એક દિવસના શ્રાદ્ધથી તેઓ કઈ રીતે તૃપ્ત થઈ શકે છે? ૩૬૪ દિવસ શું ખાશે? જેના માટે સંત તથા ગુરુજન દોષી છે, જે ભોળી-ભાળી (નિર્દોષ) આત્માઓને ગુમરાહ (ભટકાવ્યા) કરે છે. શાસ્ત્રજ્ઞાનથી અપરિચિત સંત જ અનેક જીવોને શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધના કરાવીને દુઃખદાયી યોનિઓમાં પહોંચાડે છે.

શ્રી આશારામજી શ્રી શિવજીની ઉપાસનાનો મંત્ર (ઓમ નમો શિવાય) તથા શ્રી વિષ્ણુજીનો મંત્ર (ઓમ નમો ભગવતે વાસુ દેવાય) બતાવે છે. એના સિવાયના હરિ ઓમ, ઓમ ગુરુ વગેરે નામોમાંથી કોઈ પણ મંત્ર પોતાની ઈચ્છા અનુસાર પસંદ કરવાનો કહે છે તથા સોહં ને બે ભાગ કરીને શ્વાસ દ્વારા સ્મરણ કરવાનો વગેરે મંત્ર આપે છે. જેનું કોઈ શાસ્ત્રમાં પણ પ્રમાણ નથી.

વિચારો : કોઈ પણ રોગી જેના પેટમાં દુઃખતું હોય, કોઈ વૈદ પાસે જઈ ઈલાજના માટે પ્રાર્થના કરે, વૈદ તેની આગળ છ ગોળીઓ મૂકી દે અને કહે તારી ઈચ્છાથી આમાંથી એક ગોળી ઉઠાવી લે.

શું આ વૈદ હોઈ શકે ?

પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય ૮ મંત્ર ૧૩માં કહ્યું છે કે :-

ૐ ઈતિ એકાક્ષરમ બ્રહ્મ, વ્યાહરન મામ્ અનુસ્મરણ,
યઃ પ્રયાતિ ત્યજન દેહમ સઃ યાતિ પરમામ્ ગતિમ્ ॥ ૧૩ ॥

એનો શબ્દાર્થ છે કે ગીતા બોલવાવાળા બ્રહ્મ એટલે કે કાળ કહે છે કે (મામ્ બ્રહ્મ) મુજ બ્રહ્મનો તો (ઈતિ) આ એક (ઓમ એકાક્ષરમ) ઓમ એક અક્ષર છે (વ્યાહરન) ઉચ્ચારણ કરીને (અનુસ્મરણ) સ્મરણ કરવાનો (યઃ) જે સાધક (ત્યજન્ દેહમ) શરીરે ત્યાગે ત્યાં સુધી એટલે કે અંતિમ શ્વાસ સુધી (પ્રયાતિ) સ્મરણ સાધના કરે છે (સઃ) તે સાધક જ મારાવાળી (પરમામ્ ગતિમ્) પરમગતિને (યાતિ) પ્રાપ્ત થાય છે.

ભાવાર્થ એ છે કે શ્રી કૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતવત્ પ્રવેશીને બ્રહ્મ એટલે કે હજાર હાથવાળા જ્યોતિ નિરંજન કાળ કહે છે કે મુજ બ્રહ્મની સાધના કેવળ એક ઓમ (ૐ) નામની મૃત્યુ સુધી કરવાવાળા સાધકને મારાથી મળવાવાળા લાભ પ્રાપ્ત થાય છે. અન્ય કોઈ મંત્ર મારી ભક્તિનો નથી તથા પોતાની ગતિને ગીતા અધ્યાય ૭ ના મંત્ર ૧૮માં અનુતમામ્ એટલે કે અતિ

ખરાબ કહી છે. આનું જ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય ૯ના મંત્ર ૨૦ થી ૨૫ સુધીમાં કહ્યું છે કે જે ત્રણ વેદો (ઋગ્વેદ, યજુર્વેદ તથા સામવેદ)માં વર્ણવેલ વિધિ દ્વારા મારી સાધના કરે છે તથા અન્ય દેવતાઓની પૂજા કરે છે તેમનું જન્મ-મૃત્યુ તથા સ્વર્ગ-નરકમાં આવવું-જવું થયા કરે છે. તથા પિતૃ પૂજવાવાળા (શ્રાદ્ધ કરવાવાળા) પિતૃ બની પિતૃને પ્રાપ્ત થાય છે. ભૂતની પૂજા કરવાવાળા (તેરમું, સતરમું, વર્ષો અસ્થિઓ ઉઠાવી, ગંગામાં પધરાવવા, પિંડ ભરવું વગેરે ભૂતપૂજા છે.) ભૂત બનીને ભૂતલોકમાં ચાલ્યા જશે, પછી પૃથ્વી ઉપર ભટકતાં રહેશે. આ પૂજા અવિધિપૂર્વક અજ્ઞાનપૂર્વક મનમાન્યું આચરણ છે. એટલા માટે વ્યર્થ છે.

પ્રમાણ માટે જુઓ : ગીતા અધ્યાય ૧૬ મંત્ર ૨૩-૨૪

વિશેષ : અહીં ચોથા અર્થવેદનું વિવરણ એટલા માટે નથી કે એમાં પૂજાવિધિ ઓછી તથા સૃષ્ટિરચના વધારે છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૧૮ મંત્ર ૬૨માં કહ્યું છે કે તે પરમાત્માની શરણમાં જા, જેનાથી તારી પૂર્ણમુક્તિ થશે તથા પરમ શાંતિ શાશ્વત સ્થાનને એટલે કે સત્યલોકને પ્રાપ્ત થઈશ તથા ગીતા અધ્યાય ૧૫ મંત્ર ૪માં કહ્યું છે કે તત્ત્વદર્શી સંત મળે પછી તેમના દ્વારા ખતાવવામાં આવેલ એ શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના કરવી જોઈએ. પછી તે પરમપદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી જોઈએ, જ્યાં પહોંચી ગયા પછી સાધકનું ક્યારેય જન્મ-મૃત્યુ થતું નથી એટલે કે અનાદિ (હંમેશ માટે) મોક્ષ પ્રાપ્ત થાય છે (ગીતા બોલવાવાળા કાળ એટલે કે ક્ષરપુરુષ બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે) હું પણ તે જ આદિ પુરુષ પરમેશ્વરની શરણમાં છું.

સંત રામપાલ મહારાજજીએ કહ્યું કે અન્ય સર્વ સંત કહે છે કે પાપનો ભોગતો પ્રારબ્ધમાં લપ્ચો હોય છે તેથી જીવે ભોગવવો જ પડે છે. ભક્તિ કરતાં રહેવું જોઈએ, જેથી આવનાર બીજું જીવન સુખદાયક થઈ જશે.

કૃપા કરી વિચારો : કોઈના પગમાં કાંટો વાગ્યો હોય, જેના કારણે તેને ખૂબ પીડા થતી હોય. કાંટો કાઢવા માટે કોઈને પ્રાર્થના કરે તો જવાબ મળે કે કાંટો તો રહેવા દો, જૂતા (ચંપલ) પહેરી લ્યો. ભવિષ્યમાં કાંટો નહીં વાગે. શું તે વ્યક્તિ સારી સલાહ આપી રહ્યો છે? કારણ કે પગમાં કાંટો વાગે તો જૂતા પહેરી જ નથી શકાતા. પહેલા કાંટો કાઢી લ્યો, પછી કાંટો ન વાગે તે માટે જૂતા પહેરો, જેથી બીજી વાર કાંટો વાગે નહીં. ઠીક આ જ પ્રમાણે પૂર્ણપરમાત્મારૂપી પૂર્ણસંતની શરણમાં જવાથી પાપરૂપી કાંટાનું કષ્ટ સમાપ્ત થઈ જાય છે. પછી સાધક પૂર્ણબ્રહ્મની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધનારૂપી ચંપલ આ બીકથી પહેરશે કે ફરીથી પાપરૂપી કાંટો કષ્ટદાયક ન થઈ જાય.

બધા સંતોએ શ્રી પવિત્ર ગીતાના અનુવાદમાં અર્થોના અનર્થ કર્યા છે. ગીતા અધ્યાય ૭ના મંત્ર ૧૮ અને ૨૪માં ‘અનુતમામ્’નો અર્થ “અતિ ઉત્તમ” કર્યો છે. તથા ‘વ્રજ’નો અર્થ ‘આવ’ કર્યો છે. પરંતુ અનુતમનો અર્થ

અતિ નિમ્ન (ખરાબ) થાય છે તથા ‘દ્રવ્ય’નો અર્થ ‘જાવ’ થાય છે. તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી તથા જ્ઞાનવગરના ગુરુઓના કારણથી જ સર્વ ભક્તસમાજ શાસ્ત્રવિદિ રહિત સાધના કરીને મનુષ્ય જીવનને વ્યર્થ કરી રહ્યા છે. (પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૧૬ મંત્ર ૨૩-૨૪) સર્વ પવિત્ર ધર્મોની પવિત્ર આત્માઓ તત્ત્વજ્ઞાનથી અપરિચિત છે. જેના કારણે નકલી ગુરુઓ, સંતો, મહંતો તથા ઋષિઓનો દાવ લાગ્યો રહ્યો છે. જે સમયે પવિત્ર ભક્તસમાજ આધ્યાત્મિક તત્ત્વજ્ઞાનથી પરિચિત થઈ જશે, તે સમયે આ નકલી સંતો, ગુરુઓ તથા આચાર્યોને સંતાવવાનું સ્થાન નહિ મળે.

ઉપરના સત્યને નજરે જોઈને હું તથા અન્ય પરિવારના બધા સભ્યો સંત રામપાલજી મહારાજજીના ચરણોમાં લાગ્યા છીએ. હવે અમારા પૂરા કુટુંબમાં કોઈ બીમારી નથી, જે ભૂત ક્યારેક કુટુંબના કોઈ સભ્યને મારી નાખતાં હતાં, કોઈ ઢોરને મારી નાખતાં હતાં, કામઘંઘો નહતાં ચાલવા દેતાં, તે ઘરેથી જ નહિ પરંતુ ગામથી ભાગી પણ ગયાં છે તથા બીજા સગાઓના ઘેર ચાલી ગયાં છે, જે હજી પણ શ્રી આશારામજીના પૂજારી છે ત્યાં જઈને ભૂત કહે છે કે બસંત વગેરેના ઘરમાં તો પરમાત્માનો નિવાસ થઈ ગયો છે. એમને પરમાત્મા સ્વરૂપમાં પૂર્ણસંત મળી ગયા છે. અમે તેમની પાસે જઈ શકતાં નથી. સંત રામપાલજીના ઉપદેશ પછી અમે પૂરી રીતે સ્વસ્થ તથા સુખી જીવન જીવી રહ્યા છીએ. અમારા કુટુંબ અને કુટુંબીજનોમાંથી લગભગ ૨૦૦ સભ્યોએ સંત રામપાલજી મહારાજનો ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો છે. જે પહેલાં આશારામજી મહારાજના શિષ્ય હતા.

સંત રામપાલજીના દ્વારા બતાવેલા તત્ત્વજ્ઞાનને સમજીને લગભગ દસ હજાર (૧૦,૦૦૦) શ્રી આશારામજીના શિષ્ય શ્રી સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજની શરણમાં આવી ગયા છે. તે પણ મારી જેમ પશ્ચાતાપ કરી રહ્યા છે. મારી ભક્ત સમાજને પ્રાર્થના છે કે જેમને પણ પરમાત્મા મેળવવાની તડપ છે, શોધી રહ્યા છે, એમને પ્રાર્થના છે કે તે પરમાત્માસ્વરૂપ પૂર્ણસંત રામપાલજી મહારાજના ચરણોમાં આવીને પોતાના જીવનને સુખી બનાવે તથા પરમાત્માને પ્રાપ્ત કરે.

ભક્ત બસંતદાસ

ફોન : 09812151088

અદ્ભુત કારિશ્મા

પૂજનીય ગુરુદેવજી દંડવત્ પ્રણામ,

હું મારા પરિવારની ખુશી આદરપૂર્વક જણાવું છે કે જાન્યુઆરી ૨૦૦૦ના પ્રારંભમાં આપનું પ્રવચન/સત્સંગ તાજપુર ગામ દિલ્લીમાં શ્રી મુરારીભક્તના નિવાસસ્થાનમાં ચાલી રહ્યું હતું ત્યારે બીજા ભક્તની પુત્રીએ મારી પત્ની શ્રીમતિ બિમલાદેવી (છાવલા)ને કહ્યું કે કાકી પડોશના ગામમાં જે સત્સંગ ચાલી રહ્યો છે. જો આપ તે મહારાજનું નામ લઈ લો તો તમારો અસાધ્ય

રોગ (રીટના હાડકાંની વચ્ચે એક ઈંચની જગ્યા) દૂર થઈ શકે છે તો મારી પત્નીએ એ છોકરીને કહ્યું કે ઓલ ઈન્ડિયા મેડિકલ ઈન્સ્ટિટ્યુટ ઓફ રિસર્ચ સેન્ટર ઓફ સાયન્સ, દિલ્હીમાં અઠી વર્ષનો ઈલાજ ચાલીને અસફળ રહ્યો હોય, એ નામમાં અથવા શબ્દમાં કઈ શક્તિ છે જે મારો અસાધ્ય રોગ ઠીક થઈ જશે? ઘણા વખત સુધી બંનેની ચર્ચા ચાલતી રહી, અંતમાં સત્સંગમાં જવાનો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો. પરમ પૂજ્ય સંત રામપાલજી મહારાજના પ્રવચન/અમૃતવાણી સાંભળીને અઘૂરી છૂટી ગયેલી ભક્તિના તાર ફરીથી બંદી છોડથી જોડાઈ ગયા અને અઠી વર્ષના ઈલાજથી જે ફાયદો થયો ન હતો, તે કેવળ નામસ્મરણથી પાંચ દિવસની અંદર અસાધ્ય રોગ ઠીક થઈ ગયો. એના પહેલાં ડૉક્ટરોએ એમને બેસવા તથા ઊઠવાની સખત મનાઈ કરી હતી. જે આજે પણ ટ્રીટમેન્ટ સ્લીપ પર લખ્યું છે તથા તે એક ઈંચની જગ્યાવાળો એક્સ રે હજી પણ છે. સૌથી વધુ સમસ્યા તો મારી પત્નીને એ હતી કે કુદરતી હાજતે જતી વખતે બેસવામાં અને હાથ ધોવામાં અસહ્ય પીડાને લીધે પંદર-વીસ મિનિટ રડવું પડતું હતું. પરંતુ પરમ પૂજ્યશ્રી સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના આશીર્વાદથી ૫૦ કિલો વજન પોતાની જાતે ઊઠાવી શકે છે. અને પૂર્ણ સ્વસ્થ છે. મારી સર્વ પાઠકોથી પ્રાર્થના છે કે પરમેશ્વરતુલ્ય સંત રામપાલજી મહારાજ જે કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર)જીના પૂર્ણ કૃપા પાત્ર છે. તેમનાથી જલદીથી જલદી મફત નામ પ્રાપ્ત કરીને સહપરિવાર કલ્યાણ કરાવો તથા પૂર્ણમોક્ષ તથા સત્લોક (શાશ્વતમ્ સ્થાનમ્) પ્રાપ્ત કરો.

આપનો સેવક ભક્ત નથુરામ
ગામ-છાવલા, દિલ્હી ફોન : ૨૦૯૧૩૯૩૬

“અનહોની કરી પરમેશ્વરે”

હું ભક્ત સુરેન્દ્રદાસ ગામ ગાંધરા તા. સાંપલા જિલ્લા-રોહતકનો નિવાસી છું. મારી ઉંમર ૩૧ વર્ષ છે. તથા બાળપણથી જ પરમાત્માની શોધમાં લાગ્યો હતો તથા મનમુખી પૂજા (મંદિરોમાં જવું, વ્રત કરવું, શ્રાદ્ધ કાઢવું) વગેરે પણ કરતો હતો. પરંતુ શારીરિક તથા માનસિક અશાંતિ જ રહેતી. પરંતુ પરમાત્મામાં શ્રદ્ધા તથા પરમાત્માને મેળવવાની ઈચ્છા તીવ્ર હતી. આ જ ઈચ્છા મને ૧૯૯૫માં સંત આસારામજી બાપુની પાસે લઈ ગઈ. મેં ઉપદેશ લીધો અને બાપુજીએ બતાવેલા ભક્તિમાર્ગમાં ખૂબ સાધના કરી પરંતુ ન તો શારીરિક કષ્ટ દૂર થયું, ન તો આધ્યાત્મિક ઉપલબ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ. પરંતુ કષ્ટ વધતું ગયું. આસારામ બાપુએ બતાવેલા માર્ગ અનુસાર સાધના કરતો હતો. જેમ કે ૨૫૦ ગ્રામ દૂધ સવારે પીતો અને ૨૫૦ ગ્રામ દૂધ સાંજે પીતો હતો. અને મારા મંત્રમાં જેટલા અક્ષર હતા તેટલા લાખ મંત્ર જાપ કરતો અને સમાધિ લગાવતો. ચાલીસ દિવસની આ ક્રિયા હતી. જો કે તે અનુષ્ઠાન હોય છે. એવાં-એવાં મેં ચવુંદ અનુષ્ઠાન કર્યાં.

એકવાર મેં બાપુજીના સત્સંગમાં સાંભળ્યું કે સાત દિવસ સુધી નિરાહાર (અન્ન વિના) રહીને મંત્રજાપ કરવા સમાધિ લગાવવી તથા પ્રાણાયામ કરવાથી ઈશ્વરની પ્રાપ્તિ કરી શકાય છે. પછી તો મેં આ વચનોને સત્ય માનીને એવું જ કર્યું. પરંતુ પરમાત્માની પ્રાપ્તિની જગ્યાએ ભૂખ્યા રહેવાથી મૃત્યુની નજીક પહોંચી ગયો તથા પ્રાણાયામ કરવાથી મગજનું સંતુલન બગડી ગયું તથા હું પાગલ જેવો થઈ ગયો.

આ સમયમાં જ મારા ઉપર સત્ગુરુ પૂર્ણસંત રામપાલજી મહારાજની કૃપાદૃષ્ટિ થઈ તથા મને સપ્ટેમ્બર ૨૦૦૨માં પૂજ્ય ગુરુદેવ સંત રામપાલજી મહારાજથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત થયો, ઉપદેશ મેળવીને મને એવું લાગ્યું કે કોઈએ દિવામાં ઘી નાખી દીધું હોય તથા મારું જીવન શાંત વ્યવસ્થિત રહેવા લાગ્યું.

પૂર્ણસંત પાપકર્મોને સમાપ્ત કરી શકે છે તેની સાબિતી મારા જીવનમાં ત્યારે સ્પષ્ટરૂપે પ્રમાણિત થઈ, જ્યારે હું ૨૦૦૪ના મે મહિનામાં ઔરંગાબાદ મહારાષ્ટ્રમાં સંત રામપાલજી મહારાજના સત્સંગ માટે તંબુ (ટૅંટ) બાંધવાની સેવા કરી રહ્યો હતો ત્યારે ૨૫ ફૂટ ઉપરથી પથરિલી જમીન પર પડ્યો. અહીં કાળને કંઈક બીજું જ મંજૂર હતું. મારી રીટ (કમર)નું હાડકું તૂટી ગયું. મારા શરીરનો નીચેનો ભાગ એકદમ શૂન્ય (લકવાગ્રસ્ત જેવો થઈ ગયો) ત્યારે મેં સત્ગુરુ દેવજી સંત રામપાલજી મહારાજને યાદ કર્યા. મારા ગુરુદેવની દયાથી તે જ સમયે મારા બંને પગ કામ કરવા લાગ્યા.

ગરીબ, કાલ ડરૈ કરતાર સે જૈ જૈ જગદીશ.

જૈરા જૈરી ઝાડતી, પગ રજ ડારૈ શીશ.

તેના પછી મને ઔરંગાબાદના ખાનગી દવાખાને (પટવર્ધન હોસ્પિટલમાં) લઈ ગયા. ત્યાં ડૉ. ડી. જી. પટવર્ધને મારા શરીરની તપાસ કરી તથા કમર (રીટ)ના હાડકાંનો એક્સરે કર્યો. રિપોર્ટથી ખબર પડી કે કમરનું (રીટ)નું હાડકું તૂટી ગયું છે. રિપોર્ટ જોઈને ડૉ. ખૂબ આશ્ચર્યથી કહેવા લાગ્યા કે તમારી રીટનું (કમરનું) હાડકું તૂટી ગયું છે અને તેનો એક ટુકડો તૂટી અલગ થઈ ગયો છે. ડૉ. વારંવાર મારા પગને હાથ વડે તપાસીને કહેતા આપની ઉપર પરમાત્માની વિશેષ કૃપા છે. જેથી આપના પગ ઠીક કામ કરી રહ્યા છે. કારણ કે આ રિપોર્ટ અનુસાર તમને નીચેના ભાગે લકવો પડી જવો જોઈએ. તે હોસ્પિટલમાં હું ત્રણ દિવસ દાખલ રહ્યો. ત્યારબાદ હું રજા લઈને પાછો હરિયાણા આવી ગયો. ત્યાં રોહતકમાં મેં મારો ઈલાજ હાડકાંના સુપ્રસિદ્ધ ડૉ. ચઙ્ગા પાસે કરાવ્યો. ડૉ. ચઙ્ગા મારો રિપોર્ટ જોઈને નવાઈ પામ્યા. તેમણે કહ્યું કે તમે ચાલી કેવી રીતે શકો છો ? આપના રિપોર્ટ અનુસાર અર્ધગ (લકવો) ચોક્કસ થઈ જાય. ડૉ. ચઙ્ગાએ ફરીથી રંગીન એક્સરે કરાવ્યો તથા કહ્યું કે આનો ઈલાજ સંભવ નથી તથા ઓપરેશનથી જે સ્થિતિમાં છે તેવી જ રીતે રાખી શકાય. જેથી આગળ

હાડકું વધારે ન તૂટે. તેણે હાડકાંઓને તાકાત આપવા માટે ઈંજેક્શન આપવાનું શરૂ કર્યું અને ત્રણ મહિનામાં પૂરા ઈંજેક્શન લાગી ગયા. પછી તેમણે કહ્યું ઓપરેશન કરાવું પડશે. નહીં તો બાકી રહેલું હાડકું તૂટી જશે તથા કહ્યું કે ઓપરેશનો ખર્ચ બે લાખ રૂપિયા આવશે. પછી તેજ સમયે ડૉક્ટરે કહ્યું કે રિપોર્ટના અનુસાર ત્રણ મહિનાની અંદર તમારું મૃત્યુ થશે, આજે પણ તમે પરમાત્માની કૃપાથી જીવિત છો. ઓપરેશનનો ખર્ચ ૨ લાખ રૂપિયા ખર્ચવા હું અસમર્થ હોવાથી બીજા ડૉક્ટર પાસે ઈલાજ કરાવવા ગયો. તે પણ રિપોર્ટ જોઈને આશ્ચર્યમાં પડી ગયા અને કહ્યું કે બે ઓપરેશનનું મોડું થશે તો હાડકું વધારે તૂટી શકે છે. એમને મને કહ્યું કે રિપોર્ટ અનુસાર આપને અર્ધગ હોવું જોઈએ. આપ ચાલી કેવી રીતે શકો છો ?

છેવટે હારીને મેં સંતરામપાલજી મહારાજના ચરણોમાં જઈને પ્રાર્થના કરી. ત્યારે મારા પૂજ્ય ગુરુદેવે મારી ઉપર દયા કરી. અને માથા ઉપર હાથ રાખીને કહ્યું, ‘બેટા આપ બિલકુલ ઠીક થઈ જશો, અગર આજે પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીના શરણમાં ન હોત તો કષ્ટ વેઠીને મરવાનું નક્કી હતું, આપનું આયુષ્ય શેષ બચ્યું ન હતું. તમે એકવાર ફરીથી ડૉક્ટરને બતાવી દો.’ મેં ગુરુજીના આદેશ અનુસાર ફરીથી ડૉક્ટરને બતાવ્યું. જેને મારો એકસરે કાઢ્યો અને એકસરે જોઈને ડૉક્ટર આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયા અને બોલ્યા ‘જે હાડકું તૂટીને અલગ થઈ ગયું હતું, તે એની જાતે ઉપરની તરફ આગળ વધીને કેવી રીતે સંઘાઈ ગયું ? ડૉક્ટરજીએ કહ્યું કે આ હાડકાની એવી સ્થિતિ હતી કે જેમ કોઈ ગાડી વધારે ઢાળવાળા રસ્તા ઉપર ઢાળ ચઢી રહી હોય. તેના એન્જિનમાં કોઈ ખરાબી થાય, તે ઢાળમાં પાછી જ આવી શકે છે અથવા પહેલા ગીયરમાં નાંખીને ટાયરની પાછળ પથ્થર મૂકીને ત્યાં રોકી શકાય છે, આગળની તરફ નથી ચઢી શકતી. આપનું હાડકું કેવી રીતે ઉપરની તરફ વધીને સંઘાઈ ગયું તે ડૉક્ટરની ઇતિહાસની બહારની વાત છે. આથી મને આભાસ થયો કે કોઈ એવી શક્તિ છે જે અસંભવને સંભવ કરી શકે છે. આ તો ઓપરેશનથી પણ નથી થઈ શકતું. ઓપરેશન કરીને એમાં કોઈ પદાર્થ ખાલી જગ્યામાં ભરી શકાય છે. છતાં પણ તમે જ્યારે વજન ઉઠાવાનું કાર્ય કરો ત્યારે ફરીથી હાડકું તેની જગ્યાએથી ખસી જાય અને ખાટલા પર જીવનભર બેસી રહીને મરવું પડે. ડૉક્ટરની સમજમાં પણ આવતું ન હતું. મેં કહ્યું કે પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર સાહેબના સ્વરૂપે મારા પૂજ્ય ગુરુદેવ સંત રામપાલજી મહારાજે મારા પાપકર્મ કાપીને તથા મારા મૃત્યુને ટાળીને મને નવી જિંદગી આપી છે. પરમેશ્વર કબીર સાહેબની વાણી છે.

“જો મેરી ભક્તિ પીછોડી હોઈ, તો હમરા નામ ન લેવે કોઈ ।”

હવે, હું બિલકુલ સ્વસ્થ છું. તથા સત્ગુરુના ચરણોમાં આત્મકલ્યાણ હેતુ નિઃસ્વાર્થ સેવા કરી રહ્યો છું. ૫૦ કિ.ગ્રા. વજન પોતાની જાતે જ

ઉઠાવીને ચાલું છું, અમારા ગુરુદેવનો વાસ્તવિક ઉદ્દેશ તો ભક્તિ કરાવીને જીવને વિકાર રહિત બનાવીને પોતાના પરમધામ સતલોકમાં લઈ જવાનો છે, અહીંના તો નાનાં-મોટાં સુખ તો અમારા ગુરુદેવ તેમના ખજાનામાંથી આપી દે છે. જેથી જીવ ભક્તિ માર્ગમાં લાગી રહે. અંત: સર્વ સમાજને પ્રાર્થના છે કે અમારા ગુરુદેવનાં ચરણોમાં આવીને સત્યભક્તિ કરે તથા સાંસારિક સુખોની સાથે સાથે આત્મકલ્યાણમાર્ગ પણ પ્રાપ્ત કરે. સત્ સાહિબ !!!

વિશેષ : શ્રદ્ધવેદ મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૧૬૧ મંત્ર ૨ માં પૂર્ણપરમાત્મા કહે છે કે શાસ્ત્ર અનુસાર સાધના કરવાવાળા સાધક તું સંપૂર્ણ ભાવથી મારી શરણમાં આવી જા. અર્થાત શંકારહિત થઈને મારી ભક્તિ કર, હું તારા અસાધ્ય રોગોને પણ સમાપ્ત કરી દઈશ, અગર તારું આયુષ્ય વધુ નહિ હોય તો પણ તારા આયુષ્યના સ્વાસ વધારીને સો વર્ષ કરી દઈશ. ઉપરોક્ત કથા પ્રભુની સમર્થતા તથા સ્વયં સાધનાને પ્રમાણિત કરે છે. (પરમેશ્વર કર્વિદેવ શ્વાસ પણ વધારે છે અને જે ઇચ્છે તે કરે છે અને અશક્યને પણ શક્ય બનાવે છે)

ભક્ત સુરેન્દ્રદાસ

ફોન : 09992600826

“પ્રભુએ સાંભળ્યું ગરીબોનું”

હું કર્મવીર પુત્ર શ્રી ધાસીરામ પુત્ર શ્રી છોટુરામ. ગામ ભરાણ, જિલ્લો-રોહતકનો સ્થાયી નિવાસી છું. સૌથી પહેલાં મેં તથા મારા પૂરા પરિવારે સન ૧૯૮૬માં નિરંકારી બાબા હરદેવસિંહજી મહારાજનું નામ લીધું હતું. તે સમયે હું બહેનોને બંગડીઓ પહેરાવવાનું કાર્ય કરતો હતો. આર્થિક સ્થિતિ સારી હતી. ધીરે-ધીરે સ્થિતિ બગડતી ગઈ. ત્યારબાદ થોડા દિવસ પછી મારી પત્નીના શરીરમાં જુદી-જુદી બીમારીઓ ઘર કરતી ગઈ — (હરસ-મસા અને પિત્તની થૈલીમાં પથરી વગેરે). ડૉક્ટરે ઓપરેશનના લગભગ વીસ હજાર રૂપિયા બતાવ્યા. મારા જેવા દાસ પાસે વીસ હજાર દાણા પણ ન હતા તથા મને શ્વાસ (દમ) ચઢતો હતો. મારી પત્ની અને હું અનેક કષ્ટોને યાદ કરી દુ:ખી મનથી ચર્ચા કરતા એક રીક્ષામાં બેસીને બસસ્ટેશન તરફ જતા વાતો કરતા હતા કે, પૈસા તો નથી હવે ઓપરેશન કઈ રીતે થશે? આપણે તો મરી જઈશું. એ જ રિક્ષામાં એક બહેન બેઠા હતા. તેમણે અમારી બધી જ વાત પૂછી અને કહ્યું કે આપ કરોંથા જાવ. ત્યાં એક મહારાજ છે જે બીમારીઓની દવા મફત આપે છે. મારી પત્ની ભક્તમતિ મેવાદેવી ૨૭-૭-૨૦૦૩માં સત્લોક આશ્રમ કરોંથામાં ગઈ તથા બન્દીછોડ સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજને બધી બીમારી અને ઘરની હાલત બતાવી. સત્ગુરુ દેવે ખૂબ જ પ્રેમથી બધી જ વાત સાંભળી તથા કહ્યું કે બેટી, અહીં કોઈ દવા વગેરે નથી આપતા, પરંતુ આત્મકલ્યાણનો માર્ગ સમજાવાય છે તથા ભક્તિ કરવાની વિધિ પવિત્ર વેદો તથા પવિત્ર ગીતાજીના આધાર પર શાસ્ત્ર અનુસાર બતાવાય છે. પૂર્ણપરમાત્મા કબીર સાહેબજીની કૃપાથી

કેવળ મંત્ર જાપ કરવાથી જ સર્વ કષ્ટ દૂર થઈ જાય છે તથા મૂળ લાભ તો જન્મ-મૃત્યુથી પૂર્ણરૂપથી જીવનો છૂટકારો કરવાનો છે. સમાજ સુધાર તથા અન્ય સુખો એમ જ (ભક્તિ કરવાથી ફીમાં) સ્વયં થઈ જાય છે. રામનામની દવા આપીને પૂરા કુટુંબને કૃતાર્થ કર્યું. હવે અમે પ્રેમપૂર્વક વિદગી જીવી રહ્યા છીએ. સર્વ બીમારી કેવળ નામના સ્મરણથી જ તથા ગુરુદેવના આશીર્વાદ માત્રથી સમાપ્ત થઈ ગઈ. અમે બંદીછોડને પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે દાતા, જેવું સુખી જીવન અમને આપ્યું તેવું જ બધાને આપે.

ભક્ત કર્મવીર દાસપુત્રશ્રી ઘાસીરામ,
ગામ-ભરાણ, તા.-મહમ, જિ. રોહતક.

“ભગવાન હોય તો આવા”

હું ભક્ત મહાવીરસિંહ પુત્ર શ્રી કેહરસિંહ, ગામ ઢરાણા, જિલ્લો-ઝબજર (હરિયાણા)નો નિવાસી છું. પહેલા હું શિવ (ભગવાન)નો પાક્કો ભક્ત હતો. મને લીવર અને કીડનીમાં પરું થઈ ગયું હતું. મને મારો ભાઈ મહેન્દ્રસિંહ હોસ્પિટલમાં ઈલાજ કરવા લઈ ગયો. એના પહેલાં પણ ખૂબ પૈસા ખર્ચાઈ ગયા હતા. પરંતુ કોઈ આરામ થયો નહોતો. હોસ્પિટલની અંદર અલ્ટ્રા સાઉન્ડ કરાવ્યા પછી ત્રણ ઓપરેશન કરવાનું કહી દીધું. હું ગભરાઈ ગયો. મેં ઓપરેશન કરાવવાની ના પાડી. ખાવાનું પણ ખાધું નહોતું. વાત ખૂબ ગંભીર થઈ ગઈ હતી. મારા મોટાભાઈ મહેન્દ્રએ કહ્યું કે તમે સંત રામપાલજીથી ઉપદેશ લઈ લો, તે પૂર્ણપરમાત્માના અવતાર સમા છે. કબીર પરમેશ્વર પૂર્ણબ્રહ્મ છે. હું કહેતો હતો કે શિવજી ભગવાન સામે તારા કબીર જૂલાહા (ઘાણક)ની શી વિશાત છે? કબીર તો કવિ હતા. ભગવાન ના હોઈ શકે. મારા મોટાભાઈ મહેન્દ્રસિંહ પુત્ર શ્રી કેહરસિંહનો પરિવાર પણ બિલકુલ બરબાદ થઈ ગયો હતો, પરંતુ સંત રામપાલજી મહારાજના શરણમાં આવ્યા બાદ તેઓ પૂર્ણ સુખી છે. તેઓએ અગાઉ કરવામાં આવતી તમામ પૂજાઓનો ત્યાગ કરેલ છે છતાં સુખી છે. હું પણ માનતો હતો, પરંતુ હું ભગવાન શિવજીથી વધારે કોઈને પણ માનતો ન હતો. મારા મોટા ભાઈ મહેન્દ્ર મને કહેતાં હતા, મહાવીર આ ભૂલ તો બધાંથી થઈ છે. પૂર્ણબ્રહ્મ કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) છે. એમની શક્તિ સામે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મ તો ખૂબ નજીવી શક્તિ છે. જેવી રીતે દેશમાં પ્રધાનમંત્રી તથા રાષ્ટ્રપતિ સામે રાજ્યના પ્રાન્તના મંત્રીની શક્તિ હોય છે. એટલું અંતર પરમેશ્વર કબીરજી (રાષ્ટ્રપતિ યા પ્રધાનમંત્રી જાણો) તથા શિવજી (એક રાજ્યના વિભાગીય મંત્રી જાણો)ની શક્તિમાં છે. હવે તમે પોતે વિચાર કરો કે ક્યાં ઠાઠા (કવિદેવ/કબીર પરમેશ્વર) ક્યાં મ્યાંમ્યાં (ભગવાન શિવજી) એટલે કે સિંહની તુલનામાં બકરાની શું વિસાત ? સંત રામપાલજી મહારાજે સર્વ સદ્ગ્રંથોનું અધ્યયન કર્યું છે તથા ભક્તિ શક્તિથી તથા સ્વઅનુભવથી સત્ય મેળવ્યું છે. ત્યારે તેઓ જુનિયર એન્જિનિયરની

નોકરી છોડીને ભક્તિના માર્ગ ઉપર આવ્યા છે. આજે સર્વ સંતો, મહંતો તથા આચાર્યોને પાછળ છોડી દીધા છે. સર્વ પંથો તથા મહર્ષિ દયાનંદ જેવા આચાર્યોને પણ પાછળ છોડી દીધા છે. સમાચારપત્રોમાં પણ ખુલ્લેઆમ સૌને લલકાર્યા છે. કોઈ નથી બોલતું આર્યસમાજના કેટલાક નાદાનો (મૂર્ખાઓ)એ વિરોધ કર્યો હતો. તેમને પણ ચૂપ થવું પડ્યું. કારણ કે મહારાજ રામપાલજી પ્રમાણો સાથે (સદ્ગ્રંથોના આધારે પ્રમાણિત) જ વાત કરે છે. અન્ય બધા તો આધાર વિનાની દંતકથાઓને લઈને માર્ગદર્શન કરી રહ્યા છે. સત્યની સામે અસત્ય નથી ટકી શકતું.

મોટા ભાઈ મહેન્દ્રની વાત સાંભળીને લડવાનું મન થઈ જતું. પરંતુ તે મોટા હતા તેથી હું કશું ન બોલતો. જો કોઈ બીજો આવું કહે કે ક્યાં ઠાઠા (કબીર પરમેશ્વર) અને ક્યાં મ્યાં મ્યાં (ભગવાન શિવજી) તો હું (મહાવીર) અવશ્ય તેની સાથે ઝઘડો કરતો. પરંતુ હવે ખબર પડી કે સારયે જ કબીરજી પૂર્ણપરમેશ્વર છે. મરતો શું નથી કરતો? તે જ દિવસે મેં મારા ભાઈ મહેન્દ્રને કહ્યું કે મારી જાન બચાવી લો. મારા ભાઈ મહેન્દ્રએ કહ્યું કે કરોંયાં આશ્રમ ચાલ. તારી જાન બચી જશે. મને ઓપરેશન થિયેટરની ટ્રોલીમાં સુવડાવી દીધો હતો તથા ઓપરેશનના કપડાં પહેરાવી દીધા હતા. હું ઊઠીને મારા કપડા બદલીને ચાલવા માંડ્યો. મારા મોટા ભાઈને કહ્યું કે હું નામ લઈશ. અમે ગાડી કરીને હોસ્પિટલ રોહતકથી સીધા બંદી છોડ સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજની શરણમાં આવ્યા. ઉપદેશ લીધો. તે જ સમયે આશ્રમમાં મેં ભોજન લીધું. હું પછી હોસ્પિટલ ગયો અને શરીર તપાસ કરાવતા ડૉક્ટર નવાઈ પામ્યા. મને કોઈ તકલીફ ન હતી. હું બિલકુલ સ્વસ્થ થઈ ગયો. મારો આશ્રમમાં કોઈ ખર્ચ થયો નહિ. નામ તથા મંત્રજાપની પુસ્તિકા મફત મળી. મારા કુટુંબીજનો અન્ય દેવી-દેવતાઓની પૂજા કરતા હતા, પરંતુ ઉપદેશ લીધા પછી સર્વનો ત્યાગ કર્યા અને પહેલાથી વધારે સુખી અને સ્વસ્થ થઈ ગયા. બંદીછોડ પૂર્ણપરમાત્મા સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના દિવસ-રાત ગુણગાન કરીએ છીએ.

સંત રામપાલજી મહારાજનો મુખ્ય ઉદ્દેશ તો નામ આપીને ભક્તિ કરાવીને કાળની જાળમાંથી મુક્ત કરવાનો છે. સમાજસુધાર તથા અન્ય સુખ તો સ્વયં થઈ જાય છે. “સત સાહેબ”

ભક્ત મહાવીર

●
“લૂંટાયેલા, મરાયેલાઓને સહારો”

હું ભક્ત જીયારામ (રાજૂ) પુત્ર શ્રી ગણેશીરામ, ગામ-ઢરાણાનો નિવાસી છું. મને તથા મારી પત્નીને અસાધ્ય રોગ હતો. કોઈ ભૂત-પ્રેત કહેતા હતા.

નિદાન કરતાં ડૉક્ટરોએ ટી.બી. હોવાનું જણાવ્યું. અમે ડૉક્ટર પાસે સારવાર કરાવી અને દેવી-દેવતાઓની પૂજા જ પૂજા કરી અને યુ.પી.,

હરિયાણા, રાજસ્થાનમાં બાલાજી વગેરેમાં ઈલાજ કરાવવા ગયા, ખૂબ પૈસા ખર્ચ થયા. દસ-બાર વર્ષ સુધી એવી જ રીતે ભટકતા રહ્યા. અમે ઓછામાં ઓછા બે લાખ રૂપિયા ખર્ચ કર્યો. પરંતુ આરામ થયો નહીં. અમે ખૂબ કંટાળી ગયા. હું ખૂબ નિર્ધન હતો. ૫૦ રૂપિયા કમાતો અને ૧૦૦ રૂપિયા ખર્ચ થઈ જતા. કોઈ વખત આત્મહત્યાનું વિચાર્યું. હવન કરાવ્યો. હવન કરતી વખતે પંડિત પણ ડરી ગયો અને પંડિતે કહ્યું કે આની અંદર જિન્દ (જિન-પ્રેત) છે. ફરીથી હવન કરીશ અને ફરી બતાવીશ. ભક્ત મહેન્દ્ર પુત્ર શ્રી કેહરસિંહ (જે મારા ગામના છે) તેણે રામપાલજી મહારાજથી નામ લઈ રાખ્યું છે. તે મને ઘણીવાર કહેતો કે જિયારામ ગમે ત્યાં ફરી લે અને ઠગો પાસે જઈ લૂંટાઈ જા, પણ સંત રામપાલજી મહારાજ વિના કષ્ટ નિવારણ શક્ય નથી, ભક્ત મહેન્દ્ર કહેતા કે હું બધી જગ્યાએ ભટકીને તથા લૂંટાઈને સંત રામપાલજી મહારાજના આશીર્વાદથી એમના દ્વારા નામ લઈને ઠરીઠામ થયો છું. હું ભક્ત મહેન્દ્રને કહેતો હતો કે કરોંથાવાળો આશ્રમ તો હમણા બન્યો છે. હું તો ખૂબ મોટા-મોટા મંદિરોમાં જઈને આવ્યો છું. પરંતુ કંટાળીને ભક્ત મહેન્દ્રને મળ્યો. મેં ભક્ત મહેન્દ્ર સાથે બીજા જ દિવસે સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજ પાસેથી મફતમાં ઉપદેશ લીધો અને ઉપદેશ લીધા પછી અમે બિલકુલ સ્વસ્થ થઈ ગયા. અમે ૨૦૦૫ માં ઉપદેશ લીધો. હવે અમારો પૂરો પરિવાર સ્વસ્થ છે. અમે રાત-દિવસ પૂર્ણ પરમાત્મા બંદીછોડ સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના ગુણગાન ગાઈએ છીએ.

સંત રામપાલજી મહારાજનો મુખ્ય ઉદ્દેશ તો ઉપદેશ આપીને ભક્તિ કરાવવાનોને કાળની જાળમાંથી મુક્ત કરવાનો છે. સમાજસુધાર તથા અન્ય સુખ તો સ્વયં થઈ જાય છે. “સત સાહેબ”.

ભક્ત જિયારામ

“સંત હોય તો આવા”

હું શશીપ્રભા આચાર્ય (મિન્સિપાલ) રાજકીય વરિષ્ઠ માધ્યમિક વિદ્યાલય ડિગાના જિલ્લો-જીન્દમાં કાર્યરત છું. હું મારા ઘરમાં લડાઈ-ઝઘડાં, માનસિક તનાવને કારણે લગભગ ૩૫ વર્ષથી પરેશાન હતી, મારો પતિ મને મારતો હતો. મારો બધો જ પગાર લઈ લેતો હતો તથા જેટલું હેરાન કરાય તેટલું કરતો હતો. ૩૨ કિલ્લા (એકર) જમીનનો માલિક હોવા છતાં મને કૂતરાની જેમ રોટલી આપતો હતો. મેં મારા પરિવારજનોથી મદદ માંગી. કોઈએ કશું કર્યું નહીં. સંત બગડેલા કાર્યોને સારા કરી દે છે. આ વિચારથી મેં આનંદપુર (બીના) મધ્યપ્રદેશવાળા ગુરુને ગુરુ બનાવ્યા. પરંતુ ઘરમાં કલેશ-કંકાસ જેમના તેમ બની રહ્યા હતા. છોકરીઓને પરમાત્માની દયાથી મેં ભણાવી. પરંતુ લગ્ન થતા ન હતા. પિતાએ મૂરતિયો શોધવાનું બંધ કરી દીધું. બગડ (રાજસ્થાન), ઘોલી ધાર હિમાચલ પ્રદેશમાં ગઈ, પીર હકીમ, ગુરુદ્વારાનો સહારો લીધો, ઘરમાં જ્યારે એકલી હોઈ ત્યારે રડતી રહેતી કે

ઘરતી પર ભગવાન જ નથી. જુલ્મ સહન કરતા કરતા મારી હાલત પાગલ જેવી થઈ ગઈ.

પછી એક દિવસ આ દુઃખી આત્મા તે પરમાત્માના દરબાર સુધી પહોંચી, જે દુઃખનું નિવારણ કરે છે. મારા પડોશીના ઘરે પાઠ થયો. મારી પડોશન મને પ્રસાદ લેવા ઘરે બોલાવવા આવી. જ્યારે હું ત્યાં ગઈ ત્યારે વાતચીત થઈ. પાઠના વિષયમાં બતાવ્યું કે આ પાઠ પરમાત્માની સાચી વાણી છે, જેનાથી દુઃખ ઓછું થાય છે. પરંતુ આ પાઠ કેવળ સંત રામપાલજીની આજ્ઞા અનુસાર કરવાથી લાભ થાય છે. અન્ય કોઈથી પાઠ કરવાથી લાભ થતો નથી. જેવી રીતે રાજા પરિક્ષીતને કથા સંભળાવવાની હિંમત એ સમયે કોઈ પણ ઋષિની ન હતી. કારણ કે તે અનઅધિકારી હતા તથા સાતમા દિવસે જ પરિણામ મળવાનું હતું. એટલા માટે સ્વર્ગથી ઋષિ શુકદેવ આવ્યા, એમને રાજા પરિક્ષીતને શિષ્ય બનાવીને સાત દિવસનો પાઠ કર્યો. ત્યારે રાજા પરિક્ષીતને રાહત મળી. વર્તમાનમાં કોઈપણ વાસ્તવિક જ્ઞાનથી તથા સત્યથી પરિચિત નથી. એટલા માટે કોઈ પણ પાઠ કરી દે છે. જેથી સાધકને કોઈ લાભ થતો નથી. જે બહેન સાથે ચર્ચા થઈ તે સંત રામપાલજી મહારાજના વિચાર સાંભળતી હતી. અશિક્ષિત હોવા છતાં શાસ્ત્રોના ગૂઠ રહસ્ય સંતજીથી સાંભળ્યા મુજબ મને સંભળાવ્યા. હું મુખ્ય આચાર્ય (પ્રિન્સિપાલ) થઈને પણ આશ્ચર્યમાં હતી. એવું લાગ્યું કે પરમાત્મા મારો હાથ પકડવાના છે. બહેને બતાવ્યું કે ગુરુજી દુઃખોનું નિવારણ કરે છે. મેં પોતાની ઘરછા વ્યક્ત કરી કે મને તમે તમારા ગુરુજીના દર્શન કરાવી શકો છો. માલિકની દયાથી બીજા દિવસે હું ગુરુ રામપાલ મહારાજને સાધારણ ખુરશી પર બેઠેલા જોયા, હું નહોતી જાણતી કે સંત શું હોય છે ? એમનો મહિમા શું હોય છે ? જે જેટલા ઉંચા વિચારોના હોય છે તે એટલા જ સાધારણ હોય છે. અમારું સ્થાન તો ઘરતીથી પણ નીચે છે. આપણે પરમાત્માનો મહિમા શું સમજીએ. મારા ગુરુજીએ મારું દુઃખ સાંભળ્યું તથા કહ્યું કે તમે ઉપદેશ લઈ લો. બધું ઠીક થઈ જશે. બીજા દિવસે મને ઉપદેશ આપ્યો. એક મહિનાની અંદર-અંદર છોકરીના માટે સારું માંગુ આવ્યું અને પછી લગ્ન થયા. મને એવું લાગ્યું કે કંઈક અનહોની જેવું થઈ રહ્યું છે અને લગ્ન થયું. જે પતિ પોતાની ઠિકરીના લગ્ન માટે તો શું સંબંધ (સગાઈ) માટે પણ તૈયાર નહતા, તે આજે લગ્ન કરાવી રહ્યા હતા. પછી થોડા સમય પછી મારી મોટી બેબી (છોકરી) ના પેટમાં ગાંઠ થઈ ગઈ. પેટમાં બાળક હતું નહિ પરંતુ ચિંતા થવા માંડી. મેં મારી છોકરીને કહ્યું કે તે દેખ્યું કે જ્યારે આપણે સિનેમા (ફિલ્મ) જોઈએ છીએ ત્યારે સિનેમાના કોઈ પાત્રના ઓપરેશનનો પ્રસંગ આવે તો તે સમયે અન્ય પાત્રો એક તરફ પ્રાર્થના કરતા બતાવે છે અને બીજી તરફ વ્યક્તિનું ઓપરેશન ચાલે છે જે ઓપરેશન અંતે સફળ થઈ જાય છે. તે મારી વાત સાથે સહમત થઈ ગઈ. તથા હું તાજપુર (દિલ્હી) સત્ગુરુના સત્સંગમાં સેવા કરવા જતી

રહી. ત્યાંથી હું છોકરી પાસે હોસ્પિટલ ગઈ ઓપરેશન ઠીક થયું. જે શંકા કેન્સરની હતી તે પણ ઠીક થઈ. પછી છોકરી ગર્ભવતી થઈ. એટલામાં જ જમાઈની સાથે એક ટ્રેક્ટર મોટર સાયકલની દુર્ઘટનાના સમાચાર મળ્યા. મને તો મારા પૂજ્ય ગુરુદેવજી સિવાય કશો વિચાર ન આવ્યો, માલિકના જેટલા ગુણ ગાવું તેટલા થોડા છે. આ જીભથી ગુરુજીનો મહિમા લોકોને સંભળાવું તેટલું ઓછું છે? દોઢ મહિનાની અંદર જમાઈ ઠીક થઈને ઘરે આવી ગયા. દુનિયા શું સમજે કે મારી પ્રાર્થના પરમાત્મા સાંભળે છે.

જે દિવસથી મેં આ ઉપદેશ લીધો મેં નકલી સંતોના ફોટા આંગણમાં નાખીને રાખ કરી દીધા. તે જ દિવસથી મારા જીવનની ગાડી સારી દિશામાં ચાલી. ૨૩ સપ્ટેમ્બર ૨૦૦૩ના રોજ મેં જાગતી આંખે ૪-૫ વાગે એક ભયંકર આકૃતિ જોઈ. એટલે ભયંકર આકૃતિવાળી વ્યક્તિ હતી. જો નામ-ઉપદેશ ન લીધો હોત તો મારું દિલ ફાટી જાત. પરંતુ મને તે સમયે ભય ન લાગ્યો. પરંતુ એ વાતનો આભાસ થયો કે આ ચમદૂત છે. બીજા દિવસે મેં ગુરુજીને કહ્યું. તેમણે સ્પષ્ટ કર્યું કે તે દિવસે મારા શ્વાસની અંતિમ ક્ષણ હતી. હવે હું પરમાત્માસ્વરૂપ ગુરુજીની દયાથી જીવી રહી છું. એમની કૃપાથી નાની છોકરીના લગ્ન એક એન્જિનિયર છોકરા સાથે થયા. બે-ત્રણ વાર મારી નોકરી છૂટવાની આશંકા થઈ. પરંતુ મારા પરમાત્માએ મને સંભાળી, મને બે પદની બઢતી આપી. સંત રામપાલજી મહારાજ કહે છે રાજા પણ પ્રભુના બાળક છે. એમાં પણ પ્રભુની શક્તિ કામ કરે છે. પરમેશ્વર પોતાના સાધકના માટે રાજાને પ્રેરણા કરી સર્વ ફેરબદલી કરે છે. પરંતુ આ બધું પરમાત્મા કરાવે છે. કોઈ મારા ગુરુ રામપાલ મહારાજજીનો આશરો લઈને જુઓ, લેવાવાળાઓના એવી જ રીતે દુઃખ ઓછા થશે જેવા મારા થયા. પરમાત્મા સાથે જ બેસઠારાને સહારો આપે છે. આત્માનો પોકાર સાંભળે છે. મારી સાથે આ થોડાં વર્ષોમાં જે થયું તે કેવળ પરમાત્મા જ કરી શકે છે, મારા ગુરુજીની મહિમાના વર્ણન કરવા માટે મારી પાસે શબ્દ નથી. આ સ્વયં જ કબીર સાહેબના અવતાર છે. જે પરમાત્મા સાક્ષાત્ જોવા માગે છે તે કરોંથા આવવાનું ન ભૂલે. મારા જેવા તુચ્છ (નાના) જીવને તમે ઉગાર્યો? હું આપની કૃતજ્ઞ છું. કયા શબ્દોમાં તમારો મહિમા ગાઉં? આ શબ્દોને વાંચક પોતાના હૃદયમાં ઉતારે અને લાભ ઉઠાવે.

ખૂબ તુચ્છ પ્રાણી
ભક્તમતિ શશી

“પોતાના ભક્તને ધર્મરાજના દરબારમાંથી છોડાવ્યો”

હું ભક્ત ઓમપ્રકાશ સુપુત્ર શ્રી માતાદીન, નજફગઢ દિલ્હીનો નિવાસી છું. મને પરમપૂજ્ય સંત રામપાલજી મહારાજનું નામ લીધે દોઢ વર્ષ થયું. મારી નજફગઢમાં મીઠાઈની દુકાન છે. ૧૯ મે ૨૦૦૫માં રાત્રે ૯.૩૦ વાગે મને દુકાનમાં પેટમાં દર્દ થયું. દર્દને કારણે મારી હાલત બિલકુલ ખરાબ થઈ ગઈ. હું ગુરુજીનું નામ જપતો જપતો ઘેર પહોંચ્યો. ઘરમાં ઘૂસીને

ગુરુજીની તસ્વીર સામે દંડવત્ પ્રણામ કરીને ઉભો થઈને ખાટલા પર આડો પડ્યો. ખાટલામાં પડતાં જ બેભાન થઈ ગયો. મારી ચારે તરફ ચમના દૂત ચક્કર લગાવા માંડ્યા. મને ડરાવવા લાગ્યા. હું ડરનો માર્યો બેભાન થઈ ગયો. ત્યારે ચમદૂતોએ મારી ઉપર સફેદ ચાદર નાખી અને મને ઉઠાવીને ચમરાજના દરબારમાં લઈ ગયા. ચમરાજના દરબારમાં દેખ્યું તો ત્યાં લાઈન લાગી હતી. જ્યારે મારો નંબર આવ્યો. ત્યારે ચમરાજે કહ્યું કે આને તળાવમાં ફેંકી દો. મેં તળાવમાં જોયું તો મગરમચ્છોં હતાં. મગરમચ્છોંને દેખીને હું ડરી ગયો. ત્યારે મેં પરમ પૂજ્ય રામપાલજી મહારાજને યાદ કર્યા. તે સમયે ધર્મરાજના દૂત મને ફેંકવા તૈયાર થયા હતા. મેં ગુરુજીને અવાજ લગાવી “હે ગુરુજી બચાવો” ત્યારે મેં દેખ્યું કે મારા ગુરુજી કબીર સાહેબના રૂપમાં આવ્યા અને મને તળાવમાં પડતો બચાવી લીધો. ચમરાજે કબીર સાહેબજીનાં ચરણોમાં પડીને દંડવત્ પ્રણામ કર્યા. પછી ગુરુજી પોતાના અસલ સ્વરૂપમાં આવી ગયા અને મને કહેવા લાગ્યા હવે તું શા માટે ડરે છે, હવે હું તારી સાથે છું. ત્યારે મારો ડર દૂર થઈ ગયો. ધર્મરાજે ગુરુજીથી ચર્ચા કરી કે તમે આ જીવને વારંવાર કેમ બચાવો છો? આ તો મારું ભોજન છે. તમે પહેલા બે વખત આને મરતો બચાવ્યો છે. પહેલી વખત સ્કૂટર અને જીપની આમને-સામને ટક્કર થઈ ગઈ ત્યારે મને આંચ પણ આવી ન હતી. બીજી વાર મોટર સાઈકલ સ્લીપ થઈ હતી અને ચાલતી ટ્રકની નીચે આવી ગઈ હતી. ગુરુદેવજીએ મને એ ટ્રકની નીચેથી બચાવ્યો હતો.

ત્યારે ગુરુદેવે ધર્મરાજને કહ્યું કે આને પાછલા જન્મમાં મારી ભક્તિ કરી હતી, એટલા માટે મેં આને બચાવ્યો. પછી ધર્મરાજે કહ્યું આ વખતે તમે આને કેમ બચાવ્યો? જ્યારે કે મેં આનું નામ તોડાવી રાખ્યું હતું. ત્યારે ગુરુજીએ કહ્યું કે એનું નામ તમે તોડાવી દીધું છે, એણે પોતાની જાતે નથી તોડ્યું. એટલા માટે મેં બચાવ્યો, આ મારી ભક્તિ કરે છે. ત્યારે કાળે કહ્યું કે હું જોઉં છું તમે આને ક્યાં સુધી બચાવો છો. પછી ગુરુજીએ કહ્યું કે હું પળ-પળ એની સાથે છું, તમે આનું કંઈ નહીં બગાડી શકો.

પછી સત ગુરુદેવજીએ ધર્મરાજને કહ્યું કે હવે પછી આને કોઈ પ્રકારનું કષ્ટ પહોંચાડ્યું તો જેવી રીતે તું લોકોને દુઃખી કરે છે, તેથી વધારે ખરાબ હાલત તારી કરીશ.

ત્યાર બાદ સત્ ગુરુદેવજી મને ધર્મરાજના દરબારથી નીચે લઈને આવ્યા. અને મને કહ્યું કે તું જલદીથી જલદી તારા ઘરવાળાઓને બતાવી દે કે તું બિલકુલ ઠીક છે, અને મને ઘરે લઈ ચાલો. બે ડૉક્ટર તો ના કહી ચુક્યા છે કે આ અમારા હાથની વાત નથી. મારા ઘરવાળા મને હોસ્પિટલ લઈને જઈ રહ્યા હતા. મેં ઘરવાળાને કહ્યું મને જલદી જલદી ઘરે લઈ જાવ, હું બિલકુલ ઠીક છું. જે મારા સાથે હતા, તે એકદમ આશ્ચર્યમાં પડી ગયા કે આ તો મરી ગયો હતો. આને હોંશ કેવી રીતે આવી ગયા? આ કેવી રીતે સંભવ છે. આવી વાતો કેવી રીતે તે કરી રહ્યો છે? પછી મારા ઘરવાળા રસ્તામાંથી જ ઘર તરફ આવવા લાગ્યા તો મને સત્ગુરુદેવ કમળના

ફૂલ ઉપર બેઠેલા દેખાયા. કોઈવાર ગુરુજીના રૂપમાં તો કોઈવાર કબીર સાહેબના રૂપમાં દેખાઈ રહ્યા છે અને મારી તરફ હાથ હલાવતાં હલાવતાં જતા દેખાયા. હું જોર-જોરથી રડવા લાગ્યો કે મારા ગુરુજી ગયા, મારા ગુરુજી ગયા. મારા ઘરવાળા ગભરાઈ ગયા કે આ આવું કેમ કરે છે. ફરી હોસ્પિટલ તરફ જવા લાગ્યા. ત્યારે ગુરુજીએ હાંક પાડી કે ભક્ત તું આ શું કરી રહ્યો છે, મેં તને કહ્યું કે ઘરે જલ્દીથી જલ્દી જા. પછી મેં ઘરવાળાઓને કહ્યું કે હું બિલકુલ ઠીક છું, મને મારા ગુરુજી દેખાયા હતા. ત્યારે અમારા ઘરવાળા મને ઘરે લઈ ગયા અને ઘરવાળાઓ એકદમ આશ્ચર્યમાં પડી ગયા કે આ તો મરી ગયો હતો, આ જીવતો કેવી રીતે થઈ ગયો ? મેં મારા ઘરવાળાઓને મારી સાથે બનેલી ઘટના વિગતવાર સંભળાવી કે મારી સાથે આવું-આવું થયું અને મારા સત્ગુરુદેવજી મને ઘરે છોડીને જતા રહ્યા.

ભક્ત ઓમપ્રકાશદાસ RZ-15, B Block,

ગલી નં.૨, મકસૂદા બાદ કોલોની, નજફગઢ, નવી દિલ્હી.

ફોન : 09812166044

“પૂર્ણ પરમાત્મા સાધકને ભયંકર રોગમાંથી મુક્ત કરીને આયુ વધારી દે છે”

ભક્ત ડૉ. ઓમપ્રકાશ હુડા (C.M.O.) નું પ્રમાણ

પ્રમાણ ઋગ્વેદ મંડળ ૧૦ સુક્ત ૧૬૧ મંત્ર ૧, ૨ તથા પમાં જેમાં પરમેશ્વર કહે છે કે જો કોઈને પ્રત્યક્ષ અથવા ગુપ્ત ક્ષય રોગ, (તપેટિક) થયો હોય તેને પણ ઠીક કરે છે તથા જો કોઈ રોગી વ્યક્તિની પ્રાણશક્તિ ક્ષીણ થઈ હોય, જેનું આયુષ્ય શેષ ન રહ્યું હોય તો પણ તારા પ્રાણની રક્ષા કરું તથા તને સો વર્ષનું જીવન પ્રદાન કરું, સર્વ સુખ પ્રદાન કરું. મંત્ર પમાં કહ્યું છે કે હે પુનર્જીવન પ્રાપ્ત પ્રાણી ! તું સર્વ ભાવથી મારી શરણ ગ્રહણ કર. જો પાપકર્મ દંડથી તારી આંખો સમાપ્ત થવાની હોય તો હું તને પુનઃ આજીવન આંખો દાન કરી દઉં. તને રોગ મુક્ત કરીને સર્વ અંગ પ્રદાન કરું તથા તને પ્રાપ્ત થઈ એટલે કે મળું.

જમ જૈરા જસે ડરે, મિટેં કર્મ કે લેખ ।

અદલી અદલ કબીર હેં, કુલ કે સત્ગુરુ એક ॥

ઉપરોક્ત પંક્તિઓ મારા જીવનમાં પૂર્ણ રૂપથી સત્ય સાબિત થઈ છે.

હું ભક્ત ડૉ. ઓમપ્રકાશ (C.M.O., M.B.B.S., MS - Eye Specialist)

18A સરકુલર રોડ, રોહતકમાં રહું છું. મારો મોબાઈલ નં. : ૯૮૧૩૦૪૫૦૫૦ છે. મારો જન્મ ૧૨ એપ્રિલે ૧૯૫૩માં ગામ કિલોઈ જિલ્લા-રોહતકમાં થયો. મેં પાંચથી બારમા ધોરણ સુધીનું ભણતર D.A.V. કોલેજ અમૃતસરમાં કર્યું. અમૃતસરમાં મારા મોટા ભાઈ (પુસ્તકાલયમાં લાઇબ્રેરિયન તરીકે કાર્ય કરતા હતા). D.A.V. સ્કૂલમાં કાર્યરત હતા. ત્યાંના જાણકાર લોકો તેમને માસ્ટરજી તથા પ્યારથી મને છોટા માસ્ટરજી કહેતા હતા. જ્યારે હું

છક્કા ઘોરણમાં ભણતો હતો ત્યારે મને એક મહાત્માએ જે દુરગ્યાના મંદિર અમૃતસરના સેવક હતા તેમને મારી હસ્તરેખા દેખીને કહ્યું કે છોટે માસ્તર તમે ડૉક્ટર બનશો તથા તમારું આયુષ્ય કેવળ પચાસ વર્ષ છે. પછી તેમને બીક લાગી કે નાના બાળકને સચ્ચાઈ કહીને ભૂલ કરી. પરંતુ મેં મહાત્માની વાતોને એક બાળકની જેમ સાંભળી - નસાંભળી કરી. હું મોટો થઈને ડૉક્ટર બન્યો તથા મેં M.B.B.S. તથા MS (Eye specialist) પણ P.E.I MS રોહતકમાં કરી.

ઠીક, પચાસ વર્ષ પૂરાં થવાના હતા. ૧૦-૧૧ એપ્રિલ ૨૦૦૩ની રાતે ૧૨ વાગે સહપરિવાર રોહતકમાં જ હતો અને બંને હાથોમાં દર્દ તથા છાતીમાં ભારેપણું શરૂ થયું અને અમે ઉપચારના માટે PG. I. M.S. માં ગયા. આની પહેલા ન તો મને પ્લડમ્પ્રેશર, ન તો મને ડાયાબિટીસ હતો. હું નામ લીધા પહેલાં પરચીસ વર્ષથી ધૂમ્રપાન કરતો હતો.

ત્યાં નોકરીમાં હાજર રહેલા ડૉક્ટરને મેં મારો પરિચય આપ્યો કે H.C.M.S.I. (Group A) શ્રેણીમાં. હું S.M.O. ના પદ પર છું. પરિચય આપ્યા બાદ ડૉક્ટરે તુરંત જ બોડી ચેકઅપ કરીને પછી ઈલાજ શરૂ કર્યો તથા Intensive Care Unit માં મોકલી આપ્યા પહેલાં મને બધી ગતિવિધિ કર્યાની ખબર હતી. પરંતુ I.C.U. મોકલી આપ્યા પછી મને ખબર નથી કે આગળ શું થયું? લગભગ દોઢ બે કલાક પછી મને લાગ્યું કે મને કાળના દૂત ચારે તરફથી ઘેરીને ઉભા થઈ ગયા. મને કહી રહ્યા હતા કે ચાલો, તમારો સમય પૂરો થઈ ગયો છે. અમે તમને લેવા આવ્યા છીએ. હું તેમને કશું જ કહી શક્યો નહીં. ત્યારે જ પૂર્ણપરમેશ્વર કબીર સાહેબ મારા સત્ગુરુ તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજના રૂપમાં પલંગ પાસે પ્રકટ થયા. અને કાળના દૂતો જેમનો ચહેરો ડરાવનો હતો. મહારાજજીને દેખીને અદૃશ્ય થઈ ગયા. મારા સત્ગુરુદેવે મને આશીર્વાદ આપ્યા તથા કહ્યું કે કબીર પરમેશ્વરે તમારું આયુષ્ય પોતાની શક્તિથી વધારી આપ્યું છે. જેથી તમે તમારી ભક્તિ પૂરી કરી શકો અને સત્લોક જઈ શકો. મેં રડીને કહ્યું કે માલિક આપ સ્વયં પરમેશ્વર છો, તમે આ શરીરમાં ખુદને છુપાવી રાખ્યા છે. પરમેશ્વરની ભક્તિ તમે જ કરાવો છો. હું ભક્તિ કરવાવાળો કોણ છું? આ કહીને મારી આંખો ખૂલી ગઈ તથા મારી આંખોમાં આંસુઓ સિવાય કશું નહતું. ત્રણ દિવસ પછી જ્યારે આઈ.સી.યુ.માંથી મને મારા વોર્ડમાં લાવી રહ્યા હતા ત્યારે હું ઊઠીને ચાલતો હતો. ત્યારે એક ડૉક્ટર મારી પાસે દોડીને આવ્યા મને પકડી લીધો અને કહ્યું કે આ શું કરો છો? તમારે ચાલવાનું નથી, તમને હાર્ટએટેક આવ્યો છે.

સ્પેશ્યલ વોર્ડમાં લઈ ગયા પછી ડૉક્ટરે મને કહ્યું કે અમને નવાઈ લાગે છે. કે ૧૦-૧૧ તારીખની રાતે આપની E.C.G./B.P. વગેરે રિપોર્ટ બતાવી રહ્યા હતા કે આપ બચવાના નથી, પરંતુ સવારે તમારી E.C.G. વગેરે

ફરીથી સામાન્ય શરૂ થઈ ગઈ.

મેં ૨૫-૧૨-૧૯૯૯માં તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજથી નામદાન લીધું હતું. આની પહેલા હું બ્રહ્માકુમારી, જૈની, રાધાસ્વામીનો શિષ્ય હતો તથા D.A.V. નિશાળનો છાત્ર (વિદ્યાર્થી) હોવાથી આર્યસમાજની ઊંડી છાપ હતી. ગાયત્રી મંત્રનો જાપ લાખો વાર કર્યો હતો. ઘરમાં સેંકડો ફોટાઓ દેવી-દેવતાઓના હતા. નામદાન પછી બધા દેવી-દેવતાઓના ફોટા જળપ્રવાહમાં નાખી દીધા તથા બધા પ્રકારની ઉપાસના બંધ કરી દીધી. તથા સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજના આદેશ અનુસાર પૂર્ણપરમાત્મા કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)ની ભક્તિ શરૂ કરી દીધી. કારણ કે સત્ગુરુએ કહ્યું છે કે

“એકે સાર્થે સબ સર્થે, સબ સાર્થે સબ જાય ।

માલી સીચેં મૂલ કો, ફૂલે-ફૂલે અધાયે ॥”

એક કબીર પરમેશ્વરની ભક્તિમાં મગ્ન હોવાથી તે પણ કેવળ તત્ત્વદર્શી સંતથી નામ લીધા પછી લાભ એ થયો કે સંત રામપાલજી મહારાજે પોતાની શક્તિથી મારી ઉંમર વધારી દીધી. આ વાત મેં તથા મારા પરિવારના સભ્યોએ P.G.I.M.S. ના કાર્યરત ડૉક્ટર તથા બીજા સ્ટાફને બતાવી, પરંતુ તેમની સમજમાં ન આવ્યું કારણ કે આ વાતો તેને જ સમજમાં આવે છે જેની ચેનલ પરમેશ્વર ઓન કરે. અન્યથા બીજા કોઈને જ્ઞાન સમજ આવે તે સંભવ નથી.

મેં ૨૫-૧૨-૧૯૯૯માં તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજથી નામદાન લીધું ત્યારે મને ખબર ન હતી કે આ પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર સાહેબના જેમ ના તેમ અવતાર છે. પરંતુ આ ઉપરોક્ત ઘટના થઈ હતી ત્યારથી જ મને આ વિશ્વાસ થઈ ગયો કે

માંસા ઘટે ન તિલ બહે, વિધના લિખે જો લેખ ।

સાચા સત્ગુરુ મેંટ કર ઉપર મારેં મેખ ।

કબીર પરમેશ્વર સહશરીર સંત રામપાલજી મહારાજના રૂપમાં આવ્યા છે. જે સાચા સત્ગુરુ છે. અને વિદ્યાતા (ભાગ્ય)ના પાપકર્મો રૂપી લેખને ભૂસીને પોતાની શક્તિથી નવા લેખ લખી દે છે.

“ભક્તમતિ સુશીલાની આંખ ઠીક કરી”

આ જ પ્રમાણે મારી ધર્મપત્ની શ્રીમતી સુશીલા હુકાને ૬-૧૨-૨૦૦૪માં જમણી આંખે બે-બે વસ્તુઓ નજર આવવાની શરૂ થઈ હતી. P.G.I.M.S. રોહતકમાં બધા જ ટેસ્ટ MRI તથા MRI Angiography વગેરે કરાવ્યા તથા બધા જ મોટા ડૉક્ટરોને બતાવ્યું તથા ઈલાજ કરાવ્યો. પરંતુ કોઈ લાભ થયો નહીં. પ્રાઈવેટ ડૉક્ટર ઈશ્વરસિંહ વગેરેને બતાવ્યું પરંતુ કોઈ લાભ થયો નહીં. આ બધું અમે સત્ગુરુની આજ્ઞા લીધા પછી કર્યું હતું. પરંતુ જ્યારે દવાઓથી કોઈ લાભ થયો નહીં. અમે સત્ગુરુને પ્રાર્થના કરી કે પરમેશ્વર તમે આયુષ્ય સુધી વધારી આપો છો તો આપના માટે શું મુશ્કેલ છે? કૃપા કરીને આપ આપનાં બાળકો પર કૃપા કરો. સત્ગુરુદેવે

કૃપા કરી અને માથા ઉપર હાથ રાખ્યો કે જમણી આંખ બિલકુલ સીધી થઈ ગઈ અને બે-બે વસ્તુ નજર આવવાની બંધ થઈ ગઈ. જેવી પહેલા હતી તેવી બિલકુલ થઈ ગઈ. હવે, તેમને પૂર્ણપરમાત્મા પાપકર્મોને બાળીને નાશ કરવાવાળા ભગવાન નહિ કહીએ તો બીજું શું કહેશું? કૃપા કરીને વાંચવાવાળા સ્વયં વાંચીને વિચાર કરી નિર્ભય લે તથા જલદીથી પોતે પણ માન-અભિમાન અને શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધનાનો ત્યાગ કરીને સત્લોક આશ્રમ કર્તૈયામાં આવીને પરમ પૂજ્ય સત્ગુરુ રામપાલજી મહારાજથી નામ-ઉપદેશ લઈને આપનું તથા પોતાના પરિવારનું કલ્યાણ કરાવો. “સત સાહેબ”.

પ્રાર્થી ભક્ત ડૉ. ઓમપ્રકાશ હુકા

“ત્રણેય તાપને પૂર્ણપરમાત્મા જ સમાપ્ત કરી શકે છે”

ભક્ત રાજકુમાર ટાકા (Ex. Headmaster M.A., B.Ed.) નું પ્રમાણ હું રાજકુમાર ટાકા રિટાયર્ડ હેડ માસ્ટર દિલ્હી (M.A. Bed), ગામ સુંડાના જિલ્લા-રોહતક વર્તમાન સરનામું - આઝાદનગર, રોહતક (ફોન : ૦૧૨૬૨-૨૯૭૫૮૪)માં રહું છું. સન ૧૯૯૬માં મારી પત્ની અને બંને છોકરાઓને ભયંકર બીમારી હતી. આ બીમારીથી એટલા બધા કંટાળી ગયા કે બંને છોકરા કહેવા લાગ્યા કે નોકરી થતી નથી. કારણ કે આ બીમારીમાં ગળુ રુંધાવાથી શ્વાસ લેવાનું બંધ થઈ જતું હતું, ત્યારે ડૉક્ટર આવતાં અને ઊંઘનું ઈંજેક્શન લગાવી દેતા.

પરંતુ રાતની નોકરી હોય તો ક્યાં લઈ જઈએ, ખૂબ હેરાન થઈ જતાં ઓફિસર મને બોલાવી દેતા હું એમને બીમારી અંગે કહેતો ત્યારે કહેતા ઈલાજ કરાવડાવો, જ્યારે ઘરમાં હોય ત્યારે ડૉક્ટરને રાતમાં બે-બે વાર બોલાવવા પડતાં કારણ કે કોઈવાર ઘરના કોઈ સભ્યને તો વળી ક્યારેક કોઈને. અગર કોઈને પણ શક હોય તો ડબલ ફાટક પર ડૉ. સચદેવાની દુકાન છે. સચદેવા સાહેબને પૂછી લો કે માસ્તરજીના ઘરની શું હાલત થઈ રહી હતી ?

જેને પણ જ્યાં બતાવ્યું ઈલાજ માટે હું ત્યાં ગયો. ઉત્તરપ્રદેશમાં કરાના શામળીની પાસે, ઉત્તરપ્રદેશમાં ખેખડા, રાજસ્થાનમાં બાલાજી, કોઈ વાર ખાટૂશ્યામજી અને જંત્ર-મંત્રવાળા પાસે, હરિયાણામાં પણ કોઈ જગ્યા છોડી નહીં, પરંતુ કોઈ ફર્ક પડ્યો નહિ, કરેલાની પાસે ખેડા કંચની, બોહતાવાલા, ગોહાનાની પાસેનગર, સમયાના, સિકન્દરપુર, ખિડવાલી વગેરે અનેક જગ્યાએ ગયો અને લગભગ ૩ લાખ રૂપિયા બીમારીની પાછળ લાગી ગયા.

હું થાકી ગયો અને મારો પરિવાર બખાઈ થઈ ગયો. મારી પત્નીએ મને કહ્યું કે મારું જીવન સમાપ્ત થવા આવ્યું છે. તથા ભક્ત સુભાષ પુત્ર મહેન્દ્ર પોલિસવાળો જે સંતરામપાલજીની મહિમા સંભળાવે છે તે જ સંતથી મને નામ લેવડાવી દો. પહેલાં હું કોઈ વાતમાં વિશ્વાસ કરતો નહિ તથા ગુરુ બનાવવાનું ખરાબ સમજતો હતો અને કહેતો, તારો ગુરુ હું જ છું. હું એમ.એ., બી.એડ. મારાથી વધારે કોન સારો ગુરુ હશે ? પરંતુ પરિસ્થિતિઓએ મને વિવશ કર્યો તથા મેં એ સ્વીકૃતિ પત્નીને આપી

દીઠી કે તમે નામ લઈ લો. હવે તમારી પાસે શેષ જીવન નથી કારણ કે આ સમયે મારી પત્નીનું વજન ૫૦ કિગ્રા થઈ ગયું હતું, જે પહેલા ૮૦ કિગ્રા વજન હતું. ચાલવાનું તો દૂરની વાત, બેસતાં-ઉઠતાં તકલીફ થઈ રહી હતી.

મેં તેને કહ્યું તું મરી તો રહી છે. નામ લઈ લે, નામ લઈને જોઈ લે, પોતાના મનનું એક આ પણ કરીને જોઈ લે, હવે હું તને નહીં રોકું, નામ લઈ લે, બરાબર છે. કારણ કે સંત રામપાલજીથી નામ લઈને મારો ભત્રીજો ઘણી વખત કહેતો હતો કે તાર્થ (દાદી) નામ લઈ લ્યો નહિ તો મરી જશો. હું કહેતો હતો કે મેં એક પણ ડૉક્ટર છોડ્યા નથી. અમે બાલાજી વગેરે તાંત્રિકો પાસે જઈને થાકી ગયા. તો તમારા સંત શું લઈ રહ્યા છે ? (શું આપ છે ?)

પરંતુ તંગ આવીને ક્યાંય વાત ના બની ત્યારે નામ લેવા મોકલી આપી. કારણ કે હું પણ આશ્રમ જવાનો સખ વિરોધ હતો. ૧૬ જાન્યુઆરી ૨૦૦૩એ પત્નીએ નામ લીધું અને “ગહરી નજર ગીતામેં” નામનું પુસ્તક સાથે લઈને આવી. એક મહિનામાં જેમ દીપકમાં તેલ નાખવાથી અજવાળુ થાય છે તેમ દર મહિને ત્રણ કિલો વજન વધવા લાગ્યું.

માએ નામ લીધા પછી મારા મોટા છોકરાને વગર નામ લીધે સારી ઊંઘ આવવા લાગી. ત્યારે તેને પોતાની પત્નીને પણ નામ અપાવ્યું. પછી મેં “ગહરી નજર ગીતા મેં” નામનું પુસ્તક વાંચ્યું ત્યારે હું પણ ગહેરાઈમાં ગયો તો જોયું કે આવું જ્ઞાન ક્યાંય વાંચ્યું કે સાંભળ્યું નથી અને મેં એપ્રિલ ૨૦૦૩માં નામ લીધું. આજે મારા ઘરમાં નાનાથી મોટા સૌએ નામ લીધું છે.

જ્યારે બીમારી થતી હતી ત્યારે આખું ઘર દુઃખી થઈ જતું હતું. લડાઈ-ઝઘડા, નોકરીમાં વિવાદ, ડૉ.ની અવર-જવર, હોસ્પિટલમાં ઈમરજન્સીમાં પહોંચી જતા હતા. આજે અમારું ઘર સ્વર્ગ સમાન છે. સતલોક જવાની ઈચ્છા છે.

એક મહિના પહેલા સ્વપ્નમાં પરમેશ્વર કબીર સાહેબજી ગુડગાંવ સેક્ટર ૫૭માં પ્લોટ ખુલ્લું કરાવી ગયા, જ્યારે ડ્રો નીકળ્યો ત્યારે તે જ નંબર મળ્યો. જે સ્વપ્નમાં કબીર સાહેબે બતાવ્યો હતો. સવારે સમાચાર પત્ર વાંચ્યા ત્યારે તે પ્લોટ નંબર અમારા નામે એલોટ થયો હતો.

અમારા ત્યાં એવી બીમારી હતી કે કોઈ પણ એટલા દુઃખી નહિ હોય જેટલા અમે હતાં. હવે સંત રામપાલજી મહારાજનો ઉપદેશ લીધા પછી ખૂબ થોડા દિવસોમાં અમે ઘણા સુખી છીએ.

મારા ઘરે જિન્ન (જંડ-ભૂત) પ્રકટ થયો હતો, તે કહેતો હતો કે હું તમારા આશ્રમમાં જઉં છું, બધું જ દેખીને આવું છું, પરંતુ કાચની અંદર નથી જતો જ્યાં સંતજી બેસીને સત્સંગ કરે છે. કારણ કે મને બધી જ વાતની ખબર છે. અગર હું ત્યાં જઈશ તો માર પડશે. એટલા માટે હું પાછો બહાર આવી જાઉં છું અને તમે તાંત્રિકો પાસે ગયા, કે બાલાજી ગયા હું અંદર જતો નહીં બહાર રહી જતો, મને કોઈ બાંધવાવાળો નથી, મારા સાથી

ડરપોક હતા કે ભાગી ગયા, હું નથી જવાનો, મને તો તારું ઘર અને છોકરીના ઘરને બળદ કરવા મોકલ્યો છે, એક પછી એક સર્વનો વિનાશમાં નંબર લાગશે, ચાહે કોઈ પણ જગ્યાએ ભાગીને જાવ.

થોડા દિવસ પછી તે જ પ્રેત ફરીથી ઘરમાં પ્રકટ થયું અને જોર-જોરથી બોલવા લાગ્યું કે ક્યાં છે તારા ગુરુ રામપાલજી ? ક્યાં છે તારા માલિક કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) ? જ્યારે પણ તે ભૂત પ્રકટ થાય છે ત્યારે મનુષ્યની જેમ વાતો કરતું હતું. ત્યારે મારી પત્ની ઘરમાં બનેલા પૂજસ્થળ પર ગઈ અને દંડવત્ પ્રણામ કર્યા, ત્યારે પ્રેત (જિન્ન)ને માર પડવાનું ચાલુ થઈ ગયું અને કહેવા લાગ્યું કે કેમ મારો છો ? આ દિવાલોને હવે પાડી નાખીશ, જ્યારે તેને ખૂબ જ માર પડ્યો ત્યારે કહેવા લાગ્યો કે હાય, આ તો દીવાલો નથી લોખંડની જાળ છે. સળિયા છે. આ માલિક, રામપાલજી મહારાજ ક્યાંથી આવી ગયા ? એ તો બરવાલા સત્સંગ કરવા ગયા હતા. (એ દિવસોમાં સંત રામપાલજી મહારાજ બરવાલામાં જિ. હસારમાં સત્સંગ કરી રહ્યા હતા.) હું તો એટલા માટે આવ્યો હતો કે માલિક અહીં છે જ નહિ.

જિન્ને (પ્રેતે) કહ્યું કે હું તમને મારવા આવ્યો હતો પણ આ તો મારે જ માર ખાવો પડ્યો. હવે મને નરકમાં નાખશે. હું જતો રહીશ. મને છોડાવી દો. કર્તૌથાના આશ્રમમાં સંત રામપાલજી મહારાજ બેઠા છે. તેમને માણસ ના સમજો તે તો પૂર્ણ પરમાત્મા છે. તેમને છોડી ન દેતાં નહીં તો ખૂબ મુશ્કેલીમાં મૂકાશો. એમ જ તે ખેડા કંચનીવાલા પંડિતજી પણ ઈલાજ કરતાં હતાં.

જ્યારે હું ખેડા કંચનીમાં ગયો તો એ પંડિતજીએ કહ્યું કે આપનો પરિવાર એક પછી એક ખતમ થઈ જશે, મેં માન્યું નહિ. પરંતુ શાહપુરમાં ભાઈની છોકરીઓના લગ્ન થયા હતા તથા પંડિતજી પણ શાહપુરના હતા પછી પંડિતજીએ અમારા ચૌધરીને બતાવ્યું કે રોહતકવાળા ચૌધરી રાજકુમારને ખૂબ ભયંકર બીમારી છે. આખો પરિવાર નષ્ટ થઈ જશે. એમને બોલાવી લાવો. મને લઈને તેઓ ગયા. પરંતુ ઈલાજ ખૂબ મુશ્કેલ થઈ ગયો. તેમના કાબૂમાં આવ્યો નહિ. મંગળ તથા શનિવારની રાતમાં પાંચ-પાંચ ચૌકિયાં આવતી હતી. તેમને ઉતારી તથા તળાવમાં ફેંકી દેવાનો આ કાર્યક્રમ ચાર વરસ ચાલતો રહ્યો પરંતુ કોઈ ઉપાય થયો નહીં.

હું બોહતાવાલા (જિલ્લો - જીન્દ) એ સ્થાને પહોંચ્યો, ત્યાં એક ભુવો રહેતો હતો. તેમણે કહ્યું તારી બીમારી દૂર કરી દઈશ. ભૂવાએ કહ્યું કે તમારી બીમારી મને ખબર છે. તે અમને ઘણી વખત બાલાજી લઈ ગયો. ન તો તેનાથી બીમારી કાબૂમાં આવી કે ન તેના મંદિરના કાબૂમાં પણ આવી. જ્યારે મંગળ તથા શનિવારે ચૌકિયાં આવવાથી તે એટલો બધો હેરાન થઈ ગયો કે એણે પણ આ કામ છોડી દીધું. કારણ કે જ્યારે ચૌકિયાં આવતી હતી ત્યારે મારી પાસે સંદેશો આવતો કે રાતના ૯ થી ૨ વાગ્યા સુધી આગ જલાવીને, પાણીનો લોટો લઈને અને લાઠી લઈને જાગવાનું છે.

આ કાર્યક્રમ સન ૧૯૯૬ થી ૨૦૦૨ સુધી ચાલ્યો. બોતાવાલાની પાસે ચૌંકી આવી ત્યારે તેને પરચી (ચિઠ્ઠી) મળી હતી. બોહતાવાળા સ્યાના (ભુવા)ને કહ્યું હતું કે તું વચ્ચેથી ખસી જા પચાસ હજાર રૂપિયા મળશે, નહીં તો તારી ખેર નથી, તેણે ડરના બીકે ના પાડી દીધી. હું એ દિવસોમાં દિલ્હીમાં નોકરી કરતો હતો અને રાત્રે પહેરો દેતો હતો. હું કામ તથા પરિવારની બીમારીથી ખૂબ દુઃખી હતો. કોઈને કહીએ તો તે મજાક કરતા હતા, મારા ખૂબ જ પૈસા (લગભગ ૩ લાખ) ખર્ચ થઈ ગયા.

મારી પત્ની ચાંદ કૌરને થાઈરોઈડ થઈ ગયો હતો. જાન્યુઆરી ૨૦૦૩માં ડૉ. ઓ.પી. ગુપ્તાએ થાઈરોઈડ માટે તિમારપુર, દિલ્હી હોસ્પિટલમાં ભરતી કરાવવાનું કહ્યું પરંતુ ત્યાં ન જઈને મેડિકલમાં ડૉ. યુગ જે તેના સ્પેશિયાલીસ્ટ છે, તેનાથી ઈલાજ કરાવ્યો. તેમને કહ્યું, પૂરી ઉમર દવા ખાવી પડશે. પરંતુ ૨૦૦૩માં નામ લેવાથી દવા બિલકુલ સમાપ્ત થઈ ગઈ. મેં જ્યારે ડૉ. યુગથી ચેક કરાવ્યું તો તેને નવાઈ લાગી કે આ કેવી રીતે થઈ ગયું? મેં બધી જ વાત કહી.

હવે મારા છોકરાને તથા પત્નીને બધી જ બીમારીથી (રામપાલ) બંદી છોડે ઠીક કર્યા છે. મારા મોટા છોકરાનું નામ સુરેન્દ્રકુમાર તથા નાના છોકરાનું નામ મનોજકુમાર છે. બંને હરિયાણા પોલીસમાં નોકરી કરે છે. જ્યારે બંને પ્રેતથી ગ્રસ્ત હતાં ત્યારે ખૂબ જ દુઃખી હતા. પરંતુ ઉપદેશ લીધો એટલે પરમાત્મા કબીર સાહેબે બચાવી લીધા.

તત્ત્વદર્શી જગતગુરુ સંત રામપાલજી મહારાજનું અવતરણ અમારે માટે જ થયું છે. કારણ કે જેના પરિવારમાં બે છોકરામાં પ્રેત હોય તો ઘરમાં શું થાય? જે સ્ત્રીના બંને છોકરા તથા તેનામાં પણ (ખુદ) પ્રેત હોય તો તેની શું જિંદગી હોય? જે લોકો કરોંથા આશ્રમ વિશે જાણતા નથી તે લોકો અંધારામાં છે. કારણ કે વાંચવા માટે મગજ આપ્યું છે. વાંચો અને વિચારો વાસ્તવિકતા શું છે ?

અમારો પરિવાર બરબાદ થઈ ગયો હતો. મારાં બાળકો તથા પત્ની જ્યારે ઠીક થઈ ગયાં ત્યારે મેં પોતાની જાતને સત્ગુરુ રામપાલજીના ચરણોમાં સમર્પણ કર્યું. મારું કશું જ નથી. આ તન-મન-ધન બધું જ ગુરુજીનાં ચરણોમાં સમર્પણ છે.

મારી છોકરી અને જમાઈએ પણ નામ લીધું છે. આજે મારી પુત્રીના ઘરમાં પણ સ્વર્ગ જેવું વાતાવરણ છે. મારો જમાઈ દારૂ પીતો હતો તેણે તેનો ત્યાગ કર્યો છે. મારી છોકરીનું પ્રમોશન, પ્લોટ, મકાન વગેરે થોડા દિવસમાં જ પ્રાપ્ત કર્યું છે. બધા મોજ (આનંદ)માં છે.

સન ૨૦૦૩માં બંદી છોડ ગુરુ રામપાલજી મહારાજે અમારાં પાપ કર્મોંરૂપી સૂકા ઘાસને સત્નામરૂપી અગ્નિથી સળગાવીને નષ્ટ કરી દીધું. ન કોઈ જાદુગરી, ન દોરો, ન ઘાગો, ન રાખ, ન તાવિજ વગેરે કશું જ નથી, બસ

કેવળ બંદી છોડના મંત્ર (નામ ઉપદેશ) માત્રથી સર્વ રોગ નષ્ટ થઈ ગયા. મંત્ર તો મોક્ષપ્રાપ્તિ માટે બધાં જ બંધનોથી છૂટકારો પામીને સતલોક જવાનો છે. આ બધી બીમારીઓ તો શરીરમાં કર્મિદેવની (કબીર પરમેશ્વર)ની કૃપાથી દૂર થઈ ગઈ. જો આવું ન હોય તો ભક્તિથી વિશ્વાસ ઊઠી જાય છે. હવે અમે ખૂબ જ સુખી છીએ. હવે ચાહે કોઈ કંઈ પણ કરે અમારા ઘર પર કંઈ (ખોટું) થઈ શકતું નથી. કારણ કે અમે બંદી છોડ કબીર સાહેબના હંસ છીએ. તેમના ચરણોમાં છીએ. હું પણ નતો માનતો, આ વાતોને પાખંડ (નાટક) માનતો હતો. પરંતુ જ્યારે એક પછી એકને ડૉક્ટર પાસે લઈ જતો હતો - બીમારીમાં પૈસા પણ ખર્ચ થયા, હેરાન પણ થયો ત્યારે આંખ ઉઘડી કે ખરેખર કાળ જાળમાં ફસાવી રાખ્યા છે. એટલા માટે ખાસ પોતાના આ ભ્રમને ભૂલાવી દેજો કે ભૂત, પ્રેત જેવું કંઈ નથી. હું કહું છું કે આ વાતો બકવાસ નથી. આ વાતો વાસ્તવિક છે. કારણ કે જીવમાં મૈં પોતાના ઘરને બરબાદ કરી નાખ્યું હોત. એટલા માટે તમામ વાયક મિત્રોને પ્રાર્થના કરું છું કે આપ પણ વાસ્તવમાં દુ:ખોથી છુટકારો મેળવવા તથા સત્યભક્તિ કરવા માટે સતલોક આશ્રમ કરોંથામાં પરમ પૂજ્ય સંત રામપાલજી મહારાજથી મફત ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને પોતાના મનુષ્ય જન્મને સફળ બનાવો.

પ્રાર્થી

હૈડમાસ્ટર રામકુમાર (એમ.એ., બી.એડ.)

ઉપરોક્ત અમુક ભક્ત આત્માઓની આત્મકથાઓ આપે વાંચી, આવા ભક્ત હજારો - લાખો છે જે પોતાની આત્મકથા પુસ્તકોમાં લખાવવા માંગે છે. પરંતુ અહીં સ્થાનના અભાવે અમે થોડાક જ (અમુક જ) ભક્તોની આત્મકથા આપી શક્યા છીએ. જો બધા ભક્તોની આત્મકથા અમે લખવા બેસીએ તો કદાચ ઘણા બધા પુસ્તકો છપાઈ જશે. માટે સમજદાર વ્યક્તિને ઈશારો કાઢી હોય છે.

ભક્તિમાં ભેદ (અંતર) : ભક્તિ ભક્તિમાં ખૂબ અંતર હોય છે. તમે ચાહો કોઈ દેવી-દેવતાઓની ભક્તિ કરો તેનું ફળ અવશ્ય મળશે. જે નાશવાન હશે, પરંતુ મુક્તિ નહીં અપાવે - મુક્તિ નહીં થઈ શકે અને પાપ કર્મ પણ સમાપ્ત નહીં થાય. જે ભોગવવા આપે વારંવાર જન્મ લેવા પડશે. મુક્તિ તો ફક્ત પૂર્ણ સંતની શરણમાં જવાથી એટલે કે તેમનાથી નામ ઉપદેશ લઈ પૂર્ણપરમાત્માની ભક્તિ કરવાથી જ થઈ શકશે. અન્યથા નહીં.

યે સંસાર સમજદા નાંહી, કહંદા શ્યામ દુપહરે નૂં ।

ગરીબદાસ યે વક્ત જાત હે, રોવોગે ઈસ પહરે નૂં ॥

(૯) કબીર સાહેબની કાળ સાથે વાર્તા

જ્યારે પરમેશ્વરે બધા બ્રહ્માંડોની રચના કરી અને પોતાના લોકમાં વિશ્રામ કરવા લાગ્યા. ત્યાર પછી આપણે બધા કાળના બ્રહ્માંડમાં રહીને પોતાના કરેલા કર્મદંડ ભોગવવા લાગ્યા અને બહુ દુઃખી રહેવા લાગ્યા. સુખ તથા શાંતિની શોધમાં ભટકવા લાગ્યા અને આપણને પોતાના નીજ ઘર સતલોકની યાદ સતાવવા લાગી તથા ત્યાં જવાને માટે ભક્તિ પ્રારંભ કરી. કોઈએ ચાર વેદોને કંઠસ્થ કર્યો, તો કોઈ ઉગ્ર તપ કરવા લાગ્યા અને હવન, યજ્ઞ, ધ્યાન, સમાધિ વગેરે ક્રિયાઓ પ્રારંભ કરી. પરંતુ આપણા નિજ ઘર સતલોકમાં નહીં જઈ શક્યા. કારણ કે ઉપરની ક્રિયાઓ કરવાથી આગલા જન્મોમાં સારા સમૃદ્ધ જીવનને પ્રાપ્ત થઈને (જેમકે રાજા-મહારાજા, મોટા વ્યાપારી, અધિકારી, દેવ-મહાદેવ, સ્વર્ગ-મહાસ્વર્ગ વિગેરે) પાછા લાભ ચૌરાસી ભોગવા લાગ્યા. ખૂબ પરેશાન રહેવા લાગ્યા અને પરમ પિતા પરમેશ્વરને પ્રાર્થના કરવા લાગ્યા હે દયાળુ ! અમને નિજઘરનો રસ્તો બતાવો. અમે હૃદયથી આપની ભક્તિ કરીએ છીએ. આપ અમને દર્શન કેમ નથી આપતા ?

આ વર્ણન કબીર સાહેબે ધર્મદાસજીને બતાવતા કહ્યું કે ધર્મદાસ આ જીવોની પોકાર સાંભળીને હું મારા સતલોકથી જોગજીતનું રૂપ બનાવીને કાળલોકમાં આવ્યો. ત્યારે એકવીસમાં બ્રહ્માંડમાં જ્યાં કાળનું નિજ ઘર છે ત્યાં આગળ ઘગઘગતી તપ્તશિલા પર જીવોને શેકીને સૂક્ષ્મ શરીરથી ગંધ કાઢવામાં આવી રહી હતી. મારા પહોંચ્યા પછી તે જીવોની જલન (આગ) સમાપ્ત થઈ ગઈ. તેમણે મને જોઈને કહ્યું કે હે પુરુષ ! આપ કોણ છો? આપના દર્શન માગ્રથી જ અમને વધારે સુખ તથા શાંતિનો અહેસાસ થઈ રહ્યો છે. પછી મેં કહ્યું કે હું પારબ્રહ્મ પરમેશ્વર કબીર છું. તમે બધા જીવ મારા લોકથી આવીને કાળબ્રહ્મના લોકમાં ફસાઈ ગયા છો. આ કાળ દરરોજ એક લાખ માનવના સૂક્ષ્મ શરીરથી ગંધ કાઢીને ખાય છે અને ત્યારબાદ નાના (જુદા-જુદા) પ્રકારની ચોનિમાં દંડ ભોગવવાને માટે છોડી દે છે. ત્યારે તે જીવાત્માઓ કહેવા લાગી કે હે દયાળુ પરમેશ્વર ! અમને આ કાળની જેલમાંથી છોડાવો, મેં કહ્યું કે આ બ્રહ્માંડ, કાળે ત્રણ વાર ભક્તિ કરીને મારાથી પ્રાપ્ત કરેલ છે, જે તમે અહીંયા બધી વસ્તુઓનો ઉપયોગ કરી રહ્યા છો તે બધી જ કાળની છે અને તમે બધા તમારી ઈચ્છાથી ફરવાને માટે આવ્યા છો. એટલા માટે હવે તમારી ઉપર કાળબ્રહ્મનું બહુ વધારે ઋણ થઈ ગયું છે અને તે ઋણ મારા સાચા નામના જાપ વગર નથી ઊતરી શકતું.

જ્યાં સુધી તમે ઋણમુક્ત નથી થઈ જતા ત્યાં સુધી તમે કાળબ્રહ્મની જેલમાંથી બહાર નથી જઈ શકતા. એના માટે તમારે મારાથી નામ ઉપદેશ

લઈને ભક્તિ કરવી પડશે. ત્યારે હું તમને છોડાવીને લઈ જઈશ. અમે આ વાર્તાલાપ કરી જ રહ્યા હતા એટલામાં ત્યાં આગળ કાળબ્રહ્મ પ્રગટ થઈ ગયો અને તેણે બહુ ક્રોધિત થઈને મારા ઉપર હુમલો કર્યો. મેં મારી શબ્દશક્તિથી તેને બેભાન કરી દીધો. થોડા સમય પછી તે ભાનમાં આવ્યો. મારા ચરણમાં પડીને ક્ષમાચાચના કરવા લાગ્યો અને બોલ્યો કે તમે મારાથી મોટા છો, મારા પર કંઈક દયા કરો અને આપ એ બતાવો કે આપ મારા લોકમાં કેમ આવ્યા છો? ત્યારે મેં કાળ પુરુષને કહ્યું કે કેટલાક જીવાત્માઓ ભક્તિ કરીને પોતાના નિજ ઘર સતલોકમાં પાછા જવા માંગે છે. તેમને સતભક્તિ માર્ગ નથી મળી રહ્યો. એટલા માટે તે ભક્તિ કરતા હોવા છતાં પણ આ લોકમાં રહી જાય છે. હું તેમને સતભક્તિ માર્ગ બતાવવાને માટે અને તારો ભેદ જણાવવાના માટે આવ્યો છું કે તું કાળ છે, એક લાખ જીવોનો આહાર કરે છે અને સવાલાખ જીવોને ઉત્પન્ન કરે છે તથા ભગવાન બનીને બેઠો છે. હું તેમને કહીશ કે તમે જેની ભક્તિ કરો છો તે ભગવાન નથી, કાળ છે. આટલું સાંભળતા જ કાળ બોલ્યો કે અગર બધા જીવ પાછા (સતલોક) ચાલ્યા જશે તો મારા ભોજનનું શું થશે? હું તો ભૂખ્યો મરી જઈશ. આપને મારી પ્રાર્થના છે કે ત્રણ યુગોમાં જીવો ઓછી સંખ્યામાં લઈ જાઓ અને બધાને મારો ભેદ ના કહેશો કે હું કાળ છું, બધાને ખાઉ છું. જ્યારે કળિયુગ આવે ત્યારે જેટલા જીવ લઈ જવા હોય તેટલા લઈ જાઓ. આ વચન કાળે મારાથી પ્રાપ્ત કરી લીધું. કબીર સાહેબે ધર્મદાસને આગળ બતાવતા કહ્યું કે સતયુગ, ત્રેતાયુગ, દ્વાપર યુગમાં પણ હું આવ્યો હતો અને બહુ જીવોને સતલોક લઈ ગયો, પરંતુ આનો (કાળનો) ભેદ કહ્યો ન હતો. હવે હું કળિયુગમાં આવ્યો છું અને કાળ સાથે મારે વાર્તા થઈ છે. કાળબ્રહ્મએ મને કહ્યું કે હવે આપ જેટલી તાકાત લગાવવી હોય તેટલી લગાવી લેજો, તમારી વાત કોઈ નહીં સાંભળે. પ્રથમ તો મેં જીવોને ભક્તિને લાયક જ નથી રાખ્યા. તેમનામાં બીડી, સિગારેટ, દારૂ, માંસ વગેરે ખરાબ વ્યસનોની આદત નાખીને તેમની વૃત્તિને બગાડી દીધી છે. જુદા-જુદા પ્રકારની પાખંડ પૂજામાં જીવાત્માઓને લગાવી દીધા છે. બીજી વાત એ હશે કે જ્યારે તમે પોતાનું જ્ઞાન આપીને પાછા તમારા લોકમાં ચાલ્યા જશો ત્યારે હું (કાળ) મારા પોતાના દૂત મોકલીને આપના પંથથી મળતા-જુલતા ૧૨ (બાર) પંથ ચલાવીને જીવોને ભ્રમિત કરી દઈશ. મઠિમા સતલોકની બતાવશે, આપનું જ્ઞાન કથશે (કહેશે), પરંતુ નામ-જાપ મારો જ કરશે, જેના પરિણામ સ્વરૂપ મારું જ ભોજન બનવાના. આ વાત સાંભળીને કબીર સાહેબે કહ્યું કે તમે તમારી કોશિશ કરજો, હું સતમાર્ગ બતાવીને જ પાછો જઈશ અને જે મારું જ્ઞાન સાંભળી લેશે તે તારા બહેકાવવામાં ક્યારેય પણ નહીં આવે.

સતગુરુ કબીર સાહેબે કહ્યું કે હે નિરંજન! અગર હું ચાહું તો તારા બધા ખેલને ક્ષણ ભરમાં સમાપ્ત કરી શકું છું. પરંતુ આવું કરવાથી મારું વચનભંગ થાય છે. આ વિચારીને હું મારા પ્યારા હંસોને યથાર્થ જ્ઞાન આપીને શબ્દનું બળ પ્રદાન કરીને સતલોક લઈ જઈશ અને કહ્યું કે

સુનો ધર્મરાયા, હમ સંખો હંસા પદ પરસાયા ।

જિન લીન્હા હમરા પ્રવાના, સો હંસા હમ કિએ અમાના ॥

(પવિત્ર કબીર સાગરમાં જીવોને ભૂલ-ભૂલેયામાં નાખવા માટે તથા પોતાની ભૂખને મિટાવવા માટે જુદી જુદી રીતોનું વર્ણન)

દાદસ પંથ કરું મેં સાજા, નામ તુમ્હારા લે કરું અવાજા ।
 દાદસ યમ સંસાર પઠહો, નામ તુમ્હારે પંથ ચલેહો ॥
 પ્રથમ દૂત મમ પ્રગટે જાઈ, પીછે અંશ તુમ્હારા આઈ ॥
 યહી વિધિ જીવન કો ભ્રમાઉ, પુરુષ નામ જીવન સમજાઉ ॥
 દાદસ પંથ નામ જો લેહે, સો હમરે મુખ આન સમૈ હૈ ॥
 કહા તુમ્હારા જીવ નહીં માને, હમારી ઓર હોય બાદ બખાને ॥
 મેં દઢ ફંદા રચી બનાઈ, જામેં જીવ રહે ઉરજાઈ ॥
 દેવલ દેવ પાખાન પૂજાઈ, તીર્થ વ્રત જપ-તપ મન લાઈ ॥
 યજ્ઞ હોમ અરુ નેમ અચારા, ઓર અનેક ફંદ મેં ડારા ॥
 જો જ્ઞાની જાઓ સંસારા, જીવ ન માને કહા તુમ્હારા ॥

(સતગુરુ વચન)

જ્ઞાની કહે સુનો અન્યાઈ, કાટો ફંદ જીવ લે જાઈ ॥
 જેતિક ફંદ તુમ રચે વિચારી, સત્ય શબ્દ તે સબે બિંડારી ॥
 જોન જીવ હમ શબ્દ દઢાવે, ફંદ તુમ્હારા સકલ મુકાવે ॥
 ચૌકા કર પ્રવાના પાઈ, પુરુષ નામ તિહિ દેઉ ચિન્હાઈ ॥
 તાકે નિકટ કાલ નહીં આવે, સંધિ દેખી તાકહં સિર નાવે ॥

ઉપરના વિવરણથી સિદ્ધ થાય છે કે જે અનેક પંથ ચાલી રહ્યા છે. જેમની પાસે કબીર સાહેબ દ્વારા બતાવેલ સતભક્તિ માર્ગ નથી, એ બધા કાળપ્રેરિત છે. એટલે બુદ્ધિમાને તો ખાસ ધ્યાન રાખવું જોઈએ કે સમજી-વિચારીને ભક્તિમાર્ગ અપનાવે, કારણ કે મનુષ્યજન્મ અનમોલ છે, આ વારંવાર નથી મળતો. કબીર સાહેબ કહે છે કે :-

કબીર માનુષ જન્મ દુર્લભ હૈ, મિલે ન બારમ્બાર ।

તરુવર સે પતા ટૂટ ગિરે, બહુર ન લગતા ડારિ ॥

‘વિશ્વ વિજેતા સંત’

(૧૦) (સંત રામપાલજી મહારાજની અધ્યક્ષતામાં
હિન્દુસ્તાનનું પૂરા વિશ્વમાં શાસન હશે)

‘સંત રામપાલજીના વિષયમાં ‘નાસ્ત્રેદમસ’ની ભવિષ્યવાણી’ – ફ્રાન્સ દેશના પ્રસિદ્ધ ભવિષ્યવક્તા નાસ્ત્રેદમસે ઇ.સ. ૧૫૫૫ માં એક હજાર સ્લોકોમાં ભવિષ્યની સાંકેતિક સત્ય ભવિષ્યવાણીઓ લખી છે. સો-સો સ્લોકોના દસ શતક બનાવ્યા છે. જેમાંથી અત્યાર સુધીમાં બધી જ સિદ્ધ થઈ ગઈ છે. હિન્દુસ્તાન (ભારત)માં સત્ય થઈ ગયેલી ભવિષ્ય વાણીઓમાંથી :-

(૧) ભારતની પહેલી મહિલા પ્રધાનમંત્રી ખૂબ જ પ્રભાવશાળી તથા કુશળ થશે (આ સંકેત સ્વ. શ્રીમતી ઇન્દિરા ગાંધીની તરફ છે) તથા તેમનું મૃત્યુ એમના નજીકના રક્ષક દ્વારા થવાનું લખ્યું હતું, જે સાચું પડ્યું.

(૨) તેના પછી તેમના જ પુત્ર એમની ગાદી પર બેસશે અને તેઓ થોડા સમય સુધી રાજ્ય કરશે અને આકસ્મિક મૃત્યુને પ્રાપ્ત થશે, જે સાચી સિદ્ધ થઈ. (પૂર્વ પ્રધાનમંત્રી સ્વ. શ્રી રાજીવ ગાંધીના વિષયમાં)

(૩) સંત રામપાલજી મહારાજના વિષયમાં ભવિષ્યવાણી નાસ્ત્રેદમસ દ્વારા જે વિસ્તારપૂર્વક લખી છે.

(ક) પોતાની ભવિષ્યવાણીમાં પાંચમી સદીના છેલ્લે તથા છઠ્ઠી સદીના પ્રારંભમાં નાસ્ત્રેદમસજીએ લખ્યું છે કે આજ એટલે કે ઇ.સ. ૧૫૫૫ થી ઠીક ૪૫૦ વર્ષ પછી એટલે કે સન ૨૦૦૬ માં એક હિન્દુ સંત (શાયરન) પ્રકટ થશે એટલે કે પૂરા જગતમાં એની ચર્ચા થશે. તે સમયે તે હિન્દુ ધાર્મિક સંત (શાયરન)ની ઉંમર ૫૦ થી ૬૦ વર્ષની વચ્ચે હશે. પરમેશ્વરે નાસ્ત્રેદમસને સંત રામપાલજી મહારાજના આદેસ (મોટી) ઉંમરવાળા શરીરનો સાક્ષાત્કાર કરાવીને ચલચિત્રની જેમ બધી ઘટનાઓને બતાવી અને સમજાવી. શ્રી નાસ્ત્રેદમસજીનો જન્મ ૧૫મી સદીમાં થયો હતો. તેમને ભવિષ્યમાં બનવાની ઘટનાઓને પોતાના જન્મના સમયથી ભવિષ્યની સદી બનાવીને બતાવી છે જેમ કે ઇ.સ. ૧૬૦૦ એટલે કે ૧૬મી સદીને પ્રથમ શતક કહ્યું છે અને ૧૯મી સદીને ૪થું કહ્યું છે. એ જ પ્રમાણે ૨૦મી સદી પાંચમું શતક થયું. નાસ્ત્રેદમસજીએ કહ્યું છે કે તે ધાર્મિક હિન્દુ નેતા એટલે કે સંત (શાયરન) પાંચમી સદીના છેલ્લા વર્ષમાં એટલે કે ઇ.સ. ૧૯૯૯ માં ઘરે-ઘરે સત્સંગ કરવાનું ત્યાગીને આગળ વધશે. પોતાના અનુયાયીઓને શાસ્ત્ર વિધિ અનુસાર ભક્તિમાર્ગ બતાવશે. તે મહાન સંતના બતાવ્યા (કહ્યા) અનુસાર ભક્તિમાર્ગથી અનુયાયીઓને અદ્ભૂત આધ્યાત્મિક અને ભૌતિક લાભ થશે. તે તત્ત્વદર્શી હિંદુ સંતના દ્વારા બતાવેલ શાસ્ત્ર પ્રમાણિત

તત્ત્વજ્ઞાનને સમજીને પરમાત્માને ચાહવાવાળા શ્રદ્ધાળુ એવી રીતે અચંપિત થશે કે જાણે કોઈ ગાઠ નિદ્રામાંથી જાગ્યા હોય. તે તત્ત્વદર્શી હિંદુ સંત દ્વારા સન ૧૯૯૯ માં ચલાવેલી આધ્યાત્મિક ક્રાંતિ ઇ.સ. ૨૦૦૬ સુધી ચાલશે. ત્યાં સુધીમાં ઘણી સંખ્યામાં પરમાત્માને ચાહવાવાળા ભક્ત તત્ત્વજ્ઞાન સમજીને અનુયાયી બનીને સુખી થઈ ગયા હશે. તે પછી તે સ્થાનની ચોખટથી બહાર આવશે. તે પછી સન ૨૦૦૬ થી સુવર્ણયુગની શરૂઆત થશે.

નોંધ : પ્રિય પાઠ્યજન કૃપા કરીને વાંચો નીચે પ્રમાણે ભવિષ્યવાણી જે ફ્રાંસ દેશના ભવિષ્યવેત્તા શ્રી નાસ્ત્રેટેમસે કરી હતી. જેના વિષયમાં મદ્રાસના એક જ્યોતિષશાસ્ત્રી કે. એસ. કૃષ્ણમૂર્તિએ કહ્યું છે કે શ્રી નાસ્ત્રેટેમસજી દ્વારા સન ૧૫૫૫માં લખેલી ભવિષ્યવાણીઓનું ચથાર્થ (યોગ્ય) અનુવાદ સન ૧૯૯૮ માં મહારાષ્ટ્રમાં એક જ્યોતિષશાસ્ત્રી કરશે. તે જ્યોતિષશાસ્ત્રી નાસ્ત્રેટેમસની ભવિષ્યવાણીમાં અંકિત કરેલી સાંકેતિક ભાષાનું સ્પષ્ટીકરણ કરી તેમાં લખેલી ભવિષ્યમાં થવાવાળી ઘટનાઓનો અર્થ આપીને પોતાનો ભવિષ્ય ગ્રંથ પ્રકાશિત કરશે. તેજ જ્યોતિષશાસ્ત્રી દ્વારા ચથાર્થ (યોગ્ય) અનુવાદ કરેલ પુસ્તકમાંથી અનુવાદકર્તાના શબ્દોમાં વાંચો.

(૧) (પાના નં. ૩૨, ૩૩ પરથી):- થોભો સુવર્ણયુગ (રામરાજ્ય) આવી રહ્યો છે. એક આદેસ ઉંમરના ઉદાર અખેડ મહાસત્તાધિકારી ભારત જ નહિ પૂરી પૃથ્વી પર સુવર્ણયુગ લાવશે અને પોતાના સનાતન ધર્મનું ફરી ઉત્થાન કરીને ચથાર્થ (સાચો/યોગ્ય) ભક્તિમાર્ગ બતાવીને સર્વશ્રેષ્ઠ હિંદુ રાષ્ટ્ર બનાવશે. ત્યાર પછી બ્રહ્મદેશ, પાકિસ્તાન, બાંગ્લાદેશ, શ્રીલંકા, નેપાળ, તિબ્બટ, અફઘાનિસ્તાન, મલાયા વગેરે દેશોમાં તે જ સાર્વભૌમ ધાર્મિક નેતા હશે. સત્તાધારી ચંડાલ ચોકડીઓ પર તેની સત્તા હશે, તે નેતા અંગે (શાયરન અંગે) દુનિયાને અચાનક જ જાણ થશે, બસ જોતા રહો.

(૨) (પાના નં. ૪૦ પર ફરી લખ્યું છે) થોભો રામરાજ્ય (સુવર્ણયુગ) આવી રહ્યું છે. જૂન ઇ.સ. ૧૯૯૯ થી ઇ.સ. ૨૦૦૬ સુધી ચાલવાવાળી ઉત્ક્રાંતિમાં સુવર્ણયુગનો પ્રારંભ થશે. હિંદુસ્તાનમાં ઉદય થવાવાળો તારણહાર શાયરન દુનિયામાં સુખ, સમૃદ્ધિ તથા શાંતિ પ્રદાન કરશે. નાસ્ત્રેટેમસજીએ નિ:શંકપણે કહ્યું છે કે પ્રગટ થવાવાળો શાયરન (Cyren) કોણ હશે તે હજુ સુધી ખબર નથી, પરંતુ તે કિશ્ચયન અથવા મુસલમાન તો બિલકુલ નહિ હોય. તે હિંદુ જ હશે અને હું નાસ્ત્રેટેમસ અત્યારે છાતી ઠોકીને એનો ગર્વ કરું છું કારણ કે તે દિવ્ય સ્વતંત્ર સૂર્ય શાયરનનો ઉદય થતાં જ બધા જ પહેલાવાળા વિદ્વાન કહેવાતા મહાન નેતાઓને નિષ્પ્રભ (પ્રભાવ રહિત) થઈને તેની સામે નમ્ર બનવું પડશે. તે હિંદુસ્તાની મહાન તત્ત્વદર્શી સંત બધાને અભૂતપૂર્વ રાજ્ય પ્રદાન કરશે. તે સમાન કાયદા, સમાન નિયમ બનાવશે, સ્ત્રી-પુરુષમાં, અમીર-ગરીબમાં, જાતિ અને ધર્મમાં કોઈ ભેદભાવ નહિ રાખે, કોઈના ઉપર અન્યાય નહિ થવા દે. તે

તત્ત્વદર્શી સંતનું તમામ જનતા ખૂબ જ સન્માન કરશે. માતા-પિતા તો આદરણીય હોય જ છે પરંતુ આધ્યાત્મિકતા તથા પવિત્રતાના આધાર પર તે શાયરન (તત્ત્વદર્શી સંત) નું માતા-પિતાથી પણ અલગ શ્રદ્ધા સ્થાન હશે. નાસ્ત્રોદેમસ સ્વયં જયુ વંશના હતા તથા ફ્રાંસ દેશના નાગરિક હતા. તેણે ક્રિશ્ચયન ધર્મ સ્વીકાર કરેલો હતો, છતાં પણ નાસ્ત્રોદેમસે નિ:શંકપણે કહ્યું છે કે પ્રગટ થવાવાળા શાયરન ફક્ત હિંદુ જ હશે.

(૩) (પાન નં. ૪૧ પર):- બધાને એક સમાન કાયદા, નિયમ, અનુશાસનનું પાલન કરાવીને સાચા રસ્તા પર લાવશે. હું (નાસ્ત્રોદેમસ) એક વાત નિર્વિવાદ સિદ્ધ કરું છું કે તે શાયરન (ધાર્મિક નેતા) નવા જ્ઞાનનો આવિષ્કાર કરશે. તે સત્ય માર્ગ દર્શન કરવાવાળા તારણહાર એશિયા ખંડમાં જે દેશનું નામ મહાસાગર (હિંદ મહાસાગર) છે. તે જ નામવાળા (હિંદુસ્તાન) દેશમાં જન્મ લેશે. તે ના ક્રિશ્ચયન, ના મુસલમાન કે ના જયુ હશે, તે નિ:સંદેહ હિંદુ હશે. બીજા ભૂતપૂર્વ ધાર્મિક નેતાઓથી ખાસ વિશેષ બુદ્ધિમાન હશે અને જ્ઞાનમાં તેમને કોઈ હરાવી નહીં શકે એટલે કે અજેય હશે. (નાસ્ત્રોદેમસ ભવિષ્યવાણીના શતક ૬ સ્લોક ૭૦ માં મહત્ત્વપૂર્ણ સંકેત (સંદેશ) બતાવી રહ્યા છે) તેને જ બધા પ્રેમ કરશે. તેની બોલબાલા રહેશે. તેનો ડર પણ રહેશે. કોઈપણ અપકૃત્ય (ખરાબ કાર્ય) કરવાનું નહિ વિચારે. તેનું નામ તથા કીર્તિ ત્રણે ખંડમાં ગૂંજશે એટલે કે આસમાનોથી ઉપર તેની મહિમાની બોલ-બાલા હશે. અત્યાર સુધી અજ્ઞાનની નિંદ્રામાં ગાઢ રીતે સૂતેલા સમાજને તત્ત્વજ્ઞાનની રોશનીથી જગાડશે. સર્વ માનવસમાજ હડબડાઇને જાગી જશે. તેના તત્ત્વજ્ઞાનના આધારથી ભક્તિ સાધના કરશે. બધા સમાજને સત્ય સાધના કરાવશે. જેના કારણે બધા સાધકોને પોતાના આદિ-અનાદિ સ્થાન (સત્યલોક) માં પોતાના પૂર્વજોની પાસે લઈ જઈને ત્યાં સ્થાયી સ્થાન પ્રાપ્ત કરાવશે (વારિસ બનાવશે). આ કૂર (ભયંકર-પાપી) ઘરતી (કાળલોક) પરથી મુક્ત કરાવશે, આવા શબ્દો બોલી ઊઠશે.

(૪) (પાના નં. ૪૨, ૪૩):- આ હિંસક કૂરચંદ્ર (મહાકાળ) કોણ છે, ક્યાં છે ? આ વાત શાયરન (તત્ત્વદર્શી સંત) જ બતાવશે. તે કૂર ચંદ્રથી તે CHYREN શાયરન જ મુક્ત કરાવશે. શાયરન (તત્ત્વદર્શી સંત)ની કારકિર્દીમાં આ ઘરતીની પવિત્ર ભૂમિ પર (હિંદુસ્તાનમાં) સુવર્ણયુગનું અવતરણ થશે, પછી તે પૂરા વિશ્વમાં ફેલાશે. તે વિશ્વનેતા અને તેના સદ્ગુણોની, તેના પછી પણ મહિમા ગવાતી રહેશે. તેના મનની શાલીનતા, વિનમ્રતા, ઉદારતાની એટલી બધી ચોતરફ બોલબાલા હશે કે આના પહેલા નમૂદ કરેલા શતક ૬ સ્લોક ૭૦ ની છેલ્લી પંક્તિમાં કરેલ ઉલ્લેખ છે કે પોતાનો શબ્દ પોતે જ બોલી ઊઠે છે અને શાયરનની જ વાણી બોલી રહી છે કે “શાયરન પોતાના વિશે માત્ર ત્રણ જ શબ્દ બોલે છે.” એક વિજયી જ્ઞાતા”. આની સાથે કોઈ બીજા વિશેષણ ના જોડતા મને મંજૂર નહિ

થાય (આ પાના નં. ૪૨ વાળો ૪ ઉલ્લેખવાળી શતક ૬ સ્લોક ૭૧ છે) હિંદુ શાયરન પોતાના જ્ઞાન દ્વારા તેજસ્વી ઊંચા સ્વરૂપનું વિદ્યાન (તત્ત્વજ્ઞાન) ફરીથી વગર શર્તે ઉજાગર કરાવશે. (Chyren will be chief of the world, loved, feared and unchallenged.) અને માનવીય સંસ્કૃતિ નિર્દોષ સંવારશે, એમાં શંકા નથી. અત્યારે કોઈને ખબર નથી, પરંતુ પોતાના સમયે જ જેમ નરસિંહ અચાનક પ્રગટ થયા હતા એવી જ રીતે તે વિશ્વ મહાન નેતા (Great Chyren) પોતાના તર્કશુદ્ધ, અચૂક આધ્યાત્મિક જ્ઞાન અને ભક્તિતેજથી પ્રખ્યાત થશે. હું (નાસ્ટ્રેડેમસ) અચંપિત છું. હું નથી તેના દેશ (જ્યાંથી અવતરિત થશે અર્થાત સતલોક દેશ)ને તથા નથી તેને જાણતો, હું તેને સામે જોઈ પણ રહ્યો છું, તેમની મહિમાના વખાણ શબ્દોથી કરવા અસમર્થ છું. બસ તેને Great Chyren (મહાન ધાર્મિક નેતા) કહું છું પોતાના ધર્મબંધુઓની સતત યુગોની સમસ્યાથી દયનીય અવસ્થાથી બેચેન થતા, સ્વતંત્ર જ્ઞાન સૂર્યનો ઉદય કરતા પોતાના ભક્તિ તેજથી જગતના તારણહાર ૫ માં શતક (૨૦મી સદીના છેલ્લા વર્ષમાં) ના અંતમાં ઇ.સ. ૧૯૯૯ માં આદેડ ઉંમરના વિશ્વના મહાન નેતા — જેમ કે તેજસ્વી સિંહ માનવ (Great Chyren) વિદ્યન રહિત પ્રગટ અવસ્થામાં ચોખટ લાંબીને મારા (નાસ્ટ્રેડેમસના) મનનો ભેદ લઈ રહ્યા છે અને હું તેમનું સ્વાગત કરતાં આશ્ચર્યચકિત થઈ રહ્યો છું, ઉદાસ પણ થઈ રહ્યો છું કારણ કે તેમનું દુનિયાને જ્ઞાન ન હોવાથી મારા શાયરન (તત્ત્વદર્શી સંત) ઉપેક્ષાને પાત્ર બની રહ્યા છે.

મારી (નાસ્ટ્રેડેમસની) ચિત્ત ભેદક ભવિષ્યવાણીની અને તે વૈશ્વિક સિંહમાનવની ઉપેક્ષા ના કરો. તેમના પ્રગટ થવાથી અને તેમના તેજસ્વી તત્ત્વજ્ઞાનરૂપી સૂર્યનો ઉદય થવાથી આદર્શવાદી શ્રેષ્ઠ વ્યક્તિઓનું પુનઃ ઉત્થાન તથા સુવર્ણયુગનું પ્રભાત શતક-૬ માં આજ ઇ.સ. ૧૫૫૫ થી ૪૫૦ વર્ષ પછી એટલ કે સને ૨૦૦૬ માં (૧૫૫૫ + ૪૫૦ = ૨૦૦૫ ના પછી એટલે કે ૨૦૦૬ માં) શરૂઆત થશે. આ કૃતાર્થ શરૂઆતનો હું (નાસ્ટ્રેડેમસ) દૃષ્ટા થઈ રહ્યો છું.

(૫) (પાના નં. ૪૪, ૪૫, ૪૬):- (નાસ્ટ્રેડેમસ શતક-૧ ના સ્લોક ૫૦માં ફરીથી પ્રમાણિત કરી રહ્યા છે.) ત્રણ બાબુથી સાગરથી ઘેરાયેલા દ્વિપ (હિન્દુસ્તાન દેશ)માં તે મહાન સંતનો જન્મ થશે તે સમયે તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર હશે. નૈતિકતાનું પતન થઈને હાહાકાર મચી રહ્યો હશે. તે શાયરન (ધાર્મિક નેતા) ગુરુવર એટલે કે ગુરુજીને વર (શ્રેષ્ઠ) માનીને પોતાની સાધના કરશે અને કરાવશે. તે ધાર્મિક નેતા (તત્ત્વદર્શી સંત) પોતાના ધર્મબળથી એટલે કે ભક્તિની શક્તિથી અને તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા બધા રાષ્ટ્રોને નતમસ્તક કરશે. એશિયામાં તેમને રોકવા એટલે કે તેમના પ્રચારમાં રુકાવટ કરવી પાગલપન હશે.

(નોંધ : નાસ્ટ્રેડેમસની ભવિષ્યવાણી ફ્રાંસ દેશની ભાષામાં લખાઈ હતી પણ એક પાલ બ્રન્ટન નામના અંગ્રેજે આ નાસ્ટ્રાડેમસની ભવિષ્યવાણી 'સેંચુરી ગ્રંથ'ને ફ્રાંસમાં થોડા વર્ષ રહીને સમજ્યો. પણ અંગ્રેજી ભાષામાં લખી. તેણે ગુરુવર શબ્દને ગુરુવાર એટલે કે થ્રસ્ટ ડે સમજીને લખી દીધું કે તે પોતાની પૂજનો આધાર બૃહસ્પતિવાર (ગુરુવાર)ને બનાવશે. વાસ્તવમાં ગુરુવર શબ્દ છે જેનો અર્થ છે બધા ગુરુઓમાં જે એક તત્ત્વજ્ઞાની શ્રેષ્ઠ છે તથા ગુરુને મુખ્ય માનીને સાધના કરવાની હોય છે. વેદ ભાષામાં બૃહસ્પતિનો ભાવાર્થ સર્વોચ્ચ સ્વામી એટલે કે પરમેશ્વર, બીજો અર્થ બૃહસ્પતિનો જગતગુરુ પણ થાય છે. જગતગુરુ તથા પરમેશ્વર પણ બૃહસ્પતિનો બોધ છે.)

તે આદેડ ઉમરમાં તત્ત્વજ્ઞાનના જ્ઞાતા તથા જ્ઞેય (જાણવા યોગ્ય જ્ઞાનના જ્ઞાનદાતા અર્થાત સત્સંગ કરવા લાગશે) હોવાના કારણે પ્રણ પંડમાં કીર્તિમાન થશે. મને (નાસ્ટ્રેડેમસ) તેમનો નવો ઉપાય સાધનામંત્ર એવો જાલીમ (ખતરનાક-જબદજસ્ત-અદ્ભૂત) હશે એવી ખબર પડી રહી છે, જેમ સાપને વશ કરવાવાળો ગારડુ મંત્રથી ભયંકર વિષવાળા સાપને વશ કરી લેતો હોય છે. તે નવા ઉપાય, નવા કાયદા બનાવવાવાળો તત્ત્વવેતા દુનિયાની સામે ઉજાગર થશે તેને જ હું (નાસ્ટ્રેડેમસ) અચંબિત થઈને "ગ્રેટ શાયરન" કહી રહ્યો છું. તેના જ્ઞાનના દિવ્ય તેજના પ્રભાવથી તે દ્વીપકલ્પ (ભારતદેશ)માં આક્રમક તોજ્ઞાન, ખલબલી મચી જશે એટલે કે અજ્ઞાની સંતો દ્વારા (જુહા ગુરુઓ દ્વારા) વિદ્રોહ કરવામાં આવશે. તેને શાંત કરવાનો ઉપાય પણ તેને જ ખબર હશે. જેમ ખતરનાક સાપણને વશ કરવામાં આવે છે. તે સિંહની સમાન શક્તિશાળી તથા તેજપૂર્ણ વ્યક્તિત્વના હશે. આ હું નાસ્ટ્રેડેમસ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં કહી રહ્યો છું કે તે કુન્ડલીની શક્તિ ધારણ કરેલ છે. આગળ સ્પષ્ટ શબ્દમાં કહુ છે કે જે સમયે તે શાયરન, જે મહાસાગરમાં દ્વિપકલ્પ છે તેજ દેશના નામ ઉપર મહાસાગરનું પણ નામ છે (હિંદ મહાસાગર). વિશેષતા એ હશે કે તે દેશની ભુજંગ સર્પીની શક્તિ (કુન્ડલીની શક્તિ) ના પૂર્ણ પરિચિત True Master હશે. તે મહાન ધાર્મિક નેતા (Chyren) ઉદારમતવાળા, કૃપાળુ, દયાળુ, તેજમય, સનાતન સામ્રાજ્ય અધિકારી, આદિ પુરુષ (સત્ય પુરુષ)ના અનુયાયી હશે. તેમની સત્તા સાર્વભૌમ હશે તેની મહિમા, ઉપાય ગુરુ શ્રદ્ધા, ગુરુ ભક્તિ એટલે કે ગુરુ વિના કોઈ સાધના (ભક્તિ) સફળ થતી નથી, આ સિદ્ધાંતને દૃઢ કરશે. તત્ત્વજ્ઞાનનો સત્સંગ કરીને પ્રથમ તો અજ્ઞાન નિંદ્રામાં સૂતેલા પોતાના ધર્મબંધુઓ (હિંદુઓ)ને જાગૃત કરીને અંધવિશ્વાસના આધાર પર સાધના કરી રહેલા શ્રદ્ધાળુઓની શાસ્ત્રવિધિ

રહિત સાધના ઉપરથી પડદો ઉઠાવી (જૂઠ્ઠી સાધનાની પોલ ખોલી)ને પોતાના ગૂઢ રહસ્યમય જ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન)નો પ્રકાશ કરશે. પોતાના સનાતન ધર્મનું પાલન કરાવીને સમૃદ્ધ શાંતિના અધિકારી બનાવશે. ત્યાર પછી તેમનું તત્ત્વ જ્ઞાન પૂરા વિશ્વમાં ફેલાશે. તેમના (મહાન તત્ત્વદર્શી સંતના) જ્ઞાનની કોઈપણ બરાબરી નહિ કરી શકે એટલે કે તેમની બરાબરીનો કોઈ નહીં હોય. તેમના ગૂઢ જ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન)ની સામે સૂર્યનું તેજ પણ ઓછું પડશે. એટલા માટે તે વૈશ્વિક સિંહ મહામાનવ એટલો મહાન હશે કે હું (નાસ્ટ્રેડેમસ) તેની મહિમાને શબ્દોમાં વર્ણિત નહિ કરી શકું. હું (નાસ્ટ્રેડેમસ) તે ગ્રેટ શાયરનને ખોઈ રહ્યો છું.

ઉપરના વિવરણનો ભાવાર્થ છે કે “તે વિશ્વ નેતાને ૫૦ વર્ષની ઉંમરે તત્ત્વજ્ઞાન શાસ્ત્રોમાં પ્રમાણિત થશે એટલે કે તે ૫૦ વર્ષની ઉંમરમાં સન ૨૦૦૧ માં બધા ધર્મોના શાસ્ત્રોને વાંચીને તેમના જ્ઞાતા (તત્ત્વજ્ઞાની) થશે તથા ત્યાર પછી તે તત્ત્વજ્ઞાનના જ્ઞેય (જાણવા યોગ્ય પરમેશ્વરનું જ્ઞાન બીજાને પ્રદાન કરવાવાળા) હશે તથા તેમનો આધ્યાત્મિક જન્મ અમાસનો હશે. તે સમયે તેમની ઉંમર તરુણ એટલે કે ૧૬, ૨૦, ૨૫ વર્ષની નહિ હોય. તે પ્રૌઢ હશે અને જ્યારે તે પ્રસિદ્ધ થશે ત્યારે તેમની શરીરની ઉંમર ૫૦ થી ૬૦ ની મધ્યમાં હશે.

(૬) (પાના નં. ૪૬, ૪૭):- નાસ્ટ્રેડેમસ કહે છે કે નિ:શંકપણે વિશ્વમાં શ્રેષ્ઠ તત્ત્વજ્ઞાની (ગ્રેટ શાયરન) ના વિષયમાં મારી ભવિષ્યવાણીના શબ્દે શબ્દોથી જો કોઈ નેતાઓ પર જોડીને તર્ક-વિતર્ક કરીને જોશે તો કોઈપણ ખરો નહિ ઉતરે. હું (નોસ્ટ્રેડેમસ) છાતી ઠોકીને શબ્દે શબ્દમાં કહી રહ્યો છું કે મારા શાયરનનું કર્તૃત્વ અને તેમનું ગૂઢ-ઊંડુ જ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન) જ બધાની ખાલ ઉતારશે, બસ ૨૦૦૬ ની સાલ આવવા દો, આ વાક્યોનું (વિધાનનું) એક-એક શબ્દનું સાચે સાચું સમર્થન શાયરન જ આપશે.

(૭) (પાના નં. ૫૨):- નાસ્ટ્રેડેમસે પોતાની ભવિષ્યવાણીમાં કહ્યું છે કે ૨૧મી સદીના પ્રારંભમાં દુનિયાની ક્ષિતિજ પર ‘શાયરન’નો ઉદય થશે. જે પણ પરિવર્તન થશે તે મારી (નાસ્ટ્રેડેમસની) ઇચ્છાથી નહિ પરંતુ શાયરનની આજ્ઞાથી નિયતિની ઇચ્છાથી બધો જ બદલાવ થશે જ થશે. તેનાથી નવો બદલાવ મતલબ હિંદુસ્તાન સર્વશ્રેષ્ઠ રાષ્ટ્ર થશે. કેટલીયે સદીઓથી ના જોવામાં આવ્યું હોય એવું હિંદુઓનું સુખ સામ્રાજ્ય દૃષ્ટિગોચર થશે. તે દેશમાં જન્મેલા ધાર્મિક સંત જ તત્ત્વદૃષ્ટા તથા જગતના તારણહાર, જગત વિજેતા હશે. એશિયા ખંડમાં રામાયણ, મહાભારત વગેરેનું જ્ઞાન જે હિંદુઓમાં પ્રચલિત છે તેનાથી પણ જુદું જ આગળનું જ્ઞાન તે તત્ત્વદર્શી સંતનું હશે. તે સતપુરુષનો અનુયાયી હશે. તે એક અદ્વિતીય સંત હશે.

(૮) (પાના નં. ૭૪):- ઘણા બધા સંત નેતા આવશે અને જશે, બધા પરમાત્માના દ્રોહી (શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ ભક્તિપૂજા કરાવવાવાળા ગુરુઓ પરમેશ્વરના દુશ્મન હશે - કાળના દૂતો હશે) તથા અભિમાની હશે. મને (નાસ્ટ્રેટેમસને) આંતરિક સાક્ષાત્કાર તે શાયરનનો થયો છે.

હિંદુસ્તાનનો હિંદુ સંત આવનાર અંધકારી (ભક્તિજ્ઞાનના અભાવથી આંધળા), પ્રલયકારી (સ્વાર્થવશ ભાઈ-ભાઈને મારી રહ્યો છે) પુત્ર-પિતાથી વિમુખ છે, હિંદુ-હિંદુનો શત્રુ છે, મુસલમાન-મુસલમાનનો દુશ્મન બન્યો છે.) ઘુંઘુકારી (માયાની દોડમાં આતુર સમાજ) જગતને નવો પ્રકાશ આપવાવાળા સર્વશ્રેષ્ઠ જગવિજેતા, ધાર્મિક વિશ્વનેતાની પોતાની ઉદાસીનતાના સિવાય કોઈ અભિલાષા નહિ હોય એટલે કે માનવ ઉદ્ધાર માટેની ચિંતાથી વધારે કંઈપણ સ્વાર્થ નહિ હોય - નિરાભિમાની હશે, આ મારી ભવિષ્યવાણીની ગૌરવની વાત હશે કે વાસ્તવમાં તે તત્ત્વદર્શી સંત સંસારમાં અવશ્ય પ્રસિદ્ધ થશે. તેના દ્વારા બતાવેલું જ્ઞાન સદીઓ સુધી છવાયેલું રહેશે. તે સંત આધુનિક વૈજ્ઞાનિકોની આંખોમાં અચરજ કરશે, એવા આધ્યાત્મિક ચમત્કાર કરશે કે વૈજ્ઞાનિક પણ આશ્ચર્યમાં પડી જશે. તેનું બધું જ જ્ઞાન, શાસ્ત્રથી પ્રમાણિત હશે. હું (નાસ્ટ્રેટેમસ) કહું છું કે બુદ્ધિવાદી વ્યક્તિ તેની ઉપેક્ષા ના કરે. તેને નાનો જ્ઞાનદીપક ના સમજે, તે તત્ત્વવેતા મહામાનવ (શાયરન)ને સિંહાસન પર બેસાડીને તેને આરાધ્યદેવ માનીને પૂજા કરો. તે આદિપુરુષ (સતપુરુષ) નો અનુયાયી દુનિયાનો તારણહાર હશે.

❁ “સંત રામપાલજી મહારાજના સમર્થનમાં અન્ય ભવિષ્ય વક્તાઓની ભવિષ્યવાણીઓ”

(૧) ઈંગ્લેન્ડના જયોતિષી ‘કીરો’એ સને ૧૯૨૫ માં લખેલી પુસ્તકમાં ભવિષ્યવાણી કરી છે, વીસમી સદી અર્થાત્ સને ૨૦૦૦ ના ઉત્તરાર્ધમાં (ઇ.સ. ૧૯૫૦ પછી જન્મેલ સંત) જ વિશ્વમાં ‘એક નવી સભ્યતા’ લાવશે જે સંપૂર્ણ વિશ્વમાં ફેલાઈ જશે. ભારતનો તે એક વ્યક્તિ સમગ્ર (પૂરા) સંસારમાં જ્ઞાન ક્રાંતિ લાવી દેશે.

(૨) ભવિષ્યવક્તા “શ્રી વેજીલેટીન”ના અનુસાર ૨૦મી સદીના ઉત્તરાર્ધમાં વિશ્વમાં પરસ્પર પ્રેમનો અભાવ, માનવતાનો હાસ, માયા સંગ્રહની દોડ, લૂંટ તથા રાજકીય નેતાઓનું અન્યાયી થઈ જવું વિગેરે-વિગેરે ઘણા બધા ઉત્પાત બેવા મળશે. પરંતુ ભારત દ્વારા ઉત્પન્ન થયેલ શાંતિ ભ્રાતૃભાવ પર આધારિત નવી સભ્યતા, સંસારમાં - દેશ, પ્રાંત અને જાતિની સીમાઓ તોડીને વિશ્વભરમાં સુખ તથા શાંતિ ઉત્પન્ન કરશે.

(૩) અમેરિકાની મહિલા ભવિષ્યવક્તા “જીન ડીકસન”ના અનુસાર ૨૦મી સદીના અંતથી પહેલા વિશ્વમાં એક ઘોર (ભયંકર) હાહાકાર તથા માનતાનો સંહાર થશે (માનવતા મરી પરવારી હશે). વૈચારિક યુદ્ધ બાદ

આધ્યાત્મિકતા પર આધારિત એક નવી સભ્યતા સંભવતઃ ભારતના ગ્રામ્ય પરિવારના વ્યક્તિના નેતૃત્વમાં પ્રસ્થાપિત (પ્રગટ) થશે અને સંસારમાંથી યુદ્ધને સદાયને માટે વિદાય કરી દેશે.

(૪) અમેરિકાના “શ્રી એન્ડરસન”ના અનુસાર ૨૦મી સદીના અંતથી પહેલા અથવા ૨૧મી સદીના પ્રથમ દશકામાં વિશ્વમાં અસભ્યતાનો નગ્ન તાંડવ થશે. આ દરમ્યાન ભારતના એક ગ્રામ્ય વિસ્તારનો એક ધાર્મિક વ્યક્તિ, એક માનવ, એક ભાષા અને એક ધ્વજની રૂપરેખાનું સંવિધાન (અંધારણ) બનાવીને સંસારને સદાચાર, ઉદારતા, માનવીય સેવા તથા માનવ-પ્રેમનો પાઠ ભણાવશે. આ મસીહા સને ૧૯૯૯ થી વિશ્વમાં આગળ આવનારાં હજારો વર્ષોના માટે ધર્મ તથા સુખ-શાંતિ ભરી દેશે.

(૫) હોલેન્ડના ભવિષ્યદૃષ્ટા “શ્રી ગેરાર્ડ ક્રાઇસે”ના કથન અનુસાર ૨૦મી સદીના અંતથી પહેલા અથવા ૨૧મી સદીના પ્રથમ દશકામાં ભયંકર યુદ્ધના કારણે કેટલાય (ઘણા બધા) દેશોનું અસ્તિત્વ જ મટી જશે, પરંતુ ભારતનો એક મહાપુરુષ સંપૂર્ણ વિશ્વને માનવતાના એકસૂત્રમાં બાંધી દેશે તથા હિંસા, ફાટ-ફૂટ, દુરાચાર, કપટ વિગેરે સંસારમાંથી સદાય (કાયમ)ના માટે મિટાવી દેશે.

(૬) અમેરિકાના ભવિષ્યવક્તા “શ્રી ચાર્લ્સ ક્લાર્ક”ના અનુસાર ૨૦મી સદીના અંતથી પહેલા એક દેશ વિજ્ઞાનની ઉન્નતિમાં બધા દેશોને પછાડશે – પાછળ પાડી દેશે, પરંતુ ભારતની પ્રતિષ્ઠા ખાસ કરીને એના ધર્મ અને દર્શનથી થશે, જેને સમગ્ર વિશ્વ અપનાવી લેશે, આ ધાર્મિક ક્રાંતિ ૨૧મી સદીના પ્રથમ દશકામાં સંપૂર્ણ વિશ્વને પ્રભાવિત કરશે અને માનવને આધ્યાત્મિકતા પર વિવશ કરી દેશે.

(૭) હંગેરીની મહિલા જ્યોતિષી “બોરિસ્કા”ના અનુસાર સને ૨૦૦૦ પહેલા-પહેલા હત્યા અને લૂટમાર જેવી ઉગ્ર પરિસ્થિતિઓના વચ્ચે જ માનવીય સદગુણોનો વિકાસ એક ભારતીય ફરિશ્તા દ્વારા ભૌતિકવાદથી સફળ સંઘર્ષના ફળસ્વરૂપે થશે, જે ચિરસ્થાયી (સદાય - કાયમી) રહેશે, આ આધ્યાત્મિક વ્યક્તિના મોટી સંખ્યામાં નાના-નાના લોકો જ અનુયાયી બનીને ભૌતિકવાદને આધ્યાત્મિકતામાં રૂપાંતરિત કરી દેશે (બદલી નાખશે).

(૮) ફ્રાંસના ડોક્ટર જૂલર્વનના અનુસાર સને ૧૯૯૦ના પછી યુરોપીય દેશો ભારતની ધાર્મિક સભ્યતાની તરફ ઝડપથી ઝુકશે. સને ૨૦૦૦ સુધી વિશ્વની આબાદી ૬૪૦ કરોડની આસપાસ થશે. ભારતમાંથી ઊઠેલ (પ્રગટેલ) જ્ઞાનની ધાર્મિક ક્રાંતિ નાસ્તિકતાનો નાશ કરીને વાવાઝોડાની જેમ સંપૂર્ણ વિશ્વને આવરી લેશે. તે ભારતીય મહાન

આધ્યાત્મિક વ્યક્તિના અનુયાયી જોત-જોતામાં એક સંસ્થાના રૂપમાં 'આત્મશક્તિ'થી સંપૂર્ણ વિશ્વ પર પ્રભાવ જમાવી દેશે.

(૯) ફ્રાંસના 'નાસ્ત્રેટેમ્સ'ના અનુસાર વિશ્વભરમાં સૈનિક ક્રાંતિઓ પછી થોડાક જ સારા લોકો સંસારને સારો બનાવશે. જેમનો મહાન ધર્મનિષ્ઠ, વિશ્વવિખ્યાત નેતા ૨૦મી સદીના અંત અને ૨૧મી સદીની શરૂઆતમાં કોઈ પૂર્વી દેશમાંથી જન્મ લઈને ભ્રાતૃત્વભાવ તથા સૌજન્યતા દ્વારા સમગ્ર વિશ્વને એકતાના સૂત્રમાં બાંધી દેશે. (નાસ્ત્રેટેમ્સ શતક ૧ શ્લોક ૫૦માં પ્રમાણિત કરી રહ્યા છે) પ્રણેય બાબુએથી (તરફથી) સાગર દ્વારા ઘેરાયેલ દ્વિપમાં તે મહાન સંતનો જન્મ થશે. તે સમયે તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવના કારણે અજ્ઞાનરૂપી અંધકાર પથરાયેલો હશે. નૈતિકતાનું પતન થઈને ચારે બાજુ હાહાકાર (કોહરામ) મચ્યો હશે. તે શાયરન (ધાર્મિક નેતા) ગુરૂવર એટલે કે ગુરૂજીને વર (શ્રેષ્ઠ) માનીને પોતાની સાધના કરશે તથા કરાવડાવશે. તે ધાર્મિક નેતા (તત્ત્વદર્શી સંત) પોતાના ધર્મ બળ એટલે કે ભક્તિની શક્તિથી તથા તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા તમામ રાષ્ટ્રોને નતમસ્તક કરશે. એશિયામાં તેને રોકવો એટલે કે તેના પ્રચારમાં બાધા કરવી (વિઘ્ન કરવું) તે ગાંડપણ સાબિત થશે. (શતક ૧ શ્લોક ૫૦) (સંયુતી ૧, કળ્પા ૫૦)

(૧૦) ઇચ્છાદલના પ્રોફેસર હરારના અનુસાર ભારત દેશનો એક દિવ્ય મહાપુરૂષ માનવતાવાદી વિચારોથી સને ૨૦૦૦ ઇ.સ. પહેલા પહેલા આધ્યાત્મિક ક્રાંતિની જડ (ક્રાંતિના મૂળ) મજબૂત કરી લેશે તથા સમગ્ર વિશ્વને તેમના વિચાર સાંભળવા પર મજબૂર થવું પડશે. ભારતના મોટાભાગના રાજ્યોમાં રાષ્ટ્રપતિ શાસન હશે, પણ બાદમાં નેતૃત્વ ધર્મનિષ્ઠ વીર લોકો પર રહેશે. જે એક ધાર્મિક સંગઠનના આશ્રિત હશે.

(૧૧) નોર્વેના શ્રી આનંદાચાર્યની ભવિષ્યવાણી અનુસાર સને ૧૯૯૮ પછી એક શક્તિશાળી ધાર્મિક સંસ્થા ભારતમાં પ્રકાશમાં આવશે, જેના સ્વામી એક ગૃહસ્થ વ્યક્તિની આચારસંહિતાનું પાલન સમગ્ર વિશ્વ કરશે. ધીમે ધીમે ભારત ઔદ્યોગિક, ધાર્મિક અને આર્થિક દૃષ્ટિથી વિશ્વનું નેતૃત્વ કરશે અને તેનું વિજ્ઞાન (આધ્યાત્મિક તત્ત્વજ્ઞાન) જ સમગ્ર વિશ્વને માન્ય હશે.

ઉપરોક્ત ભવિષ્યવાણીઓ અનુસાર જ આજે વિશ્વમાં ઘટનાઓ બની રહી છે. યુગ પરિવર્તન એ પ્રકૃતિનો અટલ સિદ્ધાંત છે. વૈદિક દર્શન અનુસાર ચાર યુગ — સતયુગ, ત્રેતા યુગ, દ્વાપર યુગ અને કળિયુગની વ્યવસ્થા છે. જ્યારે પૃથ્વી ઉપર પાપીઓનું એક છત્ર - સામ્રાજ્ય બની જાય છે ત્યારે ભગવાન પૃથ્વી ઉપર માનવરૂપમાં પ્રગટ થાય છે.

આજ પ્રમાણે યુગ પરિવર્તનની ભવિષ્યવાણી ખ્રિસ્તીઓનો પવિત્ર ધાર્મિક ગ્રંથ બાઇબલ પણ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં કહે છે. પવિત્રાત્મા ઇશુએ સેંટ જોહનના ૧૫ : ૨૬ તેમજ ૧૬ : ૭ થી ૧૫માં એક સહાયક (મદદગાર) મોકલવાની ભવિષ્યવાણી કરેલ છે. બાઇબલની ભવિષ્યવાણી અનુસાર જો તે સહાયક (મદદગાર) ૨૦મી સદીના અંતથી પહેલા-પહેલા ઉત્પન્ન નહિ થાય તો બાઇબલની ભવિષ્યવાણીઓ સ્વયં અસત્ય પ્રમાણિત થઈ જશે. પરંતુ આવું અસંભવ છે. કારણ કે તે મહાન આત્મા ઇશુએ તે સહાયકને મોકલવાને માટે જ પોતાના પ્રાણોની આહુતિ આપી હતી. આ તથ્ય સેંટ જોહનના ૧૬ : ૭ માં સ્પષ્ટપણે પ્રમાણિત થાય છે - “તો પણ હું તમને સાચુ કહું છું કે મારુ જવું તમારા માટે સારૂ છે કારણ કે જો હું નહીં જઉં તો સહાયક (મદદગાર) તમારી પાસે નહિ આવે, પરંતુ જો હું જઈશ તો તેને તમારી પાસે મોકલી દઈશ અને પોતાના કહ્યા અનુસાર તે પવિત્રાત્માએ પોતાના જીવનની સ્વેચ્છાથી બલિ આપી દીધી.

માનવતાના આ પૂર્ણ વિકાસનું કાર્ય અનાદિકાળથી ભારત જ કરતું આવ્યું છે. આ જ પુણ્યભૂમિ પર અવતારો અનાદિકાળથી અવતરિત થતા રહ્યા છે.

પરંતુ આ તે કેવી વિડંબના છે કે ઋષિ મુનિઓ, મહાપુરુષો તથા અવતારોના જીવનકાળમાં તે સમયની શાસન વ્યવસ્થા તથા જનતા (લોકો)એ તેમની દિવ્ય વાતો તથા આદર્શો પર ધ્યાન નથી આપ્યું અને તેમના અન્તર્ધાન થયા બાદ બમણા ઉત્સાહથી તેમની પૂજા શરૂ કરીને તેમને પૂજવા લાગી ગયા. આ પણ એક વિડંબના છે કે આપણે તે સમયે જીવીત હાજર અને સમય હોવા છતાં આપણે (લોકો) તેમનું નથી માનતા, પરંતુ તેમનો વિરોધ તથા અપમાન જ કરતા રહ્યા છીએ. કેટલાક સ્વાર્થી તત્ત્વો જનતાને ભ્રમિત કરીને પરમ સંતને બદનામ કરીને સતભક્તિમાં બાધકરૂપ બને છે. આ યુક્તિ દરેક યુગમાં ચરિતાર્થ થતી આવી છે, અને આજે પણ થઈ રહી છે.

જે મહાપુરુષ હજારો કષ્ટોને સહન કરીને પોતાની તપસ્યા તથા સત્ય પર અડગ રહે છે, તેમની વાત અસત્ય નથી હોઈ શકતી. સત્ય પર અડગ રહીને ઇસા મસીહે પોતાના શરીરમાં લોખંડના ખિલા ની ભયંકર પીડાને સહન કરી, સુકરાતે ઝેર (વિષ)નો પ્યાલો પીધો, શ્રી રામ તથા શ્રીકૃષ્ણજીને પણ પીડાઓનો શિકાર થવું પડ્યું.

ઇશા મસીહે કહ્યું હતું કે - “પૃથ્વી અને આકાશ ટળી શકે છે, સૂર્યનો અટલ સિદ્ધાંત છે ઉદય - અસ્ત, તે પણ નિરસ્ત થઈ શકે છે પરંતુ મારી વાતો ક્યારેય ખોટી નથી થઈ શકતી.”

સજ્જનો ! જો આજના કરોડો માનવી તે પરમ તત્ત્વના જ્ઞાતા સંતને શોધીને , સ્વીકાર કરીને , તેમના બતાવેલા માર્ગ અનુસાર, પોતાની જીવન શૈલીને સુધારી લેશે તો પૂરા વિશ્વમાં સદ્ભાવના, પરસ્પર ભ્રાતૃભાવ - ભાઈચારો , દયા તેમજ સદ્ભક્તિનું વાતાવરણ થઈ જશે . વર્તમાનનો માનવ બુદ્ધિજીવી છે એટલા માટે તે સંતના વિચારોને અવશ્ય સ્વીકાર કરશે તથા ધન્ય થશે . તે સંત છે જગત ગુરૂ તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજ . કૃપા કરીને વાંચો સંત રામપાલજી મહારાજની સંક્ષિપ્ત જીવન ગાથા જે સર્વ ભવિષ્યવાણીઓ પર ખરી ઉતરી રહી છે (પુસ્તક થાય છે)

❁ “સંત રામપાલજી મહારાજનો સંક્ષિપ્ત જીવન પરિચય”

સંત રામપાલજીનો જન્મ ૮મી સપ્ટેમ્બર, ૧૯૫૧ માં હરિયાણાના સોનિપત જિલ્લાના ધનાના ગામમાં એક ખેડૂત પરિવારમાં થયો . અભ્યાસ પૂરો કરીને હરિયાણા પ્રાંતમાં સિંચાઈ વિભાગમાં જુનિયર એન્જિનીયરની પોસ્ટ પર ૧૮ વર્ષ સુધી કાર્યરત રહ્યા . સને ૧૯૮૮ માં પરમસંત રામદેવાનંદજીની પાસેથી દીક્ષા લીધી તથા તન-મનથી સક્રિય થઈને સ્વામી રામદેવાનંદજી દ્વારા બતાવેલા ભક્તિમાર્ગથી સાધના કરી અને પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર કર્યો .

સંત રામપાલજીને નામ દીક્ષા ૧૭મી ફેબ્રુઆરી , ૧૯૮૮ માં ફાગણ મહિનાની અમાવસની રાત્રિમાં પ્રાપ્ત થઈ . તે સમયે સંત રામપાલજી મહારાજની શરીરની ઉંમર ૩૭ વર્ષ હતી . સન-૨૦૦૬ માં સંત રામપાલજી મહારાજની આધ્યાત્મિક ઉંમર ૧૮ વર્ષની હતી . તથા શરીરની ઉંમર ૫૫ વર્ષ (૫૦ થી ૬૦ વર્ષની મધ્યમાં) હતી . ઉપદેશ દિવસ (દીક્ષાનો દિવસ) સંતમતમાં ઉપદેશી ભક્તનો આધ્યાત્મિક જન્મદિવસ માનવામાં આવે છે .

ઉપરનું વિવરણ ભવિષ્યવેદના નાસ્ટ્રેડેમસની તે ભવિષ્યવાણીની સાથે મેળ ધરાવે છે . જે નાસ્ટ્રેડેમસની ભવિષ્યવાણીના મરાઠી અનુવાદિત ગ્રંથના પાના નં. ૪૪, ૪૫ પર લખેલી છે . જેની ફોટો કોપી આ જ પુસ્તકના પાના નં. ૨૦૮-૨૦૯ ઉપર છે . “ જે સમય તે તત્ત્વદૃષ્ટા શાયરનનો આધ્યાત્મિક જન્મ થશે તે દિવસ અંધારી અમાવસ હશે . તે સમયે તે વિશ્વ નેતાની આધ્યાત્મિક ઉંમર ૧૬, ૨૦, ૨૫ વર્ષની હશે નહિ . તે તરૂણ નહિ હોય . પણ તે પ્રૌઠ હશે અને તે ૫૦ અને ૬૦ વર્ષની વચ્ચેની ઉંમરમાં સંસારમાં પ્રસિદ્ધ થશે . તે સન ૨૦૦૬ હશે . ”

સન ૧૯૯૩ માં સ્વામી રામદેવાનંદજી મહારાજે આપને સત્સંગ કરવાની આજ્ઞા આપી તથા સન ૧૯૯૪ માં નામદાન કરવાની આજ્ઞા પ્રદાન કરી . ભક્તિમાર્ગમાં લીન થવાના કારણે જુનિયર એન્જિનિયરની પોસ્ટ પરથી રાજીનામું આપી દીધું . જે હરિયાણા સરકારે તા. ૧૬-૫-૨૦૦૦ ના

પત્રક્રમાંક : ૩૪૯૨-૩૫૦૦ તા. ૧૬-૦૫-૨૦૦૦ ના રોજથી સ્વીકારેલ છે. સન ૧૯૯૪ થી ૧૯૯૮ સુધી સંત રામપાલજી મહારાજે ઘેર ઘેર, ગામ-ગામ, નગર-નગરમાં જઈ સત્સંગ કર્યો. વધારે સંખ્યામાં અનુયાયી થયા. સાથે-સાથે જ્ઞાનહીન સંતોનો વિરોધ પણ વધતો ગયો. સન ૧૯૯૯ માં ગામ કર્ણોથા, જિ. રોહતક (હરિયાણા) માં સતલોક આશ્રમની સ્થાપના કરી અને ૧લી જૂન, ૧૯૯૯ થી ૭મી જૂન, ૧૯૯૯ સુધી પરમેશ્વર કબીરજીના પ્રાગટ્ય દિવસ પર સાત દિવસનું વિશાળ સત્સંગનું આયોજન કરીને આશ્રમનું ઉદ્ઘાટન કર્યું તથા મહિનાની પ્રત્યેક પૂર્ણિમાએ ત્રણ દિવસનો સત્સંગ પ્રારંભ કર્યો. દૂર-દૂરથી શ્રદ્ધાળુ સત્સંગ સાંભળવા આવવા લાગ્યા તથા તત્ત્વજ્ઞાનને સમજીને વધારે સંખ્યામાં અનુયાયી બનવા લાગ્યા. થોડા સમયમાં જ સંત રામપાલજી મહારાજના અનુયાયીઓની સંખ્યા લાખો સુધી પહોંચી ગઈ. જે જ્ઞાન વગરના સંતો તથા ઋષિઓના અનુયાયી સંત રામપાલજીની પાસે આવવા લાગ્યા તથા અનુયાયી બનવા લાગ્યા અને પછી તે અજ્ઞાની ગુરુઓ, સંતો અને આચાર્યોની પાસે જઈને પ્રશ્ન કરવા લાગ્યા કે તમે બધું જ્ઞાન આપણા સદગ્રંથોથી વિપરીત બતાવી રહ્યા છો.

ચબુર્વેદ અધ્યાય ૮ મંત્ર ૧૩માં લખ્યું છે કે પૂર્ણ પરમાત્મા પોતાના ભક્તના બધા અપરાધ (પાપ) નાશ (ક્ષમા) કરી દે છે. જ્યારે તમારા પુસ્તક (અજ્ઞાની ગુરુઓના) જે અમે ખરીદ કર્યા છે તેમાં લખ્યું છે કે “પરમાત્મા પોતાના ભક્તના પાપ ક્ષમા નથી કરતા. તમારા પુસ્તક સત્યાર્થ પ્રકાશ સમુલ્લાસ ૭માં લખ્યું છે કે સૂર્ય પર પૃથ્વીની જેમ મનુષ્ય અને બીજા પ્રાણી વસવાટ કરે છે. આ જ રીતે પૃથ્વીની જેમ સર્વ પદાર્થ છે. બાગ, બગીચા, નદી, ઝરણા વગેરે, શું આ સંભવ છે ? પવિત્ર ચબુર્વેદ અધ્યાય-૫, મંત્ર ૧માં લખ્યું છે કે પરમાત્મા સહશરીર છે. “અગ્ને તનુઃ અસિ ! વિષ્ણવૈ ત્વાં સોમસ્યઃ તનુર અસિ !” આ મંત્રમાં બે વાર સાબિતી આપી છે કે પરમેશ્વર સહશરીર છે. તે અમર પુરુષ પરમાત્માનું બધાનું પાલન કરવા માટે શરીર છે એટલે કે પરમાત્મા જ્યારે પોતાના ભક્તોને તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવવા માટે થોડો સમય અતિથિ રૂપમાં આ સંસારમાં આવે છે તો તે પોતાના વાસ્તવિક તેજોમય શરીર પર હલકા તેજપુંજનું શરીર ઓઢીને આવે છે. એટલા માટે ઉપરના મંત્રમાં બેવાર પ્રમાણ આપ્યું છે. આ પ્રકારના તર્કથી નિરૂત્તર થઈ ગયા અને પોતાના અજ્ઞાનનો પડદો ખુલી જશે તેવા ભયથી તે અજ્ઞાની સંતો, મહંતો અને આચાર્યોએ સતલોક આશ્રમ કર્ણોથાની આસપાસના ગામમાં સંત રામપાલજી મહારાજને બદનામ કરવા માટે ખરાબ પ્રચાર-પ્રસાર કરવાનું શરૂ કરી દીધું તથા તા. ૧૨-૭-૨૦૦૬ માં સંત રામપાલજીને જાનથી મારવા અને આશ્રમનો નાશ કરવા માટે તે

અજ્ઞાની સંતો, મહંતો, આચાર્યો તથા પોતાના અનુયાયીઓ સાથે સતલોક આશ્રમ ઉપર હલ્લો (આક્રમણ) કરાવ્યું. પોલીસે રોકવાની કોશિષ કરી તે કારણથી કેટલાક ઉપદ્રવવાદીઓ ઘાયલ થયા. સરકારે સતલોક આશ્રમને પોતાના આદીન કરી લીધો અને સંત રામપાલજી મહારાજ તથા કેટલાક અનુયાયીઓ પર ખોટા કેસ બનાવીને જેલમાં લઈ ગયા. આ પ્રમાણે સને ૨૦૦૬ માં સંત રામપાલજી મહારાજ વિખ્યાત થયા. ભલે જ ઉપદ્રવી લોકોએ ખોટા આરોપો લગાવીને સંતને પ્રસિદ્ધ કર્યા, પરંતુ સંત નિર્દોષ છે. પ્રિય પાઠકજન, નાસ્ટ્રેડેમની ભવિષ્યવાણીને વાંચીને વિચારશે કે સંત રામપાલજીને એટલા બદનામ કરી દીધા છે. કેવી રીતે સંભવ છે કે વિશ્વમાં જ્ઞાનપ્રચાર કરશે. તેમને પૂર્વપ્રાર્થના છે કે પરમાત્મા એક પળમાં પરિસ્થિતિ બદલી શકે છે.

કબીર, સાહેબ સે સબ હોત હૈ, બંદે સે કછુ નાંહિ ।

રાઈ સે પર્વત કરે, પર્વત સે ફિર રાઈ ॥

પરમેશ્વર કબીરજી પોતાનાં બાળકોના ઉદ્ધાર માટે ઝડપથી સમાજને તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા વાસ્તવિકતાથી પરિચિત કરાવશે. પછી પુરુ વિશ્વ સંત રામપાલજી મહારાજના પ્રબળ જ્ઞાનને માનશે.

સંત રામપાલજી મહારાજ સન ૨૦૦૩ થી સમાચાર-પત્રો તથા ટી.વી. ચેનલોના માધ્યમથી સત્યજ્ઞાનનો પ્રચાર કરી રહ્યા છે અને બીજા ધર્મગુરુઓને (બની બેઠેલા ગુરુઓ-મહંતોને) કહી રહ્યા છે કે તમારું જ્ઞાન શાસ્ત્રવિરુદ્ધ છે, તમે ભક્તસમાજને શાસ્ત્રવિરુદ્ધ પૂજા કરાવી રહ્યા છો અને દોષી બનાવી રહ્યા છો. જો હું ખોટું કહી રહ્યો છું તો આનો જવાબ આપો, આજદિન સુધી કોઈપણ સંતે જવાબ આપવાની હિંમત નથી કરી.

સંત રામપાલજી મહારાજને ઇ.સ. ૨૦૦૧ માં ઓકટોબર મહિનાના પહેલા બૃહસ્પતિ (ગુરુ) વારે અચાનક પ્રેરણા થઈ કે “બધા ધર્મોના સદગ્રંથોનો ઊંડાણથી અભ્યાસ કર.” આ આધાર પર સર્વપ્રથમ પવિત્ર શ્રીમદ ભગવત ગીતાજીનો અભ્યાસ કર્યો તથા પુસ્તક ‘ગહરી નજર ગીતા’માં ની રચના કરી તથા તેના જ આધાર પર સર્વપ્રથમ રાજસ્થાન પ્રાંતના જોધપુર શહેરમાં માર્ચ-૨૦૦૨ માં સત્સંગ પ્રારંભ કર્યો. એટલા માટે નાસ્ટ્રેડેમસજીએ કહ્યું છે કે વિશ્વ ધાર્મિક હિંદુ સંત (શાયરન) ૫૦ વર્ષની ઉંમરમાં એટલે કે ૨૦૦૧ માં જ્ઞેય જ્ઞાતા (બાણવા યોગ્ય જ્ઞાનના જ્ઞાનદાતા) થઈને તત્ત્વજ્ઞાનનો પ્રચાર કરશે. સંત રામપાલજી મહારાજનો જન્મ પવિત્ર હિંદુ ધર્મમાં સન ૧૯૫૧ માં ૮ સપ્ટેમ્બરના રોજ હરિયાણાના સોનિપત જિલ્લાના ઘનાના ગામમાં એક ખેડૂત પરિવારમાં થયો. આ પ્રમાણે

સન ૨૦૦૧ માં સંત રામપાલજી મહારાજની ઉંમર પચાસ વર્ષની બને છે, જે નાસ્ટ્રેડેમસના કહેવાનુસાર ખરી છે. એટલા માટે તે વિશ્વધાર્મિક નેતા સંત રામપાલજી મહારાજ જ છે જેમની અધ્યક્ષતામાં ભારતવર્ષ પૂરા વિશ્વ પર રાજ્ય કરશે. પૂરા વિશ્વમાં એક જ જ્ઞાન (ભક્તિમાર્ગ) ચાલશે. એક જ કાનૂન હશે, કોઈ દુઃખી નહિ રહે, વિશ્વમાં પૂર્ણ શાંતિ હશે. જે વિરોધ કરશે તે જ છેલ્લે પશ્ચાતાપ કરશે તથા તત્ત્વજ્ઞાનનો સ્વીકાર કરવા વિવશ થશે અને સર્વ માનવસમાજ માનવધર્મનું પાલન કરશે અને પૂર્ણ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરીને સતલોક જશે.

જે તત્ત્વજ્ઞાનના વિષયમાં નાસ્ટ્રેડેમસજીએ પોતાની ભવિષ્યવાણીમાં ઉલ્લેખ કર્યો છે કે તે વિશ્વવિજેતા સંતના દ્વારા બતાવેલ શાસ્ત્ર પ્રમાણિત તત્ત્વજ્ઞાનની સામે પહેલાના બધા સંત અસફળ (નિષ્ણભ) થઈ જશે અને બધાએ નમ્ર થઈને ઝૂકવું પડશે. તેના જ વિષયમાં પરમેશ્વર કબીર બંદી છોડજીએ પોતાની અમૃતવાણીમાં પવિત્ર ‘કબીર સાગર’ ગ્રંથમાં (જે સંત ધર્મદાસજી દ્વારા લગભગ ૫૫૦ વર્ષ પહેલાં લિપિબદ્ધ કરવામાં આવેલ છે) કહ્યું છે કે એક સમય આવશે જ્યારે આખા વિશ્વમાં મારું જ જ્ઞાન ચાલશે. આખું વિશ્વ શાંતિપૂર્વક ભક્તિ કરશે. એકબીજાને વધારે પ્રેમ કરશે, સતયુગ જેવો સમય (સુવર્ણયુગ) હશે. પરમેશ્વર કબીર બંદી છોડ દ્વારા બતાવેલ જ્ઞાનને સંત રામપાલજી મહારાજ સમજ્યા છે. આ જ જ્ઞાનના સંદર્ભમાં કબીર સાહેબજીએ પોતાની વાણીમાં કહ્યું છે કે –

કબીર, ઔર જ્ઞાન સબ જ્ઞાનડી, કબીર જ્ઞાન સો જ્ઞાન ।

જૈસે ગોલા તોબ કા, કરતા ચલે મૈદાન ॥

ભાવાર્થ : આ તત્ત્વજ્ઞાન એટલું બધું પ્રબળ છે કે આની સામે બીજા સંતો તથા ઋષિઓનું જ્ઞાન ટકી નહિ શકે. જેવી રીતે તોપનો ગોળો જ્યાં પડે છે ત્યાં આગળ ઊભા મહેલરૂપી કિલ્લાઓને પણ પાડી દઈ - ચોખ્ખું મેદાન બનાવી દે છે.

આ જ પ્રમાણ સંત ગરીબદાસજી (છુડાની જિલ્લો-ઝબજર, હરિયાણાવાળા) એ આખ્યું છે કે સતગુરુ (તત્ત્વદર્શી સંત પરમેશ્વર કબીર બંદી છોડે મોકલેલ) દિલ્લી મંડલમાં આવશે.

“ગરીબ, સતગુરુ દિલ્લી મંડલ આયસી, સૂતી ધરણી સૂમ જગાયસી”

પરમાત્માની ભક્તિ વગર કંજૂસ થઈ ગયેલા વ્યક્તિઓને જગાડશે. ગામ ઘનાના, જિલ્લો-સોનિપત પહેલા દિલ્લી શાસિત ક્ષેત્રમાં પડતું હતું. એટલા માટે ગરીબદાસજી મહારાજે કહ્યું છે કે સતગુરુ (વાસ્તવિક જ્ઞાનને બાણવાવાળા સંત એટલે કે તત્ત્વદૃષ્ટા સંત) દિલ્લી મંડલમાં આવશે અને પછી કહ્યું છે કે –

“સાહેબ કબીર તપ્ત ખવાસા, દિલ્લી મંડલ લીજૈ વાસા.”

ભાવાર્થ : પરમેશ્વર કળીર બંદી છોડના તપ્ત (દરબાર)ના ખવાસ (નોકર) એટલે કે પરમેશ્વરના પ્રતિનિધિ દિલ્લી મંડલમાં વાસ કરશે એટલે કે ત્યાં જન્મ લેશે. પ્રથમ પોતાના હિંદુ બંધુઓને આ તત્ત્વજ્ઞાનથી પરિચિત કરાવશે, બુદ્ધિમાન હિંદુ એવા જાગશે જેમ કોઈ ઝબકીને એકદમ જાગે છે. એટલે કે તે સંતના દ્વારા બતાવેલ તત્ત્વજ્ઞાનને સમજીને તુર્ત જ અવિલંબ તેમની શરણ ગ્રહણ કરશે. પછી આખું વિશ્વ તે તત્ત્વદર્શી હિંદુ સંતના જ્ઞાનનો સ્વીકાર કરશે. આ ભવિષ્યવાણી શ્રી નાસ્ટ્રાડેમસજીએ પણ કરી છે. નાસ્ટ્રાડેમસજીએ આ પણ લખ્યું છે કે મને દુઃખ એ વાતનું છે કે તેનાથી પરિચિત ન હોવાને કારણે મારો શાયરન (તત્ત્વદૃષ્ટા સંત) ઉપેક્ષાનો પાત્ર બન્યો છે. હે બુદ્ધિમાન માનવ ! તેની ઉપેક્ષા ના કરો. તે તો સિંહાસનસ્થ કરીને (આસન પર બેસાડીને) આરાધ્યદેવ (ઇષ્ટદેવ)ના રૂપમાં સન્માન કરવા યોગ્ય છે. તે હિંદુ ધાર્મિક સંત શાયરન આદિપુરુષ (પૂર્ણપરમાત્મા) નો અનુયાયી જગતનો તારણહાર છે.

ભવિષ્યવેત્તા નાસ્ટ્રેડેમસજીએ પુસ્તક પાના નં. ૪૧-૪૨માં ત્રણ શબ્દનો ઉલ્લેખ કર્યો છે. (આની ફોટો કોપી આ જ પુસ્તકના પાના નં. ૨૦૫-૨૦૬ પર છે) કહ્યું છે કે તે વિશ્વવિજેતા તત્ત્વદૃષ્ટા સંત ક્રૂરચંદ્ર એટલે કે કાળની દુઃખદાયી ધરતીથી (કાળલોક - બ્રહ્મલોકથી) છોડાવીને પોતાના આદિ-અનાદિ પૂર્વજોની સાથે વારસદાર બનાવશે તથા મુક્તિ અપાવશે. અહિંયા ઉપદેશ મંત્રની તરફ સંકેત છે કે તે શાયરન માત્ર ત્રણ શબ્દ (ૐ-તત્-સત્) જ મંત્ર જાપ આપશે. આ ત્રણ શબ્દોની સાથે મુક્તિના કોઈ બીજા શબ્દો નહિ જોડે. આ જ પ્રમાણ પવિત્ર શ્લોક મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૯૦ મંત્ર ૧૬ માં, સામવેદ શ્લોક સંખ્યા ૮૨૨ તથા શ્રીમદ ભગવત ગીતા અધ્યાય ૧૭ શ્લોક ૨૩ માં છે કે પૂર્ણ સંત (તત્ત્વદર્શી સંત) ત્રણ મંત્ર (ૐ -તત્-સત્ જેમાં તત અને સત સાંકેતિક છે) આપીને પૂર્ણપરમાત્મા (આદિપુરુષ) ની ભક્તિ કરાવીને જીવને કાળ-જાળથી મુક્ત કરાવે છે. પછી તે સાધકની ભક્તિ કમાઇના બળથી ત્યાં ચાલ્યો જાય છે, જ્યાં આદિ સૃષ્ટિનાં સારાં પ્રાણી રહે છે. જ્યાંથી આ જીવ પોતાના પૂર્વજોને છોડીને ક્રૂરચંદ્ર (કાળપ્રભુ) ની સાથે આવીને આ દુઃખદાયી લોકમાં ફસાઈને કષ્ટ ઉપર કષ્ટ ઉઠાવી રહ્યો છે. નાસ્ટ્રેડેમસજીએ આ પણ સ્પષ્ટ કર્યું છે કે મધ્યકાળ એટલે કે વચ્ચેની (વચલી) પેઢી હિંદુ ધર્મનું આદર્શ જીવન જીવશે. શાયરન તત્ત્વદૃષ્ટા - સંત) પોતાના જ્ઞાન દ્વારા દિવ્યમાન ઉત્તમ ઊંચા સ્વરૂપનું એટલે સર્વશ્રેષ્ઠ શાસ્ત્ર અનુસાર ભક્તિ વિધાન ફરીથી વગર શર્ત ઉજાગર કરાવશે અને માનવ સંસ્કૃતિ એટલે કે માનવધર્મના લક્ષણ નિર્ધોક્ (નિષ્કપટ ભાવથી) સંવારશે. [મધ્યકાળ કાલાત હિંદુ ધર્મચિંતે વ હિન્દુચ્યા

આદર્શ ઝાલેલ - આ મરાઠી ભાષામાં પૃષ્ઠ-૪૨ પર લખ્યું છે, જે આજ પુસ્તકના પાના નં. ૨૦૬ પર છે. આનો ભાવાર્થ છે કે વચલી પેઢીનો ઉદ્ધાર શાયરન કરશે. આ ઉલ્લેખ મરાઠીના પાના નં. ૪૨ નું ગુજરાતી લખવાનું રહી ગયું હતું, એટલા માટે અહીંયા લખી દીધું છે તથા સ્પષ્ટીકરણ પણ આપ્યું છે. આ જ પ્રમાણ સ્વયં પૂર્ણપરમાત્મા કબીરજીએ કહ્યું છે કે :

“ધર્મદાસ તોહે લાખ દુહાઈ, સારજ્ઞાન વ સારશબ્દ કહીં બાહર ન જાઈ।

સારનામ બાહર જો પરહી, બિચલી પીઠી હંસ નહીં તરહી ॥

સારજ્ઞાન તબતક છુપાઈ, જબ તક દ્વાદશ પંથ ન મિટ જાઈ।]

જેમ ઇ.સ. ૧૯૪૭ માં ભારત વર્ષ અંગ્રેજોથી મુક્ત થયો. તેના પહેલા હિંદુસ્તાનમાં શિક્ષા ન હતી (અશિક્ષિત હતા). સન ૧૯૫૧ માં સંત રામપાલજી મહારાજને પરમેશ્વરજીએ પૃથ્વી પર મોકલ્યા. સન ૧૯૪૭ થી પહેલા કળિયુગની પ્રથમ પેઢી જાણો અને ૧૯૪૭ થી વચલી પેઢીની શરૂઆત થઈ છે. આ વચલી પેઢી એક હજાર વર્ષ સુધી સત્યભક્તિ કરશે. આ દરમ્યાન જે પૂર્ણ નિશ્ચયની સાથે ભક્તિ કરશે તે સતલોક ચાલ્યો જશે. જે સતલોક નહિ જઈ શકે તે તથા ક્યારેક ભક્તિ કરી, ક્યારેક છોડી દીધી પરંતુ ગુરૂરોહી નહિ થાય તે ફરીથી હજારો મનુષ્ય જન્મ આ કળિયુગમાં જ પ્રાપ્ત કરશે. કારણ કે આ તેમની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધનાનું પરિણામ હશે. આ પ્રમાણે હજારો વર્ષ સુધી કળિયુગનો સમય વર્તમાનથી પણ સારો ચાલશે. પછી છેલ્લી પેઢી ભક્તિરહિત ઉત્પન્ન થશે, કારણ કે સારી કમાઈ (ભક્તિની કમાણી) જે ભક્તિયુગમાં કરેલી છે તે વારંવાર જન્મપ્રાપ્ત કરીને ખર્ચ (સમાપ્ત) કરી નાખી હશે. આ પ્રમાણે કળિયુગની છેલ્લી પેઢી કૃતઘની હશે. તે ભક્તિ નહિ કરી શકે. એટલા માટે કહ્યું છે કે હવે (૧૯૪૭ થી) કળિયુગની વચ્ચેની (વચલી) પેઢી ચાલી રહી છે. સન ૨૦૦૬ થી તે શાયરન બધાની સમક્ષ પ્રગટ થઈ ચૂક્યા છે, તે “સંત રામપાલજી મહારાજ” છે.

ઉપરોક્ત જ્ઞાન જે વચ્ચેની પેઢી તથા પ્રથમ અને અંતિમ પેઢીવાળું સંત રામપાલજી મહારાજ પોતાનાં પ્રવચનોમાં વર્ષોથી બતાવતા આવી રહ્યા છે, જે હવે મહાન ભવિષ્યવેતા નાસ્ટ્રેડેમસજીની ભવિષ્યવાણી એ પણ સ્પષ્ટ કરી દીધું એટલા માટે સંત ગરીબદાસજી મહારાજે કહ્યું છે કે - કબીર પરમેશ્વરની ભક્તિ પૂર્ણસંતથી ઉપદેશ લઈને કરો નહિ તો આ અવસર ફરી હાથ નહીં આવે.

“ગરીબ, સમજા હૈ તો સિર ધર પાંવ, બહુર નહીં રે એસા દાવ.”

ભાવાર્થ : અગર આપ તત્ત્વજ્ઞાનને સમજી ગયા છો તો માથા પર પગ રાખ એટલે કે અતિશીઘ્રતાથી તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજથી ઉપદેશ

લઈને પોતાનું કલ્યાણ કરાવો. આ સુઅવસર ફરી પ્રાપ્ત નહિ થાય. જેમ આ વચલી પેઢી (મધ્યકાળ) વાળો સમય અને આપણું માનવશરીર તથા તત્ત્વદૃષ્ટા સંત (સમયના ગુરુ એટલે કે વક્ત ગુરુ) પ્રગટ છે. અગર હજુ પણ ભક્તિમાર્ગ પર નહિ લાગો તો તેના વિષયમાં કહ્યું છે કે -

યહ સંસાર સમજદા નાંહી, કહંદા શામ દુ પહરે નૂં ।
ગરીબદાસ યહ વક્ત જત હૈ, રોવોગે ઈસ પહરે નૂં ॥

ભાવાર્થ : સંત ગરીબદાસજી મહારાજ કહી રહ્યા છે કે આ ભોળો સંસાર શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધના કરી રહ્યો છે જે અતિ દુઃખદાયી છે, આને જ સુખદાયી કહી રહ્યો છે. જેમ જૂન મહિનાના ભર બપોરમાં તડકામાં ઊભો-ઊભો શેકાઈ રહ્યો છે તેને જ છાંચડો કહી રહ્યો છે. જેવી રીતે કોઈ શરાબી વ્યક્તિ શરાબ પીને રસ્તા પર પડ્યો છે અને તેને કોઈ કહે કે ભાઈ, તું બપોરના તડકામાં કેમ શેકાઈ રહ્યો છે, છાંચડામાં ચાલ. તે શરાબના નશામાં કહે છે કે નહિ છાંચડો છે, કોણ કહે છે કે તડકો છે ?

આ જ પ્રમાણે જે સાધક શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને મનમાન્યું (મનમરજીનું) આચરણ કરી રહ્યા છે, તેઓ પોતાનું જીવન નષ્ટ કરી રહ્યા છે. તેને છોડવા નથી માંગતા, પરંતુ તેને જ સર્વશ્રેષ્ઠ માનીને કાળના લોકની આગમાં શેકાઈ રહ્યા છે. સંત ગરીબદાસજી મહારાજ કહી રહ્યા છે કે આટલા પ્રમાણ મળવા છતાં પણ સતસાધના પૂર્ણસંતના બતાવ્યા અનુસાર નહિ કરો તો આ અણમોલ માનવશરીર તથા વચ્ચેની પેઢીનો (વચલી પેઢીવાળો) ભક્તિયુગ હાથથી છૂટી જશે, પછી આ સમયને યાદ કરીને રડશો, બહુ પશ્ચાતાપ કરશો. પછી કંઈ જ નહિ થઈ શકે. પરમેશ્વર કબીરજી બંદી છોડે કહ્યું છે કે :

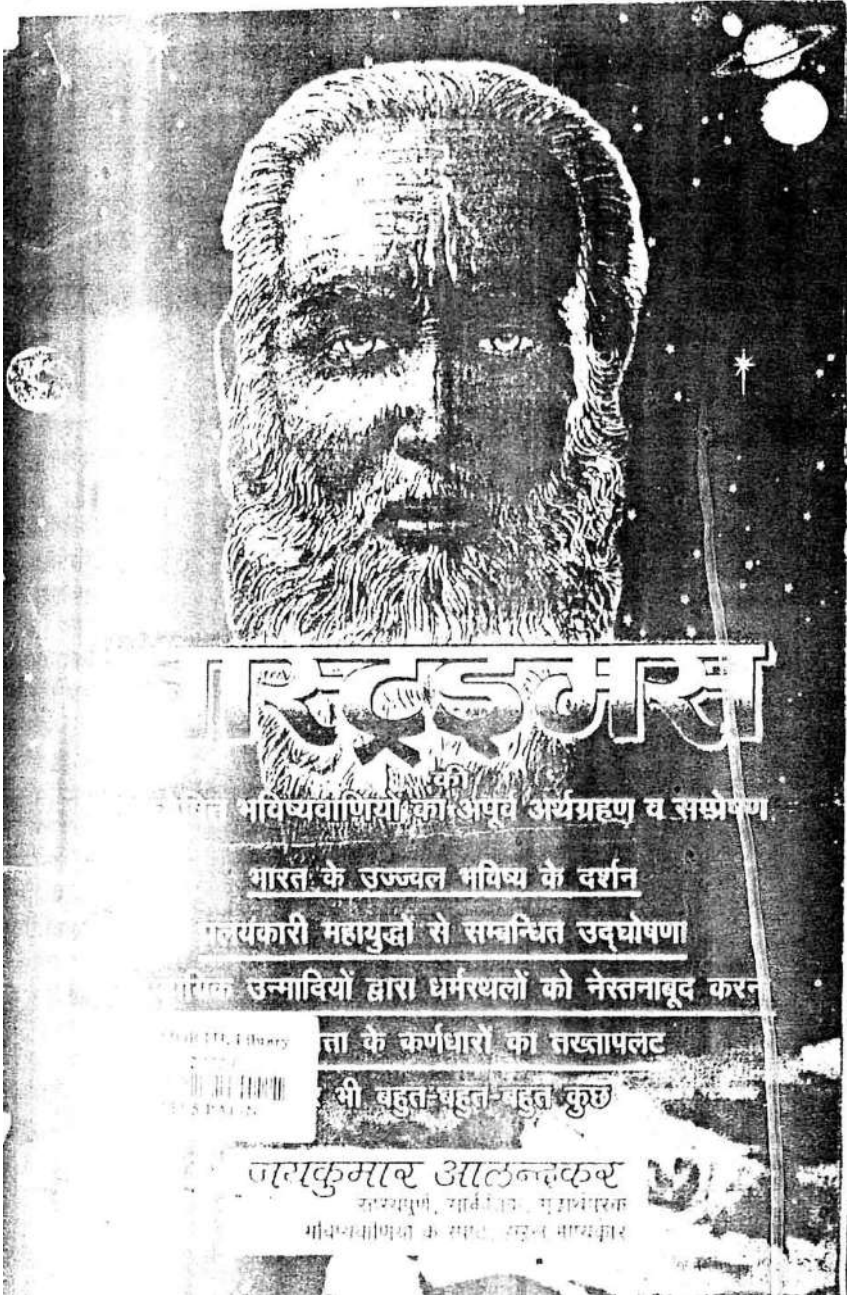
આચ્છે દિન પાછે ગયે, સતગુરુ સે કિયા ના હેત ।
અખ પછતાવા કયા કરે, જબ ચિડિયા યુગ ગઈ ખેત ॥

સર્વ માનવસમાજને પ્રાર્થના છે કે પૂર્ણસંત રામપાલજી મહારાજને ઓળખો અને પોતાનું તથા પોતાના પરિવારનું કલ્યાણ કરાવો. પોતાના સંબંધીઓ તથા મિત્રોને પણ સમજાવો તથા પૂર્ણમોક્ષ પ્રાપ્ત કરો. સુવર્ણ યુગ પ્રારંભ થઈ ચૂક્યો છે. લાખો પુણ્ય આત્માઓ સંત રામપાલજી તત્ત્વદર્શી સંતને ઓળખીને સત્ય ભક્તિ કરી રહ્યા છે, તેઓ અતિ સુખી થઈ ગયા છે. બધા વિકાર છોડીને નિર્મળ જીવન જીવી રહ્યા છે.

કૃપ્યા આગળ વાંચો મહારાજદ્રના જયોતિષ શાસ્ત્રીનો મરાઠી ભાષામાં નાસ્ટ્રેડેમસની ભવિષ્યવાણીઓનો અનુવાદ.

તે ફરીથી વિશ્વમાં યોગ્ય માર્ગથી ભ્રમણ કરીને શત્રુત્વ ભાવથી ભારતને ધ્રસ્ત કરશે.

(प्रमाण माटे जुओ झोटो कोपी)

आर्य समाज

संस्कृत भविष्यवाणियों का अपूर्व अर्थग्रहण व सम्प्रवण

भारत के उज्ज्वल भविष्य के दर्शन

प्रलयकारी महायुद्धों से सम्बन्धित उद्घोषणा

वैदिक उन्मादियों द्वारा धर्मरथलों को नेस्तनाबूद करना

तत्ता के कर्णधारों का सख्तापलट

भी बहुत-बहुत-बहुत कुछ

जगद्विकुमार आलन्कृष्ण

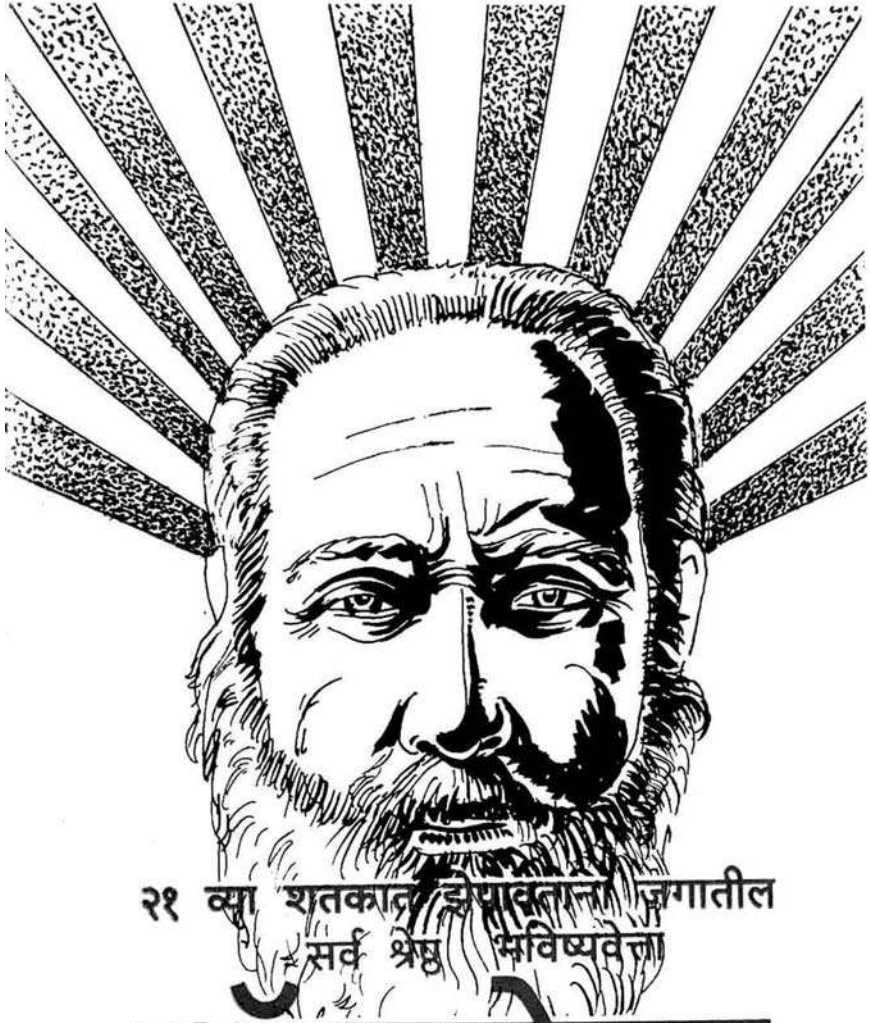
संस्कृत, आर्य समाज, सहायक
भविष्यवाणियों के सार, संस्कृत भाषा में

જુઓ પ્રથમ મુસ્લિમ સમાજ ભારત પર આક્રમણ કરીને તહસ-નહસ કરી નાખશે. તે પછી ભારતમાં ઘૂસીને સત્તા પર કબજો કરશે. અંધશ્રદ્ધાળુ અને દુર્બળ ભારતીય જનતાને સત્તાવશે અને તેમને મુસ્લિમ ધર્મની દીક્ષા આપશે. તેના કારણે મહાન ભારતમાતા મુસ્લિમોની દાસી બનશે, ભારતીય પ્રદેશ અને સમાજ ભ્રષ્ટ થશે. આ કામ ઇ.સ. ૧૨૯૧ થી ૧૯૯૯ સુધી ચાલશે.

આજ કાળમાં ભારત માતાના (કામ દોહિતાના) અંધુ ગુરૂ પિંગલ જેવા શત્રુત્વ ભાવ ધારણ કરીને પશ્ચિમ યુરોપના ક્રિશ્ચિયનોને વેપારી અને નાવિક બનાવીને ભારતની તરફ મોકલશે. તે પહેલા વ્યાપારી બનીને ભારતને લૂંટશે, તે પછી એક-એક પ્રદેશ હાથમાં લઈ અને ત્યાંની જનતાને ભ્રષ્ટ ક્રિશ્ચિયન બનાવીને તેમના ઉપર શાસન કરશે, ધીરે-ધીરે પોતાનો પ્રભાવ વધારીને સંપૂર્ણ ભારતમાતાને પોતાના વશમાં કરી લેશે, તેજ સમયે ભારતીય ગુલામ દુર્બલ પ્રજા મોક્ષપ્રાપ્તિને માટે મંદિર બાંધીને દેવી-દેવતાના ભજન-કીર્તન કરતી રહેશે.

આજ કાળમાં દગાબાજ ક્રિશ્ચિયન ગુરુનું ભ્રષ્ટાચારી રૂપ ધારણ કરીને આવશે, અહીંના પ્રાચીન જ્યોતિષશાસ્ત્રોનું અધ્યયન કરીને કિરો જેવા યુરોપીયન વિશ્વ પ્રસિદ્ધ જ્યોતિષ થશે, પરંતુ ભારતીય અંધ અને જૂઠા જ્યોતિષીઓને પોતાના જ્યોતિષ ગ્રંથોનો અર્થ નહિ સમજાય. તે ગુલામ હશે. તેમને પોતાની માનસિકતા અને પ્રવૃત્તિના કારણે અંગ્રેજી ભાષામાં રહેલું જ્ઞાન જ સત્ય લાગશે, પરંતુ કિરો જેવા ભારતીય જ્યોતિષ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરીને મહાન વિદ્વતા ધારણ કરેલા લેખકો દ્વારા અંગ્રેજી પુસ્તકના આધાર પર જ્યોતિષશાસ્ત્ર નહિ સમજે અને છેલ્લે તે શ્રાપિત થશે અને તેના કારણે તેમનામાં મૂર્ખતા અને કૂરતા આવી જશે.

[તેના કારણે મહાપરિવર્તન કાળનો પ્રારંભ થશે તે કાળ હશે ઇ.સ. ૧૯૦૫ થી ૨૦૨૮ સુધી. સૌથી પહેલા ભારતને સ્વતંત્રતા પ્રાપ્ત કરવા માટે કાંગ્રેસની સ્થાપના થશે. ભારતીય પ્રજા મહારાક્ષસ કુંભકર્ણની જેમ નીંદરમાંથી જાગૃત થવા લાગશે. જૂઠા જ્યોતિષશાસ્ત્રને નષ્ટ કરીને અચૂક ભવિષ્યજ્ઞાન આપવા માટે મદ્દાસમાં કે. એસ. કૃષ્ણમૂર્તિનો જન્મ થઈને તે ભારતીય પ્રજાને કૃષ્ણમૂર્તિ પદ્ધતિસરનું જ્ઞાન આપશે. ઇ.સ. ૧૯૯૮ માં મહારાષ્ટ્રમાં એક જ્યોતિષશાસ્ત્રી નોસ્ટ્રેદેમસની ભવિષ્યવાણીમાં અંકિત સાંકેતિક ભાષાનું સ્પષ્ટીકરણ કરી તેમાં લખેલી ભવિષ્યની ઘટનાઓના અર્થ આપીને “પોતાનો ભવિષ્યગ્રંથ” પ્રકાશિત કરશે. તે સમયે તે ભારતમાં અજ્ઞાત જ્યોતિષ દ્વારા કળિયુગના વિષયમાં આપવામાં આવેલ મહાન સાંકેતિક ભાષામાંના અર્થને ખોલીને (સમજીને) એમાં લખેલ મહાન ભવિષ્યવાણીના અર્થ સ્પષ્ટ કરશે. તો પણ ભારતીય જનતા પર અને સત્તાધારીઓ પર જૂઠા જ્યોતિષીઓનું પ્રચંડ પ્રભુત્વ રહેશે. તે આ નવા મહાન જ્ઞાની જ્યોતિષીઓને પ્રકાશમાં નહિ આપવા દે, પરંતુ તેમના પર સ્વાર્થના અંધકારથી જૂઠા ધર્મનું જાતિનું ભૂત સવાર થયેલું હશે. હજુ પણ તે જંતર-મંતરવાળા ખરાબ કાર્યોમાં મગ્ન થઈને સત્યનું - માનવતા ધર્મનું જ્યોતિષ જ્ઞાનનું ખૂન કરતા રહેશે.]

२१ व्या शतकात इयावताना जगातील
सर्व श्रेष्ठ भविष्यवेत्ता

नास्ट्राडेमस

यांचे जागतिक स्तरावरचे भविष्य

- डॉ. रामचंद्र ज. जोशी

२१ व्या शतकाकडे झेपावतांना
जगातील सर्वश्रेष्ठ भविष्यवेत्ता!
मायकेल द नॉत्रदेम (नॉस्ट्राडेमस)
यांचे जागतिक स्तरावरचे भाविष्य

डॉ. रामचंद्र ज. जोशी.

ग्रंथ मिळण्याचे ठिकाण

जोशी ब्रदर्स अप्पा बळवंत चौक, पुणे २. फोन: ४४५९४२४	श्री गजानन बुक डेपो भरत नाट्य मंदिरासमोर, पुणे ३०. फोन : ४४७३३०४
श्री गजानन बुक डेपो ऋबुतरखाना, दादर, मुंबई २८. फोन: ४२२७५८४	श्री गजानन बुक डेपो बिल्डिंग नं. १३२, पहिला माळा, पंतनगर, घाटकोपर, मुंबई ७५. फोन: ५१३८००९

...(32)...

आफ्रिकेला वळसा घालण्याचा द्राविडी-प्राणायाम त्या सुवेज कालव्याच्या निर्मितीने कमी झाला हे खरेच, पण त्या कालव्याच्या निर्मितीची कल्पना नॉस्ट्राडेमसच्या विलक्षण भाकिताने फ्रेंच वास्तुशास्त्रविशारद लेसेप्स याला सुचलेली आहे ही वस्तुस्थिती आहे.

पाहिल्या प्रकरणातच स्पष्ट केले आहे की, १९९९ साली छेडल्या जाणाऱ्या तिसऱ्या जागतिक महायुद्धात, आज वरवर पाहता परस्पर विरोधी राष्ट्रे मित्र बनून, अमेरिका व रशिया यांचे एकत्रित बळ प्रचंड असेल. नॉस्ट्राडेमसच्या मृत्यूनंतर २०९ वर्षांनी जन्माला आलेली अमेरिका आपल्या सामर्थ्याच्या शिखरावर असेल असे, शतक २, श्लोक ४९ मध्ये हा द्रष्टा ज्योतिर्विद सांगतो हे सत्य किती चित्तथरारक आहे?

‘भारत’ सर्वश्रेष्ठ हिंदु राष्ट्र?

या पूर्वीच्या लेखात कै. इंदिरा गांधींचा नॉस्ट्राडेमसने केलेला उल्लेख आपण वाचला. त्या संदर्भात हेनरी सी रॉबर्ट्स ‘कंप्लीट प्रोफेसीज ऑफ नॉस्ट्राडेमस’ या १९४२ साली प्रसिध्द झालेल्या आपल्या पुस्तकात लिहितो- ‘डॉमिनन्ट प्रिमियर’ (म्हणजेच प्रभावी पंतप्रधान) इंदिराजी गांधी यांच्या आकस्मिक खुनानंतर दोन बदल होतील. त्यातील क्रमांक पहिल्या बदलाप्रमाणे त्यांचे पुत्र राजीव गांधी जरी पंतप्रधान झाले असले तरी दुसरा जो बदल होणार आहे तो म्हणजे एक मध्यम वयाचा नेता पाकिस्तान, ब्रह्मदेश, बांगला देश, श्रीलंका, नेपाळ, तिबेट, अफगाणिस्तान, मलाया आदी देश जिंकून हिंदुस्थानाला जगातील सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र म्हणून निर्माण करणार आहे. तो सार्वभौम असेल. औदार्यात अजोड व आपल्या सनातन धर्माला पुनरुज्जीवन देईल आणि भारत खंडातच नव्हे तर साऱ्या पृथ्वीवर सुवर्णयुग आणील. (सॅच्युरी शतक ५, श्लोक ४१ वा). या श्लोकाबद्दल सर्वच भाष्यकारांत एकमत आहे. वरील दोन बदलांच्या दरम्यानच्या काळात सत्ताधारी मंडळीत वावरणारी चांडाळ चौकडी सत्ताकेंद्र आपल्या ताब्यात ठेवून बराच काळ मनमानी करील. वर उल्लेख केलेला नेता फक्त जगाला अघ्राप माहीत व्हायचा आहे!

...(33)...

: ४ :

थांबा, इ. स. २००६ मध्ये

रामराज्य येतेय!

हिंदु जगज्जेता भूतलावर सुवर्ण-युग आणणार आहे!

ज्योतिष हे हि एक शास्त्र आहे

‘शितावरून भाताची परीक्षा’ या वाकप्रचारानुसार नॉस्ट्रॅडेमस यांनी वर्तविलेल्या अनेक भाकितांचे खरेपण आपण गेल्या प्रकरणात पाहिले. नॉस्ट्रॅडेमस यांना हे सर्व ज्ञान आगामी पिढीला देणे आवश्यक वाटले; व त्याने ‘सॅच्युरी’ मध्ये दहा शतके (१००० श्लोक) लिहिली व १५५५ साली ते पुस्तक प्रसिध्द झाले. या पुस्तकातील श्लोकांची वर्गवारी केली तर असे आढळते की पहिले सुमारे १०० श्लोक फ्रान्स व युरोपसाठी, म्हणजे नॉस्ट्रॅडेमसच्या काळातील घटनांबद्दल केलेल्या भाकितांवरच खर्च झाले आहेत. त्यानंतर ३५० - ४०० श्लोक १९ - २० व्या शतकातील घटनांच्या भाकितांचा ऊहापोह करण्यात लागले असून उरलेल्या ४५० - ५०० श्लोकांत २१ व्या शतकापासून इ. स. ३७९२ पर्यंतच्या कालखंडात होऊ घातलेल्या भाकितांचे विवरण आलेले आहे.

-ज्योतिष शास्त्र हे असे चमत्कारिक शास्त्र आहे की सर्वसामान्य माणसांपासून अधिकारी वर्ग, देशा-राष्ट्रांचे शास्ते, धनाढ्य, श्रीमंत, राजेरजवाड्यापर्यंत सर्वांनाच त्याचे आकर्षण आहे. उघडरीत्या त्या शास्त्राचा निषेध, परंतु खाजगीरीत्या त्याची चाचपणीच केवळ नव्हे तर आवर्जून त्या शास्त्राच्या पारंगत ज्योतिर्विदाची मनधरणी करण्याची प्रथा सर्वकाली व सर्व देशांतून रूढ असल्याचे दिसते. ज्योतिष हे शास्त्र आहे, त्याचे आकाशस्थ ग्रहांच्या गतीनुसार ठरलेले आडाखे आहेत. इथून तिथून निसर्ग हा सारखाच असल्याने त्या त्या काळच्या ग्रहस्थितीनुसार व्यक्ति, समाज, देश नि त्यांचे धर्म, संस्कृती यावर परिणाम घडत असतात. ज्योतिषी फक्त त्याने केलेल्या शास्त्राभ्यासाच्या आधारेने मिळविलेल्या ज्ञानाने जे परिणाम घडायचे असतात त्याची आगाऊ माहिती सांगतो, त्याचे आनंददायी, सुखसंवर्धक बदल स्पष्ट करतो. ते बदल केव्हा कसे होतील त्याबद्दल भाकित वर्तवतो. त्याचप्रमाणे दुःख वर्धक उलथापालथी काय होतील त्याचीही नोंद करित असतो. जे घडायचे असते ते ज्योतिषाला टाळता येत नाही - किंवा तो ते घडवीतही नाही. म्हणून नॉस्ट्रॅडेमससारखे जगप्रसिध्द ज्योतिर्विद आत्मविश्वासाने म्हणतात की, ‘मी लिहिले, सांगितले - त्यात काहीही बदल करण्याची माझी इच्छा नाही.’

...(40)...

गेली नऊ वर्षे इराकबरोबर विध्वंसक युध्दात गेली. जवळ जवळ एक हजार किलोमीटर प्रदेश इराकने सोडलेला नाही. युध्दकैदी सोडविता आले नसल्याने युध्द थांबले, परंतु इराणची मानहानी संपलेली नाही. या युध्दात पेट्रोलियमच्या उद्योगाची महत्त्वाची साधने उद्ध्वस्त झाली, अर्थव्यवस्था, उद्योगधंदे, रोजगार यांची झालेली हानी फार मोठी आहे. शाह यांच्या पदच्युतीच्या सुमारास जी स्थिती होती त्यापेक्षा कितीतरी पटीने सध्याची इराणची आर्थिक स्थिती ढासळली आहे.

आपले घरदार, कौटुंबिक सुख व सुरक्षितता या बाबींचा विचार टाळता येणे अशक्य झाले आहे; आणि त्याबद्दल बहुजनसमाज बोलू लागला आहे. इराणी राष्ट्रांच्या समस्यांना तोंड फुटू लागले आहे आणि त्या समस्यांची सोडवणूक करायला इस्लामची अथवा धर्माची वाढ पुरेशी पडणार नाही याची जाणीव बहुजन समाजालाच नव्हे तर सत्तारूढ पक्षातल्या मवाळांनाही होऊ लागली आहे.

नॉस्ट्राडेमस यांनी शतक १ श्लोक ७० मध्ये असे स्वच्छ लिहून ठेवले आहे की, खोमेनीच्या कडव्या हेकटपणाला विरोधकच कडवेपणाने मोडून काढतील नि खोमेनी विरोधकांची सरशी होईल; त्यांचा विजय होईल. अखेरीस फ्रान्सच मध्यस्थी करून खोमेनी व त्याचे साथीदार यांना दया दाखवावी असे सांगेल व बंडखोर फ्रान्सचा सल्ला मानतीलही! नॉस्ट्राडेमस या सर्व घडामोडींचे वर्णन करून सांगतोय. 'थांबा, रामराज्य येतेय!' जुलै १९९९ ते इ. स. २००६ पर्यंत चालणाऱ्या या सर्व संहारक युध्दाच्या शेवटी सुवर्णयुग अवतरेल; हिंदुस्थानात उगवणारा तारणहार शायरन व फ्रेंच नेता मार्स यांची युति होईल. त्यानंतर ७५ वर्षे जगात सुख-समृद्धि, व शांतता नांदेल. (१० / ८९)

नॉस्ट्राडेमसने निःसंदिग्धपणे म्हटलेय, की नव्याने प्रकट होणारा शायरन (CHYREN) आजच्या घटकेला अज्ञान आहे. परंतु तो ख्रिश्चन वा मुस्लिम नसेल. पाश्चात्य विद्वानांनीही हे विधान मान्य केले आहे.

नॉस्ट्राडेमस स्वतः ज्यू वंशाचा, ख्रिश्चन धर्म स्वीकारलेला, फ्रान्सचा नागरिक. तो ४५० वर्षांनी अवतरणारा विश्वनेता हिंदूच असेल असे छातीठोकपणे सांगतो, त्या हिंदु नेत्याचा गौरव करतो तो ह्याच कारणांनी की त्या स्वातंत्र्यसूर्य शायरनच्या उदयाबरोबर आधीते नेते निष्प्रभ होऊन नम्र होतील. 'तो' शायरन तिसऱ्या जागतिक युध्दाच्या काळानंतर वाचलेल्या नागरिकांना कायद्याचे राज्य देईल. कुणावरही अन्याय होणार नाही. 'गुणाः पूजास्थानं नच लिंगम् नच वयः' बरोबरच 'नच श्रद्धास्थानः' ही त्या लोकशाही राज्याची वेदी असे. सामाजिक रचना 'गुणकर्मविभागशः' असेल. जन्मदात्या मातापित्याच्या श्रद्धास्थानांवर ती आधारलेली असणार नाही. राखीव जागा, खास हक्क ही भाषा असणार नाही. त्याचप्रमाणे दलित, मागासलेला समाज अशी विभागणीही या साम्राज्यात असणार नाही. प्रत्येकाच्या वैयक्तिक गतिशील प्रयत्नांना प्रोत्साहन दिले जाईल; त्याच्या प्रगमनशील कर्तृत्वाला भरपूर संधि व वाव दिला जाईल, सरसकट आमिषांची खिरापत वाटली जाणार नाही. यामुळे जो मेहनत करील

...(41)...

त्याला 'संधि' मिळेलच मिळेल अशी आश्वासक खात्री पटल्याने राष्ट्रसंवर्धनाला आवश्यक असणारी चढाओढ समाजात मानवाला कार्यप्रवण करील. शासन अमानवी वागणारांना वठणीवर आणीलच, शिवाय त्यांच्यातील अतिरेक्यांचा निःपात केला गेला जाईल. सर्वांना लागू पडणारा समान कायदा राज्यभर कसोशीने पाळण्यात येईल.

आता एक गोष्ट निर्विवादपणे सिध्द झाली आहे की तिसऱ्या अतिसंहारक महायुद्धातून नव्याने दर्शन घडविणारा तारणहार 'आशिया खंडात जन्म घेतलेला असेल, (शतक २० श्लोक २५).' युरोपात नाहीच नाही! तो ख्रिश्चन नसेल, मुसलमान तर नसेलच नसेल. ज्यूही असणार नाही. तर हिंदूच असेल असे जे नॉस्ट्रॉडेमसने निःसंदिग्धपणे म्हटलेय ते पाश्चात्य विद्वानांनाहि मान्य आहे. तो हिंदू-नेता अन्य सर्व भूतपूर्व नेत्यांपेक्षा महत्तर असेल, बुद्धिमान असेल, अजिंक्यही! नॉस्ट्रॉडेमसचा शतक ६ श्लोक ७० फार महत्त्वाचा मानावा लागेल.

The grest CHYREN will be
 chief of the world.
 Loved feard and unchallenged
 even at the death
 His name and praise will reach
 beyond the skies.
 And he will be content to be
 known only as Victor.

महान् शायरन जगाचा प्रमुख नियंता होई ल. त्याच्यावर सर्वसामान्य जनता प्रेम करील; त्याचबरोबर त्याचा वचक येवढा असेल की प्रजाजन काहीही अपकृत्य करायला धजणार नाहीत. त्याच्या मृत्युनंतरही त्याचा दबदबा कायम राहील, त्याचे नाव आणि पराक्रम नागरिकांच्या मनावर इतके खोलवर परिणाम करतील की त्याची कीर्ति त्रिखंड पसरेल. सामर्थ्य इतके प्रचंड असेल की शत्रू त्याच्या देशाला घाबरतील, त्याच्या राज्याची, नव्हे साम्राज्याची दहशत मानतील. तो सार्वभौम असेल, त्याच्या कर्तृत्वाचा प्रभाव संपूर्ण जगावर पडेल. हा महान् हिंदु नेता भारताला भूमि आणि सागर यावर अजिंक्यपद प्राप्त करून देईल. आतापर्यंत निद्रिस्त असलेल्या हिंदूंना खडबडून जागृत करून त्यांच्याकरवी अशी काही चिरंतन कामगिरी करवील की ज्याने ते आपल्या पूर्वजांचे सार्थ वारस ठरतील.

शतक २, श्लोक ७९ द्वारा फ्रेंच द्रष्टा नॉस्ट्रॉडेमस स्वच्छपणे सांगतोय की, शायरन क्रूर आणि हिंसक जमातीतल्यांना ठिकाणावर आणिल आणि चंद्रकोरीच्या ताब्यातील भूमि मुक्त करील. त्याचे हे शब्दच पहा किती बोलके आहेत!

फ्रेंच - Subjuguva 10 gent crelle add fiere Le grand chyren osteria
 du longin Tous les captifs par seline baniaet.

...(42)...

इंग्लिशमध्ये स्वैर भाषांतरित शब्दात सांगायचे तर -

1) Will subjugate the cruel and

violent freed,

The great CHYREN will

take from distance,

All those held captive by

crescent moon

वरील श्लोकातील Cruel and Violent held captive by crescent moon म्हणजेच - हिंसक आणि क्रूरचंद्र हे शब्द इतके अर्थवाही आहेत की वरील उल्लेख मुसलमानांना उद्देशूनच आहेत याबाबत दुमत न व्हावे.

थोडक्यात सांगायचे तर शायरनच्या कारकीर्दीत या भूतलावर सुवर्णयुग अवतरेल. त्याच्या मृत्यूनंतरही त्याच्या महानतेचे व सदगुणांचे आवर्जून गुणगान होत राहिल. पण त्याच्या मनाची शालिनता, विनम्रपणा व औदार्य इतके ढळढळीतपणे दिसते की यापूर्वी नमूद केलेल्या शतक ६ श्लोक ७० व्या श्लोकाच्या शेवटच्या ओळीत त्याबद्दल केलेला उल्लेख फार बोलका आहे. (शायरन म्हणतोय) 'जनतेने त्याच्याबद्दलचा उल्लेख फक्त' एक विजयी नेता या तीन शब्दात करायचा तर करावा आणखी. विशेषणे त्याच्या नावाला चिकटवू नयेत.

मधल्या काळात हिंदूधर्माचे व हिंदूंच्या आदर्शवत् जीवनाचे पुसट झालेले क्षणचित्र, पुन्हा आपल्या देदिप्यमान उत्तुंग स्वरूपात प्रस्थापित होणारच, आणि मानवी संस्कृती निर्धोक बनेल हे नॉस्ट्राडेमसने पुरेशा स्पष्टपणे सुचविले आहे. त्यात संदिग्धता कुठेही नाही. हे सर्व घडवून आणणारा आज अज्ञात असणारा परंतु योग्य समयी प्रकट होणारा महापुरुष तथा शायरन हा हिंदुधर्मायच असेल असेही नॉस्ट्राडेमस निखालसपणे सांगतो, नव्हे नव्हे, जवळ जवळ साडेचारशे वर्षापूर्वी अक्षरबध्द करतो. त्याने या शायरनच्या मनाचा घेतलेला वेधही इतका काही तर्कशुध्द व अचूक आहे की नॉस्ट्राडेमसच्या द्रष्टेपणाचे आश्चर्य वाटते! नॉस्ट्राडेमसने म्हटलेय की, शायरन बेचैन मनाने खूप प्रवास करील. या बेचैनीचे कारण काय असणे शक्य आहे? आपल्या धर्मबांधवांच्या समस्या आणि त्यांची सद्यःकालीन दयनीय अवस्था हे असू शकेल! त्या बेचैन अस्वस्थ मनाचा कानोसा आपण पुढच्या प्रकरणात घेऊ!

...(43)...

: ५ :

नॉस्ट्राडेमसच्या भाकितांना दुजोरा देणारी आणखी कांही भाकिते

उभ्या आयुष्यात भारताला कधीही भेट न दिलेल्या महर्षी नॉस्ट्राडेमसने, सुमारे ४००-४५० वर्षांपुर्वी, '२००१ साली प्रलययंकारी विनाशाच्या उंबरठ्यावर असलेल्या जगाला शायरन (CHYREN) हा हिंदू नेता आपल्या क्षात्रतेजाने तारणहार होईल.' या स्वातंत्र्यसूर्याच्या आगमनाने बलाढ्य हिंदू राष्ट्राचा उदय होऊन हिंदूंचे पुनरुत्थान होईल, हिंदू साम्राज्य स्थापन होऊन 'सुवर्णयुग अवतरेल' असे भविष्य शब्दबद्ध केले आहे.

१९९९ साली सुरू होणाऱ्या व इ. स. २००६ ला संपणाऱ्या महायुद्धासंबंधी अनेक श्लोकात नॉस्ट्राडेमस लिखित, 'सॅच्युरी' मध्ये 'शायरन' या टोपण नावाचा उल्लेख 'विश्वनेता' म्हणून ठिकठिकाणी केलेला आढळतो. गेली जवळ जवळ २०० वर्षे या 'शायरन' चा शोध घेण्याचे काम नॉस्ट्राडेमस विषयातील तज्ञ हिरीरीने करीत आहेत. गेल्या प्रकरणांत या विश्वनेत्याबद्दल नॉस्ट्राडेमसच्या कित्येक अभ्यासकांनी लढविलेले तर्ककुतर्क किती विसंगत आहेत हे दाखविले; आणि त्या संदर्भात सध्याचा इराणचा धर्मनेता आयातुल्ला खोमेनीचे नाव आग्रहाने घेतले जाते ते तर किती असंबद्ध आहे त्याचीही चर्चा केली.

नॉस्ट्राडेमसच्या भविष्यवाणीत 'क्रम' नसतो-सकारण नसतो, त्यामुळे हे तर्काधिष्ठित घोटाले होतात हे जरी खरे असले तरी नॉस्ट्राडेमस वेगवेगळ्या लोकांमधून शायरन बाबत जे विखुरलेले उल्लेख करतो त्यावरून येऊ पाहणाऱ्या ३ऱ्या जागतिक युद्धकालातील क्षितिजावर नव्याने उगवणारा पण आज जगाला अज्ञात असलेला जगज्जेता कोण असेल, कुठचा असेल याबाबत सुसंगत तर्ककरायला अडचण पडू नये.

पृष्ठसंख्येचे बंधन लक्षात घेऊन आतापर्यंत नॉस्ट्राडेमसच्या श्लोकांचे 'शतक अमुक व श्लोक क्रमांक अमुक' एवढाच निर्देश करून त्याने वर्तविलेल्या भाकितांचा मागोवा घेत घेत गूढार्थाची उकल केली. परंतु, आता यापुढे महान शायरनच्या कर्तृत्वाचा प्रकाश पाडणाऱ्या भाकितांबद्दलचे लेखन, नुसतेच शतक 'श्लोक' क्रमांक अशा संदर्भात न देता, आवश्यक तेवढे मूळ श्लोक, जसेच्या तसे, उद्धृत केल्याशिवाय वाचकांचेही समाधान होणार नाही म्हणून ते प्रसिध्द करण्याचे योजिले आहे. मूळ फ्रेंच भाषेतील श्लोक देणे अशक्य नाही. तरी ती भाषा अत्यल्प लोकांना समजणारी असल्याने त्या श्लोकांचे इंग्रजीत भाषांतर उद्धृत केले जाईल. त्यावरून नॉस्ट्राडेमसच्या एकेका विधानाचे निरूपण करणे सोपे होईल.

...(44)...

यापूर्वीच्या २ न्या प्रकरणांत नॉस्ट्राडेमसचा जीवनवृतांत देतांना, त्याने गूढ भाषेत भविष्यकथन कसे केले आहे त्याचे उदाहरण म्हणून, 'सेंच्युरी' च्या शतक ४ श्लोक १४ चा पूर्वार्ध मूळ फ्रेंच व त्याचेच इंग्रजीत रुपांतरित भाग उध्दृत करून त्याबद्दल विवरण केले. तिसरे प्रकरण नॉस्ट्राडेमसच्या तंतोतंत खऱ्या झालेल्या भाकितांची ओळख वाचकांना व्हावी म्हणून लिहीले, त्यात पुन्हा वरील शतका-श्लोकाच्या आधारे भारताच्या 'डॉमिनंट प्रिम्बिअर' कै. इंदिरा गांधी यांच्या अकस्मात (इंग्रजी शब्द आहे Sudden) हत्येने 'भारत' सर्वश्रेष्ठ हिंदुराष्ट्र घडविण्याच्या संभाव्य दोन बदलांचा उल्लेख केला तो असा- इंदिराजींचे पुत्र राजीव गांधी हे पंतप्रधान होतील (श्लोकातील शब्द shall cause change) हा पहिला बदल तर, वरील शब्दांपाठोपाठ त्याच श्लोकात आलेल्या 'and put another in the reign soon' या अधोरेखित शब्दांनी ध्वनित होणारे राजीव गांधींच्या पाठोपाठ २० व्या शतकाचा अस्त होण्याचे काळी उगवणारे दुसरे सत्ताधारी म्हणजेच नॉस्ट्राडेमसना अभिप्रेत असलेला 'शायरन' असेल हे सुसंगत वाटते. हेन्री सी. रॉबर्ट्स नामक नॉस्ट्राडेमसचे एक प्रसिध्द भाष्यकार आहेत यांनीही वरील विधान उचलून धरले आहे.

नॉस्ट्राडेमस येवढ्यावरच थांबत नाही तर विश्वनेत्याबद्दल आणखी काही महत्त्वाच्या खुणा दाखवतो.

शतक ५ श्लोक ४१ मध्ये नॉस्ट्राडेमसने स्पष्टच सांगितले आहे की, रात्री अंधान्या वेळी (त्यांचे शब्द आहेत - Nocturnal time) 'तो' जन्माला येईल. तो सर्वभौम असेल आणि औदार्यात त्याच्याशी कुणीही बरोबरी करू शकणार नाही. तो आपल्या सनातन धर्माचे पुनरुज्जीवन करील आणि या अवनीतलावर सुवर्णयुग आणील!

'अंधान्या वेळी' या शब्दाचे अनेक अर्थ संभवतात. पैकी एक म्हणजे श्रीकृष्णाच्या जन्माचे वेळेप्रमाणे 'तो' शायरन रात्रीच केवळ नव्हे तर अमावास्येच्या अंधाःकारमय रात्रीहि जन्म पावला असेल! दुसरा असाही अर्थ होऊ शकतो की, भोवतालचे जगात जेव्हा त्या जगास 'अंधार-युग' म्हणण्याइतकी काळ्या कृत्यांची बेबंदशाही माजली असेल तशा भयंकर कालावधीत 'शायरन'ने या जगात पदार्पण केले असावे. तिसराही अर्थ या 'रात्री'च्या उल्लेखाला चिकटवला जातो, तो म्हणजे, या अवनीतलावर चालू असलेल्या 'जगा'मध्ये आणीबाणी जाहीर होऊन (उदा. २ न्या महायुद्धाचे वेळी जशी अंमलात होती तशी) ब्लॅक आऊट असेल तेव्हा जन्माला आलेले हे मूल असावे! या सर्व लेखनाचा इतकाच इत्यर्थ निघतो की आगामी महासंहारक तिसऱ्या महायुद्धात अमेरिकारशियाच्या युतिसह 'शायरन' ही तिसरी भारतीय शक्ती महान कार्य करील. आज ती अज्ञात असली तरी ती व्यक्ती आजच्या जगात वावरत असेल. अमावस्येसारख्या कुठल्या तरी अंधेऱ्या रात्री जन्म घेतलेली व आगामी महान नेता ठरणारी ही व्यक्ती तरुण १६ ते २०-२५ वर्षांची तरी असेल किंवा पन्नाशीसाठी गाठलेली अनुभवी ध्येयैकशरण प्रौढ व्यक्तीही असू शकेल; यापेक्षा शायरनच्या वयावर प्रकाश पाडणारा उल्लेख नॉस्ट्राडेमसने कुठे केल्याचे आढळत नाही.

...(45)...

नाही म्हणायला नॉस्ट्राडेमस हे मात्र नमुद करतो की या नेत्याच्या नेतृत्वाखाली भारत हा जगातील सर्व-श्रेष्ठ देश बनेल. इतकेच नव्हे तर दूरवर पसरलेले हिंदूचे साम्राज्य नव्याने आकारास येईल.

शतक १, श्लोक ५० मध्ये त्या पुरुषाचा पुन्हा उल्लेख आढळतो तो असा-

'From Peninsula of three seas will be born one who will make Thursday his day of worship. His fame praise and rule will form mighty by land, sea. There will be a tempest of India.'

तीन सागरांनी बनलेल्या व्यापक द्वीपकल्पात तो जन्म घेईल; त्याचा गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस असेल. त्याची कीर्ति त्रिखंडात पसरेल. त्याचे सामर्थ्य इतके प्रभावी असेल की त्याच्या आक्रमक घोडदौडीमुळे उत्पन्न झालेल्या त्याच्या प्रभावाने वादळी वातावरण उत्पन्न होईल. द्वीपकल्प, गुरुवार प्रार्थनेचा दिवस (या संदर्भात असेही म्हटले गेले आहे की शायरनचा विश्रांती घेण्याचा दिवस सोमवार असेल). या तिन्ही लाक्षणिक शब्दांद्वारे नॉस्ट्राडेमसला काय सुचवायचे असावे त्याबद्दल यापूर्वीच्या प्रकरणांतून स्पष्टीकरण केलेच आहे. या सर्वांचा निःसंदिग्धपणे आशय स्पष्ट होतो तो हा की शायरन हा महाम नेता भारतात जन्मलेला हिंदू नेताच असेल.

वरील भाकिताला दुजोरा देणारे भाष्य नॉस्ट्राडेमसने स्वतःच शतक ५, श्लोक २५ मध्ये केले आहे तेच पहा ना -

The Arab Primer, Mars, Sol, Venus, Leo, Rule of Church will surrender to the sea towards Persia, close to a million, True serpent power invade Turkey and Egypt.'

मागे उल्लेख केलेल्या हेन्री रॉबर्ट्सने याही श्लेकाखाली, आपल्या पुस्तकात टीप दिली आहे की -

'Christian Ideal will be overcome by Oriental Ideology where serpent meaning True serpent.....'

(म्हणजेच कुंडलिनी शक्ति धारण करणारी व्यक्ति). नॉस्ट्राडेमस भविष्याचा वेध घेऊन, वरील श्लोकात स्वच्छपणे सांगून टाकतो की सागराच्या नावाचा धर्म ज्याचा आहे (म्हणजेच हिंदी महासागर त्या अनुषंगाने हिंदुधर्म-तथा हिंदुस्थान!) - कुठल्याहि प्रादेशिक भूमीकडे अंगुली निर्देश करण्याकरिता असा उल्लेख कुठल्याही भौगोलिक वाडमयात आढळत नाही-तो ज्याचा आहे त्याच्या पुढाकाराने युरोपमधील नव्हेत तर ख्रिश्चन व यावनी संस्कृतीचा खातमा केला जाईल. त्यांची सारी केन्द्रे ज्या ज्या राष्ट्रात विखुरलेली आहेत ती राष्ट्रेही पादाक्रांत केली जातील. इतर, कोणत्याही धर्मात ज्याप्रमाणे गुरुवार हा प्रार्थनेचा दिवस म्हणून पाळला जात नाही त्याचप्रमाणे कुंडलिनी शक्ति कुणाही बिगर हिंदूला ज्ञात नाही. हिंदूचे ते खास शक्तिस्थान आहे, ते हिंदुच इजिप्त, तुर्कस्तान इत्यादी मध्यपूर्वेत असलेल्या सत्ताधाऱ्यांना दूर फेकून तिथे हिंदु संस्कृति केवळ नांदू लागेल असे नाही तर तिचा अम्मल सुखेनैव चालू राहील.

...(46)...

वरील भाकितावर आणखी झगझगीत प्रकाश टाकणारे भाकीत नॉस्ट्राडेमसने शतक १०, श्लोक ९६ मध्ये प्रसिध्द केले आहे ते असे - 'Religion of the name of sea will against the sect of Caliphs of the Moon vanquish. The deplorably obstinate sect shall be afraid of wounded by Alef and Alef.'

फ्रेंच द्रष्ट्या ज्योतिषवयनि केलेले वरील भविष्य फार महत्त्वाचे आहे. कारण, यात जास्तच स्पष्टपणे सांगितले आहे की समुद्राचे (तथा हिंदी महासागराचे) नाव असलेला देश - हिंदुस्थान - खलिफाच्या प्रशंसित पंथाचा नाश करील. वरच्या श्लोकातील २ व्या ओळीतील Sect हा शब्द महत्त्वाचा व नॉस्ट्राडेमसच्या मार्मिक शब्दयोजनांचा निदर्शक आहे. त्या शब्दाचा एक अर्थ जसा 'पंथ' होऊ शकतो तसाच तो शब्द फ्रेंच भाषेत वापरला जातो तो 'श्रध्दा' या अर्थाने! या दृष्टीने या काव्यपंक्तीचा अर्थ लावावयाचा तर समुद्राचे नाव असलेल्यांची श्रध्दा तथा धर्म, हा सद्धर्म आहे तर खलिफा प्रशंसित धर्म ही केवळ अंधश्रध्दा आहे. या वाक्याचा आणखी स्पष्टार्थ करायचा तर नॉस्ट्राडेमसला हिंदू हा 'धर्म' तर इस्लामला तो अंधश्रध्दा म्हणून अभिप्रेत आहे. Obstinate हे विशेषण खलिफाच्या पंथाला लावून नॉस्ट्राडेमसने हेही आडपडदा न ठेवता सांगून टाकले आहे की, 'खलिफ-प्रशंसित पंथ अपरिवर्तनशील, अतिरेकी आहे!'

या पूर्वीच्या प्रकरणात 'शायरन' म्हणून आयातुल्ला खोमेनीबद्दल लिहितांना सध्या जगभर चालू असलेल्या रशदींच्या 'सॅटॅनिक व्हर्सेस' या कादंबरीवरून उसळलेल्या सैतानी उद्रेकाचा उल्लेख केलाच आहे. त्याला आणखी दुजोरा देणारी बातमी नुकतीच वाचण्यात आली, तीही या संदर्भात बरेच काही सांगून जाते असे वाटते म्हणून येथे तिचा उल्लेख करतो - पॅरिसहून आलेली ही सत्यकथा आहे. प्रसिध्द फ्रेंच गायिका व्हेरोनिक सान्साँ, आपल्या कार्यक्रमात 'अल्ला' हे गीत सादर करित असे. (म. गांधी ज्याप्रमाणे त्यांच्या रामनामात - 'ईश्वर अल्ला तेरे नाम' असे खादीचे ठिगळ लावून म्हणत त्याप्रमाणे!) परंतु, गीत - गायकाला ठार मारू अशी धमकी त्यांना देण्यात आल्यावर त्यांनी ते गीत न गाण्याचे ठरविले. नभोवाणीवरील एका मुलाखतीत ही माहिती देऊन पुढे स्पष्टीकरणही केले की, 'वास्तविक या गीतात इस्लामचा अवमान करणारे काहीही नाही, ती एक प्रार्थना आहे. पण 'ज्ञानलव दुर्विदग्धं ब्रह्मापि नरं न रंजयति।' हे जास्त अनुभवसिध्द वाक्य कुणाच्या खिजगणतीत आहे?

मुस्लिम धर्माच्या तत्त्वांना खोमेनीसारखे धर्मांध त्यांना अभिप्रेत असलेला वेगळाच रंग देण्याचा प्रयत्न करित असतात. त्यामुळे होते काय तर काही मुस्लिम मूळ ग्रंथ न वाचताच विनाकारण कडवे धर्मांध बनत चाललेले आहेत. मशिदीमध्ये ठिग्या मारून बसलेले मुल्ला - मौलवी नि इमाम आपापले राजकारण पुढे रेटण्याचे मनसुबे उभारण्यात मशगूल झाले आहेत. भारतीय शिक्षण यंत्रणेतून इस्लाम विरोधी (हेही त्यांनीच ठरवायचे) सारे उल्लेख काढून टाकावेत, पाठ्यपुस्तकांचे शुध्दीकरण (!) केले

...(47)...

जावे अशी मागणी करायला सुरुवात झाली आहे. या सर्वांची परिणती कशात होईल हे सांगणे आतापर्यंतच्या अतिरेकी अनुभवावरून जाणता येण्यासारखे असले तरी ज्या वेगाने १९९९ चा झंझावात समीप येत आहे त्या वेगाशी सुसंगत असा अत्याचारांचा नेहमी उसळणारा डोंब लक्षात आला की हीच वावटळ आगामी तिसऱ्या महायुद्धाची नांदी ठरण्याची शक्यता नाकारता येणार नाही.

१७ व्या शतकात ज्याप्रमाणे मुसलमानांच्या अत्याचारांनी हिंदुस्तानांत मर्यादा गाठली, तेव्हा मूठभर मावळ्यांना एकत्र करून परिस्थितीशी मुकाबला करणे अपरिहार्य झाले.

तेव्हा बाल शिवरायांनी विजापूर सोडून पुण्याच्या आपल्या जहागिरीत राहायला सुरुवात केली व आपल्या सवंगड्यांसह करंगळीचे बोट कापून श्रीशंकरावर (रोहिडोशर?) रक्ताचा अभिषेक करून स्वराज्याची मुहूर्तमेढ रोवली. हाताशी असलेले सीमित मनुष्यबळ, युध्दमान शस्त्रांचा तुटवडा, अर्धपोटी जेवण, आणि एकंदर समाजावर मुसलमानी अंमलाची खोलवर रूजलेली दहशत व त्यामुळे रूळलेली अगतिकता यामुळे गनिमी काव्याने या सत्तेशी दोन हात करावे लागले. पारतंत्र्याचा एक अवश्यमेव भाग असा असतो की त्याविरुद्ध प्रथम उठाव करणाराला नामोहरम करणे, घरच्यापेक्षा बाहेरचा सत्ताधारी आपलासा वाटणे! घरभेदीपणा सत्कर्माचा रंग घेतो. प्रत्येक कृतीला धर्माधता म्हणण्यात येते, जातीयतेचा छाप मारला जातो. सूर्याजी पिसाळाची अवलाद उत्तम होऊन फंद - फितुरी वाढते - या सर्वांवर मात करून शिवरायांनी राजगडावर तोरण बांधून, राज्याभिषेक करविला तेव्हाच भूषण कवींनी त्यांचा गौरव केला तो या शब्दांनी - 'शिवाजी न होता तो सब की होती सुन्ता'. इतिहासाची पुनरावृत्ती होत असते असे म्हणतात त्यानुसार आजही शायरनच्या नेतृत्वाने हिंदुत्वाची द्वाही फिरवण्याची नेमकी वेळ आली आहे. शिवरायांनी अनुसरलेला मार्ग धर्माधतेचा नव्हता तर 'स्वत्व' टिकविण्याचा होता. त्याकरिता प्राणांची बाजी लावून मराठमोठ्यांनी लढा दिला होता. ती स्फूर्ति नंतर १९ व्या शतकापर्यंत कार्यरत होती. मराठ्यांचा भगवा जरिपटका अटकेपार लागला, दिल्लीचे तक्त फोडून आपल्या शौर्याची मुद्रा भारतभर पसरलेल्या भारतीयार उमटवली. एवढी मर्दुमकी असूनही दिल्लीच्या सिंहासनावर - तक्तावर - शेवटपर्यंत 'मराठा' न बसविता, मोगल बादशाहीच चालू राहिली. हे विषयांतर एवढ्यासाठीच केले की हिंदूंची युध्दप्रविणता ते सत्ताधीश होण्याइतकी बलशाली असूनही, त्यांच्या विशिष्ट मानसिक ठेवणीनुसार ते आक्रमक सत्ताधारी केव्हाच झाले नाहीत हे स्पष्ट व्हावे!

भारतीय हिंदू हे निसर्गतः व त्यांना मिळालेल्या धार्मिक व अध्यात्मिक वारसानुसार प्रवृत्तीने सौम्य प्रकृतीचे आहेत, आक्रमक नाहीत. परंतु, या आधी उध्दृत केलेल्या नॉस्ट्रॅडेमसच्या शतक १, श्लोक ५० प्रमाणे, 'शायरन' हा हिंदू नेता अखिल हिंदुविश्वाला जागृति आणून स्वतःच्या वादळी व्यक्तिमत्वाने, आपल्या भूमि नि सागरी सामर्थ्यांचे दर्शन घडविणार आहे. अजिंक्य हिंदुनेता ही आपली प्रतिमा सर्व

... (52) ...

प्रारंभी जगाच्या क्षितीजावर उगवणार आहे. हा जो बदल घडणार आहे तो नॉस्ट्रॉडेमसच्या इच्छेने घडणार नसून नियतीच्या इच्छेने हा सारा बनाव घडणार आहे. त्यातून नवीन जे घडणार आहे ते म्हणजे हिंदुस्थान हा सर्वश्रेष्ठ देश होणार आहे. आज कित्येक शतके न दिसलेले, दृष्टिआड झालेले हिंदुंचे साम्राज्य अवतरणार आहे.

आजच्या विज्ञानयुगात अणुशास्त्राचा जो अभ्यास चालू आहे, व अणु-अस्त्रे बनविण्याची वा संग्रही ठेवण्याची जी चढाओढ सर्व जगभर चालू आहे त्यावरून आगामी युद्धाची भीषणता स्पष्ट होत आहे. संयुक्त राष्ट्रसंघातर्फे तज्ज्ञांनी केलेल्या अभ्यासानंतर जो अहवाल प्रसिध्द झाला आहे त्यावरून निःसंदिग्ध शब्दात प्रामुख्याने सांगितले आहे की, आगामी युद्ध हे अणुयुद्ध झाल्यास - आणि आज, त्या दृष्टीने जी पावले पडत आहेत त्यानुसार ३ हे महायुद्ध अणुयुद्धच होणार याबद्दल दुमत होण्यासारखेही नाही - प्रत्यक्ष परिणाम प्रचंड मनुष्यहानी, उद्ध्वस्त झालेले देश, भस्मसात झालेली मालमत्ता व शेती या दृष्ट्यांनी दिसतील हे तर खरेच, पण त्याहीपेक्षा त्याचे जे अप्रत्यक्ष परिणाम प्रदीर्घ कालपर्यंत जाणवतील ते मात्र फारच भयंकर स्वरूपाचे असतील.

या अणुयुद्धाने जगातील हवामानात बदल होईल. ज्या गोलाधातील शहरांवर अणुबाँब किंवा रॉकेट्स यांचा मार्ग होईल - आणि उत्तर गोलाधातील मोठ्या शहरांवर असा वर्षाव होण्याचा संभव जास्त - त्या गोलाधातील तपमान शून्य अंश सेल्शियस खाली जाईल. सूर्यप्रकाश पुरेसा मिळणार नाही. पाऊस कमी पडेल. त्यामुळे शेती, वनस्पती उगवण्या - उत्पन्न होण्यावर विपरित परिणाम होईल. ओझोनचा संरक्षक थर कमी होत आहे, अशी आजच आवई उठली आहे. तो संरक्षक थरही अणुयुद्धाने आणखी कमी होऊन अतिनील किरण रोखले जाण्याचे प्रमाण कमी होईल.

नॉस्ट्रॉडेमसला हे सर्व प्रलयंकारी दृष्य दिसत असूनही त्याने केलेल्या ग्रहगणिताच्या आधारे तो म्हणतो की, या तिसऱ्या महायुद्धात अनेक तथाकथित प्रगत देश बेचिराख होतील. तरी त्यातून मानववंश टिकून राहील; हिंदुस्थान - म्हणजे हिंदुराष्ट्र - आणि त्या देशात जन्मलेला द्रष्टा नेताच, सर्व जगाचा तारणहार जगज्जेता असेल!

भगवान् श्री रामकृष्ण परमहंस यांचे एक फ्रेंच भक्त रीनकोर्ट नामक लेखक आहेत. त्यांनी परमहंसांचा निर्वाणापूर्वी जे सांगितले ते श्री रामकृष्णांचे शब्द उद्धृत करून म्हटले आहे की रामकृष्णांची ती भविष्यवाणी नॉस्ट्रॉडेमसच्या भाकितांना पुष्टीच देते. भगवान रामकृष्ण परमहंस म्हणाले होते की त्यांचा 'पुढचा जन्म भारताच्या वायव्येला होईल' हेच दुसऱ्या भाषेत विशद करून सांगायचे तर परमहंस रशियांत हिंदु संत म्हणून पुनः जन्म घेतील, नि हिंदुत्वाचे पुनरुत्थापन होईल. 'शक-हूण' आदि जमातींप्रमाणे रशियाहि हिंदुत्ववादी झालेला दिसेल, त्या जीवनपद्धतीचा स्वीकार करील कारण या आकाशाखाली सर्वकश विचारस्वातंत्र्य असलेली दुसरी जीवनपद्धतीच नाही. रशिया,

...(74)...

हिंदु संस्कृति, धर्म, व त्यांचे राष्ट्रप्रेम याबद्दल, नॉस्ट्रॉडेमस स्वतः ज्यू वा ख्रिश्चन असूनहि, जे उत्कटतेने उद्गार काढतो, ते त्याला काही आंतरिक साक्षात्कार झाल्यामुळे काढीत असावा असे वाटण्याइतके खणखणीत आहेत. भारतांतील हिंदु हे खरे हिंदुस्तानचे रहिवासी, भारतांतील मुस्लिम हे घुसखोर तरी किंवा बाटगे मुसलमान, त्यामुळे त्यांना, नॉस्ट्रॉडेमस, राष्ट्रद्रोही म्हणतो. हिंदु धर्माशिवाय हिंदुस्तान अशक्य, आणि हिंदुस्तानची हिंदु संस्कृतीहि अशक्यच! आगामी प्रलयंकारी युद्धांतून जगाला नवा प्रकाश देणारा जगज्जेता म्हणून हिंदूच नेता असेल याबद्दल 'नॉस्ट्रॉडेमस' ठाम आहे!

(૧૧) યથાર્થ જ્ઞાન પ્રકાશદર્શન

“પરમેશ્વરના વિષયમાં શાસ્ત્રો શું કહે છે ?”

પ્રભુ, સ્વામી, ઇશ, રામ, ખુદા, અલ્લાહ, રબ, માલિક, સાહેબ, દેવ, ભગવાન, ગોડ આ બધા શક્તિબોધક શબ્દ છે. જે જુદી-જુદી ભાષાઓમાં ઉચ્ચારણ કરવામાં અને લખવામાં આવે છે.

પ્રભુની મહિમાથી દરેક પ્રાણી પ્રભાવિત છે કે કોઈ શક્તિ છે જે પરમ સુખદાયક તેમજ કષ્ટનિવારક છે. તે કોણ છે ? કેવો છે ? ક્યાં છે ? કેવી રીતે મળે છે ? આ પ્રશ્નવાચક નિશાન હજુ પણ પૂર્ણરૂપથી નથી હટી શક્યું. આ શંકા આ પુસ્તકથી પૂર્ણ રૂપથી સમાપ્ત થઈ જશે.

જે શક્તિ આંધળાને આંખો પ્રદાન કરે, મૂંગાને અવાજ, બહેરાને કાનથી અવાજ સંભળાવી દે, વાંઝિયાને પુત્ર આપે, નિર્ધનને ધનવાન બનાવી દે, રોગીને સ્વસ્થ કરે, જેના અગર દર્શન થઈ જાય તો અતિ આનંદ થાય, જે સર્વ બ્રહ્માંડોના સર્જનહાર, પૂર્ણ શાંતિદાયક જગતગુરુ તથા સર્વજ્ઞ છે, જેની આજ્ઞા વિના પાંદડું પણ હલી શકતું નથી એટલે કે સર્વશક્તિમાન છે, જેના સામે કંઈ પણ અસંભવ નથી. આવા ગુણ જેમાં છે તે જ વાસ્તવમાં પ્રભુ (સ્વામી, ઇશ, રામ, ખુદા, અલ્લાહ, રબ, માલિક, સાહેબ, દેવ, ભગવાન, ગોડ) કહેવાય છે.

અહીં આગળ એક વાત વિશેષ વિચારણીય છે કે કોઈપણ શક્તિનું જ્ઞાન કોઈ શાસ્ત્રથી જ થાય છે. તે શાસ્ત્રના આધાર પર જ ગુરુજન પોતાના અનુયાયીઓને માર્ગદર્શન કરે છે. તે શાસ્ત્ર (ધાર્મિક પુસ્તકો) છે ચારવેદ (ઋગ્વેદ, સામવેદ, યજુર્વેદ, અથર્વવેદ), શ્રીમદ ભાગવત ગીતા, શ્રીમદ ભાગવત સુધાસાગર, અટાર પુરાણ, મહાભારત, બાઇબલ, કુરાન વગેરે પ્રમાણિત પવિત્ર શાસ્ત્રો છે. ચારવેદ, સ્વયં પૂર્ણપરમાત્માના આદેશથી જ્યોતિનિરંજને (કાળે) સમુદ્રની અંદર પોતાના શ્વાસો દ્વારા ગુપ્ત છુપાવી દીધા તથા પહેલીવાર સાગરમંથનના સમયે આ ચાર વેદ શ્રી બ્રહ્માજીને પ્રાપ્ત થયાં. જે બ્રહ્માજી (ક્ષરપુરુષના મોટા પુત્ર) એ વાંચ્યા તથા જે પ્રમાણે સમજી શક્યા તે જ આધાર પર સંસારમાં જ્ઞાનનો પ્રચાર પોતાના વંશજો (ઋષિઓ)ના દ્વારા કરાવ્યો. પૂર્ણ પરમાત્માએ પાંચમો “સ્વસમ” (સૂક્ષ્મ) વેદપણ બ્રહ્મ (કાળ)ને આપ્યો હતો, જે આ જ્યોતિનિરંજને પોતાની પાસે ગુપ્ત રાખ્યો અને તેને સમાપ્ત કરી દીધો.

થોડા સમય પછી એટલે કે એક કલ્પ (એક હજાર ચતુર યુગ) પછી ત્રણ લોક (પૃથ્વીલોક, સ્વર્ગલોક, પાતાળલોક) નાં બધાં પ્રાણીઓનો (પ્રલય) વિનાશ થઈ જાય છે. પછી જ્યોતિનિરંજને (ક્ષરપુરુષ કાળ)ના આદેશથી બ્રહ્મા પોતાની રાત્રિ સમાપ્ત થઈ ગયા પછી (બ્રહ્માની રાત્રિ એક હજાર ચતુર યુગની હોય છે. અને તેટલા જ યુગનો દિવસ હોય છે) જ્યારે

દિવસનો પ્રારંભ થાય છે ત્યારે રજોગુણથી પ્રભાવિત કરીને પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ ત્રણે લોકમાં ફરી શરૂ કરે છે .

ત્યારે સતયુગની શરૂઆતમાં તે જ ચારેય વેદ કાળ (બ્રહ્મ) સ્વયં બ્રહ્માને ફરીથી પ્રદાન કરે છે તથા પછી પ્રાકૃતિક ઉથલપાથલના કારણે ચારે પવિત્ર વેદોનું જ્ઞાન સમાપ્ત થઈ જાય છે . તેના પછી ફરી સમય અનુસાર બીજા ઋષિઓમાં પ્રવેશ કરીને ફરીથી લખાવે છે . છતાં પણ સમય અનુસાર પ્રાકૃતિક ઉથલપાથલના પછી સ્વાર્થી લોકો દ્વારા વેદોમાં બદલાવ કરીને વાસ્તવિક જ્ઞાન સંસારથી લુપ્ત કરી દેવામાં આવે છે . તે જ કાળ (બ્રહ્મ-જયોતિનિરંજન)એ મહાભારત યુદ્ધના સમયે શ્રી કૃષ્ણમાં પ્રવેશ કરીને ચારે વેદોનું સંક્ષિપ્ત વિવરણ શ્રીમદ ભાગવત ગીતાના રૂપમાં આપ્યું, તથા કહ્યું કે અર્જુન આજ જ્ઞાન મેં પહેલાં સૂર્યને કહ્યું હતું. તેણે પોતાના પુત્ર વૈવશ્વત એટલે કે મનુને તથા વૈવશ્વત એટલે કે મનુએ પોતાના પુત્ર ઇક્ષ્વાકુને કહ્યું હતું, પરંતુ વચ્ચે આ ઉત્તમ જ્ઞાન પ્રાયઃ સમાપ્ત થઈ ગયું હતું.

આ કાળે (બ્રહ્મે-જયોતિ નિરંજને) શ્રી વેદવ્યાસ ઋષિના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને ચારેય વેદ, મહાભારત, અઠાર પુરાણ, શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતા, શ્રી સુઘાસાગરને ફરીથી લિપિબદ્ધ (સંસ્કૃત ભાષામાં) કરાવડાવ્યા. જે આજે બધાને ઉપલબ્ધ છે. આ બધાં શાસ્ત્ર શ્રેષ્ઠ છે. હવે આ શાસ્ત્રોને કળયુગી ઋષિઓએ ભાષા-ભાષ્ય એટલે કે હિન્દી અનુવાદ કરીને પોતાના વિચાર ઉમેરવાની કોશિષ કરી છે, જે સ્પષ્ટ ખોટું દેખાઈ આવે છે અને વ્યાખ્યાથી મેળ નથી ખાતો. આ સર્વ શાસ્ત્ર મહર્ષિ વ્યાસજી દ્વારા લગભગ ૫૩૦૦ (પાંચ હજાર ત્રણસો વર્ષ) પહેલા ફરીથી લખાયા હતા. તે સમયે હિંદુ ધર્મ, ઇસાઈ ધર્મ, મુસલમાન ધર્મ અને શીખ ધર્મ વગેરે કોઈપણ ધર્મના વાડાઓ ન હતા. ત્યારે માત્ર વેદોને માનવાવાળા આર્યો જ હતા. કર્મ આધાર પર જાતિ હતી તથા માત્ર ચાર વર્ણ (ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, બ્રાહ્મણ તથા શૂદ્ર) જ હતા.

આથી એક તો આ પ્રમાણિત થઈ જાય છે કે આ બધાં શાસ્ત્ર કોઈ ધર્મ અથવા વ્યક્તિવિશેષના માટે નથી. આ ફક્ત માનવમાત્રના કલ્યાણ માટે છે. બીજું આ પ્રમાણિત થાય છે કે આપણા પૂર્વજ એક હતા. જેમના સંસ્કાર એકબીજાથી મળતા-મુલતા આવે છે.

❁ સૌથી પહેલા પવિત્ર શાસ્ત્ર ગીતાજી પર વિચાર કરીએ
“પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન કોણે કહ્યું ?”

પવિત્ર ગીતાજીના જ્ઞાનને તે સમયે બોલવામાં આવ્યું હતું જ્યારે મહાભારતનું યુદ્ધ શરૂ થવાનું હતું. અર્જુને યુદ્ધ કરવાની ના પાડી દીધી હતી. યુદ્ધ કેમ થઈ રહ્યું હતું ? આ યુદ્ધને ધર્મયુદ્ધની સંજ્ઞા પણ ના આપી શકાય, કારણ કે બે પરિવારોના સંપત્તિ વિતરણનો વિષય હતો. કૌરવો તથા પાંડવોની સંપત્તિના ભાગલા ન થતા, કૌરવોએ પાંડવોને અડધું રાજ્ય પણ આપવાની ના પાડી દીધી હતી. બંને પક્ષોની વચ્ચે બચાવ

કરવા માટે પ્રભુ શ્રીકૃષ્ણજી ત્રણવાર શાંતિદૂત બનીને ગયા. પરંતુ બંને પક્ષો પોત-પોતાની જીદ ઉપર અડગ હતા. શ્રીકૃષ્ણજીએ યુદ્ધથી થવાવાળી હાનિથી પણ પરિચિત કરાવતા કહ્યું કે — ન જાણે કેટલી બહેન વિધવા થશે ? ન જાણે કેટલાં બાળકો અનાથ થશે ? મહાપાપથી વધારે કંઈપણ પ્રાપ્ત નહિ થાય. યુદ્ધમાં ન જાણે કોણ મરશે — કોણ બચશે ? ત્રીજી વખતે જ્યારે શ્રીકૃષ્ણજી સમજાવવા માટે ગયા ત્યારે બંને પક્ષોએ પોત-પોતાના પક્ષવાળા રાજાઓની સેનાની સાથે સૂચિપત્ર દેખાડ્યું તથા કહ્યું કે આટલા રાજા અમારા પક્ષમાં છે અને આટલા અમારા પક્ષમાં. જ્યારે શ્રીકૃષ્ણજીએ જોયું કે બંને જ પક્ષ ટસથી મસ નથી થઈ રહ્યા. બંને પક્ષોમાં યુદ્ધની તૈયારીઓ થઈ ચૂકી છે ત્યારે શ્રીકૃષ્ણજીએ વિચાર્યું કે યુદ્ધ અટકાવવાનો છેલ્લો એક ઉપાય અજમાવી જોઉં. શ્રીકૃષ્ણજીએ વિચાર્યું કે પાંડવો મારા સંબંધી હોવાના કારણે પોતાની જીદ એટલા માટે પણ ન છોડતા હોય કે શ્રીકૃષ્ણ તો અમારી સાથે છે એટલે વિજય અમારો જ થશે. (કારણ કે શ્રીકૃષ્ણજીની બહેન સુભદ્રાજીના વિવાહ શ્રી અર્જુન સાથે થયા હતા) શ્રીકૃષ્ણજીએ કહ્યું કે એક તરફ મારી બધી સેના હશે અને બીજી તરફ હું હોઈશ અને આની સાથે સાથે પ્રતિજ્ઞા કરું છું કે હું હથિયાર પણ નહિ ઉઠાવું. આ ઘોષણાથી પાંડવોના પગની નીચેની જમીન ખસી ગઈ. પાંડવોને લાગ્યું કે હવે આપણો પરાજય નિશ્ચિત છે, એમ વિચારી પાંચેય પાંડવો સભાની બહાર નીકળી ગયા કે અમે કંઈક વિચાર કરી લઈએ. થોડા સમય પછી શ્રીકૃષ્ણજીને સભાની બહાર આવવાની પ્રાર્થના કરી. શ્રીકૃષ્ણજી બહાર આવ્યા એટલે પાંડવોએ કહ્યું — હે ભગવાન ! અમને પાંચ ગામ અપાવી દો. અમે યુદ્ધ નથી ઇચ્છતા. અમારી ઇચ્છત પણ રહી જશે અને તમે ઇચ્છો છો તેમ યુદ્ધ પણ ટળી જશે.

પાંડવોના આ નિર્ણયથી શ્રીકૃષ્ણજી ખૂબ જ પ્રસન્ન થયા અને તેમણે વિચાર્યું કે ખરાબ સમય ટળી ગયો. સભામાં માત્ર કૌરવો અને એમના સમર્થકો જ હતા. શ્રીકૃષ્ણજીએ દુર્યોધનને કહ્યું કે યુદ્ધ ટળી ગયું. મારી પણ આ હાર્દિક ઇચ્છા હતી. તમે પાંડવોને પાંચ ગામ આપી દો. તેઓ કહે છે કે અમે યુદ્ધ નથી ઇચ્છતા. દુર્યોધને કહ્યું કે — પાંડવો માટે સોયની અણીતુલ્ય પણ જમીન નથી. અગર એમને જગ્યા જોઈએ છે તો યુદ્ધ માટે કુરુક્ષેત્રના મેદાનમાં આવી જાય. આ વાતથી શ્રીકૃષ્ણજીએ નારાજ થઈને દુર્યોધનને કહ્યું તું માણસ નહિ શૈતાન છે. ક્યાં અડધું રાજ્ય અને ક્યાં પાંચ ગામ ? મારી વાત માની લે અને પાંચ ગામ આપી દે. શ્રીકૃષ્ણથી નારાજ થઈને દુર્યોધને સભામાં ઉપસ્થિત યોદ્ધાઓને આજ્ઞા આપી કે શ્રીકૃષ્ણને પકડો અને કારાગાર (જેલ)માં નાખી દો. આજ્ઞા મળતાં જ યોદ્ધાઓએ શ્રીકૃષ્ણને ચારે બાજુથી ઘેરી લીધા. શ્રીકૃષ્ણજીએ પોતાનું વિરાટ સ્વરૂપ બતાવ્યું. જે કારણે બધા યોદ્ધા અને કૌરવો ડરીને ખુરશીઓની નીચે ઘૂસી ગયા તથા શરીરના તેજપ્રકાશથી આંખો બંધ થઈ ગઈ. શ્રીકૃષ્ણજી ત્યાંથી નીકળી ગયા.

ચાલો વિચાર કરીએ :- ઉપરોક્ત વિરાટ સ્વરૂપ દેખાડવાનું પ્રમાણ સંક્ષિપ્ત મહાભારત ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિતમાં પ્રત્યક્ષ છે. જ્યારે કુરુક્ષેત્રના મેદાનમાં પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન સંભળાવતા સમયે અધ્યાય ૧૧ સ્લોક ૩૨ માં પવિત્ર ગીતા બોલવાવાળા પ્રભુએ કહ્યું છે કે “અર્જુન, હું ઉપસ્થિત થયેલ (અત્યારે આવેલ) કાળ છું” હવે બધા લોકોને ખાવા માટે પ્રગટ થયો છું. જરા વિચારો કે શ્રીકૃષ્ણજી તો પહેલેથી જ અર્જુનની સાથે હતા. અગર પવિત્ર ગીતાજીના જ્ઞાનને શ્રીકૃષ્ણજી બોલી રહ્યા હોય તો આમ ન કહેત કે હું હવે પ્રગટ થયો છું. શ્રીકૃષ્ણજી કાળ નહતા, એમના દર્શન માત્રથી મનુષ્ય, પશુ-ગાય વગેરે પ્રસન્ન થઈને શ્રીકૃષ્ણજીની પાસે આવીને પ્રેમ મેળવતાં, જેમના દર્શન વગર ગોપીઓ જમતી નહોતી. એટલા માટે કાળ બીજી કોઈ અલગ શક્તિ છે. તે શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેત(ભૂત)ની જેમ પ્રવેશ કરીને પવિત્ર શ્રીમદ ભાગવત ગીતાજીના જ્ઞાન રૂપમાં ચારેય પવિત્ર વેદોનો સાર બોલી ગયા. (એવી રીતે જેમ કે કોઈના શરીરમાં ભૂત પ્રવેશે ત્યારે ભૂત બોલે છે અને શરીર હરકત કરે છે, તેવી જ રીતે હોત તો શ્રીકૃષ્ણના અને અંદરથી બ્રહ્મ (કાળ) બોલી રહ્યો હતો અને ગીતા જ્ઞાન અર્જુનને આપ્યું. શું કોઈ પ્રેત કોઈના શરીરમાં પ્રવેશી શકે તો બ્રહ્મ (કાળ) ભગવાન કૃષ્ણના શરીરમાં ના પ્રવેશી શકે ?) તેની એક હજાર ભૂજા છે. શ્રીકૃષ્ણજી તો શ્રી વિષ્ણુજીના અવતાર હતા, વિષ્ણુજીની ચાર ભુજાઓ છે. પછી અધ્યાય ૧૧ સ્લોક ૨૧ અને ૪૬ માં અર્જુન કહી રહ્યો છે કે હે ભગવાન ! તમે તો ઋષિઓ, દેવતાઓ તથા સિદ્ધોને પણ ખાઈ રહ્યા છો, જે તમારા જ ગુણગાન પવિત્ર વેદોના મંત્રોથી ઉચ્ચારણ કરી રહ્યા છે તથા પોતાના જીવનની રક્ષાના માટે મંગલ કામના કરી રહ્યા છે. કેટલાક તમારી દાઢોમાં લટકી રહ્યા છે, કેટલાક તમારા મુખમાં સમાઈ રહ્યા છે. હે સહસ્રબાહુધારી એટલે કે હજાર હાથવાળા ભગવાન ! “તમે તમારા તેજતુભુજ રૂપમાં આવો, હું તમારા ભયંકર વિકરાળ સ્વરૂપને જોઈને ધીરજ નથી ધરી શકતો.”

અધ્યાય ૧૧ સ્લોક ૪૭ માં પવિત્ર ગીતાજીને બોલવાવાળો કાળ પ્રભુ કહી રહ્યો છે કે “હે અર્જુન આ મારું વાસ્તવિક કાળરૂપ છે, જેને તારા સિવાય પહેલાં કોઈએ પણ જોયું નથી.”

ઉપરના વિવરણથી એક તથ્ય તો એ સિદ્ધ થાય છે કે કૌરવોની સભામાં વિરાટરૂપ શ્રીકૃષ્ણજીએ બતાવ્યું હતું તથા અહીં યુદ્ધના મેદાનમાં વિરાટરૂપ કાળ (શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતની જેમ પ્રવેશ કરીને પોતાનું વિરાટરૂપ કાળ) એ બતાવ્યું હતું. નહિ તો આમ ન કહેત કે આ વિરાટ રૂપ તારા સિવાય પહેલા કોઈએ પણ જોયું નથી. કારણ કે શ્રીકૃષ્ણજી પોતાનું વિરાટરૂપ કૌરવોની સભામાં પહેલાં જ બતાવી ચુક્યા હતા.

બીજી એ વાત પણ સિદ્ધ થઈ કે પવિત્ર ગીતાજીને બોલવાવાળો કાળ (બ્રહ્મ-જયોતિ નિરંજન) છે, નહિ કે શ્રીકૃષ્ણજી, કારણ કે શ્રીકૃષ્ણજીએ પહેલા ક્યારેય પણ કહ્યું નથી કે હું કાળ છું તથા પછીથી

પણ ક્યારેય નથી કહ્યું કે હું કાળ છું. શ્રીકૃષ્ણજી કાળ ના હોઈ શકે, તેમના દર્શન કરવા તો દૂર-દૂર સુધીના સ્ત્રી-પુરુષો તડપતાં હતાં.

નોંધ : વિરાટરૂપ શું હોય છે ?

વિરાટરૂપ : તમે જ્યારે દિવસના સમયે અથવા ચાંદનીની રાતમાં જ્યારે તમારા શરીરનો પડછાયો નાનો લગભગ શરીર જેટલો લાંબો અથવા થોડોક મોટો હોય તે પડછાયાના માથાવાળા સ્થાન પર બે મિનિટ સુધી એકઠારું જુઓ, ચાહે આંખમાંથી પાણી પણ કેમ ન નીકળી જાય. આમ કર્યા પછી આકાશની તરફ જુઓ. તમને તમારું જ વિરાટરૂપ દેખાશે, જે સફેદ રંગનું આકાશને આંબી રહ્યું હશે. આજ પ્રમાણે દરેક માનવ પોતાનું વિરાટરૂપ રાખે છે. પરંતુ જેની ભક્તિ-શક્તિ વધારે હોય છે, તેમનું તેટલું જ તેજ વધારે થતું જાય છે.

આજ પ્રમાણે શ્રીકૃષ્ણ પણ પૂર્વભક્તિ શક્તિથી સિદ્ધિયુક્ત હતા, તેમણે પણ પોતાની સિદ્ધિની શક્તિથી પોતાનું વિરાટ સ્વરૂપ પ્રગટ કરી દીધું, જે કાળના તેજોમય શરીર (વિરાટ)થી ઓછું તેજોમય હતું. ત્રીજી વાત એ સિદ્ધ થઈ કે પવિત્ર ગીતાજી બોલવાવાળો પ્રભુ કાળ સહસ્રબાહુ એટલે કે હજાર ભુજવાળો છે તથા શ્રીકૃષ્ણજી તો શ્રી વિષ્ણુજીના અવતાર છે જે ચાર ભુજવાળા છે. શ્રી વિષ્ણુજી સોળ કળાથી યુક્ત છે તથા શ્રી જ્યોતિ નિરંજન કાળ ભગવાન એક હજાર કળાયુક્ત છે. જેમ કે એક બલ્બ ૬૦ વોટનો હોય છે. એક બલ્બ ૧૦૦ વોટનો હોય છે, એક બલ્બ ૧૦૦૦ વોટનો હોય છે. રોશની બધા બલ્બોની હોય છે, પરંતુ બહુ અંતર હોય છે. ઠીક આજ પ્રમાણે બંને પ્રભુઓની શક્તિ તથા વિરાટરૂપનું તેજ અલગ-અલગ હતું.

આ તત્ત્વજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું તે પહેલા જે ગીતાજીના જ્ઞાનને સમજાવવાવાળા મહાત્માજી હતા, એમને આ દાસ (રામપાલદાસ) પ્રશ્ન કર્યા કરતો હતો કે પહેલા તો ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજી ત્રણ વાર શાંતિદૂત બનીને ગયા હતા તથા કહ્યું હતું કે યુદ્ધ કરવું મહાપાપ છે. જ્યારે અર્જુનજીએ સ્વયં યુદ્ધ કરવાની ના પાડતાં કહ્યું કે હે દેવકીનંદન હું યુદ્ધ કરવા નથી ઇચ્છતો. સામે ઊભા રહેલા સ્વજનો, ભાઈઓ તથા સૈનિકોના થનાર વિનાશને જોઈને મેં અટલ ફેંસલો કરી લીધો છે કે મને ત્રણ લોકનું રાજ્ય પણ પ્રાપ્ત થાય તો પણ હું યુદ્ધ નહિ કરું. હું તો ઇચ્છું છું કે મને હથિયાર વગરનાને દુર્યોધન વગેરે તીરથી મારી નાખે, જેથી મારા મૃત્યુથી યુદ્ધમાં થનાર વિનાશ બચી જાય. હે શ્રીકૃષ્ણ ! હું યુદ્ધ ના કરીને ભિક્ષાનું અન્ન ખાઈને પણ જીવન ગુજારવાનું ઉચિત સમજું છું. હે કૃષ્ણ ! સ્વજનોને મારીને તો પાપને જ પ્રાપ્ત થઈશું. મારી બુદ્ધિએ કામ કરવાનું બંધ કરી દીધું છે. તમે અમારા ગુરૂ છો, હું તમારો શિષ્ય છું. તમે જે અમારા હિતમાં હોય તે સલાહ આપો. પરંતુ હું નથી માનતો કે તમારી કોઈપણ સલાહ મને યુદ્ધને માટે રાજી કરી શકે એટલે કે હું યુદ્ધ નહિ કરું. (પ્રમાણ પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય ૧ શ્લોક ૩૧ થી ૩૯, ૪૬ તથા અધ્યાય ૨ શ્લોક ૫ થી ૮)

પછી શ્રીકૃષ્ણજીમાં પ્રવેશ કરેલ કાળ વારંવાર કહી રહ્યો છે કે અર્જુન કાયર ના બનીશ, યુદ્ધ કર અથવા તો યુદ્ધમાં મર્યા પછી સ્વર્ગને પ્રાપ્ત થઈશ,

અથવા યુદ્ધ જીતીને પૃથ્વી પર રાજ્યને ભોગવીશ, વગેરે-વગેરે કહીને એવો ભયંકર વિનાશ કરાવી દીધો કે જે આજ સુધીના સંત-મહાત્માઓ તથા સભ્ય લોકોના ચરિત્રમાં શોધવાથી પણ નથી મળતો. ત્યારે તે નાદાન ગુરુજી (નીમ-હકીમ - જૂઠ્ઠા કથાકારો) કહ્યા કરતા હતા કે અર્જુન ક્ષત્રિય ધર્મને ત્યાગી રહ્યો હતો. એનાથી ક્ષત્રિયત્વને હાનિ તથા શૂરવીરતાનો કાયમને માટે વિનાશ થઈ જતો. અર્જુનને ક્ષત્રિય ધર્મનું પાલન કરાવવા માટે આ મહાભારતનું યુદ્ધ શ્રીકૃષ્ણજીએ કરાવ્યું હતું. પહેલાં તો હું એમની આ નાદાનિયત વાર્તાથી ચૂપ થઈ જતો હતો. કારણ કે મને પણ સ્વયં જ્ઞાન નહતું.

ફરી વિચાર કરો : આમ તો ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજી સ્વયં ક્ષત્રિય હતા. કંસના વધ પછી શ્રી અગ્રસેનજીએ મથુરાની ગાદી પોતાના ભાણેજ શ્રીકૃષ્ણજીને સંભાળવા આપી હતી. એક દિવસ નારદજીએ શ્રીકૃષ્ણજીને કહ્યું કે નજીકમાં એક ગુફામાં એક સિદ્ધિયુક્ત રાક્ષસ રાજા મુચકન્દ સૂતેલો પડ્યો છે. તે છ મહિના ઊંઘે છે અને છ મહિના જાગે છે. જાગ્યા પછી છ મહિના સુધી યુદ્ધ કર્યા કરે છે તથા છ મહિના ઊંઘતો હોય તે સમયે કોઈ તેની નિદ્રા ભંગ કરી દે તો મુચકન્દની આંખોથી અગ્નિબાણ છૂટે છે અને સામેવાળો તરત જ મૃત્યુ પામે છે, તમે સાવધાન રહેજો. આમ કહીને શ્રી નારદજી ચાલ્યા ગયા.

થોડા સમય પછી શ્રીકૃષ્ણજીને આટલી નાની ઉંમરમાં મથુરાના સિંહાસન પર બેઠેલા જોઈને એક કાલ્યવન નામનો રાજા તેની અટાર કરોડ સેના લઈને મથુરા પર આક્રમણ કરી દીધું. શ્રીકૃષ્ણજીએ જોયું કે દુશ્મનની સેના બહુ સંખ્યામાં છે અને ન જાણે કેટલા સૈનિકો મૃત્યુ પામશે. હું કાલ્યાવનનો વધ મુચકન્દ પાસે કેમ ન કરાવું ? આ વિચાર કરીને ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીએ કાલ્યવનને યુદ્ધ માટે પડકાર્યો અને યુદ્ધ (રણભૂમિ)ને છોડીને (ક્ષત્રિય ધર્મને ભૂલીને વિનાશ ટાળવાનું આવશ્યક સમજીને) નાસી છૂટ્યા અને તે ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો જેમાં મુચકન્દ સૂતો હતો. મુચકન્દના શરીર પર પોતાનું પીતાંબર (પીળી ચાદર) નાખીને શ્રીકૃષ્ણજી વધારે આગળ ગુફામાં જઈને છુપાઈ ગયા. પાછળ-પાછળ કાલ્યવને પણ તેજ ગુફામાં પ્રવેશ કર્યો. મુચકન્દને શ્રીકૃષ્ણ સમજીને મુચકન્દનો પગ પકડીને ગોળ ફેરવી દીધો અને કહ્યું કાયર (ડરપોક) તને સંતાયેલાને થોડો છોડીશ. પગ ખેંચવાથી થયેલ પીડાના કારણે મુચકન્દની નિદ્રા ભંગ થઈ, તેની આંખોમાંથી અગ્નિબાણ નીકળ્યા તથા કાલ્યવનનો વધ થયો. કાલ્યવનના સૈનિક અને મંત્રી પોતાના રાજાના શબને લઈને પાછા ચાલ્યા ગયા. કારણ કે યુદ્ધમાં રાજાનું મૃત્યુ થાય તો સેનાની હાર માનવામાં આવે છે. સેનાપતિ જતા જતા કહી ગયા કે અમે નવો રાજા નિયુક્ત કરીને ખૂબ જલ્દીથી જ આવીશું અને શ્રીકૃષ્ણ તને નહિ છોડીએ.

શ્રીકૃષ્ણજીએ પોતાના મુખ્ય ઇજનેર (મુખ્ય એન્જિનિયર) શ્રી વિશ્વકર્માજીને બોલાવીને કહ્યું કે કોઈ એવી જગ્યા શોધો, જેની પ્રણ તરફ સમુદ્ર હોય અને એક જ રસ્તો (દ્વાર) હોય, ત્યાં આગળ અતિશીઘ્ર એક દ્વારિકા (એક દ્વારવાળી નગરી) બનાવી દો. અમો જલદીથી અહીંથી પ્રસ્થાન

કરીશું. આ મૂર્ખ લોકો અહીં આપણને શાંતિથી જીવવા નહિ દે. શ્રીકૃષ્ણજી એટલી નેક આત્મા તથા યુદ્ધ વિપક્ષી (વિરોધી) હતા કે પોતાના ક્ષત્રીત્વ ધર્મને પણ દાવ પર મૂકીને યુદ્ધને ટાળી દીધું. શું પછી તે જ શ્રીકૃષ્ણજી પોતાના પ્યારા સાથી અને સંબંધીને યુદ્ધ કરવાની ખોટી સલાહ આપી શકે ? તથા સ્વયં યુદ્ધ નહિ કરે તેવું વચન કહેવાવાળા બીજાને યુદ્ધની પ્રેરણા કેવી રીતે આપી શકે ? એટલે કે ક્યારેય નહિ. ભગવાન શ્રીકૃષ્ણના રૂપમાં સ્વયં શ્રીવિષ્ણુજી જ અવતાર ધારણ કરીને આવ્યા હતા.

એક સમયે શ્રી ભૃગુ ઋષિએ આરામથી બેઠેલા ભગવાન શ્રી વિષ્ણુજી (શ્રી કૃષ્ણજી)ની છાતી પર લાતથી પ્રહાર કર્યો હતો. શ્રી વિષ્ણુજીએ શ્રી ભૃગુ ઋષિજીના પગને પંપાળતા કહ્યું કે, 'હે ઋષિવર ! તમારા કોમળ પગને વાગ્યું તો નથી ને ? કારણ કે મારી છાતી તો કઠોર પથ્થર જેવી છે.' અગર શ્રીવિષ્ણુજી (શ્રી કૃષ્ણજી) જો યુદ્ધપ્રિય હોત તો સુદર્શન ચક્રથી શ્રી ભૃગુજીના એટલા ટુકડા કરી નાખ્યા હોત કે ગણતરી ન થઈ શકે.

વાસ્તવિકતા એ છે કે કાળ ભગવાન જે એકવીસ બ્રહ્માંડનો પ્રભુ છે, તેણે પ્રતિજ્ઞા કરી છે કે હું મારા શરીરમાં વ્યક્ત (માનવ આકાર જેવા પોતાના વાસ્તવિક) રૂપમાં બધાની સામે ક્યારેય નહિ આવું. તેણે જ સૂક્ષ્મ શરીર બનાવીને પ્રેતની જેમ શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન (વેદોનો સાર) તો સાચું કહ્યું, પરંતુ યુદ્ધ કરાવવાને માટે અટકળ બાજીમાં પણ કસર ના છોડી. કાળ (બ્રહ્મ) કોણ છે ? આ જાણવા માટે વાંચો 'સૃષ્ટિરચના' આ જ પુસ્તક 'જ્ઞાનગંગા'ના પાના નં. ૨૮ થી ૮૫ સુધી.

જ્યાં સુધી મહાભારતનું યુદ્ધ સમાપ્ત ન થયું ત્યાં સુધી જ્યોતિ નિરંજન (કાળ-બ્રહ્મ-ક્ષરપુરુષ) શ્રીકૃષ્ણના શરીરમાં જ પ્રવેશ કરીને રહ્યા તે દરમિયાન યુદ્ધિષ્ઠિરજીને જૂઠું બોલાવડાવ્યું કે કહી દો કે અશ્વસ્થામા મરી ગયો, ભીમનો પૌત્ર અને ઘટોત્કચના પુત્ર બર્બરીક (બબરુભાન)નું માથું કપાવ્યું તથા સ્વયં રથના પૈડાને હથિયાર રૂપે ઉઠાવ્યું, આ બધું પ્રભુ શ્રીકૃષ્ણજીનું નહિ પણ કાળનો કરાવેલ ઉપદ્રવ હતો. મહાભારતનું યુદ્ધ પૂરું થતાં જ કાળ ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાંથી નીકળી ગયા. શ્રીકૃષ્ણજીએ શ્રી યુદ્ધિષ્ઠિરજીને ઇન્દ્રપ્રસ્થની રાજગાદી પર બેસાડીને સ્વયં દ્વારિકા જવા કહ્યું ત્યારે અર્જુન વગેરેએ પ્રાર્થના કરી કે હે શ્રીકૃષ્ણજી ! તમે અમારા પૂજ્ય ગુરુદેવ છો, અમને એક સત્સંગ સંભળાવીને જાણે, જેથી અમે તમારાં સદ્વચનો ઉપર ચાલીને પોતાના આત્માનું કલ્યાણ કરી શકીએ.

આ પ્રાર્થના સ્વીકારીને શ્રીકૃષ્ણજીએ તિથિ, સમય અને સ્થાન નક્કી કર્યાં. નિશ્ચિત તિથિએ શ્રી અર્જુને ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીને કહ્યું કે પ્રભુજી આજ ફરીથી તેજ પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન પૂરેપૂરું સંભળાવો, કારણ કે હું બુદ્ધિના દોષને કારણે ભૂલી ગયો છું. ત્યારે શ્રીકૃષ્ણજીએ કહ્યું કે હે અર્જુન તું સાચે જ શ્રદ્ધા વગરનો છે. તારી બુદ્ધિ સારી નથી. આવા પવિત્ર જ્ઞાનને તું કેમ ભૂલી ગયો ? શ્રીકૃષ્ણજીએ સ્વયં કહ્યું કે હવે સંપૂર્ણ ગીતાજ્ઞાનને હું નહિ કહી શકું

એટલે કે મને જ્ઞાન નથી. કહ્યું કે તે સમયે તો હું યોગયુક્ત થઈને બોલ્યો હતો. વિચારવા જેવો વિષય છે કે ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજી યુદ્ધના સમયે યોગયુક્ત થયા હોય તો શાંતિના સમયમાં યોગયુક્ત થવું કઠિન નહતું. જ્યારે શ્રી વ્યાસજીએ તે જ પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન વર્ષો બાદ જેમનું તેમ (જેવું હતું તેવું જ) લિપિબદ્ધ કરી દીધું. તે સમયે તે બ્રહ્મ (કાળ-જ્યોતિ નિરંજન) શ્રી વ્યાસજીના શરીરમાં પ્રવેશ કરી ગયો અને પવિત્ર શ્રીમદ ભાગવત ગીતાજીને લિપિબદ્ધ કરાવી દીધી. જે હવે તમારા હાથમાં છે.

પ્રમાણ માટે (અર્જુનને પણ ખબર નથી કે ગીતાજ્ઞાન કૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતવત રહીને બ્રહ્મ કાળે કહ્યું હતું. એ તો કૃષ્ણજીએ કહ્યું તેમ જ સમજી રહ્યો હતો) સંક્ષિપ્ત મહાભારત પાના નં. ૬૬૭ અને જૂના ગ્રંથના પાના નં. ૧૫૩૧ ઉપર (મહાભારત આશ્રવ ૧૬૧૨-૧૩)

न शक्यं तन्मया भूयस्तथा वक्तुमशेषतः ॥
परं हि ब्रह्म कथितं योगयुक्तेन तन्मया ।
(મહાભારત આશ્રવ-૧૬૧૨-૧૩)

ભગવાન બોલ્યા - તે બધે બધું જ તે રૂપમાં જ ફરીથી કહેવું હવે મારા વશની વાત નથી. તે સમયે મેં યોગયુક્ત થઈને પરમાત્મ તત્ત્વનું વર્ણન કર્યું હતું.

સંક્ષિપ્ત મહાભારત બીજા ભાગના પાના નં. ૧૫૩૧ પરથી સહાભાર :

(અર્જુનનું શ્રીકૃષ્ણને ગીતાના વિષયમાં પૂછ્યું તે સિદ્ધ મહર્ષિ વૈશમ્યાયન અને કશ્યપનો સંવાદ) -

પાંડુનંદન અર્જુન શ્રી કૃષ્ણની સાથે રહીને ખૂબ જ પ્રસન્ન હતા. તેમણે એક વખત તે રમણીય સભાની તરફ દૃષ્ટિ નાખીને ભગવાનને આ વચન કહ્યું - દેવકીનંદન ! જ્યારે યુદ્ધનો અવસર ઉપસ્થિત હતો તે સમયે મને તમારા મહાત્મ્યનું જ્ઞાન અને ઇશ્વરીય સ્વરૂપના દર્શન થયા હતા, પરંતુ કેશવ ! તમે સ્નેહવશ પહેલા મને જે જ્ઞાનનો ઉપદેશ આપ્યો હતો, તે બધું આ સમય બુદ્ધિના દોષને કારણે ભૂલી ગયો છું. તે વિષયને સાંભળવાને માટે વારંવાર મારા મનમાં ઉત્કંઠા જાગે છે. એકબાજુ તમે જલદીથી દ્વારકા જવાના છો. એટલે ફરીથી તે બધા વિષય મને સંભળાવી દો.

વૈશમ્યાયનજી કહે છે - અર્જુનના આમ કહેવાથી વક્તાઓમાં શ્રેષ્ઠ મહાતેજસ્વી ભગવાન શ્રીકૃષ્ણએ તેમને ગળે લગાવીને આ પ્રમાણે ઉત્તર આપ્યો :

શ્રીકૃષ્ણ બોલ્યા : અર્જુન ! તે સમયે મેં તને અત્યંત ગોપનીય (ગુપ્ત) વિષયનું જ્ઞાન સંભળાવ્યું હતું. પોતાના સ્વરૂપ-ભૂત ધર્મ સનાતન પુરુષોત્તમ તત્ત્વનો પરિચય આપ્યો હતો અને (શુક્લ-કૃષ્ણ ગતિનું નિરૂપણ કરતાં) નિત્ય લોકોનું પણ વર્ણન કર્યું હતું. પરંતુ તમે જે તમારી નાસમજને કારણે તે ઉપદેશને યાદ નીં રાખ્યો, આ જાણીને મને બહુ દુઃખ થયું છે. તે વાતોને એટલે કે જ્ઞાનચર્ચાને પૂરેપૂરી યાદ કરવી સંભવ નથી લાગતી. પાંડુનંદન ! નિશ્ચય જ તમે ખૂબ જ શ્રદ્ધાહીન છો, તમારી બુદ્ધિ સારી જણાતી નથી. હવે

મારા માટે તે ઉપદેશને જેમ હતા તેમ ફરીથી કહેવો મુશ્કેલ છે. કારણ કે તે સમયે યોગયુક્ત થઈને મેં પરમાત્મ તત્ત્વનું વર્ણન કર્યું હતું. (વધારે જણકારી માટે વાંચો સંક્ષિપ્ત મહાભારત બીજી ભાગ)

આપણે વિચારીએ - ઉપર મુજબના મહાભારતના લેખો તથા શ્રી વિષ્ણુ પુરાણના લેખો તથા શ્રીમદ ભગવદ ગીતાના લેખોના પ્રમાણ સિદ્ધ કરે છે કે શ્રીકૃષ્ણજી શ્રીમદ ભગવત ગીતાજીનું જ્ઞાન નથી બોલ્યા. આ તો કાળરૂપી બ્રહ્મ (જયોતિ નિરંજન) એટલે કે મહાવિષ્ણુજીએ પ્રેતવશ શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રવેશ કરીને બોલ્યા હતા. (કાળ બ્રહ્મને મહાવિષ્ણુ, મહાશિવ કે સદાશિવ અથવા મહાબ્રહ્મા પણ કહેવામાં આવે છે)

બીજાં પ્રમાણ - (૧) શ્રી વિષ્ણુ પુરાણ (ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિત) ચોથો અંશ, અધ્યાય બીજો, સ્લોક-૨૬માં પૃષ્ઠ ૨૩૩ પર વિષ્ણુજી (મહાવિષ્ણુ એટલે કે કાળરૂપી બ્રહ્મ) એ દેવો અને રાક્ષસોના યુદ્ધના સમયે દેવતાઓની પ્રાર્થના સ્વીકાર કરીને કહ્યું કે હું રાજઋષિ શશાદના પુત્ર પુરુજન્યના શરીરમાં અંશ માત્ર એટલે કે થોડા સમય માટે પ્રવેશ કરીને રાક્ષસોનો નાશ કરી નાંખીશ.

(૨) શ્રી વિષ્ણુપુરાણ (ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત) ચતુર્થ અંશ અધ્યાય ત્રીજો સ્લોક-૬ માં પૃષ્ઠ ૨૪૨ પર શ્રી વિષ્ણુએ ગંધર્વો તથા નાગોના યુદ્ધમાં નાગોનો પક્ષ લેતા કહ્યું કે “હું (મહાવિષ્ણુ એટલે કે કાળરૂપી બ્રહ્મ) માનઘાતાના પુત્ર પુરુકુત્સમાં પ્રવેશ થઈને તે સંપૂર્ણ દુષ્ટ ગંધર્વોનો નાશ કરી નાખીશ.

જયોતિ નિરંજન (ઉર્ફે) મહાવિષ્ણુના દ્વારા શરીરમાં પ્રેતવશ પ્રવેશ કરવાના બીજા પ્રમાણ :- થોડા સમય પહેલા શ્રી યુદિષ્ઠિરજીને ભયંકર સ્વપ્ન આવવા લાગ્યા. શ્રીકૃષ્ણજીને કારણ અને સમાધાન પૂછ્યું તો કહ્યું કે તમે યુદ્ધમાં જે પાપ કર્યા છે તે નરસંહારનો દોષ તમને દુઃખદાયી થઈ રહ્યો છે. આના માટે એક યજ્ઞ કરો. શ્રીકૃષ્ણજીના મુખ કમળથી આ વચન સાંભળીને શ્રી અર્જુનને બહુ દુઃખ થયું અને મનમાં જ વિચારવા લાગ્યો કે ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજી પવિત્ર ગીતા બોલતી વખતે તો કહી રહ્યા હતા કે હે અર્જુન તને કોઈ પાપ નહિ લાગે, તું યુદ્ધ કરી લે (પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૨, સ્લોક ૩૭-૩૮). અગર યુદ્ધમાં તું મરી પણ જઈશ તો સ્વર્ગનું સુખ ભોગવીશ, નહિ તો યુદ્ધમાં જીતીને પૃથ્વી પરના રાજ્યનો આનંદ ભોગવીશ, અર્જુને વિચાર કર્યો કે જે સમાધાન દુઃખ નિવારણ માટે શ્રીકૃષ્ણજીએ કહ્યું છે તેમાં કરોડો રૂપિયા ખર્ચ થવાના છે. જેનાથી મોટા ભાઈ યુદિષ્ઠિરનું કષ્ટ નિવારણ થશે. અગર હું શ્રીકૃષ્ણજીની સાથે વાદ-વિવાદ કરીશ કે તમે તો પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન આપતા સમયે કહી રહ્યા હતા કે તને પાપ

નહિ લાગે. હવે તેનાથી વિપરીત કહી રહ્યા છો. આનાથી મારા મોટાભાઈ એવું ન વિચારે કે કરોડો રૂપિયાના ખર્ચને જોઈને અર્જુન ડરી ગયો છે અને મારા કષ્ટ નિવારણથી પ્રસન્ન નથી થઈ રહ્યો. એટલા માટે મૌન રહેવાનું ઉચિત સમજીને સહર્ષ સ્વીકૃતિ આપી દીધી કે જેવું તમે કહેશો તેવું જ થશે. શ્રીકૃષ્ણજીએ તે યજ્ઞની તિથિ નક્કી કરી દીધી. તે યજ્ઞ પણ શ્રી સુદર્શન (સુપચ)ના ભોજન ખાવાથી સફળ થયો.

થોડા સમય બાદ ઋષિ દુર્વાસાજીના શ્રાપથી તમામ યાદવ કુળનો વિનાશ થઈ ગયો. શ્રીકૃષ્ણ ભગવાનના પગના તળિયામાં એક શિકારી (જે ત્રેતાયુગમાં સુગ્રીવના ભાઈ વાલીની જ આત્મા હતી) એ વિષાકત તીર મારી દીધું ત્યારે પાંચ પાંડવોના ઘટના સ્થળ પર પહોંચી ગયા પછી શ્રીકૃષ્ણજીએ કહ્યું કે તમે મારા શિષ્ય છો, હું તમારો ધાર્મિક ગુરુ પણ છું. એટલા માટે મારી અંતિમ આજ્ઞા સાંભળો. એક તો એ છે કે અર્જુન દ્વારિકાની બધી સ્ત્રીઓને ઇન્દ્રપ્રસ્થ (દિલ્હી) લઈ જાઓ, કેમકે અહિંયા કોઈ નર નથી બચ્યો તથા બીજું તમે બધા પાંડવ રાજ્ય ત્યાગીને હિમાલયમાં સાધના કરીને શરીરને ઓગાળી (હાડ ગાળી) દેવો કારણ કે તમે મહાભારતના યુદ્ધના સમયે જે હત્યાઓ કરી હતી, તમારા માથે તેનું બહુ ભયંકર પાપ લાગેલ છે. તે સમયે અર્જુન પોતાની જાતને રોકી શક્યો નહિ અને કહ્યું કે પ્રભુ આમ તો તમે એવી સ્થિતિમાં છો કે મારે આવી વાત ના કરવી જોઈએ, પરંતુ પ્રભુ અગર આજે મારી શંકાનું સમાધાન નહિ થાય તો હું ચેનથી મરી પણ નહિ શકું. પૂરું જીવન રોતો રહીશ. શ્રીકૃષ્ણજીએ કહ્યું ‘અર્જુન પૂછી લે, જે પૂછવું હોય તે પૂછ. મારી અંતિમ ઘડી છે. શ્રી અર્જુનની આંખોમાં આંસુ ભરાઈ ગયાં અને કહ્યું કે પ્રભુ ખોટું ના લગાડતા. જ્યારે તમે પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન કહ્યું હતું તે સમયે હું યુદ્ધ કરવાની ના પાડી રહ્યો હતો. તમે કહ્યું હતું કે અર્જુન તારા બન્ને હાથમાં લાડુ છે. અગર યુદ્ધમાં મરી જઈશ તો સ્વર્ગ પ્રાપ્ત થશે અને અગર વિજયી બનીશ તો પૃથ્વીનું રાજ્ય ભોગવીશ તથા તમને કોઈ પાપ નહિ લાગે. અમે તમારી જ દેખરેખ તથા આજ્ઞાનુસાર યુદ્ધ કર્યું છે (પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૨, સ્લોક-૩૭, ૩૮). હે ભગવાન ! અમારા તો એક હાથમાં પણ લાડુ ન રહ્યો. ના તો યુદ્ધમાં મરીને સ્વર્ગ પ્રાપ્તિ થઈ તથા હવે રાજ્ય ત્યાગવાનો આદેશ આપી રહ્યા છો, તેથી પૃથ્વીના રાજ્યનો આનંદ પણ ના ભોગવી શક્યા. આવો છળયુક્ત વ્યવહાર કરવામાં તમારો શું સ્વાર્થ હતો ? અર્જુનના મુખમાંથી આ વચન સાંભળીને યુધિષ્ઠિરજીએ અર્જુનને કહ્યું કે ‘અર્જુન - આવી સ્થિતિમાં કે ભગવાન જ્યારે અંતિમ આજ્ઞા ગણી રહ્યા છે ત્યારે તમારો શિષ્ટાચાર રહિત વ્યવહાર શોભનીય નથી. શ્રીકૃષ્ણજીએ

કહ્યું અર્જુન આજે હું છેલ્લી સ્થિતિમાં છું, તમે મારા અત્યંત પ્રિય છો, આજે તમને વાસ્તવિકતા કહું છું કે કોઈ ખલનાયક જેવી બીજી શક્તિ છે, જે આપણને ચંગની જેમ નચાવતી રહી, મને કંઈ ખબર નથી કે હું ગીતામાં શું બોલ્યો હતો. પરંતુ હવે હું જે કહી રહ્યો છું તે તમારા હિતમાં છે. શ્રીકૃષ્ણજી આ વચન અશ્રુયુક્ત આંખોથી કહીને પ્રાણ ત્યાગી ગયા. ઉપરના વિવરણથી સિદ્ધ થયું કે પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન શ્રીકૃષ્ણજીએ નથી કહ્યું. આ તો બ્રહ્મ (જયોતિ નિરંજન - કાળ) બોલ્યો છે, જે એકવીસ બ્રહ્માંડનો સ્વામી છે. કાળ (બ્રહ્મ) કોણ છે ? આ જાણવા માટે કૃપા કરીને વાંચો આ જ પુસ્તકના પૃષ્ઠ ૨૮ થી ૮૫ સૃષ્ટિરચના.

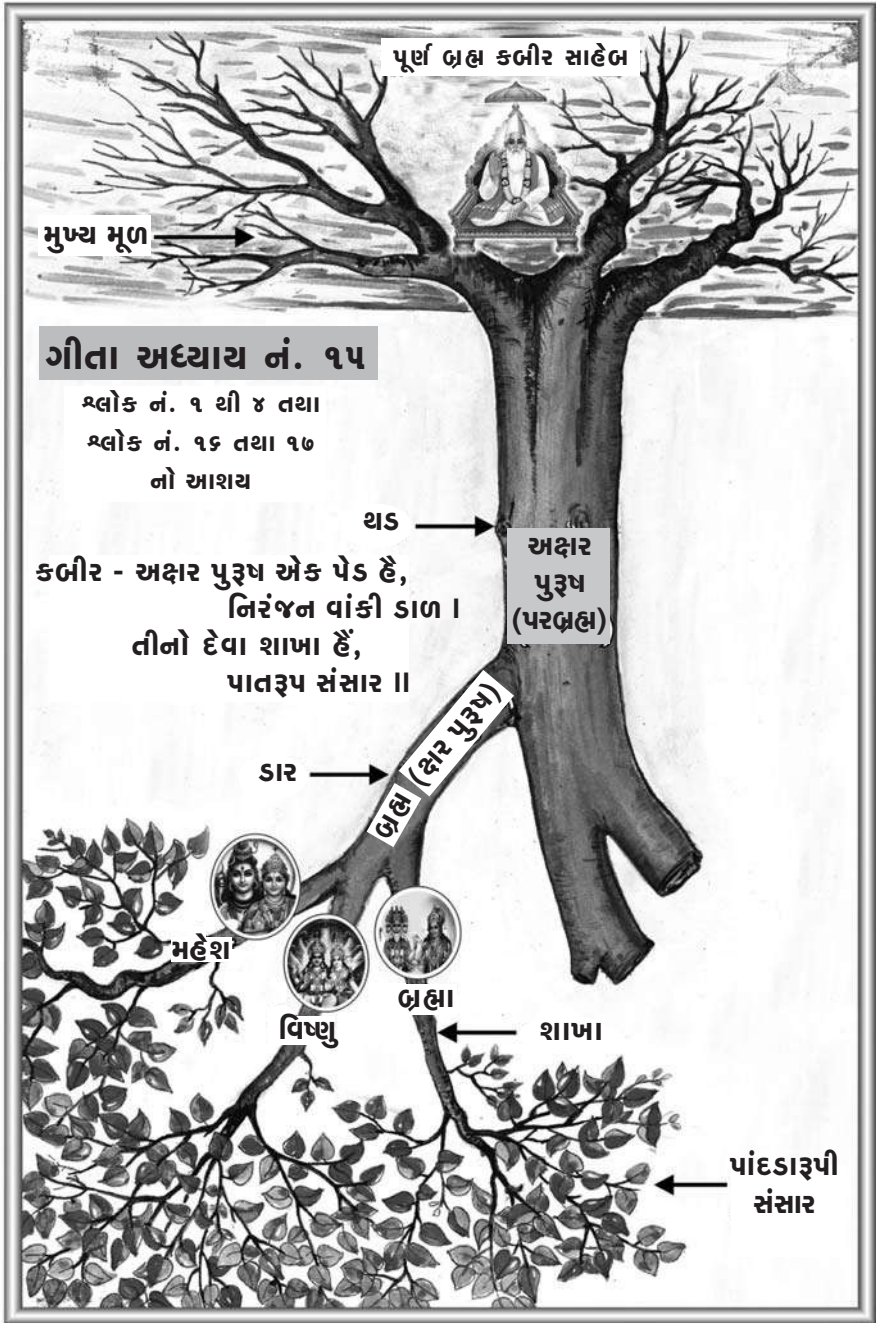
શ્રીકૃષ્ણ સહિત બધા યાદવોના અંતિમ સંસ્કાર કરી અર્જુનને છોડીને ચારે ભાઈ ઇન્દ્રપ્રસ્થ (દિલ્લી) ચાલ્યા ગયા. પાછળથી અર્જુન દ્વારિકાથી સ્ત્રીઓને લઈને આવી રહ્યો હતો. રસ્તામાં જંગલી લોકોએ બધી ગોપીઓને લૂંટી તથા કેટલીકને ઊઠાવી ગયા તથા અર્જુનને પકડીને માર માર્યો. અર્જુનના હાથમાં તે ગાંડીવ ધનુષ્ય હતું જેનાથી મહાભારતના યુદ્ધમાં અગણિત હત્યાઓ કરી નાંખી હતી, તે ધનુષ્ય પણ આ સમયે ચાલ્યું નહિ. ત્યારે અર્જુને કહ્યું કે આ શ્રીકૃષ્ણ વાસ્તવમાં જૂઠા અને કપટી હતા. જ્યારે યુદ્ધમાં પાપ કરાવવાનું હતું ત્યારે તો મને શક્તિ પ્રદાન કરી દીધી, એક તીરથી સેંકડો ચોક્લાઓને મારી નાખતો હતો અને આજે તે જ શક્તિ છીનવી લીધી. ઊભો ઊભો માર ખાઈ રહ્યો છું. આ જ વિષયમાં પૂર્ણ બ્રહ્મ કબીર સાહેબ (કવિદેવ)જીનું કહેવું છે કે શ્રીકૃષ્ણજી કપટી અને જૂઠા ન હતા. આ બધો જુલમ તો પાપી કાળ (જયોતિ નિરંજન) કરી રહ્યો છે. જ્યાં સુધી આ આત્મા કબીર પરમેશ્વર (સતપુરુષ) ની શરણમાં પૂરા સંત (તત્ત્વદર્શી) ના માધ્યમથી નહિ આવી જાય, ત્યાં સુધી કાળ આવી જ રીતે કષ્ટ ઉપર કષ્ટ આપતો રહેશે. પૂર્ણ જાણકારી તત્ત્વજ્ઞાનથી થાય છે. એટલા માટે કાળ કોણ છે ? આ જાણવા માટે કૃપા આજ પુસ્તકના પૃષ્ઠ ૨૫ થી ૮૨ સુધી વાંચો.

વિશેષ વિચાર : ઉપરનાં પ્રમાણોથી સિદ્ધ થયું કે શ્રીમદ ભાગવત ગીતાનું જ્ઞાન શ્રીકૃષ્ણ નહોતા બોલ્યા. આ તો શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેત (ભૂત)ની માફક પ્રવેશ કરીને બ્રહ્મે (કાળ એટલે કે જયોતિ નિરંજન) બોલ્યું હતું.

❀ “શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતા સાર”

પરમેશ્વરની શોધમાં આત્મા યુગોથી લાગેલી છે. જેમ કે તરસ્યાને પાણીની ઇચ્છા હોય છે. જીવાત્મા પરમાત્માથી વિખૂટો પડ્યા પછી મહાકષ્ટ ભોગવી રહ્યો છે. જે સુખ પૂર્ણબ્રહ્મ (સતપુરુષ) ના સતલોક (ઋતધામ)માં હતું, તે સુખ અહીં કાળ (બ્રહ્મ) પ્રભુના લોકમાં નથી. ચાહે કોઈ કરોડપતિ

છે, યાહે પૃથ્વીપતિ (સારીયે પૃથ્વીનો રાજા) છે, યાહે સુરપતિ (સ્વર્ગ લોકનો રાજા ઇન્દ્ર) છે, યાહે શ્રી બ્રહ્મા, શ્રી વિષ્ણુ તથા શ્રી શિવ ત્રિલોકપતિ છે. કારણકે જન્મ-મૃત્યુ અને કરેલા કર્મનું ફળ (ભોગ) અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય છે. (પ્રમાણ : ગીતા અધ્યાય-૨, શ્લોક-૧૨, અધ્યાય-૪, શ્લોક-૫) એટલા માટે પવિત્ર શ્રીમદ ભગવત ગીતાના જ્ઞાનદાતા પ્રભુ (કાળ ભગવાન)એ અધ્યાય-૧૫, શ્લોક-૧ થી ૪ તથા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક ૬૨ માં કહ્યું છે કે — અર્જુન સર્વ ભાવથી તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા, તેની કૃપાથી જ તું પરમશાંતિને તથા સતલોક (શાશ્વતમ્ સ્થાન)ને પ્રાપ્ત થઈશ. તે પરમેશ્વરના તત્ત્વ જ્ઞાન તથા ભક્તિમાર્ગને હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા) નથી જાણતો. તે તત્ત્વજ્ઞાનને તત્ત્વદર્શી સંતોની પાસે જઈને એમને દંડવત પ્રણામ કર તથા વિનમ્ર ભાવથી પ્રશ્ન કર, ત્યારે તે તત્ત્વદૃષ્ટા સંત તમને પરમેશ્વરનું તત્ત્વજ્ઞાન બતાવશે. પછી તેમના બતાવ્યા અનુસાર ભક્તિમાર્ગ પર સર્વભાવથી લાગી જા. (પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૪, શ્લોક-૩૪) તત્ત્વદર્શી સંતની ઓળખાણ ગીતા અધ્યાય-૧૫, શ્લોક-૧માં બતાવતાં કહ્યું છે કે આ સંસાર ઊંઘા લટકેલા વૃક્ષના સમાન છે. જેના ઉપરની તરફ મૂળ તથા નીચેની તરફ શાખાઓ છે. જે આ સંસારરૂપી વૃક્ષના વિષયમાં જાણે છે તે તત્ત્વદર્શી સંત છે. ગીતા અધ્યાય-૧૫, શ્લોક ૨ થી ૪ માં કહ્યું છે કે તે સંસારરૂપી વૃક્ષની ત્રણ ગુણ (રજોગુણ-બ્રહ્મા, સતોગુણ-વિષ્ણુ, તમોગુણ-શિવ) રૂપી શાખાઓ છે. જે (સ્વર્ગલોક, પાતાળલોક, પૃથ્વીલોક) ત્રણે લોકમાં ઉપર તથા નીચે ફેલાયેલી છે. તે સંસારરૂપી ઉલ્ટા લટકેલા વૃક્ષના વિષયમાં એટલે કે સૃષ્ટિરચનાના વિશે હું આ ગીતાજ્ઞાન જ્ઞાનમાં નહિ બતાવી શકું. અહીં વિચાર કાળમાં (ગીતા જ્ઞાન) જે જ્ઞાન તમને બતાવી રહ્યો છું આ પૂર્ણજ્ઞાન નથી. તેના માટે ગીતા અધ્યાય-૪ના શ્લોક ૩૪માં સંકેત કરેલ છે જેમાં કહ્યું છે કે પૂર્ણજ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન)ના માટે તત્ત્વદર્શી સંતની પાસે જા, તે જ બતાવશે. મને પૂર્ણજ્ઞાન નથી. ગીતા અધ્યાય-૧૫, શ્લોક-૪ માં કહ્યું છે કે તત્ત્વદર્શી સંતની પ્રાપ્તિ થયા પછી તે પરમપદ પરમેશ્વર (જેના વિષયમાં ગીતા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે) ની શોધ કરવી જોઈએ. જ્યાં ગયા પછી સાધક ફરીથી પાછો નથી આવતો એટલે કે પૂર્ણમોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. જે પૂર્ણ પરમાત્માથી ઊંઘા સંસારરૂપી વૃક્ષની પ્રવૃત્તિ વિસ્તારને પ્રાપ્ત થઈ છે. ભાવાર્થ છે કે : જે પરમેશ્વરે બધા બ્રહ્માંડોની રચના કરી છે તથા હું (ગીતાજ્ઞાન દાતા બ્રહ્મ) પણ તે આદિપુરુષ પરમેશ્વર એટલે પૂર્ણપરમાત્માની જ શરણમાં છું. તેમની સાધના કરવાથી અનાદિ મોક્ષ (પૂર્ણ-મોક્ષ) પ્રાપ્ત થાય છે.

ઉપર મૂળ અને નીચે ડાળીવાળા ઊંધા લટકેલા
સંસારરૂપી વૃક્ષનું ચિત્ર

તત્ત્વદર્શી સંત તે જ છે જે ઉપર તરફ મૂળ અને નીચેની તરફ પ્રણ ગુણો (રજોગુણ- બ્રહ્માજી, સતોગુણ-વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ-શિવજી) રૂપી શાખાઓ તથા મોટી ડાળની પૂર્ણ જાણકારી પ્રદાન કરે છે. (કૃપા કરી જુઓ ઊંધા લટકેલા સંસારરૂપી વૃક્ષનું ચિત્ર)

પોતાના દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિનું પૂર્ણજ્ઞાન (તત્ત્વ જ્ઞાન) સ્વયં જ પૂર્ણ પરમાત્મા કવિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) તત્ત્વદર્શી સંતની ભૂમિકા કરીને (કવિર્ગિભિઃ) કબીર વાણી દ્વારા બતાવ્યું છે. (પ્રમાણ : ઋગ્વેદ મંડલ-૯ સૂક્ત ૯૬ મંત્ર-૧૬ થી ૨૦ સુધી તથા ઋગ્વેદ મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૯૦ મંત્ર-૧ થી ૫ તથા અથર્વવેદ કાંડ-૪ અનુવાક ૧ મંત્ર ૧ થી ૭ માં)

**કબીર, અક્ષર પુરુષ એક પેડ હૈ, જ્યોતિ નિરંજન વાકી ડાર।
તીનો દેવા શાખા હૈ, પાતરૂપ સંસાર ॥**

પવિત્ર ગીતાજીમાં પણ પ્રણ પ્રભુઓ (૧. ક્ષરપુરુષ એટલે કે બ્રહ્મ, ૨. અક્ષર પુરુષ એટલે કે પરબ્રહ્મ અને ૩. પરમ અક્ષરપુરુષ એટલે કે પૂર્ણબ્રહ્મ) ના વિષયમાં વર્ણન છે. પ્રમાણ : ગીતા અધ્યાય ૧૫, શ્લોક-૧૬, ૧૭, અધ્યાય-૮ના શ્લોક-૧નો ઉત્તર શ્લોક ૩માં છે તે પરમ અક્ષર બ્રહ્મ છે તથા પ્રણ પ્રભુઓનું એક વધારે પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૨૫માં ગીતા જ્ઞાન દાતા કાળ (બ્રહ્મ) એ પોતાના વિષયમાં કહ્યું છે કે હું અવ્યક્ત છું. આમ આ પ્રથમ અવ્યક્ત પ્રભુ થયા. આ પછી ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૧૮ માં કહ્યું છે કે આ સંસાર દિવસના સમયમાં અવ્યક્ત (પરબ્રહ્મ) થી ઉત્પન્ન થયો છે. પછી રાત્રિના સમયમાં તેમાં જ લીન થઈ જાય છે. આ બીજા અવ્યક્ત પ્રભુ થયા. અધ્યાય-૮ શ્લોક-૨૦ માં કહ્યું છે કે તે અવ્યક્તથી પણ બીજા જે અવ્યક્ત (પૂર્ણબ્રહ્મ) છે તે પરમ દિવ્ય પુરુષ બધા પ્રાણીઓના નષ્ટ થવાથી પણ નષ્ટ નથી થતા. આ ત્રીજા અવ્યક્ત પ્રભુ થયા. આજ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૨ શ્લોક-૧૭ માં પણ છે કે નાશ રહિત તે પરમાત્માને ઓળખ જેનો નાશ કરવામાં કોઈ સમર્થ નથી. પોતાના વિષયમાં ગીતા જ્ઞાન દાતા (બ્રહ્મ) પ્રભુ અધ્યાય-૪ મંત્ર-૫ તથા અધ્યાય-૨ શ્લોક-૧૨ માં કહે છે કે હું તો જન્મ-મૃત્યુમાં એટલે કે નાશવંત છું.

ઉપરોક્ત સંસારરૂપી વૃક્ષનું મૂળ તો પરમ અક્ષર પુરુષ એટલે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ કવિદેવ છે. આને જ ત્રીજો અવ્યક્ત પ્રભુ કહ્યો છે. વૃક્ષના મૂળથી જ સમગ્ર વૃક્ષને આહાર પ્રાપ્ત થાય છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૧૫ - શ્લોક-૧૭ માં કહ્યું છે કે વાસ્તવમાં પરમાત્મા તો ક્ષર-પુરુષ એટલે કે બ્રહ્મ તથા અક્ષર પુરુષ એટલે કે પરબ્રહ્મથી પણ બીજો જ છે. જે પ્રણે લોકમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણ-પોષણ કરે છે. તે જ વાસ્તવમાં અવિનાશી છે.

(૧) ક્ષરનો અર્થ છે નાશવંત. કારણ કે બ્રહ્મ એટલે કે ગીતાજ્ઞાન દાતાએ તો સ્વયં કહ્યું છે કે અર્જુન તું અને હું તો જન્મ-મૃત્યુમાં છીએ. (પ્રમાણ ગીતા : અધ્યાય-૨નો શ્લોક-૧૨, અધ્યાય-૪નો શ્લોક-૫)

(૨) અક્ષરનો અર્થ છે અવિનાશી. અહીં પરબ્રહ્મને પણ સ્થાયી એટલે કે અવિનાશી કહ્યા છે. પરંતુ આ પણ વાસ્તવમાં અવિનાશી નથી. આ ચિર સ્થાયી છે, જેમ એક માટીનો ગ્લાસ છે જે સફેદ રંગનો ચા પીવાના કામમાં આવે છે. તે તો નીચે પડતા જ તૂટી જાય છે. આવી સ્થિતિ બ્રહ્મ (કાળ એટલે કે ક્ષર પુરુષ) ની જાણો. બીજો ગ્લાસ સ્ટીલનો હોય છે. આ માટીના ગ્લાસની સરખામણીમાં વધારે સ્થાયી (અવિનાશી) લાગે છે, પરંતુ એને પણ કાટ લાગી જાય છે અને નષ્ટ થઈ જાય છે, ભલે જ સમય વધારે લાગે. એટલા માટે આ પણ વાસ્તવમાં અવિનાશી નથી. ત્રીજો ગ્લાસ સોનાનો છે. જે સુવર્ણ ધાતુ હકીકતમાં અવિનાશી છે, જેનો નાશ નથી થતો.

જેમ પરબ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ) ને અવિનાશી પણ કહ્યા છે તથા વાસ્તવમાં અવિનાશી તો એ બન્નેથી જુદો છે, એટલા માટે અક્ષર પુરુષને અવિનાશી પણ નથી કહ્યા. કારણ : સાત રજોગુણ બ્રહ્માના મૃત્યુના પછી એક સતગુણ વિષ્ણુનું મૃત્યુ થાય છે. સાત સતગુણ વિષ્ણુના મૃત્યુના પછી એક તમોગુણ શિવનું મૃત્યુ થાય છે. જ્યારે તમોગુણ શિવના ૭૦ હજાર વાર મૃત્યુ થઈ જાય છે ત્યારે એક ક્ષર પુરુષ (બ્રહ્મ) નું મૃત્યુ થાય છે. આ પરબ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ)નો એક યુગ થાય છે. આવા એક હજાર યુગનો પરબ્રહ્મનો એક દિવસ અને એટલી જ રાત્રિ થાય છે. ત્રીસ દિવસ-રાતનો એક મહિનો, ૧૨ મહિનાનું એક વર્ષ અને સો વર્ષનું પરબ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ) નું આયુષ્ય હોય છે. ત્યારે આ પરબ્રહ્મ તથા બધા સર્વે બ્રહ્માંડ જે સતલોકથી નીચેના છે નષ્ટ થઈ જાય છે. થોડા સમય પછી બધા નીચેના બ્રહ્માંડો (બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મના લોકો) ની રચના પૂર્ણ બ્રહ્મ એટલે કે પરમ અક્ષર પુરુષ કરે છે. આ પ્રમાણે આ તત્ત્વજ્ઞાન સમજવાનું છે. પરંતુ પરમ અક્ષર પુરુષ એટલે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ (સત્ પુરુષ) તથા તેના સતલોક (શ્વેતુધામ) સહિત ઉપરના અલખ લોક, અગમ લોક તથા અનામી લોક ક્યારેય નષ્ટ થતા નથી.

એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧૭ માં કહ્યું છે કે વાસ્તવમાં ઉત્તમ પ્રભુ એટલે કે પુરુષોત્તમ તો બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) તથા પરબ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ) થી જુદો (બીજો) જ છે, જે પૂર્ણ બ્રહ્મ (પરમ અક્ષર પુરુષ) છે. તે જ વાસ્તવમાં અવિનાશી છે. તે જ બધાના ધારણ-પોષણ કરવાવાળા સંસારરૂપી વૃક્ષના મૂળરૂપે પૂર્ણ પરમાત્મા છે. વૃક્ષનો જે ભાગ જમીનથી તરત બહાર નજરમાં આવે છે તે થડ કહેવાય છે. તેને અક્ષર પુરુષ (પરબ્રહ્મ) જાણો. થડને પણ આહાર મૂળથી પ્રાપ્ત થાય છે. પછી થડથી આગળ વૃક્ષના કેટલાક ડાળા હોય છે. તેમાંથી એક મોટી ડાળ બ્રહ્મ

(ક્ષર-પુરુષ) છે. તેને પણ આહાર તો મૂળ અર્થાત પરમ અક્ષર પુરુષથી જ પ્રાપ્ત થાય છે. તે ડાળ (ક્ષર પુરુષ/બ્રહ્મ) ની જાણો. પ્રણ ગુણ (૨૪ગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ તથા તમોગુણ-શિવ) રૂપી શાખાઓ છે. એમને પણ આહાર મૂળ (પરમ અક્ષર પુરુષ અર્થાત પૂર્ણબ્રહ્મ)થી જ પ્રાપ્ત થાય છે. એ પ્રણે શાખાઓથી પાંદડા રૂપમાં બીજા પ્રાણી આશ્રિત છે. તેમને પણ વાસ્તવમાં આહાર મૂળ (પરમ અક્ષરપુરુષ એટલે કે પૂર્ણ બ્રહ્મ)થી જ પ્રાપ્ત થાય છે. એટલા માટે બધાને પૂજ્ય પૂર્ણ પરમાત્મા જ સિદ્ધ થયા. આપણે એમ પણ ના કહી શકીએ કે પાંદડાઓ સુધી આહાર પહોંચાડવામાં થડ, ડાળ તથા શાખાઓનું કોઈ યોગદાન નથી. એટલા માટે બધા આદરણીય છે, પરંતુ પૂજનીય તો માત્ર મૂળ જ હોય છે. આદર તથા પૂજામાં અંતર હોય છે. જેવી રીતે પતિવ્રતા સ્ત્રી સત્કાર તો બધાનો કરે છે, જેમ કે જેઠને મોટાભાઈ સમાન, દીયરને નાનાભાઈ સમાન, પરંતુ પૂજા તો માત્ર પોતાના પતિની જ કરે છે એટલે કે જે ભાવ પોતાના પતિમાં હોય છે એવો ભાવ બીજા પુરુષમાં પતિવ્રતા સ્ત્રીનો નથી હોઈ શકતો.

બીજું ઉદાહરણ — એક સમયે હરિયાણા પ્રાંતમાં પૂર આવ્યું હતું. તે સમયે ૬૦૦ કરોડનું નુકસાન થયું હતું. તેની પૂર્તિ હરિયાણા સરકાર નહોતી કરી શકતી, કારણ કે હરિયાણા સરકારનું પૂરા વર્ષનું બજેટ જ ૮૦૦ કરોડ રૂપિયાનું હતું. દેશના પ્રધાનમંત્રીજીએ તે ક્ષતિ પૂરી કરી હતી. તે ૬૦૦ કરોડ રૂપિયાનું વિતરણ હરિયાણા સરકારના અધિકારીઓ તથા કર્મચારીઓએ કર્યું હતું. રાહત મેળવવાવાળા જે અંજણ છે, તે વિતરણકર્તાને જ રાહત કર્તા માની લે છે. તેમનાથી જ ભવિષ્યમાં પણ બીજી રાહતની આશા કરતા રહે છે. તેની જ પૂજા (લાંચ વગેરે આપવી) કરતાં રહે છે. પરંતુ જે શિક્ષિત છે તે તો જાણે છે કે આ કર્મચારીનું કેટલું યોગદાન છે. તે આદર તો કરે છે પરંતુ પૂજા (લાંચ વગેરે આપવી) નથી કરતા, નથી બીજા કાર્યની સિદ્ધિની આશા જ કરતા.

પૂર રાહતભંડોળના વિતરણ પછી તેજ વિસ્તારના મંત્રીજી આવ્યા, તેમણે કહ્યું કે મેં તમારા ક્ષેત્રમાં ૧૦ લાખ રૂપિયા આપ્યા. તે ગામની જ સૂચિમાંથી નામ વાંચીને સંભળાવ્યા (૧) રામ અવતારને ૧૦ હજાર રૂપિયા....વગેરેને આપ્યા. પછી રાજ્યના મુખ્યમંત્રીજી તે જ ગામમાં આવ્યા અને તેમણે કહ્યું કે મેં તમારા ગામમાં ૧૦ લાખ રૂપિયા આપ્યા. તે ગામની જ સૂચિમાંથી નામ વાંચીને સંભળાવ્યા (૧) રામ અવતારને ૧૦ હજાર રૂપિયા....વગેરેને આપ્યા. પછી તે જ ગામમાં દેશના પ્રધાનમંત્રીજી મુલાકાત માટે આવ્યા તેમણે પણ કહ્યું કે મેં તમારા ગામમાં ૧૦ લાખ રૂપિયા આપ્યા છે. તેમણે સૂચિ વાંચતા જણાવ્યું કે (૧) રામ અવતારને ૧૦ હજાર

આપ્યા...વગેરેને આપ્યા. આ બધું સાંભળીને રામ અવતાર બોલ્યો કે આ બધા જૂઠું બોલી રહ્યા છે. મને તો મારા ગામના પટવારી (તલાટી) એ રૂપિયા આપ્યા છે. તે અબ્જાન (અભણ) રામ અવતાર અજ્ઞાનતા વશ ગામના પટવારી (તલાટી) ની જ પૂજા કરી પોતાના બીજા બધા કાર્યોની સિદ્ધિ ચાહે છે. પરંતુ જે શિક્ષિત છે તે જાણી લે છે કે જો પ્રધાનમંત્રીજી રાહત ન આપતા, તો મુખ્યમંત્રીજી, મંત્રીજી કે પટવારી (તલાટી)જી કોઈ કંઈ પણ નથી આપી શકતા. અગર મુખ્યમંત્રી પોતાના રાહતફંડમાંથી રાહત આપે તો પણ તે રકમ માંડ સો-સો (૧૦૦-૧૦૦) રૂપિયા મુશ્કેલીથી પૂર પીડિતોને આપી શકત. આ રાહત પૂરપીડિતોને મળત તો પણ તે માત્ર નામમાત્રની મદદ કહેવાત. આ પ્રમાણે સમજદાર વ્યક્તિ સમજી લે છે કે કોની કેટલી ક્ષમતા છે. તેજ આધારથી તેમનામાં આસ્થા (શ્રદ્ધા) રહે છે. અનાદરણીય કોઈ નથી હોતું, પરંતુ પૂજાને માટે સમજી વિચારીને પસંદગી કરવાની છે. ઠીક આ જ પ્રમાણે ગીતા અધ્યાય-૨, સ્લોક-૪૬ માં કહ્યું છે કે અર્જુન બહુ મોટા જળાશયની (જેનું પાણી ૧૦ વર્ષ સુધી વરસાદ ન થાય તો પણ સુકાઈ જતું નથી) પ્રાપ્તિના પછી નાના જળાશયમાં (જેનું પાણી એક વર્ષ ન થવાથી જ સમાપ્ત થઈ જાય છે) જેવી આસ્થા રહી જાય છે, આજ પ્રમાણે પૂર્ણપરમાત્માથી મળવાવાળા લાભના જ્ઞાનથી પરિચિત થઈ ગયા પછી તારી શ્રદ્ધા અન્ય પ્રભુઓમાં તેવી જ રહી જશે. તે નાનું જળાશય ખરાબ નથી લાગતું, પરંતુ તેની ક્ષમતાની ખબર છે કે આ તો કામચલાઉ છે.

ગીતા અધ્યાય-૭, સ્લોક-૧૨ થી ૧૫ માં કહ્યું છે કે ત્રણ ગુણોથી જે કંઈપણ થઈ રહ્યું છે (જેમ રજગુણ - બ્રહ્માથી જીવોની ઉત્પત્તિ, સતગુણ વિષ્ણુથી સ્થિતિ તથા તમગુણ - શંકરથી સંહાર) એનું મુખ્ય કારણ હું (કાળ-બ્રહ્મ) જ છું. જે સાધક ત્રણ ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમોગુણ-શિવ)ની પૂજા કરે છે તે રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા મનુષ્યોમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ મારી બ્રહ્મની ભક્તિ પણ નથી કરતા. પછી પોતાની ભક્તિને અતિ ખરાબ (અનુત્તમમ) કહી છે. ગીતા અધ્યાય-૭, સ્લોક-૧૮ માં, એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૧૫, સ્લોક-૪ તથા અધ્યાય-૧૮, સ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે કે પૂર્ણ પરમાત્માની ભક્તિ કરવાથી જ પૂર્ણ લાભ પૂર્ણમોક્ષ પ્રાપ્ત થાય છે. જે શાસ્ત્રવિદિ અનુસાર ભક્તિ છે તથા બીજા પ્રભુઓની ઇષ્ટરૂપમાં સાધના શાસ્ત્રવિદિના વિરુદ્ધ હોવાથી વ્યર્થ છે. (પ્રમાણ : ગીતા અધ્યાય-૧૬, સ્લોક-૨૩, ૨૪માં)

જેમ કે આંબાનો છોડ નર્સરીમાંથી લાવીને તેના મૂળને જમીનમાં ખાડો ખોદીને દબાવો. પછી મૂળની સિંચાઈ (પૂજા) કરશો તો છોડ મોટો

થશે અને વૃક્ષ બની જશે. પછી તેની ડાળીઓ (શાખાઓ) પર ફળ લાગશે. અગર કોઈ ડાળીઓ જમીનમાં દબાવીને મૂળ ઉપર કરીને છોડની સિંચાઈ કરશે તો છોડ સૂકાઈ જશે. (કૃપયા અવશ્ય જુઓ સીધો રોપેલો અને ઊંધો રોપેલો ભક્તિરૂપી છોડનું ચિત્ર આ પુસ્તકનાં પાના નં. ૨૨૬ તથા ૨૪૦-૨૪૧)

ભાવાર્થ છે કે સાધકને પૂર્ણપરમાત્મા (મૂળ) ની સાધના (પૂજા) ઇષ્ટરૂપમાં કરવાથી તેનું ફળ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ (ડાળીઓ) જ પ્રદાન કરશે. કારણ કે આ ભગવાન કરેલા કર્મનું ફળ જેવું હોય તેવું જ આપી દે છે.

અગર તમારે કોઈ કંપનીમાં નોકરી મેળવવી હોય તો પૂજા કંપની (ફેક્ટરી)ના માલિકની કરવાની હોય છે. તેને પ્રાર્થના પત્રથી ચાચના કરીને નોકરી પ્રાપ્ત કરવાની હોય છે. છતાં પણ નોકરી (પૂજા) તો માલિકની જ કરે છે. જેમ જે કાર્ય તે નોકરને બતાવવામાં આવે છે તે પોતાના સેવાના સમયમાં કરે છે. આ પૂજા (નોકરી) માલિકની થઈ. નોકરી (પૂજા) નું કરેલું મહેનતાણું તે માલિકના બીજા નોકર (કર્મચારી અથવા અધિકારી) આપે છે. જેમ શિક્ષક (પાળી) ઓફિસર હાજરીના આધારે મહેનતાણું (કરેલા કર્મનું ફળ) બનાવીને કેશિયરની પાસે મોકલે છે. ત્યાંથી તે નોકર(સેવક)ને સેવા(પૂજા)નું ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. શિક્ષક ઓફિસર તથા કેશિયર માત્ર કરેલું કર્મ આપે છે. તેમાં કોઈ પરિવર્તન નથી કરી શકતા. ના તો એક રૂપિયો વધારે આપી શકે છે, ના તો એક રૂપિયો ઓછો આપી શકે છે. અગર તે કંપનીના માલિકના નોકર (પૂજારી) નેક નીતિથી નોકરી (પૂજા) માલિકની કરશે તો માલિક જ તેની સેવાની ઘનરાશિમાં વૃદ્ધિ કરી દેશે તથા અલગથી ઘનામના રૂપમાં ઘનરાશિ વધારે આપી દે છે. અગર કોઈ માલિકની નોકરી (પૂજા) ત્યાગીને બીજા અધિકારીઓની નોકરી (પૂજા) કરવા લાગી જાય તો તેને માલિકથી મળવાવાળો ઘન લાભ બંધ થઈ જાય છે. જે કારણથી તે નાદાન નિર્ઘન થઈ જાય છે. અધિકારીગણ તેને એટલું મહેનતાણું નથી આપી શકતા. ફેક્ટરીના માલિકની તુલનામાં બહુ ઓછી સુવિધા મળવાના કારણે તે બીજા અધિકારીઓનો સેવક એટલે કે એક માલિકને ત્યાગીને બીજી ઉપાસના કરવાવાળો વ્યક્તિ મહાદુઃખી થઈ જાય છે.

કૃપ્યા આજ પ્રમાણે તત્ત્વજ્ઞાનના આધારથી પવિત્ર શ્રીમદ ભાગવત ગીતાજીના જ્ઞાનને સમજો.

પૂર્ણબ્રહ્મ કુલ માલિકની પૂજા ત્યાગીને બીજા દેવી-દેવતાઓની પૂજા કરવાથી સાધકને પૂર્ણ લાભ પ્રાપ્ત નથી થતો તથા સાધક સાધના કરતાં કરતાં પણ મહાકષ્ટ ઊઠાવતો રહે છે.

એટલા માટે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૨ થી ૧૫ તથા ૨૦ થી ૨૩ સુધી ત્રણ ગુણો એટલે કે ત્રણેય દેવતાઓ (રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ તથા તમગુણ શિવજી) ની પૂજા કરવાવાળાઓને રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા, મનુષ્યમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ કહ્યા છે કે તે મારી (બ્રહ્મ ક્ષરપુરુષ અર્થાત ફેકટરી માલિકના શિફ્ટ ઓફિસરની) પૂજા (નોકરી) નથી કરતા. ભાવાર્થ કે જે ત્રણેય દેવતાઓ તથા બીજા દેવી-દેવતાઓની પૂજા (નોકરી) કરે છે (કેશિયરની નોકરી કરે છે) તેમને મૂર્ખ તથા રાક્ષસ સ્વભાવવાળા રાક્ષસ કહ્યા છે. જેમ કે જે વ્યક્તિની આવક ઓછી હોય છે તે અવશ્ય કંઈક હેરાફેરી કરે છે. ક્યારેક ચોરી અથવા તો મિલાવટ વગેરે છળકપટનો માર્ગ અપનાવે છે. જેના કારણે સમાજમાં ઘૃણા (નિંદા)ને પાત્ર બને છે તથા દરિદ્ર થઈ જાય છે. આજ પ્રમાણે ત્રણે દેવતાઓ (શ્રી બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી તથા શિવજી) તથા બીજા દેવી-દેવતાઓની પૂજાથી પૂર્ણ લાભ પ્રાપ્ત નથી થતો. જેના કારણે સાઘક જૂઠ્ઠા-કપટ અને બીજા વિકારો પણ કરતો રહે છે. પછી પાપકર્મનો દંડ પણ ભોગવવો પડે છે. એટલા માટે બ્રહ્મ એટલે કે ક્ષરપુરુષ (શિફ્ટ ઓફિસર) કહી રહ્યા છે કે એ નાદાન સાઘકો મારી પૂજા (નોકરી) પણ નથી કરતા. હું આ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવજીથી વધારે મહેનતાણું (કરેલા કર્મનું ધન) આપી શકું છું, જે ઉપરોક્ત ત્રણે દેવતાઓથી વધારે હોય છે. પછી ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૮ માં કહ્યું છે કે મારી પૂજા (નોકરી) પણ પૂર્ણ લાભદાયક નથી. એટલા માટે પોતાની પૂજાને પણ ગીતા જ્ઞાનદાતા (બ્રહ્મ - ક્ષર પુરુષ) પ્રભુએ અતિખરાબ (અનુત્તમામ) એટલે કે છેલ્લા સ્તરની કહી છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૧૫, શ્લોક-૪ તથા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે કે તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા, જેની કૃપાથી તું પરમ શાંતિને તથા સતલોક (શાશ્વત સ્થાન)ને પ્રાપ્ત થઈશ. ત્યાં ગયા પછી સાઘકનો ફરી જન્મ નથી થતો એટલે કે અનાદિ મોક્ષ (પૂર્ણમોક્ષ) ની પ્રાપ્તિ થઈ જાય છે. તથા ગીતાના જ્ઞાનદાતા પ્રભુ (ક્ષર પુરુષ - બ્રહ્મ) કહી રહ્યા છે કે હું પણ તેજ આદિ પુરુષ પરમેશ્વરની શરણમાં છું. ગીતા અધ્યાય-૭ના શ્લોક-૧૨ થી ૧૫, ૧૮ તથા ૨૦ થી ૨૩ ને સમજવા માટે કૃપા કરીને નીચેનું વિવરણ ધ્યાનથી વાંચો.

❀ “ત્રણ ગુણ શું છે ? પ્રમાણની સાથે”

ત્રણે ગુણ રજગુણ બ્રહ્માજી, સતગુણ વિષ્ણુજી, તમગુણ શિવજી છે. બ્રહ્મ (કાળ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)થી ઉત્પન્ન થયા છે. તથા ત્રણેય નાશવંત છે.

પ્રમાણ : ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રી શિવ મહાપુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાન પ્રસાદ પોદ્દાર પૃષ્ઠ સંખ્યા ૧૧૦, અધ્યાય-૯, રૂદ્રસંહિતા “ આ પ્રમાણે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ ત્રણેય દેવતાઓમાં ગુણ છે, પરંતુ શિવ (બ્રહ્મ-કાળ/ સદાશિવ) ગુણાતીત કહેવાય છે .

બીજું પ્રમાણ : ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત મહાપુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાન પ્રસાદ પોદ્દાર ચીમનલાલ ગોસ્વામી. શ્રીજો સ્કંધ અધ્યાય-૫, પૃષ્ઠ-૧૨૩ : ભગવાન વિષ્ણુએ દુર્ગાની સ્તુતિ કરી : કહ્યું કે હું (વિષ્ણુ), બ્રહ્મા તથા શંકર તમારી કૃપાથી વિદ્યમાન છીએ. અમારા તો આર્વિભાવ (જન્મ) તથા તિરોભાવ (મૃત્યુ) થાય છે. અમે નિત્ય (અવિનાશી) નથી. તમે જ નિત્ય છો, જગત જનની છો, પ્રકૃતિ અને સનાતની દેવી છો. ભગવાન શંકરે કહ્યું : અગર ભગવાન બ્રહ્મા તથા ભગવાન વિષ્ણુ તમારાથી જ ઉત્પન્ન થયા છે તો તેમના પછી ઉત્પન્ન થવાવાળો હું તમોગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર શું તમારો પુત્ર ન થયો ? એટલે કે મને પણ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં તમે જ છો. આ સંસારની સૃષ્ટિ-સ્થિતિ-સંહારમાં તમારા ગુણ સદા સર્વદા છે. એજ પ્રણેય ગુણોથી ઉત્પન્ન અમે - બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શંકર નિયમ અનુસાર કાર્યમાં તત્પર રહીએ છીએ.

ઉપરનું આ વિવરણ માત્ર હિન્દીમાં અનુવાદિત શ્રી દેવી મહાપુરાણમાંથી છે. જેમાં કેટલાક તથ્યોને છુપાવામાં આવ્યાં છે. એટલા માટે આજ પ્રમાણ જુઓ - શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત મહાપુરાણ સભાષટિકમ્ સમહાત્યમ્, ખેમરાજ શ્રી કૃષ્ણદાસ પ્રકાશન મુંબઈ, એમાં સંસ્કૃત સાથે હિન્દી અનુવાદ કરેલ છે. શ્રીજો સ્કંધ અધ્યાય-૪, પૃષ્ઠ-૧૦, શ્લોક-૪૨ :-

બ્રહ્મા-અહમ્ મહેશ્વરઃ ક્ષિલ તે પ્રભાવાત્સર્વે વયં જનિ ચુતા ન યદા તૂ નિત્યાઃ કે અન્યે સુરાઃ શતમખ પ્રમુખાઃ ચ નિત્યા નિત્યા ત્વમેવ જનની પ્રકૃતિ : પુરાણા (૪૨) ।

અનુવાદ : (વિષ્ણુજીએ કહ્યું) હે માતા ! બ્રહ્મા, હું તથા શિવ તમારા જ પ્રભાવથી જન્મવાન છીએ. નિત્ય નથી એટલે કે અમે અવિનાશી નથી, પછી અન્ય ઇન્દ્ર વગેરે બીજા દેવી-દેવતાઓ કેવી રીતે નિત્ય હોઈ શકે ? તમે જ અવિનાશી છો, અમારા બધાની જનની એટલે કે ઉત્પન્ન કરવાવાળી માતા છો, પ્રકૃતિ તથા સનાતની દેવી છો. (૪૨)

પૃષ્ઠ ૧૧-૧૨, અધ્યાય-૫, શ્લોક-૮ : યદિ દ્યાર્દ્ર્મના ન સદાંડબિકે કથમહં વિહિતઃ ચ તમોગુણઃ કમલજશ્ચ રજોગુણસંભવઃ સુવિહિતઃ કિમુ સત્વગુણો હરિઃ । (૮)

અનુવાદ : ભગવાન શંકર બોલ્યા : હે માતા ! અમારા ઉપર જો આપ દયાયુક્ત છો તો મને તમોગુણી કેમ બનાવ્યો, કમળથી ઉત્પન્ન બ્રહ્માને રજોગુણ શા માટે બનાવ્યો તથા વિષ્ણુને સતગુણ કેમ બનાવ્યો ? એટલે જીવોના જન્મ-મૃત્યુરૂપી દુષ્કર્મમાં કેમ લગાવ્યા ?

શ્લોક ૧૨ રમયસે સ્વપતિં પુરુષં સદા તવ ગતિં ન હિ વિહ વિદમ શિવે (૧૨)

અનુવાદ : પોતાના પતિ પુરુષ એટલે કાળ ભગવાનની સાથે સદા (હંમેશા) ભોગ-વિલાસ કરતાં રહો છો. તમારી ગતિ કોઈ નથી જાણતું.

ત્રીજો સ્કંદ, પૃષ્ઠ-૧૪, અધ્યાય-૫, શ્લોક-૪૩ : એક - મેવા દ્વિતીયં ચત બ્રહ્મ વેદા વદંતિ વૈ । સા કિં ત્વમ્ વાડધ્યસૌ વા કિં સંદેહં વિનિવર્તય (૪૩)

અનુવાદ : (બ્રહ્માએ પૂછ્યું) જો કે વેદોમાં અદ્વિતીય માત્ર એક પૂર્ણબ્રહ્મ કહ્યા છે, શું તે તમે જ છો અથવા બીજું કોઈ છે ? મારી આ શંકાનું સમાધાન કરો. બ્રહ્માજીની આ પ્રાર્થના ઉપર દેવીએ કહ્યું :

દેવ્યુવાચ સદૈકત્વં ન ભેદોઽસ્તિ સર્વદૈવ મમાસ્ય ચ ।

યોઽસૌ સાઽહમહં યોઽસૌ ભેદોઽસ્તિ મતિવિભ્રમાત્ ॥ ૨ ॥

આવયોરંતરં સૂક્ષ્મં યો વેદ મતિમાન્હિ સઃ ।

વિમુક્તઃ સ તૂ સંસારાન્મુચ્યતે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૩ ॥

અનુવાદ : દેવીએ કહ્યું : આ છે તે હું છું. જે હું છું તે આ છે, બુદ્ધિના વિભ્રમ થવાથી ભેદ દેખાય છે. ॥૨॥ અમારા બન્નેનું જે સૂક્ષ્મ અંતર છે એને જે કોઈ જાણે છે તેજ બુદ્ધિમાન એટલે કે તત્ત્વદર્શી છે, તે સંસારથી અલગ થઈને મુક્ત થાય છે, એમાં શંકા નથી ॥ ૩ ॥

સુમરણાદર્શનં તુભ્યં દાસ્યેઽહં વિષમ્ સ્થિતે ॥

સ્વર્તવ્યાઽહં સદા દેવાઃ પરમાત્મા સનાતનઃ ॥ ૮૦ ॥

ઉભયોઃ સુમરણાદેવ કાર્યસિદ્ધિર સંશયમ્ ॥ બ્રહ્મોવાચ ॥

ઈત્યુક્ત્વા વિસસર્જસ્માન્દ ત્વા શક્તિઃ સુસંસ્કૃતાન્ ॥ ૮૧ ॥

વિષ્ણવેઽથ મહાલક્ષ્મી મહાકાલી શિવાય ચ ॥

મહાસરસ્વતી મહાં સ્થાનાત્તસ્માદ્વિસર્જિતાઃ ॥ ૮૨ ॥

અનુવાદ : સંકટ ઉપસ્થિત થાય ત્યારે સુમરણથી જ હું તમને દર્શન આપીશ, દેવતાઓ! પરમાત્મા સનાતન દેવની શક્તિરૂપથી મારું હંમેશા સુમરણ કરજો. ॥ ૮૦ ॥ બન્નેના સુમરણથી અવશ્ય કાર્ય સિદ્ધ થશે, બ્રહ્માજી બોલ્યા : આ પ્રમાણે સંસ્કાર કરી શક્તિ આપીને અમને વિદાય કર્યા. ॥ ૮૧ ॥ વિષ્ણુના માટે મહાલક્ષ્મી, શિવના માટે મહાકાળી, અને મને મહાસરસ્વતી આપીને વિદાય કર્યા. ॥ ૮૨ ॥

મમ ચૈવ શરીરં વૈ સૂત્રમિત્યાભિધીયતે ॥

સ્થૂલં શરીરં વશ્યામિ બ્રહ્મણઃ પરમાત્મનઃ ॥ ૮૩ ॥

અનુવાદ : (દુર્ગાએ કહ્યું) મારું શરીર સૂત્રરૂપ કહેવામાં આવે છે. પરમાત્મા બ્રહ્મનું સ્થૂળ શરીર કહેવાય છે. ॥ ૮૩ ॥

❀ ‘‘ઉપરનાં પુરાણ વાક્યોનો સાર’’

આથી સ્પષ્ટ થયું કે શ્રી બ્રહ્માજી રજોગુણ છે. શ્રી વિષ્ણુજી સતોગુણ છે તથા શ્રી શિવજી તમોગુણ છે. ત્રણે પ્રભુ નાશવંત છે તથા એમના જન્મ-મૃત્યુ થાય છે. દુર્ગાને પ્રકૃતિ પણ કહેવામાં આવે છે. દુર્ગાનો પતિ બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ/કાળ) છે. આ તેની સાથે પતિ-પત્નીનો વ્યવહાર (રમણ/વિલાસ) કરતી રહે છે. દુર્ગા તથા બ્રહ્મ બંને સ્થૂળ શરીરમાં આકારમાં છે.

આજ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૧૪, શ્લોક-૩ થી ૫ માં છે. ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ (કાળ-ક્ષરપુરુષ) કહી રહ્યા છે કે પ્રકૃતિ (દુર્ગા) તો મારી પત્ની છે. હું એની યોનિમાં (ગર્ભસ્થાનમાં) બીજસ્થાપિત કરું છું, જેનાથી બધાં પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે. હું બધા (એકવીસ બ્રહ્માંડના પ્રાણીઓ)નો પિતા છું તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા-અષ્ટાંગી) બધાની માતા છે. આજ દુર્ગા (અષ્ટાંગી-પ્રકૃતિ) થી ઉત્પન્ન ત્રણે ગુણ (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ શિવજી) બીજા પ્રાણીઓને કર્મોના બંધનમાં બાંધે છે.

❀ ॥ ત્રિગુણ માયા (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ શિવજી) જીવને મુકત નથી થવા દેતી ॥

પવિત્ર ગીતાજીના અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧ અને ૨ માં બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે અર્જુન ! હવે તને તે જ્ઞાન સંભળાવીશ જેને જાણ્યા પછી બીજું કંઈ જાણવાનું બાકી નથી રહી જતું.

ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૨ : ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ (કાળ-ક્ષર પુરુષ) કહી રહ્યા છે કે ત્રણે ગુણોથી જે કંઈપણ થઈ રહ્યું છે તે મારાથી જ થયેલું જાણ. જેમ રજોગુણ (બ્રહ્મા) થી ઉત્પત્તિ, સતગુણ (વિષ્ણુ) થી પાલન-પોષણની સ્થિતિ તથા તમોગુણ (શિવ)થી પ્રલય (સંહાર)નું કારણ કાળ ભગવાન જ છે. પછી કહ્યું છે કે હું એમનામાં નથી. કારણ કે કાળ બહુ દૂર (એકવીસમા બ્રહ્માંડમાં નિજલોકમાં રહે છે) છે. પરંતુ મનરૂપમાં મોજ-મસ્તી કાળ જ મનાવે છે. તથા રિમોટથી બધાં પ્રાણીઓ તથા બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી અને શિવજીને ચંત્રની જેમ ચલાવે છે. ગીતા બોલવાવાળા બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે મારા એકવીસ બ્રહ્માંડોના પ્રાણીઓને માટે મારી પૂજાથી જ શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધના પ્રારંભ થાય છે, જે વેદોમાં વર્ણિત છે. મારા હસ્તક (અંતર્ગત)માં જેટલાં પ્રાણી છે તેમની બુદ્ધિ મારા હાથમાં છે. હું માત્ર એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં જ માલિક છું. એટલા માટે (ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૨ થી ૧૫ સુધી) જે પણ ત્રણે ગુણોથી (રજોગુણ બ્રહ્માજીથી જીવોની ઉત્પત્તિ, સતોગુણ - વિષ્ણુજીથી સ્થિતિ, તમોગુણ શિવજીથી સંહાર) જે કંઈ પણ થઈ રહ્યું છે તેનું મુખ્ય કારણ હું (કાળ-બ્રહ્મ) જ છું. (કારણ કે કાળને એક લાખ માનવશરીર ધારી પ્રાણીઓના શરીરને મારીને મેલને

ખાવાનો શ્રાપ લાગેલો છે) જે સાધક મારી (બ્રહ્મની) સાધના ન કરીને પ્રણ ગુણવાળી માયા (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજી)ની સાધના કરીને ક્ષણિક લાભ પ્રાપ્ત કરે છે, જેનાથી વધારે કષ્ટ ઉઠાવતા રહે છે, સાથે સંકેત કરેલો છે કે એનાથી વધારે લાભ હું (કાળ-બ્રહ્મ) આપી શકું છું, પરંતુ એ મૂર્ખ સાધકો તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી આ પ્રણે ગુણો (રજોગુણ-બ્રહ્માજી, સતોગુણ-વિષ્ણુજી, તમોગુણ-શિવજી) સુધીની સાધના કરતા રહે છે. એમની બુદ્ધિ આ પ્રણે પ્રભુઓ સુધી જ સિમિત છે. એટલા માટે આ રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા મનુષ્યોમાં નીચ, શાસ્ત્રવિરુદ્ધ સાધનારૂપી દુષ્કર્મ કરવાવાળા, મૂર્ખ મને (બ્રહ્મને) નથી ભજતા. આજ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૧૬ સ્લોક-૪ થી ૨૦ તથા ૨૩-૨૪, અધ્યાય-૧૭ સ્લોક-૨ થી ૧૪ તથા ૧૯ તથા ૨૦ માં પણ છે.

વિચાર કરીએ : રાવણે ભગવાન શિવજીને મૃત્યુંજય, અજર-અમર, સર્વેશ્વર માનીને ભક્તિ કરી, દસ વખત માથાં કાપીને સમર્પિત કરી દીધા, જેના બદલામાં યુદ્ધના સમયે દસ માથાં રાવણને પ્રાપ્ત થયાં, પરંતુ મુક્તિ ના થઈ, રાક્ષસ કહેવાયો. આ દોષ-રાવણના ગુરુદેવનો છે જે નાદાને (નીમ-હકીમે) વેદોને બરાબર રીતે ન સમજીને પોતાના વિચારથી તમોગુણ યુક્ત ભગવાન શિવને જ પૂર્ણપરમાત્મા બતાવ્યા તથા ભોળી આત્મા રાવણે જૂઠા ગુરુદેવ પર વિશ્વાસ કરીને જીવન તથા પોતાના કુળનો નાશ કર્યો.

(૧) એક ભસ્માગીરી નામનો સાધક હતો. જેણે શિવજી (તમોગુણ) ને જ ઇષ્ટદેવ માનીને શીર્ષાસન (ઉપર તરફ નીચે તરફ માથું) કરીને બાર વર્ષ સુધી સાધના કરી, ભગવાન શિવને વચનબદ્ધ કરીને ભસ્મકંડા (કડું) લઈ લીધું તથા ભગવાન શિવજીને જ મારવા લાગ્યો. ઉદ્દેશ એ હતો કે ભસ્મકડું પ્રાપ્ત કરીને ભગવાન શિવજીને મારીને પાર્વતીજીને પત્ની બનાવીશ. ભગવાન શ્રી શિવજી ડરીને ભાગી ગયા, પછી શ્રી વિષ્ણુજીએ તે ભસ્માસુરને ગંડસ્થ નાચ નચાવીને તે જ ભસ્મકડાથી ભસ્મ કર્યો. તે શિવજી (તમોગુણ) નો સાધક રાક્ષસ કહેવાયો. હરિહરચક્રશ્યપુ એ ભગવાન બ્રહ્માજી (રજોગુણ)ની સાધના કરી અને રાક્ષસ કહેવાયો.

(૨) એક સમયે આજ (સન ૨૦૦૬)થી લગભગ ૩૩૫ વર્ષ પહેલાં હરિદ્વારમાં (શાસ્ત્ર વિદિ રહિત સાધના કરવાવાળાઓનો) કુંભમેળો હતો ત્યાં આગળ બધા (ત્રિગુણ ઉપાસક) મહાત્મા લોકો સ્નાન માટે પહોંચ્યા. ગિરી, પુરી, નાથ, નાગા વગેરે ભગવાન શ્રી શિવજી (તમોગુણ)ના ઉપાસક સાધુઓ તથા વૈષ્ણવો ભગવાન શ્રી વિષ્ણુજી (સતોગુણ) ના ઉપાસક છે. પહેલા સ્નાન કરવાના કારણે નાગા તથા વૈષ્ણવ સાધુઓમાં ભયંકર યુદ્ધ થઈ ગયું. લગભગ ૨૫૦૦૦ (પચ્ચીસ હજાર) ત્રિગુણ ઉપાસક મૃત્યુને પ્રાપ્ત

થયા. જે વ્યક્તિ નાની સરખી વાત પર નરસંહાર (કત્લેઆમ) કરી દે છે તે સાધુ છે કે રાક્ષસ ? સ્વયં વિચાર કરો. સામાન્ય વ્યક્તિ પણ કોઈ જગ્યાએ સ્નાન કરી રહ્યા હોય અને કોઈ વ્યક્તિ આવીને કહે કે કૃપા કરી મને પણ થોડીક જગ્યા સ્નાન કરવા માટે આપો. શિષ્ટાચારરૂપે કહે છે કે આવો તમે પણ સ્નાન કરી લો, થોડામાંથી થોડી જગ્યા આવવાવાળાને આપી દે છે. એટલા માટે પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૨ થી ૧૫ માં કહ્યું છે કે જેમનું મારી ત્રણ ગુણવાળી માયા (રજોગુણ-બ્રહ્માજી, સતોગુણ-વિષ્ણુજી, તમોગુણ-શિવજી)ની પૂજાથી જ્ઞાન નષ્ટ થઈ ગયું છે, તે માત્ર માન વધારાના ભૂખ્યા રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા, મનુષ્યોમાં નીચ એટલે કે સામાન્ય વ્યક્તિથી પણ ખરાબ (નીચ) સ્વભાવવાળા, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ મારી ભક્તિ (બ્રહ્મ સાધના) પણ નથી કરતા. ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૬ થી ૧૮ સુધી પવિત્ર ગીતાજીને બોલવાવાળા (બ્રહ્મ) પ્રભુ કહી રહ્યા છે કે મારી ભક્તિ પણ ચાર પ્રકારના સાધક કરે છે. એક તો અર્થાથી (ઘનલાભની ઇચ્છાવાળા) જે વેદમંત્રોથી જ જંત્ર-મંત્ર, હવન વગેરે કરતા રહે છે. બીજા આર્ત (સંકટ નિવારણ માટે વેદોના મંત્રોથી જંત્ર-મંત્ર હવન વગેરે કરતા રહે છે.) ત્રીજા જિજ્ઞાસુ જે પરમાત્માના જ્ઞાનને જાણવાની ઇચ્છા રાખવાવાળા માત્ર જ્ઞાનસંગ્રહ કરીને વક્તા બની જાય છે. તથા બીજા લોકોમાં જ્ઞાન શ્રેષ્ઠતાના આધાર પર ઉત્તમ બનીને જ્ઞાનવાન બનીને અભિમાનવશ ભક્તિહીન થઈ જાય છે, ચોથા - જ્ઞાની. જ્ઞાની સાધકો જેમને આવું જ્ઞાન થઈ ગયું હોય કે માનવશરીર વારંવાર નથી મળતું, આનાથી પ્રભુની સાધના નહિ થઈ શકે તો જીવન વ્યર્થ થઈ જશે. પછી વેદોને વાંચ્યા, જેનાથી જ્ઞાન થયું કે ત્રણેય ગુણો (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવજી) તથા બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) તથા પરબ્રહ્મ (અક્ષરપુરુષ) થી ઉપર પૂર્ણબ્રહ્મની જ ભક્તિ કરવી જોઈએ, બીજા દેવી-દેવતાઓની નહિ. તે જ્ઞાની ઉદાર આત્માઓને હું સારો લાગું છું તથા મને તે એટલા માટે સારા લાગે છે કે તે ત્રણેય ગુણો (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજી)થી ઉપર ઉઠીને મારી (બ્રહ્મ) સાધના તો કરવા લાગ્યા જે બીજા દેવતાઓથી સારી છે, પરંતુ વેદોમાં (ૐ) ‘ઓમ’ નામ તો માત્ર બ્રહ્મની સાધનાનો મંત્ર છે તેને જ વેદ વાંચવાવાળા વિદ્વાનોએ પોતાની જાતે જ મનથી વિચાર-વિમર્શ કરીને પૂર્ણબ્રહ્મનો મંત્ર છે એમ જાણીને વર્ષો સુધી સાધના કરતા રહ્યા, છતાં પણ પ્રભુપ્રાપ્તિ ન થઈ. બીજી સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ. કારણ કે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૪ શ્લોક-૩૪ તથા પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૪૦ મંત્ર-૧૦ માં વર્ણવેલ તત્ત્વદર્શી સંત નથી મળ્યા, જે પૂર્ણબ્રહ્મની સાધના ત્રણ મંત્રથી બતાવે છે, એટલા માટે જ્ઞાની પણ બ્રહ્મ (કાળ) સાધના કરીને જન્મ-મૃત્યુના ચક્રમાં જ રહી ગયા.

એક જ્ઞાની ઉદાર આત્મા મહર્ષિ ચુણકજીએ વેદોને વાંચ્યા તથા એક પૂર્ણપ્રભુની ભક્તિનો મંત્ર (ૐ) 'ઓમ' સમજીને આ જ નામના જાપથી વર્ષો સુધી સાધના કરી. એક માનઘાતા ચક્રવર્તી રાજ (ચક્રવર્તી રાજ તેને કહે છે જેનું પૃથ્વી પર રાજ્ય હોય) હતો. તેણે પોતાના અંતર્ગત રાજાઓને યુદ્ધ માટે લલકાર્યા. એક ઘોડાના ગળામાં પત્ર બાંધીને પૂરા રાજ્યમાં ફેરવ્યો. શરત હતી કે જેણે રાજા માનઘાતાની ગુલામી (આધીનતા) સ્વીકાર ન હોય તેણે યુદ્ધ કરવું પડશે. તે આ ઘોડાને પકડીને બાંધી લે. કોઈએ પણ ઘોડાને પકડયો નહિ. મહર્ષિ ચુણકજીને આ વાતની ખબર પડી કે રાજા બહુ અભિમાની થઈ ગયો છે. મહર્ષિએ કહ્યું કે - હું આ રાજાના યુદ્ધને સ્વીકાર કરું છું. યુદ્ધ શરૂ થયું. માનઘાતા રાજા પાસે ૭૨ કરોડ સેના હતી. તેના ચાર ભાગ કરીને એક ભાગ (૧૮ કરોડ) સેનાથી મહર્ષિ ચુણક પર આક્રમણ કર્યું. બીજી તરફ મહર્ષિ ચુણકજીએ પોતાની સાધનાની કમાણીમાંથી ચાર પૂતળીઓ (બોમ્બ) બનાવી અને રાજાની ચાર ભાગની સેનાનો વિનાશ કરી નાંખ્યો.

વિશેષ : શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી, શ્રી શિવજી તથા બ્રહ્મ તથા પરબ્રહ્મની ભક્તિથી પાપ તથા પુણ્ય બંનેના ફળ ભોગવવા પડે છે, પુણ્ય સ્વર્ગમાં તથા પાપ નરકમાં અને ચોર્યાસી લાખ પ્રાણીઓના શરીરમાં ચાતનાઓથી ભોગવવું પડે છે. જેમકે જ્ઞાની આત્મા શ્રી ચુણકજીએ જે 'ઓમ' નામના જાપની કમાઈ કરી તેમાંથી થોડીક ઘણી તો સિદ્ધિ શક્તિ (ચાર પૂતળીઓ બનાવી) તેમાં સમાપ્ત કરી દીધી જેનાથી મહર્ષિ કહેવાયા. થોડુંક સાધનાનું ફળ મહાસ્વર્ગમાં ભોગવીને પછી નરકમાં જશે તથા પછી ચોર્યાસી લાખ પ્રાણીઓના શરીર ધારણ કરીને કષ્ટ ઉપર કષ્ટ સહન કરશે. જે ૭૨ કરોડ પ્રાણીઓ (સૈનિકો)નો સંહાર વચનથી કર્યો હતો, તેનું પાપ પણ ભોગવવું પડશે. ચાહે કોઈ તલવારથી હત્યા કરે, ચાહે વચનરૂપી તલવારથી હત્યા કરે તો પણ પ્રભુ દંડ બંનેને સમાન આપે છે. જ્યારે તે મહર્ષિ ચુણકજીનો જીવ કૂતરાના શરીરમાં હશે ત્યારે તેના માથામાં જખ્મ થશે, તે જખમમાં કીડા બનીને તે સૈનિકોના જીવ પોતાનો પ્રતિશોધ લેશે. ક્યારેક પગ તૂટશે, ક્યારેક પાછલા પગેથી લંગડો થઈ માત્ર આગળના પગથી ઘસડાઈને ચાલશે. તથા ગરમી શરદીનું કષ્ટ, અસહનીય પીડા અલગ અલગ પ્રકારની ભોગવવી પડશે.

એટલા માટે પવિત્ર ગીતાજી બોલવાવાળા બ્રહ્મ (કાળ) ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૮ માં સ્વયં કહી રહ્યા છે કે એ બધા જ્ઞાની આત્માઓ છે તો ઉદાર. પરંતુ પૂર્ણ પરમાત્માના ત્રણ મંત્રોની વાસ્તવિક સાધના બતાવવાવાળા તત્ત્વદર્શી સંત ના મળવાના કારણે એ બધા મારી જ

(અનુત્તમમ) અતિ અશ્રેષ્ઠ મુક્તિ (ગતિ)ની આશામાં જ આશ્રિત રહ્યા એટલે કે મારી સાધના પણ અશ્રેષ્ઠ છે. એટલા માટે પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે કે હે અર્જુન ! તું બધા ભાવથી તે પૂર્ણ પરમાત્માની શરણમાં ચાલ્યો જા. જેની કૃપાથી જ તું પરમ શાંતિ તથા સનાતન પરમધામ (સતલોક) ને પ્રાપ્ત થઈશ. પવિત્ર ગીતાજીને શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતની જેમ પ્રવેશ કરીને બ્રહ્મ (કાળ) બોલ્યા, પછી ઘણાં વર્ષો ઉપરાંત પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર ચારે વેદને મહર્ષિ વ્યાસજીના શરીરમાં પ્રેતવશ પ્રવેશ કરીને સ્વયં બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) દ્વારા લિપિબદ્ધ પણ સ્વયં જ કર્યા છે. એમાં પરમાત્મા કેવા છે, કેવી રીતે તેમની ભક્તિ કરવાની છે તથા શું ઉપલબ્ધિ થશે, જ્ઞાનનું તો પૂર્ણ વર્ણન છે પરંતુ પૂજાની વિધિ માત્ર બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ) એટલે કે જ્યોતિ નિરંજન કાળ સુધીની જ છે.

પૂર્ણબ્રહ્મની ભક્તિ માટે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૪, શ્લોક-૩૪ માં પવિત્ર ગીતા બોલવાવાળા પ્રભુ સ્વયં કહી રહ્યા છે કે પૂર્ણપરમાત્માની ભક્તિ તથા પ્રાપ્તિના માટે કોઈ તત્ત્વજ્ઞાની સંતને શોધી લે પછી જેમ તે વિધિ બતાવે તેમ કર. પવિત્ર ગીતાજીને બોલવાવાળા પ્રભુ કહી રહ્યા છે કે પૂર્ણ પરમાત્માનું પૂર્ણજ્ઞાન તથા ભક્તિવિધિ હું નથી જાણતો. પોતાની સાધનાના વિષયમાં ગીતા અધ્યાય-૮ના શ્લોક-૧૩ માં કહ્યું છે કે મારી ભક્તિનો તો માત્ર એક (ૐ) ‘ઓમ’ અક્ષર છે, જેનું ઉચ્ચારણ કરીને છેલ્લા શ્વાસ (ત્યજન્ દેહમ્) સુધી જાપ કરવાથી મારાવાળી પરમ ગતિને પ્રાપ્ત થઈશ. પછી ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૮ માં કહ્યું છે કે જે પ્રભુ ચાહવાવાળી આત્માઓને તત્ત્વદર્શી સંત નથી મળ્યા કે જે પૂર્ણબ્રહ્મની સાધના જાણતા હોય, એટલા માટે તે ઉદાર આત્માઓ મારાવાળી (અનુત્તમમ) અતિ અનુત્તમ પરમગતિમાં જ આશ્રિત છે. (પવિત્ર ગીતાજી બોલવાવાળા પ્રભુ સ્વયં કહી રહ્યા છે કે મારી સાધનાથી થવાવાળી ગતિ એટલે કે મુક્તિ પણ અતિ અશ્રેષ્ઠ છે)

❁ “અન્ય દેવતાઓ (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજી)ની પૂજા અનજન જ કરે છે.”

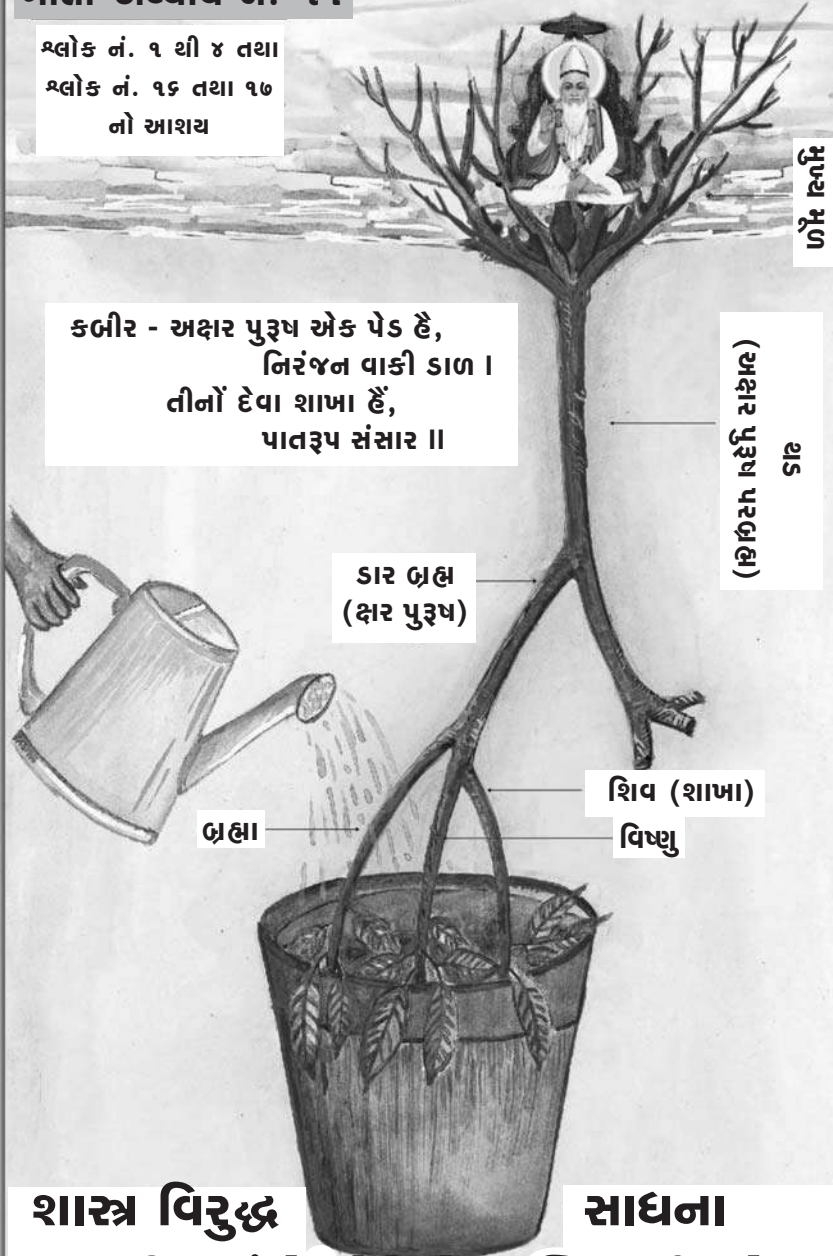
અધ્યાય-૭ ના શ્લોક-૨૦ માં કહ્યું છે કે જેનો સંબંધ અધ્યાય-૭ના શ્લોક ૧૫ થી લગાતાર છે. શ્લોક-૧૫ માં કહ્યું છે કે ત્રિગુણ માયા (જે રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજીની પૂજા સુધી સીમિત છે તથા એમનાથી પ્રાપ્ત ક્ષણિક સુખ)ના દ્વારા જેમનું જ્ઞાન નષ્ટ થઈ ચૂક્યું છે એવા અસુર સ્વભાવને ધારણ કરેલા નીચ વ્યક્તિ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ મને પણ નથી ભજતા. અધ્યાય-૭ના શ્લોક-૨૦ માં તે-તે

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫

પૂર્ણ બ્રહ્મ કબીર સાહેબ

શ્લોક નં. ૧ થી ૪ તથા
શ્લોક નં. ૧૬ તથા ૧૭
નો આશય

કબીર - અક્ષર પુરુષ એક પેડ છે,
નિરંજન વાકી ડાળ ।
ત્રીનો દેવા શાખા છે,
પાતરૂપ સંસાર ॥

મુખ્ય ભાગ

સર
(અક્ષર પુરુષ પરબ્રહ્મ)

સર બ્રહ્મ
(ક્ષર પુરુષ)

શિવ (શાખા)

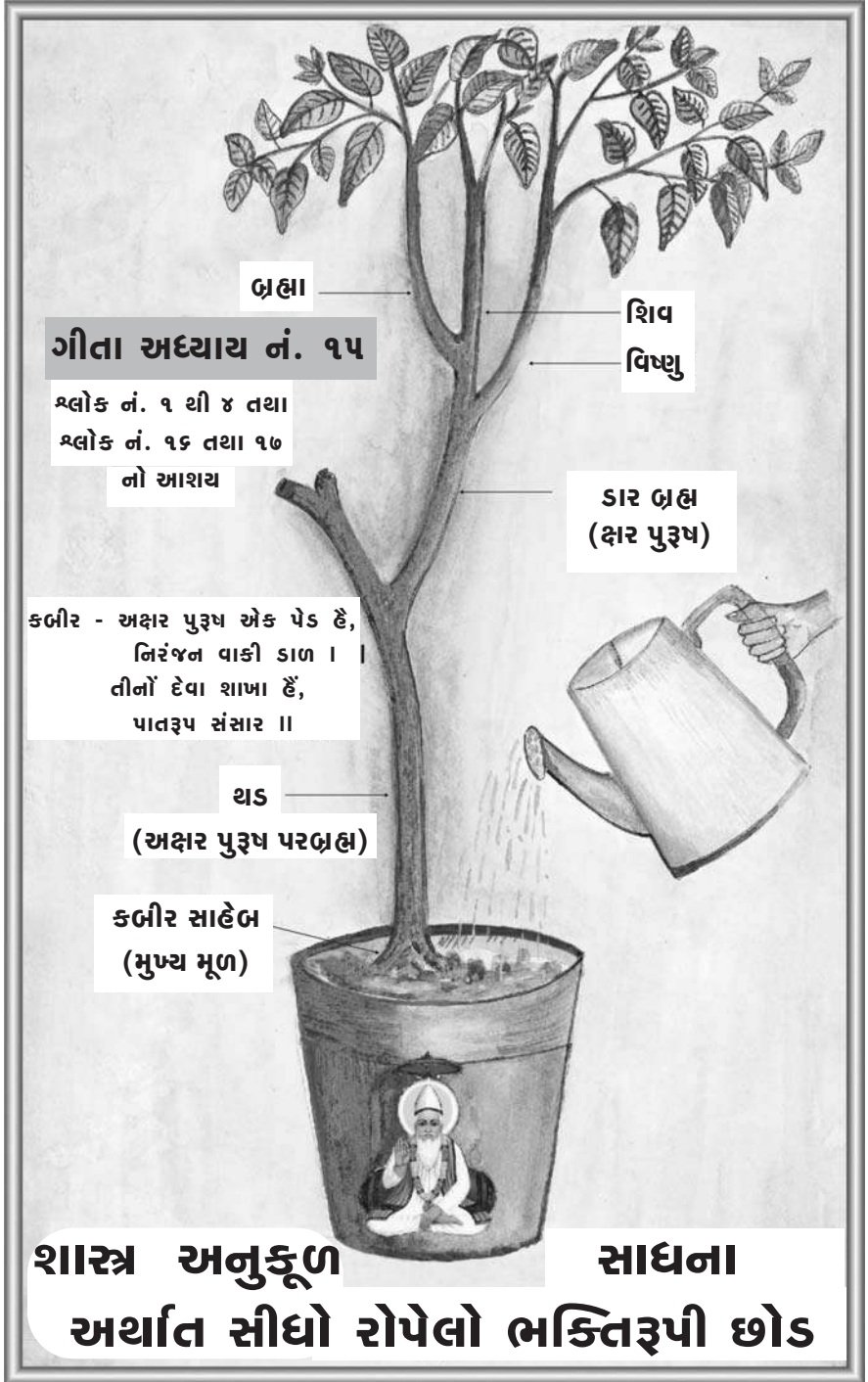
વિષ્ણુ

બ્રહ્મા

શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ

સાધના

અર્થાત ઊંઘો રોપેલો ભક્તિરૂપી છોડ

ગીતા અધ્યાય નં. ૧૫

સ્લોક નં. ૧ થી ૪ તથા
સ્લોક નં. ૧૬ તથા ૧૭
નો આશય

કબીર - અક્ષર પુરૂષ એક પેડ છે,
નિરંજન વાડી ડાળ ।
ત્રીનો દેવા શાખા હેં,
પાતરૂપ સંસાર ॥

થડ
(અક્ષર પુરૂષ પરબ્રહ્મ)

કબીર સાહેબ
(મુખ્ય મૂળ)

શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધના
અર્થાત સીધો રોપેલો ભક્તિરૂપી છોડ

ભોગોની કામનાને કારણે જેમનું જ્ઞાન નાશ પામી ચૂક્યું છે તે પોતાના સ્વભાવવશ પ્રેરિત થઈને અજ્ઞાન અંધકારવાળા નિયમના આશ્રિત બીજા દેવી-દેવતાઓને પૂજે છે. અધ્યાય-૭ ના શ્લોક-૨૧ માં કહ્યું છે કે જે-જે ભક્ત જેવા-જેવા દેવતાના સ્વરૂપને શ્રદ્ધાથી પૂજવા ઇચ્છે છે તે-તે ભક્તની શ્રદ્ધાને હું તેજ દેવતાના પ્રત્યે સ્થિર કરું છું.

અધ્યાય-૭ ના શ્લોક-૨૨ માં કહ્યું છે કે તે જેવી શ્રદ્ધાથી યુક્ત થઈને જે દેવતાનું પૂજન કરે છે કારણ કે તે દેવતાથી મારા દ્વારા વિધાન કરેલા થોડાક ઇચ્છિત ભોગોને પ્રાપ્ત કરે છે. જેમકે મુખ્યમંત્રી કહે કે નીચેના અધિકારી મારા જ નોકર છે. મેં જ તેમને થોડાક અધિકાર આપી રાખ્યા છે જે તેમના (અધિકારીઓના) જ આશ્રિત છે, તે લાભ પણ મારા દ્વારા જ આપવામાં આવે છે, પરંતુ પૂર્ણ લાભ નથી. અધ્યાય-૭ ના શ્લોક-૨૩ માં વર્ણન છે કે પરંતુ તે મંદબુદ્ધિવાળાઓનાં તે ફળ નાશવાન હોય છે. દેવતાઓને પૂજવાવાળા દેવતાઓને પ્રાપ્ત થાય છે. જે (મદભક્ત) મતાવલંબી જે વેદોમાં વર્ણિત ભક્તિ વિધિ અનુસાર ભક્તિ કરવાવાળા ભક્ત પણ મને જ પ્રાપ્ત થાય છે એટલે કે કાળની જાળમાંથી કોઈ બહાર નથી.

વિશેષ અધ્યાય-૭ ના શ્લોક-૨૦ થી ૨૩ માં કહ્યું છે કે તેઓ જે પણ સાધના કોઈપણ પિતૃ, ભૂત, દેવી-દેવતા આદિની પૂજા સ્વભાવ વશ કરે છે. હું (બ્રહ્મ-કાળ) જ તે મંદબુદ્ધિ લોકો (ભક્તો)ને તેજ દેવતાના પ્રતિ આસક્ત કરું છું. તે નાદાન સાધકો દેવતાઓથી જે લાભ પ્રાપ્ત કરે છે તે મેં (કાળે) જ દેવતાઓને થોડીક શક્તિ આપી રાખી છે. તેના જ આધાર પર તેમના (દેવતાઓના) પૂજારી દેવતાઓને પ્રાપ્ત થઈ જ છે. પરંતુ તે બુદ્ધિહીન સાધકોની તે પૂજા ચોર્યાસી લાખ યોનિમાં ઝડપથી લઈ જવાવાળી છે તથા જે મને (કાળને) ભજે છે તેઓ તપ્ત શિલા પર, પછી મારા મહાસ્વર્ગ (બ્રહ્મલોક)માં ચાલ્યા જાય છે અને ત્યાર પછી જન્મ-મરણમાં જ રહેશે, મોક્ષ પ્રાપ્ત નહીં થાય. ભાવાર્થ છે કે દેવી-દેવતાઓ તથા બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ તથા માતા કરતાં ભગવાન બ્રહ્મની સાધના અધિક લાભદાયક છે. ભલે મહાસ્વર્ગમાં ગયેલ સાધકનો સ્વર્ગ સમય એક મહાકલ્પ સુધી પણ હોઈ શકે છે, પરંતુ મહાસ્વર્ગમાં શુભ કર્મોના સુખ ભોગવીને ફરી નરક તથા અન્ય પ્રાણીઓના શરીરમાં પણ કષ્ટ બનેલું રહેશે, પૂર્ણમોક્ષ નહીં એટલે કે કાળની જાળથી મુક્ત નહિ.

“અન્ય પ્રમાણ”

પવિત્ર ગીતા તથા પવિત્ર વેદોમાં અન્ય દેવતાઓની પૂજા તથા પિતૃપૂજા (શ્રાદ્ધ) કાઢવાં તથા ભૂતપૂજા (અસ્થિઓ ઉપાડવી એટલે કે કૂલ ઉઠાવવા, પિંડ ભરવા, મટીઓની પૂજા) કરવાની મનાઈ કરી છે.

❁ “પવિત્ર ચારેય વેદો અનુસાર સાધનાનું પરિણામ ક્રુત સ્વર્ગ-મહાસ્વર્ગની પ્રાપ્તિ - મુક્તિ નથી”

પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૯ના શ્લોક-૨૦-૨૧માં કહ્યું છે કે જે મનોકામના (સકામ) સિદ્ધિના માટે મારી પૂજા પ્રણ વેદોમાં વર્ણિત સાધનાશાસ્ત્ર અનુકૂળ કરે છે તે પોતાના કર્મોના આધાર પર મહાસ્વર્ગમાં આનંદ મનાવીને પછી જન્મ-મરણમાં આવી જાય છે. એટલે કે યજ્ઞ ચાહે શાસ્ત્ર અનુસાર પણ હોય તો તેનો એકમાત્ર લાભ સાંસારિક ભોગ, સ્વર્ગ અને પછી નરક તથા ચોર્યાસી લાભ યોનીઓ જ છે. જ્યાં સુધી પ્રણે મંત્રો (ઓમ, તત્ તથા સત્ સાંકેતિક) પૂર્ણ સંતથી પ્રાપ્ત નથી થતા ત્યાં સુધી મુક્તિ સંભવ નથી. અધ્યાય-૯ના શ્લોક-૨૨માં કહ્યું છે કે જે નિષ્કામ ભાવથી મારી શાસ્ત્રાનુસાર પૂજા કરે છે, તેમની પૂજાની સાધનાની રક્ષા હું સ્વયં કરું છું, મુક્તિ નહિ.

❁ “શાસ્ત્રવિધિ વિરુદ્ધ સાધના પતનનું કારણ”

પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૯ ના શ્લોક ૨૩, ૨૪ માં કહ્યું છે કે જે વ્યક્તિ અન્ય (બીજા) દેવતાઓને પૂજે છે તેઓ પણ મારી (કાળની જાળમાં રહેવાવાળી) પૂજા જ કરી રહ્યા છે. પરંતુ તેમની આ પૂજા અવિધિપૂર્વક છે (એટલે કે શાસ્ત્રવિરુદ્ધ છે ભાવાર્થ છે કે અન્ય દેવતાઓને નહિ પૂજવા જોઈએ) કારણકે સંપૂર્ણ યજ્ઞોનો ભોક્તા તથા સ્વામી હું જ છું. તે ભક્તો મને સારી રીતે નથી જાણતા. એટલા માટે પતનને પ્રાપ્ત થાય છે. નરક તથા ચોર્યાસી લાભ યોનીઓના કષ્ટ બન્યા રહેશે. જેમ ગીતા અધ્યાય-૩ શ્લોક ૧૪-૧૫ માં કહ્યું છે કે સર્વ યજ્ઞોમાં પ્રતિષ્ઠિત એટલે કે સમ્માનિત, જેને યજ્ઞ સમર્પણ કરવામાં આવે છે તે પરમાત્મા (સર્વગતમ્ બ્રહ્મ) પૂર્ણબ્રહ્મ છે. તે જ કર્માધાર બનાવીને સર્વ પ્રાણીઓને પ્રદાન કરે છે. પરંતુ પૂર્ણસંત ન મળે ત્યાં સુધી સર્વ યજ્ઞોનો ભોગ (આનંદ) કાળ (મનરૂપમાં) જ ભોગવે છે, એટલા માટે કહી રહ્યો છે કે હું સર્વ યજ્ઞોનો ભોક્તા તથા સ્વામી છું.

❁ “શ્રાદ્ધ ઠાઠવાવાળા (પિતૃ પૂજવાવાળા) પિતૃ બનશે - મુક્તિ નહીં.”

ગીતા અધ્યાય-૮ના શ્લોક-૨૫માં કહ્યું છે કે દેવતાઓને પૂજવાવાળા દેવતાઓને પ્રાપ્ત થાય છે, પિતૃને પૂજવાવાળા પિતરો (પિતૃ)ને પ્રાપ્ત થાય છે, ભૂતોને પૂજવાવાળા (પિંડ દાન કરવાવાળા) ભૂતોને પ્રાપ્ત થાય છે એટલે કે ભૂત બની જાય છે, શાસ્ત્ર અનુસાર (પવિત્ર વેદો તથા ગીતા અનુસાર) પૂજા કરવાવાળા મને જ પ્રાપ્ત થાય છે એટલે કે કાળ દ્વારા નિર્મિત સ્વર્ગ અને મહાસ્વર્ગ વગેરેમાં થોડોક વધારે સમય મોજ-મસ્તી કરી લે છે.

વિશેષ :- જેવી રીતે કોઈ મામલતદારની નોકરી (સેવા-પૂજા) કરે છે તો તે મામલતદાર નથી બની શકતો. પણ હા તેનાથી પ્રાપ્ત ધનથી રોજી-રોટી ચાલશે એટલે કે મામલતદારના આધીન જ રહેશે. ઠીક આજ પ્રમાણે જે કોઈ જે દેવ (શ્રી બ્રહ્મા દેવ, શ્રી વિષ્ણુ દેવ તથા શ્રી શિવદેવ એટલે કે ત્રિદેવ)ની પૂજા (નોકરી) કરે છે તો તેમનાથી મળવાવાળા લાભને જ પ્રાપ્ત કરે છે. ત્રિગુણમયી માયા એટલે કે ત્રણે ગુણ (રજગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમગુણ શિવજી)ની પૂજાનો નિષેધ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૨થી ૧૫ તથા ૨૦થી ૨૩ સુધીમાં પણ છે. આ જ પ્રમાણે કોઈ પિતૃઓની પૂજા (નોકરી) કરે છે તો પિતૃઓની પાસે નાનો પિતૃ બનીને તેમની જ પાસે કષ્ટ ઉઠાવશે. આજ પ્રમાણે કોઈ ભૂતો (પ્રેતો)ની પૂજા (સેવા) કરે છે તો ભૂત બનશે, કારણ કે પૂરા જીવનમાં જેની જેવી આશક્તિ બની છે, અંતમાં તેનામાં જ મન ફસાઈને રહે છે. જે કારણથી તે તેમની જ પાસે ચાલ્યો જાય છે. કેટલાક લોકોનું કહેવું છે કે પિતૃ-ભૂત-દેવ પૂજાઓ પણ કરતા રહીશું, તમારાથી ઉપદેશ લઈને સાધના પણ કરતા રહીશું. આવું નહીં ચાલે. જે સાધના પવિત્ર ગીતાજીમાં તથા પવિત્ર ચારે વેદમાં મનાઈ કરી છે તે કરવી શાસ્ત્રવિરુદ્ધ થઈ. જેને પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૧૬, શ્લોક-૨૩, ૨૪માં મનાઈ કરેલી છે કે જે શાસ્ત્ર વિધિ ત્યાગીને મનગમતું (મનમુખી પૂજા) આચરણ કરે છે તે ના તો સુખને પ્રાપ્ત કરે છે કે ના પરમગતિને તથા ન કોઈ જ કાર્ય સિદ્ધ કરવાવાળી સિદ્ધિને પ્રાપ્ત કરે છે એટલે કે જીવનને વ્યર્થ કરી નાખે છે. એટલા માટે અર્જુન, તારા માટે કર્તવ્ય (જે સાધનાના કર્મ કરવા યોગ્ય છે) તથા અકર્તવ્ય (જે સાધનાના કર્મ કરવા યોગ્ય નથી) ની વ્યવસ્થા (નિયમમાં)માં શાસ્ત્ર જ પ્રમાણ છે. અન્ય સાધના વર્ણિત છે.

આનું જ પ્રમાણ માર્કન્ડે પુરાણ (ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુરથી પ્રકાશિત પૃષ્ઠ-૨૩૭ પર છે, જેમાં માર્કન્ડે પુરાણ તથા બ્રહ્મ પુરાણાંક સાથે ભેગું બાઈબ્લીંગ કરેલું છે) માં પણ છે કે એક રુચિ નામનો સાધક બ્રહ્મચારી રહીને વેદો અનુસાર સાધના કરી રહ્યો હતો. જ્યારે તે ૪૦ વર્ષનો થયો ત્યારે તેને પોતાના ચાર પૂર્વજો જે શાસ્ત્રવિરુદ્ધ સાધના કરીને પિતર (પિતૃ) બન્યા હતા તથા કષ્ટ ભોગવી રહ્યા હતા તે દેખાયા. પિતરોએ કહ્યું કે ‘બેટા રુચિ, લગ્ન કરી અમારું શ્રાધ્ધ કર, અમે તો દુઃખી થઈ રહ્યા છીએ.’ રુચિ ઋષિએ કહ્યું-પિતૃમહો વેદમાં કર્મકાંડ માર્ગ (શ્રાદ્ધ-પિંડ ભરવા વગેરે)ને મૂર્ખોની સાધના કહી છે. પછી તમે મને કેમ તે ખોટી (શાસ્ત્રવિધિ રહિત) સાધના પર લગાવો છો ! પિતૃ બોલ્યા-બેટા, આ વાત તો તારી સાચી છે કે વેદમાં પિતૃપૂજા, ભૂતપૂજા, દેવી-દેવતાઓની પૂજા

(કર્મકાંડ)ને અવિદ્યા જ કહી છે તેમાં લેશમાત્ર પણ ખોટું નથી.’’ આજ ઉપરોક્ત માર્કડે પુરાણમાં આજ લેખમાં પિતૃઓએ કહ્યું કે છતાં પિતૃ થોડોક તો લાભ આપે છે.

વિશેષ : આ પોતાની અટકળો પિતૃઓએ લગાવી છે, તેનું આપણે પાલન નથી કરવાનું, કારણ કે પુરાણોમાં તો આદેશ કોઈ ઋષિ વિશેષનો છે જે પિતૃ પૂજવા, ભૂત અથવા અન્ય દેવ પૂજવાનું કહ્યું છે. પરંતુ વેદોમાં પ્રમાણ ન હોવાને કારણે પ્રભુનો આદેશ નથી. એટલા માટે કોઈ સંત અથવા ઋષિના કહેવાથી પ્રભુની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરવાથી સજના પાત્ર બનશો.

એક સમયે એક વ્યક્તિની દોસ્તી એક પોલીસ સાથે થઈ ગઈ. તે વ્યક્તિએ પોતાના દોસ્ત પોલીસ (પી.આઈ.)ને કહ્યું કે મારો પાડોશી મને બહુ જ હેરાન કરે છે. પોલીસ (S.H.O.)એ કહ્યું કે બરોબર માર, હું એમને જોઈ લઈશ. પોતાના મિત્ર (પી.આઈ.)ની આજ્ઞાનું પાલન કરીને તે વ્યક્તિએ પોતાના પાડોશીને લાકડી મારી. માથામાં વાગવાને કારણે પાડોશીનું મૃત્યુ થઈ ગયું. તે ક્ષેત્રના જ અધિકારી હોવાના કારણે તે પોલીસ અધિકારીએ પોતાના દોસ્તને તેના પાડોશીનું મૃત્યુ નીપજાવવાના ગુનામાં પકડી લાવ્યો અને તે ગુનામાં તેને જેલમાં નાંખી દીધો. તે વ્યક્તિને મૃત્યુદંડ મળ્યો. તેનો મિત્ર (પી.આઈ.) કંઈ જ મદદ ન કરી શક્યો કારણ કે રાજાનું બંધારણ (કાયદો) છે કે જે કોઈ કોઈની હત્યા કરશે તો તેને મૃત્યુ દંડ પ્રાપ્ત થશે. તે નાદાન વ્યક્તિએ પોતાના મિત્ર પોલીસ અધિકારીની આજ્ઞા માનીને રાજાના બંધારણ (કાનૂન)નો ભંગ કર્યો અને જીવનથી હાથ ધોવા પડ્યા. બરાબર આ જ પ્રમાણે પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર વેદ આ પ્રભુનું સંવિધાન (બંધારણ) છે. જેમાં ફક્ત એક પૂર્ણપરમાત્માની પૂજાનું જ વિધાન છે, અન્ય દેવતાઓ, પિતૃઓ-ભૂતોની પૂજા કરવાની મનાઈ છે. પુરાણોમાં ઋષિઓ (પી.એસ.આઈ./હવાલદારો)નો આદેશ છે. જેમની આજ્ઞા પાલન કરવાથી પ્રભુના બંધારણનો ભંગ થવાના કારણે કષ્ટ પર કષ્ટ ઊઠાવવા પડશે. એટલા માટે ખોટી (બીજી) ઉપાસના પૂર્ણમોક્ષમાં બાધક છે.

‘સત્યકથા’

મારા પૂજ્ય ગુરુદેવ સ્વામી રામદેવાનંદજી લગભગ ૧૬ વર્ષની ઉંમરમાં પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિ માટે અચાનક ઘર ત્યાગીને ચાલ્યા ગયા. દરરોજ પહેરતા હતા તેમાંથી એક કપડાની જોડી પોતાના ખેતરની નજીક ગાઠ જંગલમાં કોઈ મૃત પશુના અસ્થિઓની પાસે નાખી દીધા. સાંજે ઘરે ન પહોંચવાના કારણે ઘરના લોકોએ જંગલમાં શોધખોળ કરી. રાત્રિનો સમય

હતો. કપડાં ઓળખીને દુઃખી મનથી પશુની અસ્થિઓને બાળકની અસ્થિઓ સમજીને ઘરે ઉઠાવી લાવ્યા અને વિચાર્યું કે બાળક જંગલમાં ચાલ્યો ગયો અને કોઈ હિંસક જાનવર ખાઈ ગયું. અંતિમ સંસ્કાર કરી દીધા. બધી ક્રિયાઓ કરી તેરમી, બારમી વગેરે. શ્રાધ્ધ પણ કાઢતા રહ્યા. લગભગ ૧૦૪ વર્ષની ઉંમર વટાવ્યા પછી સ્વામીજી અચાનક પોતાના ગામ બડા પૈતાવાસ, તા. ચરખીદાદરી, જિ. ભિવાની, હરિયાણામાં પહોંચી ગયા. સ્વામીજીનું નાનપણમાં નામ હરિદ્વારીજી હતું તથા પવિત્ર બ્રાહ્મણ કુળમાં જન્મ હતો. મુજ દાસને સ્વામીજીના આગમનની ખબર પડી તો હું (રામપાલદાસ) તેમના દર્શન માટે પહોંચી ગયો. સ્વામીજીના ભાભીજી જે લગભગ ૯૨ વર્ષની ઉંમરનાં હતાં. મેં તે વૃદ્ધાને પૂછ્યું કે અમારા ગુરુજી ઘર ત્યાગીને ગયા ત્યારે તે સમયે શું મહેસુસ કર્યું હતું ? તે વૃદ્ધાએ કહ્યું કે મારા વિવાહ થયા ત્યારે મને કહેવામાં આવ્યું હતું કે એમનો એક ભાઈ હરિદ્વારી હતો, જેને કોઈ હિંસક પ્રાણીએ જંગલમાં મારી નાખેલ. તેના શ્રાદ્ધ કાઢતા હતા. મને પણ એમના શ્રાદ્ધ કરવાનું કહેવામાં આવ્યું હતું. વૃદ્ધાએ કહ્યું કે ૭૦ શ્રાદ્ધ તો હું મારા હાથેથી કરી ચૂકી છું. જ્યારે ક્યારેક સારી ઉપજ ના થાય અને ઘરનું કોઈ સભ્ય બીમાર થઈ જાય તો અમારા પુરોહિત (ગુરુજી)ને કારણ પૂછીએ તો તે કહ્યા કરતા હતા કે હરિદ્વારી પિતૃ બન્યો છે, તે તમને દુઃખી કરી રહ્યો છે. શ્રાદ્ધ કરવામાં કોઈ અશુદ્ધિ રહી ગઈ છે. આ વખતે બધી ક્રિયા હું સ્વયં મારા હાથેથી કરાવીશ. પહેલા મને સમય નહોતો મળ્યો, કારણ કે એક જ દિવસમાં ઘણી જગ્યાએ શ્રાદ્ધ ક્રિયાઓ કરવા જવું પડ્યું. એટલા માટે મેં મારા દીકરાને મોકલ્યો હતો. ત્યાં સુધી થોડીક ભેટ ચઢાવો તેથી તેને શાંત કરી શકાય. ત્યારે તેને એકવીસ અથવા એકાવન જે પણ કહેતા તે ડરના માર્યા ભેટ ધરતા હતા. પછી શ્રાદ્ધના સમયે ગુરુજી (પુરોહિત) સ્વયં શ્રાદ્ધ કરતા હતા. ત્યારે મેં (સંત રામપાલદાસે) કહ્યું માતાજી તમે જેના નામનું શ્રાદ્ધ કાઢતા હતા તે તો જીવિત છે. તો હવેથી શ્રાદ્ધ કાઢવાનું છોડી દો આ ગીતાજી વિરુદ્ધ સાધના છે, નહીં તો તમે પણ પ્રેત બનશો. ગીતા અધ્યાય-૯, શ્લોક-૨૫ સંભળાવ્યો ત્યારે તે વૃદ્ધા કહેવા લાગી કે ગીતા હું પણ વાંચુ છું. દાસે કહ્યું તમે વાંચી છે, સમજી નથી. હવે આગળ જતાં તો બંધ કરી દો આ નાદાન (જૂઠ્ઠી/ખોટી) સાધનાને. વૃદ્ધાએ જવાબ આપ્યો ના ભાઈ, કેવી રીતે છોડી શકું શ્રાદ્ધ કરવાનું, આ તો સદીઓ જૂની પરંપરા છે. આ દોષ ભોળી આત્માનો નથી. આ દોષ મુખ ગુરુઓ (નીમ-હકીમ) નો છે, જેમણે પોતાના પવિત્ર શાસ્ત્રોને સમજ્યા વગર મનમાન્યું આચરણ (ખોટો પૂજનો માર્ગ) બતાવી દીધું. જેના કારણે ના તો કોઈ કાર્ય સિદ્ધ થાય છે, ના પરમગતિ તથા ના કોઈ સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે. પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૧૬, શ્લોક-૨૩, ૨૪.

હવે દાસની પ્રાર્થના છે કે શિક્ષિત વર્ગ અવશ્ય ધ્યાન આપે તથા શાસ્ત્રવિદિ અનુસાર સાધના કરીને પૂર્ણપરમાત્માના સનાતન પરમધામ (શાશ્વત સ્થાનમ્) એટલે કે સતલોકને પ્રાપ્ત કરે, જેનાથી પૂર્ણમોક્ષ અને પરમ શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે. (ગીતા અધ્યાય-૧૮ સ્લોક ૬૨) એના માટે તત્ત્વદર્શી સંતની શોધ કરો. ગીતા અધ્યાય-૪ સ્લોક-૩૪.

એક શ્રદ્ધાળુએ કહ્યું કે હું તમારાથી ઉપદેશ લઈને તમારા કહ્યા પ્રમાણે સાધના પણ કરતો રહીશ તથા શ્રાધ્ધ પણ કરતો રહીશ તથા અમારા ઘરેલું દેવી-દેવતાઓને પણ ઉપર ઉપરના મનથી પૂજતો રહીશ. આમાં શું ખોટું (દોષ) છે.

મુજ દાસની પ્રાર્થના :- બંધારણની કોઈપણ ધારા (કાયદાની જોગવાઈ) નું ઉલ્લંઘન (ભંગ) કરી દેવાથી સજા અવશ્ય મળશે. એટલા માટે પવિત્ર ગીતાજી અને પવિત્ર ચારેય વેદોમાં વર્ણિત તથા વર્ણિત વિધિના વિપરીત સાધના કરવી વ્યર્થ છે (પ્રમાણ પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય-૧૬, સ્લોક-૨૩-૨૪) અગર કોઈ કહે કે હું કારમાં પંચર ઉપરના મનથી કરી દઈશ. નહિ રામનામની ગાડીમાં પંચર કરવાની મનાઈ છે. બરાબર આ જ પ્રમાણે શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ સાધના હાનિકારક જ છે. (ખોટી પૂજાભક્તિ જીવાત્મા માટે ખૂબ નુકસાનકારક નીવડે છે)

એક શ્રદ્ધાળુએ કહ્યું કે હું કોઈ વ્યસન (દારૂ-માંસ વગેરેનું સેવન) નથી કરતો. માત્ર તમાકુ (બીડી-હુક્કો-સિગારેટ)નું સેવન કરું છું. તમારા દ્વારા બતાવેલી પૂજા તથા જ્ઞાન અતિ ઉત્તમ છે. મેં ગુરુ પણ બનાવ્યા છે, પરંતુ આ જ્ઞાન આજ સુધી કોઈ સંતની પાસે નથી, હું પચીસ (૨૫) વર્ષથી ફરી રહ્યો છું તથા ત્રણ ગુરુદેવ બદલી ચૂક્યો છું. કૃપયા મને તમાકુ સેવનની છૂટ આપી દો, બાકી બધી શરતો મંજૂર છે. તમાકુથી ભક્તિમાં શું બાધા આવે છે ?

દાસની પ્રાર્થના :- દાસે પ્રાર્થના કરી કે આપણા શરીરને ઓક્સિજનની આવશ્યકતા છે. તમાકુનો ધુમાડો કાર્બન ડાયોક્સાઈડ છે જે ફેફસાને કમજોર તથા લોહીને દૂષિત કરે છે. માનવશરીર પ્રભુપ્રાપ્તિ અને આત્મકલ્યાણ માટે જ પ્રાપ્ત થયું છે. એમાં પરમાત્માને પામવાનો રસ્તો સુખ્મણા નાડીથી પ્રારંભ થાય છે. જે નાકના બન્ને છિદ્રો છે, તેમાં ડાબી બાજુને ઈંગલા અને જમણી બાજુને પિંગલા કહે છે. આ બન્નેની વચ્ચે સુખ્મણા નાડી છે, જેમાં એક નાની સોયના છિદ્રમાં દોરો પરોવી શકાય તે સમાન નાનું છિદ્રદ્વાર હોય છે, જે તમાકુના ધુમાડાથી બંધ થઈ જાય છે. જેનાથી પ્રભુપ્રાપ્તિના માર્ગમાં અવરોધ થઈ જાય છે. અગર પ્રભુ પામવાનો રસ્તો જ બંધ થઈ ગયો તો માનવશરીર વ્યર્થ થયું. એટલા માટે પ્રભુભક્તિ

કરવાવાળા સાધકે પ્રત્યેક નશીલા તથા અખાદ (માંસ વગેરે) પદાર્થોનો કાયમી નિષેધ છે.

એક શ્રદ્ધાળુએ કહ્યું કે હું તમાકુનો પ્રયોગ નથી કરતો માંસ અને મદીરાનું સેવન જરૂરથી કરું છું. આનાથી ભક્તિમાં શું બાધા આવે ? એ તો ખાવા-પીવા માટે જ બનાવ્યા છે તથા વૃક્ષ અને છોડવાઓમાં પણ જીવ છે, તે ખાવાથી પણ માંસભક્ષણ બરાબર જ છે.

દાસની પ્રાર્થના:- અગર કોઈ આપણા માતા-પિતા, ભાઈ-બહેન તથા બાળકો વગેરેને મારીને ખાય તો કેવું લાગે ?

*જૈસા દર્દ આપણો હોવે, વૈસા જાણ બિરાને ।
કહે કબીર વે જાએ નર્કમે, જો કાટે શીષ ખુરાને ॥*

જે વ્યક્તિ મૂંગાં પશુઓને મારતી વખતે પગ તથા માથાને બેરહેમીથી કાપીને માંસ ખાય છે તે નરકના ભાગી થશે. જેવું દુઃખ પોતાના બાળકો તથા સંબંધીઓની હત્યાનું થાય છે એવું જ દુઃખ બીજાને થાય છે તેમ સમજવું જોઈએ. રહી વાત છોડવા-ઝાડને ખાવાની. એને તો ખાવાનો પ્રભુનો આદેશ છે તથા એ જડ ચોનીના છે. અન્ય ચેતન પ્રાણીઓનો વધ કરવો એ તો પ્રભુના આદેશ વિરુદ્ધ છે, એટલા માટે એ અપરાધ (પાપ) છે.

મદિરાનું સેવન પણ પ્રભુઆદેશ નથી, પરંતુ સ્પષ્ટ મનાઈ છે તથા મદીરા માનવ જીવનને બરબાદ કરે છે. શરાબ પીધેલો વ્યક્તિ કોઈપણ ભૂલ કરી શકે છે. મદિરાનું સેવન ધન, તન તથા પરિવારની શાંતિ તથા સમાજ સભ્યતાનો મહાશત્રુ છે. પ્યારા બાળકોના ભાવિ ચરિત્ર પર બરાબર અસર પડે છે. મદિરાપાન કરવાવાળી વ્યક્તિ કેટલીય પણ સારી હોય પરંતુ ન તો તેની ઇજ્જત રહે છે તથા ન તો તેનો વિશ્વાસ રહે છે.

એક સમયે આ દાસ એક ગામમાં સત્સંગ કરવા ગયો હતો. તે દિવસે નશા વિરોધી સત્સંગ કર્યો. સત્સંગ પછી એક અગિયાર વર્ષની કન્યા ખૂબ રડવા લાગી. તેનું કારણ પૂછવાથી બેટીએ કહ્યું મહારાજજી મારા પિતાજી પાલમ વિમાનમથક પર સારી નોકરી કરે છે. પરંતુ બધા પૈસાનો શરાબ પી જાય છે. મારી મમ્મી પીવાની મનાઈ કરે તો એને એટલી મારે છે કે તેના શરીર ઉપર લાલ ઝામા પડી જાય છે. એક દિવસ મારા પપ્પાજી મારી મમ્મીને મારવા લાગ્યા. હું મારી મમ્મીનો બચાવ કરવા લાગી ત્યારે મને પણ માર માર્યો. મારો હોઠ સૂઝી ગયો અને દસ દિવસમાં સારો થયો. મારી મમ્મીજી અમને બધાને છોડીને મામાના ઘરે ચાલી ગઈ. છ મહિના પછી મારી દાદીજી જઈને લઈ આવ્યા. ત્યાં સુધી અમે અમારી દાદાજીની સાથે રહ્યા. પપ્પા એ દવા પણ ન અપાવી. તેઓ સવારે જલ્દીથી નોકરી ઉપર ચાલ્યા જતા હતા. સાંજે શરાબ પીધા પછી આવતા હતા. અમે ત્રણ બહેનો છીએ. બે બહેનો મારાથી નાની છે. હવે જ્યારે પપ્પાજી સાંજે આવે છે ત્યારે અમે ત્રણ બહેનો પલંગ નીચે છુપાઈ જઈએ છીએ.

વિચાર કરો - પુણ્ય આત્માઓ, જે બાળકોને પિતાજીએ છાતીએ લગાવવા બોધે તથા બાળકો પિતાજીની ઘેર આવવાની રાહ જોતા હોય છે કે પપ્પા ક્યારે ઘરે આવશે, ફળ લાવશે. આજે આ માનવસમાજનો દુશ્મન શરાબ (દારૂ) ઘર કરી ગયો છે. શરાબી વ્યક્તિ પોતાની હાનિ તો કરે જ છે. સાથે-સાથે બીજા ઘણા વ્યક્તિઓના આત્મા દુખાવવાનું પાપ પણ કરે છે. જેમ પત્નીના દુઃખમાં તેનાં માતા-પિતા, ભાઈ-બહેન દુઃખી, પછી સ્વયંના માતા-પિતા, ભાઈ-બહેન, દાદા-દાદી બધાજ પરેશાન. એક શરાબી વ્યક્તિ આજુબાજુના ભદ્ર વ્યક્તિઓની અશાંતિનું કારણ બને છે. કારણ કે શરાબી ઘરમાં ઝઘડો કરે છે ત્યારે પત્ની અને બાળકોનો અવાજ સાંભળી પાડોશી બચાવ કરવા જાય તો શરાબી તેમની સાથે પણ ઝઘડો કરે છે, બચાવ ન કરે તો સારી વ્યક્તિઓને ઊંઘ નથી આવતી. આ દાસથી ઉપેદશ લીધા પછી પ્રતિદિન (દરરોજ) શરાબ પીવાવાળા લગભગ એક લાખ વ્યક્તિઓએ બધા નશીલા પદાર્થ તથા માંસનું ભક્ષણ સંપૂર્ણપણે ત્યજી દીધું છે તથા એક સમયે સાંજે શરાબના પ્રેતનું નૃત્ય થતું હતું અત્યારે તે જ પુણ્ય આત્માઓ પોતાના બાળકો સાથે બેસીને સંઘ્યા આરતી કરે છે. હરિયાણા પ્રદેશ તથા નજીકનાના પ્રાંતમાં લગભગ દશ હજાર ગામ તથા શહેરોમાં આજે પણ દરેકમાં ચાર-પાંચ ચેમ્પીયન (એક નંબરના શરાબી) ઉદાહરણ છે જે બધા વિકારોથી દૂર થઈને પોતાનું માનવજીવન સફળ કરી રહ્યા છે. કેટલાક તો કહે છે કે અમે એટલું નથી ખાતા-પિતા, બસ ક્યારેક ક્યારેક થોડું લઈએ છીએ. ઝેર તો થોડું પણ ખરાબ છે, જે ભક્તિ તથા મુક્તિમાં બાધક છે.

માની લો કે ૨ કિલો ઘીનો હલવો (શીરો) બનાવ્યો (સતભક્તિ કરી) પછી ૨૫૦ ગ્રામ રેતી (તમાકુ, માંસ, દારૂસેવન તથા બીજી સાધના કરી લીધી) પણ નાખી દીધી. તે તો કરેલું વ્યર્થ થઈ જશે. એટલા માટે પૂર્ણપરમાત્મા (પરમ અક્ષરબ્રહ્મ)ની પૂજા પૂર્ણસંતથી પ્રાપ્ત કરીને આજીવન મર્યાદામાં રહીને કરતા રહેવાથી જ પૂર્ણમોક્ષ લાભ થાય છે.

❁ “તત્ત્વજ્ઞાન પ્રાપ્તિના પછી જ ભક્તિ પ્રારંભ થાય છે.”

અધ્યાય-૯, શ્લોક-૨૬, ૨૭, ૨૮નો ભાવ છે કે જે પણ આધ્યાત્મિક અથવા સંસારિક કામ કરો, બધા મારા મતાનુસાર વેદોમાં વર્ણિત પૂજા વિધિ અનુસાર જ કર્મ કરો. તે ઉપાસક મુજ (કાળ)થી જ લાભાન્વિત થાય છે. આનું જ વર્ણન આ જ અધ્યાયના શ્લોક ૨૦-૨૧માં કર્યું છે. અધ્યાય-૯ શ્લોક-૨૯માં ભગવાન કહે છે કે મને કોઈની સાથે દ્વેષ કે પ્રેમ નથી. પરંતુ તરત જ કહી રહ્યા છે કે જે મને પ્રેમથી ભજે છે તે મને પ્રિય છે તથા હું તેમને પ્રિય છું એટલે કે હું તેમનામાં અને તે મારામાં છે. રાગ તથા દ્વેષનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે - જેમ પ્રહ્લાદ વિષ્ણુના આશ્રિત હતા તથા હિરણ્યકશ્યપ દ્વેષ કરતો હતો. ત્યારે નરસિંહરૂપ ધારણ કરીને ભગવાને પોતાના પ્યારા ભક્તની રક્ષા કરી તથા રાક્ષસ હિરણ્યકશ્યપનું

પેટ ચીરીને તેને સમાપ્ત કર્યો. પ્રહલાદથી પ્રેમ તથા હિરણ્યકશ્યપથી દ્રેષ પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ છે.

એટલા માટે પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા અધ્યાય-૨, સ્લોક-૫૩માં કહ્યું છે કે તત્ત્વજ્ઞાન થઈ જવાથી નાના પ્રકારના ભ્રમિત કરવાવાળા વચનોથી વિચલિત થયેલી તારી બુદ્ધિ એક પૂર્ણ પરમાત્મામાં દૃઢતાથી સ્થિર થઈ જશે ! ત્યારે તું યોગી બનીશ એટલે કે ત્યારે તારી અનન્ય મનથી નિઃસંશય થઈને એક પૂર્ણપરમાત્માની ભક્તિ પ્રારંભ થશે.

પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૨, સ્લોક-૪૬માં કહ્યું છે કે જેમ બહુ મોટું જળાશય પ્રાપ્ત થઈ ગયા પછી નાના જળાશય(જેનું જળ એક વર્ષ સુધી વરસાદ ન થાય તો સમાપ્ત થઈ જાય છે)માં જેટલું પ્રયોજન રહી જાય છે આજ પ્રમાણે પૂર્ણ પરમાત્મા (પરમ અક્ષર પુરુષ) ના ગુણોનું જ્ઞાન તત્ત્વજ્ઞાન દ્વારા થઈ જવાથી તમારી આસ્થા અન્ય જ્ઞાનમાં તથા અન્ય ભગવાનો (અન્ય દેવતાઓમાં જેમ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવમાં તથા ક્ષર પુરુષ એટલે બ્રહ્મમાં તથા અક્ષર પુરુષ એટલે પરબ્રહ્મ)માં નહીં રહે. જેમ નાનું જળાશય ખરાબ નથી લાગતું પરંતુ તેની ક્ષમતા (ઔકાત)ની ખબર પડી જાય છે કે આ ક્ષમતાઉં સહારો છે, જે જીવનપર્યંત પર્યાપ્ત નથી તથા ખૂબ મોટું જળાશય પ્રાપ્ત થવાથી ખબર પડી જાય છે કે જો દુષ્કાળ પડે તો પણ સમસ્યા નહીં થાય તથા તરત જ નાના જળાશયને છોડીને મોટા જળાશયને આશ્રિત થઈ જશે.

આ જ પ્રમાણે તત્ત્વદર્શી સંત દ્વારા પૂર્ણપરમાત્માના તત્ત્વજ્ઞાન વડે પૂર્ણબ્રહ્મની મહિમાથી પરિચીત થઈ ગયા પછી સાદક પૂર્ણ રૂપથી (અનન્ય મનથી) તે પૂર્ણપરમાત્મા (પરમેશ્વર) પર સર્વ ભાવથી આશ્રિત થઈ જાય છે.

ગીતા અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૨માં કહ્યું છે કે હે અર્જુન તુ સર્વ ભાવથી તે પરમેશ્વરની શરણમાં જ, તે પરમાત્માની કૃપાથી જ પરમ શાંતિને પ્રાપ્ત થઈશ તથા સનાતન પરમધામ એટલે કે શાશ્વત સ્થાન એટલે કે ક્યારેય પણ નષ્ટ ન થાય તેવા સતલોકને પામીશ.

ગીતા અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૩માં કહ્યું છે કે મેં તને આ રહસ્યમય અતિ ગુપ્ત (ગીતાનું) જ્ઞાન કહી દીધું. હવે જેમ તારું મન ચાહે તેવું કર. (કારણ કે આ ગીતાના અંતિમ અધ્યાય અઠારના અંતિમ સ્લોક ચાલી રહ્યા છે એટલા માટે કહ્યું છે)

❁ “ગીતાના જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મના ઈષ્ટ (પૂજ્ય) દેવ પૂર્ણબ્રહ્મ છે.”

ગીતા અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૪માં કહ્યું છે કે એક સર્વ ગુપ્ત થી ગુપ્તજ્ઞાન એક વાર ફરી સાંભળ કે આજ પૂર્ણપરમાત્મા (જેના વિષયમાં અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે) મારા પાકકા પૂજ્ય દેવ છે એટલે કે હું (બ્રહ્મ ક્ષરપુરુષ) પણ તેની પૂજા કરું છું. આ તારા હિતમાં કહીશ (કારણ કે આ જ જાણકારી ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુએ ગીતા અધ્યાય-૧૫ સ્લોક-૪માં પણ આપી છે. જેમાં કહ્યું છે કે હું તેજ આદિ-પુરુષ પરમેશ્વરની શરણમાં છું. એટલા

માટે અહીં આગળ કહ્યું છે કે આ ગુપ્તથી પણ અતિગુપ્ત જ્ઞાન ફરી સાંભળ)

વિશેષ :- ગીતાના અન્ય અનુવાદકર્તાઓએ ખોટો અનુવાદ કર્યો છે. ‘‘ઈષ્ટઃ અસિ મે દ્રઢમ ઈતિ’’નો અર્થ કરેલ છે કે તું મારો પ્રિય છે. જ્યારે સાચો અર્થ છે :-

ગીતા અધ્યાય : ૧૮, શ્લોક-૬૪

સર્વગુહ્યતમમ્, ભૂયઃ, શ્રુણુ, મે, પરમમ્ વચઃ,
ઈષ્ટઃ, અસિ, મે, દૃઢમ્, ઈતિ, તતઃ, વક્ષ્યામિ તે હિતમ્ ॥

અનુવાદ : (સર્વ ગુહ્યતમમ્) સંપૂર્ણ ગોપનીયથી અતિગોપનીય (મે) મારા (પરમમ્) પરમ રહસ્યયુક્ત (હિતમ્) હિતકારક (વચઃ) વચન (તે) તને (ભૂયઃ) ફરીથી (વક્ષ્યામિ) કહીશ (તતઃ) આને (શ્રુણુ) સાંભળ (ઈતિ) આ પૂર્ણબ્રહ્મ (મે) મારા (દૃઢમ્) પાક્કા નિશ્ચિત (ઈષ્ટ) પૂજ્ય દેવ (અસિ) છે.

ગીતા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૫માં ગીતાના જ્ઞાનદાતા પ્રભુ (કાળ ભગવાન - ક્ષર પુરુષ) કહી રહ્યા છે કે અગર મારી શરણમાં રહેવું છે તો મારી પૂજા અનન્ય મનથી કર. અન્ય દેવતાઓ (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ) તથા પિતૃઓ વગેરેની પૂજા ત્યાગી દે. પછી મને જ પ્રાપ્ત થઈશ. એટલે કે બ્રહ્મલોકમાં બનેલ મહાસ્વર્ગમાં ચાલ્યો જઈશ. હું તને સત પ્રતિજ્ઞા કરું છું. તું મારો પ્રિય છે.

ગીતા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૬માં કહ્યું છે કે અગર (એકમ્) તે અદ્વિતીય એટલે કે જેની તુલનામાં કોઈ બીજો ના હોય તે એક સર્વશક્તિમાન, સર્વ બ્રહ્માંડોના રચનાર, બધાનું ધારણ-પોષણ કરવાવાળા પરમેશ્વરની શરણમાં જવું હોય તો મારા સ્તરની સાધના જે (ૐ) ‘ઓમ’ નામના જાપની કમાઈ તથા બીજી ધાર્મિક શાસ્ત્ર અનુસાર ચજ્ઞ સાધનાઓ મારામાં છોડી દે (જેથી તું મારા શ્રદ્ધાથી મુક્ત થઈ જઈશ) તે (એકમ્) અદ્વિતીય એટલે કે જેનો કોઈ ઉપરી (ટક્કરનો સમકક્ષ) નથી, તેની શરણમાં (દ્રવ્ય) જા. હું તને બધા પાપો (હું કાળ તને શ્રદ્ધાથી મુક્ત કરી દઈશ. તું ચિંતા ના કર.

વિશેષ :- ગીતાના અન્ય અનુવાદ કર્તાઓએ શ્લોક-૬૬નો અનુવાદ ખોટો કર્યો છે. ‘દ્રવ્ય’નો અર્થ ‘આવ’ કર્યો છે. જ્યારે ‘દ્રવ્ય’નો અર્થ ‘જવું’ થાય છે. કૃષ્ણ વાસ્તવિક અનુવાદ વાંચો. અધ્યાય-૧૮નો શ્લોક-૬૬

સર્વધર્માન્, પરિત્યજ્ય, મામ્, એકમ્, શરણમ્ દ્રવ્ય
અહમ ત્વા, સર્વપાપેભ્યઃ મોક્ષયિષ્યામિ, મા, શુચઃ ॥

અનુવાદ : (મામ્) મારી (સર્વધર્માન્) સંપૂર્ણ પૂજાઓને (પરિત્યજ્ય) ત્યાગીને તું કેવળ (એકમ્) એક માત્ર તે પૂર્ણપરમાત્માની (શરણમ્) શરણમાં (દ્રવ્ય) જા. (અહમ્) હું (ત્વા) તને (સર્વપાપેભ્યઃ) સંપૂર્ણ પાપોથી (મોક્ષયિષ્યામિ) છોડાવી દઈશ તું (મા, શુચઃ) શોક ના કર.

❁ “બ્રહ્મનો સાધક બ્રહ્મને તથા પૂર્ણબ્રહ્મનો સાધક પૂર્ણબ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત થાય છે.”

ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૫થી ૧૦ અને ૧૩ તથા ગીતા અધ્યાય-૧૭ શ્લોક-૨૩માં નિર્ણાયક જ્ઞાન છે. ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૧૩માં કહ્યું છે કે મુજ બ્રહ્મની સાધનાનો તો માત્ર એક ઐ (ઓમ) અક્ષર છે જે ઉચ્ચારણ કરીને જાપ કરવાનો છે. જે સાધક અંતિમ શ્વાસ સુધી જાપ કરે છે તે મારી પરમગતિને પ્રાપ્ત કરે છે. (પોતાની પરમ ગતિને ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુએ અધ્યાય-૭, શ્લોક ૧૮માં અતિ અનુતામ અર્થાત અતિ ખરાબ કહી છે)

ગીતા અધ્યાય-૧૭, શ્લોક-૨૩માં કહ્યું છે કે પૂર્ણપરમાત્માની પ્રાપ્તિનો માત્ર પ્રણ મંત્ર ‘ઐ તત-સત’ના જાપનો જ નિર્દેશ છે. (જેમાં ઐ જાપ બ્રહ્મનો છે, તત્ આ સાંકેતિક છે જે પરબ્રહ્મનો જાપ છે, તથા સત્ આ પણ સાંકેતિક છે જે પૂર્ણબ્રહ્મનો જાપ છે). તે પૂર્ણપરમાત્માના તત્ત્વજ્ઞાનને તત્ત્વદર્શી સંત જ જાણે છે, તેનાથી પ્રાપ્ત કર. હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા ક્ષર પુરુષ) નથી જાણતો.

ગીતા અધ્યાય ૮ શ્લોક ૬ માં કહ્યું છે કે આ વિદ્યાન છે કે અંત સમયે સાધક જે પણ પ્રભુનો જાપ કરતો કરતો શરીર ત્યાગીને જાય છે તેને જ તે પ્રાપ્ત થાય છે.

ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૫ થી ૭માં કહ્યું છે કે જે અંત સમયમાં મારું સુમરણ કરતો કરતો શરીર ત્યાગીને જાય છે તે મારા (બ્રહ્મના) ભાવમાં ભાવિત રહે છે. પછી ફરી ક્યારેક મનુષ્યજન્મ થાય છે તો તે સાધક પોતાની સાધના બ્રહ્મથી જ પ્રારંભ કરે છે. તેનો સ્વભાવ પહેલાના જેવો જ થઈ જાય છે. (આનું જ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૧૬-૧૭માં પણ છે કે જે સાધક પૂર્વજન્મમાં જેવી પણ સાધના કરીને આવ્યો છે આગલા જન્મમાં પણ સ્વભાવવશ તેવી જ સાધના કરે છે.)

ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૭માં કહ્યું છે કે બધા (હર) સમયમાં મારું સ્મરણ કર તથા યુદ્ધ પણ કર નિશંક મને જ પ્રાપ્ત થઈશ.

ગીતા અધ્યાય-૮, શ્લોક-૮થી ૧૦ સુધીમાં સ્પષ્ટ કર્યું છે કે જે સાધક અનન્ય મનથી પરમેશ્વરના નામનો જાપ કરે છે તે હંમેશા તેને જ સ્મરણ કરવાવાળો તે પરમ દિવ્ય પુરુષ એટલે કે પરમેશ્વર (પૂર્ણબ્રહ્મ) ને (પરમ દિવ્યમ્ પુરુષ યાતિ) પ્રાપ્ત થાય છે. (અધ્યાય-૮, શ્લોક ૮)

જે સાધક અનાદિ બધાના નિયંતા સૂક્ષ્મ થી અતિસૂક્ષ્મ બધાનું ધારણ-પોષણ કરવાવાળા સૂર્યની માફક સ્વપ્રકાશિત એટલે કે તેજોમય શરીરયુક્ત, અજ્ઞાનરૂપી અંધકારથી પર (કવિમ્) કવિર્દેવ સચ્ચિદાનંદ ઇ બન પરમેશ્વરનું સ્મરણ કરે છે. (અધ્યાય-૮, શ્લોક ૯)

તે ભક્તિયુક્ત સાધક પ્રણ મંત્રના જાપની સાધનાની શક્તિ (નામજાપની કમાઈ)થી અંત સમયમાં શરીર ત્યાગીને જતા સમયે ત્રિકુટી પર પહોંચીને અભ્યાસવશ સાર નામનું સ્મરણ કરતો કરતો તે દિવ્યરૂપ એટલે કે તેજોમય

એટલે કે સાકાર (પરમ પુરુષ) પરમેશ્વરને જ પ્રાપ્ત થાય છે. (અધ્યાય-૮ સ્લોક-૧૦)

❁ “બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ)ની સાધના
અનુત્તમ (ખરાબ/અશ્રેષ્ઠ) છે.”

ગીતા અધ્યાય-૨ સ્લોક-૧૨ તથા અધ્યાય-૪ સ્લોક-૫ તથા અધ્યાય-૭, સ્લોક-૧૮માં કહ્યું છે કે હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા) નાશવાન છું. જન્મ-મૃત્યુ તો તારા અને મારા હંમેશા થતા રહે છે. માત્ર કરેલા કર્મ જ પ્રાપ્ત થશે, મોક્ષ નથી થતો. મારી સાધના કરવાવાળા ભલે ઉદાર સાધક છે. પરંતુ તે પણ મારી અતિ અશ્રેષ્ઠ (અનુત્તમ) ખરાબ સાધનામાં જ વ્યસ્ત છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૨, ૬૪, ૬૬માં કહ્યું છે કે તે પરમેશ્વરની શરણમાં જ તથા મારા પૂજ્ય દેવ પણ તે જ છે.

પ્રાર્થના :- ઉપરના ત્રણ મંત્રની સાધના મુજ દાસોના પણ દાસ (રામપાલ દાસ)ની પાસે ઉપલબ્ધ છે, જે સ્વયં પૂર્ણપરમાત્મા કવિદેવે પોતાની આત્માઓ પર રહેમ (દયા) કરીને પ્રદાન કરી છે. કારણ કે હવે વચલી (મધ્યવાળી) પેઢી ચાલી રહી છે. કારણકે કળિયુગના પ્રારંભમાં આપણા પૂર્વજો અશિક્ષિત (અભણ) હતા. તે સમયે પરમેશ્વરના તત્ત્વજ્ઞાનને નક્કી, સંતો, ગુરૂઓ, મહંતો તથા આચાર્યોએ ઉપર ના આવવા દીધું તથા કળિયુગના અંતમાં બધા વ્યક્તિ ભક્તિહીન તથા મહાવિકારી થઈ જશે. હવે આ વર્તમાનનો સમય ૨૦મી સદીથી શિક્ષિત સમાજ પ્રારંભ થયો છે. આ વચલી (મધ્યવાળી) પેઢી એટલે કે મનુષ્યવંશ ચાલી રહ્યો છે.

વાસ્તવિક જ્ઞાન આપણા સદગ્રંથોમાં વિદ્યમાન છે, જેને નક્કી સંત, ગુરુ, આચાર્ય તથા મહંત નથી સમજી શક્યા. જેના કારણથી સર્વ ભક્તસમાજ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ જ્ઞાનના આધારથી દંતકથાઓ (લોકવેદ) પર આધારિત થઈને શાસ્ત્ર વિધિ ત્યાગીને મનમાન્યું આચરણ (પૂજા) કરીને અણમોલ માનવજીવન વ્યર્થ કરી રહ્યા છે.

શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના

(૧) પ્રથમ ચરણમાં બ્રહ્મ ગાયત્રી મંત્ર આપવામાં આવે છે, જે કમલોને ખોલવા માટે છે.

ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરવાવાળા ભક્ત આત્મા એમ વિચાર છે કે ગુરુજી તો કહી રહ્યા હતા કે ત્રણ ગુણો (૨૪ગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમગુણ-શિવ)ની પૂજા નથી કરવાની, પણ મંત્ર જાપ તો તેમના જ આપ્યા છે. તેમના માટે નિવેદન છે કે આ પૂજા નથી. આપણે કાળના લોકમાં રહી રહ્યા છીએ. અહીં આગળ આપણને જે સુવિદ્યા જોઈશે તે બ્રહ્મા-વિષ્ણુ-શિવ વગેરે જ પ્રદાન કરશે.

જેમ કે આપણે વીજળીનું કનેક્શન (લાભ) લઈ રાખ્યું છે. તેનું બિલ ભરવાનું છે. આપણે વીજ ખાતાના મંત્રી અથવા તે વિભાગની પૂજા નથી કરી રહ્યા. આપણે તેમનું બિલ ભરીશું તો વીજળીનો લાભ મળતો રહેશે.

આ જ પ્રમાણે ટેલિફોનનું બિલ, પાણીનું બિલ વગેરે આપણે ભરતા રહીશું તો આપણને તે સુવિધાઓ મળતી રહેશે. તમે શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ સાધના કરીને ભક્તિહીન થઈ ગયા છો એટલે કે આપ પુણ્ય વગરના થઈ ગયા છો. જે કારણથી તમને ધન લાભ વગેરે નથી થઈ રહ્યો. આ દાસ (રામપાલ દાસ) તમારા જામીન (ગેરંટર) બનીને આ કાળલોકની એક બ્રહ્માંડની શક્તિઓ (બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - શિવ - ગણેશ - માતા આદિ)થી તમને બધી સુવિધાઓ ફરીથી પ્રાપ્ત કરાવશે તથા તમારે આ મંત્રના જાપથી એમનું બિલ ભરતા રહેવાનું છે. જે મંત્ર પ્રથમ (સત સુકૃત અવિગત કળીર) છે. આ તમારી પૂજા છે, આ પૂર્ણપરમાત્મા છે તથા સતમ્ લાભ (ફળ) પ્રાપ્ત થશે. સતમ્નો અર્થ અવિનાશી એટલે કે આપણે અવિનાશી પદ પ્રાપ્ત કરવાનું છે. આ મંત્રના ચાર મહિના પછી બીજું તમને સતનામ (સાયું નામ) મળશે, જે બે મંત્રનો હશે. તેનો એક મંત્ર કાળના એકવીસ બ્રહ્માંડનું શ્રદ્ધા ઉતારવા માટે છે. તેની કમાણી કરીને આપણે બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ) એટલે કે કાળનું શ્રદ્ધા ઉતારવાનું છે. પછી આ કાળ આપણને સર્વે પાપોથી મુક્ત કરી દેશે.

ગીતા અ.નં. ૧૮ ના શ્લોક નં. ૬૨-૬૬માં વર્ણન છે :-

તમ્, એવ, શરણમ્, ગચ્છ, સર્વભાવેન, ભારત,

તત્પ્રસાદાત્, પરમ્, શાન્તિમ્, સ્થાનમ્, પ્રાપ્સ્યસિ, શાશ્વતમ્ ॥

અનુવાદ :- (ભારત) હે ભારત ! તૂ (સર્વભાવેન) તમામ પ્રકારથી (તમ) તે અજ્ઞાનરૂપી અંધકારમાં છુપાયેલ પરમેશ્વરની (એવ) જ (શરણમ્) શરણમાં (ગચ્છ) જા (તત્પ્રસાદાત્) તે પરમાત્માની કૃપાથી જ તુ (પરમ) પરમ (શાન્તિમ્) શાંતિને તથા (શાશ્વતમ્) સદા રહેવાવાળા સત (સ્થાનમ્) સ્થાન-ધામ-લોકને (પ્રાપ્સ્યસિ) પ્રાપ્ત થઈશ.

ભાવાર્થ :- હે ભારત ! તું બધા પ્રકારથી તે અજ્ઞાન અંધકારમાં છુપાયેલ પરમેશ્વરની જ શરણમાં જા, તે પરમાત્માની કૃપાથી જ તું પરમ શાંતિને તથા હંમેશા રહેવાવાળા સતધામ-સ્થાન-લોકને પ્રાપ્ત કરીશ.

અધ્યાય-૧૮નો શ્લોક-૬૬

સર્વધર્મીન્, પરિત્યજ્ય, મામ્, એકમ્, શરણમ્, વ્રજા

અહમ્, ત્વા, સર્વપાપેભ્યઃ મોક્ષયિષ્યામિ, મા, શુચઃ ॥

અનુવાદ :- (મામ) મારી (સર્વધર્મીન્) સંપૂર્ણ પૂજાઓને (પરિત્યજ્ય) ત્યાગીને તું ફક્ત (એકમ) એક તે પૂર્ણ પરમાત્માની (શરણમ્) શરણમાં (વ્રજ) જા (અહમ્) હું (ત્વા) તને (સર્વપાપેભ્યઃ) સંપૂર્ણ પાપોથી (મોક્ષયિષ્યામિ) છોડાવી દઈશ તૂ (મા, શુચઃ) શોક ન કર.

ભાવાર્થ:- મારી સંપૂર્ણ પૂજાઓને (મારામાં) ત્યાગીને તું માત્ર એક તે પૂર્ણપરમાત્માની શરણમાં જા, હું તને સંપૂર્ણ પાપોથી છોડાવી દઈશ, તું ચિંતા ના કર.

ઉપરના શ્લોકનો ભાવાર્થ છે કે કાળ (બ્રહ્મ ક્ષર પુરુષ) કહી રહ્યો છે કે અર્જુન તું મારી શરણમાં રહેવા ઈચ્છતો હોય તો જન્મ-મૃત્યુ બની

રહેશે. અગર પરમ શાંતિ તથા સતલોકમાં જવા ઇચ્છતો હોય તો તે પૂર્ણ પરમાત્માની શરણમાં ચાલ્યો જા. તેના માટે તું મારી બધી ધાર્મિક પૂજાઓ એટલે કે સતનામના પ્રથમ મંત્રના જાપની કમાઈ મારામાં છોડીને પછી સર્વભાવથી તે એક (સર્વશક્તિમાન અર્થાત જેની તુલનામાં બીજો ન હોય તેવા અદ્વિતીય પરમેશ્વર)ની શરણમાં ચાલ્યો જા, પછી હું તને બધાં પાપો (શ્રેણ) થી મુક્ત કરી દઈશ, તું ચિંતા ન કર તથા સતનામના બીજા મંત્રના જાપની કમાઈ આપણે પરબ્રહ્મ એટલે કે અક્ષરપુરુષને આપી દઈશું, કારણ કે આપણે અક્ષરપુરુષના લોકમાં થઈને સતલોક જવાનું છે, તેનું ભાડું આપવાનું છે. પછી ત્રીજો મંત્ર સતશબ્દ એટલે કે સારનામ મળશે, જે સતલોકમાં સ્થાયીત્વ પ્રાપ્ત કરાવશે.

અગર કોઈ વ્યક્તિ વિદેશ ગયો હોય. ત્યાં તેના પર તે સરકારનું શ્રેણ હોય. પછી તે પાછો દેશમાં આવવા માંગે તો તેને પહેલા તે દેશના શ્રેણથી મુક્ત થવું પડશે. પછી તેને (No Due Certificate) શ્રેણમુક્ત પ્રમાણપત્ર પ્રાપ્ત કરવું પડશે, ત્યારે તેનો પાછા આવવા માટેનો પાસપોર્ટ બનશે, નહીં તો તેને પાછો સ્વદેશ નહીં આવવા દે.

આજ પ્રમાણે તમે આ કાળના લોકમાં શાસ્ત્રવિરુદ્ધ સાધના કરીને ભક્તિહીન થઈને શ્રેણી થઈ ગયા છો. પહેલા તમને શાહુકાર બનાવવામાં આવશે તેના માટે કવિદેવ (કબીર સાહેબજી)એ મુજ દાસ (સંત રામપાલ દાસ)ને પોતાનો પ્રતિનિધિ (Representative) બનાવીને મોકલ્યો છે. તે પરમેશ્વરની તરફથી આ દાસ તમારો જવાબદાર (Guaranter) બનશે તથા બ્રહ્મા-વિષ્ણુ-શિવ વગેરે શક્તિઓથી તમારું કનેક્શન પુનઃ (સંપર્કનો લાભ ફરી) પ્રારંભ કરાવશે. જ્યાં સુધી તમે અહીંથી મુક્ત નથી થતા ત્યાં સુધી તમને બધી ભૌતિક સુવિધાઓ જોરશોરથી મળતી રહેશે તથા તમે પુણ્યદાન વગેરે કરીને અધિક ભક્તિ ઘણી બની શકશો. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો જેમ આપણા શરીરમાં કમળ બનેલા છે. જ્યારે આપણે શરીર ત્યાગીને પરમાત્માની પાસે જઈશું ત્યારે આપણે આ કમળોમાંથી પસાર થઈને જવાનું હોય છે. જેમ કે (૧) મૂળ કમળમાં ગણેશજી (૨) સ્વાદ કમળમાં સાવિત્રી-બ્રહ્માજી (૩) નાભિ કમળમાં લક્ષ્મી તથા વિષ્ણુજી (૪) હૃદયકમળમાં પાર્વતી અને શિવજી (૫) કંઠ કમળમાં દુર્ગા (અષ્ટંગી) છે. આ કમળોથી આપણે ત્યારે જ જઈ શકીશું જ્યારે આપણે એમનું શ્રેણ ચૂકવી દઈશું, પ્રથમ ઉપદેશથી તમારા બધા કમળ ખુલી જશે એટલે કે તમે શ્રેણમુક્ત થઈ જશો. જ્યારે તમે અંતિમ સમયમાં શરીર છોડીને ચાલશો ત્યારે તમારો રસ્તો સાફ મળશે તમને કોઈ નહિ રોકે. એટલે કે તમારા શ્રેણ મુક્ત પ્રમાણપત્ર તૈયાર મળશે.

પરંતુ આપણે પૂજા પોતાના મૂળ માલિક કવિદેવ (કબીર સાહેબ)ની કરવાની છે. જેવી રીતે પતિવ્રતા પત્ની પૂજા તો પોતાના પતિની જ કરે છે પરંતુ આદર તો બધાને જ આપે છે. જેમ કે દેવરને ભાઈ-પુત્ર સમાન તથા

જેઠને મોટાભાઈની જેમ તથા સાસુ અને સસરાને માતા-પિતાની જેમ. પરંતુ જે ભાવ તેને પોતાના પતિમાં હોય છે તે બીજામાં નથી હોઈ શકતો. બરાબર આ જ પ્રમાણે કબીર પરમેશ્વરના ભક્તએ પોતાની ભક્તિ સફળ કરવાની છે. એટલા માટે કોઈ અજ્ઞાનીના બહેકાવામાં ન આવતા. પૂર્ણ વિશ્વાસની સાથે આ દાસના દ્વારા બતાવેલ ભક્તિ માર્ગ પર લાગ્યા રહેવું. આ ભક્તિ બધા શાસ્ત્રોના આધાર પર છે.

(૨) બીજા ચરણમાં સતનામ પ્રદાન કરવામાં આવે છે. જે બે મંત્રનો છે. એક ‘ૐ (ઓમ) + બીજો ‘તત’ જે સાંકેતિક છે, માત્ર સાધકને જ બતાવવામાં આવે છે.

(૩) ત્રીજા ચરણમાં સારનામ આપવામાં આવે છે, જે ત્રણ મંત્રનો છે. ઓમ (ૐ)-તત-સત. (તત્ - સત્ જે સાંકેતિક છે જે સાધકને જ બતાવવામાં આવે છે)

આ પ્રમાણે સારનામ (જે ત્રણ મંત્રોનો બની જશે)ના સ્મરણ-અભ્યાસથી સાધક પરમ દિવ્ય પુરુષ એટલે કે પરમેશ્વર કવિર્દેવને પ્રાપ્ત થશે અને સતલોકમાં પરમ શાંતિ એટલે પૂર્ણ મોક્ષને પ્રાપ્ત થઈ જશે.

વિશેષ :- વર્તમાનમાં આ વાસ્તવિક સાધના આ દાસ સિવાય કોઈની પાસે નથી. અગર કોઈ મુજ દાસથી ચોરીને (મંત્ર ચોરીને) સ્વયં ગુરુ બનીને નકલી શિષ્યો બનાવી રહ્યો હોય તો તે મનુષ્યજીવનના દુશ્મનથી સાવધાન રહો. તે અનઅધિકારી હોવાના કારણે પોતાનું જીવન પણ નષ્ટ કરી રહ્યો છે તથા નાદાન (ભોળા) અનુયાયીઓને પણ નરકનો ભાગીદાર બનાવી રહ્યો છે, તેને કાળનો મોકલેલ દૂત સમજો.

“શંકા સમાધાન”

(૧) પ્રશ્ન :- ઉપરના ગીતાસારથી તો સિદ્ધ થાય છે કે બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી તથા શિવજીની પૂજા વ્યર્થ છે. પરંતુ હું તો ત્રીસ વર્ષથી શ્રી શિવજીની પૂજા કરી રહ્યો છું તથા ભગવાન શ્રી કૃષ્ણજી મારા બહુ જ પ્રિય છે. હું આ પ્રભુઓને નથી છોડી શકતો, મને એમનાથી વિશેષ લગાવ થઈ ચૂક્યો છે. શ્રી ગીતાજીના નિત્ય પાઠ કરું છું. હરે રામ, હરે કૃષ્ણ, રાધેશ્યામ, સીતારામ, ઓમ નમઃ શિવાય, ઓમ નમો ભગવતે વાસુદેવાય વગેરે નામના જાપ કરું છું, સોમવારનું વ્રત પણ કરું છું. કાવડ પણ લાવું છું અને મંદિરો પર દાન કરવા પણ જાઉં છું. મંદિરમાં મૂર્તિપૂજા કરવા પણ જાઉં છું. સ્વર્ગપ્રાપ્તિની ઇચ્છા કરું છું તથા પરંપરાગત પૂજાના કારણે એક મહંતજી પાસેથી ઉપદેશ પણ લઈ રાખ્યો છે.

ઉત્તર :- કૃપયા તમે ફરીથી ઉપરોક્ત ‘ગીતાસાર’ને વાંચો, જ્યાં સુધી તત્ત્વજ્ઞાનથી તમે પૂર્ણ પરિચિત નહીં થાવ, ત્યાં સુધી આ શંકારૂપી કાંટો ખટકતો જ રહેશે. જેમ કે ઉપર ઉદાહરણ છે કે ઊંધું લટકેલું સંસારરૂપી વૃક્ષ છે, જેનું મૂળ તો પૂર્ણ પરમાત્મા પરમેશ્વર છે. ત્રણે ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્મા, સતગુણ-વિષ્ણુ, તમગુણ-શિવ) રૂપી શાખાઓ છે. તમે કોઈ આંખાનો છોડ વાવ્યો છે, અગર છોડના મૂળની સિંચાઈ (પૂજા) કરશો તો તેમાંથી

વૃક્ષ બનશે, પછી તેની શાખાઓ પર ફળ આવશે. શાખાઓને કાપવાનું થોડું જ કહેવામાં આવે છે. જુઓ સીધું વાવેલું ભક્તિરૂપી છોડનું ચિત્ર એટલે કે શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના.

આજ પ્રમાણે પૂજા તો પૂર્ણ પરમાત્મા એટલે કે મૂળની કરવાની છે, પછી કર્મ ફળ ત્રણે ગુણરૂપી (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ) શાખાઓને લાગશે. એટલા માટે કંઈ પણ છોડવાનું નથી. ફક્ત આપણા ભક્તિરૂપી છોડને સીધો વાવવાનો છે. એટલે કે શાસ્ત્ર વિધિ અનુસાર સાધના પ્રારંભ કરવાની છે.

વર્તમાનમાં બધો પવિત્ર ભક્ત સમાજ શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને મનમાન્યું આચરણ કરી રહ્યો છે એટલે કે ભક્તિરૂપી છોડ ઊંધો લગાવી રાખ્યો છે. જો કોઈએ એનો છોડ ઊંધો લગાવી રાખ્યો હોય તો તે મૂર્ખ જ કહેવામાં આવે છે. (કૃપ્યા જુઓ - ઊંધો રોપેલ ભક્તિરૂપી છોડનું ચિત્ર : પાના નં. ૨૩૩)

એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૭ શ્લોક ૧૨થી ૧૮ સુધીમાં ત્રણ ગુણો (૨જો ગુણ બ્રહ્મજી, સતગુણ વિષ્ણુજી, તમો ગુણ શિવજી)ની પૂજા સુધી જ સીમિત બુદ્ધિ રાખવાવાળા જે એમના સિવાય કોઈને નથી પૂજતા તેમને રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા મનુષ્યોમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ કહ્યા છે તથા કહ્યું છે કે એ મને પણ નથી પૂજતા. પછી પોતાની સાધનાને પણ ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુએ (બ્રહ્મે એટલે કે ક્ષર પુરુષે) અતિ ઘટિયા (અનુત્તમમ્) એટલે કે અતિ અશ્રેષ્ઠ અર્થાત વ્યર્થ કહી છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૧૮ શ્લોક-૬૨, ૬૪, ૬૬ તથા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક ૧થી ૪માં કહ્યું છે કે તે પૂર્ણ પરમાત્મા (ઊંધા લટકેલા વૃક્ષના મૂળની પૂજા કર)ની શરણમાં જા, તેની પૂજા તત્ત્વદર્શી સંતના બતાવેલા માર્ગથી કર (ગીતા અધ્યાય-૪ શ્લોક ૩૪ માં તત્ત્વદર્શી સંતની તરફ સંકેત કર્યો છે) તેજ પૂર્ણ પરમાત્માની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના કરવાથી જ સાધક પરમ શાંતિ તથા સતલોકને પ્રાપ્ત થાય છે. એટલે કે પૂર્ણ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. ગીતાજ્ઞાન દાતા પ્રભુ (ક્ષરપુરુષ-કાળ) કહી રહ્યા છે કે હું પણ તેમની જ શરણમાં છું એટલે કે મારા પણ ઇષ્ટદેવ તે જ પૂર્ણપરમાત્મા છે, હું પણ તેમની પૂજા કરું છું, બીજા લોકોએ પણ તેમની જ પૂજા કરવી જોઈએ. તમે ગીતાજીનો નિત્ય પાઠ પણ કરો છો તથા સાધના ગીતાજીમાં વર્ણવેલી વિધિથી વિરુદ્ધ કરો છો. જે મંત્રોના (હરે રામ હરે કૃષ્ણ, રાઘેશ્યામ, સીતારામ, ઐં નમઃ શિવાય, ઐં નમો ભગવતે વાસુદેવાય વગેરે મંત્રોના) તમે જાપ કરો છો તથા અન્ય સાધનાઓ વ્રત કરવા, કાવડ લાવવી, તીર્થો તથા ધામો પર દાન તથા પૂજા માટે જવું, ગંગાસ્નાન તથા તીર્થ પર થતા કુંભના મેળામાં સ્નાન અર્થે જવું વગેરે પવિત્ર ગીતાજીમાં વર્ણિત ન હોવાના કારણે શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને મનમરજીનું આચરણ પૂજા થયું. જેને પવિત્ર ગીતાજી અધ્યાય-૧૬ શ્લોક-૨૩-૨૪માં વ્યર્થ કહ્યું છે.

❀ “ગાદી તથા મહંત પરંપરાની જાણકારી”

મહંત તથા ગાદી પરંપરાની જાણકારી :- કોઈ એકાંત સ્થાન પર અથવા શહેર તથા કોઈ ગામમાં કોઈ મહાન આત્મા સંત અથવા સાધક રહ્યા

કરતા હતા. તેના શરીર ત્યાગ્યા પછી તેની યાદ બનાવી રાખવા માટે તેમના શરીરના અંતિમ સંસ્કારના સ્થળ પર એક પથ્થર અથવા ઇંટો મૂકીને યાદગાર બનાવી દે છે. પછી તે પવિત્ર આત્માના અનુયાયીઓ અથવા વંશજ તેની પત્થરની મૂર્તિ મૂકી દે છે. થોડા સમય પછી શ્રદ્ધાળુ ત્યાં જાય છે. થોડુંક ઘન-દાન તથા પૂજા કરવા લાગી જાય છે. પછી તેને મંદિરનું રૂપ આપી દે છે તથા તે સંત તથા ઋષિના વંશજો ઘન કમાવવાની લાલચમાં આવી જાય છે. તેથી તે બધાને ગેરમાર્ગે દોરવાનો પ્રારંભ કરે છે કે જે અહીં દર્શન કરવા આવે છે તેને પૂર્ણમોક્ષ પ્રાપ્ત થાય છે. બધા લાભ પ્રાપ્ત થાય છે, જે આજ મહાપુરુષના જીવનકાળમાં શિષ્યોને મળતા હતા, આ મૂર્તિ સાક્ષાત્ તેજ સંતજીને જ જાણો, સમજો. જે અહીં ક્યારેય નહીં આવે તેનો મોક્ષ સંભવ નથી, વગેરે વગેરે.

તે નાદાનો (મૂર્ખાઓ)ને કોઈ પૂછે કે જેમ એક વૈદ્ય હતો, તે નાડી દેખીને દવા આપતો હતો, રોગી સ્વસ્થ થઈ જતો હતો. તે વૈદ્યના મૃત્યુ પછી તેની મૂર્તિ બનાવીને સ્થાપના કરીને કોઈ લાલચી એમ કહે કે આ મૂર્તિ તે વૈદ્યવાળું કામ કરે છે, જે આ મૂર્તિના દર્શન કરવા આવશે, તે પૂર્ણ સ્વસ્થ થઈ જશે અથવા સ્વયં નક્કલી વૈદ્ય બનીને કોઈ બેસી જાય કે હું પણ દવા આપુ છું. પરંતુ તે બધા ઉપચાર ઔષધિના ગ્રંથથી વિપરીત આપી રહ્યો છે. તે દગો દઈ રહ્યો છે કારણ કે તેનો તો માત્ર ઘન કમાવવાનો ઉદ્દેશ્ય છે. કોઈ પણ સંત અથવા પ્રભુની મૂર્તિ આદરણીય યાદગાર તો છે પરંતુ પૂજનીય નથી. (સમજદારને તો ઇશારો જ બહુ છે)

એવી જ રીતે કોઈ સંતની અથવા પ્રભુની મૂર્તિ બનાવીને તેની આડમાં કોઈ પૂજારી કે મહંત કહે કે હું પણ નામ આપું છું. તે મહાનુભાવ બધી સાધના તેજ પવિત્ર શાસ્ત્રના વિપરીત આપી રહ્યો છે જે તે મહાન સંતે પોતાના અનુભવનું લખેલું છે. તો તે નક્કલી સંત તથા મહંત સ્વયં પણ દોષી છે તથા અનુયાયીઓના જીવન પણ વ્યર્થ કરવાનું પાપ પોતાના માથા પર લઈ રહ્યો છે. સંત તો એક સમયમાં એક જ આવે છે (સમયના ગુરૂ સૃષ્ટિ પર એક જ પ્રગટ થાય છે). તેના માર્ગમાં કરોડો નક્કલી સંત, મહંત તથા આચાર્ય બાધક બને છે.

કોઈ સંતજીના શરીર ત્યાગ્યા પછી સંત અથવા મહંત પરંપરા પ્રારંભ થાય છે. પૂર્વ સંતના સ્થાનની રક્ષા માટે એક પ્રબંધક પસંદ કરવામાં આવે છે, જેને મહંત કહેવામાં આવે છે. તે માત્ર તે પવિત્ર યાદગારની દેખભાળ કરવા માટે જ નિયુક્ત કરવામાં આવે છે. પછી લાલચવશ તે મહંત સ્વયં જ ગુરુ બની બેસે છે તથા ભક્તિની ચાહનાવાળી પ્યારી આત્માઓ તેના પર આધારિત થઈને પોતાનું જીવન વ્યર્થ કરી જાય છે. મહંત પરંપરાનો નિયમ બનાવી રાખ્યો છે કે પૂર્વ મહંતનો પ્રથમ પુત્ર મહંતના પદનો અધિકારી હશે, ચાહે તે શરાબી હોય, ચાહે તે અજ્ઞાની હોય. આ ભક્તિ માર્ગ છે, આમાં માત્ર પૂર્ણસંત જ જીવ ઉદ્ધાર કરી શકે

છે. દાસે (મેં રામપાલજીએ) બે-ત્રણ મહંત પરંપરાની પુસ્તક વાંચી. તેમાં જોયું કે (૧) એક બે વર્ષના બાળકને ગાદી પર બેસાડી દીધો. પછી તે મોટો થઈને નામદાન કરવા લાગ્યો. બીજી પુસ્તકમાં વાંચ્યું કે એક પાંચ વર્ષના બાળકના પિતાજી જે મહંત હતા પણ અચાનક મૃત્યુ થવાથી સાઘકોએ (સંગત) તથા તેની માતાજીએ તે પાંચ વર્ષના બાળકને મહંત પદ પર નિયુક્ત કરી દીધો. થોડાં વર્ષ પછી તે ગુરુજી બની ગયો. (૨) એક મહંત પરંપરાના ઇતિહાસને વાંચ્યો કે મહંતને કોઈ સંતાન ન થયું. તેનું મૃત્યુ થયું. ભાઈનું મૃત્યુ પહેલાં થઈ ચુક્યું હતું. કોઈ સંતાન નહતું. ગાદીની રખેવાળીના માટે એક સેવકને તે કુળમાં સંતાન ના થાય ત્યાં સુધી અસ્થાયીરૂપે મહંત નિયુક્ત કરી દીધો. થોડા સમય પછી મહંત કુળમાં કોઈને સંતાન થયું, જે અસ્થાયી મહંત હતો તે ગાદી લઈને બીજા શહેરમાં ભાગી ગયો. સ્વયં જ ગાદીની સ્થાપના કરીને મહંત બની ગયો ત્યાં નવી દુકાન ખોલી દીધી તથા પહેલાવાળા સ્થાને એક અઢી વર્ષના બાળકને મહંત બનાવી દીધો.

(૩) એક મહંત પરંપરાના ઇતિહાસમાં જોયું કે મોટો દીકરો ઘર છોડી ગયો. તેનાથી નાના ભાઈને મહંત પદ પર નિયુક્ત કર્યો, થોડા સમય પછી ત્યાં મંદિર બની ગયું તથા વધારે ભેટપૂજા અને ઘન આવવા લાગ્યું. તે ઘર છોડીને ગયેલાના સંતાનોએ કહ્યું કે આ મંદિરમાં અમારો અધિકાર છે, આ કારણે ઝઘડા થવા લાગ્યા. ગાદી પર બિરાજમાન મહંતની હત્યા કરી દીધી પછી તેના મોટા દીકરાને ગાદીનો અધિકાર નિયુક્ત કરી દીધો. તેની પણ હત્યા કરી દીધી, પછી તેના નાના ભાઈને ગાદી પર બેસાડ્યો. બીજા જે પોતાને અધિકારી કહેતા હતા તેઓએ અલગ નવું સ્થાન બનાવીને નવી દુકાન ખોલી દીધી. એકબીજા વિરુદ્ધ કોર્ટોમાં ફરિયાદો કરીને સુખમય જીવનને લાલચમાં આવી નરક બનાવી દીધું. તે ધામ ક્યાં રહ્યું ? તે તો કુરુક્ષેત્રવાળા મહાભારતના યુદ્ધનું મૈદાન થઈ ગયું. કેટલાક મહંતોએ સંત બનાવવાની એજન્સી લઈ રાખી છે. લાલ વસ્ત્રો ધારણ કરાવે છે. પહેલાના નામને બદલીને બીજું નામ રાખી દે છે. પછી તે બનાવટી મહંતના બનાવટી શિષ્ય નક્કી સંત બનીને ભોળા આત્માઓના જીવનની સાથે ખિલવાડ કરે છે તથા અનમોલ મનુષ્ય જીવનને સ્વયં પણ વ્યર્થ કરી રહ્યા છે તથા ભોળી આત્માઓના જીવનને પણ નાશ કરી રહ્યા છે તથા મહાપાપના ભાગી બની રહ્યા છે.

જે સમયે રાજા પરિક્ષિતજીને સાપ કરડવાનો હતો, તે સમયે પૂર્ણ ગુરુની આવશ્યકતા પડી કારણ કે પૂર્ણ સંત વગર જીવનું કલ્યાણ અસંભવ છે. તે સમયે પૃથ્વીના બધા ઋષિઓએ રાજા પરિક્ષિતને દીક્ષા આપવાની તથા સાત દિવસ શ્રીમદ્ ભાગવત સુધાસાગરની કથા સંભળાવવાની ના પાડી દીધી. કારણ કે સાતમા દિવસે પોલ ખુલી જવાની હતી તેથી કોઈ સામે કથા સંભળાવવા નહોતા આવ્યા, સ્વયં શ્રીમદ્ ભાગવત સુધા સાગરના

લેખક મહર્ષિ વેદવ્યાસજીએ પણ અમસર્થતા વ્યક્ત કરી. કારણ કે ઋષિજન પ્રભુથી ડરવાવાળા હતા. એટલા માટે રાજા પરીક્ષિતના જીવનની સાથે ખિલવાડ કરવો ઉચિત ના લાગ્યો.

રાજા પરિક્ષિતજીના કલ્યાણ માટે મહર્ષિ સુખદેવજીને સ્વર્ગમાંથી બોલાવ્યા. જેણે રાજાને દીક્ષા આપી તથા સાત દિવસ સુધી કથા સંભળાવીને રાજા પરિક્ષિતજીનો જેટલો ઉદ્ધાર સુખદેવજી કરી શકતા હતા, તે કર્યો. વર્તમાનના ગુરુ, સંત, મહંત તથા આચાર્ય સ્વયં જ પ્રભુના બંધારણથી (નિયમોથી) અપરિચિત છે. એટલા માટે ભયંકર દોષને પાત્ર બનીને દોષી થઈ રહ્યા છે. એટલે કે પાપી બનીને નરકના ભાગી થઈ રહ્યા છે અને બીજી ભોળી આત્માઓને નરકની ચાતનાઓ તરફ ધકેલી રહ્યા છે.

“ઓરો પંથ બતાવહી, સ્વયં ન જાને રાહ ।

અનઅધિકારી કથા-પાઠ કરે વ દીક્ષા દેવે, બહુત કરત ગુનાહ ॥

વર્તમાનમાં કથા તથા ગ્રંથોના પાઠ કરવાવાળા તથા નામદાન કરવાવાળાઓની ભીડ લાગી ગઈ છે. કારણ કે બધા પવિત્ર ધર્મોની પવિત્ર આત્માઓ (હાલનો માનવસમાજ) તત્ત્વજ્ઞાનથી અપરિચિત છે. જેના કારણે નકલી ગુરુઓ તથા સંતો તથા મહંતોના દાવ લાગેલા છે. જે સમયે પવિત્ર ભક્તસમાજ આધ્યાત્મિક તત્ત્વજ્ઞાનથી પરિચિત થઈ જશે તે સમયે આ નકલી સંતો, ગુરુઓ અને આચાર્યોને સંતાવાની જગ્યા નહિ મળે, પલાયન થઈને પીછો છોડાવો પડશે. એટલે કે જન આક્રોશથી બચવા માટે ભાગી જશે અને ભાગેડું જીવન જીવવું પડશે.

“પવિત્ર તીર્થ તથા ધામની જાણકારી”

કોઈ એક સાધક ઋષિજીએ કોઈ સ્થાન અથવા જળાશય પર બેસીને સાધના કરી અથવા પોતાની આધ્યાત્મિક શક્તિનું પ્રદર્શન કર્યું. તે પોતાની ભક્તિ કમાઈ કરીને સાથે લઈ ગયા તથા પોતાના ઈષ્ટ લોકને પ્રાપ્ત થઈ ગયા. પછી તે સાધના સ્થળનું નામ તીર્થ અથવા ધામ પડી ગયું. હવે કોઈ તે સ્થાનને જોવા માટે જાય કે અહિંયા કોઈ સાધક રહ્યા કરતા હતા. તેમણે બહુ લોકોના કલ્યાણ કર્યા હતા. હવે ના તો ત્યાં સંતજી છે, કે જે ઉપદેશ આપે. તે તો પોતાની ભક્તિ કમાણી કરીને ચાલ્યા ગયા.

વિચાર કરો :- કૃપયા તીર્થ તથા ધામને પારા-ખાંડણી સમાન સમજો. એક વ્યક્તિ પોતાના પડોશીના પાસેથી પારા-ખાંડણી માંગીને લાવ્યો તેણે હવનની સામગ્રી કૂટી તથા પારા-ખાંડણીને સાફ કરીને પાણી આપી દીધી. જે રૂમમાં પારા-ખાંડણી મૂકી હતી તે રૂમમાં સુગંધ આવવા લાગી. ઘરના સભ્યોને થયું કે આ સુગંધ ક્યાંથી આવી રહી છે ? તો ખબર પડી કે પારા-ખાંડણીથી આવી રહી છે. તે સમજી ગયા કે પાડોશી લઈ ગયા હતા. તેણે કોઈ સુગંધયુક્ત વસ્તુ કૂટી છે. થોડા દિવસ પછી તે સુગંધ પણ આવવાની બંધ થઈ ગઈ.

આ જ પ્રમાણે તીર્થ તથા ધામને એક પારા-ખાંડણી સમજો. જેમ સામગ્રી કૂટવાવાળાએ પોતાની બધી જ વસ્તુ સાફ કરીને મૂકી દીધી. પછી પારો

(લક્ષ્મી) અને ખાલી ખાંડણી પાછી સોંપી દીધી. હવે કોઈ તે પારા-ખાંડણીને સૂંઘીને જ કૃત્યાર્થ માને તો તે નાદાની (અણસમજુ - મૂર્ખતા - ભોળાશ) છે. તેને પણ સામગ્રી લાવવી પડશે, ત્યારે પૂર્ણ લાભ થશે.

ઠીક આજ પ્રમાણે કોઈ ધામ તથા તીર્થ પર રહેવાવાળો પવિત્ર આત્મા તો રામનામની સામગ્રી કૂટીને સાફસૂફ કરીને પોતાની બધી જ કમાઈ સાથે લઈ ગયો. પછી અનજન શ્રદ્ધાળુ તે સ્થાન પર જવા માત્રથી જ કલ્યાણ સમજે તો તેમના માર્ગદર્શકો (ગુરુઓ) દ્વારા બતાવેલી શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધનાનું જ પરિણામ છે. તે મહાન આત્મા સંતની જેમ પ્રભુ સાધના કરવાથી જ કલ્યાણ સંભવ છે. તેના માટે તત્ત્વદર્શી સંતની શોધ કરીને તેમનાથી ઉપદેશ લઈને આજીવન ભક્તિ કરીને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવો જોઈએ. શાસ્ત્રવિધિ અનુકૂળ સત સાધના મુજબ દાસ (દાસ રામપાલજી)ની પાસે ઉપલબ્ધ છે, કૃપયા નિઃશૂલ્ક પ્રાપ્ત કરો.

“શ્રી અમરનાથ ધામની સ્થાપના કેવી રીતે થઈ?”

ભગવાન શંકરજીએ પાર્વતીજીને એકાંત સ્થાન પર મંત્રઉપદેશ આપ્યો હતો જે કારણથી માતા પાર્વતીજી એટલા સમય માટે મુક્ત થઈ ગયા કે - જ્યાં સુધી પ્રભુ શિવજી (તમોગુણ)નું મૃત્યુ નહીં થાય, ત્યાં સુધી ઉમાજીનું પણ મૃત્યુ નહીં થાય. સાત બ્રહ્માજી (રજોગુણ)ના મૃત્યુના ઉપરાંત ભગવાન વિષ્ણુ (સતોગુણ)નું મૃત્યુ થશે. સાત વિષ્ણુજીના મૃત્યુના પછી શિવજીનું મૃત્યુ થશે. ત્યારે માતા પાર્વતીજી પણ મૃત્યુને પ્રાપ્ત થશે, પૂર્ણમોક્ષ ન થયો. છતાં પણ જેટલો લાભ પાર્વતીજીને થયો તે પણ અધિકારીથી ઉપદેશમંત્ર લઈને થયો. પછી શ્રદ્ધાળુઓએ તે સ્થાનની યાદ બનાવી રાખવા માટે તેને સુરક્ષિત રાખ્યું તથા દર્શને જવા લાગ્યા ! (જે આજે અમરનાથ ધામથી પ્રખ્યાત થયેલ છે)

જેમ આ દાસ (સંત રામપાલ) સ્થાન-સ્થાન પર જઈને સત્સંગ કરે છે. ત્યાં આગળ ખીર તથા હલવો (શીરો) પણ બનાવવામાં આવે છે. જે ભક્તઆત્મા ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરી લે છે, તેનું કલ્યાણ થઈ જાય છે. સત્સંગ સમાપનના પછી સર્વ તંબુ વગેરે કાઢીને બીજા સ્થાન પર સત્સંગ માટે ચાલ્યા ગયા, પૂર્વવાળા સ્થાન પર માત્ર માટી અને ઇંટોથી બનાવેલ ભઠ્ઠી તથા ચૂલા છોડી દીધા, પછી કોઈ તે જ શહેરના વ્યક્તિને કહે કે ચલો તમને તે સ્થાન બતાવીને લાવું જ્યાં સંત રામપાલાદાસજીનો સત્સંગ થયો હતો. ખીર બનાવી હતી. પછી તે ભઠ્ઠીઓ જોવા ગયેલાને ના ખીર મળે, ના સત્સંગના અમૃતવચન સાંભળવા મળે, નથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત થઈ શકતો કે જેનાથી કલ્યાણ થઈ શકે. તેના માટે સંત જ શોધવો પડશે, જ્યાં સત્સંગ ચાલી રહ્યો હોય, ત્યાં આગળ બધા જ કાર્ય સિદ્ધ થશે.

ઠીક આ જ પ્રમાણે તીર્થો તથા ધામો પર જવું એ તો તે યાદગાર સ્થાન રૂપી ભઠ્ઠી ને દેખવા સમાન જ છે. જે પવિત્ર ગીતાજીમાં વર્ણિત ના હોવાથી શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ છે. જેનાથી કોઈ લાભ નથી. (પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૧૬ મંત્ર-૨૩-૨૪)

તત્ત્વજ્ઞાન હીન સંતો તથા મહંતો તથા આચાર્યો દ્વારા ભ્રમિત શ્રદ્ધાળુ તીર્થો તથા ધામો પર આત્મકલ્યાણ અર્થે જાય છે. શ્રી અમરનાથજીની યાત્રા પર ગયેલા શ્રદ્ધાળુ પ્રણ-ચાર વાર બરફના તોફાનમાં દબાઈને મૃત્યુને પ્રાપ્ત થયા. દરેક વખતે મરવાવાળાઓની સંખ્યા હજારોની હોય છે. વિચારવાનો વિષય છે કે અગર શ્રી અમરનાથજીના દર્શન તથા પૂજા લાભદાયક હોત તો ભગવાન શિવ તે શ્રદ્ધાળુઓની રક્ષા ન કરતા ? એટલે કે પ્રભુ શિવજી પણ શાસ્ત્ર વિરુદ્ધની સાધનાથી અપ્રસન્ન છે !

“વૈષ્ણોદેવીના મંદિરની સ્થાપના કેવી રીતે થઈ ?”

જ્યારે સતીજી (ઉમા દેવી) પોતાના પિતા રાજા દક્ષના હવન કુંડમાં છલાંગ લગાવવાથી બળીને મૃત્યુને પ્રાપ્ત થયા. ભગવાન શિવજી તેમની અસ્થિયોના કંકાલ (હાડપિંજર)ને મોહવશ સતીજી (પાર્વતીજી) સમજીને દસ હજાર વર્ષ સુધી ખભા પર લટકાવી (લઈ)ને પાગલોની જેમ ફરતા રહ્યા. ભગવાન વિષ્ણુજીએ સુદર્શન ચક્રથી સતીજીના કંકાલને છિન્ન-ભિન્ન કરી દીધું. [તો ભોળા આત્માઓ વિચારો, ભગવાન શિવજી પણ મોહવાસનાથી દુઃખી થાય છે. માટે અન્ય ભક્તિથી વાસનાઓ છૂટતી નથી, પણ સત્ભક્તિ તત્ત્વદર્શી સંતથી પ્રાપ્ત કરીને ભક્તિની કમાઈ કરનાર જ બધી વાસનાઓથી મુક્ત થઈ સત્લોક (શ્રદ્ધાધામ) જઈ શકે છે], જ્યાં ઘડ પડ્યું ત્યાં તેને જમીનમાં દાટી દીધું. આ ધાર્મિક ઘટનાની યાદ બની રહે તે માટે તેના ઉપર ચાદગારરૂપે મંદિર બનાવી દેવામાં આવ્યું, કારણ કે આવવાવાળા સમયમાં કોઈ એમ ના કહી દે કે પુરાણમાં ખોટું લખ્યું છે. તે મંદિરમાં એક સ્ત્રીનું ચિત્ર મૂકી દીધું તેને વૈષ્ણો દેવી કહેવા લાગ્યા. તે મંદિરની દેખ-રેખ અને શ્રદ્ધાળુ દર્શકોને તે સ્થાનની કહાની બતાવવા માટે એક નેક વ્યક્તિ નિયુક્ત કરવામાં આવ્યો. તેને બીજા ધાર્મિક વ્યક્તિ થોડુંક વેતન આપતા હતા. પછી તેના વંશજોએ તેના પર ભેટ, દાન લેવાનું શરુ કરી દીધું તથા કહેવા લાગ્યા કે એક વ્યક્તિનો વ્યાપાર ઠપ્પ થઈ ગયો હતો, ત્યારે તેણે માતાને સો રૂપિયા ભેટનો સંકલ્પ કર્યો અને એક નારિયેળ ચઢાવ્યું, પછી તે બહુ ધનવાન થઈ ગયો. એક નિઃસંતાન દંપતિ હતું, તેણે માતાને ૨૦૦ રૂપિયા, એક સાડી, અને એક સોનાનો ગળાનો હાર ચઢાવવાનો સંકલ્પ કર્યો. તેને પુત્ર પ્રાપ્ત થઈ ગયો.

આ પ્રમાણે ભોળી આત્માઓ આ દંતકથાઓ પર આધારિત થઈને પોતાની પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર વેદોને ભૂલી ગયા, જેમાં તે બધી સાધનાઓ શાસ્ત્રવિધિ રહિત લખી છે. જેના કારણે ન કોઈ સુખ થાય છે, ન કોઈ કાર્ય સિદ્ધિ થાય છે, ન જ પરમગતિ એટલે કે મુક્તિ થાય છે. (પ્રમાણ : પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૧૬ મંત્ર ૨૩-૨૪) આ જ પ્રમાણે જ્યાં દેવીની આંખો પડી ત્યાં નૈના દેવીનું મંદિર તથા જીભ પડી ત્યાં શ્રી જવાલાજીનું મંદિર તથા જ્યાં ઘડ પડ્યું ત્યાં વૈષ્ણો દેવીના મંદિરની સ્થાપના થઈ.

“પુરીમાં શ્રી જગન્નાથજીનું મંદિર કેવી રીતે બન્યું ?”

ઓરિસ્સાના પ્રાંતમાં એક ઈન્દ્રદમન નામનો રાજા હતો. તે ભગવાન શ્રી કૃષ્ણજીનો અનન્ય ભક્ત હતો. એક રાત્રે શ્રી કૃષ્ણજીએ રાજાને સ્વપ્નમાં દર્શન આપ્યા અને કહ્યું કે જગન્નાથ નામથી મારું એક મંદિર બનાવી દે. શ્રી કૃષ્ણજીએ સાથે-સાથે એમ પણ કહ્યું કે આ મંદિરમાં મૂર્તિપૂજા નથી કરવાની. માત્ર એક સંત રાખજે જે દર્શકોને પવિત્ર ગીતા અનુસાર જ્ઞાનપ્રચાર કરે, સમુદ્ર તટ પર તે સ્થાન પણ બતાવ્યું કે જ્યાં મંદિર બનાવવાનું હતું. સવારે ઊઠીને રાજા ઈન્દ્રદમને પોતાની પત્નીને કહ્યું કે આજે રાત્રિ દરમિયાન સપનામાં ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજી દેખાયા હતા. મંદિર બનાવવાનું કહ્યું છે. રાણીએ કહ્યું શુભ કાર્યમાં વાર કેમ ? બધી સંપત્તિ તેમણે તો આપેલી છે. તેમને જ સમર્પિત કરવામાં શું વિચારવાનું છે ? રાજાએ તે સ્થાન પર મંદિર બનાવ્યું જે શ્રીકૃષ્ણજીએ સ્વપ્નમાં સમુદ્રના કિનારા પર બતાવ્યું હતું. મંદિર બની ગયા પછી સમુદ્રમાં તોફાન આવ્યું, મંદિરને તોડી નાખ્યું. કોઈ નિશાની પણ ન બચી કે અહીં આગળ મંદિર હતું. આવી રીતે રાજાએ પાંચ વખત મંદિર બનાવડાવ્યું અને પાંચ વખત સમુદ્રએ મંદિરને તોડી નાખ્યું.

રાજાએ નિરાશ થઈને મંદિર નહિ બનાવાવનો નિર્ણય લીધો. રાજાએ વિચાર્યું કે સમુદ્ર મારા કયા જન્મનો બદલો લઈ રહ્યો છે. પૈસા ખલાસ થઈ ગયા, મંદિર બન્યું નહિ. થોડા સમય પછી પૂર્ણ પરમેશ્વર (કર્વિદેવ) જ્યોતિ નિરંજન (કાળ)ને આપેલા વચન અનુસાર રાજા ઈન્દ્રદમનની પાસે આવ્યા તથા રાજાને કહ્યું તમે મંદિર બનાવો. હવે સમુદ્ર મંદિર (મહેલ) નહીં તોડે. રાજાએ કહ્યું સંતજી મને વિશ્વાસ થતો નથી, હું ભગવાન શ્રી કૃષ્ણ (વિષ્ણુ)જીના આદેશથી મંદિર બનાવી રહ્યો છું, તો શ્રીકૃષ્ણજી પણ સમુદ્રના તોફાનને રોકી નથી શક્યા. પાંચ વખત મંદિર બનાવી ચૂક્યો છું, આ વિચારીને કે ક્યાંક ભગવાન મારી પરીક્ષા તો નથી લઈ રહ્યા ને ? પરંતુ હવે તો પરીક્ષા આપવા યોગ્ય પણ નથી રહ્યો, કારણકે મંદિર નિર્માણ અર્થે પૈસા પણ નથી. હવે મંદિર બનાવવાનું મારા વશની વાત નથી. પરમેશ્વરે કહ્યું ઈન્દ્રદમન જે પરમેશ્વરે બધા બ્રહ્માંડોની રચના કરી છે, તે જ બધા કાર્ય કરવામાં સક્ષમ છે, બીજા પ્રભુ નહીં. મને તે પરમેશ્વરની વચન શક્તિ પ્રાપ્ત છે. હું સમુદ્રને રોકી શકું છું. (પોતાના અસલ રૂપને છુપાવીને સત્ય કહી રહ્યા હતા) રાજાએ કહ્યું કે સંતજી હું નથી માની શકતો કે શ્રી કૃષ્ણજીથી પણ કોઈ પ્રબળ શક્તિયુક્ત પ્રભુ છે. જ્યારે તે જ સમુદ્રને નથી રોકી શક્યા તો તમારી શું વિશ્વાસ છે ? મને વિશ્વાસ નથી થતો તથા મારી આર્થિક સ્થિતિ પણ નથી કે હું મંદિર (મહેલ) બનાવી શકું. સંતરૂપમાં આવેલા કર્વિદેવે (કબીર પરમેશ્વરે) કહ્યું રાજાને જો મંદિર બનાવવાનું મન થાય તો મારી પાસે આવી જજો હું અમુક સ્થાન પર રહું છું. હવે સમુદ્ર મંદિરને નહીં તોડે, આવું કહીને પ્રભુ ચાલ્યા ગયા.

તે જ રાત્રિમાં પ્રભુ શ્રીકૃષ્ણજી એ ફરી રાજા ઇન્દ્રદમનને દર્શન આપ્યા તથા કહ્યું ઇન્દ્રદમન એક વાર ફરી મંદિર (મહેલ) બનાવ. જે તારી પાસે સંત આવ્યા હતા તેનો સંપર્ક કરીને સહાયતાની ચાચના કર. તે જેવા તેવા સંત નથી. તેમની ભક્તિશક્તિનો કોઈ વાર પાર નથી.

રાજા ઇન્દ્રદમન નિંદરમાંથી જાગ્યો. સ્વપ્નનું પુરુ વૃત્તાંત પોતાની રાણીને કહ્યું. રાણીએ કહ્યું કે પ્રભુ કહી રહ્યા છે તો તમે ના ચૂકશો. પ્રભુનો મહેલ ફરી બનાવી દો. રાણીની સદ્ભાવનાયુક્ત વાણી સાંભળીને રાજાએ કહ્યું કે હવે તો કોષ (ખજાનો) પણ ખાલી થઈ ગયો છે. અગર મંદિર નહીં બનાવરાવીએ તો પ્રભુ અપ્રસન્ન થઈ જશે, હું તો ધર્મસંકટમાં ફસાઈ ગયો છું. રાણીએ કહ્યું મારી પાસે ઘરેણાં રાખ્યાં છે. તેનાથી આસાનીથી મંદિર બની જશે. તમે આ ઘરેણાં લો અને પ્રભુના આદેશનું પાલન કરો, એમ કહીને રાણીએ બધાં ઘરેણાં જે ઘરમાં હતાં તે તથા પહેરેલાં હતાં તે પણ ઉતારીને પ્રભુના નિમિત્તે પોતાના પતિના ચરણોમાં સમર્પિત કરી દીધાં. રાજા ઇન્દ્રદમન તે સ્થાન પર ગયો જ્યાં પરમેશ્વરે સંત રૂપમાં આવીને કહ્યું હતું. કબીર પ્રભુ એટલે કે અપરિચિત સંતને શોધીને સમુદ્રને રોકવાની પ્રાર્થના કરી. પ્રભુ કબીરજી (કવિદેવ)એ કહ્યું કે જે તરફથી સમુદ્રની લહેરો ઊંચી થઈને આવે છે, તે જગ્યાએ સમુદ્રના કિનારે એક ચોરો (બેસવાનો નાનો ચબુતરો) બનાવી દે. જેના પર બેસીને હું પ્રભુની ભક્તિ કરીશ તથા સમુદ્રને રોકીશ. રાજાએ એક મોટા પથ્થરને કારીગરો દ્વારા ચબુતરા જેવું બનાવરાવ્યું, પરમેશ્વર કબીર તેના પર બેસી ગયા. છઠ્ઠી વખત મંદિર બનાવવાનો પ્રારંભ થયો. તે સમયે એક નાથ પરંપરાના સિદ્ધ મહામાત્મા આવી ગયા. નાથજીએ રાજાને કહ્યું બહુ જ સરસ મંદિર બનાવી રહ્યા છો, આમાં મૂર્તિ પણ સ્થાપિત કરવી ખોઈએ. મૂર્તિ વગર મંદિર કેવું ? આ મારો આદેશ છે. રાજા ઇન્દ્રદમનને હાથ જોડીને કહ્યું નાથજી પ્રભુ શ્રી કૃષ્ણજીએ મને સ્વપ્નમાં દર્શન આપીને મંદિર બનાવવાનો આદેશ આપ્યો હતો તથા કહ્યું હતું કે આ મહેલમાં ન તો મૂર્તિ મૂકવાની છે, ન તો પાખંડ પૂજા કરવાની છે. રાજાની વાત સાંભળીને નાથજીએ કહ્યું સ્વપ્નું પણ કંઈ સાચું હોય છે ? મારા આદેશનું પાલન કરો તથા ચંદનની લાકડીની મૂર્તિ અવશ્ય સ્થાપિત કરજો. આમ કહીને નાથજી જલ-પાન કર્યા વગર ઊઠી ગયા. રાજાએ ડરીને ચંદનની લાકડી મંગાવી તથા કારીગરને મૂર્તિ બનાવવાનો આદેશ આપ્યો. એક મૂર્તિ શ્રીકૃષ્ણજીની સ્થાપિત કરવાનો આદેશ શ્રી નાથ (ગોરખનાથ)જીનો હતો. પછી બીજા ગુરુઓ - સંતોએ રાજાને સલાહ આપી કે એકલા પ્રભુ કેવી રીતે રહેશે ? તે તો શ્રી બલરામને હંમેશા સાથે રાખતા હતા. એકે કહ્યું કે બહેન સુભદ્રા તો ભગવાન શ્રીકૃષ્ણજીની લાડલી બહેન હતી, તે કેવી રીતે પોતાના ભાઈ વગર રહી શકે છે ? પ્રણ મૂર્તિઓ બનાવવાનો નિર્ણય લેવામાં આવ્યો. તે માટે પ્રણ કારીગર નિયુક્ત કર્યા. મૂર્તિઓ તૈયાર થતા જ ટુકડે-ટુકડા થઈ ગયા.

આવી રીતે ત્રણ વખત મૂર્તિઓ ખંડિત થઇ ગઈ. રાજા ખૂબ ચિંતિત થયો. અને વિચાર્યું કે મારા ભાગ્યમાં આ યશ તથા પુણ્ય કર્મ નથી. મંદિર બને છે ને તૂટી જાય છે. અને હવે મૂર્તિઓ તૂટી રહી છે. નાથજી નારાજ થઈને ગયા છે. અગર કહીશ કે મૂર્તિઓ તૂટી જાય છે, તો વિચારશે કે રાજા બહાનુ બનાવે છે એમ કહી મને શ્રાપ ન આપી દે. ચિંતાગ્રસ્ત રાજા આઠાર પણ નથી કરી રહ્યો, રાત્રે સૂઈ પણ નથી શક્યો. સવારે બેચેન અવસ્થામાં રાજા દરબારમાં ગયો. તે જ સમયે પૂર્ણપરમાત્મા (કવિર્દેવ) કબીર પ્રભુ એક ૮૦ વર્ષના કારીગરનું રૂપ બનાવીને રાજા દરબારમાં ઉપસ્થિત થયા. ખભા પર એક થેલો લટકાવેલો હતો, જેમાંથી આરી સ્પષ્ટ દેખાઈ રહી હતી, માનો કે વગર કહે કારીગરનો પરિચય આપી રહી હતી તથા બીજા સાધનો હથોડી, ફરસી, ફૂટપટ્ટી, રંધો વગેરે થેલામાં ભર્યા હતા. કારીગર વેશમાં પ્રભુએ રાજાને કહ્યું મેં સાંભળ્યું છે કે પ્રભુના મંદિર માટે મૂર્તિઓ પૂર્ણ બની નથી રહી. હું ૮૦ વર્ષનો વૃદ્ધ થઈ ચૂક્યો છું. તથા ૬૦ વર્ષનો અનુભવ છે. ચંદનના લાકડાની મૂર્તિ પ્રત્યેક કારીગર નથી બનાવી શકતા. જો તમારી આજ્ઞા હોય તો સેવક ઉપસ્થિત છે. રાજાએ કહ્યું કારીગર તમે જ મારા માટે ભગવાન જ કારીગર બનીને આવ્યા લાગો છો. હું બહુ જ ચિંતિત હતો. વિચારી જ રહ્યો હતો કે કોઈ અનુભવી કારીગર મળે તો સમસ્યાનું સમાધાન થઈ જાય. આપ જલદીથી મૂર્તિઓ બનાવી દો. વૃદ્ધ કારીગરરૂપમાં આવેલા કવિર્દેવ (કબીર પ્રભુ)એ કહ્યું રાજાન મને એક રૂમ આપી દો, જેમાં બેસીને પ્રભુની મૂર્તિ બનાવીશ. હું અંદરથી બારણું બંધ રાખીને સ્વચ્છતાથી મૂર્તિઓ બનાવીશ. આ મૂર્તિઓ જ્યારે તૈયાર થઈ જશે ત્યારે જ દરવાજો ખુલશે, અગર વરચે કોઈ દરવાજો ખોલી નાખશે તો જેટલી મૂર્તિ તૈયાર થઈ હશે તેટલી જ રહી જશે. રાજાએ કહ્યું જેવું આપ ઉચિત સમજો તેવું કરો.

પૂર્ણ પરમેશ્વર કબીર સાહેબ દ્વારા સમુદ્રથી જગન્નાથ મંદિરને તૂટવાથી બચાવવું

મૂર્તિઓ બનાવતા બાર દિવસ વીતી ગયા. ત્યારે નાથજી (ગોરખનાથ) પણ પાછા આવી ગયા. નાથજીએ રાજાને પૂછ્યું ઇન્દ્રદમન મૂર્તિઓ બની ગઈ ? રાજાએ હાથ જોડીને કહ્યું તમારી આજ્ઞાનું પૂર્ણ પાલન કરવામાં આવ્યું છે મહાત્માજી, પરંતુ મારું દુર્ભાગ્ય છે કે મૂર્તિઓ બની નથી રહી. અડધી બનતા જ ટુકડે-ટુકડા થઈ જાય છે. નોકરોની પાસે મૂર્તિઓના ટુકડા મંગાવીને નાથજીને વિશ્વાસ આપવા માટે બતાવ્યા. નાથજીએ કહ્યું કે મૂર્તિ અવશ્ય બનાવવાની છે. હવે બનાવો હું જોઉં છું કેવી રીતે મૂર્તિ તૂટે છે. રાજાએ કહ્યું, નાથજી પ્રયત્ન કરવામાં આવી રહ્યો છે. પ્રભુના મોકલેલ એક અનુભવી ૮૦ વર્ષના કારીગર બંધ રૂમમાં મૂર્તિ બનાવી રહ્યા છે. તેણે કહ્યું છે કે મૂર્તિઓ બની જાય પછી હું જાતે જ દરવાજો ખોલી દર્શન. અગર કોઈએ વચમાં દરવાજો ખોલી દીધો તો જેટલી મૂર્તિઓ તૈયાર થઈ હશે તેટલી જ રહી જશે. આજે તેને મૂર્તિ બનાવતા બાર દિવસ થઈ ગયા છે. ના તો તે બહાર નીકળ્યા કે ન તો જળપાન તથા આહાર પણ નથી કર્યો. નાથજીએ કહ્યું કે મૂર્તિઓ જોવી જોઈએ, કેવી બનાવી રહ્યો છે ? બનાવ્યા પછી શું જોવાનું, ઠીક નહીં બની હોય તો ઠીક બનાવરાવશું. આમ કહીને નાથજી રાજા ઇન્દ્રદમનને સાથે લઈને તે રૂમની સામે ગયા, જ્યાં મૂર્તિઓ બનાવી રહ્યા હતા તથા અવાજ લગાવ્યો કારીગર દરવાજો ખોલો. કેટલીયે વખત કહ્યું પણ દરવાજો ખુલ્યો નહિ તથા જે ખટ-ખટનો અવાજ આવી રહ્યો તો, તે પણ બંધ થઈ ગયો. નાથજીએ કહ્યું કે ૮૦ વર્ષના વૃદ્ધ કહી રહ્યા છો તેમણે ૧૨ દિવસથી ખાધું-પીધું પણ નથી. હવે અવાજ પણ બંધ છે, ક્યાંક મરી ના ગયો હોય ? ઇક્કો મારીને દરવાજો તોડી દીધો, જોયું તો પ્રણ મૂર્તિઓ મૂકી હતી, પ્રણેના હાથ અને પગનાં પંજા બન્યા નહતા. કારીગર અંતર્દયાન હતાં.

મંદિર બનીને તૈયાર થઈ ગયું અને બીજો કોઈ રસ્તો ના મળતા પોતાના હઠ ઉપર અડગ નાથજીએ કહ્યું આ જ મૂર્તિઓની સ્થાપના કરી દો, બની શકે પ્રભુને આ જ સ્વીકાર હોય, લાગે છે શ્રીકૃષ્ણ સ્વયં મૂર્તિઓ બનાવીને ગયા છે.

મુખ્ય પંડાએ (પંડિતે) શુભ મુહૂર્ત કાઢીને આગલા દિવસે જ મૂર્તિઓની સ્થાપના કરી દીધી. બધા પંડાઓ તથા મુખ્ય પંડો તથા રાજા તથા સૈનિક તથા શ્રદ્ધાળુઓ મૂર્તિઓમાં પ્રણપ્રતિષ્ઠા કરવા ચાલ્યા. પૂર્ણપરમેશ્વર (કવિર્દેવ) એક શુદ્રનું રૂપ ધારણ કરીને મંદિરના મુખ્ય દ્વારના મધ્યમાં મંદિરની તરફ મુખ કરીને ઊભા થઈ ગયા. એવી લીલા કરી રહ્યા હતા માનો તેમને ખબર જ ના હોય કે પાછળથી પ્રભુની પ્રણપ્રતિષ્ઠા માટે સેના આવી રહી છે. આગળ-આગળ મુખ્ય પંડા (પંડો) ચાલી રહ્યો હતો. પરમેશ્વર છતાં પણ દ્વારના મધ્યમાં ઊભા રહ્યા. નજીક આવીને મુખ્ય પંડાએ (પંડાએ) શુદ્ર રૂપમાં ઊભેલા પરમેશ્વરને એવો ઇક્કો માર્યો કે તે દૂર જઈને પડ્યા

તથા એકાંત સ્થાન પર શુદ્ધ લીલા કરતાં બેસી ગયા. રાજ સહિત બધા શ્રદ્ધાળુઓએ મંદિરના અંદર જઈને જોયું તો બધી મૂર્તિઓ તેજ દ્વાર પર ઊભા શુદ્ધ રૂપ પરમેશ્વરનું રૂપ ધારણ કરેલી હતી. આ આશ્ચર્યને જોઈને ઉપસ્થિત વ્યક્તિ અચંબિત થઈ ગયા. મુખ્ય પંડિત (પંડો) કહેવા લાગ્યો કે પ્રભુ ક્ષુબ્ધ થઈ ગયા છે, કારણ કે મુખ્ય દ્વારને તે શુદ્ધરૂપે અપવિત્ર કરી દીધું છે. એટલા માટે બધી મૂર્તિઓએ શુદ્ધ રૂપ ધારણ કરી લીધું છે. મોટું અનિષ્ટ થઈ ગયું છે. થોડાક સમય પછી મૂર્તિઓ પોતાના વાસ્તવિકરૂપમાં આવી ગઈ. ગંગાજળથી કેટલીયવાર સ્વચ્છ કરીને પ્રાણપ્રતિષ્ઠા કરવામાં આવી. [કર્વિદેવે કહ્યું અજ્ઞાનતા તથા પાખંડવાદની ચરમસીમા જુઓ. કારીગર મૂર્તિના ભગવાન બનાવે છે. પછી પૂજારી અથવા બીજા સંત તે મૂર્તિરૂપી પ્રભુમાં પ્રાણ પૂરે છે એટલે કે પ્રભુને જીવનદાન આપે છે. ત્યારે તે માટી અથવા લાકડીના પ્રભુ કાર્યસિદ્ધ કરે છે, વાહ રે પાખંડીઓ બહુ મૂર્ખ બનાવ્યા પ્રભુપ્રેમી આત્માઓને]

મૂર્તિ સ્થાપના થઈ ગયા પછી કેટલાક દિવસ પછી લગભગ ચાલીસ કૂટ ઊંચી લહેરો સમુદ્રમાં પાણીની ઊંઠી જેને સમુદ્રી તોફાન કહે છે તથા પાણી બહુ વેગથી મંદિરની તરફ ધસી ગયું. સામે કબીર પરમેશ્વર ચબૂતરા પર બેઠા હતા. પોતાનો એક હાથ ઉઠાવ્યો જેમ આશીર્વાદ આપવામાં આવે છે તેમ, સમુદ્ર ત્યાં ઊઠેલો ને ઊઠેલો રોકાઈ ગયો તથા પર્વતની જેમ ઊભો રહ્યો, આગળ ના વધી શક્યો. વિપ્ર (બ્રાહ્મણ)નું રૂપ બનાવીને સમુદ્ર આવ્યો તથા ચબૂતરા ઉપર બેઠેલા પ્રભુને કહ્યું કે ભગવાન તમે મને રસ્તો આપી દો, હું મંદિર તોડવા જઈશ. પ્રભુએ કહ્યું કે આ મંદિર નથી. આ તો મહેલ (આશ્રમ) છે. આમાં વિદ્વાન પુરુષ રહેશે તથા પવિત્ર ગીતાજીનું જ્ઞાન આપ્યા કરશે. તમને આનો નાશ કરવાનું શોભતું નથી. સમુદ્રએ કહ્યું કે હું આને અવશ્ય તોડીશ. પ્રભુએ કહ્યું કે જાઓ કોણ રોકે છે ? સમુદ્ર એ કહ્યું કે હું વિવશ થઈ ગયો છું. તમારી શક્તિ અપાર છે. મને રસ્તો આપી દો પ્રભુ. પરમેશ્વર કબીર સાહેબજીએ પૂછ્યું કે તમે આવું કેમ કરી રહ્યા છો ? વિપ્ર (બ્રાહ્મણ) રૂપમાં ઉપસ્થિત સમુદ્રએ કહ્યું કે જ્યારે આ શ્રીકૃષ્ણજી ત્રેતા યુગમાં શ્રીરામચન્દ્ર રૂપમાં આવ્યા હતા ત્યારે એણે મને અગ્નિબાણ બતાવીને સારું ખોટું કહીને અપમાનિત કરીને રસ્તો માંગ્યો હતો. હું તેનો બદલો લેવા જઈ રહ્યો છું.

પરમેશ્વર કબીરજીએ કહ્યું કે બદલો તો તમે પહેલા જ લઈ ચુક્યા છો. તમે દ્વારિકાને ડુબાડી રાખી છે. સમુદ્રએ કહ્યું કે હજુ પૂરી નથી ડુબાડી શક્યો, અડધી રહી ગઈ છે. તે સમયે પણ કોઈ પ્રબળ શક્તિ યુક્ત સંત સામે આવી ગયા હતા, જે કારણથી હું દ્વારિકાને પૂર્ણ રૂપથી નથી ડુબાડી શક્યો. હજુ પણ કોશિષ કરું છું તો ત્યાં નથી જઈ શકતો. ત્યાં મને બાંધી રાખ્યો છે.

ત્યારે પરમેશ્વર કબીરજી (કવિદેવ)એ કહ્યું ત્યાં પણ હું જ પહોંચ્યો હતો. મેં જ તે અવશેષ બચાવ્યો હતો. હવે જ બાકી બચેલી દ્વારિકાને પણ

પતમ કરી દે, પરંતુ તે ચાદગાર સ્થાનને છોડી દે જે, જ્યાં શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરના અંતિમ સંસ્કાર કરવામાં આવ્યા હતા. (શ્રીકૃષ્ણજીના અંતિમ સંસ્કાર સ્થળ પર બહુ મોટું મંદિર બનાવી દેવામાં આવ્યું છે એટલે તે ચાદગાર પ્રમાણ બની રહેશે કે વાસ્તવમાં શ્રીકૃષ્ણજીનું મૃત્યુ થયું હતું. તથા પંચભૂત શરીર છોડી ગયા હતા. નહીં તો આવવાવાળા સમયમાં કહેશે કે શ્રીકૃષ્ણજીનું તો મૃત્યુ જ નહોતું થયું) આજ્ઞા પ્રાપ્ત કરીને બાકી દ્વારિકાને પણ સમુદ્રએ ડૂબાડી દીધી. પરમેશ્વર કબીરજી (કવિદેવ)એ કહ્યું હવે તમે ભવિષ્યમાં ક્યારે પણ આ જગન્નાથ મંદિરને તોડવાનો પ્રયત્ન નહીં કરતા તથા આ મહેલથી દૂર ચાલ્યો જા. આવી પ્રભુની આજ્ઞા માનીને પ્રણામ કરીને સમુદ્ર મંદિરથી લગભગ દોઢ કિલોમીટર દૂર હટી (ચાલ્યો) ગયો આમ શ્રી જગન્નાથજીના મંદિરની એટલે કે ધામની સ્થાપના થઈ.

“શ્રી જગન્નાથજીના મંદિરમાં છૂત-અછૂત
પારંભથી જ નથી”

કેટલાક દિવસો પછી જે પંડાએ (પંડિતે) કબીરજીને શૂદ્ર રૂપમાં ઘક્કો માર્યો હતો તેને ક્રુષ્ટ રોગ થઈ ગયો. બધી જ દવાઓ કરવા છતાં સ્વસ્થ ના થયો. ક્રુષ્ટ રોગનું કષ્ટ વધારે ને વધારે વધતુ જ ગયું. બધી ઉપાસનાઓ પણ કરી, શ્રી જગન્નાથજીની સામે રડી-રડીને સંકટ નિવારણ માટે પ્રાર્થના કરી, પરંતુ બધી પ્રાર્થના નિષ્ફળ રહી. સ્વપ્નમાં શ્રીકૃષ્ણજીએ દર્શન આપ્યા તથા કહ્યું પંડિત, તે સંતના ચરણ ધોઇને ચરણામૃતનું પાન કર જેને તે મંદિરના મુખ્ય દ્વાર પર ઘક્કો માર્યો હતો. ત્યારે તેના આશીર્વાદથી તારો ક્રુષ્ટ રોગ ઠીક થઈ શકે છે. અગર તે તને હૃદયથી માફ કરે તો, અન્યથા નહીં. મરતો શું ના કરે ?

તે મુખ્ય પંડિત સવારે ઊઠ્યો. ઘણા બધા સહયોગી પંડિતોને સાથે લઈને તે સ્થાન પર ગયો જ્યાં પ્રભુ કબીર શૂદ્ર રૂપમાં બિરાજમાન હતા. જેવો પંડિત (પંડો) પ્રભુના નજીક આવ્યો તો પરમેશ્વર ઊઠીને ચાલવા લાગ્યા તથા કહ્યું કે પંડા હું તો અછૂત છું, મારાથી દૂર રહેજે, ક્યાંક તમે અપવિત્ર ના થઈ જાઓ. પંડો નજીક પહોંચ્યો, પરમેશ્વર ફરી આગળ ચાલ્યા ત્યારે પંડો ઘૂસકે-ઘૂસકે રડવા લાગ્યો તથા કહ્યું પરવરદીગાર મારી ભૂલ ક્ષમા કરી દો. ત્યારે દયાળું પ્રભુ ઊભા રહી ગયા. પંડિતે આદરની સાથે એક સ્વચ્છ વસ્ત્ર જમીન પર બિછાવીને પ્રભુને બેસવાની પ્રાર્થના કરી. પ્રભુ તે વસ્ત્ર ઉપર બેસી ગયા. ત્યારે તે પંડિતે સ્વયં ચરણ ધોયા તથા ચરણામૃતને પાત્રમાં ભરી લીધું. પ્રભુ કબીરજીએ કહ્યું પંડા ચાલીસ દિવસ સુધી આ પાણીને પીજે તથા સ્નાન કરવાના જળમાં થોડું નાંખીને સ્નાન કરતો રહેજે. ચાલીસમાં દિવસે તારો ક્રુષ્ટ રોગ સમાપ્ત થઈ જશે તથા કહ્યું કે ભવિષ્યમાં પણ આ જગન્નાથજીના મંદિરમાં કોઈએ છૂઆછૂત કર્યું તો તેને પણ દંડ મળશે. બધા ઉપસ્થિત વ્યક્તિઓએ વચન આપ્યું કે આજ પછી આ પવિત્ર સ્થાન પર કોઈ છૂત-અછૂત નહીં કરવામાં આવે.

વિચાર કરો :- હિંદુસ્તાનમાં એક જ મંદિર આવું છે જેમાં પ્રારંભથી છૂત-અછૂત નથી.

મુજ દાસને (દાસ રામપાલને) પણ તે સ્થાનને જોવાનો અવસર પ્રાપ્ત થયો. કેટલાક સેવકોની સાથે તે સ્થળને જોવા માટે ગયો હતો કે થોડાક પ્રમાણ પ્રાપ્ત કરું. ત્યાં આગળ બધા પ્રમાણ આજે પણ સાક્ષી મળ્યા. જે પથ્થર (ચબૂતરા) ઉપર બેસીને કબીર પરમેશ્વરજીએ મંદિરને બચાવવા માટે સમુદ્રને રોક્યો હતો તે આજે પણ વિદ્યમાન છે. તેની ઉપર એક ચાદગાર રૂપમાં ગુંબજ બનાવી રાખ્યો છે. ત્યાં આગળ બહુ જૂનો મહંત (રખેવાળ) પરંપરાવાળો એક આશ્રમ પણ વિદ્યમાન છે. ત્યાં લગભગ સિત્તેર વરસના વૃદ્ધ મહંતજી પાસેથી ઉપરના મંદિરની સમુદ્રથી રક્ષાની જાણકારી માંગી તો તેણે પણ આજ કહ્યું તથા કહ્યું કે મારા પૂર્વજ કેટલીય પેઢીથી અહીં આગળ મહંત (રખેવાળ) રહ્યા છે. અહીં આગળ શ્રી ધર્મદાસ સાહેબ તથા તેમની પત્ની ભક્તમતિ આમનીદેવીએ શરીરત્યાગ કર્યો હતો. બંનેની સમાધિઓ પણ જોડે-જોડે બનેલી દેખાડી.

પછી અમે શ્રી જગન્નાથજીના મંદિરમાં ગયા. ત્યાં આગળ મૂર્તિ પૂજા આજે પણ નથી. પરંતુ પ્રદર્શની અવશ્ય લગાવી રાખી છે.

જે ત્રણ મૂર્તિઓ ભગવાન શ્રી કૃષ્ણજી તથા શ્રી બલરામજી તથા બહેન સુભદ્રાજીની મંદિરની અંદર સ્થાપિત છે તેમના બંને હાથોના પંજા નથી, બંને હાથ હૂઠા છે. તે મૂર્તિઓની પણ પૂજા નથી થતી, માત્ર દર્શન માટે રાખી છે. ત્યાં આગળ એક ગાઈડ પંડિત (પંડા)ને પૂછ્યું કે સાંભળ્યું છે કે આ મંદિર પાંચ વખત સમુદ્રએ તોડ્યું હતું અને ફરી બનાવ્યું હતું, સમુદ્રએ કેમ તોડ્યું ? પછી કોણે સમુદ્રને રોક્યો હતો ? પંડિતે કહ્યું આ બધી તો મને ખબર નથી. આ બધી કૃપા જગન્નાથજીની હતી, તેમણે જ સમુદ્રને રોક્યો હતો. સાંભળ્યું છે કે સમુદ્રએ ત્રણવાર મંદિરને તોડ્યું હતું. મેં ફરી પ્રશ્ન કર્યો કે પ્રથમ વાર જ કેમ સમુદ્રને ના રોક્યો પ્રભુએ ? પંડિતે ઉત્તર આપ્યો કે લીલા છે જગન્નાથની.

મેં ફરી પૂછ્યું કે આ મંદિરમાં છૂત-અછૂત છે કે નહીં ? તેણે કહ્યું જ્યારથી મંદિર બન્યું છે ત્યારથી અહીં કોઈ છૂઆછૂત નથી. મંદિરમાં શુદ્ધ તથા પાંડા એક થાળીમાં જમી શકે છે, કોઈ મનાઈ નથી કરતું - કોઈ ભેદભાવ નથી. મેં પ્રશ્ન કર્યો પાંડેજી બીજા હિંદુ મંદિરોમાં તો પહેલા બહુ જ છૂઆછૂત હતી, આમાં કેમ નથી ? પ્રભુ તો તે જ છે. પાંડેએ જવાબ આપ્યો લીલા છે જગન્નાથની.

હવે પુણ્ય આત્માઓ વિચાર કરો - કે સત્યને કેટલું દબાવી દીધું છે, એક લીલા જગન્નાથની કહીને. પવિત્ર ચાદગાર તો આદરણીય છે, પરંતુ આત્મકલ્યાણ તો કેવળ પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર વેદોમાં વર્ણિત તથા પરમેશ્વર કબીરજી દ્વારા આપેલા તત્ત્વજ્ઞાન અનુસાર ભક્તિસાધના કરવા માત્રથી જ સંભવ છે, અન્યથા શાસ્ત્રવિરુદ્ધ હોવાથી માનવજીવન વ્યર્થ થઈ જશે. પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય ૧૬ મંત્ર-૨૩, ૨૪. શ્રી જગન્નાથના મંદિરમાં

પ્રભુના આદેશાનુસાર પવિત્ર ગીતાજીના જ્ઞાનની મહિમાના ગુણગાન કરવા જ શ્રેયસ્કર છે તથા જેમ શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાજીમાં ભક્તિવિધિ છે તે જ પ્રમાણે સાધના કરવા માત્રથી જ આત્મકલ્યાણ સંભવ છે, અન્યથા જગન્નાથજીના દર્શન માત્ર અથવા ખિચડીનો પ્રસાદ ખાવા માત્રથી કોઈ લાભ નથી, કારણ કે આ ક્રિયા શ્રી ગીતાજીમાં વર્ણિત ન હોવાથી શાસ્ત્રવિરુદ્ધ થઈ, જે અધ્યાય-૧૬ મંત્ર ૨૩-૨૪ માં પ્રમાણ છે.

❁ “સ્વર્ગની પરિભાષા શું છે ?”

ઉદાહરણ અર્થ સ્વર્ગને એક હોટલ (રેસ્ટોરન્ટ) સમજો. જેમ કોઈ ધનવાન વ્યક્તિ ગરમીની ઋતુમાં શિમલા અથવા કુલ્લુ મનાલી જેવા શહેરોમાં ઠંડાં સ્થાનો પર જાય છે. ત્યાં કોઈ હોટલમાં રહે છે. જેમાં રૂમનું ભાડું તથા જમવાનો ખર્ચો આપવાનો હોય છે. બે અથવા ત્રણ મહિનામાં ૨૦-૩૦ હજાર રૂપિયા ખર્ચ કરીને પાછા પોતાના કર્મક્ષેત્રમાં આવવાનું હોય છે. પછી દસ મહિના મજૂરી મહેનત કરે. ફરી બે મહિના પોતાની જ કમાઈ ખર્ચ કરી પાછા આવે. અગર કોઈ વર્ષે કમાઈ (કમાણી) સારી ન થઈ તો તે બે મહિનાના સુખને પણ તરસો.

ઠીક આ જ પ્રમાણે સ્વર્ગ સમજો:- આ પૃથ્વીલોક પર સાધના કરીને થોડોક સમય સ્વર્ગરૂપી હોટલમાં ચાલ્યો જાય છે, પછી પોતાની પુણ્ય કમાઈ ખર્ચ કરીને પાછા નરક તથા ચૌરાસી લાખ પ્રાણીઓના શરીરમાં કષ્ટ પાપકર્મના આધાર પર ભોગવવું પડે છે.

જ્યાં સુધી તત્ત્વદર્શી સંત નહીં મળે ત્યાં સુધી જન્મ-મૃત્યુ તથા સ્વર્ગ-નરક તથા ચૌરાસી લાખ યોનિઓના કષ્ટ બની જ રહેશે. કારણ કે માત્ર પૂર્ણપરમાત્માનું સતનામ તથા સારનામ જ પાપોનો નાશ કરે છે. અન્ય પ્રભુઓની પૂજાથી પાપ નષ્ટ નથી થતા. બધાં કર્મોનું જેવું છે તેવું જ (ચથાવત્) ફળ મળે છે.

એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૮ શ્લોક ૧૬માં કહ્યું છે કે બ્રહ્મલોક (મહાસ્વર્ગ) સુધી સર્વ લોક નાશવાન છે જ્યારે સ્વર્ગ-મહાસ્વર્ગ જ નહીં રહે ત્યારે સાધકનું ક્યાં ઠેકાણું હશે ? કૃપયા વિચાર કરો.

પ્રશ્ન :- શું ગીતાજીનો નિત્ય પાઠ કરવાથી કોઈ લાભ નથી ? જે દાન કરે છે જેમ કે કૂતરાને રોટી, ભૂખ્યાને ભોજન, કિડીઓને લોટ, તીર્થો પર ભંડારા વગેરે કરે છે, શું તે પણ વ્યર્થ છે ?

ઉત્તર :- ધાર્મિક સદગ્રંથોના પઠન-પાઠનથી જ્ઞાનચક્રનું ફળ મળે છે. ચક્રનું ફળ થોડો સમય સ્વર્ગ અથવા જે ઉદ્દેશ્યથી કર્યો હોય તેનું ફળ મળી જાય છે, પરંતુ મોક્ષ નહીં. નિત્ય પાઠ કરવાનું મુખ્ય કારણ એ હોય છે કે સદગ્રંથોમાં જે સાધના કરવાનો નિર્દેશ છે તથા જે ના કરવાનો નિર્દેશ છે તેની યાદ તાજી રહે. ક્યારેક કોઈ ભૂલ ન થઈ જાય. જેનાથી આપણે વાસ્તવિક ઉદ્દેશ્ય ત્યાગીને ગફલત કરીને શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને

મનમાની પૂજા (આચરણ) ના કરવા લાગી જઈએ તથા મનુષ્યજીવનના મુખ્ય ઉદ્દેશ્યની યાદ બની રહે કે મનુષ્ય જીવનનો મૂળ ઉદ્દેશ્ય આત્મકલ્યાણ જ છે જે શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધનાથી જ સંભવ છે.

જેમ એક જમીનદાર ને વૃદ્ધાઅવસ્થામાં પુત્રની પ્રાપ્તિ થઈ. ખેડૂતે વિચાર્યું કે જ્યાં સુધી બાળક જવાન થશે, પોતાની ખેતીવાડીના કાર્યને સંભાળવા યોગ્ય થશે ત્યાં સુધીમાં ક્યાંક મારું મૃત્યુ ના થઈ જાય. એટલા માટે ખેડૂતે પોતાના અનુભવ લખીને મૂકી દીધા તથા પોતાના પુત્રને કહ્યું કે પુત્ર જ્યારે તું જવાન થાય, ત્યારે પોતાની ખેતી-વાડીના કાર્યને સમજવા માટે આ મારા અનુભવના લેખને દરરોજ વાંચી લેજે અને પોતાની ખેતી કરજે. પિતાજીના મૃત્યુના પછી ખેડૂતનો પુત્ર દરરોજ પિતાજી દ્વારા લખેલા અનુભવના લેખને વાંચતો. પરંતુ જેવું તેમાં લખ્યું છે તેવું નથી કરી રહ્યો. તો તે ખેડૂતનો પુત્ર શું ધનવાન થઈ શકશે ? ક્યારેય નહિ. તેવું જ કરવું જોઈએ જે પિતાજીએ પોતાના અનુભવો લેખમાં લખ્યા છે.

ઠીક આ જ પ્રમાણે ગીતાજીના પાઠને તો શ્રદ્ધાળુ નિત્ય કરે છે પરંતુ સાધના સદગ્રંથથી વિપરીત કરી રહ્યા છે એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૧૬ શ્લોક-૨૩થી ૨૪ના અનુસાર વ્યર્થ સાધના છે.

જેમ કે, પ્રણ ગુણો (રજોગુણ-બ્રહ્માજી, સતોગુણ-વિષ્ણુજી, તમોગુણ-શિવજી)ની પૂજા ગીતા અધ્યાય-૭ના શ્લોક-૧૨ થી ૧૫ તથા ૨૦ થી ૨૩માં મનાઈ છે. તથા શ્રાદ્ધ કરવા એટલે કે પિતર પૂજા, પિંડ ભરવા, અસ્થિઓ ઉઠાવીને ગંગામાં ક્રિયા કરાવવી, તેરમી-બારમી, સત્તરમી, માસિક, છ માસિક, વાર્ષિક વગેરે કરવાની ગીતા અધ્યાય ૯ શ્લોક-૨૫માં મનાઈ છે. દ્રવ રાખવું ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૬માં મનાઈ છે. લખ્યું છે કે હે અર્જુન ! યોગ (ભક્તિ) ન તો બિલ્કુલ નહીં ખાવાવાળા (દ્રવ રાખવાવાળા) નો સિદ્ધ થાય છે, એટલે કે દ્રવ રાખવાની મનાઈ છે.

ભૂખ્યાને ભોજન આપો. કૂતરા વગેરે જીવ-જંતુઓ તથા પશુઓને આહાર કરાવવો ખરાબ નથી. પરંતુ પૂર્ણ સંતના માધ્યમથી તેમની આજ્ઞા અનુસાર દાન તથા યજ્ઞ વગેરે કરવા જ પૂર્ણ લાભદાયક છે.

જેમ એક કૂતરું કારની અંદર માલિકની સીટ પર બેસીને યાત્રા કરે છે. કૂતરાનો ડ્રાઈવર મનુષ્ય હોય છે. તે પશુને સામાન્ય મનુષ્યથી વધારે સુવિધા પ્રાપ્ત થાય છે. અલગથી રૂમ, કુલર, પંખો વગેરે લગાવેલા હોય છે.

જ્યારે તે નાદાન પ્રાણી મનુષ્ય શરીરમાં હતો, ત્યારે દાન પણ કર્યું પરંતુ મનમરજીનું આચરણ (પૂજા)ના માધ્યમથી કર્યું જે શાસ્ત્રવિધિના વિપરીત હોવાના કારણે લાભદાયક ના થયું. પ્રભુનું વિધાન છે કે 'જેવું પણ કર્મ પ્રાણી કરશે તેનું ફળ અવશ્ય મળશે.' આ વિધાન ત્યાં સુધી લાગુ છે જ્યાં સુધી તત્ત્વદર્શિત સંત પૂર્ણપરમાત્માના માર્ગદર્શક ના મળે.

જેવું કર્મ પ્રાણી કરશે તેવું જ ફળ પ્રાપ્ત થાય છે. આ વિધાનના અનુસાર તે તીર્થો તથા ધામો પર અથવા અન્ય સ્થાનો પર ભંડારા દ્વારા તથા

કૂતરા વગેરેને રોટલી નાખવાના કર્મના આધાર પર કૂતરાની યોનીમાં ચાલ્યો ગયો. ત્યાં આગળ પણ કરેલાં કર્મ મળ્યાં. કૂતરાનાં જીવનમાં પોતાના પૂર્વજન્મના શુભ કર્મની કમાઈ સમાપ્ત કરીને ગદેડાની યોનીમાં ચાલ્યો જશે. તે ગદેડાનાં જીવનમાં બધી સુવિધાઓ છીનવાઈ જશે. આખો દિવસ માટી, કારી પાકી ઇંટો ને ઉઠાવશે. તે પછી અન્ય પ્રાણીઓના શરીરમાં કષ્ટ ઉઠાવશે તથા નર્ક પણ ભોગવવું પડશે. ૮૪ લાખ યોનિઓનું કષ્ટ ભોગવીને પછી ફરીથી મનુષ્ય શરીર પ્રાપ્ત કરે છે. પછી શું ખબર ભક્તિ થાય અથવા ન થાય. જેમ ધામ તથા તીર્થ પર જવાવાળાના પગની નીચે અથવા જે વાહનમાં બેસીને જાય છે તેના પૈડાંની નીચે જેટલા પણ જીવજંતુ મરણ પામે છે તેનું પાપ પણ તીર્થ તથા ધામયાત્રીઓને ભોગવવું પડે છે. જ્યાં સુધી પૂર્ણ સંત જે પૂર્ણપરમાત્માની સતસાધના બતાવવાવાળા નહીં મળે ત્યાં સુધી પાપ નાશ (ક્ષમા) નથી થઈ શકતા, કારણ કે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશ, બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ-કાળ) તથા પરબ્રહ્મ (અક્ષર પુરુષ)ની સાધનાથી પાપ નાશ (ક્ષમા) નથી થતા, પાપ તથા પુણ્ય બંનેના ફળ ભોગવવાં પડે છે. અગર તે પ્રાણી ગીતાજ્ઞાન અનુસાર પૂર્ણસંતની શરણ પ્રાપ્ત કરીને પૂર્ણ પરમાત્માની સાધના કરી હોત તો તે અથવા તો સતલોક ચાલ્યો જતો અથવા ફરીથી મનુષ્ય શરીર પ્રાપ્ત કરતો. પૂર્વના પુણ્યોના આધારે ફરી કોઈ સંત મળી જાય છે. તે પ્રાણી ફરી શુભ કર્મો (સત ભક્તિ) કરીને પાર થઈ જાય છે.

એટલા માટે ઉપરોક્ત મનમરજીનું આચરણ (પૂજા) લાભદાયક નથી.

પ્રશ્ન :- ગીતા અધ્યાય-૩ શ્લોક ૩૫ તથા અધ્યાય ૧૮ શ્લોક ૪૭માં કહ્યું છે કે સારી રીતે આચરણમાં લાવેલા બીજાના ધર્મ કરતા ગુણરહિત પણ પોતાનો ધર્મ અતિ ઉત્તમ છે. આપણા ધર્મમાં મરવું પણ કલ્યાણકારક છે, બીજાનો ધર્મ ભય આપવાવાળો છે. આનાથી સિદ્ધ થાય છે કે જે પણ જેવી પૂજા કરે છે તેને ત્યાગવી ન જોઈએ. પોતાના ધર્મમાં મરવું પણ કલ્યાણકારક છે ?

ઉત્તર :- જો ગીતા અધ્યાય-૩ શ્લોક-૩૫ તથા અધ્યાય-૧૮ શ્લોક ૪૭ નો અર્થ આ જ હોય કે જે જેવી પૂજા કરે છે, કરતો રહે, તેને ન ત્યાગો, તો પછી પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવદ ગીતાજીના જ્ઞાનની શું જરૂરિયાત હતી ? એક શ્લોક બહુ હતો. શ્રી ગીતાજીના આ શ્લોકનો ભાવાર્થ સાચો છે, પરંતુ અનુવાદકર્તાઓએ વિપરીત અર્થ કર્યા છે.

કૃપા કરીને વાંચો ઉપરોક્ત બંને શ્લોકોનો વાસ્તવિક અર્થ
અધ્યાય ૩નો શ્લોક -૩૫

“શ્રેયાન, સ્વધર્મઃ, વિગુણઃ, પરધર્મત્, સ્વનુષ્ટિતાત્
સ્વધર્મે, નિધનમ્, શ્રેયઃ, પરધર્મઃ ભયાવહઃ ॥

અનુવાદ :- (વિગુણઃ) ગુણ રહિત એટલે કે શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને (સ્વનુષ્ટિતાત) સ્વયં મનમરજીથી સારી રીતે આચરણમાં લાવેલી (પર ધર્મત) બીજાની ધાર્મિક પૂજાથી (સ્વધર્મઃ) પોતાની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર

પૂજા (શ્રેયાન) અતિ ઉત્તમ છે. શાસ્ત્ર અનુકૂળ (સ્વધર્મ) પોતાની પૂજામાં તો (નિધનમ) મરવું પણ (શ્રેયઃ) કલ્યાણકારક છે અને (પરધર્મઃ) બીજાની પૂજા (ભયાવહઃ) ભય આપવા વાળી છે.

અધ્યાય ૧૮નો શ્લોક-૪૭

શ્રેયાન, સ્વધર્મઃ, વિગુણઃ, પરધર્મત, સ્વનુષ્ટિતાદ્
સ્વભાવનિયતમ્, કર્મ, કુર્વન, ન આપ્રોતિ, કિલ્બિષમ ॥

અનુવાદ :- (વિગુણઃ) ગુણ વગરની (સ્વનુષ્ટિતાત) સ્વયં મનમરજીની એટલે કે શાસ્ત્રવિધિ ત્યાગીને સારી રીતે આચરણ કરેલ (પરધર્મત) બીજાનો ધર્મ એટલે કે ધાર્મિક પૂજાથી (સ્વધર્મઃ) પોતાનો ધર્મ એટલે કે શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર ધાર્મિક પૂજા (શ્રેયાન) શ્રેષ્ઠ છે. (સ્વભાવ નિયતમ) સ્વયં જ પોતાના સ્વભાવ અનુસાર બનાવેલ મનમરજીના આચરણથી (કર્મ) ભક્તિ કર્મ (ન) ન (કુર્વન) કરો (કિલ્બિષમ) જેનાથી પાપને (આપનોત્તિ) પ્રાપ્ત થાય છે. ખાસ:- આનું પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય - ૧૭ના શ્લોક ૧ થી ૬ માં સ્પષ્ટ છે.

ઉપરના શ્લોકોમાં સ્પષ્ટ છે કે પોતાની શાસ્ત્રવિધિ અનુસાર સાધના શ્રેષ્ઠ છે. ચાહે બીજાની ચમક-દમકવાળી સાધના કેટલીયે સુનિયોજિત લાગે, પરંતુ તે હાનિકારક હોય છે.

જેમ કે માતાનું જાગરણ કરવાવાળા બહુ સૂરીલા અવાજમાં ગીત ગાઈને માતાની સ્તુતિ મનઘડંત કવિતાઓ દ્વારા પૂરા સાજ-બાજની સાથે કરે છે. તે (સ્વનુષ્ટિતાત) સ્વયં નિર્મિત શાસ્ત્રવિધિ રહિત સાધના ઉપર આકર્ષિત થઈને પોતાની શાસ્ત્ર અનુકૂળ સાધના નહીં ત્યાગવી જોઈએ. જેમ કે કોઈ સાધક સત સાધના પર લાગે છે, તો તે પહેલાની શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ પૂજાઓને ત્યાગી દે છે, જેમ કે પિતૃ પૂજા મંદિરમાં જવાનું વગેરે. ત્યારે અન્ય શાસ્ત્રવિધિ વિરુદ્ધ સાધના કરવાવાળાઓ કહે છે કે તમે બધી પહેલાની પૂજાઓ ત્યાગી દીધી છે. તમારાથી બધા દેવ રૂષ્ટ થઈ જશે. એક વ્યક્તિએ એવું જ કયું હતું, તેનો એકનો એક પુત્ર મૃત્યુ પામ્યો. આવી રીતે આ બીજાઓની શાસ્ત્રવિરુદ્ધ સાધના ભય પેદા કરે છે, પરંતુ પોતાની શાસ્ત્ર અનુસાર સાધનાને અંતિમ શ્વાસ સુધી કરતા રહેવું એ જ કલ્યાણકારક છે.

પ્રશ્ન : હું ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૦થી ૧૫માં વર્ણવેલી વિધિ અનુસાર એક આસન પર બેસીને માથું વગેરે અંગોને સ્થિર કરીને ધ્યાન કરું છું. એકાદશીનું વ્રત પણ કરું છું, આ રીતે શાંતિને પ્રાપ્ત થઈ જઈશ ?

ઉત્તર :- કૃપ્યા તમે ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૬ને પણ વાંચો જેમાં લખ્યું છે કે હે અર્જુન, આ યોગ (સાધના) ન તો વધારે ખાવાવાળાનો, ન બિલકુલ ન ખાવા (વ્રત કરવા)વાળાનો સિદ્ધ થાય છે. ના વધારે ખાવાવાળાનો, ન વધારે સુવાવાળાનો સિદ્ધ થાય છે, ન જ એક સ્થાન પર બેસીને સાધના કરવાવાળાનો સિદ્ધ થાય છે. ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૦થી ૧૫ સુધી વર્ણવેલી વિધિનું ખંડન ગીતા અધ્યાય-૩ના શ્લોક પથી

૯માં કર્યું છે, કે જે મૂર્ખ વ્યક્તિ બધી કર્મ ઇન્દ્રિયોને હૃદયપૂર્વક રોકીને એટલે કે એક સ્થાન પર બેસીને ચિંતન કરે છે તે પાખંડી કહેવાય છે. એટલા માટે કર્મયોગી (કાર્ય કરતા કરતા સાધના કરવાવાળો સાધક) જ શ્રેષ્ઠ છે. વાસ્તવિક ભક્તિ વિધિના માટે ગીતાજ્ઞાનદાતા પ્રભુ (બ્રહ્મ) કોઈ તત્ત્વદર્શિની શોધ કરવાનું કહે છે. (ગીતા અધ્યાય-૪ શ્લોક-૩૪) આનાથી સિદ્ધ થાય છે કે ગીતાજ્ઞાનદાતા (બ્રહ્મ) દ્વારા બતાવેલી ભક્તિ, વિધિપૂર્ણ નથી. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય ૬ શ્લોક ૧૦થી ૧૫ સુધી બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ - કાળ) દ્વારા પોતાની સાધનાનું વર્ણન છે તથા પોતાની સાધનાથી થવાવાળી શાંતિને અતિ-ખરાબ (અનુત્તમમ) હોવાનું ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક ૧૮માં કહ્યું છે. ઉપરોક્ત અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૦થી ૧૫માં કહ્યું છે કે મન અને ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખવાવાળો સાધક એક વિશેષ આસન તૈયાર કરે છે, જે ન વધારે ઊંચું હોય, કે ન વધારે નીચું. તે આસન પર બેસીને ચિત્ત તથા ઇન્દ્રિયોને વશમાં રાખીને મનને એકાગ્ર કરીને અભ્યાસ કરે. સીધા બેસીને બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરતો રહી મનને રોકીને પ્રયાણ કરે. આ પ્રમાણે સાધનામાં લાગેલો સાધક મારામાં રહેવાવાળી (નિર્વાણ પરમામ) અતિ બેખન એટલે કે બિલકુલ મરી ગયેલી (નામ માત્ર) શાંતિને પ્રાપ્ત થાય છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૮માં પોતાની સાધનાથી થવાવાળી ગતિ (લાભ)ને અતિખરાબ (અનુત્તમમ) કહી છે. આ જ ગીતા અધ્યાય-૧૮ શ્લોક-૬૨ તથા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક-૪માં કહ્યું છે કે હે અર્જુન ! તું પરમ શાંતિ તથા સતલોકને પ્રાપ્ત થઈશ, પછી ફરી જન્મ નથી થતો, પૂર્ણ મોક્ષ પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુ) પણ તે જ આદિ નારાયણ પુરુષ પમરેશ્વરની શરણ છું, એટલા માટે દૃઢ નિશ્ચય કરીને તેની જ સાધના અને પૂજા કરવી જોઈએ.

પોતાની સાધનાના અટકળયુક્ત જ્ઞાનના આધારે બતાવેલ માર્ગને ગીતા અધ્યાય-૬, શ્લોક-૪૭માં પણ સ્વયં (યુક્તતમઃ મતઃ) એટલે કે અજ્ઞાન અંધકારવાળા વિચાર કહ્યા છે. અન્ય અનુવાદકર્તાઓએ “મે યુક્તતમઃ મતઃ” નો અર્થ ‘પરમ શ્રેષ્ઠ માન્ય છે’ એમ કર્યો છે. જ્યારે ખરેખર આનો અર્થ એમ કરવાનો હતો કે - આ મારો અટકળ લગાવેલ અજ્ઞાન અંધકારના આધારે આપવામાં આવેલ મત (અભિપ્રાય) છે. કારણ કે યથાર્થ જ્ઞાનના વિષયમાં કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતથી જાણવા માટે કહ્યું છે. (ગીતા અધ્યાય-૪, શ્લોક-૩૪ માં)

ગીતા અધ્યાય-૬, શ્લોક ૪૭ નો વાસ્તવિક અનુવાદ :-

યોગિનામ્, અપિ સર્વેધામ્, મદગતેન, અન્તરાત્મના,
શ્રદ્ધાવાન, ભવતે, યઃ, મામ્, સઃ, મે, યુક્તતમઃ, મતઃ ॥

અનુવાદ :- મારા દ્વારા આપવામાં આવેલ ભક્તિ વિચાર જે લગાવેલ અટકળબાજીથી ઉપરોક્ત શ્લોક ૧૦ થી ૧૫માં વર્ણિત પૂજા વિધિ જે મેં અનુમાન લગાવીને બતાવી છે, તે પૂર્ણ જ્ઞાન નથી, કારણકે (સર્વેધામ્) સર્વ (યોગિનામ) સાધકોમાં (યઃ) જે (શ્રદ્ધાવાન) પૂર્ણ આસ્થાવાળા

(અન્તરાત્મના) સારથી લગનથી (મદ્ગતેન) મારા દ્વારા આપવામાં આવેલ ભક્તિ મત અનુસાર (મામ) મને (ભજતા) ભજે છે (સઃ) તે (અપિ) પણ (યુક્તતમઃ) અજ્ઞાન અંધકારથી જન્મ-મરણ-સ્વર્ગ-નર્કવાળી સાધનામાં જ લીન છે. આ (મે) મારો (મતઃ) વિચાર છે.

આનું જ પ્રમાણ પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૭, શ્લોક-૧૮માં તથા ગીતા અધ્યાય-૫, શ્લોક-૨૯ તથા ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૫ માં સ્પષ્ટ છે. માટે ગીતા અધ્યાય-૧૮, શ્લોક-૬૨ માં કહ્યું છે કે - હે ભારત, તું સર્વભાવથી તે પરમાત્માની શરણમાં જા, તેની કૃપાથી જ તું પરમ શાંતિને તથા સનાતન પરમધામ એટલે કે સતલોકને પ્રાપ્ત થઈશ. ગીતા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક-૪ માં કહ્યું છે કે જ્યારે તને ગીતા અધ્યાય-૪, શ્લોક-૩૪ માં વર્ણિત તત્ત્વદર્શી સંત મળી જાય ત્યારબાદ તે પરમપદ પરમેશ્વરની ખંતપૂર્વક શોધ કરવી જોઈએ, જેમાં ગયેલ સાધક પછી પાછા વળીને આ સંસારમાં નથી આવતા એટલે કે સદાય માટે (કાયમ માટે) જન્મમૃત્યુથી મુક્ત થઈ જાય છે. જે પરમેશ્વરે સંસારરૂપી વૃક્ષની રચના કરી છે, હું પણ તે જ આદિ પુરુષ પરમેશ્વરની શરણમાં છું. તેની જ ભક્તિ કરવી જોઈએ.

ગીતા અધ્યાય-૩ શ્લોક-૫થી ૯માં પણ ગીતા અધ્યાય-૬ શ્લોક-૧૦થી ૧૫ના જ્ઞાનને ખોટું સિદ્ધ કર્યું છે. અર્જુને પૂછ્યું : પ્રભુ મનને રોકવું ઘણું કઠિન છે. ભગવાને જવાબ આપ્યો, અર્જુન મનને રોકવું તો વાયુ ને રોકવા સમાન છે. પછી આ પણ કહ્યું છે કે નિઃશંકપણે કોઈ પણ વ્યક્તિ કોઈ પણ સમયે ક્ષણ માત્ર પણ કર્મ કર્યા વગર નથી રહેતો. જે મહા મૂર્ખ મનુષ્ય બધી જ કર્મ ઇન્દ્રિયોને હઠપૂર્વક ઉપરથી રોકીને મનથી કંઈકના કંઈક વિચારતો રહે છે. એટલા માટે એક સ્થાન પર હઠયોગ કરીને નહીં બેસવા કરતાં સાંસારિક કાર્ય કરતા-કરતા (કર્મયોગ) સાધના કરવી જ શ્રેષ્ઠ છે. કર્મ ન કરવાં એટલે કે હઠયોગથી એક સ્થાન પર બેસીને સાધના કરવાની અપેક્ષા એ કર્મ કરતા કરતા સાધના કરવી શ્રેષ્ઠ છે. એક સ્થાન પર બેસીને સાધના (અકર્મણા) કરવાથી તારું જીવનનિર્વાહ કઈ રીતે થશે ? શાસ્ત્રવિદિ ત્યાગીને સાધના (હઠયોગ એક આસન પર બેસીને) કરવાથી કર્મબંધનનું કારણ બને છે, બીજું જે શાસ્ત્ર અનુકૂળ કર્મ કરતા-કરતા સાધના કરવી જ શ્રેષ્ઠ છે. એટલા માટે સાંસારિક કાર્ય કરતો રહીને સાધના કર. ગીતા અધ્યાય-૮ શ્લોક-૭માં કહ્યું છે કે ગુદ્ધ પણ કર, મારું સ્મરણ પણ કર, આ પ્રમાણે મને જ પ્રાપ્ત થઈશ. ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૮માં તથા અધ્યાય ૧૮ શ્લોક ૬૨માં કહ્યું છે કે પરંતુ મારી સાધનાથી થવાવાળી ગતિ (લાભ) અતિ ખરાબ(અનુત્તમામ) છે. એટલા માટે તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા જેની કૃપાથી તું પરમ શાંતિ તથા (શાશ્વતમ્ સ્થાનમ્) સતલોકને પ્રાપ્ત થઈશ. તે પરમેશ્વરની ભક્તિવિદિ તથા પૂર્ણજ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન) અંગે કોઈ તત્ત્વદર્શી સંતની શોધ કરીને તેને પૂછ, તે જ્ઞાન હું (ગીતાજ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ - ક્ષરપુરુષ) પણ નથી જાણતો.

પ્રશ્ન : ગીતા અધ્યાય-૧૫ સ્લોક-૧૮માં કહ્યું છે કે હું લોકમાં, વેદમાં પુરષોત્તમ નામથી પ્રસિદ્ધ છું. આનાથી તો આ જ સિદ્ધ થયું કે ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુ જ સર્વ શક્તિમાન છે. તથા ગીતા અધ્યાય-૧૨ આખો જ (પૂરેપૂરો) ગીતા જ્ઞાનદાતાની મહિમા કહી રહ્યો છે.

ઉત્તર :- ગીતાજીમાં ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુ પોતાની સાધના તથા સમર્થતા પણ કહી રહ્યા છે. તથા સાથે સાથે તે પૂર્ણપરમાત્માની મહિમા પણ કહી રહ્યા છે તથા તે પરમેશ્વરની સાધના માટે તત્ત્વદર્શી સંતની તરફ સંકેત પણ કરી રહ્યા છે. ગીતા અધ્યાય-૧૨મો બ્રહ્મ (ક્ષર પુરુષ - કાળ)ની મહિમાથી પરિપૂર્ણ છે. તથા ગીતા અધ્યાય-૧૩મો તે પૂર્ણપરમાત્મા એટલે કે આદિ પુરુષ પરમેશ્વરની મહિમાથી પરિપૂર્ણ છે. ગીતા અધ્યાય-૧૫ સ્લોક-૧ થી ૪ તથા ૧૬ થી ૧૭ માં પૂર્ણપરમાત્મા તથા પરબ્રહ્મ, બ્રહ્મ વગેરેનું નિર્ણાયક જ્ઞાન છે.

સ્લોક ૧૬ માં કહ્યું છે કે પૃથ્વી તત્ત્વથી નિર્મિત લોક (બ્રહ્મના ૨૧ બ્રહ્માંડ તથા પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડ પૃથ્વી તત્ત્વથી બનેલા હોવાના કારણે એક લોક પણ કહેવામાં આવે છે) માં બે પ્રભુ છે. એક ક્ષરપુરુષ એટલે કે બ્રહ્મ, બીજો અક્ષરપુરુષ એટલે કે પરબ્રહ્મ. આ બંને પ્રભુઓના અંતર્ગત જેટલા પણ પ્રાણી છે તેમના તથા બંને પ્રભુઓના સ્થૂળ શરીર તો નાશવંત છે તથા જીવાત્મા અવિનાશી કહેવામાં આવે છે.

સ્લોક ૧૭માં કહ્યું છે કે વાસ્તવમાં પુરુષોત્તમ એટલે કે સર્વશક્તિમાન પરમેશ્વર તો આ બંનેથી બીજો જ છે, જે પરમાત્મા કહેવામાં આવે છે. જે પ્રણે લોકોમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણપોષણ કરે છે. તે વાસ્તવમાં અવિનાશી પરમેશ્વર કહેવામાં આવે છે. અધ્યાય ૧૫ના જ સ્લોક-૧૮માં ગીતા જ્ઞાન-દાતા (ક્ષરપુરુષ - બ્રહ્મ) પોતાની સ્થિતિ બતાવતા કહી રહ્યા છે કે મને તો લોકવેદ (દંતકથા)ના આધારથી પુરુષોત્તમ કહે છે, કારણ કે હું મારા ૨૧ બ્રહ્માંડોમાં જેટલાં પણ પ્રાણી મારા આધીન છે, તે ચાહે સ્થૂળ શરીરમાં નાશવંત છે, ચાહે આત્મરૂપમાં અવિનાશી છે, હું તેમનાથી શ્રેષ્ઠ છું. એટલા માટે લોકવેદના આધારથી પુરુષોત્તમ પ્રસિદ્ધ છું. વાસ્તવમાં પુરુષોત્તમ તો કોઈ બીજો જ પરમેશ્વર છે, જે ગીતા અધ્યાય-૧૫ સ્લોક-૧૭માં કહ્યા છે.

પ્રશ્ન : ગીતા અધ્યાય-૧૦ સ્લોક-૨ માં તથા ૩માં કહ્યું છે કે મારી ઉત્પત્તિને કોઈ નથી જાણતું. જે મને અનાદિ અ-જન્મ તત્ત્વથી જાણે છે તે બધાં પાપોથી મુક્ત થઈ જાય છે. આથી સ્પષ્ટ છે કે બ્રહ્મનો જન્મ નથી થતો તથા બધા પાપ નષ્ટ કરી દે છે ?

ઉત્તર :- ગીતા અધ્યાય-૧૦ સ્લોક-૨ ફરીથી વાંચો, જેમાં કહ્યું છે કે મારી ઉત્પત્તિને ન દેવતા (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ વગેરે) તથા ન મહર્ષિ જાણે છે, કારણ કે તે બધા મારાથી ઉત્પન્ન થયા છે.

આ સ્લોકથી સ્વતઃ સિદ્ધ છે કે ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુની ઉત્પત્તિ એટલે કે જન્મ તો થયો જ છે પરંતુ કાળ (બ્રહ્મ)થી ઉત્પન્ન દેવતા તથા

શ્રધિજન નથી જાણતા, કારણ કે તે કાળથી ઉત્પન્ન થયા છે. જેમ પિતાના જન્મના વિષયમાં બાળકો નથી જાણતા, પરંતુ પિતાના પિતા એટલે કે દાદાજી જ બતાવે છે. પૂર્ણપરમાત્માએ સ્વયં કાળ લોકમાં પ્રગટ થઈને બ્રહ્મની ઉત્પત્તિના વિષયમાં બતાવ્યું છે.

ગીતા અધ્યાય-૧૦ શ્લોક-૩નો અનુવાદ ખોટો કરેલ છે. જેમ ગીતા અધ્યાય-૨ શ્લોક-૧૨ તથા અધ્યાય-૪ શ્લોક-૫માં પોતે પોતાને નાશવંત તથા જન્મ-મૃત્યુને વારંવાર પ્રાપ્ત થવાવાળા કહ્યા છે. શ્લોક ૯માં કહ્યું છે કે “મારા જન્મ અલૌકિક છે.” આનાથી પણ બ્રહ્મની ઉત્પત્તિ સિદ્ધ થાય છે. અધ્યાય-૨ શ્લોક-૧૭ તથા અધ્યાય-૮ શ્લોક-૩, ૮ થી ૧૦ તથા ૨૦ તથા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક-૪, ૧૬-૧૭ માં કોઈ અન્ય અવિનાશી અનાદિ પરમાત્માના વિષયમાં કહ્યું છે.

એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૧૦ શ્લોક-૩માં કહ્યું છે કે જે મનુષ્યોમાં વિદ્વાન એટલે કે તત્ત્વદર્શી સંત મને તથા તે અનાદિ, વાસ્તવમાં જન્મરહિત, સર્વ લોકોના મહેશ્વર એટલે કે પરમેશ્વરને તત્ત્વથી જાણે છે તે તત્ત્વદર્શી સંત સત જ્ઞાન ઉચ્ચારણ કરે છે, જેનાથી સત સાધના કરીને પાપથી મુક્ત થઈ જાય છે. આનું જ પ્રમાણ ગીતા અધ્યાય-૪ શ્લોક-૩૪માં પણ છે. કૃપા કરી વાંચો ગીતા અધ્યાય-૧૦ શ્લોક-૩નો યથાર્થ અનુવાદ.

અધ્યાય ૧૦નો શ્લોક-૨

ન, મે, વિદુઃ, સુરગણાઃ પ્રભવમ, ન, મહર્ષયઃ

અહમ, આદિઃ, હિ, દેવાનામ્, મહર્ષીનામ્, ચ, સર્વશઃ ॥

શબ્દાર્થ :- (મે) મારી (પ્રભવમ) ઉત્પત્તિને (ન) ન (સુરગણાઃ) દેવતાલોક જાણે છે. અને (ન) ન (મેહર્ષયઃ) મહર્ષિ જન જ (વિદુઃ) જાણે છે, (હિ) કારણ કે (અહમ્) હું (સર્વશઃ) બધા પ્રકારથી (દેવાનામ) દેવતાઓનો (ચ) અને (મહર્ષીનામ્) મહર્ષિઓનો પણ (આદિઃ) આદિ એટલે કે ઉત્પત્તિનું કારણ છું.

અધ્યાય-૧૦નો શ્લોક-૩

યઃ, મામ્, અજમ્, અનાદિમ્, ચ, વેત્તિ, લોકમહેશ્વરમ્,

અસમ્મૂટઃ, સઃ, મર્ત્યેષુ, સર્વેપાપૈઃ, પ્રમુચ્યતે ॥

અનુવાદ :- (યઃ) જે વિદ્વાન વ્યક્તિ (મામ્) મને (ચ) તથા (અનાદિમ) કાયમ રહેવાવાળા એટલે કે પુરાતન (અજમ) જન્મ ન લેવાવાળા (લોક મહેશ્વરમ) સર્વ લોકોના મહાન ઈશ્વર એટલે કે સર્વોચ્ચ પરમેશ્વરને (વેત્તિ) જાણે છે. (સઃ) તે (મર્ત્યેષુ) શાસ્ત્રોને સાચી રીતે જાણવાવાળા એટલે કે વેદો અનુસાર જ્ઞાન રાખવાવાળા (અસમ્મૂટઃ) એટલે કે તત્ત્વદર્શી વિદ્વાન (સર્વેપાપૈઃ) સંપૂર્ણ પાપો ને (પ્રમુચ્યતે) વિસ્તૃત વર્ણનની સાથે કહે છે એટલે કે તે જ સૃષ્ટિજ્ઞાન તથા કર્મોનું સાચું વર્ણન કરે છે એટલે કે અજ્ઞાનતાથી પૂર્ણરૂપે મુક્ત કરી દે છે. જેના કારણે તત્ત્વદર્શી સંત દ્વારા બતાવેલી વાસ્તવિક સાધનાના આધાર પર ભક્તિ કરવાવાળાનાં બધા પાપ નષ્ટ થઈ જાય છે.

❁ “ગીતા જ્ઞાનઘાતા બ્રહ્મ (કાળ)ની
ઉત્પત્તિનો સંકેત”

અધ્યાય-૧૦ સ્લોક-૨માં કહ્યું છે કે અર્જુન : મારી ઉત્પત્તિ (જન્મ) ને ન તો દેવતા જાણે છે, ન તો મહર્ષિ જાણે છે કારણ કે આ બધા મારાથી પેદા થયા છે. આનાથી સ્વયં સિદ્ધ થાય છે કે બ્રહ્મ (કાળ)ની ઉત્પત્તિ તો થઈ છે, પરંતુ દેવતા અને ઋષિ નથી જાણતા. જેમ પિતાજીની ઉત્પત્તિ બાળકો બતાવી નથી શકતા, પરંતુ દાદાજી જાણે છે. આજ પ્રમાણે ૨૧ બ્રહ્માંડમાં બધા જ દેવ-ઋષિ વગેરે જ્યોતિ નિરંજન - બ્રહ્મ એટલે કે કાળ તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)ના સંયોગથી ઉત્પન્ન થયા છે. એટલા માટે કહી રહ્યો છે કે મારી ઉત્પત્તિને ૨૧ બ્રહ્માંડમાં કોઈ નથી જાણતું, કારણ કે બધાની ઉત્પત્તિ મારાથી થઈ છે. ફક્ત પૂર્ણબ્રહ્મ જ કાળ (બ્રહ્મ)ની ઉત્પત્તિ બતાવી શકે છે. કારણ કે બ્રહ્મ (કાળ)ની ઉત્પત્તિ પરમ અક્ષરબ્રહ્મ (પૂર્ણ બ્રહ્મ) થી થઈ છે. જેનું ગીતાજીના અધ્યાય-૩ના સ્લોક-૧૪, ૧૫માં બ્રહ્મની ઉત્પત્તિનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ છે. અધ્યાય-૧૦ સ્લોક-૩માં જે તત્ત્વદર્શી એટલે કે વિદ્વાન વ્યક્તિ મને તથા ક્યારેય ન જન્મ લેવાવાળા બધા લોકોના મહેશ્વર એટલે કે અવિનાશી પરમાત્માને જાણે છે તે ત્રણે વેદો (ઋગ્વેદ, સામ વેદ, યજુર્વેદ) ને જાણે છે તે તત્ત્વદર્શી સંત છે. તેના દ્વારા બતાવેલ ભક્તિમાર્ગમાં રહી સાધના કરવાથી બધા પાપ નષ્ટ થઈ જાય છે. ગીતાજીના અધ્યાય-૧૫માં ૧૬, ૧૭, ૧૮માં વર્ણન છે કે પૂર્ણપરમાત્મા અવિનાશી તો અન્ય (બીજો) જ છે, જે ત્રણે લોકોમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણ-પોષણ કરે છે. મને (કાળને) તો માત્ર એટલા માટે પુરષોત્તમ કહે છે - કારણ કે ૨૧ બ્રહ્માંડોમાં મારા આધિન સ્થૂળ શરીરમા નાશવંત પ્રાણીઓ તથા અવિનાશી જીવાત્માથી ઉત્તમ છું. એટલા માટે મને લોકવેદ એટલે કે દંત કથાઓના આધારથી પુરષોત્તમ કહ્યો છે પરંતુ વાસ્તવમાં હું અવિનાશી અથવા પાલનકર્તા નથી. ગીતાજીના અધ્યાય નં ૩ સ્લોક-૧૪, ૧૫માં કહ્યું છે કે બધા જીવ અન્ન (અનાજ) થી ઉત્પન્ન થાય છે, અન્ન (અનાજ) વરસાદથી થાય છે, વર્ષા યજ્ઞથી થાય છે, યજ્ઞ શુભકર્મોથી, કર્મ બ્રહ્મથી ઉત્પન્ન થાય છે. બ્રહ્મ અવિનાશી પરમાત્માથી ઉત્પન્ન થયો છે. તે જ અવિનાશી સર્વ વ્યાપક પરમાત્મા જ યજ્ઞોમાં પ્રતિષ્ઠિત છે, યજ્ઞોમાં પૂજ્ય છે, તે જ યજ્ઞોનું ફળ પણ આપે છે એટલે કે વાસ્તવમાં અધિયજ્ઞ પણ તે જ છે.

પછી ગીતાજીના અધ્યાય ૧૦નો સ્લોક નં. ૨માં કહ્યું છે કે મારી ઉત્પત્તિ (પ્રભવમ્)ને કોઈ નથી જાણતું. આનાથી સિદ્ધ છે કે કાળ (બ્રહ્મ) પણ ઉત્પન્ન થયો છે. એટલા માટે આ કોઈ જગ્યાએ આકારમાં પણ છે. નહીં તો કૃષ્ણજી તો અર્જુનની સામે જ ઊભા હતા. તે તો કહી જ નહોતા શકતા કે હું અનાદિ અજન્મા છું, આ બધું કાળ (અદૃશ્ય બ્રહ્મ) જ શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં જીવસ્થરૂપ (પ્રેતવત્ પ્રવેશ કરીને) થી બોલીને પોતાની પ્રતિષ્ઠા (સ્થિતી)ની સાચી જાણકારી ગીતા રૂપમાં આપી ગયા.

ઉપરના વિવરણથી ગીતાજીમાં સિદ્ધ થયું છે કે બ્રહ્મની ઉત્પત્તિ પૂર્ણબ્રહ્મથી થઈ છે. આજ પ્રમાણ અથર્વવેદ કાન્ડ ૪ અનુવાક ૧ મંત્ર ૩માં પણ છે, કૃપ્યા વાંચો :-

કાન્ડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧ મંત્ર નં- ૩

પ્ર યો જજ્ઞો વિદ્વાનસ્ય બન્ધુર્વિશ્વા દેવાનાં જનિમા વિવક્તિ ।

બ્રહ્મ બ્રહ્મણ ઉજજભાર, મધ્યાન્નીચૈરુચ્યૈઃ સ્વધા અભિ પ્ર તસ્થૌ ॥ ૩ ॥

પ્ર - યઃ જજ્ઞોઃ વિદ્વાનસ્ય- બન્ધુઃ - વિશ્વા - દેવાનામ્ - જનિમા - વિવક્તિ- બ્રહ્મઃ - બ્રહ્મણઃ ઊજજભાર- મધ્યાત્ - નિચૈઃ - ઉચ્યૈઃ - સ્વધા - અભિઃ- પ્રતસ્થૌ

અનુવાદ:- (પ્ર) સૌથી પહેલા (દેવાનામ્) દેવતાઓ તથા બ્રહ્માંડોની (જજ્ઞો) ઉત્પત્તિના જ્ઞાનને (વિદ્વાનસ્ય) જિજ્ઞાસુ ભક્તના (યઃ) જે (બન્ધુઃ) વાસ્તવિક સાથી એટલે કે પૂર્ણપરમાત્મા જ પોતાના નિજ સેવકને (જનિમા) સર્વના ઉત્પત્તિ કર્તા પોતાના દ્વારા સર્જન કરેલાને (વિવક્તિ) સ્વયં જ ઠીક-ઠીક વિસ્તારપૂર્વક બતાવે છે કે (બ્રહ્મણઃ) પૂર્ણપરમાત્માએ (મધ્યાત્) પોતાના મધ્યથી એટલે કે શબ્દશક્તિ વડે (બ્રહ્મઃ) બ્રહ્મ-ક્ષર પુરુષ એટલે કે કાળને (ઉજજભાર) ઉત્પન્ન કરીને (વિશ્વા) સંપૂર્ણ સંસારને એટલે કે બધા લોકોને (ઉચ્યૈઃ) ઉપર સતલોક વગેરે (નિચૈઃ) નીચે પરબ્રહ્મ તથા બ્રહ્મના બધા બ્રહ્માંડ (સ્વધા) પોતાની ધારણ કરવાવાળી (અભિઃ) આકર્ષણ શક્તિથી (પ્રતસ્થૌ) બંનેને સારી પ્રકાર સ્થિત કર્યાં.

ભાવાર્થ : પૂર્ણપરમાત્મા પોતાના દ્વારા રચી સૃષ્ટિનું જ્ઞાન તથા બધા આત્માઓની ઉત્પત્તિનું જ્ઞાન પોતાના નિજ દાસને સ્વયં જ સાચું (પૂરે-પૂરું) બતાવે છે કે પૂર્ણપરમાત્માએ પોતાના મધ્ય એટલે કે પોતાના શરીરથી પોતાની શબ્દશક્તિ દ્વારા બ્રહ્મ (ક્ષરપુરુષ-કાળ) ની ઉત્પત્તિ કરી તથા સર્વ બ્રહ્માંડોને ઉપર સતલોક, અલપલોક, આગમલોક, અનામીલોક વગેરે તથા નીચે પરબ્રહ્મના સાત સંખ બ્રહ્માંડ તથા બ્રહ્મના ૨૧ બ્રહ્માંડોને પોતાની ધારણ કરવાવાળી આકર્ષણ શક્તિથી રોક્યા છે.

જેમ પૂર્ણપરમાત્મા કબીર પરમેશ્વર (કવિર્દેવ)એ પોતાના નીજ સેવક એટલે કે સખા શ્રી ધર્મદાસજી, આદરણીય ગરીબદાસજી વગેરેને પોતાના દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિનું જ્ઞાન સ્વયં જ બતાવ્યું. ઉપરનો વેદ મંત્ર પણ આ જ સમર્થન કરી રહ્યો છે.

કાન્ડ નં. ૪ અનુવાક નં. ૧ મંત્ર ૭

યોડથર્વાણ પિતરં દેવબંધુ બૃહસ્પતિં નમસાવ ચ ગચ્છાત્ ।

ત્વં વિશ્વેષાં જનિતા યથાસઃ કવિર્દેવો ન દભાયત્ સ્વધાવાન્ ॥

યઃ - અથર્વાણમ્- પિતરમ્- દેવબંધુમ્-બૃહસ્પતિમ્- નમસા- અવ-ચ- ગચ્છાત્- ત્વમ્- વિશ્વેષામ્- જનિતા-યથા-સઃ- કવિર્દેવઃ- ન- દભાયત્- સ્વધાવાન્

અનુવાદ : (યઃ) જે (અથર્વાણમ્) અચળ એટલે કે અવિનાશી (પિતરમ્) જગત પિતા (દેવ બંધુમ્) ભક્તોના વાસ્તવિક સાથી એટલે કે આત્માના

આધાર (બૃહસ્પતિમ્) જગતગુરુ (ચ) તથા (નમસા) વિનમ્ર પૂજારી એટલે કે વિધિવત સાધકને (અવ) સુરક્ષાની સાથે (ગચ્છાત) સતલોક ગયેલા ને સતલોક લઈ જવાવાળા (વિશ્વેષામ્) સર્વ બ્રહ્માંડોની (જનિતા) રચના કરવાવાળા જગદંબા એટલે કે માતાવાળા ગુણોથી પણ યુક્ત (ન દભાયત્) કાળની જેમ દગો ન દેવાવાળા (સ્વધાવાન) સ્વભાવ એટલે કે ગુણોવાળા (ચથા) જેમ છે તેમ એટલે કે તેવાજ (સઃ) તે (ત્વમ્) તમે (કવિર્દેવઃ કવિર્-દેવ) કવિર્દેવ છો એટલે કે ભાષા ભિન્ન હોવાથી એને કબીર પરમેશ્વર પણ કહે છે.

ભાવાર્થ : આ મંત્રમાં આ પણ સ્પષ્ટ કરી દીધું કે તે પરમેશ્વરનું નામ કવિર્દેવ એટલે કે કબીર પરમેશ્વર છે, જેમણે બધી રચના કરી છે.

જે પમરેશ્વર અચલ એટલે કે વાસ્તવમાં અવિનાશી (ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક-૧૬-૧૭માં પણ પ્રમાણ છે) જગતગુરુ, આત્માધાર, જે પૂર્ણ મુક્ત થઈને સતલોક ગયા છે તેમને સતલોક લઈ જવાવાળા, બધા બ્રહ્માંડોના રચનહાર, કાળ(બ્રહ્મ)ની જેમ દગો ન આપવાવાળા જેવા સે તેવા જ તે સ્વયં કવિર્દેવ એટલે કે કબીર પ્રભુ છે. આ જ પરમેશ્વર બધા બ્રહ્માંડો તથા પ્રાણીઓને પોતાની શબ્દશક્તિથી ઉત્પન્ન કરવાના કારણે (જનિતા) માતા પણ કહેવાય છે. તથા (પિતરમ્) પિતા તથા (બંધુ) ભાઈ પણ વાસ્તવમાં આ જ છે તથા (દેવ) પરમેશ્વર પણ આ જ છે. એટલા માટે આજ કવિર્દેવ(કબીર પરમેશ્વર)ની સ્તુતિ કર્યા કરે છે. ‘ત્વમેવ માતા ચ પિતા ત્વમેવ, ત્વમેવ બંધુ ચ સખા ત્વમેવ, ત્વમેવ સર્વ મમ દેવ-દેવ.’ આજ પરમેશ્વરની મહિમાનું પવિત્ર ઋગ્વેદ મંડલ નં. ૧ સૂક્ત નં. ૨૪માં વિસ્તારથી વિવરણ છે.

પ્રશ્ન : વેદોમાં કવિર, અર્થાત (એટલે કે) કબીર નામનું વિવરણ કેવી રીતે આવ્યું ? વેદ તો સૃષ્ટિના પ્રારંભમાં પ્રાપ્ત થયા હતા. કવિર્દેવ(કબીર પરમેશ્વર) તો સન ૧૩૯૮માં ઉત્પન્ન થયા હતા ?

ઉત્તર :- પૂર્ણપરમાત્માનું વાસ્તવિક નામ કવિર્દેવ છે તથા ઉપમાત્મક નામ સતપુરુષ, પરમ અક્ષર બ્રહ્મ, પૂર્ણ બ્રહ્મ વગેરે છે. જેમ દેશના પ્રધાનમંત્રીજીના શરીરનું નામ તો બીજું હોય છે તથા પ્રધાનમંત્રી, પ્રાથમ મિનિસ્ટર વગેરે પદના નામ છે. આજ પૂર્ણપરમાત્મા કવિર્દેવ નામાન્તરણ કરીને ચારેય યુગોમાં આવ્યા છે તથા સૃષ્ટિ તથા વેદોની રચનાથી પૂર્વ(પહેલા) પણ અનામી (અનામય) લોકમાં માનવ સદ્શ શરીરમાં કવિર્દેવ નામથી વિદ્યમાન હતા. તે જ કવિર્દેવ પછી સતલોકની રચના કરીને સતલોકમાં બિરાજમાન થઈ ગયા. ત્યાર પછી પરબ્રહ્મ તથા બ્રહ્મના બધા લોકો તથા વેદોની રચના કરી એટલા માટે વેદોમાં કવિર્દેવનું વિવરણ છે.

❀ “કબીર સાહેબ દ્વારા વિભિષણ તથા મંદોહરીને શરણમાં લેવા”

પરમેશ્વર મુનિન્દ્ર અનલ એટલે કે નલ તથા અનીલ એટલે કે નીલને શરણમાં લીધા પછી શ્રીલંકામાં ગયા. ત્યાં આગળ એક પરમ ભક્ત

ચન્દ્રવિજયજીના ૧૬ સદસ્યોનો પુણ્યશાળી પરિવાર રહેતો હતો. તે ભાટ જાતિમાં ઉત્પન્ન પુણ્ય કર્મી પ્રાણી હતા. પરમેશ્વર મુનિન્દ્ર (કવિદેવ)જીનો ઉપદેશ સાંભળીને પૂરા પરિવારે નામદાન પ્રાપ્ત કર્યું. પરમ ભક્ત ચન્દ્રવિજયજીની પત્ની ભક્તમતિ કર્મવતી લંકાના રાજા રાવણની રાણી મંદોદરીની પાસે નોકરી (સેવા) કરતી હતી. રાણી મંદોદરીને હસી મજાક, સારા ચુટકલા સંભળાવીને તેમનું મનોરંજન કરાવ્યા કરતી હતી. ભક્ત ચંદ્રવિજય રાજા રાવણની પાસે દરબારમાં નોકરી (સેવા) કરતા હતા. રાજાને ગુણગાનના ગીત સંભળાવીને પ્રસન્ન કરતા હતા.

ભક્ત ચંદ્રવિજયની પત્ની ભક્તમતિ કર્મવતી પરમેશ્વરથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો પછી રાણી મંદોદરીને પ્રભુ ચર્ચા જે સૃષ્ટિરચના પોતાના સતગુરુદેવ મુનિન્દ્રજીથી સાંભળી હતી તે પ્રતિ દિવસ સંભળાવવા લાગી.

ભક્તમતિ મંદોદરી રાણીને અતિ આનંદ આવવા લાગ્યો. કલાકો સુધી પ્રભુની સત કથાને ભક્તમતિ કર્મવતી સાંભળાવતી રહેતી તથા મંદોદરીની આંખોમાંથી આંસુ પડતા રહેતા. એક દિવસ રાણી મંદોદરીએ કર્મવતીને પૂછ્યું તમે આ જ્ઞાન કોનાથી સાંભળ્યું ? તમે તો ખૂબ અનાપ-શનાપ વાતો કરતા હતા. આટલો બદલાવ પરમાત્મા તુલ્ય સંત વગર ના થઈ શકે. ત્યારે કર્મવતીએ કહ્યું કે અમે એક પરમ સંતથી હમણાં- હમણાં ઉપદેશ લીધો છે. રાણી મંદોદરીએ સંતના દર્શનની અભિલાષા વ્યક્ત કરતા કહ્યું કે, તમારા ગુરુ હવે આવે ત્યારે તેમને અમારા ઘેર બોલાવીને લાવજો. પોતાની માલકિનનો આદેશ પ્રાપ્ત કરીને શિશ ઝુકાવીને સત્કારપૂર્વક કહ્યું કે જે તમારી આજ્ઞા, તમારી નોકરાણી તેવું જ કરશે, મારી એક વિનંતી છે કહેવાય છે કે સંતને આદેશપૂર્વક નહીં બોલાવા જોઈએ. સ્વયં જઈને દર્શન કરવા શ્રેષ્ઠ હોય છે. બાકી જેવી તમારી આજ્ઞા તેમ જ થશે. મહારાણી મંદોદરીએ કહ્યું કે હવે તમારા ગુરુદેવજી આવે ત્યારે મને કહેજો હું સ્વયં દર્શન કરીશ. પરમેશ્વરે પાછી શ્રીલંકામાં કૃપા કરી. મંદોદરી રાણીએ ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો. થોડાક સમય પછી પોતાના પ્રિય દેવર શ્રી ભક્ત વિભિષણજીને ઉપદેશ અપાવ્યો. ભક્તમતિ મંદોદરી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને અહર્નિશ પ્રભુ સ્મરણમાં લીન રહેવા લાગી. પોતાના પતિ રાવણને પણ સતગુરુ મુનિન્દ્રજીથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરવા માટે વારંવાર પ્રાર્થના કરી, પરંતુ રાવણ નહીં માન્યો તથા કહ્યા કરતો હતો કે મેં પરમ શક્તિ મહેશ્વર મૃત્યુંજય શિવજીની ભક્તિ કરી છે. એમના તુલ્ય કોઈ શક્તિ નથી. તમને કોઈએ બહેકાવ્યા છે.

થોડાજ સમય પછી વનવાસ પ્રાપ્ત શ્રી સીતાજીનું અપહરણ કરીને રાવણે પોતાના નૌ લખા બાગમાં કેદ કરી લીધી. ભક્તમતિ મંદોદરીની વારંવાર પ્રાર્થના કરવા છતાં પણ રાવણે માતા-સીતાજીને પાછા છોડીને આવવાનો સ્વીકાર ના કર્યો. ત્યારે ભક્તમતિ મંદોદરીજીએ પોતાના ગુરુદેવ મુનિન્દ્રજીને કહ્યું મહારાજજી, મારા પતિએ કોઈની પત્નીનું અપહરણ કરી

લીધું છે. મારાથી સહન નથી થઈ રહ્યું. તે તેને પાછી છોડી આવવાનું કોઈપણ કિંમત પર પણ સ્વીકાર નથી કરી રહ્યા. આપ દયા કરો મારા પ્રભુ. આજ સુધી જીવનમાં મેં આવું દુઃખ નથી જોયું.

પરમેશ્વર મુનિન્દ્રજીએ કહ્યું કે બેટી મંદોદરી, આ સ્ત્રી કોઈ સામાન્ય સ્ત્રી નથી. શ્રી વિષ્ણુજીને શ્રાપવશ પૃથ્વી પર આવવું પડ્યું છે, તે શ્રી રાજા દશરથના પુત્ર રામચંદ્ર અયોધ્યાવાશી છે. એમને ૧૪ વર્ષનો વનવાસ પ્રાપ્ત છે તથા લક્ષ્મીજી સ્વયં સીતારૂપ બનાવીને એમની પત્ની રૂપમાં વનવાસમાં હતી. તેને રાવણ એક સાધુવેશ બનાવીને દગો આપીને ઉઠાવી લાવ્યો છે. આ સ્વયં લક્ષ્મી જ સીતાજી છે. એને જલદી પાછા મૂકી આવીને ક્ષમાચાચના કરીને પોતાના જીવનની ભિક્ષાચાચના રાવણ કરે તો એમાં જ એનું હિત છે.

ભક્તમતિ મંદોદરીની અનેકવાર પ્રાર્થના કરવા છતાં રાવણ માન્યો નહીં તથા કહ્યું કે તે બે મશ્કરા જંગલમાં ફરવાવાળા મારું શું બગાડી શકે છે. મારી પાસે અગણિત સેના છે. મારા એક લાખ પુત્ર તથા સવા લાખ નાતી (પૌત્રો) છે. મારા પુત્ર મેઘનાદે સ્વર્ગના રાજા ઇન્દ્રને પરાજિત કરી તેની પુત્રીની સાથે વિવાહ કરી રાખ્યા છે. ત્રેગ્રીસ કરોડ દેવતાઓને અમે કંદે કરી રાખ્યા છે. તું મને તે બે બેસહારા ફરી રહેલા વનવાસીને ભગવાન બતાવીને ડરાવવા માંગે છે. આ સ્ત્રીને પાછી નહીં મોકલું !

મંદોદરીએ ભક્તિમાર્ગનું જ્ઞાન જે પોતાના પૂજ્ય ગુરુદેવથી સાંભળ્યું હતું, તે જ્ઞાન રાવણને બહુ સમજાવ્યું. વિભિષણે પણ પોતાના મોટાભાઈને સમજાવ્યા, રાવણે પોતાના ભાઈ વિભિષણને માર માર્યો તથા કહ્યું કે તું વધારે શ્રી રામચંદ્રનો પક્ષપાત કરી રહ્યો છે, તેની જ પાસે ચાલ્યો જા.

એક દિવસ ભક્તમતિ મંદોદરીએ પોતાના પૂજ્ય ગુરુદેવને પ્રાર્થના કરી કે હે ગુરુદેવ મારો સુહાગ ઉજડી રહ્યો છે. એક વાર આપ પણ મારા પતિને સમજાવી દો. અગર તે તમારી વાત ને નહીં માને તો મને વિધવા થવાનું દુઃખ નહીં થાય.

પોતાની બેટી મંદોદરીની પ્રાર્થના સ્વીકાર કરીને રાજા રાવણના દરબારની સામે ઉભા રહીને દ્વારપાલોથી રાજા રાવણને મળવાની પ્રાર્થના કરી. દ્વારપાલોએ કહ્યું ઋષિજી, આ સમયે અમારા રાજાજી એ પોતાનો દરબાર લગાવ્યો છે. આ સમયે અંદરનો સંદેશ બહાર આવી શકે છે, બહારનો સંદેશ અંદર નથી જઈ શકતો. અમે વિવશ છીએ. ત્યારે પૂર્ણપ્રભુ અંતર્યામિ થયા તથા રાજા રાવણના દરબારમાં પ્રગટ થયા. રાવણની દૃષ્ટિ ઋષિ પર ગઈ તો જોરથી ગરજીને પૂછ્યું કે આ ઋષિને મારી આજ્ઞા વગર કોણે અંદર આવવા દીધા છે ? તેને લાવીને મારી સામે કતલ કરી દો. ત્યારે પરમેશ્વરે કહ્યું રાજા તમારા દ્વારપાળોએ સ્પષ્ટ ના કરી હતી. તેમને ખબર નથી કે હું કેવી રીતે અંદર આવ્યો. રાવણે પૂછ્યું કે તું અંદર કેવી રીતે આવ્યો ? ત્યારે પૂર્ણ પ્રભુ મુનિન્દ્ર વેશમાં અદ્રશ થઈને પુનઃ પ્રગટ થઈ ગયા તથા કહ્યું કે આવી રીતે આવી ગયો છું. રાવણે પૂછ્યું કે

આવવાનું કારણ બતાવો. ત્યારે પ્રભુએ કહ્યું કે તમે યોદ્ધા થઈને એક અબળાનું અપહરણ કરી લાવ્યા છો. આ તમારી શાન તથા શૂરવીરતાથી વિપરીત છે. આ કોઈ સાધારણ સ્ત્રી નથી. આ સ્વયં લક્ષ્મીજીનો અવતાર છે. શ્રી રામચંદ્રજી જે તેના પતિ છે તે સ્વયં વિષ્ણુ છે. એને પાછી છાંપીને પોતાના જીવનની ભિક્ષા માંગો. એમાં જ આપની ભલાઈ છે. આટલું સાંભળીને તમોગુણ (ભગવાન શિવ)નો ઉપાસક રાવણ ક્રોધિત થઈને ખુલ્લી તલવાર લઈને સિંહાસન પરથી ગરજતો કૂદ્યો તથા તે નાદાન પ્રાણીએ તલવારથી અંધાદુંદ સિતોર પ્રહાર શ્રદ્ધિજીને મારવા માટે કર્યા. પરમેશ્વર મુનિન્દ્રજીએ એક ઝાડુ(સાવરણી)ની સળી હાથમાં પકડી રાખી હતી તેને ટાલની જેમ આગળ કરી દીધી. રાવણના સિતોર પ્રહાર(ઘા) તે નાજુક સળી પર લાગ્યા. એવા અવાજ થયા કે જેમ લોખંડના થાંભલા પર તલવાર વાગી રહી હોય. સળી ટસથી મસ ના થઈ. રાવણને પરસેવો આવી ગયો. છતાં પણ પોતાના અહંકારવશ માન્યો નહીં. એણે એ તો જાણી લીધું કે આ સાધારણ શ્રદ્ધિ નથી. રાવણે કહ્યું કે મારે તમારી એક પણ વાત નથી સાંભળવી. તમે જઈ શકો છો. પરમેશ્વર અંતઃકર્તા થઈ ગયા તથા મંદોદરીને બધી વાત સંભળાવીને પ્રસ્થાન કર્યું, રાણી મંદોદરીએ કહ્યું, ગુરુદેવ, હવે મને વિધવા થવામાં કોઈ કષ્ટ નહીં થાય.

શ્રી રામચંદ્ર તથા રાવણનું યુદ્ધ થયું. રાવણનો વધ થયો. જે લંકાના રાજ્યને રાવણે તમોગુણ ભગવાન શિવજીની કઠિન સાધના કરીને, દસ વખત શિશ ન્યોછાવર કરીને પ્રાપ્ત કર્યું હતું, તે ક્ષણિક સુખ પણ રાવણનું જતું રહ્યું તથા નરકનો ભોગી થયો. આનાથી વિપરીત પૂર્ણ પરમાત્માના સતનામ સાધક વિભિષણને કઠિન સાધના કર્યા વગર પૂર્ણપ્રભુની કૃપાથી લંકાદેશનું રાજ્ય પણ પ્રાપ્ત થયું. હજારો વર્ષો સુધી વિભિષણે લંકાના રાજ્યનું સુખ ભોગવ્યું તથા પ્રભુ કૃપાથી રાજ્યમાં પૂર્ણ શાંતિ રહી. બધા રાક્ષસવૃત્તિના વ્યક્તિ વિનાશને પ્રાપ્ત થઈ ચુક્યા હતા. ભક્તમતિ મંદોદરી તથા ભક્ત વિભિષણ તથા પરમ ભક્ત ચંદ્રવિજયજીના પરિવારના ૧૬ સદસ્ય તથા અન્ય જેમણે પૂર્ણપરમેશ્વરનો ઉપેદશ પ્રાપ્ત કરીને આજીવન મર્યાદામાં રહીને સતભક્તિ કરી તે બધા સાધક અહીં પૃથ્વી પર પણ સુખી રહ્યા તથા અંત સમયમાં પરમેશ્વરના વિમાનમાં બેસીને સતલોક (શાશ્વતમ્ સ્થાનમ)માં ચાલ્યા ગયા, એટલા માટે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૭ મંત્ર ૧૨થી ૧૫માં કહ્યું છે કે પ્રણે ગુણો (રજગુણ-બ્રહ્માજી, સતગુણ-વિષ્ણુજી, તમગુણ-શિવજી)ની સાધનાથી મળવાવાળી ક્ષણિક સુવિદ્યાઓના દ્વારા જેમનું જ્ઞાન નષ્ટ થઈ ચૂક્યું છે, તે રાક્ષસ સ્વભાવવાળા, મનુષ્યોમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ મને (કાળ-બ્રહ્મને) પણ નથી ભજતા.

પછી ગીતા અધ્યાય ૭ મંત્ર ૧૮માં ગીતા બોલવાવાળા (કાળ-બ્રહ્મ) પ્રભુ કહી રહ્યા છે કે કોઈ એક ઉદાર આત્મા મારી (બ્રહ્મની) જ સાધના કરે છે, કારણ કે તેમને તત્ત્વદર્શી સંત નથી મળ્યા. તે પણ નેક આત્માઓ

મારી (અનુત્તમામ) અતિ અશ્રેષ્ઠ (ગતિમ્) મુક્તિની સ્થિતિમાં આશ્રિત રહી ગયા. તે પણ પૂર્ણ મુક્ત નથી. એટલા માટે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય ૧૮ મંત્ર દરમાં કહ્યું છે કે હે અર્જુન, તું બધા ભાવથી તે પરમેશ્વર (પૂર્ણ પરમાત્મા તત્ ંહ)ની શરણમાં જા. તેની કૃપાથી જ તું પરમ શાંતિ તથા સતલોક એટલે કે સનાતન પરમ ધામને પ્રાપ્ત થઈશ.

એટલા માટે પુણ્યઆત્માઓને નિવેદન છે કે આજે આ દાસોના પણ દાસ (રામપાલદાસ)ની પાસે પૂર્ણપરમાત્મા પ્રાપ્તિની વાસ્તવિક વિધિ પ્રાપ્ત છે. નિ:શુલ્ક ઉપદેશ લઈને લાભ ઉઠાવો.

❁ “દ્વાપર યુગમાં ઈન્દ્રમતીને શરણમાં લેવી”

દ્વાપર યુગમાં ચંદ્રવિજય નામનો એક રાજા હતો. તેની પત્ની ઈન્દ્રમતી ખૂબ જ ધાર્મિક પ્રવૃત્તિની નારી હતી. સંત મહાત્માઓનો ખૂબ જ આદર કરતી હતી, તેણે એક ગુરુદેવ પણ બનાવી રાખ્યા હતા, તેના ગુરુદેવે કહ્યું હતું કે દીકરી સાધુ-સંતોની સેવા કરવી જોઈએ. સંતોને ભોજન કરાવવાથી ખૂબ જ લાભ થાય છે. એકાદશીનું વ્રત, મંત્રોના જાપ વગેરે સાધનાઓ જે ગુરુદેવે બતાવી હતી, તે ભગવત ભક્તિમાં ખૂબ જ દૃઢતાથી લાગી ગઈ હતી. ગુરુદેવે બતાવ્યું હતું કે સંતોને ભોજન ખવડાવ્યા કરીશ તો તું આગળ પણ ફરીથી રાણી બનીશ અને તને સ્વર્ગ પ્રાપ્તિ થશે. રાણીએ વિચાર્યું કે દરરોજ એક સંતને ભોજન અવશ્ય કરાવીશ. તેણે આ પ્રતિજ્ઞા મનમાં લીધી કે હું પોતે ભોજન પછી કરીશ, પહેલા સંતને જમાડીશ. જેથી મને આ વાત યાદ રહે. ક્યાંક મારી ભૂલ ન થઈ જાય. રાણી દરરોજ પહેલા એક સંતને ભોજન કરાવતી પછી સ્વયં ખાતી. વર્ષો સુધી આ ક્રમ ચાલતો રહ્યો.

એક સમયે હરીદ્વારમાં કુંભના મેળાનો સંયોગ થયો. જેટલા પણ ત્રિગુણ માયાના ઉપાસક સંત હતા બધા જ ગંગામાં સ્નાન કરવા અર્થે પ્રસ્થાન કરી ગયા. આ કારણે કેટલાય દિવસો સુધી રાણીને ભોજન કરાવવા અર્થે કોઈ સંત મળ્યો નહીં. રાણી ઈન્દ્રમતીએ પણ પ્રતિજ્ઞાવશ પોતે પણ ભોજન કર્યું નહિ. ચોથા દિવસે રાણી ઈન્દ્રમતીએ પોતાની દાસીને કહ્યું કે દાસી જોઈ લે કોઈ સંત મળી જાય તો નહિ તો આજે તારી રાણી જીવિત નહીં રહે. આજે મારા પ્રાણ નીકળી જશે પરંતુ હું જમીશ નહિ. તે દિન દયાલ કબીર પરમેશ્વર પોતાના અગાઉના ભક્તને શરણમાં લેવા માટે ન જાણે શું કારણ બનાવી દે છે? દાસીએ ઉપર અગાસી પર ચડીને જોયું તો સામેથી એક સંત આવી રહ્યા હતા, તે સફેદ કપડાંમાં હતા. દ્વાપર યુગમાં પરમેશ્વર કબીર કરુણામય નામથી આવ્યા હતા. દાસી નીચે આવી અને રાણીને કહ્યું કે એક વ્યક્તિ છે જે સાધુ જેવા દેખાય છે. રાણીએ કહ્યું કે જલદીથી બોલાવી લાવ. દાસી મહેલની બહાર ગઈ તથા પ્રાર્થના કરી કે મહાત્માજી ! તમને મારી રાણીએ યાદ કર્યા છે. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે રાણીએ મને

કેમ યાદ કર્યો છે, મારો અને રાણીનો શું સંબંધ ? દાસીએ આખી વાત બતાવી. કરુણામય (કબીર) સાહેબે કહ્યું કે રાણીને જરૂર પડેતો અહિંયા આવી જાય, હું અહીંયા ઊભો છું. તું દાસી અને તે રાણી, હું ત્યાં જાઉં અને અગર તે કહી દે કે તને કોણે બોલાવ્યો હતો અથવા તેનો રાજા જ કંઈક કહી દે અને દીકરી સંતોનો અનાદર ખૂબજ પાપ દાયક હોય છે. દાસી પછી પાછી આવી ગઈ અને રાણીને બધી વાત કહી સંભળાવી. ત્યારે રાણીએ કહ્યું કે દાસી મારો હાથ પકડ અને ચાલ. જતાની સાથે જ રાણીએ દંડવત પ્રણામ કરીને પ્રાર્થના કરી કે હે પરવદિગાર ! ઈચ્છાતો મારી થાય છે કે હું તમને પોતાના ખભા ઉપર બેસાડી લઉં. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે દીકરી ! હું આજ જોવા માંગતો હતો કે તારામાં થોડીકેય શ્રદ્ધા પણ છે અથવા એમજ ભૂખી મરી રહી છે. રાણીએ પોતાના હાથે ખાવાનું બનાવ્યું. કરુણામય રૂપમાં આવેલ કબીરદેવે કહ્યું કે હું ખાવાનું નથી ખાતો. મારું શરીર અન્ન ખાવાનું નથી. તો રાણીએ કહ્યું કે હું પણ નહિ જમું. કરુણામય સાહેબજીએ કહ્યું કે ઠીક છે દીકરી લાવ ખાવાનું ખઈ લઈએ, કારણ કે સમર્થ તો તેને કહેવામાં આવે છે જે, જેમ યાહે, તેમ કરે. કરુણામય સાહેબે ખાવાનું ખાઈ લીધું, કરુણામય રૂપમાં પ્રગટ કવિરગ્નિ (કબીર પરમેશ્વરે) રાણીને પૂછ્યું કે તું જે આ સાધના કરી રહી છે તે તને કોણે બતાવી છે ? રાણીએ કહ્યું કે મારા ગુરુદેવજીએ આદેશ આપ્યો છે ? કબીર સાહેબે પૂછ્યું શું આદેશ આપ્યો છે તારા ગુરુદેવે ? ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, મહેશની પૂજા, એકાદશીનું વ્રત, તીર્થ ભ્રમણ, દેવી પૂજા, શ્રાદ્ધ કાઢવા, મંદિરમાં જવું, સંતોની સેવા કરવી. કરુણામય (કબીર) સાહેબે કહ્યું કે જે સાધના તારા ગુરુદેવે આપી છે તે તને જન્મ અને મૃત્યુ તેમજ સ્વર્ગ-નર્કના ચક્કરમાં રાખશે તથા ચોર્યાશી લાખ ચોનીઓ ના કષ્ટથી તુ મુક્ત નહિ થઈ શકે. રાણીએ કહ્યું કે મહારાજજી જેટલા પણ સંત છે, પોતપોતાની પ્રભુતા પોતે જ બનાવવામાં આવે છે. મારા ગુરુદેવ અંગે કંઈ કહેશો નહિ. હું યાહે મુક્ત થઉં કે ન થઉં.

હવે કરુણામય (કબીર) સાહેબ વિચારે છે કે આ ભોળા જીવને કઈ રીતે સમજાવું? આ લોકોએ જે કંઈ પૂંછડી પકડી લીધી છે તેને છોડી નથી શકતા, પણ મરી શકે છે. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે દીકરી જેવી તારી ઈચ્છા છે, હું નિંદા નથી કરી રહ્યો. શું મેં તારા ગુરુદેવને ગાળ દીધી છે અથવા કંઈ ખરાબ કહ્યું છે? હું તો ભક્તિ માર્ગ બતાવી રહ્યો છું કે આ ભક્તિ શાસ્ત્રવિરુદ્ધ છે. તને પાર નહીં થવા દે અને તારાં કોઈ આવનાર કર્મ દંડને પણ કાપી શકશે નહિ અને સાંભળી લે આજથી ત્રીજા દિવસે તારું મૃત્યુ થઈ જશે. ન તારો ગુરુ બચાવી શકશે અને ન તારી આ બનાવટી (નકલી) સાધના બચાવી શકશે. (જ્યારે મરવાનો સમય આવે છે પછી જીવને બીક લાગે છે. આમ તો નથી માનતો) રાણીએ વિચાર્યું કે સંત ખોટું નથી બોલતા. ક્યાંક એવું ન બને કે હું પરમ દિવસે (ત્રીજા દિવસે)

જ મરી જઈ. આ ભયથી કરુણામય સાહેબને પૂછ્યું કે સાહેબ શું મારી જાન બચી શકે છે? કબીર સાહેબ (કરુણામય) એ કહ્યું કે બચી શકે છે. જો તું મારાથી ઉપદેશ લઈશ, મારી શિષ્યા બનીશ, અગાઉની તમામ પૂજાઓ ત્યજી દઈશ, ત્યારે તારો જીવ બચશે. ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે મેં સાંભળ્યું છે કે ગુરુદેવ બદલવા ન જોઈએ, પાપ લાગે છે. કબીર સાહેબે (કરુણામયે) કહ્યું કે નહિ પુત્રી આ પણ તારો ભ્રમ છે. એક વૈદ (ડોક્ટર)ની દવા અસર ન કરે તો શું બીજાથી નથી લેતા? એક પાંચમાં ધોરણનો શિક્ષક હોય છે. પછી એક ઉચ્ચકક્ષાનો શિક્ષક હોય છે. દીકરી આગલા ધોરણમાં જવું પડશે. શું આખી ઉંમર પાંચમાં ધોરણમાં જ બેસી રહીશ. આને છોડવું પડશે, તું હવે આગળનું ભણતર ભણ, હું ભણાવવા આવ્યો છું. આમ તો તે માનતી નહિ પરંતુ મૃત્યુ દેખાવા લાગ્યું કે સંત કહી રહ્યા છે તો ક્યાંક વાત બગડી ન જાય આવો વિચાર કરીને ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે જેમ આપ કહેશો હું એમજ કરીશ. કરુણામય (કબીર) સાહેબે ઉપદેશ આપ્યો. પછી કહ્યું કે ત્રીજા દિવસે મારું રૂપ ધારણ કરીને કાળ આવશે, તું એની જોડે વાત કરતી નહીં. જે મેં તને નામ (મંત્ર દિક્ષા) આપ્યું છે તેનો બે મિનિટ સુધી જાપ કરજે. બે મિનિટ બાદ તેને જોજે. ત્યારબાદ જ સત્કાર કરજે. આમ તો ગુરુદેવ આવે તો અતિશીઘ્ર ચરણોમાં પડી જવું જોઈએ. આ મારો ફક્ત આ વખતનો આદેશ છે. રાણીએ કહ્યું ઠીક છે જી.

હવે રાણીને તો ચિંતા બનેલી હતી. શ્રદ્ધાથી જાપ કરી રહી હતી. (કબીર સાહેબ) કરુણામય સાહેબનું રૂપ બનાવીને ગુરુદેવ રૂપમાં કાળ આવ્યો, અવાજ લગાવ્યો ઈન્દ્રમતી - ઈન્દ્રમતી. હવે તેને તો પહેલાથી જ બીક હતી, નામ-સ્મરણ (મંત્ર જાપ) કરતી રહી અને કાળની તરફ જોયું નહિ. બે મિનિટ બાદ જ્યારે જોયું તો કાળનું સ્વરૂપ બદલાઈ ગયું. કાળનો જેવો છે તેવો જ ચહેરો દેખાવા લાગ્યો. કરુણામય સાહેબનું સ્વરૂપ રહ્યું નહિ. જ્યારે કાળે જોયું કે મારું તો સ્વરૂપ બદલાઈ ગયું તે જાણી ગયો કે આની પાસે કોઈ શક્તિ ચુકત મંત્ર છે. આમ કહીને ચાલી ગયો કે તને પછી જોઈ લઈશ. અત્યારે તો બચી ગઈ. રાણી ખૂબ જ ખુશ થઈ, ફૂલી ન સમાઈ. પછી પોતાની દાસીઓને કહેવા લાગી કે મારું મૃત્યુ થવાનું હતું, મારા ગુરુદેવે મને બચાવી લીધી. રાજાની પાસે ગઈ તથા કહ્યું કે આજે મારું મૃત્યુ થવાનું હતું, મારા ગુરુદેવે મારી રક્ષા કરી. મને લેવા માટે કાળ આવ્યો હતો. રાજાએ કહ્યું કે તું આવી રીતે જ નાટક કર્યા કરે છે. કાળ આવ્યો હોત તો શું તને છોડીને થોડો જતો ? આ સંત આમ જ બહેકાવી દેતા હોય છે. રાજાની વાતને રાણી કઈ રીતે માને? ખુશી-ખુશીમાં રાણી પોતાના શયનખંડમાં જઈને સૂઈ ગઈ. થોડાક સમય બાદ નાગ બનીને કાળ ફરીથી આવ્યો અને રાણીને ડંખ માર્યો. જેવો જ નાગે ડંખ માર્યો કે રાણીને ખબર પડી ગઈ. રાણીએ જોરથી બૂમ પાડી, મને સાપે ડંખ માર્યો. નોકર દોડી આવ્યા. જોત જોતામાં એક કાણામાંથી (પાણી

બહાર કાઢવાની મોટીમાંથી) તે નાગ નીકળી ગયો. પોતાના ગુરુદેવને પોકારીને રાણી બેભાન થઈ ગઈ. કરુણામય (કબીર) સાહેબ ત્યાં પ્રગટ થઈ ગયા. લોકોની સામે દેખાવ કરવા ખાતર મંત્ર બોલ્યા. (તે તો વગર મંત્રથી પણ જીવિત કરી શકે છે, કોઈ જંતર મંતરની આવશ્યકતા નથી) ઈન્દ્રમતિને જીવિત કરી દીધી. રાણીએ ખૂબ જ ઉપકાર માન્યો કે હે બંદીછોડ અગર આજે આપની શરણમાં ન હોત તો મારું મૃત્યુ થઈ જતું. કબીર પરમેશ્વરજીએ કહ્યું કે ઈન્દ્રમતી આ કાળને હું તારા ઘરમાં ઘુસવા પણ ન દેત તારી ઉપર તે હુમલો પણ ન કરતો. પરંતુ તને વિશ્વાસ ન બેસતો. તું એમ વિચારતી કે મારી ઉપર કોઈ આપત્તિ આવવાની હતી જ નહીં. ગુરુજીએ મને બહેકાવીને નામ આપી દીધું. એટલા માટે તને થોડોક ઝટકો દેખાડ્યો છે, નહીં તો દીકરી તને વિશ્વાસ ન થાત.

ધર્મદાસ યહાં ઘના અંધેરા, બિન પરચય જીવ જમ કા ચેરા ॥

કબીર સાહેબ (કરુણામય) એ કહ્યું કે હવે જ્યારે હું ઈચ્છીશ, ત્યારે તારું મૃત્યુ થશે. ગરીબદાસજી કહે છે કે :-

ગરીબ, કાલ ડરૈ કરતાર સે, જય જય જય જગદીશ ।

જૈરા જૈરિ ઝાડતી, પગ રજ ડારે શીશ ॥

આ કાળ, કબીર ભગવાન (કબીર પરમેશ્વર)થી ડરે છે અને આ મોત કબીર સાહેબના પગરખા સાફ કરે છે એટલે કે નોકરતુલ્ય છે. પછી તે ધૂળને પોતાના મસ્તક પર લગાવીને કહે છે કે આપના ભક્તની પાસે હું નહિ જઉં.

ગરીબ, કાલ જો પીસૈ પીસના, જૈરા હૈ પનિહાર ।

યે દો અસલ મજૂર હૈ, મેરે સાહેબ કે દરબાર ॥

આ કાળ જે અહિંના એકવીસ બ્રહ્માંડનો ભગવાન (બ્રહ્મ) છે તથા જે બ્રહ્મા - વિષ્ણુ - મહેશનો પિતા છે. આ તો મારા કબીર સાહેબનો લોટ પીસે છે એટલે કે પાક્કો નોકર છે અને જૈરા (મૌત) મારા કબીર સાહેબને ત્યાં પાણી ભરે છે એટલે કે એક વિશેષ નોકરારાણી છે. આ બંને અસલ મજૂર મારા કબીર પરમેશ્વરના દરબારમાં છે. થોડાક દિવસો બાદ સાહેબ ફરીથી આવ્યા અને રાણી ઈન્દ્રમતીને સતનામ પ્રદાન કર્યું.

પછી થોડાક સમયબાદ કરુણામય સાહેબે રાણી ઈન્દ્રમતીની અતિ શ્રદ્ધા જોઈને સારનામ આપ્યું. શબ્દની ઉપલબ્ધિ કરાવી. કબીર પરમેશ્વરે રાણી ઈન્દ્રમતીને સમય સમય પર દર્શન આપવા સાહેબ જતા હતા ત્યારે ઈન્દ્રમતી પ્રાર્થના કરતી રહેતી હતી કે મારા પતિ રાજાને સમજાવો માલિક, તે પણ માની જાય. તમારાં ચરણોમાં આવી જાય તો મારું જીવન સફળ થઈ જાય. ચંદ્રવિજયને કબીર સાહેબે પ્રાર્થના કરી કે ચંદ્રવિજય તમે પણ નામ લઈ લો, આ બે દિવસનું રાજ અને ઠાઠ છે. પછી ચોર્યાશી લાખ ચોનીઓમાં પ્રાણી ચાલ્યો જશે. ચંદ્રવિજયે કહ્યું કે ભગવાન હું તો નામ લઉં નહિ અને તમારી શિષ્યાને ના પણ નહીં કરું, ભલે તમામ ખજાનાને દાન કરો, ભલે કોઈ પ્રકારનો સત્સંગ કરાવો. હું ના નહીં પાડું. કબીર સાહેબે (કરુણામયે)

પૂછ્યું કે તમે નામ કેમ નહીં લો? ચંદ્રવિજય રાજાએ કહ્યું કે મારે તો મોટા મોટા રાજાઓની પાર્ટીઓમાં જવું પડે છે. કરુણામયે (કબીર સાહેબ) કહ્યું કે પાર્ટીઓમાં જવામાં નામ શું બાધારૂપ બનશે? સભામાં જાવ ત્યાં કાબુ ખાવ, દૂધ પીવો, શરબત (જયુસ) પીવો. દારૂનું સેવન ન કરો, દારૂ પીવો મહાપાપ છે. પરંતુ રાજા માન્યા નહિ.

રાણીની પ્રાર્થના પર કરુણામય (કબીર સાહેબ) એ રાજાને ફરીથી સમજાવ્યા કે નામ વગર આ જીવન આમ જ વ્યર્થ થઈ જશે તમે નામ લઈ લો. રાજાએ ફરીથી કહ્યું ગુરુજી મને નામ માટે કહેશો નહીં. તમારી શિષ્યાને હું ના નહિ પાડું. ગમે તેટલું દાન કરે, ગમે તેટલો સત્સંગ કરાવે. સાહેબે કહ્યું કે દીકરી આ બે દિવસના સુખને જોઈને આની બુદ્ધિ ભ્રષ્ટ થઈ ગઈ છે. તું પ્રભુના ચરણોમાં લાગી રહે. પોતાનું આત્મકલ્યાણ કરાવ. અહિંયા કોઈ કોઈનો પતિ નથી કે કોઈ કોઈની પત્ની નથી. પૂર્વ જન્મના સંસ્કારથી બે દિવસનો સંબંધ છે. પોતાનું કર્મ બનાવ દીકરી. હવે ઈન્દ્રમતી ૮૦ વર્ષની વૃદ્ધ થઈ ગઈ છે, ક્યાં ૪૦ વર્ષની ઉંમરમાં મરી જવાનું હતું. જ્યારે શરીર પણ હલવા લાગ્યું, ત્યારે કરુણામય સાહેબ બોલ્યા કે બોલ ઈન્દ્રમતી શું ચાહે છે? ચાલવા માગે છે સતલોક? ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે સાહેબ તૈયાર છું. બિલકુલ તૈયાર છું દાતા. કરુણામય સાહેબે કહ્યું કે તારી પૌત્ર-પૌત્રીમાં કોઈ મમતા તો નથીને? રાણીએ કહ્યું બિલકુલ નથી પરમેશ્વર. તમે જ્ઞાન જ એવું નિર્મળ આપી દીધું. આ ગંદા લોકની શું ઈચ્છા કરું? કબીર (કરુણામય) પરમેશ્વરજીએ કહ્યું કે ચાલ દિકરી, રાણીએ પ્રાર્થનો ત્યાગ કર્યો. પરમેશ્વર કબીર (કરુણામય) બંદીછોડ રાણી ઈન્દ્રમતીની આત્માને ઉપર લઈ ગયા. આ જ બ્રહ્માંડમાં એક માનસરોવર છે. તે માનસરોવર ઉપર જઈને આત્માને સ્નાન કરાવવાનું હોય છે. આ પ્રાણીને ત્યાં સાહેબ થોડાક સમય સુધી માનસરોવર પર રાખે છે. પરમેશ્વર કબીર બંદીછોડજીએ ઈન્દ્રમતીને ફરી પૂછ્યું કે તારી કોઈ ઈચ્છા હોય તો ફરીથી જન્મ લેવો પડશે. અગર મનમાં ઈચ્છા રહી ગઈ તો સતલોક નહીં જઈ શકે. ઈન્દ્રમતીએ કહ્યું કે સાહેબ તમે તો અંતર્યામી છો, કોઈ ઈચ્છા નથી. તમારાં ચરણોની ઈચ્છા છે પરંતુ મનમાં એક શંકા ઊભી થયેલ છે કે મારો જે પતિ હતો, તેણે મને કોઈ પણ ધાર્મિક કાર્ય માટે ક્યારેય ના નથી પાડી. જ્યારે આજકાલના પતિ પોતાની પત્નીઓને બાધારૂપ બને છે. અગર તે મને ના પાડી દેત તો હું તમારાં ચરણોમાં આવી શકત નહીં. મારું કલ્યાણ થતું નહિ. તેનો આ શુભ કર્મમાં સહયોગનો કંઈક લાભ મળતો હોય તો ક્યારે તેની ઉપર પણ દયા કરજો દાતા. પરમેશ્વર કબીરજીએ જોયું કે આ નાદાન એની પાછળ ફરીથી લટકી ગઈ. સાહેબ બોલ્યા ઠીક છે દીકરી, અત્યારે તું બે ચાર વર્ષ અહીંયા રહે.

બે વર્ષ બાદ રાજા પણ મરવા લાગ્યો. કારણ કે નામ લઈ રાખ્યું ન હતું. ચમના દૂત આવ્યા. રાજા ચોકમાં ચક્કર ખાઈને પડી ગયો. ચમના દૂતોએ

તેની ગરદનને દબાવી દીધી. રાજાને સંડાશ પેશાબ થઈ ગયો. કરુણામય (કબીર) સાહેબે રાણીને કહ્યું કે જો તારા રાજાની શું હાલત થઈ રહી છે ? ત્યાં માનસરોવરથી પરમેશ્વર કબીરજીએ દેખાડ્યું ત્યારે આ સર્વ કૌતુક ખેંચને રાણીએ કહ્યું કે જોઈ લો દાતા અગર તેનું ભક્તિમાં સહયોગનું કોઈ ફળ બનતું હોય તો દયા કરી દો. રાણીમાં છતાં પણ થોડીક મમતા હજુ રહી ગઈ હતી. સાહેબ કબીરે (કરુણામયે) વિચાર્યું કે આ ફરીથી કાળ જાળમાં ફસાઈ જશે. આમ વિચારીને માનસરોવરથી ત્યાં ગયા જ્યાં રાજા ચંદ્રવિજય પોતાના મહેલમાં અચેત પડ્યો હતો. ચમદૂત તેનો પ્રાણ કાઢી રહ્યા હતા. કબીર સાહેબના આવવાથી જ ચમદૂત એવી રીતે આકાશમાં ઉડી ગયા જેમ મડદા ઉપરથી ગીધ ઉડી જાય છે. ચંદ્રવિજય ભાનમાં આવી ગયો. સામે કરુણામય સાહેબ ઊભા હતા. ફક્ત ચંદ્રવિજયને જ દેખાઈ રહ્યા હતા, કોઈ અન્યને દેખાઈ રહ્યા નહતા. ચંદ્રવિજય ચરણોમાં પડીને યાચના કરવા લાગ્યો મને ક્ષમા કરી દો દાતા, મારો જીવ બચાવો. કારણકે હવે તેણે જોયું કે તેનો જીવ જવાનો છે. (જ્યારે આ જીવની આંખ ખૂલે છે કે આ તો વાત બગડી ગઈ) મને ક્ષમા કરી દો દાતા, મારો જીવ બચાવો માલિક. કબીર સાહેબે કહ્યું રાજા તે દિવસે પણ જે વાત હતી, આજે પણ એ જ વાત છે, નામ લેવું પડશે અને નિયમો પણ પાળવા પડશે. રાજાએ કહ્યું હું નામ લઈ લઈશ અત્યારે હાલ જ નામ લઈ લઈશ. કબીર સાહેબે નામ ઉપદેશ આપ્યો તથા કહ્યું કે હવે હું તને બે વર્ષની ઉંમર આપીશ, અગર આ દરમ્યાન એક પણ શ્વાસ ખાલી જતો રહ્યો તો પછી કર્મદંડ રહી જશે.

કબીર, જીવન તો થોડા ભલા, જૈ સત સુમરણ હો ।

લાખ વર્ષકા જીવના, લેખે ઘરે ના કો ॥

શુભ કર્મમાં સહયોગ આપેલ પાછલું કર્મ અને સાથે શ્રદ્ધાથી બે વર્ષના સુમરણથી તથા ત્રણેય નામ પ્રદાન કરીને કબીર સાહેબ ચંદ્રવિજયને પણ પાર કરી લઈ ગયા. બોલો (કબીર પરમેશ્વર) કવિદેવની જય “જય બન્દી છોડ.”

પરમેશ્વર કબીરજી સાચા શ્રદ્ધાળુની ઉંમર વધારી દે છે તથા તેના પરિવારની પણ રક્ષા કરે છે, ઉપરોક્ત વિવરણથી સિદ્ધ થયું. આ પ્રમાણ બહુ અગાઉનું છે. વર્તમાનમાં સાધારણ વ્યક્તિ વિશ્વાસ નથી કરતા. વર્તમાનમાં પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરની શક્તિથી સતગુરુ રામપાલજીના દ્વારા થયેલ કષ્ટનિવારણ તથા આયુ વૃદ્ધિનાં ઢગલાબંધ પ્રમાણો વાંચો પુસ્તક “જ્ઞાનગંગા”માં “ભટકેલાઓને માર્ગદર્શન” નામક લેખમાં તથા “ઘરતી પર અવતાર”માંના ‘સાર સંદેશ’માં.

❀ “પવિત્ર પુરાણોનું રહસ્ય”

પુરાણોને સમજવા માટે કૃપયા ધ્યાન રહે કે શ્રી બ્રહ્મા પુરાણ, શ્રી વિષ્ણુ પુરાણ તથા શ્રી શિવ પુરાણ બ્રહ્મની લીલાથી પ્રારંભ થાય છે, જેને પ્રથમ અવ્યક્ત ગીતા અધ્યાય ૭ શ્લોક ૨૫માં કહ્યા છે. જે ગીતા અધ્યાય ૧૧ શ્લોક ૩૨માં કહે છે કે “હું કાળ છું.” એને જ ક્ષરપુરુષ તથા

જયોતિ નિરંજન પણ કહેવામાં આવે છે. આ જ સદાશિવ, કાળરૂપી બ્રહ્મ પણ કહેવાય છે. આજ બ્રહ્માંડમાં એક બ્રહ્મલોકની રચના કરીને તેના ઉપરી હિસ્સામાં રહે છે.

આ જ મહાવિષ્ણુ, મહાબ્રહ્મા તથા મહાશિવ (સદાશિવ) કહેવાય છે તથા તે ક્ષેત્રને કાશી પણ કહે છે. જેમાં રજોગુણ પ્રધાન, સતગુણ પ્રધાન તમોગુણ પ્રધાન ત્રણ સ્થાન બનાવીને પોતાની પત્ની દુર્ગા (મહાલક્ષ્મી)ને સાથે રાખીને ત્રણ પુત્રો રજોગુણ શ્રી બ્રહ્માજી, સતગુણ શ્રી વિષ્ણુજી, તમોગુણ શ્રી શિવજીની ઉત્પત્તિ કરીને અચેત કરી દે છે. અચેત (મૂંછિત) અવસ્થામાં જ એમની પરવરિશ કરતા રહે છે. જવાન થઈ ગયા પછી શ્રી બ્રહ્માજીને કમળના ફૂલ પર શ્રી વિષ્ણુજીને શેષ નાગ પર તથા શ્રી શિવજીને કૈલાશ પર્વત પર ચેતન કરી દે છે. એ ત્રણેય પ્રભુઓને સ્વયં જ્ઞાન નથી કે અમારા ઉત્પત્તિકર્તા કોણ છે ? આજ કાળરૂપી બ્રહ્મ જ વિષ્ણુ રૂપ ધારણ કરીને પોતાની નાભિથી કમળ ઉત્પન્ન કરીને તેના પર શ્રી બ્રહ્માજીને રાખીને હોશમા લાવી દે છે. આ પોતે જ જ્યારે ઇચ્છે ત્યારે શ્રી બ્રહ્મા, શ્રી વિષ્ણુ, શ્રી શિવરૂપ ધારણ કરીને દૃષ્ટિગોચર (પ્રગટ) થાય છે. આ કાળ પોતાના વાસ્તવિક (અસલ) રૂપમાં ક્યારેય પ્રગટ નથી થતો. જે વાસ્તવિક ભયંકરરૂપ કાળે શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાજીનું જ્ઞાન આપતા સમયે દેખાડ્યું હતું. ગીતા અધ્યાય ૧૦ તથા ૧૧માં પ્રમાણ છે. શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા અધ્યાય ૧૧ શ્લોક ૪૭-૪૮માં કહ્યું છે કે હે અર્જુન, આ મારા વાસ્તવિક કાળરૂપને તારા સિવાય ના તો પહેલા કોઈએ જોયું છે તથા ના તો આગળ કોઈ જોઈ શકશે. આ તો મેં તારા ઉપર અનુગ્રહ કરીને બતાવ્યું છે. આ મુજ બ્રહ્મની હજાર ભુજાઓ અને નેત્રો વગેરે કાળરૂપ વેદોમાં વર્ણિતવિધિથી જેમકે યજ્ઞ, ઓમ (ૐ) નામના જાપ વગેરેથી ક્યારેય પણ નથી જોઈ શકાતું. ભાવાર્થ છે કે વેદોમાં વર્ણિત વિધિથી પ્રભુ પ્રાપ્તિ નથી. એટલા માટે ઋષિઓ-મહર્ષિઓએ વેદોમાં 'ઓમ' નામને પ્રભુ પ્રાપ્તિનો સમજીને પ્રભુ પ્રાપ્તિના માટે યજ્ઞ તથા ઓમ (ૐ) નામના જાપની ઘોર સાધનાઓ કરી, પરંતુ 'બ્રહ્મ'ના દર્શન થયા નહિ. કોઈએ કમળોનો પ્રકાશ જોઈ લીધો. કોઈએ શરીરમાં જયોતિ દેખી તથા ધૂનો સાંભળી, જે કાળ (બ્રહ્મ)નું છલ (કપટ) છે. કોઈ-કોઈએ સહસ્ત્ર કમળની એક હજાર જયોતિઓથી નીકળી રહેલો પ્રકાશ જોઈને પ્રભુની પ્રાપ્તિ માની લીધી. જેમ કોઈ સ્થાન પર એક જ રંગના હજાર બલ્બ (લાઇટના ગોળા) એક-બીજાની સાથે લગાવીને ગોળાકારમાં ચાલુ રાખ્યા હોય. દૂરથી જોવાવાળાને એક પ્રકાશ સમૂહ જ દેખાઈ દે છે. અતિ નિકટ જવાથી ખબર પડે કે આ તો બલ્બો (લાઇટના ગોળાઓ)નો પ્રકાશ છે.

આ જ પ્રમાણે કેટલાક સાધક હઠયોગ કરીને શરીરમાં અંતર્મુખ થઈને, થોડાક પ્રકાશ (આતશબાજી)ને જોઈને પ્રભુની પ્રાપ્તિ માની લે છે, તેજ કાળની જાળને આનંદ માનીને પોતાનું અણમોલ જીવન નષ્ટ કરી જાય છે. વેદોમાં સ્પષ્ટ લખ્યું છે કે પરમેશ્વર સહશરીર છે. ચતુર્વેદ અધ્યાય ૧ મંત્ર ૧૫ તથા અધ્યાય ૫ મંત્ર ૧માં પ્રમાણ છે :

“અગ્ને તનૂર અસિ, વિષ્ણવે ત્વા સોમસ્ય તનૂર અસિ”

જેનો શબ્દાર્થ છે કે - ‘પરમેશ્વર સહશરીર છે. તે સર્વ પાલનકર્તા અમર પુરુષ (સતપુરુષ)નું શરીર છે એટલે કે પરમેશ્વર આકારમાં છે. એટલા માટે ઋષિઓએ પ્રભુદર્શન માટે ઘોર સાધનાઓ કરી. પરંતુ વેદોમાં વર્ણિત વિધિથી પ્રભુ પ્રાપ્તિ નથી થઈ શકતી. એટલા માટે આજ સુધી બધા સાધકો, ઋષિઓ વગેરેએ પોતાના અનુભવની પુસ્તકોની રચના કરી દીધી. જે વેદ જ્ઞાનવિરુદ્ધ છે. હવે સર્વ ભક્તસમાજ પવિત્ર વેદોના સ્થાને બીજા મહર્ષિઓ અથવા સંતોના અનુભવથી બનેલી પુસ્તકોના જ્ઞાન પર આધારિત થઈ ચૂક્યો છે.

પવિત્ર વેદો તથા શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાજીના જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે ત્રણે ગુણ (રજો ગુણ બ્રહ્માજી, સતગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજી) ઈષ્ટ રૂપમાં પૂજાને યોગ્ય નથી, કારણ કે આ પણ નાશવાન છે તથા કર્મનું ફળ જેવું છે તેવું જ આપે છે. પાપ ક્ષમા (નાશ) નથી કરી શકતા. એમના પૂજારી ભક્તોને પ્રારબ્ધમાં લખેલા કષ્ટને ભોગવવા જ પડે છે. એ ત્રણ પ્રભુઓની સાધનાથી ક્ષણિક સાંસારિક સુખ તો પ્રાપ્ત થઈ જાય છે, પરંતુ પૂર્ણમોક્ષ નથી થતા તથા એ ત્રણ પ્રભુઓ (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી, શ્રી શિવજી)થી મળવાવાળા ક્ષણિક લાભ ઉપર જેમની આસ્થા બની છે, તેઓ રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા, મનુષ્યમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા, મૂર્ખ મને (કાળ બ્રહ્મને) પણ નથી ભજતા (પ્રમાણ શ્રીમદ ભગવત ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક ૧૨ થી ૧૫ સુધી) કારણ કે બ્રહ્મ સાધક વધારે સમય સુધી બ્રહ્મલોકમાં બનેલા મહા સ્વર્ગમાં પોતે કરેલી નામની કમાઈ તથા પુણ્યની કમાઈના આધાર પર રહે છે. એટલા માટે કાળ કહી રહ્યો છે કે ત્રણે પ્રભુઓથી થોડીક વધારે રાહત હું આપી શકું છું. પરંતુ આ બ્રહ્મલોક તથા કાળ (બ્રહ્મ) પણ નાશવાન છે. ગીતા અધ્યાય-૮ શ્લોક-૧૬માં કહ્યું છે કે બ્રહ્મલોક સુધી બધા લોક નાશવાન છે તથા ગીતા અધ્યાય-૨ શ્લોક-૧૨ તથા અધ્યાય-૪ શ્લોક-૫માં સ્વયં ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે મારું પણ જન્મ-મૃત્યુ થાય છે એટલે કે નાશવાન છું. એટલા માટે પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૮માં કહે છે કે જે ચોથા પ્રકારના મારા (બ્રહ્મના) સાધક જે જ્ઞાની છે તેઓ વેદોના જ્ઞાનના આધારથી જાણી લે છે કે ફક્ત એક પૂર્ણપરમાત્મા જ ઈષ્ટ રૂપમાં પૂજ્ય છે. તે જ પાપનાશક, પૂર્ણમોક્ષદાયક છે તથા માનવશરીર પ્રભુપ્રાપ્તિના માટે જ મળ્યું છે. તેઓ એ વેદોનો સ્વયં જ નિષ્કર્ષ કાઢી લીધો કે “ૐ (ઓમ્)” આ જ એક મંત્ર છે, જે પ્રભુપ્રાપ્તિનો છે. આ જ ‘ૐ’ મંત્રના જાપથી હજારો વર્ષ સાધના કરીને પોતાના શરીરને પણ ન્યોછાવર કરી દીધું. પરંતુ પ્રભુદર્શન થયા નહિ, બીજી પ્રાપ્તિઓ થઈ ગઈ. થોડીક સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થઈ તથા સ્વર્ગ-મહાસ્વર્ગ વગેરેમાં ઉચ્ચ પદ પ્રાપ્ત થઈ ગયા. પછી ભજનની કમાઈ તથા પુણ્યની કમાઈ સમાપ્ત થઈ ગયા પછી ફરીથી જન્મ-મૃત્યુ તથા ચૌર્યાસી

લાખ પ્રાણીઓના શરીરમાં ઘોર કષ્ટ તથા નરકમાં પાપકર્મોના ફળ ભોગ પણ બનેલા રહ્યા.

પવિત્ર યજુર્વેદ અધ્યાય-૪૦ મંત્ર-૧૦ તથા પવિત્ર ગીતા અધ્યાય-૪ મંત્ર-૩૪માં ઉપરોક્ત બંને શાસ્ત્રોના જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ કહી રહ્યા છે કે તે પૂર્ણપરમાત્માના વિષયમાં હું (કાળ રૂપી બ્રહ્મ) નથી જાણતો. તે પરમેશ્વરના વિષયમાં પૂર્ણ જાણકારી એટલે કે તત્ત્વજ્ઞાન તથા તે પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિની વિધિ એટલે કે પૂર્ણમોક્ષમાર્ગની જાણકારીના માટે તત્ત્વદર્શી સંતની શોધ કર. પછી તે જેવી સાધના બતાવે તેમ કર. તેના પછી તે પરમપદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી બેઈએ, જેમાં ગયેલા સાધક પછી પાછા ફરીને સંસારમાં નથી આવતા એટલે કે પૂર્ણ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરીને હંમેશના માટે જન્મ-મૃત્યુ તથા ચોર્યાસી લાખ ચોનીના કષ્ટ તથા નરકની પીડાના કષ્ટથી મુક્ત થઈ જાય છે તથા પૂર્ણ શાંતિ પ્રાપ્ત કરીને (શાશ્વતમ્ સ્થાનમ્) અવિનાશી લોક એટલે કે સતલોકને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે (પ્રમાણ : ગીતા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક-૧થી ૪ તથા ગીતા અધ્યાય-૧૮ શ્લોક-૬૨ તથા ઋગ્વેદ મંડલ ૧ સૂક્ત-૨૪ મંત્ર-૧-૨).

તત્ત્વદર્શી સંત નહિ મળવાને કારણે બધા ઋષિજન વેદો અનુસાર સાધના કરીને પણ મહાકષ્ટમાં જ રહી જાય છે. એટલા માટે ગીતા અધ્યાય-૭ શ્લોક-૧૮માં કહ્યું છે કે જે જ્ઞાની આત્મા છે, તે છે તો ઉદાર, કારણ કે પ્રભુની પ્રાપ્તિ માટે તન-મન-ધનથી વેદો અનુસાર સાધના કરે છે, પરંતુ તેઓ પણ મારી (કાળ) બ્રહ્મની (અનુત્તમમ) અતિ ખરાબ ગતિ એટલે કે સાધનાથી મળવાવાળા લાભ પર જ આશ્રિત છે, જેનાથી એમનો પૂર્ણ મોક્ષ નથી થઈ શકતો. જન્મ-મૃત્યુ તથા નાના (દરેક પ્રકારના) પ્રાણીઓના શરીરમાં તથા નરકમાં કર્મધારથી કષ્ટ ક્યારેય સમાપ્ત નથી થઈ શકતા.

જ્યોતિ નિરંજન (કાળ રૂપી બ્રહ્મ) એ સોગંદ લીધી છે કે હું ક્યારેય પણ કોઈને કોઈ પણ સાધનાથી પોતાના વાસ્તવિક (અસલ) કાળ રૂપમાં દર્શન નહિ આપું. એટલા માટે આ જ કાળરૂપી બ્રહ્મ જ પોતાના પુત્રો (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ)ના રૂપમાં દર્શન આપીને નાના (જુદા-જુદા) યત્રિત્ર કરે છે જેના કારણે બીજા લોકો વિચારે છે કે આ લીલા ભગવાન વિષ્ણુએ કરી, ક્યારે બીજા સામાન્યજન કહે છે કે આ લીલા બ્રહ્માજીએ કરી, ક્યારેક કહે છે આ લીલા શ્રી શિવજીએ કરી. જેમ સામાન્ય વ્યક્તિ કહે છે કે શ્રી બ્રહ્માજીની ઉત્પત્તિ, શ્રી વિષ્ણુજીની નાભિથી કમળ પર થઈ, તે સમયે શ્રી વિષ્ણુજીના રૂપમાં કાળે પોતાની નાભિથી કમળ પ્રગટ કર્યું હતું.

બ્રહ્મા પુરાણ (સૃષ્ટિનું વર્ણન નામક અધ્યાય)માં શ્રી લોમહર્ષન ઋષિ (જેને શુતજી પણ કહેવામાં આવે છે.) એ પોતાના ગુરુદેવ શ્રી વ્યાસ ઋષિથી સાંભળેલું જ્ઞાન કહ્યું છે. શ્રી વ્યાસજીએ શ્રી નારદજીથી સાંભળ્યું તથા શ્રી નારદજીએ પોતાના પિતા બ્રહ્માજીથી જાણકારી પ્રાપ્ત કરી હતી. શ્રી બ્રહ્માજીને સ્વંય જ્ઞાન નથી કે હું ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયો છું. (શ્રી દેવી મહાપુરાણ ત્રીજો સ્કંધ). આનો ભાવાર્થ એ નથી કે પુરાણોનું જ્ઞાન ખોટું

છે. જે જ્ઞાન શ્રી બ્રહ્માએ ભાનમાં આવ્યા પછી કહ્યું છે તે તે જ સ્તર સુધીનું બરાબર છે. પરંતુ ભાનમાં આવ્યા તેના પહેલાનું જ્ઞાન દંતકથા (લોકવેદ) છે. જે પૂર્ણ પરમેશ્વર એ પ્રથમ સતયુગમાં સત સુકૃત નામથી પ્રગટ થઈને તત્ત્વદર્શી સંતરૂપથી તત્ત્વજ્ઞાન તથા વાસ્તવિક સૃષ્ટિરચનાનું જ્ઞાન શ્રી બ્રહ્માજી તથા શ્રી મનુજી વગેરેને આપ્યું હતું. એમને પણ સાંભળ્યું ના સાંભળ્યું કરી દીધું હતું. ત્યાર પછી જ્યારે શ્રી બ્રહ્માજીને એના જ વંશજો પૂછવા લાગ્યા તો તે સાંભળેલા-સંભળાવેલા જ્ઞાનના આધારે થોડીક મિલાવટ કરીને પૂર્વ (પહેલા)નું જ્ઞાન કહ્યું છે, જેના કારણે કોઈ પુરાણ નિર્ણાયક જ્ઞાનયુક્ત નથી. કોઈ પુરાણના આધારે સિદ્ધ થાય છે કે શ્રી વિષ્ણુજીની ઉત્પત્તિ શ્રી બ્રહ્માજીથી થઈ, કોઈ પુરાણથી સિદ્ધ થાય છે કે બ્રહ્માજીની ઉત્પત્તિ શ્રી વિષ્ણુજીથી થઈ વગેરે-વગેરે. આજ કારણે બધા ઋષિજન તથા શ્રી બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવજી પણ સંશયમાં જ છે.

❁ “શ્રી બ્રહ્માજી તથા શ્રી વિષ્ણુજીનું યુદ્ધ”

શ્રી શિવ પુરાણ (વિદ્યેશ્વર સંહિતા અધ્યાય-૬, અનુવાદકર્તા : દિનદયાળ શર્મા, પ્રકાશક : રામાયણ પ્રેસ, મુંબઈ, પાના નં. ૬૭ તથા, સંપાદક - પંડિત રામલગન પાંડે “વિશારદ” પ્રકાશક - સાવિત્ર ઠાકુર, પ્રકાશન- રથયાત્રા વારાણસી, બ્રાન્ચ- નાટી ઈમલી - વારાણસીના વિદ્યેશ્વર સંહિતા અધ્યાય-૬, પાના નં. ૫૪ તથા ટીકાકાર ડૉ. બ્રહ્માનંદ ત્રિપાઠી સાહિત્ય - આયુર્વેદ જ્યોતિષ આચાર્ય, M.A., Phd, D.S, C.A. પ્રકાશક : ચૌખંબા સંસ્કૃત પ્રતિષ્ઠાન, ૩૮ U.A., જવાહરનગર, બંગલો રોડ, દિલ્લી, સંસ્કૃત સાથે શિવ પુરાણના વિદ્યેશ્વર સંહિતા અધ્યાય-૬ પાના નં. ૪૫ ઉપર)

શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજીની પાસે આવ્યા. તે સમયે શ્રી વિષ્ણુજી લક્ષ્મી સાથે શેષશૈયા પર સૂતા હતા. સાથે અનુચર પણ બેઠેલા હતા. શ્રી બ્રહ્માજીએ શ્રી વિષ્ણુજીને કહ્યું : બેટા, ઊઠ ! જો તારો બાપ આવ્યો છું. હું તારો પ્રભુ છું. આ વાત પર વિષ્ણુજીએ કહ્યું. આવો, બેસો હું તમારો પિતા છું. તારું મુખ કેમ મરડાઈ ગયું ? બ્રહ્માજીએ કહ્યું : હે, પુત્ર ! હવે તને અભિમાન થઈ ગયું છે, હું તારો સંરક્ષક જ નથી, પરંતુ સમસ્ત જગતનો પિતા છું.

શ્રી વિષ્ણુજીએ કહ્યું : રૈ, ચોર !, તું પોતાનું મોટાપણું શું બતાવે છે ? સર્વ જગત તો મારામાં નિવાસ કરે છે. તું મારી નાભિ કમળથી ઉત્પન્ન થયો અને મારાથી જ આવી વાતો કરી રહ્યો છે ? આટલું કહીને બંને પ્રભુ સામ-સામે હથિયારોથી લડવા લાગ્યા. એકબીજાના વૃક્ષસ્થળ (છાતી) પર ઘા કર્યા. આ બેઈને સદા શિવ (કાળરૂપી બ્રહ્મ) એ એક તેજોમય લિંગ તે બંનેની વચ્ચે ઉભું કરી દીધું, ત્યારે તેમનું યુદ્ધ સમાપ્ત થયું. (આ ઉપરોક્ત વિવરણ ગીતા પ્રેસ : ગોરખપુરવાળી શિવપુરાણમાંથી કાઢી નાખ્યું છે. પરંતુ મૂળ સંસ્કૃત સાથે જે ઉપર લખ્યું છે તે તથા બીજા બે સંપાદકો તથા પ્રકાશકોવાળી શિવપુરાણમાં બરાબર છે.)

વિચાર કરો :- શ્રી શિવપુરાણ, વિષ્ણુપુરાણ તથા બ્રહ્માપુરાણ તથા શ્રી દેવી મહાપુરાણમાં ત્રણે પ્રભુઓ તથા સદા શિવ (કાળ રૂપી બ્રહ્મ) તથા

દેવી (શિવા- પ્રકૃતિ)ની જીવનલીલાઓ છે. આના જ આધારથી બધા ઋષિજન તથા ગુરુજન જ્ઞાન સંભળાવ્યા કરતા હતા. અગર કોઈ પવિત્ર પુરાણોથી જુદું જ્ઞાન કહે છે તે પાઠ્યક્રમના વિરુદ્ધનું જ્ઞાન હોવાથી વ્યર્થ છે.

ઉપરના યુદ્ધનું વિવરણ પવિત્ર શિવપુરાણમાં છે, જેમાં બંને પ્રભુ પાંચ વર્ષના બાળકની જેમ ઝગડી રહ્યા છે. તે કહ્યા કરે છે કે તું મારો બેટો, બીજો કહ્યા કરે છે કે તું મારો બેટો, હું તારો બાપ. પછી એકબીજાના ગળા પકડીને મુક્કા અને લાતો મારીને ઝઘડો કરે છે. આ ચરિત્ર ત્રિલોકી નાથોનું છે.

ઉપરોક્ત ગ્રણ્ય પુરાણો (શ્રી બ્રહ્માપુરાણ, શ્રી વિષ્ણુપુરાણ, શ્રી શિવપુરાણ)નો પ્રારંભ (શરૂઆત) તો કાળરૂપી બ્રહ્મ એટલે કે જ્યોતિ નિરંજનથી જ થાય છે. જે બ્રહ્મલોકમાં મહા બ્રહ્મા, મહાવિષ્ણુ તથા મહાશિવ રૂપ ધારણ કરીને રહે છે તથા પોતાની લીલા પણ ઉપરોક્ત રૂપમાં કરે છે. પોતાના વાસ્તવિક (અસલ) કાળરૂપને છુપાવીને રાખે છે તથા પછીનું વિવરણ રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમોગુણ શિવજીની લીલાનું છે. ઉપરના જ્ઞાનના આધારથી પવિત્ર પુરાણોને સમજવા વધારે આસાન થઈ જશે.

❀ “શ્રી વિષ્ણુપુરાણ”

(અનુવાદ : શ્રી મુનીલાલ ગુપ્ત, પ્રકાશક : ગોવિંદ ભવન કાર્યાલય, ગીતા પ્રેસ ગોરખપુર)

શ્રી વિષ્ણુપુરાણનું જ્ઞાન શ્રી પરાશર ઋષિએ પોતાના શિષ્ય શ્રી મૈત્રેય ઋષિજીને કહ્યું છે.

શ્રી પરાશર ઋષિજીએ લગ્ન થતા જ ગૃહ ત્યાગીને વનમાં સાધના કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કર્યો. તેમની ધર્મપત્નીએ કહ્યું, હમણાં તો લગ્ન થયા છે, અત્યારે તમે ઘર ત્યાગીને જઈ રહ્યા છો. સંતાન ઉત્પત્તિ કર્યા પછી સાધના માટે ચાલ્યા જાઓ. ત્યારે શ્રી પરાશર ઋષિએ કહ્યું કે સાધના કર્યા પછી સંતાન ઉત્પન્ન કરવાથી સારા સંસ્કારવાળી સંતાન ઉત્પન્ન થશે. હું થોડા સમય બાદ તમારા માટે મારી શક્તિ (વીર્ય) કોઈ પક્ષીના દ્વારા મોકલી આપીશ, તમે તેને ગ્રહણ કરી લેજો. આમ કહીને ઘર ત્યાગ કરી વાનપ્રસ્થ (વનમાં ચાલ્યા ગયા) થઈ ગયા. એક વર્ષની સાધના પછી પોતાનું વીર્ય કાઠીને એક વૃક્ષના પાનમાં બંધ કરીને પોતાની મંત્રશક્તિથી શુક્રાણુને સુરક્ષિત કરીને એક કાગડાને કહ્યું કે આ પાન મારી પત્નીને આપીને આવો. કાગડો તેને લઈને દરિયા (નદીની) ઉપરથી ઊડી રહ્યો હતો. તેની ચાંચથી તે પાન દરિયામાં પડી ગયું. તેને એક માછલી ખાઈ ગઈ. કેટલાક મહિનાઓ પછી તે માછલીને એક માછીમારે પકડીને કાપી, તેમાંથી એક છોકરી નીકળી. માછીમારે (નાવિકે) તે છોકરીનું નામ સત્યવતી રાખ્યું, તે જ છોકરી (માછલીના ઉદરમાંથી ઉત્પન્ન થવાના કારણે) મછોદરી નામથી

પણ ઓળખાતી હતી. નાવિકે સત્યવતીને પોતાની પુત્રી રૂપમાં ઉછેરી.

કાગડાએ પાછા જઈને શ્રી પારાસરજીને બધી વાત કહી. જ્યારે સાધના સમાપ્ત કરીને શ્રી પારાસરજી ૧૬ વર્ષ પછી પાછા આવી રહ્યા હતા, દરિયો (નદી) પાર કરવા માટે નાવિકને અવાજ લગાવી ને કહ્યું કે મને જલ્દીથી દરિયો (નદી) પાર કરાવ. મારી પત્ની મારી પ્રતીક્ષા કરી રહી છે. તે સમયે નાવિક ભોજન કરી રહ્યો હતો, તથા શ્રી પરાશર ઋષિના બીજથી માછલીથી ઉત્પન્ન ૧૪ વર્ષની યુવાકન્યા પોતાના પિતાનું ભોજન લઈને ત્યાં આગળ ઉપસ્થિત હતી. નાવિકને જ્ઞાન હતું કે સાધના તપસ્યા કરીને આવવાવાળા ઋષિ સિદ્ધિયુક્ત હોય છે. આજ્ઞાનું શીઘ્રપાલન ન કરવાથી શ્રાપ આપી દે છે. નાવિકે કહ્યું ઋષિવર હું ભોજન કરી રહ્યો છું, અધૂરું ખાવાનું છોડવું અન્નદેવનું અપમાન થાય છે, મને પાપ લાગશે. પરંતુ શ્રી પરાશરજીએ એક નહીં સાંભળી. ઋષિને વધારે ઉતાવળમાં જોઈને પોતાની યુવાપુત્રીને ઋષિજીને પાર કરાવવા કહ્યું. પિતાજીનો આદેશ પ્રાપ્ત કરી પુત્રી નૌકામાં ઋષિ પરાશરજીને લઈને ચાલી નીકળી. દરિયા (નદી)ના મધ્યમાં ગયા પછી ઋષિ પરાશરજીએ પોતાના જ બીજશક્તિથી માછલીથી ઉત્પન્ન છોકરી એટલે કે પોતાની જ પુત્રી સાથે દુષ્કર્મ કરવાની ઇચ્છા વ્યક્ત કરી. છોકરી પણ પોતાના પાલક પિતા નાવિકથી ઋષિઓ દ્વારા ક્રોધથી આપવામાં આવેલ શ્રાપથી થયેલા દુઃખી વ્યક્તિઓની કથાઓ સાંભળ્યા કરતી હતી. જેથી શ્રાપના ડરથી કાંપતી કન્યાએ કહ્યું ઋષિજી તમે બ્રાહ્મણ છો, હું એક શુદ્રની પુત્રી છું. ઋષિ પરાશરજીએ કહ્યું કોઈ ચિંતા નથી. છોકરીએ પોતાની ઇજ્જતની રક્ષા માટે ફરી એકવાર બહાનું કાઢ્યું કે ઋષિવર મારા શરીરમાંથી માછલીની દુર્ગંધ નીકળી રહી છે. ઋષિ પરાશરજીએ પોતાની સિદ્ધિશક્તિથી દુર્ગંધ સમાપ્ત કરી દીધી. ફરી પાછું છોકરીએ કહ્યું બંને કિનારાઓ ઉપર વ્યક્તિઓ જોઈ રહ્યા છે. ઋષિ પરાશરજીએ ગંગા દરિયા (નદી)નું જળ હાથમાં ઉઠાવીને આકાશમાં ફેંક્યું તથા પોતાની સિદ્ધિશક્તિ વડે ધૂંધ (ધુમ્મસ) ઉત્પન્ન કરી દીધી, પોતાની મનોકામના પૂરી કરી. છોકરીએ પોતાના પાલક પિતાને પોતાની પાલકમાતાના માધ્યમથી બધી ઘટનાથી અવગત કરાવી દીધા તથા કહ્યું કે ઋષિએ પોતાનું નામ પરાશર કહ્યું હતું તથા ઋષિ વશિષ્ઠજીના પૌત્ર બતાવ્યા હતા. સમય આવવા પર કુંવારીના ગર્ભથી શ્રી વ્યાસ ઋષિ ઉત્પન્ન થયા.

તે જ શ્રી પરાશરજીના દ્વારા શ્રી વિષ્ણુપુરાણની રચના થઈ છે. શ્રી પરાશરજીએ બતાવ્યું કે હે મૈત્રેય જે જ્ઞાન હું તને સંભળાવવા જઈ રહ્યો છું, આ જ પ્રસંગ દક્ષાદિ મુનિઓએ નર્મદા તટ પર રાજા પુરુકુત્સ ને સંભળાવ્યો હતો. પુરુકુત્સે સારસ્વતને અને સારસ્વતે મને કહ્યો હતો. શ્રી પરાશરજીએ શ્રી વિષ્ણુપુરાણના પ્રથમ અધ્યાય સ્લોક સંખ્યા ૩૧, પૃષ્ઠ સંખ્યા ૩માં કહ્યું છે કે આ જગત વિષ્ણુથી ઉત્પન્ન થયું છે, તેમનામાં જ સ્થિત છે, તેઓ જ આની સ્થિતિ (રચના) અને લય(નાશ) ના કર્તા છે.

અધ્યાય-૨ શ્લોક ૧૫-૧૬ પૃષ્ઠ ૪માં કહ્યું છે કે હે દ્વિજ ! પરબ્રહ્મનું પ્રથમ રૂપ પુરુષ એટલે ભગવાન જેવા લાગે છે, પરંતુ વ્યક્ત (મહાવિષ્ણુ રૂપમાં પ્રકટ થવું) તથા અવ્યક્ત (અદૃશ્યરૂપમાં વાસ્તવિક કાળરૂપમાં એકવીસમા બ્રહ્માંડમાં રહેવું) તેના અન્ય રૂપ છે. તથા 'કાળ' તેનું પરમ રૂપ છે. ભગવાન વિષ્ણુ જે કાળરૂપમાં તથા વ્યક્ત અને અવ્યક્તરૂપમાં સ્થિત થાય છે, આ તેમની બાળવત (બાળક જેવી) લીલા છે.

અધ્યાય-૨ શ્લોક ૨૭ પૃષ્ઠ ૫માં કહ્યું છે હે મૈત્રેય ! પ્રલયકાળમાં પ્રધાન એટલે કે પ્રકૃતિના સામ્ય અવસ્થામાં સ્થિત થઈ જવાથી અર્થાત (એટલે કે) પુરુષના પ્રકૃતિથી અલગ સ્થિત થઈ જવાથી વિષ્ણુ ભગવાનનું કાળરૂપ પ્રવૃત્ત થઈ જાય છે.

અધ્યાય ૨ શ્લોક ૨૮ થી ૩૦ પૃષ્ઠ-૫ તદન્તર (સર્ગકાળ ઉપસ્થિત થવાના સમયે) તે પરબ્રહ્મ પરમાત્મા વિશ્વરૂપ સર્વવ્યાપી સર્વભૂતેશ્વર સર્વાત્મા પરમેશ્વરે પોતાની ઇચ્છાથી વિકારી પ્રધાન અને અવિકારી પુરુષમાં પ્રવિષ્ટ થઈને તેમને ક્ષોભિત કર્યો ॥ ૨૮-૨૯ ॥ જે પ્રમાણે ક્રિયાશીલ ન હોવા છતાં પણ ગંધ પોતાની સન્નિધિ માત્રથી જ મનને ક્ષોભિત કરી દે છે તે પ્રમાણે પરમેશ્વર પોતાના સન્નિધિ માત્રથી પ્રધાન તથા પુરુષને પ્રેરિત કરે છે. ॥ ૩૦ ॥

વિશેષ :- શ્લોક સંખ્યા ૨૮થી ૩૦માં સ્પષ્ટ કરેલ છે કે પ્રકૃતિ (દુર્ગા) તથા પુરુષ (કાળ પ્રભુ)થી બીજો કોઈ પરમેશ્વર છે જે આ બંનેને પુનઃ સૃષ્ટિ રચવા માટે પ્રેરિત કરે છે.

અધ્યાય ૨ પૃષ્ઠ ૮ પર શ્લોક ૬૬માં લખ્યું છે કે તે જ પ્રભુ વિષ્ણુ સૃષ્ટિ (બ્રહ્મા) થઈને પોતાની જ સૃષ્ટિ કરે છે. શ્લોક સંખ્યા-૭૦માં લખ્યું છે. ભગવાન વિષ્ણુ જ બ્રહ્મા વગેરે અવસ્થાઓ દ્વારા રચવાવાળા છે. તે જ રચે જાય છે અને સ્વયં પણ સંહત એટલે કે મરે છે. અધ્યાય-૪ શ્લોક ૪ પૃષ્ઠ ૧૧ પર લખ્યું છે કે કોઈ બીજો પરમેશ્વર છે. જે બ્રહ્મા, શિવ, વગેરે ઈશ્વરોનો પણ ઈશ્વર છે. અધ્યાય-૪ શ્લોક ૧૪-૧૫-૧૭-૨૨ પૃષ્ઠ ૧૧, ૧૨ પર લખ્યું છે, પૃથ્વી બોલી : હે કાળ સ્વરૂપ! તમને નમસ્કાર છે. હે પ્રભુ ! તમે જ જગતની સૃષ્ટિ (રચના) વગેરેના માટે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને રૂદ્ર રૂપ ધારણ કરવાવાળા છો. તમારું જે રૂપ અવતાર રૂપમાં પ્રકટ થાય છે તેની જ દેવગણ પૂજા કરે છે. તમે જ ઓમકાર છો. અધ્યાય-૪ શ્લોક-૫૦ પૃષ્ઠ ૧૪ પર લખ્યું છે — પછી તે ભગવાન હરિએ રજોગુણ યુક્ત થઈને ચતુર્ભુજ ધારી બ્રહ્મારૂપ ધારણ કરી સૃષ્ટિની રચના કરી.

ઉપરના વિવરણથી સિદ્ધ થયું કે ઋષિ પરાશરજીએ સાંભળેલું-સંભળાવેલું જ્ઞાન એટલે કે લોકવેદના આધારથી શ્રી વિષ્ણુપુરાણની રચના કરી છે. કારણ કે વાસ્તવિક જ્ઞાન પૂર્ણપરમાત્માએ પ્રથમ સતયુગમાં સ્વયં પ્રગટ થઈને શ્રી બ્રહ્માજીને આપ્યું હતું. શ્રી બ્રહ્માજીએ થોડું જ્ઞાન તથા થોડુંક સ્વનિર્મિત કાલ્પનિક જ્ઞાન પોતાના વંશજોને બતાવ્યું. એમ આગળને આગળ

એક બીજાથી સાંભળતા-સંભળાવતા જ લોકવેદ શ્રી પરાશરજીને પ્રાપ્ત થયું, શ્રી પરાશરજીએ વિષ્ણુને કાળ પણ કહ્યા છે તથા પરબ્રહ્મ પણ કહ્યા છે. ઉપરના વિવરણથી આ પણ સિદ્ધ થયું કે વિષ્ણુ એટલે કે બ્રહ્મસ્વરૂપ કાળ પોતાની ઉત્પત્તિ બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, તથા શિવરૂપથી કરીને સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન કરે છે. બ્રહ્મ (કાળ) જ બ્રહ્મ લોકમાં પ્રણ રૂપોમાં પ્રગટ થઈને લીલા કરીને છળ કરે છે. ત્યાં આગળ સ્વયં પણ મરે છે. (વિશેષ જાણકારી માટે કૃપા કરી વાચો 'પ્રલયની જાણકારી' પુસ્તક 'ગહેરી નજર ગીતામૈ' અધ્યાય ૮ સ્લોક-૧૭ની વ્યાખ્યામાં) તે જ બ્રહ્મલોકમાં પ્રણ સ્થાન બનાવ્યા છે. એક રજોગુણ પ્રધાન તેમાં આજ કાળરૂપી બ્રહ્મ પોતાનું બ્રહ્મારૂપ ધારણ કરીને રહે છે તથા પોતાની પત્ની દુર્ગાને સાથે રાખીને એક રજોગુણ પ્રધાન પુત્ર ઉત્પન્ન કરે છે. તેનું નામ બ્રહ્મા રાખે છે. તેના જ દ્વારા એક બ્રહ્માંડમાં ઉત્પત્તિ કરાવે છે. આજ પ્રમાણે તે બ્રહ્મલોકમાં એક સતગુણ પ્રધાન સ્થાન બનાવીને સ્વયં પોતાનું વિષ્ણુ રૂપ ધારણ કરીને રહે છે તથા પોતાની પત્ની દુર્ગા (પ્રકૃતિ)ને પત્ની રૂપમાં રાખીને એક સતગુણ ચુકત પુત્ર ઉત્પન્ન કરે છે. તેનું નામ વિષ્ણુ રાખે છે. તે પુત્રથી એક બ્રહ્માંડમાં બનેલ પ્રણ લોકો (પૃથ્વી, પાતાલ, સ્વર્ગ)માં સ્થિતિ બનાવી રાખવાનું કાર્ય કરાવે છે. (પ્રમાણ શિવપુરાણ ગીતા પ્રૈસ ગૌરખપુરથી પ્રકાશિત અનુવાદ હનુમાન પ્રસાદ પૌદાર ચિમનલાલ ગોસ્વામી, રૂદ્રસંહિતા અધ્યાય ૬, ૭, પૃષ્ઠ ૧૦૨-૧૦૩.)

બ્રહ્મલોકમાં જ એક ત્રીજું સ્થાન તમગુણ પ્રધાન રચીને તેમાં સ્વયં શિવરૂપ ધારણ કરીને રહે છે તથા પોતાની પત્ની દુર્ગા (પ્રકૃતિ)ને સાથે રાખીને પતિ-પત્નીના વ્યવહારથી તે જ રીતે ત્રીજો પુત્ર તમો ગુણ ચુકત ઉત્પન્ન કરે છે. તેનું નામ શંકર (શિવ) રાખે છે. આ પુત્રથી પ્રણ લોકના પ્રાણીઓનો સંહાર કરાવે છે.

વિષ્ણુ પુરાણમાં અધ્યાય-૪ સુદી જે જ્ઞાન છે તે કાળરૂપ બ્રહ્મ એટલે કે જ્યોતિ નિરંજનનું છે. અધ્યાય ૫ થી આગળનું મળતું-જુલતું જ્ઞાન કાળના પુત્ર સતગુણ વિષ્ણુની લીલાઓનું છે તથા તેના જ અવતાર શ્રી રામ, શ્રીકૃષ્ણ વગેરેનું જ્ઞાન છે.

વિશેષ વિચાર કરવાની વાત છે કે શ્રી વિષ્ણુપુરાણના વક્તા શ્રી પરાશર ઋષિ છે. આજ જ્ઞાન દક્ષાદિ ઋષિઓથી પુરૂક્ત્સે સાંભળ્યું, પુરૂક્ત્સથી સારસ્વતે સાંભળ્યું અને સારસ્વતથી શ્રી પરાશર ઋષિએ સાંભળ્યું. તે જ્ઞાન શ્રી વિષ્ણુપુરાણમાં લિપિબદ્ધ કરવામાં આવ્યું જે આજે તમારા કરકમળોમાં છે. એમાં માત્ર એક બ્રહ્માંડનું જ્ઞાન પણ અદૂરું છે. શ્રી દેવી પુરાણ, શ્રી શિવપુરાણ વગેરે પુરાણોનું જ્ઞાન પણ બ્રહ્માજીનું આપેલું છે. શ્રી પરાશરવાળું જ્ઞાન શ્રી બ્રહ્માજી દ્વારા આપેલા જ્ઞાનની સમાન ન હોઈ શકે. એટલા માટે શ્રી વિષ્ણુપુરાણને સમજવા માટે દેવીપુરાણ તથા શ્રી શિવપુરાણનો સહયોગ લેવામાં આવશે. કારણ કે આ જ્ઞાન દક્ષાદિ ઋષિઓના પિતાશ્રી બ્રહ્માજીનું આપેલું છે. શ્રી દેવીપુરાણ તથા શ્રી

શિવપુરાણને સમજવા માટે શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા તથા ચાર વેદોનો સહયોગ લેવામાં આવશે, કારણ કે આ જ્ઞાન સ્વયં ભગવાન કાળરૂપી બ્રહ્મ દ્વારા આપવામાં આવ્યું છે. જે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવજીના ઉત્પન્નકર્તા એટલે કે પિતા છે. પવિત્ર વેદો તથા પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવત્ ગીતાજીના જ્ઞાનને સમજવા માટે સ્વસમવેદ એટલે કે સૂક્ષ્મવેદનો સહયોગ લેવો પડશે, જે કાળરૂપી બ્રહ્મના ઉત્પત્તિકર્તા એટલે કે પિતા પરમ અક્ષર બ્રહ્મ (કવિર્દેવ)નો આપેલો છે. જે (કવિર્ગોભિઃ) કવિર્વાણી દ્વારા સ્વયં સતપુરુષ પ્રગટ થઈને બોલ્યા હતા. (ઋગ્વેદ મંડલ-૯ સૂક્ત ૯૬ મંત્ર ૧૬ થી ૨૦ સુધી પ્રમાણ છે.)

❁ “શ્રી બ્રહ્માપુરાણ”

આ પુરાણના વક્તા શ્રી લોમહર્ષણ ઋષિજી છે. જે શ્રી વ્યાસ ઋષિના શિષ્ય હતા જેમને સૂતજી પણ કહેવામાં આવે છે. શ્રી લોમહર્ષણજી (સૂતજી) એ બતાવ્યું કે આ જ્ઞાન પહેલા શ્રી બ્રહ્માજીએ દક્ષાદિ શ્રેષ્ઠ મુનિઓને સંભળાવ્યું હતું. તે જ હું સંભળાવું છું. આ પુરાણના સૃષ્ટિના વર્ણન નામક અધ્યાયમાં (પૃષ્ઠ ૨૭૭થી ૨૭૯ સુધી) કહ્યું છે કે શ્રી વિષ્ણુજી પૂરા વિશ્વનો આધાર છે જે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવરૂપમાં જગતની ઉત્પત્તિ તથા પાલન તથા સંહાર કરે છે. તે ભગવાન વિષ્ણુને મારા નમસ્કાર છે.

જે નિત્ય સદ્સત સ્વરૂપ તથા કારણભૂત અવ્યક્ત પ્રકૃતિ છે તેને જ પ્રધાન કહે છે. તેનાથી જ પુરુષે આ વિશ્વનું નિર્માણ કર્યું છે. અમિત તેજસ્વી બ્રહ્માજીને જ પુરુષ સમજો, તે સમસ્ત પ્રાણીઓની સૃષ્ટિ કરવાવાળા તથા ભગવાન નારાયણના આશ્રિત છે.

સ્વયંભુ ભગવાન નારાયણે જળની સૃષ્ટિ કરી. નારાયણથી ઉત્પન્ન થવાના કારણે જળને નાર કહેવા લાગ્યા. ભગવાને સૌથી પહેલા જળ પર વિશ્રામ કર્યો. એટલા માટે ભગવાનને નારાયણ કહેવામાં આવે છે. ભગવાને જળમાં પોતાની શક્તિ છોડી તેનાથી એક સુવર્ણમય ઈંડુ પ્રકટ થયું. તેમાં જ સ્વયં બ્રહ્માજીની ઉત્પત્તિ થઈ આવું સાંભળવામાં આવે છે. એક વર્ષ સુધી ઈંડામાં નિવાસ કરીને શ્રી બ્રહ્માજીએ તેના બે ટુકડા કરી દીધા. એકથી ઘૂલોક બની ગયો અને બીજાથી ભૂલોક.

ત્યાર પછી બ્રહ્માજીએ પોતાના ગુસ્સાથી રૂદ્રને પ્રગટ કર્યો. ઉપરોક્ત જ્ઞાન ઋષિ લોમહર્ષણ (સૂતજી) નું કહેલું છે જે સાંભળેલું-સંભળાવેલું (લોકવેદ) છે, જે પૂર્ણ નથી. કારણ કે વક્તા કહી રહ્યા છે કે એવું સાંભળ્યું છે. એટલા માટે પૂર્ણ જાણકારીના માટે શ્રી દેવી મહાપુરાણ, શ્રી શિવમહાપુરાણ, શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા તથા ચારે વેદ અને પૂર્ણપરમાત્મા દ્વારા તત્ત્વજ્ઞાન જે સ્વસમ વેદ એટલે કે કવિર્વાણી (કબીરવાણી) કહેવાય છે. તેના માટે કૃષ્ણા વાંચો પુસ્તક ‘ગહરી નજર ગીતામં’, ‘પરમેશ્વરનો સાર સંદેશ’ પરિભાષા પ્રભુની તથા પુસ્તક ‘જ્ઞાન ગંગા’ના ‘યથાર્થ જ્ઞાનપ્રકાશ’માં.

(વાસ્તવિક જ્ઞાનને સ્વયં કળિયુગમાં પ્રગટ થઈને કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર) એ પોતાના ખાસ સેવક શ્રી ધર્મદાસ સાહેબજી (બાંધવગઢવાળા)ને ફરીથી બરાબર રીતે કહ્યું. જે આ જ પુસ્તક 'જ્ઞાન ગંગા'માં સૃષ્ટિરચનામાં વર્ણિત છે, કૃપયા તેમાં વાંચો.)

શ્રી પરાશરજી એ કાળબ્રહ્મને પરબ્રહ્મ પણ કહ્યા છે તથા બ્રહ્મ પણ તથા વિષ્ણુ પણ કહ્યા છે તથા આને જ અનાદિ એટલે કે અમર પણ કહ્યા છે. આ બ્રહ્મ એટલે કે કાળના જન્મ-મૃત્યુ નથી થતા. આના ઉપરથી જ શ્રદ્ધિની બાળબુદ્ધિ સાબિત થાય છે.

વિચાર કરો :- વિષ્ણુપુરાણનું જ્ઞાન એક શ્રદ્ધિ દ્વારા કહ્યું છે. જેને લોકવેદ (સાંભળેલું-સંભળાવેલું જ્ઞાન એટલે કે દંતકથા)ના આધારથી કહ્યું છે તથા બ્રહ્માપુરાણનું જ્ઞાન શ્રી લોમહર્ષણ શ્રદ્ધિએ દક્ષાદિ શ્રદ્ધિઓથી સાંભળ્યું હતું, તે લખ્યું છે. એટલા માટે ઉપરના બંને (વિષ્ણુપુરાણ તથા બ્રહ્માપુરાણ) ને સમજવા માટે શ્રી દેવીપુરાણ તથા શ્રી શિવપુરાણનો સહયોગ લેવામાં આવશે, જે સ્વયં શ્રી બ્રહ્માજીએ પોતાના પુત્ર નારદજીને સંભળાવ્યું, જે શ્રી વ્યાસ શ્રદ્ધિના દ્વારા ગ્રહણ થયું તથા લખવામાં આવ્યું. અન્ય પુરાણોનું જ્ઞાન શ્રી બ્રહ્માજીના જ્ઞાનના સમાન ના હોઈ શકે. એટલા માટે અન્ય પુરાણોને સમજવા માટે દેવીપુરાણ તથા શ્રી શિવપુરાણનો સહયોગ લેવામાં આવશે. કારણ કે આ જ્ઞાન દક્ષાદિ શ્રદ્ધિના પિતાશ્રી બ્રહ્માજીનું આપેલું છે. શ્રી દેવીપુરાણ તથા શ્રી શિવપુરાણને સમજવા માટે શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા તથા ચારણ વેદોનો સહયોગ લેવામાં આવશે. કારણ કે આ જ્ઞાન સ્વયં ભગવાન કાળરૂપી બ્રહ્મ દ્વારા આપવામાં આવ્યું છે. જે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવજીના ઉત્પન્નકર્તા એટલે કે પિતા છે. પવિત્ર વેદો તથા પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતાજીના જ્ઞાનને સમજવા માટે સ્વસમ વેદ એટલે કે સૂક્ષ્મવેદનો સહયોગ લેવો પડશે જે કાળરૂપી બ્રહ્મના ઉત્પત્તિકર્તા એટલે કે પિતા પરમઅક્ષર બ્રહ્મ (કવિદેવ)નું આપેલું છે. જે (કવિર્ગીભિઃ) કવિર્વાણી દ્વારા સ્વયં સતપુરૂષે પ્રગટ થઈને બોલ્યા હતા. (શ્રગ્વેદ મંડલ ૯ સુકત ૯૬ મંત્ર ૧૬ થી ૨૦ સુધી પ્રમાણ છે) તથા શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતામાં ભગવાન કાળ એટલે કે બ્રહ્મે પોતાની સ્થિતિ સ્વયં બતાવી છે જે સત્ય છે.

ગીતા અધ્યાય ૧૫ શ્લોક ૧૮માં કહ્યું છે કે હું (કાળરૂપી બ્રહ્મ) મારા એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં જેટલા પણ જીવ (પ્રાણી) છે તેમનાથી શ્રેષ્ઠ છું. તે ચાહે સ્થૂળ શરીરમાં નાશવાન છે, ચાહે આત્મારૂપમાં અવિનાશી છે. એટલા માટે લોકવેદ (દંતકથા-સાંભળેલું-સંભળાવેલું જ્ઞાન)ના આધારથી મને પુરૂષોત્તમ માને છે. વાસ્તવમાં પુરૂષોત્તમ તો મારા (ક્ષર પુરુષ એટલે કે કાળ) થી તથા અક્ષરપુરૂષ (પરબ્રહ્મ) થી પણ અન્ય (બીજા) છે. તેજ વાસ્તવમાં પરમાત્મા એટલે કે ભગવાન કહેવામાં આવે છે. પ્રણે લોકમાં પ્રવેશ કરીને બધાનું ધારણપોષણ કરે છે, તે જ વાસ્તવમાં અવિનાશી પરમેશ્વર છે. (ગીતા અધ્યાય-૧૫ શ્લોક-૧૬-૧૭) ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મ

સ્વયં કહી રહ્યા છે કે હે અર્જુન ! તારા તથા મારા બહુ જન્મ થઈ ચૂક્યા છે. તું નથી જાણતો, હું જાણું છું. શ્રીમદ્ ભગવદ્ ગીતા અધ્યાય ૪ સ્લોક-૫, અધ્યાય-૨ સ્લોક-૧૨માં પ્રમાણ છે તથા અધ્યાય-૭ સ્લોક-૧૮માં પોતાની સાધનાને પણ (અનુત્તમમ્) અતિ અશ્રેષ્ઠ એટલે કે અતિ ખરાબ કહી છે. એટલા માટે અધ્યાય-૧૮ સ્લોક-૬૨માં કહ્યું છે કે હે અર્જુન ! સર્વ ભાવથી તે પરમેશ્વરની શરણમાં જા, જેની કૃપાથી જ તું પરમશાંતિને પ્રાપ્ત થઈશ તથા ક્યારેય પણ નાશ ન થવાવાળા લોક એટલે કે સતલોકને પ્રાપ્ત થઈશ. અધ્યાય-૧૫ સ્લોક-૪માં કહ્યું છે કે જ્યારે તેને તત્ત્વદર્શી સંત પ્રાપ્ત થઈ જાય (જે ગીતા અધ્યાય ૪ સ્લોક ૩૪માં તથા અધ્યાય ૧૫ સ્લોક ૧માં વર્ણિત છે) તેના પછી તે પરમપદ પરમેશ્વરની શોધ કરવી જોઈએ જેમાં ગયેલા સાધક પછી ફરીને આ સંસારમાં નથી આવતા એટલે કે પૂર્ણ મોક્ષ પ્રાપ્ત કરે છે. જે પરમેશ્વરથી આ બધો સંસાર ઉત્પન્ન થયો તથા તે જ બધાનું ધારણપોષણ કરવાવાળા છે. હું (ગીતા જ્ઞાનદાતા બ્રહ્મરૂપી કાળ) પણ તે આદિ પુરુષ પરમેશ્વરની જ શરણમાં છું, પૂર્ણ વિશ્વાસની સાથે તેની જ ભક્તિ સાધના એટલે કે પૂજા કરવી જોઈએ.

❀ “શ્રી દેવી મહાપુરાણથી જ્ઞાન ગ્રહણ કરો”

‘શ્રી દેવી મહાપુરાણથી આંશિક લેખ તથા સાર વિચાર’

(સંક્ષિપ્ત શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત, સચિત્ર, મોટા ટાઈપ, કેવળ હિન્દી, સંપાદક - હનુમાન પ્રસાદ પોદ્દાર, ચિમનલાલ ગોસ્વામી, પ્રકાશક - ગોવિંદ ભવન કાર્યાલય, ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુર)

॥ શ્રી જગદમ્બિકાચૈ નમઃ ॥ ॥ શ્રીદેવી મદ્ ભાગવત્ ત્રીજા સ્કંધનો લેખ ॥

રાજા પરિક્ષિતે શ્રી વ્યાસજીને બ્રહ્માંડની રચના વિષે પૂછ્યું. શ્રી વ્યાસજીએ કહ્યું કે રાજન્ મેં આ જ પ્રશ્ન ઋષિવર નારદજીને પૂછ્યો હતો, તે વર્ણન તમને બતાવું છું. મેં (શ્રી વ્યાસજીએ) શ્રી નારદજીને પૂછ્યું એક બ્રહ્માંડના રચિયતા કોણ છે ? કોઈ તો શ્રી શંકર ભગવાનને આના રચિયતા માને છે. કોઈ શ્રી વિષ્ણુજીને તથા કોઈ શ્રી બ્રહ્માજીને તથા ઘણા બધાં આચાર્ય ભવાનીને બધા મનોરથ પૂર્ણ કરવાવાળી બતાવે છે. તે આદિ માયા મહાશક્તિ છે તથા પરમ પુરુષની સાથે રહીને કાર્ય સંપાદન કરવાવાળી પ્રકૃતિ છે. બ્રહ્મની સાથે તેમનો અભેદ સંબંધ છે. (પાના નં. ૧૧૪)

નારદજીએ કહ્યું - વ્યાસજી ! પ્રાચીન સમયની વાત છે - આ શંકા મારા હૃદયમાં પણ ઉત્પન્ન થઈ હતી. ત્યારે હું મારા પિતા અમીત તેજસ્વી બ્રહ્માજીના સ્થાન પર ગયો અને તેમને અત્યારે જે વિષયમાં તમે મને પૂછી રહ્યા છો, તે વિષયમાં જે મેં પૂછ્યું. મેં કહ્યું - પિતાજી ! આ સંપૂર્ણ બ્રહ્માંડ ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયું ? આની રચના તમે કરી છે કે શ્રી વિષ્ણુજીએ કે શ્રી શંકરજી એ - કૃપ્યા સાચે-સાચું બતાવો.

બ્રહ્માજીએ કહ્યું - (પાના નં. ૧૧૫ થી ૧૨૦ તથા ૧૨૩, ૧૨૫, ૧૨૮, ૧૨૯) બેટા! હું આ પ્રશ્નનો શું જવાબ આપું ? આ પ્રશ્ન ખૂબ જ અઘરો છે. પૂર્વ કાળમાં સર્વત્ર પાણી જ પાણી હતું. ત્યારે કમળથી મારી ઉત્પત્તિ

થઈ. હું કમળની કર્ણિકા ઉપર બેસીને વિચાર કરવા લાગ્યો — ‘ આ અગાધ જળમાં હું કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયો? કોણ મારું રક્ષક છે ? કમળની ડાંડી પકડીને જળમાં ઉતર્યો. ત્યાં આગળ મને શેષશાયી ભગવાન વિષ્ણુના દર્શન થયા. તે યોગનિદ્રાના વશીભૂત થઈને ગાઢ નિદ્રામાં ઊંઘેલા હતા. એટલામાં મને ભગવતી યોગ નિદ્રાની યાદ આવી ગઈ. મેં તેમનું સ્તવન કર્યું ત્યારે તે કલ્યાણમયી ભગવતી શ્રી વિષ્ણુના વિગ્રહથી નીકળીને અચિન્ત્યરૂપ ધારણ કરીને આકાશમાં બિરાજમાન થઈ ગઈ. દિવ્ય આભૂષણ તેમની સુંદરતા વધારી રહ્યાં હતાં. જ્યારે ભગવતી યોગ નિદ્રા ભગવાન વિષ્ણુના શરીરથી અલગ થઈને આકાશમાં બિરાજમાન થયા, ત્યારે તરત જ શ્રી હરિ જાગીને બેઠાં થયા. હવે ત્યાં આગળ હું અને ભગવાન વિષ્ણુ બંને હતાં. ત્યાં જ રૂઢ પણ પ્રગટ થઈ ગયા. અમે ત્રણેને દેવીએ કહ્યું - બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને મહેશ્વર ! તમે સારી રીતે સાવધાન થઈને પોત-પોતાના કાર્યમાં સંલગ્ન થઈ જાઓ સૃષ્ટિ, સ્થિતિ, અને સંહાર — આ તમારા કાર્ય છે. એટલીવારમાં એક સુંદર વિમાન આકાશથી ઉતરી આવ્યું. ત્યારે તે દેવીએ અમને આજ્ઞા આપી - દેવતાઓ ! નિર્ભિક થઈને ઈચ્છાપૂર્વક આ વિમાનમાં પ્રવેશ કરો. બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને રુદ્ર ! આજે હું તમને એક અદ્ભુત દૃશ્ય બતાવું છું.

અમે ત્રણે દેવતાઓને વિમાન ઉપર બેઠેલા જોઈને દેવીએ પોતાના સામર્થ્યથી વિમાનને આકાશમાં ઉડાડ્યું.

એટલામાં અમારું વિમાન ખૂબ ઝડપથી ચાલવા લાગ્યું અને તે દિવ્ય ધામ બ્રહ્મલોકમાં જઈ પહોંચ્યું. ત્યાં એકબીજા બ્રહ્મા બિરાજમાન હતા. તેમને જોઈને ભગવાન શંકર અને વિષ્ણુને મોટું આશ્ચર્ય થયું. ભગવાન શંકર અને વિષ્ણુએ મને પૂછ્યું — ચતુરાનન (બ્રહ્મા) ! આ અવિનાશી બ્રહ્મા કોણ છે ? મેં ઉત્તર આપ્યો, મને કંઈ ખબર નથી, સૃષ્ટિના અધિષ્ઠાતા આ કોણ છે ? ભગવાન ! હું કોણ છું અને અમારો ઉદ્દેશ્ય શું છે ? આ વિડંબનામાં મારું મન ચકરાવે ચઢી ગયું છે.

એટલામાં મનની સમાન તીવ્ર ગતિથી તે વિમાન તરત જ ત્યાંથી ચાલ્યું અને કૈલાસના સુરમ્ય શિખર પર જઈ પહોંચ્યું. ત્યાં વિમાનના પહોંચતાં જ એક ભવ્ય ભવનથી ત્રીનેત્રધારી ભગવાન શંકર નીકળ્યા. તે નંદી (વૃષભ) પર બેઠા હતાં.

ક્ષણભર પછી જ તે વિમાન તે શિખરથી પવનના સમાન તેજ ગતિએ આગળ વધ્યું અને વૈકુંઠ લોકમાં પહોંચી ગયું, જ્યાં ભગવતી લક્ષ્મીનો વિલાસ ભવન હતો. બેટા, નારદ ! ત્યાં મેં જે સંપત્તિ જોઈ તેનું વર્ણન કરવું મારા માટે અસંભવ છે. તે ઉત્તમપુત્રીને જોઈને વિષ્ણુનું મન આશ્ચર્યચકિત થઈને વિચારરૂપી સમુદ્રમાં ગોથા ખાવા લાગ્યું. ત્યાં કમળલોચન શ્રી હરિ બિરાજમાન હતા એટલે કે એક બીજા વિષ્ણુ અમે બોયા. જેની ચાર ભૂજાઓ હતી.

એટલામાં જ પવનથી વાતો કરતું તે વિમાન તરત જ ઉડી ગયું. આગળ અમૃતના સમાન મીઠા જળવાળો સમુદ્ર મળ્યો. ત્યાં જ એક મનોહર દ્વિપ હતો તે જ દ્વિપમાં એક મંગલમય મનોહર પલંગ બિછાવેલો (પાથરેલો) હતો. તે ઉત્તમ પલંગ પર એક દિવ્ય રમણીય સ્ત્રી બેઠી હતી. અમે એક બીજાને કહેવા લાગ્યા - 'આ સુંદરી કોણ છે ? અને આનું નામ શું છે ?' અમે આના વિષયમાં બિલકુલ અજ્ઞાન છીએ.

નારદ ! આમ શંકાગ્રસ્ત થઈને અમે લોકો ત્યાં રોકાઈ ગયા. ત્યારે ભગવાન વિષ્ણુએ તે ચારૂશાહીની ભગવતીને જોઈને વિવેકપૂર્વક નિશ્ચય કરી લીધો કે તે ભગવતી જગદંબિકા છે. ત્યારે તેમણે કહ્યું કે આ ભગવતી આપણાં બધાની આદિ કારણ છે. મહાવિદ્યા અને મહામાયા એમના નામ છે. આ પૂર્ણ પ્રકૃતિ છે. આ 'વિશ્વેશવરી', 'વેદ ગર્ભા' અને 'શિવા' કહેવાય છે.

આ તે જ દિવ્યાંગના છે, જેમનાં પ્રલયાર્નવમાં મને દર્શન થયા હતા. તે સમયમાં હું બાળકરૂપમાં હતો. મને ઘોડિયામાં ઝુલાવી રહી હતી. વટવૃક્ષના પાન પર એક મજબૂત સુંદર શૈથ્યા બિછાવેલી હતી. તેના પર સૂતાં સૂતાં હું પગના અંગૂઠાને પોતાના કમળ - જેવા મુખમાં લઇને ચૂસી રહ્યો હતો તથા રમી રહ્યો હતો. આ દેવી ગાણાં ગાઈને મને ઝુલાવતી હતી. તે જ આ દેવી છે. આમાં કોઈ શંકાની વાત નથી રહી. એમને જોઈને મને પહેલાંની વાત યાદ આવી ગઈ. આ આપણાં બધાની જનની છે.

શ્રી વિષ્ણુએ સમય અનુસાર તે ભગવતી ભુવનેશ્વરીની સ્તુતિ આરંભ કરી દીધી.

ભગવાન વિષ્ણુ બોલ્યા - પ્રકૃતિ દેવીને નમસ્કાર છે. ભગવતી વિદ્યાત્રીને નિરંતર નમસ્કાર છે. તમે શુદ્ધસ્વરૂપા છો, આ બધો સંસાર તમારાથી જ ઉદ્ભવિત થઈ રહ્યો છે. હું, બ્રહ્મા અને શંકર - અમે બધા તમારી કૃપાથી જ વિદ્યમાન છીએ. અમારો આભાર (જન્મ) અને તિરોભાવ (મૃત્યુ) થયા કરે છે. કેવળ તમે જ નિત્ય છો, જગતજનની છો, પ્રકૃતિ અને સનાતની દેવી છો.

ભગવાન શંકર બોલ્યા - દેવી ! અગર મહાભાગ વિષ્ણુ તમારાથી જ પ્રગટ થયા છે તો તેમના પછી ઉત્પન્ન થવાવાળા બ્રહ્મા પણ તમારા બાળક થયા. પછી હું તમો ગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર શું તમારો બાળક ન થયો ? અર્થાત મને પણ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં તમે જ છો. આ સંસારની સૃષ્ટિ, સ્થિતિ અને સંહારમાં તમારા ગુણ હંમેશા સમર્થ છે. એ જ ત્રણે ગુણોથી ઉત્પન્ન અમે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ અને શંકર નિયમઅનુસાર કાર્યમાં તત્પર રહીએ છીએ. હું, બ્રહ્મા અને શિવ વિમાનમાં બેસીને જઈ રહ્યા હતા. અમને રસ્તામાં નવા નવા જગત જોવામાં આવ્યા. ભવાની ! ભલા, કહો તો તેમને કોણે બનાવ્યા છે ?

એટલા માટે આ જ પ્રમાણ જુઓ શ્રીમદ્ દેવીભાગવત મહાપુરાણ સભાષટિકમ્ સમહાત્યમ, ખેમરાજ શ્રી કૃષ્ણદાસ પ્રકાશન મુંબઈ, આમાં સંસ્કૃત સાથે હિન્દી અનુવાદ કરેલ છે. ત્રીજો સ્કંધ અધ્યાય ૪ પૃષ્ઠ ૧૦ શ્લોક-૪૨ :-

બ્રહ્મા - “અહમ ઇશ્વરઃ ક્લિલ તે પ્રભાવાત્સર્વે વયં જનિ યુતા ન યદા તૂ નિત્યાઃ, કે અન્યે સુરાઃ શતમખ પ્રમુખાઃ ચ નિત્યા નિત્યા ત્વમેવ જનની પ્રકૃતિઃ પુરાણા.” (૪૨) ।

અનુવાદ- હે માતા! બ્રહ્મા, હું તથા શિવ તમારા જ પ્રભાવથી જન્મવાન છીએ, નિત્ય નથી એટલે કે અમે અવિનાશી નથી, પછી અન્ય ઇન્દ્રાદિ બીજા દેવતા કેવી રીતે નિત્ય હોઈ શકે છે. તમે જ અવિનાશી છો, પ્રકૃતિ તથા સનાતની દેવી છો. (૪૨)

પાના નં. ૧૧-૧૨ અધ્યાય ૫, શ્લોક-૮ :- “યદિ દયાર્દ્રમના ન સદાંડબિકે કથમહં વિહિતઃ ચ તમોગુણઃ કમલજશ્ચ રજોગુણસંભવઃ સુવિહિતઃ કિમુ સત્વગુણો હરિઃ”(૮)

અનુવાદ- ભગવાન શંકર બોલ્યા : હે માતા ! જો અમારા ઉપર તમે દયાયુક્ત છો તો મને તમોગુણી કેમ બનાવ્યો ? કમળથી ઉત્પન્ન બ્રહ્માને રજોગુણી શા માટે બનાવ્યો ? તથા વિષ્ણુને સતોગુણી કેમ બનાવ્યો ? એટલે કે જીવોના જન્મ-મૃત્યુરૂપી દુષ્કર્મમાં કેમ લગાવ્યા ?

શ્લોક-૧૨ :- ‘રમયસે સ્વપતિં પુરુષં સદા તવ ગતિં ન હિ વિહ વિદમ શિવે (૧૨)

અનુવાદ - પોતાના પતિ પુરુષ એટલે કે કાળ ભગવાનની સાથે હંમેશા ભોગ-વિલાસ કરતા રહો છો. આપની ગતિ કોઈ નથી જાણતું.

બ્રહ્માજી કહે છે - હું પણ મહામાયા જગદમ્બિકાના ચરણો પર પડીને તેમને કહ્યું માતા ! વેદ કહે છે ‘એકમેવા દ્વિતીયં બ્રહ્મ’ છે તો શું તે આત્મસ્વરૂપા તમે જ છો અથવા તે કોઈ બીજો જ પુરુષ છે ?

દેવીએ કહ્યું - હું અને બ્રહ્મ એક જ છીએ. મારામાં અને આ બ્રહ્મમાં ક્યારેય કિંચિત માત્ર પણ ભેદ નથી. ગૌરી, બ્રાહ્મી, રૌદ્રી, વારાહી, વૈષ્ણવી, શિવા, વારુણી, કૌબેરી, નારસિંહી અને વાસવી બધા મારા રૂપ છે. બ્રહ્માજી ! આ શક્તિને તમે પોતાની સ્ત્રી બનાવો ‘મહાસરસ્વતી’ નામથી વિખ્યાત આ સુંદરી હવે સદા તમારી સ્ત્રી થઈને રહેશે. ભગવતી જગદમ્બાએ ભગવાન વિષ્ણુને કહ્યું- ‘વિષ્ણો ! મનને મુગ્ધ કરવાવાળી આ ‘મહાલક્ષ્મી’ને લઈને હવે તમે પણ પધારો. આ હંમેશા તમારા વક્ષઃસ્થળમાં બિરાજમાન રહેશે.

દેવીએ કહ્યું - શંકર ! મનને મુગ્ધ કરવાવાળી આ ‘મહાકાળી’ ગૌરી નામથી વિખ્યાત છે. તમે આને પત્ની રૂપમાં સ્વીકાર કરો.

હવે મારું કાર્ય સિદ્ધ કરવા માટે વિમાન પર બેસીને તમે બધા જલદી પધારો (જાઓ). કોઈ કઠિન કાર્ય ઉપસ્થિત થવાથી જ્યારે તમે મારું સ્મરણ કરશો ત્યારે હું સામે પ્રગટ થઈ જઈશ. દેવતાઓ ! મારું તથા સનાતન પરમાત્માનું ધ્યાન તમે હંમેશા કરતા રહેજો. અમારા બંનેનું સ્મરણ કરતા રહેશો તો તમારા કાર્યો સિદ્ધ થવામાં લેશમાત્ર પણ શંકા નહીં રહે.

બ્રહ્માજી કહે છે - આ પ્રમાણે કહીને ભગવતી જગદમ્બિકાએ અમને વિદાય આપી. તેમણે શુદ્ધ આચરણવાળી શક્તિઓમાંથી ભગવાન વિષ્ણુના

માટે મહાલક્ષ્મીને, શંકરને માટે મહાકાળીને અને મારા માટે મહાસરસ્વતીને પત્ની બનવાની આજ્ઞા આપી દીધી. હવે તે સ્થાનથી અમે ચાલી નીકળ્યા.

સાર વિચાર :- એક બ્રહ્માંડની વાસ્તવિક સ્થિતિથી મહર્ષિ વ્યાસજી, મહર્ષિ નારદજી તથા શ્રી બ્રહ્માજી શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શંકરજી પણ અનભિજ્ઞ (અજ્ઞાણ- અપરિચિત) છે. આ પણ સ્પષ્ટ છે કે શ્રી દુર્ગાને પ્રકૃતિ પણ કહે છે તથા દુર્ગા તથા બ્રહ્મ (જ્યોતિ નિરંજનકાળ)નો પતિ પત્નિનો સંબંધ પણ છે. એટલા માટે લખ્યું છે કે બ્રહ્મની સાથે પ્રકૃતિનો અભેદ સંબંધ છે, જેમ પત્નીને અર્ધાંગની પણ કહે છે. શ્રી બ્રહ્માજીને સ્વયં નથી ખબર હું ક્યાંથી ઉત્પન્ન થયો છું. હજાર વર્ષ સુધી પાણીમાં પૃથ્વીની શોધ કરી, પરંતુ મળી નહીં ત્યારે આકાશવાણીના આધાર પર હજાર વર્ષ સુધી તપ કર્યું. કમળની ડાંડી પકડીને નીચે ઊતર્યા તો ત્યાં શેષનાગની શૈલ્યા પર ભગવાન વિષ્ણુ બેહોશ પડ્યા હતા. શ્રી વિષ્ણુના શરીરમાંથી એક દેવી નીકળી (પ્રેતની જેમ) જેણે સુંદર આભૂષણ પહેરેલ હતાં તે આકાશમાં બિરાજમાન થઈ ગઈ ત્યારે શ્રી વિષ્ણુજી હોશમાં આવ્યા. એટલામાં શંકરજી પણ ત્યાં આવી ગયા.

ઉપરના વિવરણથી સિદ્ધ થાય છે કે ત્રણે ભગવાનને બેહોશ કરીને રાખ્યા હતા. પછી સચેત કર્યો. આકાશથી વિમાન આવ્યું. દેવીએ ત્રણે પ્રભુઓને વિમાનમાં બેસવાનો આદેશ આપ્યો. વિમાનને આકાશમાં ઉડાવ્યું. ઉપર એક બ્રહ્મા, એક શિવ તથા એક વિષ્ણુ બીજા બેયા જે બ્રહ્મલોકમાં હતા.

વિચાર કરો :- બ્રહ્મલોકમાં જે બીજા બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ બેવા મળ્યા હતા, આ જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ)ની જ કલાબાજી છે, તે જ બીજા ત્રણ રૂપ ધારણ કરીને બ્રહ્મલોકમાં ત્રણ ગુપ્ત સ્થાન (એક રજોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્ર, એક સતોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્ર, એક તમોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્ર) બનાવીને રહે છે તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા / અષ્ટાંગી) ને પોતાની પત્નીરૂપમાં રાખે છે. જ્યારે આ બંને રજો ગુણ પ્રધાન ક્ષેત્રમાં હોય છે, ત્યારે આ કાળ - મહાબ્રહ્મા તથા દુર્ગા - મહા સાવિત્રી કહેવાય છે. આ બંનેના સંયોગથી જે પુત્ર આ રજોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્રમાં ઉત્પન્ન થાય છે તે રજો ગુણ પ્રધાન હોય છે, તેનું નામ બ્રહ્મા રાખી દે છે તથા યુવાન થાય ત્યાં સુધી અચેત (બેભાન) કરીને પરવરિશ કરતા રહે છે. પછી કમળના ફૂલ પર રાખીને સચેત (ભાનમાં) કરી દે છે. જ્યારે આ બંને મહા વિષ્ણુ તથા મહાલક્ષ્મી રૂપમાં (કાળ-બ્રહ્મ તથા દુર્ગા) સતોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્રમાં રહે છે ત્યારે બંનેના પતિ-પત્ની વ્યવહારથી જે પુત્ર આ ક્ષેત્રમાં ઉત્પન્ન થાય છે તે સતોગુણ પ્રધાન હોય છે, તેનું નામ વિષ્ણુ રાખી દે છે. થોડાક દિવસો પછી બાળકને અચેત (બેભાન) કરીને યુવાન થાય ત્યાં સુધી પરવરિશ કરતા રહે છે. પછી શેષનાગની શૈલ્યા પર સુવાડી દે છે. પછી ભાનમાં લાવી દે છે. આ જ પ્રમાણે જ્યારે આ બંને તમોગુણ પ્રધાન ક્ષેત્રમાં રહે છે ત્યારે શિવા એટલે કે દુર્ગા તથા મહાશિવ એટલે કે સદાશિવ બંનેના પતિ-પત્નીના વ્યવહારથી

જે પુત્ર આ ક્ષેત્રમાં ઉત્પન્ન થાય છે, તે તમોગુણ પ્રધાન હોય છે. તેનું નામ શિવ રાખી દે છે, આને પણ યુવાન થાય ત્યાં સુધી અચેત રાખે છે, પછી યુવાન થયા પછી સચેત કરે છે. ત્યારબાદ પ્રણેને ભેગા કરીને વિમાનમાં બેસાડીને ઉપરના લોકના દૃશ્ય બતાવે છે. ક્યાંક આ લોકો પોતાને સર્વેસર્વા ન માની બેસે. ગુણપ્રધાન ક્ષેત્રને સમજવા માટે એક ઉદાહરણ છે - કોઈ મકાનમાં ગ્રણ રૂમ છે. એક રૂમમાં દેશ ભક્ત શહિદોના ચિત્ર લાગેલા હોય, જ્યારે વ્યક્તિ તે રૂમમાં જાય છે ત્યારે તેના વિચાર પણ દેશ ભક્તોના જેવા થઈ જાય છે. બીજા રૂમમાં સાધુ-સંતો, ઋષિઓ વગેરેના ચિત્ર લાગેલા હોય, તે રૂમમાં પ્રવેશ કરતા જ મન શાંત તથા પ્રભુભક્તિની તરફ લાગી જાય છે. ત્રીજા રૂમમાં અસ્લીલ, અર્ધનગ્ન સ્ત્રી-પુરુષોના ચિત્ર લાગેલા હોય તો મનમાં સ્વતઃ બકવાસ ઘર કરવા લાગી જાય છે. આ જ પ્રમાણે ઉપર બ્રહ્મલોકમાં કાળરૂપી બ્રહ્મ એ ગ્રણ સ્થાન એક - એક ગુણ પ્રધાન બનાવ્યા છે. ગ્રણે પ્રભુ (રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ શિવજી) પોતાના ગુણોનો પ્રભાવ કેવી રીતે પાડે છે. ઉદાહરણ - જેમ રસોઈઘરમાં મરચાને વઘારીને શાકમાં નાખતા, મરચાનાં ગુણથી બધા રૂમોમાં વ્યક્તિઓને છીંકો આવવા લાગી, જેમ સાકાર વસ્તુ મરચાં તો રસોડામાં હતા, પરંતુ તેની નિરાકાર શક્તિ એટલે કે ગુણ એ દૂર બેઠેલ વ્યક્તિઓને પણ પ્રભાવિત કરી દીધા. ઠીક આ જ પ્રમાણે ગ્રણે પ્રભુ (શ્રી બ્રહ્માજી રજો ગુણ, શ્રી વિષ્ણુજી સતોગુણ તથા શ્રી શિવજી તમોગુણ) પોત-પોતાના લોકમાં રહીને ગ્રણે લોક (પૃથ્વી લોક, પાતાળ લોક તથા સ્વર્ગલોક) ના પ્રાણીઓને પ્રભાવિત રાખે છે. જેમ મોબાઈલ ફોનની રેંજથી ફોન કાર્ય કરે છે. આ પ્રમાણે અદૃશ્ય શક્તિરૂપી ગુણોથી ગ્રણે દેવતા પોતાના પિતા કાળની સૃષ્ટિ તેના ભોજન માટે ચલાવી રહ્યા છે. દુર્ગાનો પોતાનો અલગ લોક પણ છે, જેમાં આ પોતાના વાસ્તવિક રૂપમાં દર્શન આપે છે. પછી એમનું વિમાન દુર્ગાના દ્વિપમાં પહોંચ્યું. ત્યારે જ્યોતિ નિરંજન એટલે કે કાળરૂપી બ્રહ્મે વિષ્ણુજીને નાનપણની યાદ પ્રદાન કરી દીધી ત્યારે શ્રી વિષ્ણુજીએ કહ્યું કે આ દુર્ગા આપણા ગ્રણેની માતા છે. હું બાળક રૂપમાં પારણામાં સૂઈ રહ્યો હતો, આ મને ગીત ગાઈને ઝુલાવી રહી હતી. ત્યારે શ્રી વિષ્ણુજીએ કહ્યું કે હે દુર્ગા તમે અમારી માતા છો. હું (વિષ્ણુ) બ્રહ્મા તથા શંકર તો જન્મવાન છીએ. અમારો તો આર્વિભાવ એટલે કે જન્મ તથા તિરોભાવ એટલે કે મૃત્યુ થાય છે, અમે અવિનાશી નથી. તમે પ્રકૃતિદેવી છો. આ વાત શ્રી શંકરજીએ પણ સ્વીકાર કરી તથા કહ્યું કે હું તમોગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર પણ તમારો જ પુત્ર છું. શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી બ્રહ્માજી પણ તમારાથી ઉત્પન્ન થયા છે.

પછી આ ગ્રણે દેવતાઓના વિવાહ દુર્ગાએ કર્યા. પ્રકૃતિ (દુર્ગા) દેવીએ પોતાની શબ્દશક્તિથી પોતાનાં જ બીજાં ગ્રણ રૂપ ધારણ કર્યાં. શ્રી બ્રહ્માજીના લગ્ન સાવિત્રીથી, શ્રી વિષ્ણુજીના લગ્ન લક્ષ્મીથી તથા શ્રી શિવજીના લગ્ન

ઉમા એટલે કે 'કાળીકા' સાથે કરીને વિમાનમાં બેસાડીને એમના અલગ અલગ દ્વિપો (લોકો)માં મોકલી દીધા.

જ્યોતિ નિરંજન (કાળ-બ્રહ્મે) પોતાના શ્વાસો દ્વારા સમુદ્રમાં ચાર વેદ છુપાવી દીધા. પછી પ્રથમ સાગરમંથનના સમયે જળના ઉપર પ્રગટ કરી દીધા. જ્યોતિ નિરંજન (કાળ)ના આદેશથી દુર્ગાએ ચારે વેદ બ્રહ્માજીને આપ્યા. બ્રહ્માએ દુર્ગા (પોતાની માતા)ને પૂછ્યું કે વેદોમાં જે બ્રહ્મ (પ્રભુ) કહ્યા છે તે તમે જ છો ? અથવા બીજો કોઈ પુરુષ છે ?

દુર્ગાએ કાળના ડરથી વાસ્તવિકતા છુપાવાની ચેષ્ટા કરતા કહ્યું કે હું તથા બ્રહ્મ એક જ છીએ, કોઈ ભેદ નથી. છતાં પણ વાસ્તવિકતા નહીં છુપાવી શક્યા. દુર્ગાએ પછી કહ્યું કે તમે ત્રણે મારું તથા બ્રહ્મનું હંમેશા સ્મરણ કરતા રહેજો. અમારા બંનેનું સ્મરણ કરતા રહેવાથી અગર કોઈ કઠિન કાર્ય હશે તો હું તરત જ સામે પ્રકટ થઈ જઈશ.

વિશેષ ખાસ : કારણ કે કાળે દુર્ગાને કહી રાખ્યું છે કે મારો ભેદ કોઈને નથી કહેવાનો. આ ડરથી દુર્ગા સમગ્ર જગતને વાસ્તવિકતાથી અપરિચિત રાખે છે. એ બંને પોતાના પુત્રોને પણ દગો આપે છે એટલે કે ભૂલમાં રાખે છે. એનું કારણ છે કે કાળને શ્રાપ લાગ્યો છે એક લાખ માનવ શરીરધારી પ્રાણીઓનું ભોજન નિત્ય કરવાનો. એટલા માટે પોતાના ત્રણે પુત્રોથી પોતાનું ભોજન તૈયાર કરાવે છે. શ્રી બ્રહ્માજીના રબોગુણથી પ્રભાવિત કરીને બધા પ્રાણીઓમાં સંતાન ઉત્પત્તિ કરાવે છે. શ્રી વિષ્ણુજીના સતોગુણથી એકબીજામાં મોહ ઉત્પન્ન કરીને સ્થિતિ એટલે કે કાળ જળમાં રોકી રાખે છે તથા શ્રી શંકરજીના તમોગુણથી સંહાર કરાવીને પોતાનું ભોજન તૈયાર કરાવે છે.

પછી ત્રણે પ્રભુઓને પણ મારીને ખાય છે તથા નવા પુણ્યકર્મો પ્રાણીઓમાંથી ફરી એવા જ ત્રણ પુત્ર ઉત્પન્ન કરીને પોતાનું કાર્ય ચાલુ રાખે છે તથા પહેલાવાળા ત્રણે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ ચૌર્યાસી લાખ યોનિઓ તથા સ્વર્ગ-નરકમાં કર્મ આધારથી ચક્ર લગાવતાં રહે છે. આ જ પ્રમાણ શિવ મહાપુરાણ, રૂદ્ર સંહિતા, પ્રથમ (સૃષ્ટિ) ખંડ, અધ્યાય ૬, ૭, તથા ૮, ૯માં પણ છે.

❀ “શ્રી શિવ મહાપુરાણથી સાર વિચાર”
‘શિવ મહાપુરાણ’

“શ્રી શિવ મહાપુરાણ (અનુવાદક શ્રી હનુમાન પ્રસાદ પૌદાર પ્રકાશક : ગોવિન્દ ભવન કાર્યાલય, ગીતા પ્રેસ, ગોરખપુર) મોટા ટાઇપ અધ્યાય ૬ રૂદ્રસંહિતા પ્રથમ ખંડ (સૃષ્ટિ)થી નિષ્કર્ષ.”

પોતાના પુત્ર શ્રી નારદજીએ શ્રી શિવ તથા શિવાના વિષયમાં પૂછતા શ્રી બ્રહ્માજીએ કહ્યું (પૃષ્ઠ ૧૦૦થી ૧૦૨) જે પરબ્રહ્મના વિષયમાં જ્ઞાન અને અજ્ઞાનથી પૂર્ણ યુક્તિઓ એટલે કે જ્ઞાન અને અજ્ઞાનથી ભરેલા પૂરા ચાલાક વિચારો દ્વારા આ પ્રમાણે વિકલ્પ કરવામાં આવે છે, જે નિરાકાર

પર બ્રહ્મ છે તે જ સાકાર રૂપમાં સદાશિવ રૂપ ધારણ કરીને મનુષ્ય રૂપમાં પ્રકટ થયા. સદાશિવે પોતાના શરીરથી એક સ્ત્રીને ઉત્પન્ન કરી જેને પ્રધાન, પ્રકૃતિ, અંબિકા, ત્રિદેવજનની (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવની માતા) કહેવામાં આવે છે. જેની આઠ ભુજાઓ છે.

‘શ્રી વિષ્ણુની ઉત્પત્તિ’

જે તે સદા શિવ છે તેમને પરમ પુરુષ, ઇશ્વર, શિવ, શંભુ અને મહેશ્વર કહે છે તે બધાં અંગો પર ભસ્મ લગાવીને રાખે છે. તે કાળ રૂપી બ્રહ્મે એક શિવલોક નામનું (બ્રહ્મ લોકમાં તમો ગુણ પ્રધાન ક્ષેત્ર) ધામ બનાવ્યું. તેને કાશી કહે છે. શિવ તથા શિવાએ પતિ-પત્ની રૂપમાં રહીને એક પુત્રની ઉત્પત્તિ કરી, જેનું નામ વિષ્ણુ રાખ્યું. અધ્યાય ૭, રુદ્ર સંહિતા, શિવ મહાપુરાણ (પૃષ્ઠ ૧૦૩, ૧૦૪).

‘શ્રી બ્રહ્મા તથા શિવની ઉત્પત્તિ’

અધ્યાય ૭, ૮, ૯ (પૃષ્ઠ ૧૦૫-૧૧૦) શ્રી બ્રહ્માજીએ કહ્યું કે શ્રી શિવ તથા શિવા (કાળરૂપી બ્રહ્મ તથા પ્રકૃતિ-દુર્ગા -અષ્ટંગી) એ પતિ-પત્ની વ્યવહારથી મારી પણ ઉત્પત્તિ કરી તથા પછી મને અચેત કરીને કમળ પર મૂકી દીધો. આ જ કાળ મહાવિષ્ણુ રૂપ ધારણ કરીને પોતાની નાભિથી એક કમળ ઉત્પન્ન કરી લે છે. બ્રહ્મા આગળ કહે છે કે પછી હોશમાં આવ્યો. ત્યાર બાદ કમળના (મૂળ) છેડાને શોધવાની ઇચ્છા કરી, પરંતુ અસફળ રહ્યો. પછી તપ કરવાની આકાશવાણી થઈ. તપ કર્યું. પછી મારી તથા વિષ્ણુની કોઈ વાત પર લડાઈ થઈ ગઈ. (વિવરણ ‘શિવ મહાપુરાણ’ના પૃષ્ઠ ૫૪૯ પર) ત્યારે અમારી વચ્ચે એક તેજોમય લિંગ પ્રકટ થઈ ગયું તથા ઓમ-ઓમનો નાદ પ્રકટ થયો તથા તે લિંગ પર અ-ઉ-મ ગ્રણે અક્ષર પણ લખેલા હતા. પછી રુદ્રરૂપ ધારણ કરીને સદાશિવ પાંચ મુખવાળા માનવરૂપમાં પ્રગટ થયા, તેમની સાથે શિવા (દુર્ગા) પણ હતી.

પછી શંકરને અચાનક પ્રગટ કર્યા. (કારણ કે આ પહેલા અચેત હતા, પછી સચેત કરીને ગ્રણેને ભેગા કરી દીધા) તથા કહ્યું કે તમે ગ્રણે સૃષ્ટિ, સ્થિતિ તથા સંહારના કાર્યો સંભાળો.

રજોગુણ પ્રધાન બ્રહ્માજી, સતગુણ પ્રધાન વિષ્ણુજી તથા તમગુણ પ્રધાન શિવજી છે. આ પ્રમાણે ગ્રણે દેવતાઓમાં ગુણ છે, પરંતુ શિવ (કાળ રૂપી બ્રહ્મ) ગુણાતીત માનવામાં આવ્યા છે. (પૃષ્ઠ ૧૧૦) પર

સાર વિચાર :- ઉપરના વિવરણથી સ્પષ્ટ છે કે કાળરૂપી બ્રહ્મ એટલે કે સદાશિવ તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) શ્રી બ્રહ્મા, શ્રી વિષ્ણુ તથા શ્રી શિવના માતા-પિતા છે. દુર્ગા આને પ્રકૃતિ તથા પ્રધાન પણ કહે છે, આની આઠ ભુજાઓ છે. આ સદાશિવ એટલે કે જ્યોતિ નિરંજન કાળના શરીર એટલે કે પેટથી નીકળેલી છે. બ્રહ્મ એટલે કે કાળ તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) બધાં જ પ્રાણીઓને ભ્રમિત રાખે છે. પોતાના પુત્રોને પણ વાસ્તવિકતા નથી બતાવતા. કારણ કે ક્યાંક (કાળ) બ્રહ્મના એકવીસ બ્રહ્માંડના પ્રાણીઓને ખબર ના પડી

જાય કે અમને તક્ષશિલા પર શેકીને કાળ (બ્રહ્મ-જયોતિ નિરંજન) ખાય છે. એટલા માટે જન્મ-મૃત્યુ તથા બીજી દુઃખદાયી યોનિઓમાં પીડિત કરે છે તથા પોતાના ગ્રણે પુત્રો રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી, તમો ગુણ શિવજીથી ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ, પાલન તથા સંહાર કરાવીને પોતાનું ભોજન તૈયાર કરાવે છે. કારણ કે કાળને એક લાખ માનવશરીરધારી પ્રાણીઓનું ભોજન કરવાનો શ્રાપ લાગ્યો છે, કૃપયા શ્રીમદ્ ભગવત્ ગીતાજીમાં પણ જુઓ 'કાળ (બ્રહ્મ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા)ના પતિ-પત્ની કર્મથી (મૈથુન સંબંધથી) રજોગુણ બ્રહ્મા, સતોગુણ વિષ્ણુ તથા તમોગુણ શિવની ઉત્પત્તિ.

❁ “ત્રણે ગુણ શું છે ? પ્રમાણ સહિત”

“ત્રણે ગુણ રજગુણ બ્રહ્માજી, સતગુણ વિષ્ણુજી તમગુણ શિવજી છે. બ્રહ્મ (કાળ) તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) થી ઉત્પન્ન થયા છે તથા ત્રણે નાશવાન છે.”

પ્રમાણ :- ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રી શિવમહાપુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પૌદ્દાર પૃષ્ઠ- સં. ૧૧૦ અધ્યાય ૯ રૂદ્ર સંહિતા “આ પ્રમાણે બ્રહ્મા-વિષ્ણુ તથા શિવ ત્રણે દેવતાઓમાં ગુણ છે, પરંતુ શિવ (બ્રહ્મ-કાળ) ગુણાતીત કહેવાય છે.”

બીજુ પ્રમાણ : ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત પુરાણ જેના સંપાદક છે શ્રી હનુમાન પ્રસાદ પૌદ્દાર ચિમનલાલ ગોસ્વામી, શ્રીજો સ્કંદ, અધ્યાય ૫ પૃષ્ઠ ૧૨૩ :- ભગવાન વિષ્ણુએ દુર્ગાની સ્તુતિ કરી :- કહ્યું કે હું (વિષ્ણુ), બ્રહ્મા તથા શંકર તમારી જ કૃપાથી વિદ્યમાન છીએ. અમારા તો આવિર્ભાવ (જન્મ) તથા તિરોભાવ (મૃત્યુ) થાય છે. અમે નિત્ય (અવિનાશી) નથી. તમે જ નિત્ય છો, જગત જનની છો, પ્રકૃતિ અને સનાતની દેવી છો. ભગવાન શંકરે કહ્યું : અગર ભગવાન બ્રહ્મા તથા ભગવાન વિષ્ણુ તમારાથી જ ઉત્પન્ન થયા છે તો તેમના પછી ઉત્પન્ન થવાવાળો હું તમોગુણી લીલા કરવાવાળો શંકર શું તમારું સંતાન ન થયો એટલે કે મને પણ ઉત્પન્ન કરવાવાળા તમે જ છો. આ સંસારની સૃષ્ટિ-સ્થિતિ-સંહારમાં તમારા ગુણ સદા સર્વદા છે. આ જ ત્રણે ગુણોથી ઉત્પન્ન અમે, બ્રહ્મા-વિષ્ણુ તથા શંકર નિયમઅનુસાર કાર્યમાં તત્પર રહીએ છીએ.

ઉપરનું આ વિવરણ ફક્ત હિન્દીમાં અનુવાદિત શ્રી દેવી મહાપુરાણથી છે, જેમાં થોડાં ઘણાં તથ્યો છુપાવ્યાં છે. એટલા માટે આ જ પ્રમાણ જુઓ : શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત મહાપુરાણ સભાષટિકમ સમહાત્યમ, ખેમરાજ શ્રી કૃષ્ણ દાસ પ્રકાશ મુંબઈ, આમાં સંસ્કૃત સહિત હિન્દી અનુવાદ કરેલ છે. શ્રીજો સ્કંદ અધ્યાય ૪ પૃષ્ઠ ૧૦ શ્લોક ૪૨ :-

બ્રહ્માઃ, અહમ્ ઈશ્વરઃ ‘કિલ તે પ્રભાવાત્સર્વે વયં જનિ યુતા ન યદા તૂ નિત્યાઃ, કે અન્યે સુરાઃ શતમખ પ્રમુખાઃ ચ નિત્યા નિત્યા ત્વમેવ જનની પ્રકૃતિઃ પુરાજ્ઞા (૪૨).

અનુવાદ:- હે માતા ! બ્રહ્મા, હું તથા શિવ તમારા જ પ્રભાવથી જન્મવાન છીએ, નિત્ય નથી એટલે કે અમે અવિનાશી નથી, પછી અન્ય ઇન્દ્રાદિ બીજા દેવતા કેવી રીતે નિત્ય હોઈ શકે છે. તમે જ અવિનાશી છો, પ્રકૃતિ તથા સનાતની દેવી છો. (૪૨)

પૃષ્ઠ-૧૧-૧૨ અધ્યાય-૫, શ્લોક ૮ :- ‘યદિ દયાર્દ્રમના ન સદાંડબિકે ક્થમહં વિહિતઃ ચ તમોગુણઃ કમલજશ્ચ રજોગુણસંભવઃ સુવિહિતઃ કિમુ સત્વગુણો હરિઃ. (૮)

અનુવાદ:- ભગવાન શંકર બોલ્યા- હે માતા ! અગર અમારા ઉપર તમે દયાયુક્ત છો તો મને તમોગુણ કેમ બનાવ્યો, કમળથી ઉત્પન્ન બ્રહ્માને રજોગુણ કેમ બનાવ્યા ? તથા વિષ્ણુને સતગુણ કેમ બનાવ્યા ? એટલે કે જીવોના જન્મ-મૃત્યુ રૂપી દુષ્કર્મોમાં કેમ લગાવ્યા ?

શ્લોક-૧૨ ‘રમયસે સ્વપતિં પુરુષં સદાતવ ગતિં ન હિ વિહ વિદમ શિવે’ (૧૨)

અનુવાદ:- પોતાના પતિ પુરુષ એટલે કે કાળ ભગવાનની સાથે સદા (કાયમ) ભોગ-વિલાસ કરતી રહો છો. તમારી ગતિ કોઈ નથી ખાલતું.

❀ “નિષ્કર્ષ”

શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાનું જ્ઞાન પણ આ જ કાળરૂપી બ્રહ્મે શ્રીકૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતવશ (ભૂતની જેમ) પ્રવેશ કરીને બોલ્યું હતું. ઉપરના પવિત્ર પુરાણોએ પ્રમાણિત કરી દીધું કે પ્રકૃતિ, દુર્ગાને કહે છે તથા સદાશિવ એટલે કે કાળ રૂપી બ્રહ્મ તથા પ્રકૃતિથી રજોગુણ બ્રહ્માજી, સતગુણ વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ શિવજીની ઉત્પત્તિ પતિ-પત્નીના વ્યવહારથી થઈ છે. આની જ સાક્ષી શ્રીમદ્ ભાગવત ગીતાજી પણ છે. શ્રી ગીતાજી બધાં શાસ્ત્રોનો સાર છે, એટલા માટે એમાં સંક્ષિપ્ત વિવરણ સાંકેતિક શબ્દો (કોડ વર્ડ્ઝ)માં છે. જેને તત્ત્વદર્શી સંત જ સમજાવી શકે છે. હવે કૃપયા પ્રવેશ કરો ‘પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાજી’માં.

અધ્યાય ૧૪ શ્લોક ૩થી ૫માં પવિત્ર શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા બોલવાવાળા કાળ બ્રહ્મે શ્રી કૃષ્ણજીના શરીરમાં પ્રેતવત પ્રવેશ કરીને કહ્યું છે કે પ્રકૃતિ (દુર્ગા) તો મારી પત્ની છે, હું બ્રહ્મ એની યોનિમાં બીજ (વીર્ય) સ્થાપન કરું છું, જેનાથી બધાં પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ થાય છે. હું બધાનો પિતા તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) બધાની માતા કહેવાય છે. પ્રકૃતિ (દુર્ગા)થી ઉત્પન્ન ત્રણે ગુણ (રજોગુણ બ્રહ્મા સતોગુણ વિષ્ણુ, તમોગુણ શિવ) જીવાત્માને કર્માધારથી શરીરમાં બાંધે છે, એટલે કે એ ત્રણે જ બધા પ્રાણીઓને સંસ્કારના આધારથી ઉત્પત્તિ, સ્થિતિ તથા સંહાર કરીને ફસાવીને રાખે છે.

અધ્યાય ૧૧ શ્લોક ૩૨માં કહ્યું છે કે હું કાળ છું, બધાને ખાવા માટે પ્રગટ થયો છું. અધ્યાય ૧૧ શ્લોક ૨૧માં અર્જુન કહી રહ્યો છે કે તમે તો

શ્રદ્ધિઓને પણ ખાઈ રહ્યા છો, દેવતાઓ તથા સિદ્ધ પણ તમારાથી મંગલ એટલે કે રક્ષાની યાચના કરી રહ્યા છે. વેદોના સ્ત્રોતો દ્વારા તમારી સ્તુતિ કરી રહ્યા છે. પરંતુ તમે તો બધાને ખાઈ રહ્યા છો. કેટલાક તમારી દાઠોમાં લટકેલા દેખાય છે. કેટલાક તમારામાં પ્રવેશ કરી રહ્યા છે.

❁ “રજોગુણ શ્રી બ્રહ્માજી, સતોગુણ શ્રી વિષ્ણુજી
તથા તમોગુણ શ્રી શિવજી ત્રિદેવોની
પૂજા વ્યર્થ કહી છે”

આ જ ગીતા જ્ઞાનદાતા પ્રભુ (કાળ-બ્રહ્મ) (શ્રીમદ્ ભાગવત્ ગીતા અધ્યાય-૭ સ્લોક ૧૨થી ૧૫ સુધીમાં) કહી રહ્યા છે કે ત્રણે ગુણો (રજગુણ બ્રહ્મા, સતગુણ વિષ્ણુ તથા તમગુણ શિવ)ની પૂજા કરવાવાળાઓનું જ્ઞાન નષ્ટ થઈ ચૂક્યું છે, એ તો એમનાથી (ત્રણેથી) ઉપર મારી (બ્રહ્મની) ભક્તિપૂજા પણ નથી કરતા. ત્રણે પ્રભુઓ (બ્રહ્મા-વિષ્ણુ-શિવ) સુધીની સાધના કરવાવાળા રાક્ષસ સ્વભાવને ધારણ કરેલા, મનુષ્યોમાં નીચ, દુષ્કર્મ કરવાવાળા મૂર્ખ એ ત્રણેથી ઉપર મારી - બ્રહ્મની પૂજા પણ નથી કરતા.

શ્રીમદ્ ભગવત ગીતાના જ્ઞાનદાતા પ્રભુએ અધ્યાય ૭ સ્લોક ૧૮માં પોતાની ભક્તિને પણ અનુભવ (ખરાબ) કહી છે.

એટલા માટે અધ્યાય ૧૫ સ્લોક ૪ તથા અધ્યાય ૧૮ સ્લોક ૬૨ તથા ૬૬માં કોઈ બીજા પરમેશ્વરની શરણમાં જવા માટે કહ્યું છે.

જે સમયે ગીતાજીનું જ્ઞાન બોલાઈ રહ્યું હતું, તેનાથી પહેલા ન તો અટાર પુરાણ હતા અને ન જ કોઈ અગિયાર ઉપનિષદ તથા છ: શાસ્ત્ર પણ ન હતાં. જે પછીથી શ્રદ્ધિઓએ પોત-પોતાના અનુભવોના પુસ્તકો રચ્યાં છે. તે સમયે કેવળ પવિત્ર ચાર વેદ જ શાસ્ત્ર રૂપમાં પ્રમાણિત હતા અને તે જ પવિત્ર ચારેય વેદોનો સારાંશ પવિત્ર ગીતાજીમાં વર્ણિત છે.

(૧૨) “શાસ્ત્રાર્થ વિષય”

“શાસ્ત્રાર્થે તો પરમેશ્વરના તત્ત્વજ્ઞાનને ગુંચવી દીધું”

શાસ્ત્રાર્થ કેવી રીતે થતો હતો ?

બે વિદ્વાન પ્રશ્ન-ઉત્તર કર્યા કરતા હતા તથા શ્રોતાગણ પણ વધુ સંખ્યામાં શાસ્ત્રાર્થ (પ્રશ્નોત્તર) સાંભળવા માટે એકઠા થતા હતા. હાર-જીતનો ફેંસલો શ્રોતાઓ (અભણો)ના હાથમાં હતો. જેમને સ્વયં જ્ઞાન નથી કે આ શું કહી રહ્યા છે ? જેણે વધારે સંસ્કૃત એકધારું ઉચ્ચારણ કર્યું તેને તે શ્રોતાગણ તાળી વગાડીને વિજયી હોવાનું પ્રમાણ આપતા હતા. આ રીતે વિદ્વાનોની હાર-જીતનો ફેંસલો અવિદ્વાનોના હાથમાં હતો.

પ્રમાણ :- પુસ્તક “શ્રીમદ્ દયાનંદ પ્રકાશ” લેખક શ્રી સત્યાનંદજી મહારાજ, પ્રકાશક : સાર્વદેશિક આર્ય પ્રતિનિધિ સભા ૩/૫ મહર્ષિ દયાનંદ ભવન, રામલીલા મેદાન, નવી દિલ્લી-૨, ગંગા કાન્ડ આઠમો સર્ગ, પૃષ્ઠ ૮૯ પર જેમનો તેમ લેખ : -પ્રણ દિવસ સુધી, દરરોજ સાંજે કૃષ્ણાનંદજી અને સ્વામીજી (મહર્ષિ દયાનંદ)ના શાસ્ત્રાર્થ થતા રહ્યા. એક દિવસ શાસ્ત્રાર્થના સમયે કોઈએ કૃષ્ણાનંદજીથી સાકારવાદનું અવલંબન કર્યું અને તેના પર શાસ્ત્રાર્થ ચલાવ્યો. સ્વામીજીનો તો આ મનપસંદ વિષય હતો. તેમણે ધારાપ્રવાહ (એકધારું) સંસ્કૃત બોલતા નિરાકાર સિદ્ધાંત પર વેદો અને ઉપનિષદોના પ્રમાણોની કડી પરોવી (એક લાઇન લગાડી દીધી) અને કૃષ્ણાનંદજીને એનો અર્થ માનવા માટે બાધિત કર્યો. કૃષ્ણાનંદ કોઈ પ્રમાણ ના આપી શક્યા. માત્ર ગીતાનો આ શ્લોક “યદા યદા હિ ધર્મસ્ય ગ્લાનિર્ભવતિ ભારત” લોકોની સામે મુખ કરીને બોલવા લાગ્યા. સ્વામીજીએ ગર્જના કરીને કહ્યું કે “તમે મારી સાથે વાદ કરો છો, એટલા માટે મને જ અભિમુખ કરો.” પરંતુ તેના તો વિચાર જ ઉપડી ગયા હતા, તે ચોકડી જ ભૂલી ગયા હતા. મોંઠામાં ફીણ આવી ગયાં, ગળુ રૂંધાઈ ગયું, ચહેરો ફિક્કો પડી ગયો. કોઈ પણ પ્રકારે લાજ રહી જાય, એથી તેને તર્ક-શાસ્ત્રની શરણ લઈને સ્વામીજીને કહ્યું કે “સારા, લક્ષણના લક્ષણ બતાવો ?” સ્વામીજીએ ઉત્તર આપ્યો કે “જેમ કારણનું કારણ નથી તે જ રીતે લક્ષણનું લક્ષણ પણ નથી.” લોકોએ પોતાની હસીથી કૃષ્ણાનંદની હાર પ્રકાશિત કરી દીધી અને તે ગભરાઈને ત્યાં આગળથી ચાલતા થયા.

ઉપરના લેખમાં સ્પષ્ટ છે કે વિદ્વાનોની હાર-જીતનો નિર્ણય અવિદ્વાન (અભણો) કરતા હતા. સ્વામી દયાનંદજી લગાતાર સંસ્કૃત બોલ્યા જેથી શ્રોતાઓએ હાસ્ય કરીને મહર્ષિ દયાનંદજીને વિજેતા ઘોષિત કરી દીધા તથા પરમાત્મા નિરાકાર માની લીધા. જયારે અજુર્વેદ અધ્યાય ૧ મંત્ર ૧૫ તથા યજુર્વેદ અધ્યાય ૫ મંત્ર ૧ માં સ્પષ્ટ છે કે પરમાત્મા સહશરીર છે, તથા સાકાર છે.

સ્વામી દયાનંદજી સંસ્કૃત ભાષામાં પ્રવચન કરતા હતા તેનું પ્રમાણ :- ‘સત્યાર્થ પ્રકાશ’ ની ભૂમિકા પૃષ્ઠ ૮ પર સ્વામી દયાનંદજીએ કહ્યું છે કે પહેલી વાર સત્યાર્થ પ્રકાશ ગ્રંથ છપાયો હતો, તે સમયે મને હિન્દી સારી નહોતી આવડતી. કારણ કે નાનપણમાં સન ૧૮૮૨ (સંવત-૧૯૩૯) સુધી

સંસ્કૃતમાં ભાષણ કરતા રહ્યા. આનાથી સિદ્ધ થયું કે સ્વામી દયાનંદજી સંસ્કૃત ભાષામાં શાસ્ત્રાર્થ કરતા હતા સંવત ૧૯૩૯ (સન ૧૮૮૨) માં સત્યાર્થ પ્રકાશને ફરીથી છપાવ્યાના એક વર્ષ પછી સન્ ૧૮૮૩ માં સ્વામીજીનું નિધન (મૃત્યુ) થઈ ગયું. સ્પષ્ટ થયું કે નિધનના એક વર્ષ પૂર્વે (પહેલાં) જ સ્વામી દયાનંદજીએ હિન્દી ભાષાને જાણી, એના પૂર્વે (પહેલાં) સંસ્કૃતમાં પ્રવચન (વ્યાખ્યાન) કરતા હતા. શ્રોતાગણ સંસ્કૃતથી અપરિચિત હતા અને તે જ વિદ્વાનોની હાર-જીતનો ફેસલો કરતા હતા.

હવે આ દાસોનો પણ દાસ (રામપાલદાસ) ઇચ્છા રાખે છે કે બધા પવિત્ર ઇર્મોની પ્રભુ ચાહવાવાળી પુણ્ય આત્માઓ તત્ત્વજ્ઞાનથી પરિચિત થઈ જાય, ત્યારે સ્વયં લાલ અને લાલડીની ઓળખ (પહેચાન) કરી લેશે.

કથા:— એક શેઠને બે પુત્રો હતા. એક સોળ વર્ષનો બીજો અઠાર વર્ષનો, પિતાજીનું મૃત્યુ થઈ ગયું, બાળકોની માતાએ એક કપડામાં લપેટેલા લાલ પોતાના બાળકોના હાથમાં મૂકતા કહ્યું પુત્રો આ લાલ લઈ જાઓ તથા પોતાના બાપુજી (પિતાના મોટા ભાઈ) ને કહેજો કે અમારી પાસે પૈસા નથી. આ લાલ (ઉત્તમ વસ્તુ) તમારી પાસે રાખી લો તથા વ્યાપારમાં અમારો ભાગ કરી લો. અમે એકલા બાળકો વ્યાપાર નહીં કરી શકીએ. બંને બાળકોએ માતાજીના આપેલા લાલને લઈને પોતાના બાપુજીની પાસે ગયા તથા બાળકોની પ્રાર્થના સ્વીકાર કરીને કહ્યું પુત્ર આ લાલને (ઉત્તમ વસ્તુ) તમારી માતાને પરત આપી આવો, તે સંભાળીને મૂકી દેશે. તમે મારી સાથે બીજા શહેરમાં ચાલો, મને બહુ ઉદાર માલ મળે છે. પાછા આવીને આ લાલનો પ્રયોગ કરીશું.

બંને બાળક બાપુજીની સાથે બીજા શહેરમાં ગયા. એક દિવસ બાપુજીએ એક લાલ બાળકોને આપ્યો તથા કહ્યું પુત્રો આ લાલ છે, આને તે શેઠને આપીને આવો, જેનાથી કાલે પચાસ હજારનો માલ ઉદાર લીધો હતો તથા કહેજો કે આ લાલ (ઉત્તમ વસ્તુ) રાખી લ્યો. અમે પાછા આવીને તમારું ઋણ ચૂકવી દઈશું તથા અમારો લાલ (કિંમતી વસ્તુ) પાછા લઈ જઈશું.

બંને બાળકોએ શેઠને ઉપરનું વિવરણ કહ્યું ત્યારે શેઠે એક ઝવેરીને બોલાવ્યો. ઝવેરીએ લાલની પરખ કરતા બતાવ્યું કે આ લાલ (કિંમતી વસ્તુ) નથી, આ તો લાલડી (નકલી હીરો) છે, જેની કિંમત ૧૦૦ રૂ. ની પણ નથી, જ્યારે લાલની કિંમત તો ૯ લાખ રૂપિયાની હોય છે. શેઠે સારું-ખોટું કહેતા તે લાલડીને ગલીમાં ફેંકી દીધી. બાળકો લાલડીને ઉઠાવીને પોતાના બાપુજી ની પાસે આવ્યા. આંખોમાં આંસુ સાથે બધી વાત સંભળાવી કે એક વ્યક્તિએ બતાવ્યું કે આ લાલ નથી આ તો લાલડી છે.

બાપુજીએ કહ્યું પુત્ર તે ઝવેરી હતો. તે સાચું કહી રહ્યો હતો. આ તો વાસ્તવમાં લાલડી છે, આની કિંમત તો સૌ રૂપિયા પણ નથી. પુત્રો મારાથી ભૂલ થઈ ગઈ છે. લાલ (કિંમતી વસ્તુ) તો આ છે, ભૂલથી મેં જ તમને લાલડી આપી હતી. હવે જાઓ તથા શેઠને કહેજો મારા બાપુજી દગાબાજ નથી. લાલની જગ્યાએ ભૂલથી લાલડી આપી દીધી હતી. બંને ભાઈ ફરીથી તે વ્યાપારીની પાસે ગયા તથા કહ્યું કે મારા બાપુજી આવા

દગાબાજ વ્યક્તિ નથી. શેઠજી ભૂલથી લાલ (કિંમતી વસ્તુ) ને બદલે લાલડી આપી દીધી હતી. આ લો લાલ (અસલ હીરો - કિંમતી વસ્તુ). ઝવેરીએ તેને ચકાસીને કહ્યું વાસ્તવમાં આ લાલ છે, તે લાલડી હતી.

સામાન લઈને પાછા પોતાના શહેરમાં પરત આવ્યા. ત્યારે બાપુજીએ કહ્યું પુત્રો પોતાની માતાજી પાસેથી લાલ લઈને આવો, ઉધાર વધારે થઈ ગયું છે. બંને બાળકોએ પોતાની માતાજી પાસેથી લાલ (કિંમતી વસ્તુ) લઈને કપડું ખોલીને જોયું તો તે લાલડી હતી, લાલ એક પણ નહોતો. બાપુજીએ બાળકોને લાલ તથા લાલડીની ઓળખાણ કરાવી દીધી હતી. બંને પુત્રોએ પોતાની માતાજીને કહ્યું કે માતાજી આ તો લાલડી છે. લાલ નથી. બંને બાળકો પાછા બાપુજીની પાસે આવ્યા તથા કહ્યું કે મારી માતા તો બહુ જ ભોળી છે. તેને લાલ તથા લાલડીનું જ્ઞાન નથી. તે લાલ નથી, લાલડી છે. શેઠે કહ્યું, પુત્રો એ તે દિવસે પણ લાલડી જ હતી જે દિવસે મારી પાસે લઈને આવ્યા હતા. અગર હું લાલડી કહી દેત તો તમારી માતાજી કહેતા કે મારા પતિ રહ્યા નહિ, એટલા માટે હવે મારા લાલ (કિંમતી વસ્તુ) ને પણ લાલડી બતાવી રહ્યા છે. પુત્રો આજે મેં તમને જ લાલ તથા લાલડીની પરખ કરવા યોગ્ય બનાવી દીધા. તમે સ્વયં ફેંસલો કરી લીધો.

વિશેષ :- આ જ પ્રમાણે આજે આ દાસ આતું જ ઇચ્છે છે કે તત્ત્વજ્ઞાનને જન-જન સુધી પહોંચાડું તથા શાસ્ત્રોનાં પ્રમાણ જોઈને તમે સ્વયં પરખ (ઓળખ) કરવા યોગ્ય થઈ જાઓ જેથી સંત-અસંતને ઓળખી શકો.

શાસ્ત્રાર્થ વિદ્વાનો કાર્યા કરતા હતા. તથા હાર-જીતનો ફેંસલો અવિદ્વાનો (અભણો)ના હાથમાં હતો. આ દાસ ઇચ્છે છે કે પહેલા પ્રભુ પ્રેમી પુણ્યાત્માઓ શાસ્ત્ર સમજે પછી સ્વયં જાણી જશે કે એ સંત તથા મહર્ષિજી શું અભ્યાસ ભણાવી રહ્યા છે.

“શાસ્ત્રાર્થ મહર્ષિ સર્વાનંદ તથા પરમેશ્વર ડબીર (કવિદેવ)નો”

એક સર્વાનંદ નામના મહર્ષિ હતા. તેની પૂજ્ય માતા શ્રીમતી શારદાદેવી પાપ કર્મ ફળથી પીડિત હતી. તેણે બધી પૂજાઓ અને કષ્ટનિવારણના હેતુથી જંતર-મંતર પણ વર્ષો સુધી કાર્યા. શારીરિક પીડા નિવારણના માટે વૈદ્યોની દવાઓ પણ ખાધી, પરંતુ કોઈ રાહત ના મળી. તે સમયના મહર્ષિઓથી ઉપદેશ પણ પ્રાપ્ત કર્યો, પરંતુ બધા મહર્ષિઓએ કહ્યું કે દીકરી શારદા, આ તમારા પાપ કર્મ દંડ પ્રારબ્ધ કર્મના છે, આ ક્ષમા નહિ થઈ શકે, આ ભોગવવા જ પડશે. ભગવાન શ્રીરામે વાલીનો વધ કર્યો હતો, તે પાપ કર્મનો દંડ શ્રી રામ (વિષ્ણુ) વાળી આત્માએ શ્રી કૃષ્ણ બનીને ભોગવ્યો. શ્રી વાલીવાળી આત્મા શિકારી બની. જેણે શ્રી કૃષ્ણજીના પગમાં ઝેરી તીર મારીને વધ કર્યો. આ પ્રમાણે ગુરુજી તથા મહંતો તથા સંતો, ઋષિઓના વિચાર સાંભળીને દુઃખી મનથી ભક્તમતિ શારદા પોતાના પ્રારબ્ધ પાપકર્મના કષ્ટ રડી-રડીને ભોગવી રહી હતી. એક દિવસ કોઈ નજીકના સંબંધીના કહેવાથી કાશીમાં (સ્વયંભૂ) સ્વયં સહશરીર પ્રકટ થયેલ (કવિદેવ) કબીર પરમેશ્વર એટલે કે કબીર પ્રભુથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો તથા તેજ દિવસે કષ્ટ મુક્ત થઈ ગઈ. કારણ કે પવિત્ર યજુર્વેદ

અધ્યાય ૫ મંત્ર ૩૨ માં લખ્યું છે કે 'કવિરંધારિરસિ' એટલે કે (કવિર) કબીર (અંધારિ) પાપના શત્રુ (અસિ) છે. પછી આ પવિત્ર ચબુર્વેદ અધ્યાય ૮ મંત્ર ૧૩ માં લખ્યું છે કે પરમાત્મા (એનસઃ એનસઃ) અધર્મથી પણ અધર્મ એટલે કે 'પાપોથી પણ અધમ પાપ' ઘોર પાપને પણ સમાપ્ત કરી દે છે. પ્રભુ કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર)એ કહ્યું બેટી શારદા આ સુખ તમારા ભાગ્યમાં નહતું, મેં મારા ક્રોધ (ભંડાર)માંથી પ્રદાન કર્યું છે તથા પાપ વિનાશક હોવાનું પ્રમાણ આપ્યું છે. શારદાએ કહ્યું તમારો પુત્ર મહર્ષિ સર્વાનંદજી કહ્યા કરે છે કે પ્રભુ પાપ ક્ષમા (વિનાશ) નથી કરી શકતા તથા તમે મારાથી ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને આત્માનું કલ્યાણ કરાવો. ભક્તમતિ શારદાજીએ સ્વયં આવેલ પરમેશ્વર કબીર પ્રભુ (કવિર્દેવ)થી ઉપદેશ લઈને પોતાનું કલ્યાણ કરાવ્યું. મહર્ષિ સર્વાનંદજી જે ભક્તમતિ શારદાના પુત્ર હતા, શાસ્ત્રાર્થનો ખૂબ શોખ હતો. તેણે પોતાના સમકાલીન બધા વિદ્વાનોને શાસ્ત્રાર્થ કરીને પરાજિત કરી દીધા. પછી વિચાર્યું કે જન-જનને કહેવું પડે છે કે મેં બધા વિદ્વાનો પર વિજય પ્રાપ્ત કરી લીધો છે. કેમ નહીં, મારા માતાજીથી મારું નામ સર્વજિત રખાવી લઉં. આમ વિચાર કરીને પોતાની માતા શ્રીમતિ શારદાજીની પાસે જઈને પ્રાર્થના કરીને કહ્યું કે માતાજી મારું નામ બદલીને સર્વજિત રાખી દો. માતાએ કહ્યું કે બેટા સર્વાનંદ શું ખોટું નામ છે ? મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ કહ્યું માતાજી મેં બધા વિદ્વાનોને શાસ્ત્રાર્થમાં પરાજિત કરી દીધા છે. એટલા માટે મારું નામ સર્વજિત રાખી દો. માતાજીએ કહ્યું કે બેટા એક વિદ્વાન મારા ગુરુ મહારાજ કવિર્દેવ (કબીર પ્રભુ)ને પણ પરાજિત કરી દે, પછી તારું નામ સર્વજિત રાખીશ. માતાના આ વચન સાંભળીને શ્રી સર્વાનંદ પહેલા તો હસ્યા, પછી કહ્યું માતાજી તમે પણ ભોળા છો. તે જુલાહા (ધાણક) કબીર તો અશિક્ષિત છે. તેને શું પરાજિત કરવાનો ? હમણાં ગયો અને હમણાં આવ્યો.

મહર્ષિ સર્વાનંદજી બધાં શાસ્ત્રોને એક બળદ ગાડામાં મૂકીને કવિર્દેવ (કબીર પરમેશ્વર)ની ઝૂંપડીની સામે ગયા. પરમેશ્વર કબીરજીની ધર્મની બેટી પુત્રી કમાલી પહેલા કૂવા પર મળી, પછી દ્વાર પર આવીને કહ્યું આવો મહર્ષિજી આ જ છે પરમપિતા કબીરનું ઘર. શ્રી સર્વાનંદજીએ છોકરી કમાલી દ્વારા પોતાનો લોટો પાણીથી એટલો ભરાવ્યો કે જે જરા પણ પાણી વધારે નાખે તો બહાર નીકળી જાય તથા કહ્યું કે દીકરી આ લોટો ધીરે-ધીરે લઈ જા કબીરને આપ તથા જે ઉત્તર તે આપે તે મને બતાવજે. છોકરી કમાલી દ્વારા લાવેલા લોટામાં પરમેશ્વર કબીર (કવિર્દેવ)જીએ એક કપડાં સીવવાની મોટી સોય નાખી, થોડું પાણી લોટામાંથી બહાર નીકળીને પૃથ્વી પર પડ્યું. તથા કહ્યું પુત્રી આ લોટો શ્રી સર્વાનંદજીને પાછો આપી દો. લોટો પાછો લઈને આવેલ છોકરી કમાલીને સર્વાનંદજીએ પૂછ્યું કે શું ઉત્તર આપ્યો કબીરે ? કમાલીએ પ્રભુ દ્વારા સોય નાખવાની વાત બતાવી. ત્યારે મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિર્દેવ)ને પૂછ્યું કે તમે મારા પ્રશ્નનો શું ઉત્તર આપ્યો ? પ્રભુ કબીરજીએ પૂછ્યું કે શું પ્રશ્ન હતો તમારો ?

શ્રી સર્વાનંદ મહર્ષિજીએ કહ્યું. મેં બધા વિદ્વાનોને શાસ્ત્રાર્થમાં પરાજિત કરી દીધા છે. મેં મારી માતાજીને પ્રાર્થના કરી હતી કે મારું નામ સર્વજિત રાખી દો, તો મારી માતાજીએ કહ્યું તમને પરાજિત કર્યા પછી મારું નામ બદલવાનું

કહ્યું છે. તમારી પાસે જળથી ભરીને મોકલાવેલ લોટાનું તાત્પર્ય એ હતું કે હું જ્ઞાનથી આવી જ રીતે પરિપૂર્ણ છું જેમ લોટો જળથી. આમાં વધારે જળ ના ભરાય, તે બહાર જ પડશે. એટલે કે મારી સાથે જ્ઞાન ચર્ચા કરવાથી કોઈ લાભ નહિ થાય. તમારું જ્ઞાન મારી અંદર નહીં સમાય, વ્યર્થ જ જશે. એટલા માટે હાર લખી દો, એમાં જ તમારું હિત છે.

પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) કહ્યું છે કે તમારા જળથી પરિપૂર્ણ લોટામાં લોખંડની સોય નાખવાનો અભિપ્રાય છે કે મારું જ્ઞાન (તત્ત્વજ્ઞાન) એટલું ભારે (સત્ય) છે કે જેમ સોય લોટાની અંદરના પાણીને બહાર કાઢતી નીચે જઈને રોકાઈ છે. આ પ્રમાણે મારું તત્ત્વજ્ઞાન તમારા અસત્ય જ્ઞાન (લોકવેદ)ને બહાર કાઢીને તમારા હૃદયમાં સમાઈ જશે.

મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ કહ્યું પ્રશ્ન કરો. એક બહુચર્ચિત વિદ્વાનને ઘાણકોના મોહલ્લામાં (કોલોનીમાં) આવેલા જોઈને આસપાસના ભોળા અશિક્ષિત જુલાહાઓ (ઘાણક) શાસ્ત્રાર્થ સાંભળવા ભેગા થયા.

પૂજ્ય કવિદેવ એ પ્રશ્ન કર્યો :-

‘કૌન બ્રહ્મા કા પિતા હૈ, કૌન વિષ્ણુ કી માં ।

શંકર કા દાદા કૌન હૈ, સર્વાનંદ દે બતાએ ॥

મહર્ષિ સર્વાનંદજીનો ઉત્તર : શ્રી બ્રહ્માજી રજોગુણ છે તથા શ્રી વિષ્ણુજી સતોગુણ યુક્ત છે તથા શ્રી શિવજી તમોગુણ યુક્ત છે. આ ત્રણે અજર-અમર એટલે કે અવિનાશી છે, સર્વેશ્વર-મહેશ્વર-મૃત્યુંજય છે. એમના માતા-પિતા કોઈ નથી. તમે અજ્ઞાની છો. તમને શાસ્ત્રોનું જ્ઞાન નથી. એમ જ ઉટ-પટાંગ પ્રશ્ન કર્યો છે. બધા ઉપસ્થિત શ્રોતાઓએ તાળીઓ પાડી તથા મહર્ષિ સર્વાનંદજીનું સમર્થન કર્યું.

પૂજ્ય કબીર પ્રભુ (કવિદેવ)જીએ કહ્યું કે મહર્ષિજી તમે શ્રીમદ્ દેવી ભાગવત પુરાણનો ત્રીજો સ્કંદ તથા શ્રી શિવપુરાણનો ૬ તથા ૭ સુદ્ર સંહિતા અધ્યાય પ્રભુને સાક્ષી રાખીને ગીતાજી પર હાથ મૂકીને વાંચો તથા અનુવાદ સંભળાવો. મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ પવિત્ર ગીતાજી પર હાથ મૂકીને સોગંદ લીધા કે સાચું-સાચું સંભળાવીશ.

પવિત્ર પુરાણને પ્રભુ કબીર (કવિદેવ)જીના કહેવાથી ધ્યાનપૂર્વક વાંચ્યા. શ્રી શિવપુરાણ [ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત, જેના અનુવાદક છે શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર] માં પૃષ્ઠ ૧૦૦ થી ૧૦૩ પર લખ્યું છે કે સદાશિવ એટલે કે કાળરૂપી બ્રહ્મ તથા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) ના સંયોગ (પતિ-પત્ની વ્યવહાર) થી સતગુણ શ્રી વિષ્ણુજી, રજોગુણ શ્રી બ્રહ્માજી તથા તમોગુણ શ્રી શિવજીનો જન્મ થયો. આ જ પ્રકૃતિ (દુર્ગા) જે અષ્ટાંગી કહેવાય છે, ત્રિદેવ જનની (ત્રણે બ્રહ્મા, વિષ્ણુ શિવજી)ની માતા કહેવાય છે]

પવિત્ર શ્રીમદ્દેવી પુરાણ (ગીતાપ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત અનુવાદક શ્રી હનુમાનપ્રસાદ પોદ્દાર તથા ચિમનલાલ ગોસ્વામી) ત્રીજા સ્કંધમાં પૃષ્ઠ નં. ૧૧૪ થી ૧૨૩ સુધીમાં સ્પષ્ટ વર્ણન છે કે ભગવાન વિષ્ણુજી કહી રહ્યા છે કે આ પ્રકૃતિ (દુર્ગા) આપણા ત્રણેની જનની છે. મેં આને તે સમયે જોયાં હતાં જ્યારે હું નાનો બાળક હતો. માતાની સ્તુતિ કરતા શ્રી

વિષ્ણુજીએ કહ્યું કે હે માતા —હું (વિષ્ણુ), બ્રહ્મા તથા શિવ તો નાશવાન છીએ. અમારો તો આર્વિભાવ (જન્મ) તથા તિરોભાવ (મૃત્યુ) થાય છે. તમે પ્રકૃતિદેવી છો ભગવાન શંકરે કહ્યું કે હે માતા અગર બ્રહ્મા તથા વિષ્ણુ તમારાથી ઉત્પન્ન થયા છે તો હું શંકર પણ તમારાથી જ ઉત્પન્ન થયો છું એટલે કે તમે મારાં પણ માતા છો.

મહર્ષિ સર્વાનંદજી પહેલા સાંભળેલા-સંભળાવેલા અદૂરા શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ જ્ઞાન (લોકવેદ) ના આધાર પર પ્રભે (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ તથા શિવ) ને અવિનાશી તથા અજન્મા કહ્યા કરતા હતા. પુરાણોને વાંચતા પણ હતા છતાં પણ અજ્ઞાની જ હતા. કારણ કે બ્રહ્મ (કાળ) પવિત્ર ગીતાજીમાં કહે છે કે હું બધાં પ્રાણીઓ (જે મારા એકવીસ બ્રહ્માંડોમાં મારા આધીન છે)ની બુદ્ધિ છું. જ્યારે ઇચ્છું ત્યારે જ્ઞાન પ્રદાન કરી દઉં તથા જ્યારે ઇચ્છું અજ્ઞાન ભરી દઉં. તે સમયે પૂર્ણપરમાત્માના કહેવા પછી કાળ (બ્રહ્મ) નું દબાણ હટી ગયું તથા સર્વાનંદજીને સ્પષ્ટ જ્ઞાન થયું. વાસ્તવમાં આમ જ લખ્યું છે. પરંતુ માનહાનિના ભયથી કહ્યું, મેં બધું વાંચ્યું પણ આવું ક્યાંય નથી લખ્યું. ઉલ્ટું કવિદેવ (કબીર પરમેશ્વર)ને કહ્યું, તું જૂઠો છે. તું શું જાણે શાસ્ત્રોના વિષયમાં. અમે પ્રતિદિન વાંચીએ છીએ. પછી શું હતું, સર્વાનંદજીએ ધારા પ્રવાહિક (એકધારું) સંસ્કૃત બોલવાનું શરૂ કરી દીધું. ૨૦ મિનિટ સુધી કંઠસ્થ કરેલી (ગોખેલી) કોઈ બીજી જ વેદવાણી બોલતા રહ્યા, પુરાણને ન સંભાળાવ્યું.

બધો ઉપસ્થિત ભોળો (અભણ) શ્રોતાગણ, જો કે તે સંસ્કૃતને સમજી પણ નહોતા રહ્યા. પ્રભાવિત થઈને સર્વાનંદ મહર્ષિજીના સમર્થનમાં વાહ-વાહ મહાજ્ઞાની કહેવા લાગ્યા. ભાવાર્થ છે કે પરમેશ્વર કબીર (કવિદેવ)જીને પરાજિત કરી દીધા તથા મહર્ષિ સર્વાનંદજીને વિજયી ઘોષિત કરી દીધા. પરમપૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)જીએ કહ્યું કે સર્વાનંદજી તમે પવિત્ર ગીતાજીના સોગંદ ખાધા હતા, તે પણ ભૂલી ગયા. જ્યારે તમે સામે લખેલી શાસ્ત્રોની સચ્ચાઈને પણ નથી માનતા તો હું હાર્યો અને તમે જીત્યા.

એક જમીનદારનો પુત્ર સાતમા ધોરણમાં ભણતો હતો. તેને થોડીક અંગ્રેજી ભાષા આવડતી હતી. એક દિવસ બંને પિતા પુત્ર ખેતરમાં બળદગાડી લઈને જઈ રહ્યા હતા. સામેથી એક અંગ્રેજ આવ્યો. તેણે બળદગાડીવાળાને અંગ્રેજી ભાષામાં રસ્તો પૂછ્યો. પિતાએ પુત્રને કહ્યું, બેટા, આ અંગ્રેજ પોતાની જાતને વધારે શિક્ષિત સિદ્ધ કરવા ઇચ્છે છે. તું પણ તો અંગ્રેજી ભાષા જાણે છે. કાઠી દે આની મરોડ, સંભળાવી દે અંગ્રેજી બોલીને. ખેડૂતના છોકરાએ અંગ્રેજી ભાષામાં ગોખેલો બીમારીની રજા માટેનો પ્રાર્થના-પત્ર પૂરો સંભળાવી દીધો. અંગ્રેજ તે નાદાન (મૂર્ખ) બાળકની નાદાની (મૂર્ખામી)થી ખિન્ન થઈને વિચારવા લાગ્યો કે પૂછી રહ્યો છું રસ્તો અને આ સંભળાવી રહ્યો છે બીમારીની રજાનો પ્રાર્થના-પત્ર. માથા પર હાથ મારીને પોતાની કાર લઈને ચાલવા લાગ્યો. ખેડૂતે પોતાના વિજેતા પુત્રની કમર થપ-થપાવી તથા કહ્યું વાહ પુત્ર મારું તો જીવન સફળ કરી દીધું. આજ તે અંગ્રેજને અંગ્રેજી ભાષામાં પરાજિત કરી દીધો. ત્યારે

પુત્રએ કહ્યું પિતાજી માય બેસ્ટ ફ્રેન્ડ (મારો ખાસ મિત્ર નામનો નિબંધ) પણ ચાદ છે. તે સંભળાવી દેત તો અંગ્રેજ કાર છોડીને નાસી જત, આ જ પ્રમાણે કવિદેવજી પૂછી કંઈક જુદું રહ્યા હતા અને સર્વાનંદજી ઉત્તર કંઈક જુદો જ આપી રહ્યા હતા, આવી રીતે શાસ્ત્રાર્થ ઘર ઘાલી રાખ્યું છે. એટલે કે ઘોર ખોટી રાખી છે.

પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) કહ્યું કે સર્વાનંદજી તમે જીવ્યા ને હું હારી ગયો. મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ કહ્યું લખીને આપો. હું કાચું કામ નથી કરતો. પરમાત્મા કબીર (કવિદેવ)જીએ કહ્યું કે આ કૃપા પણ તમે કરી દો. લખી લો જે લખવું હોય તે, હું અંગૂઠો લગાવી દઈશ. મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ લખ્યું કે શાસ્ત્રાર્થમાં સર્વાનંદ વિજયી થયા તથા કબીર સાહેબ પરાજિત થયા તથા કબીર પરમેશ્વર પાસે અંગૂઠો લગાવરાવી લીધો. પોતાની માતાજીની પાસે જઈને સર્વાનંદજીએ કહ્યું માતાજી લો તમારા ગુરૂદેવને પરાજિત કર્યાનું પ્રમાણ. ભક્તમતિ શારદાજીએ કહ્યું પુત્ર વાંચીને સંભળાવો. જ્યારે સર્વાનંદજીએ વાંચ્યું, તેમાં લખ્યું હતું કે શાસ્ત્રાર્થમાં હું સર્વાનંદજી હારી ગયા અને કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ) જીતી ગયા. સર્વાનંદજીની માતાજીએ કહ્યું, પુત્ર તમે તો કહી રહ્યા હતા કે હું વિજયી થયો છું, તમે તો હારીને આવ્યા છો. મહર્ષિ સર્વાનંદજીએ કહ્યું માતાજી હું કેટલાક દિવસોથી લગાતાર શાસ્ત્રાર્થમાં વ્યસ્ત હતો, એટલા માટે નિદ્રાવશ થઈને મારાથી લખવામાં ભૂલ થઈ ગઈ લાગે છે. પાછો જઈ છું તથા સાચું (બરાબર) લખાવીને લાવીશ. માતાજીએ શરત રાખી હતી કે વિજયી થવાનું કોઈ લેખિત પ્રમાણ આપીશ તો જ હું મानीશ, મૌખિક નહિ. મહર્ષિ સર્વાનંદજી ફરી બીજીવાર ગયા તથા કહ્યું કે કબીર સાહેબ મારા લખવામાં થોડીક ભૂલ રહી ગઈ છે, ફરીથી લખવું પડશે, સાહેબ કબીરજીએ કહ્યું કે ફરી લખી લો. સર્વાનંદજીએ ફરી લખીને અંગૂઠો લગાવરાવીને માતાજીની પાસે આવ્યો, તો ફરીથી લખાયેલું વિપરીત જ મળ્યું. સર્વાનંદે કહ્યું, માતાજી ફરી જાઉં છું. ત્રીજી વખત લખીને લાવ્યો તથા મકાનમાં પ્રવેશ કરતાની પહેલા વાંચ્યું તો સાચું લખ્યું હતું. સર્વાનંદજીએ તે લેખથી નજર હટાવી નહિ તથા ચાલીને પોતાના મકાનમાં પ્રવેશ કરતા કહેવા લાગ્યો કે માતાજી સંભળાવું, આમ કહીને વાંચવા લાગ્યો તો તેની આંખોની સામે અક્ષર બદલાઈ ગયા. ત્રીજી વખત ફરી આ જ પ્રમાણે લખાઈ ગયું કે શાસ્ત્રાર્થમાં સર્વાનંદ પરાજિત થયા તથા કબીરસાહેબ વિજયી થયા. સર્વાનંદ બોલી ન શક્યા. ત્યારે માતાજીએ કહ્યું પુત્ર બોલતો કેમ નથી? વાંચીને સંભળાવ શું લખ્યું છે? માતા જાણતાં હતાં કે નાદાન પુત્ર પહાડને ટકરાવા જઈ રહ્યો છે. માતાજીએ સર્વાનંદજીને કહ્યું કે પુત્ર પરમેશ્વર આવ્યા છે, જઈને ચરણોમાં પડીને પોતાની ભૂલની ક્ષમાચાચના કરી લે તથા ઉપદેશ લઈને પોતાનું જીવન સફળ કરી લે. સર્વાનંદજી પોતાની માતાજીનાં ચરણોમાં પડીને રડવા લાગ્યા તથા કહ્યું માતાજી આ તો સ્વયં પ્રભુ આવ્યા છે. તમે મારી સાથે ચાલો, મને શરમ આવે છે. સર્વાનંદજીની માતા પોતાના પુત્રને સાથે લઈને પ્રભુ કબીરની પાસે ગઈ તથા સર્વાનંદજીને પણ કબીર પરમેશ્વરથી

ઉપદેશ અપાવ્યો. ત્યારે તે મહર્ષિ કહેવાતા નાદાન પ્રાણીનો પૂર્ણપરમાત્માના ચરણોમાં આવવાથી જ ઉદ્ધાર થયો. પૂર્ણબ્રહ્મ કબીર પરમેશ્વરે (કવિદેવે) કહ્યું સર્વાનંદ તમે અક્ષરજ્ઞાનના આધાર પર પણ શાસ્ત્રોને નહોતા સમજ્યા. કારણ કે મારી શરણમાં આવ્યા વગર બ્રહ્મ (કાળ) કોઈની બુદ્ધિને પૂર્ણ વિકસિત નથી થવા દેતો. હવે ફરી વાંચો એ જ પવિત્ર વેદો તથા ગીતાજી તથા પવિત્ર પુરાણોને. હવે તમે બ્રાહ્મણ થઈ ગયા છો. “બ્રાહ્મણ સોઈ બ્રહ્મ પહેચાને” વિદ્વાન તે જ છે જે પૂર્ણપરમાત્માને ઓળખી લે. પછી પોતાનું કલ્યાણ કરાવે.

વિશેષ :- આજથી ૫૫૦ વર્ષ પૂર્વ આજ પવિત્ર વેદો, પવિત્ર ગીતાજી તથા પવિત્ર પુરાણોમાં લખેલું જ્ઞાન કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)જીએ પોતાની સાધારણ વાણીમાં પણ આપ્યું હતું. જે તે સમયથી લઈને આજ સુધીના મહર્ષિઓએ વ્યાકરણ ત્રુટિ યુક્ત ભાષા કહીને વાંચવાનું પણ આવશ્યક નહોતા સમજ્યા તથા કહેતા રહ્યા કે કબીર તો અજ્ઞાની છે, એને અક્ષરજ્ઞાન તો છે જ નહિ. એ શું જાણે સંસ્કૃત ભાષામાં લખેલા શાસ્ત્રોમાં છુપાયેલા ગૂઢ રહસ્યને ? અમે વિદ્વાન છીએ, જે અમે કહીએ તે બધું શાસ્ત્રોમાં લખ્યું છે તથા શ્રી બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી તથા શિવજીના કોઈ માતા-પિતા નથી. એ તો અજન્મા-અજર-અમર અવિનાશી તથા સર્વેશ્વર, મહેશ્વર, મૃત્યુંજય છે. સર્વ સૃષ્ટિ રચનહાર છે, પ્રણે ગુણ યુક્ત છે. વગેરે વગેરે વ્યાખ્યા ઠોકીને અત્યાર સુધી કહેતા રહ્યા. આજે તે જ પવિત્ર શાસ્ત્રો આપણી પાસે છે. જેમાં પ્રણે પ્રભુઓ (શ્રી બ્રહ્માજી રજોગુણ, શ્રી વિષ્ણુજી સતોગુણ, શ્રી શિવજી તમોગુણ) ના માતા-પિતાનું સ્પષ્ટ વિવરણ છે. તે સમયે આપણા પૂર્વજ અશિક્ષિત હતા તથા શિક્ષિત વર્ગને શાસ્ત્રોનું પૂર્ણ જ્ઞાન ન હતું. છતાં પણ કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)ના દ્વારા બતાવેલા સત્યજ્ઞાનને જાણી જોઈને જૂઠું બતાવીને કહેતા કે કબીર ખોટું કહી રહ્યા છે કોઈ શાસ્ત્રોમાં નથી લખ્યું કે શ્રી બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી, શિવજીના કોઈ માતા-પિતા છે. જ્યારે પવિત્ર પુરાણ સાક્ષી છે કે બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી તથા શિવજીના જન્મ-મૃત્યુ થાય છે. તેઓ અવિનાશી નથી. આ પ્રણેય દેવતાઓ (બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવજી) ની માતા પ્રકૃતિ (દુર્ગા) છે, તથા પિતા જયોતિ નિરંજન કાળરૂપી બ્રહ્મ છે.

આજે પૂરો માનવસમાજ બહેન-ભાઈ, બાળક અને જવાન તથા ઘરડા - દીકરા તથા દીકરી શિક્ષિત છે. આજે કોઈ એમ નહિ બહેકાવી (છેતરાવી) શકે કે શાસ્ત્રોમાં એવું નથી લખ્યું જેવું કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ) સાહેબજીની અમૃતવાણીમાં લખ્યું છે :

અમૃતવાણી પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વર (કવિદેવ)ની

ધરમદાસ યહ જગ બૌરાના । કોઈ ન જાને યહ નિરવાના ॥
અબ મેં તુમ સે કહોં ચિત્તાઈ । ત્રિયદેવન કી ઉત્પતિ ભાઈ ॥
જ્ઞાની સુને સો હિરદૈ લગાઈ । મૂર્ખ સુને સો ગમ્ય ના પાઈ ॥
માઁ અષ્ટંગી પિતા નિરંજન । વે જમ દારૂણ વંશન અંજન ॥

પહિલે કીન્હ નિરંજન રાઈ । પીછેસે માયા ઉપજઈ ॥
 ધર્મરાય કિન્હો ભોગ વિલાસા । માયા કો રહી તબ આસા ॥
 તીન પુત્ર અષ્ટંગી જાયે । બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ નામ ધરાયે ॥
 તીન દેવ વિસ્તાર ચલાયે । ઈનમેં યે જગ ધોખા ખાયે ॥
 તીન લોક અપને સુત દીન્હા । સુન્ન નિરંજન બાસા લીન્હા ॥
 અલખ નિરંજન સુન્ન ઠિકાના । બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ ભેદ ન જાના ॥
 અલખ નિરંજન બડા બટપારા । તીન લોક જિવ કીન્હ અહારા ॥
 બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ નહીં બચાયે । સકલ ખાય પુન ધૂર ઉડાયે ॥
 તિનકે સુત હૈં તીનોં દેવા । આંધર જિવ કરત હૈં સેવા ॥
 તીનોં દેવ ઔર ઔતારા । તાકો ભજે સકલ સંસારા ॥
 તીનોં ગુણકા યહ વિસ્તારા । ધર્મદાસ મેં કહોં પુકારા ॥
 ગુણ તીનોં કી ભકિત મેં, ભૂલ પરો સંસાર ॥
 કહૈં કબીર નિજ નામ બિન, કૈસે ઉતરેં પાર ॥

ઉપરોક્ત અમૃતવાણીમાં પરમેશ્વર કબીરસાહેબજી પોતાના અંગત સેવક શ્રી ધર્મદાસ સાહેબજીને કહી રહ્યા છે કે ધર્મદાસ આ બધો સંસાર તત્ત્વજ્ઞાનના અભાવથી વિચલિત (ભૂલો પડેલ) છે. કોઈને પૂર્ણ મોક્ષમાર્ગ તથા પૂર્ણ સૃષ્ટિરચનાનું જ્ઞાન નથી. એટલા માટે હું તમને મારા દ્વારા રચેલી સૃષ્ટિની કથા સંભળાવું છું. બુદ્ધિમાન વ્યક્તિ તો તરત જ સમજી જશે. પરંતુ જે બધા પ્રમાણને જોઈને પણ નથી માનતા તો તે નાદાન પ્રાણી કાળના પ્રભાવથી પ્રભાવિત છે, તે ભક્તિ યોગ્ય નથી. હવે હું બતાવું છું કે પ્રણેય ભગવાનો (બ્રહ્માજી, વિષ્ણુજી, શિવજી) ની ઉત્પત્તિ કેવી રીતે થઈ ? એમની માતાજી તો અષ્ટાંગી (દુર્ગા) છે તથા પિતા જ્યોતિ નિરંજન (બ્રહ્મ-કાળ) છે. પહેલા બ્રહ્મની ઉત્પત્તિ ઈંડામાંથી થઈ. પછી દુર્ગાની ઉત્પત્તિ થઈ. દુર્ગાના રૂપ પર આશકત (મોહિત) થઈને કાળે (બ્રહ્મે) ભૂલ (છેડ-છાડ) કરી ત્યારે દુર્ગા (પ્રકૃતિ) એ (નાનું રૂપ બનાવીને) એના પેટમાં શરણ લીધી. હું ત્યાં ગયો જ્યાં જ્યોતિ નિરંજન કાળ હતો. ત્યારે ભવાનીને બ્રહ્મના ઉદરથી કાઢીને એકવીસ બ્રહ્માંડ સહિત ૧૬ શંખ કોષની દૂરી પર મોકલી દીધા. જ્યોતિ નિરંજને પ્રકૃતિ દેવી (દુર્ગા) ની સાથે ભોગ-વિલાસ કર્યો. આ બંનેના સંયોગથી પ્રણેય ગુણો (શ્રી બ્રહ્માજી, શ્રી વિષ્ણુજી તથા શ્રી શિવજી) ની ઉત્પત્તિ થઈ. આ જ પ્રણેય ગુણો (રબોગુણ બ્રહ્માજી, સતોગુણ વિષ્ણુજી તથા તમોગુણ શિવજી)ની જ સાધના કરીને બધાં (સર્વ) પ્રાણી કાળબળમાં ફસાયાં છે. જ્યાં સુધી વાસ્તવિક મંત્ર નહીં મળે ત્યાં સુધી પૂર્ણમોક્ષ કેવી રીતે થશે ?

(૧૩) ભટકેલાઓને સતમાર્ગ

(બહેન ઈશવંતીની દર્દભરી આત્મકથા)

હું ભક્તમતી ઈશવંતીદેવી પત્ની શ્રી ભક્ત સુરેશદાસ અહલાવત પુત્ર શ્રી પ્રતાપસિંગ અહલાવત, પાનાગંજ, ગામ ડીગલ, જિ. ઝજજર માં રહું છું. હે બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજી ! હું અને મારો પરિવાર તમારાં ચરણોની ઘૂળ છીએ. તમે અમને જે સુખ આપ્યું તેની અમે અમારા આ જીવનમાં ક્યારે કલ્પના પણ નહોતી કરી. આજે હું મારી આપવિતી લખી રહી છું. જેની તમે અમારી ઉપર કૃપા બક્ષી છે. કારણ કે અમારી આ દુઃખભરી કહાની ને વાંચીને અમારા જેમ દુઃખી પરિવાર પણ આપના આશીર્વાદથી કલ્યાણ કરાવી શકે. અમારું જીવન બિલકુલ અંધકારમય હતું, અગર તમારાં ચરણોમાં નહીં આવતા તો આજે અમે જીવતા ના હોત.

હું અસાધ્ય રોગથી પીડિત હતી. મારો ભાઈ ભાપડૌદા નિવાસી, ઓમપ્રકાશ પુત્ર શ્રી દયાનંદ રાઠી જે હરિયાણા પોલીસમાં નોકરી કરતા હતા, પણ આ જ બીમારીથી મૃત્યુને પ્રાપ્ત થઈ ગયા હતા. હું પણ આ જ સ્ટેજ પર પહોંચી ગઈ હતી. હું એ હાલતમાં પહોંચી ગઈ હતી કે હાથ-પગ બિલકુલ લકવાગ્રસ્ત જેવા જ થઈ ગયા હતા. અવાજ નીકળવાનો બંધ થઈ ગયો હતો. અલગ અલગ જગ્યાના ડોક્ટરોને બતાવ્યું, દોરા-ધાગાવાળાઓને, ભૂવાઓને પણ બતાવ્યું, પરંતુ બધી જગાએ નિરાશા જ મળી. મારા પતિ એટલો દારૂ પીતા હતા કે જ્યારે ઘરે આવે તો બાળકો ડરના માર્યા પલંગની નીચે સંતાઈ જતા હતા. ઘરનાં વાસણ પણ દારૂના માટે વેચી નાંખ્યાં અને માથા પર દેવું ચઢાવ્યું હતું. પાડોશી પણ કંટાળી ગયા હતા. એક દિવસ તો નશાની હાલતમાં એ મને ઉઠાવીને ડાલાણપાન્ને ના કૂવામાં નાંખવા ચાલ્યા. ત્યારે મહાપાપી જીવે (પ્રેતે) કહ્યું કે કોઈની તાકાત નહીં ચાલે, હું આ ઘરને બરબાદ કરીને છોડીશ. મારા ભાઈઓએ મારી ઉપર બહુ બધા પૈસા ડોક્ટરોના ચક્કરમાં વેડફી નાખ્યા પરંતુ મને કોઈ જ ફાયદો ના થયો. મારો પતિ દારૂ પીતો હતો તથા બાળકો નાના-નાના હતા. સાસરિયામાં કોઈ સહારો ન હતો. મારો ભાઈ સુખવીર જે ડી.ટી.સી. માં ડ્રાયવર છે, તેણે પરમ પૂજ્ય સતગુરૂ રામપાલ મહારાજથી નામ ઉપદેશ લઈ રાખ્યો છે. તેણે કહ્યું કે બહેનને સંત રામપાલ મહારાજથી નામ ઉપદેશ અપાવી દઈએ, મરવાનું તો છે જ, છેલ્લો ઉપાય કરી લઈએ. આ બાબુ મારા પિતાજી શ્રી દયાનંદ રાઠીએ કહ્યું કે શું કોઈ નામ ઉપદેશથી ઠીક થાય છે ? આ બાબુ મારા ભાઈએ આ બધાને નામ ઉપદેશની મહિમાના વિષયમાં સમજાવ્યા. તેના પછી બધાએ કહ્યું કે જોઈ લઈએ. આમ કહીને મને સંત રામપાલજી મહારાજના ચરણોમાં લઈને ગયા. તે સમયે ગુરુદેવ ગામ પંજબખોડ, દિલ્લી માં સતસંગ કરી રહ્યા હતા. બધો પરિવાર મને લઈને રાતના ૧૦ વાગ્યે મહારાજની ચરણોમાં ગયા. આ વાત ૨૫ ડિસેમ્બર ૧૯૯૬ ની છે.

મારા ભાઈએ પૂજ્ય રામપાલજી મહારાજને મારી દુઃખદાયી કથા સંભળાવી. ગુરુજીએ રાતના ૧૦ વાગે સત્સંગમાં જ નામ ઉપદેશની કૃપા કરી હતી. તેના પહેલા મારી જીભ પણ બોલતી બંધ થઈ ગઈ હતી. જ્યારે

૨૬ ડિસેમ્બરની સવારે હું જાગી તો સારી હાલતમાં બોલી શકતી હતી તથા મારા ભાઈને મેં કહ્યું કે આટલાં વર્ષો પછી મને લાગી રહ્યું છે કે મારા શરીર પરનો બધો ભાર ઊતરી ગયો છે. મને બોલતા જોઈને મારા ભાઈ સુખવીર આશ્ચર્ય પામ્યા તથા કહ્યું કે મહારાજ રામપાલજી તો સાક્ષાત્ કબીર પરમેશ્વર આવ્યા છે. હું બીડી પીતી હતી તે દિવસથી જ છોડી દીધી. ઘરે આવ્યા તો મારા પતિ ભક્ત સુરેશે કહ્યું કે તમે શું નામ લઈને આવ્યા છો, તે હું જોઉં છું, તમારા નામમાં શું શકિત છે ? પોતાની માને કહ્યું કે આ સારું નામ લઈને આવ્યા. બાળકો સવારે ગુડમોર્નિંગ ને બદલે સત્સાહેબ બોલવા લાગ્યા. ભક્ત સુરેશ એક વરસ સુધી એમ જ દારૂ પીતો રહ્યો તથા ઘરમાં ઝઘડા કરતો રહ્યો.

એક દિવસ આ બંદી છોડ કબીરસાહેબ, ગરીબદાસજી સાહેબ અને સતગુરુ દેવ સંતરામપાલજી મહારાજના ફોટાને તોડવા માટે લઈને ઊભા થઈ ગયા. ત્યારે મેં હાથ જોડીને બંદીછોડને પ્રાર્થના કરી કે આપ જ આમની બુદ્ધિને વશ કરી શકો છો. ત્યારે બંદીછોડ તમે જ એમને એવો ચમત્કાર બતાવ્યો કે મારા પતિ સુરેશે પૂજાની જગ્યાએ ફોટા પાછા મૂકી દીધા તથા પાછા જઈને દંડવત્ પ્રણામ કર્યા, ત્યારથી લઈને આજ સુધી તેમણે દારૂ, બીડી વગેરે બધી ટેવો છોડી દીધી. આ બધી વાતની સાક્ષી ગંજ અને ડીઘલ ગામ છે. મને પુનર્જન્મ મળ્યો તે જોઈને મારા દુઃખમાં દુઃખી મારા ભાઈ રાજેન્દ્રસિંહ રાઠી ડીએસપી (હરિયાણા) અને ભાઈ પ્રેમપ્રકાશ રાઠી એડવોકેટ (દિલ્હી) પૂરા પરિવારે પણ નામદાન લીધું. નામ ઉપદેશ લીધા પછી કબીર પરમેશ્વરે એવા એવા સુખ આપ્યા જેની કલ્પના પણ થઈ ના શકે. અમારી ભેંસ સાપ ગળી ગઈ. ભેંસની હાલત ખૂબ ખરાબ હતી. ડોક્ટરને બતાવ્યું તો તેમણે કહ્યું કે ભેંસે ઝેરી વસ્તુ ખાધી છે તથા ૧૦ ઈન્જેક્શન લગાવી દીધા. બીજા દિવસે ભેંસની આંખોમાંથી લીલું પાણી પડવા લાગ્યું અને ભેંસ આંખે આંધળી થઈ ગઈ. ડોક્ટરે પણ હાથ ઉપર કરી લીધા. ત્યારે રાત્રે સ્વપ્નમાં સતગુરુ દેવ રામપાલજી મહારાજ નજર આવ્યા તેમણે ભેંસના શરીર ઉપર હાથ ફેરવ્યો. સવારે ઉઠ્યા તો અમે તથા પડોશીઓએ પોતાની આંખ વડે ભેંસના માંમાં સાપને જોયો તથા તેને બહાર કાઢ્યો. ભેંસ સારી થઈ ગઈ અને પૂરું દૂધ પણ આપવા લાગી ગઈ. અમને તો ખબર નહીં કેટલાંય સુખ તમે અમને આપ્યાં. ગઈકાલ સુધી અમારી પાસે ૧૦ રૂપિયા પણ નહોતા, પરંતુ આજે તે જ ખેતરોમાં ઘન ઉપજે છે તથા કોઈની આગળ હવે હાથ ફેલાવવાની જરૂર નથી. પડોશી કહે છે કે તમારા ગુરુજી જ તમારા માટે રામ છે. અજ્ઞાનીઓ દ્વારા બહેકાવેલ આ ભોળો સમાજ શું જાણે તમારા મહિમાને ?

સંત રામપાલ મહારાજના વિરોધી તો માત્ર કિચડ ઉડાડવાનું જાણે છે. જેની સાથે અનુભવ થયો છે તે જ બતાવી શકે, તેમને તમારાથી શું કેટલું મળ્યું છે ? અમે તમને આ જ પ્રાર્થના કરીએ છીએ કે અમને તમારાં ચરણોમાં જ રાખજો, તથા તમે હજારો વર્ષ આમ જ દુઃખીઓના સહારા બની રહો. સતગુરુ રામપાલજી મહારાજ પરમાત્માના અવતારમાં આવ્યા છે.

તમારું નામ લીધા પછી અમારા ઘરમાં એટલું સુખ મળ્યું પરમેશ્વર જો કે અમે વર્ણન નથી કરી શકતા. છતાં પણ વર્ણન કરવાની કોશિષ કરી રહી છું. મેં સન્ ૧૯૯૭માં નામ ઉપદેશ લીધો તેનાં દોઢ વરસ પછી. એક ઘટના ઘટી જે આ પ્રકારે છે.

એક રાતના આ બધું દેખાયું કે હું ગામમાં સ્મશાન પૂછી રહી છું કે ક્યાં છે? મને બતાવ્યું અને દેખાડ્યું કે તમે કાલ અહીં આવજો. તે મુંડાન-પાનેનું સ્મશાન હતું. જ્યારે સવાર થઈ તો મને ઝાડા થઈ ગયાં, મને માથામાં દુઃખાવો થવા લાગ્યો કે માથું પછાડીને મરી જઉં. મોતના બધાં કારણો પૂર્ણ થઈ ગયાં. ડોક્ટરને બોલાવ્યાં તો તેમને ઈજેક્શન લગાવ્યું એના પછી ડોક્ટરે બતાવ્યું આ તો મરી ગઈ છે, તેનાં પછી ચાર દૂત દેખાયા. પછી દૂતોએ મને બજો બાબુથી પકડી લીધી અને બોલ્યા કે અમને ભગવાને મોકલ્યાં છે, તમને લઈને જઈશું તમારો સમય પૂરો થઈ ગયો છે. મેં કહ્યું કે મારા ગુરુજી નહિ લઈ જવા દે. પછી તેમણે કહ્યું કે તમારા ગુરુજી શું કરશે? તમારો સમય પૂરો થઈ ગયો. અમે એમ કરીશું કે તમારા હાથે જ તમારું મોત કરાવીશું. તેના પછી મારા બજો હાથ વડે ગળાને ખૂબ જોરથી દબાવ્યું જેથી મારા પ્રાણ આંખોમાં આવી ગયા. પછી હું કોઈની સાથે બોલી ના શકી. બંદી છોડ કહે છે કે, “આ જમ તેરે ઘટને ઘેરે, તૂ રામ કહન નહોં પાવેગા” તેવી સ્થિતિ મારી સાથે થઈ ગઈ તેના પછી કબીર સાહેબ કમળના ફૂલ પર મારી પાસે પ્રગટ થયાં. તેના પછી મારા અંદરથી પૂજ્ય સતગુરુ રામપાલજી મહારાજનો અવાજ આવ્યો કે આ છોકરીને તમે કેવી રીતે લઈ જશો, આને તો અમે નહિ જવા દઈએ, આને તો અમે ઈચ્છીશું ત્યારે લઈ જશું. આનો અગર પગ પણ કાપી દેશો તો અમે તે પણ જોડી દઈશું, આ સિવાય ગુરુજીએ ઘણી બધી વાતો કરી જેનું બધું વર્ણન નહોં થઈ શકે. તેના પછી ચમના દૂત ભાગી ગયા. તેના પછી ગુરુજીએ મને કહ્યું કે દીકરી ડરીશ નહોં, તારા મોતને મેં ટાળી દીધું છે, હવે જ્યારે હું ઈચ્છીશ ત્યારે લઈ જઈશ.

અમારી એક ભેંસ જેનો વિચાવાનો સમય નજીક હતો, તે એક દિવસ પૂતળાની જેમ થઈ ગઈ. ડોક્ટરને બોલાવીને લાવ્યા તો ડોક્ટરે ટાઈમથી પહેલા જ હાથ વડે ખર્યાને કાઢ્યું, તેના પછી ભેંસે મેલી નહોં કાઢી. કોઈના કહેવાથી અમે જે થોડી મેલી (જેર) બહાર હોય છે તેના પર ઈટ બાંધી દીધી, તો તે મેલી તૂટી ગઈ. મેલી ના તૂટવાથી ભેંસની હાલત બહુ જ ખરાબ થઈ ગઈ. બધા કહેવા લાગ્યા આ ભેંસ હવે મરવાથી બચી નહોં શકે. અમે ગભરાઈને રાતમાં જ પાંચ ડોક્ટરોની પાસે ગયા. એક પણ ડોક્ટર નહોં આવ્યા. કહેતા કે આ કેસ પતાવવાની અમારા હાથની વાત નથી. હવે પરમાત્મા જ બચાવી શકે છે. તેના પછી બહુ દુઃખી થઈને મેં આશા છોડી દીધી કે આજે ભેંસને કોઈ નહોં બચાવી શકે. પછી મેં કહ્યું કે ભક્તજી આશા ના તોડો. અમારા બંદી છોડ બધું સારું કરશે તેના પછી બંદી છોડની સામે દંડવત્ પ્રણામ કર્યા અને પ્રાર્થના કરી. તેના પછી સવારે એક ડોક્ટરની પાસે ગયા તો તેણે આવીને જોયું તો કહ્યું આ બચશે નહોં, આવું જ અમારી ભેંસની સાથે પણ થયું હતું ત્યારે મોટા ડોક્ટરે ભરપૂર કોશિષ કરી હતી પણ બચી નહોં. પછી ડોક્ટર અમારી ભેંસ વિષે

કહેવા લાગ્યા કે પરમેશ્વરની દયાથી બચી પણ ગઈ તો દૂધ નહીં આપે. તેના સાત દિવસ પછી ગુરુજી દેખાયા કે ભેંસની આંતરિઓમાંથી ઝેર (મેલી) કાઢી રહ્યા છે. સવારે ભેંસે મેલી બહાર નાખી તથા તે સ્વસ્થ થઈ ગઈ અને ૧૫ કિલો દૂધ આપવા લાગી ગઈ. આ અમારા બંદી છોડની કૃપા છે જ્યારે કે ચાર-પાંચ પડોશીઓની ભેંસ આવી બીમારીથી મરી ગઈ હતી.

મારો નાનો દીકરો જેની ઉંમર ૧૪ વર્ષની છે, નામ નવનીત છે — તેને નાનપણ (છ મહિનાનો હતો ત્યારથી) થી જ નિમોનિયા થઈ ગયો હતો અને ૫ વર્ષ સુધી તેની બીમારી ખતમ ના થઈ. મારા દરેક શક્ય પ્રયાસ કરવા છતાં તથા ડોક્ટરના ના કહેવા છતાં પણ મેં હાર નહીં માની. એક દિવસ મેં તેને સતગુરુદેવ રામપાલજી મહારાજથી નામ-દાન અપાવ્યું, તે જ દિવસથી માનો મારા બાળકને કોઈ બીમારી હતી જ નહીં. હવે આ બાળક આજે પોતાની ઉંમરનાં બધાં બાળકોથી તંદુરસ્ત છે. આ બધા ચમત્કાર અમારા ગુરુદેવ રામપાલજી મહારાજજીની અસીમ કૃપાથી થયા છે.

એક દિવસ પૂર્ણિમાના સત્સંગના સમયે વર્ષ ૨૦૦૪માં વરસાદ ના થવાને કારણે અમારો ડાંગરનો પાક સુકાઈ રહ્યો હતો અને નહેરમાં પણ પાણી આવીને ચાલ્યું ગયું હતું. એક મહિના પછી ફરીથી નહેરમાં પાણી આવવાનું હતું. ત્યાં ટ્યૂબવેલથી પાણી આપવાનું સાધન ન હતું. અમે માત્ર નહેર પર જ આશ્રિત હતા.

પરંતુ પૂર્ણિમાના દિવસે અમે આશ્રમથી સત્સંગ સમાપનના પછી જ્યારે ખેતરને જોવા ગયા તો અમારી અઢી એકર જમીન (ડાંગરવારી) ઘૂંટણ-ઘૂંટણ પાણીથી ભરેલી હતી. આ ક્યારેય સ્વપ્નમાં પણ ન થવાવાળું કાર્ય અમારા સતગુરુદેવની કૃપાથી થયું અને બધા ખેતરના પડોશીઓએ અફસોસ કર્યો કે આ નહેરમાં તો તમારા સતગુરુદેવે તમારા માટે અને માત્ર તમારા માટે જ પાણી ચલાવ્યું છે. બીજા બધા લોકોના પાકમાંથી વધારેમાં વધારે ૧૦ મણ (૪૦ કિલોનો એકમણ) અનાજ થયું જ્યારે સતગુરુદેવજીની કૃપાથી અમારે ત્યાં ૪૦ મણ (૪૦ કિલોનો એક મણ) પ્રતિ એકર થયું.

બહુ બધાં સુખ અમારા બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજીએ અમને આપ્યાં છે. મારા બન્ને પુત્ર (ભક્ત અમિત તથા નવનીત) મે-૨૦૧૦ માં દિલ્હી પોલીસમાં નોકરી લાગી ગયા. મારી તથા મારા પરિવારની તરફથી બધા વાચકોને પ્રાર્થના છે કે તમે અતિ જલદી સતલોક આશ્રમ કરોંથામાં આવીને સંત રામપાલજી મહારાજથી મફતમાં નામ પ્રાપ્ત કરો. મનુષ્યજીવન વ્યર્થ ના કરો. કબીર પરમેશ્વર કહે છે :-

કલ કરે સો આજ કર, આજ કરે સો અબ ।

પલમેં પ્રલય હોએગી, બહુર કરોગે કબ ॥

સત સાહેબ! જય બંદી છોડ! સતગુરુ રામપાલજી મહારાજ કી જય!

ઉજ્જડ થયેલ પરિવાર વચ્ચે

હું ભક્ત રમેશ, પુત્ર શ્રી ઉમેદ સિંહ, ગામ-પેટવાડ, તા. હાંસી જિલ્લા હિસારનો રહેવાવાળો છું. હું હાલ હવે એમ્પલાઈજ કોલોની જેલની સામે જુદ શહેરમાં સહપરિવાર રહું છું.

નામ લીધા પહેલા અમે ભૂતોની પૂજા કરતા હતા. અમારા ગામમાં બાબા સરિયાની માન્યતા હતી, જેના પર અમે પ્રત્યેક મહિનાની પૂર્ણિમાએ જ્યોતિ લગાવવા (દીવો કરવા) જતા હતા. અમે શુક્રવાર, જન્માષ્ટમી. શિવરાત્રીનું વ્રત પણ કરતા હતા. પિતરો (પિતૃઓ)ના પિંડ દાન અને શ્રાદ્ધ પણ કરતા હતા. છતાં પણ અમારું ઘર બિલકુલ ઉજ્જડ થઈ ચૂક્યું હતું. જ્યારે હું ૧૨ વર્ષનો હતો ત્યારે મારા પિતાજીનું મૃત્યુ થઈ ગયું હતું. ઘરમાં ત્રણ સદસ્ય હતા, ત્રણેની આપસમાં લડાઈ રહેતી હતી. ત્રણેને ભૂત-પ્રેત બહુ હેરાન કર્યા કરતા હતા અને ત્રણે બહુ વધારે બીમાર રહેતા હતા. પહેલા ડોક્ટરને બતાવ્યું પણ કોઈ આરામ ન થયો, પછી ભુવાઓની પાસે ગયા. કોઈ કહે તમે ૫૦૦૦ રૂપિયા આપી દો તો હું તમને બિલકુલ ઠીક કરી દઉં, કોઈ કહેતા તમે ૧૦૦૦૦ રૂપિયા આપી દો.

અમે બિલકુલ ઉજ્જડ થઈ ગયા હતા. પરંતુ કોઈ આરામ ના થયો. મારા સંબંધી ભક્ત રઘુવીરસિંહ ગામ કૌથકલાં, વાળાના વારંવાર કહેવાથી માતાજીએ સન ૧૯૯૬માં સંત રામપાલજી મહારાજથી નામ લીધું. મારી પત્નીને પાંચ વર્ષ પછી પણ કોઈ સંતાન ઉત્પન્ન ના થયું. મારાં માતાજીના કહેવાથી મારી પત્નીએ પણ સંતરામપાલજી મહારાજથી નામ લીધું. નામ દાન લેતા જ વર્ષની અંદર મારી પત્નીએ એક બાળકને જન્મ આપ્યો. મારો ભગવાનમાંથી વિશ્વાસ ઊઠી ગયો હતો. આ કારણે મેં નામ નહોતું લીધું તથા પોતાની માતા અને પત્નીને પણ સંતજીની પાસે જવાની ના કરતો હતો. મારો દીકરો ૧૫ દિવસનો હતો, બહુ વધારે બીમાર થઈ ગયો. ડોક્ટરોએ કહ્યું કે આ છોકરો સવાર સુધી મરી જશે, આને લઈ જાઓ. સાંજે એક ભક્તે બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજના વિશે બતાવ્યું કે તેઓ આશ્રમ જુદાં આવ્યા છે તે પૂર્ણ સંત છે અને તે જ આ બાળકને ઠીક કરી શકે છે. અમે ડોક્ટર અને દૌરા-ધાગાવાળા અને ભૂવાઓની પાસે જઈને થાકી ગયા હતા. મારો ભગવાન ઉપરથી વિશ્વાસ ઊઠી ગયો હતો. મેં તે ભક્તને ના પાડી દીધી. પરંતુ તેણે ફરીથી પ્રાર્થના કરી કે સ્વયં બંદી છોડ ભગવાન ઘરતી પર આવ્યા છે. તે ભક્તના આટલા વિશ્વાસની સાથે કહેવાથી મેં મારા માતાજીને અનુમતિ આપી દીધી. મારી માએ દીકરાને લઈ જઈને સતગુરુ રામપાલજી મહારાજની ચરણોમાં મુકી દીધો અને રડતાં રડતાં પ્રાર્થના કરી કે મહારાજજી આ બાળક મરી ગયો છે. હવે તમે જ આને ઠીક કરી શકો છો. ત્યારે બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજે કહ્યું કે કબીર પરમેશ્વરની રજાથી આ ઠીક થઈ જશે. આગળના દિવસે જ્યારે બાળકને મરવાનું હતું, તે ઠીક થઈ ગયું. બોલો બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજકી જય.

અમારું ઉજ્જડ ઘર બંદી છોડ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજની કૃપાથી ફરીથી વસી ગયું. આટલો ચમત્કાર જોઈને પણ પાપકર્મોના લીધે મેં નામ નહીં લીધું અને પહેલાવાળી પૂજા તથા ભૂતોની પૂજા જ કરતો રહ્યો. અમારા ઘર પર પાઠ રખાવ્યો હતો. બંદી છોડ ગરીબદાસજી મહારાજની વાણીનો પાઠ સંત રામપાલજી મહારાજ કરતા હતા અને હું બહાર જઈને દારૂ પીતો

હતો. પછી એક વર્ષ પછી એક દિવસ અમારા ઘરે પાઠ થઈ રહ્યો હતો ત્યારે સાંજે બંદી છોડ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજે સત્સંગ કર્યો ત્યારે મેં સત્સંગ સાંભળ્યો અને નામ પણ લીધું. પછી અમારા ઘરમાં દુઃખ નામની વસ્તુ જ ના રહી. મારાં માતાજીએ કોઈના બહેકાવામાં આવીને નામ ખંડિત કર્યું. થોડા સમય પછી સન-૨૦૦૦માં મારી માને અચાનક પગમાં જલન (બળતરા) થવા લાગી. ડોક્ટરને બતાવ્યું. તેમને કહ્યું કે આ બ્લડકેન્સર છે. આ દસ-પંદર દિવસમાં મરી જશે. અગર પી.જી.આઈ. ચંડીગઢમાં લઈ જશો તો ત્યાં દોઢ લાખ રૂપિયા થશે અને વધારેમાં વધારે એક વર્ષ સુધી જીવિત રહી શકશે. પરંતુ દુઃખાવો ઓછો નહીં થાય. બંદી છોડ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજે કહ્યું કે તમારી માતાજીએ નામ ખંડિત કર્યું છે જેમ લાઈટનું બિલ નહીં ભરવાથી કનેક્શન કપાઈ જવાથી વિદ્યુતથી મળવાવાળો લાભ બંધ થઈ જાય છે. તેને ફરી સુચારુ કરવું પડે છે. મારા માતાજીએ પોતાની ભૂલની ક્ષમાચરના કરી. મહારાજજીએ ફરીથી નામ આપ્યું તથા માથા પર હાથ મૂક્યો. માથા પર હાથ મૂકતા જ પગની જલન અને દુઃખાવો બંધ થઈ ગયો. પછી લગભગ બે વર્ષ પછી દાઢ પડાવવાને લીધે દાઢમાંથી લોહી નીકળવા લાગ્યું. ડોક્ટરની દવાઓ આપી અને ટાંકા પણ લગાવ્યા, પરંતુ લોહી નીકળવાનું બંધ ના થયું. પછી ડોક્ટરએ તે બીમારી ચેક કરી અને કહ્યું કે આમને બ્લડ કેન્સર છે અને હવે તે ફેલાઈ ગયું છે. હવે આ ઠીક નહીં થઈ શકે. એને ઘરે લઈ જાઓ. આ લોહી આમ જ નીકળશે તો બે દિવસમાં મરી જશે. પછી આગળના દિવસે પેશાબ અને લૈટરિનમાંથી લોહી પડવાનું શરૂ થઈ ગયું. ત્યારે મેં સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજને ફોનથી બતાવ્યું કે ડોક્ટરે કહ્યું કે આ બે દિવસમાં મરી જશે. ત્યારે સદ્ગુરુ રામપાલજીએ કહ્યું કે બંદી છોડ જે કરશે તે સારું કરશે. પછી બીજી રાતના બે વાગ્યે ચમદૂત તેને લેવા માટે આવ્યા. મારી માએ કહ્યું કે તારા પિતાજી (દસ વર્ષ પહેલા ગુજરી ગયા હતા) મને લેવા માટે આવ્યા છે. એટલું કહેતા-કહેતા તે ચમદૂત મારી માની અંદર પ્રવેશ કરી ગયા અને કહેવા લાગ્યા કે હું આને લઈને જ જઈશ, આનો સમય પૂરો થઈ ચૂક્યો છે. મને ચા પીવડાવો. ત્યારે અમે તેના માટે ચા બનાવવા મૂકી જ હતી, એટલામાં તે ચમદૂત કહેવા લાગ્યા કે ખબર નહીં તમારા ઘરમાં કેટલી મોટી શક્તિ છે, તે મને મારી રહી છે, હું અહીં વધારે નહીં રોકાઈ શકું, મને જલદી ચા પીવડાવો, હું જઈ રહ્યો છું અને ગરમ ગરમ જ ચા પી ગયા. જતા-જતા કહેવા લાગ્યા કે તમારા ઘરમાં પૂર્ણપરમાત્મા ઉભા છે. હું આને નહીં લઈ જઈ શકું, આમ કહેતા તે ચાલ્યા ગયા. એક મિનિટના પછી જ લોહી નીકળતું બંધ થઈ ગયું. જીભ અને દાંત કાળા પડી ગયા હતા. તે બિલકુલ સાફ થઈ ગયા અને બંદી છોડ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજની કૃપાથી તે પહેલાની જેમ સ્વસ્થ થઈ ગઈ. પરમાત્મા કબીર સાહેબજીએ મારી માતાજીની પાંચ વર્ષની આયુ વધારી દીધી. ૨૪ જુલાઈ ૨૦૦૫માં સત્યભક્તિ કરીને સતલોક પ્રસ્થાન કર્યું. બોલો બંદી છોડ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ કી જય. સતસાહેબ.

“કિડની સારી કરવી તથા શૈતાનને માણસ
(ખરાબને સારો) બનાવવો”

હું ભક્ત જગદીશ પુત્ર શ્રી પ્રભુરામ, ગામ પંજાબ ખોડ, દિલ્લી-૮૧, ડી.ટી.સી. (દિલ્લી ટ્રાન્સપોર્ટ કોર્પોરેશન)માં મિકેનિક છું. મને દારૂએ રાક્ષસ વૃત્તિનો માણસ બનાવી દીધો હતો, માંસ ખાવું, સિગરેટ, હુસ્કો પીવો, દારૂ પીવો.

હું નોકરીથી સાંજે લગભગ ૭ અને ૮ વાગ્યે આવતો હતો. કોઈ વખતે ઘરે આવતા દારૂ વધારે પીવાથી ૯ થી ૧૦ વાગી જતા હતા. શરાબમાં પાગલ થઈને એક વાર આ બાબુ એકવાર બીજી બાબુ લથડાતા પગે ઘરમાં ઘૂસતો હતો. ઘરે આવતા જ પત્ની અને બાળકોને મારવાનું શરૂ કરી દેતો, દરરોજ ઘરમાં ઝઘડા થતા હતા જે બાળકોને પ્રેમથી છાતીથી લગાવા જોઈએ તે માસૂમ બાળકો મને જોઈને પલંગની નીચે ઘૂસી જતા હતા. બાળકો પોતાના પિતાજીની ઘરે આવવાની રાહ જોતા હોય છે. કહેતા હોય છે કે પપ્પા આવશે. અમારા માટે ખાવાનું કંઈક લાવશે. પરંતુ હું ખાવાની વસ્તુના બદલે દારૂ પીને પાગલની જેમ લાલ આંખોથી તેમને મારવા લાગતો.

બીજી બાબુ મારી ધર્મપત્ની સુમિત્રાદેવી પણ પોતાના દુઃખી જીવનની સાથે ખતરનાક બીમારીથી ઝઝૂમી રહી હતી. ડોક્ટરોએ કહી દીધું હતું કે તેની બંને કિડની ખરાબ થઈ ચૂકી છે. ડોક્ટરોએ કહ્યું કે દવાઓ ખાતા રહો. પરંતુ છ મહિનાથી વધારે જીવિત નહિ રહી શકો. ઓલ ઈન્ડિયા મેડિકલ અને ડો. રામ મનોહર લોહિયા હોસ્પિટલ દિલ્હીથી પણ આવો જ રિપોર્ટ મળ્યો હતો કે બંને કિડની ખરાબ થઈ ચૂકી છે અને આ છ મહિનાથી વધારે જીવિત નહીં રહે અને સાથે દવાઓ પણ અંત સુધી ખાતા રહેવું પડશે. તે માસૂમ બાળકોની શું હાલત થશે જેનો પિતા શરાબ (દારૂ) પીતો હોય, મા મૃત્યુશૈલ્યા પર હોય. કોઈ વજનવાળું કામ નહોતી કરી શકતી. તો તે બાળકોને આ વાતની ખબર પડી કે તેમની મમ્મી (માતાજી પણ) છ મહિનાથી વધારે જીવિત નહીં રહે તો તે બાળકોની આંખોથી આંસુ વહેવાં લાગ્યાં. એક તો પિતાજી શરાબી અને બીજી બાબુ અમારી માતાજી જાનલેવા બીમારીથી પીડિત, અમારું શું થશે ? ત્રણ દીકરા અને એક દીકરી પોતાની માતાજીની પાસે ઉપર પડીને રડવા લાગ્યાં તથા કહ્યું કે હે ભગવાન અમને બધાને પણ અમારી માતાજીની સાથે જ તમારી પાસે બોલવી લેજો. અહીં કોના સહારેથી જીવશું ?

પરમાત્માએ તે બાળકોનો પણ પોકાર સાંભળ્યો અને અમારા પણ શુભ કર્મ ઉદય થયાં કે અમારા પડોશમાં જ ભક્તમતિ નિહાલી દેવીએ પોતાના ગુરુદેવ સંત રામપાલજી મહારાજની આજ્ઞાનુસાર ૩૦-૩૧-૧ જાન્યુઆરી ૧૯૯૭ના દિવસે સતગુરુ ગરીબદાસજી મહારાજની અમૃતમયી વાણી ત્રણ દિવસનો અખંડ પાઠ પોતાના ઘરે કરાવ્યો. જેમાં સંત રામપાલજી મહારાજે ૩૧ ડિસેમ્બર ૧૯૯૬ની રાતમાં ૯ થી ૧૧ વાગ્યા સુધી સત્સંગ કર્યો. મારી ધર્મપત્ની સુમિત્રાદેવી પણ પડોશમાં સત્સંગ સાંભળવા ગઈ.

થોડીવાર પછી હું (જગદીશ) પણ મારી નોકરીથી ઘરે આવ્યો. ઘરે આવ્યા પછી બાળકોથી ખબર પડી કે મારી પત્ની પડોશમાં નિહાળીદેવીના ઘરે સત્સંગ સાંભળવા માટે ગઈ છે. આ જાણીને હું બહુ ક્રોધિત થયો અને મેં કહ્યું કે કેમ પાખંડીઓ પાસે ગઈ છે ? હું હમણાં જ તેને મારતો મારતો ઘરે લાવું છું. એમ વિચારી હું ભક્તમતિ નિહાલી માતાના ઘરે ગયો. મેં દારૂ પી રાખ્યો હતો. જ્યારે હું નિહાલી માતાના ઘરે પહોંચ્યો તો સંતરામપાલજી મહારાજ સત્સંગ કરી રહ્યા હતા. બહુ સંખ્યામાં ભક્તજન સત્સંગ સાંભળી રહ્યા હતા. તે બધાને જોઈને હું કંઈ બોલ્યો નહીં અને ચૂપચાપ બધાંની પાછળ બેસી ગયો. મેં સત્સંગ સાંભળ્યો સત્સંગમાં મહારાજીએ કહ્યું કે :-

શરાબ પીવેં કડવા પાની, સત્તર જન્મ સ્વાન કે જાની ।
ગરીબ, સો નારી-જારી કરેં, સુરાપાન સો બાર ।
એક ચિલમ હુક્કા ભરેં, ડૂબેં કાલીધાર ॥
કબીર, માનુષ જન્મ પાયકર, નહીં ભજેં હરિનામ ।
જેસે કુઆ જલ બિના, ખુદવાયા કિસ કામ ॥

મહારાજજીએ સત્સંગમાં કહ્યું કે જે બાળકોને પિતાજીએ છાતીથી લગાવવા જોઈએ, તે શરાબી વ્યક્તિને જોઈને બાળકો પલંગની નીચે છુપાઈ જાય છે. શરાબી વ્યક્તિ પોતે પણ દુઃખી, ઘનહાનિ, સમાજમાં ઈજ્જત સમાપ્ત તથા પરિવાર તથા પડોશી અને સંબંધીઓ સુધીનાને પરેશાન કરીને બદદુઆઓ પ્રાપ્ત કરે છે. જેમ કે શરાબીની પત્ની અને બાળકો તો ઝઘડાના શિકાર બને છે. પરંતુ પત્નીનાં માતા- પિતા, ભાઈ-બહેન વગેરે પણ દિવસ-રાત ચિંતિત રહે છે. બધો પાપનો ભાર તે નાદાન શરાબીના માથા ઉપર આવે છે, મનુષ્યજન્મ પ્રભુએ ભક્તિ કરીને આત્મકલ્યાણ કરવા માટે આપ્યો છે, તેને શરાબ વગેરેમાં નષ્ટ ન કરવો જોઈએ. જેમ કે બાળકો સ્કૂલમાં શિક્ષાગ્રહણ નથી કરતા, અને રખડપટ્ટી, ગુંડા-ગરદીમાં ફર્યા કરે છે. તે શિક્ષાથી વંચિત રહી જાય છે. પછી પૂરી ઉંમર મજૂરી કરીને જીવન ગુજારે છે. પછી તેને યાદ આવે છે કે અગર મેં ગુંડા-ગર્દી ના કરી હોત તો આજ હું બીજા સાથી વિદ્યાર્થીઓની જેમ મોટો અધિકારી હોત. પરંતુ હવે શું થઈ શકે ? આ તો તે સમયે વિચારવાનું હતું.

કબીર સાહેબ કહે છે કે -

અચ્છે દિન પીછે ગયે, ગુરુ સે કિયા ના હેત ।
અબ પછતાવા ક્યા કરે, જબ ચીડિયાં યુગ ગઈ ખેત ॥

આ જ પ્રમાણે જો મનુષ્યજન્મમાં જે પ્રાણી પ્રભુભક્તિ નથી કરતા તે પશુ પક્ષીઓની યોનીઓને પ્રાપ્ત થઈ જાય છે. જે વ્યક્તિ દારૂ પીવે છે, તે દારૂના નશામાં ખાવાની ભરેલી થાળીને પણ લાત મારે છે. ભક્તિ ન કરવાથી જુદાં-જુદાં પ્રાણીઓની યોનીઓમાં કષ્ટ ઉઠાવે છે. ક્યારે તે કૂતરાની યોની ધારણ કરે છે. કૂતરા પૂરી રાત ઠંડીમાં પણ ગલીમાં રહે છે. ઉપરથી વરસાદ અને ઠંડીની રાતમાં મહાકષ્ટ ઉઠાવે છે. સવારે ભૂખ સતાવે છે. કોઈના ઘરની રસોઈમાં ઘૂસવાની ચેષ્ટા કરે છે. પછી ઘરવાળા

ડંડા અને પથ્થર મારે છે. કૂતરો લાંબા સમય સુધી બૂમો પાડતો રહે છે. પછી બીજા ઘરમાં ઘૂસે છે, ત્યાં ન જાણે રોટલી મળશે કે સોટી મળશે અગર ત્યાં પણ ડંડો નસીબમાં હશે, તો તે દારુડિયો જે હવે કૂતરો બન્યો છે, તે ગામની બહાર જાય છે. ભૂખથી વ્યાકુળ થઈ મનુષ્યોનો મળ ખાય છે. અગર તે નાદાન પ્રાણી જ્યારે મનુષ્યશરીરમાં હોતો, જો તે સત્સંગમાં આવી જતો અને સારા વિચાર સાંભળતો પછી બુરાઈ ત્યાગીને પોતાનું કલ્યાણ કરાવતો તથા બાળકોને સારી શિક્ષા તથા પ્રભુની દિક્ષા પ્રદાન કરાવતો, તો તે હંમેશ માટે સુખી થઈ જાત. દારૂનો નશો થોડો સમય જ રહે છે. પરમાત્માના નામ ભજનથી થયેલા સુખનો આનંદ હંમેશા સાથે રહે છે.

ઉપરનું સત્સંગ આદરણીય સંત રામપાલજી મહારાજનું સાંભળીને મારો દારૂનો નશો છુમંતર થઈ ગયો. આંખોમાંથી આંસુ વહેવાં લાગ્યાં. ઘરે ચાલ્યો ગયો, નીંદર આવી નહિ. ૧ જાન્યુઆરી ૧૯૯૭નાં બપોરે ૧.૩૦ વાગે પોતાની પત્નીને સાથે લઈને સંતરામપાલજી મહારાજની પાસે ગયા. તેમની પાસેથી આત્મકલ્યાણના માટે ઉપદેશ પ્રાપ્ત કર્યો. તેના પછી આજ ૨૦૦૫ સુધી દારૂ, તમાકુ તથા માંસને હાથ પણ નથી લગાવ્યો. મારી પત્નીએ પણ સતગુરુ રામપાલજીથી ઉપદેશ લીધો. તે દિવસ પછી બિલકુલ સ્વસ્થ છે. ડોક્ટરોનો ઈલાજ તથા બીમારીનો એક્સ-રે વગેરે આજે પણ અમારા ઘરે રાખેલ છે. જન-જનને બતાવીએ છીએ.

મારી બધાને પ્રાર્થના છે કે આપ પણ પ્રભુના ચરણમાં આવો. સંતરૂપમાં આવેલા પરમેશ્વરના સંદેશવાહક સંતરામપાલજી મહારાજને ઓળખો. મફત નામ ઉપદેશ પ્રાપ્ત કરીને કૃપયા તમારું કલ્યાણ કરાવો. 'સતસાહેબ',

— ભક્ત જગદીશ

“ભૂતો તથા રોગોએ સતાવેલા પરિવારને આબાહ કર્યો”

ભક્તમતિ અપ્લેશદેવી પત્ની શ્રી રામેહર પુત્ર શ્રી માંગેરામ, ગામ મિરચ, તા. ચરખી દાદરી, જિલ્લો ભિવાની (હરિયાણા) હું અપ્લેશદેવી મારા દુઃખી જીવનની એક ઝલક તમને બતાવી રહી છું. હું અને મારા બાળકો રાહુલ અને જ્યોતિ છે જે વીતેલાં સમયને ખરાબ હાલતોને યાદ કરીને ડરી જાય છે. જેનું વર્ણન કરતાં હૃદય કંપી જાય છે.

૬ ડિસેમ્બર ૧૯૯૫ની રાત્રિના બદમાશોએ મારા પતિને ડચુટીના સમયે જાનથી મારી દીધા હતા. પરંતુ આ પૂર્ણપરમાત્મા (કબીર સાહેબે) અમારું ધ્યાન રાખ્યું અને મારા પતિને જીવનદાન આપ્યું જે આજે અમે પરિવાર સહિત બંદી છોડ ગુરુ રામપાલજી મહારાજની દયાથી પૂર્ણપરમાત્માનાં ચરણોમાં સ્થાન મળી ગયું છે. અમારા પરિવારમાં મારા પતિને સ્વચ્છ કપડાં પહેરાવતાં જે થોડા સમય પછી અંડર વિચરની ઉપર ભાગે ઉપર જ્યાં રબ્બડ અથવા નાડું હોય છે. ત્યાં ચારેબાજુ લોહીથી કપડાં રંગીન થઈ જતાં હતા તથા બાળકોને પણ કફની સાથે લોહી પડતું હતું અને હું પણ એક વર્ષથી હૃદયની બીમારીથી બહુ પરેશાન થઈ ચૂકી હતી. જેના માટે વર્ષોથી દવા ખાઈ રહી હતી. મારા પતિદેવ દિલ્હી પોલીસમાં નોકરી કરે છે. મારા પૂરા શરીર ઉપર ફોલ્લીઓ

થઈ જતી હતી. ઘરમાં પરેશાનીઓના કારણે મારા પતિ રામેહરનું દિમાગી સંતુલન પણ બગડી ગયું હતું.

અમે આ પરેશાનીઓને માટે સન-૧૯૯૫થી ૨૦૦૦ સુધી એક ડાઝનથી પણ વધારે લંગડા લોભી અને લાલચી ગુરુઓના દરવાજા ખટખટાવ્યા તથા ભારત વર્ષમાં તીર્થસ્થાનો જેમકે ચમુના, ગંગા, હરીદ્વાર, જવાલાજી, ચામુંડા, ચિંતપુરની, નગરકોટ, ખાલાજી, મહેન્દીપુર અને ગુડગાવાવાળી માતા તથા ગોરખ ટીલ્લા રાજસ્થાનવાળા પ્રત્યેક સ્થાન પર બાળકો સાથે ઘણીવાર ચક્કર લગાવતા રહ્યા, પરંતુ અમને થોડી પણ રાહત ના મળી.

આ પ્રમાણે અમારા પરિવારની હાલત એટલા સુધી આવી ગઈ હતી કે અમે હોળી અને દિવાળી પણ કોઈ મસ્જિદમાં બેસીને વિતાવવા લાગી ગયા હતા.

અમે ખૂબ વધારે ખુશનસીબ છીએ જે અમને સંત રામપાલજી મહારાજના દ્વારા પરમપૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરની શરણ મળી ગઈ. હવે ક્યાં ગયા તે કાળના દૂતો તથા અમારી બીમારીઓ જેનો ઈલાજ ઓલ ઈન્ડિયા હોસ્પિટલ દિલ્હીમાં ચાલી રહ્યો હતો, જે સત્ગુરુદેવના ચરણોની ધૂળની આગળ ટકીસકી નહીં.

૨૫ ફેબ્રુઆરી ૨૦૦૧ને એક કાળની પૂજા કરવાવાળા ભૂવાએ ફોન કરીને પૂછ્યું કે અખેશ તમારું નામ છે ? મેં કહ્યું કે હા, તમે તમારું નામ બતાવો. ત્યારે તે ભુવા (શ્યાના)એ કહ્યું કે આ બળવાન કોણ છે, તમારા શું લાગે છે ? એટલે મેં કહ્યું કે તમે કોણ છો અને તમારું નામ શું છે ? તથા આ બધું કેમ પૂછવા માગો છો ? ત્યારે તે ભુવાએ કહ્યું કે દીકરી તમે મારું નામ ના પૂછશો. હું બતાવવા નથી ઈચ્છતો હું હાંશી શહેરથી બોલી રહ્યો છું. આ બળવાન તથા તેની સાથે એક વ્યક્તિ આવ્યો અને મને રૂપિયા ૩૭૦૦ આપી તમારા ઉપર ઘાત કરવા કહ્યું હતું. મેં તમારો ફોન નંબર પણ બળવાન પાસેથી લીધો હતો કે હું પૂછી શકું કે તેમની દુર્ગતિ થઈ કે નહીં. મારી પાસે તમારો ફોન નંબર ન હતો. બળવાને જ આપ્યો હતો. જો કે મેં આ ખરાબ કામ રાત્રિમાં કર્યું પરંતુ જેવો હું સૂવા લાગ્યો તો મને સફેદ કપડામાં જે ગુરુજીની તમે પૂજા કરો છો તે દેખાયા. જેમણે મને કહ્યું કે આનું પરિણામ તું ખુદ ભોગવીશ. આ પરિવાર સર્વ શક્તિમાન, સર્વે કષ્ટહરણ પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરની શરણમાં છે. તમારી તો હેસિયત જ શું છે. અહીંના ધર્મરાજ પણ હવે આ પરિવારનું કંઈપણ નથી બગાડી શકતા.

ગરીબ જમ જૈરા જસૈં ડરૈ, મિટૈં કર્મ કે લેખ /

અદલી અદલ કબીર હૈં, કુલ કે સદ્ગુરુ એક ॥

પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરજીથી જમ (કાળ તથા કાળના દૂતો) તથા મોત પણ ડરે છે. તે પૂર્ણભ્રુ પાપકર્મના દંડના લેખને પણ સમાપ્ત કરી દે છે. તેના પછી તે ભુવાએ કહ્યું કે દીકરી, તમને આ બતાવી દઉં કે તમે જે દેવ પુરુષોત્તમની પૂજા કરો છો, તે બહુ જ પ્રબળ શક્તિ છે. હું ૨૫ વર્ષથી આ ખરાબકાર્ય (મેલીવિધા) કરી રહ્યો છું. ન જાણે કેટલા પરિવાર ઉબડી ચૂક્યો છું. પરંતુ આજે પહેલીવાર મેં હાર ખાધી છે. બેટી આ શક્તિને હવે તું ના છોડતી, નહીં તો માર ખઈ જઈશ. તમારા વિનાશ માટે બળવાન વગેરે

ફરી રહ્યા છે. મેં કહ્યું કે અમે તો પૂર્ણપરમાત્માની પૂજા કરીએ છીએ, બળવાન મારા પતિના મોટાભાઈ છે. અમારા બાની દુશ્મન બન્યા છે.

અમે આજે એટલા ખુશનસીબ છીએ કે અમારા દિલમાં કોઈ વસ્તુ કે કાર્યની આવશ્યકતા હોય છે, તેને આ સદ્ગુરુ દેવ સત્કબીર સાહેબ પૂર્ણ કરી દે છે. આજ ગુરુ ગોવિંદ દોનો ખડે, હમ કીસક લાગે પાય. હમ બલીહારી સત્ગુરુ દેવ રામપાલજીકે ચરણો મેં, જીન્હે પરમશ્વર દિયા મીલાય. હે ભાઈઓ અને બહેનો, અમારો બધો પરિવાર મળીને તમને સંદેશ આપે છે કે જો તમારે સતલોકનો માર્ગ, પૂર્ણમોક્ષ અને સર્વ સુખ પ્રાપ્ત કરવા હોય તો અને સંસારિક દુઃખોથી છુટકારો મેળવવો હોય તો બંદી છોડ સંત રામપાલજી મહારાજથી સતનામ પ્રાપ્ત કરી લો અને તમારો અનમોલ મનુષ્યજન્મ સફળ કરી લો.

‘સતસાહેબ’

- ભકતમતિ અખેશદેવી

“ભકત સતીષની આત્મકથા”

હું ભકત સતીષદાસ ૧૯૩ સેક્ટર ૭, આર કે પુરમ, નવી દિલ્હીનો રહેવાસી છું. ઉપરોક્ત પંક્તિઓ અમારા જીવનમાં ચરિતાર્થ થાય છે. કારણ કે સતગુરુ બંદીછોડ રામપાલજી મહારાજનો ડિસેમ્બર ૧૯૯૭માં ગામ પ્રીતમપુરા દિલ્હીમાં સત્સંગ થયો હતો, તે વખતે હું મારા એક મિત્રના કહેવાથી સત્સંગ સાંભળવા ગયો, પરંતુ વારસાગત પૂજાઓ છોડવાની વાત સાંભળ્યા પછી સત્સંગમાં મજા ન આવી. સતગુરુજી શાસ્ત્રોમાં વાંચીને અમને સમજાવતા હતા તો અમારા મનમાં થયું કે પુસ્તકોને તો અમે ઘરે બેઠા જ વાંચી લઈશું. આ પ્રમાણે જ્યોતિ નિરંજને (કાળે) અમારી બુદ્ધિ રોકી દીધી અને અમારી ભક્તિવાળી ચેનલ બંધ કરી દીધી. સતગુરુ આપણને સમજાવે છે કે :

ગુરુ બિન કિન્હે ન પાયા જ્ઞાના, જ્યાં થોથા ભૂસ છડે કિસાના ।

ગુરુ બિન ભરમના છૂટે ભાઈ, કોટિ ઉપાય કરો ચતુરાઈ ॥

આ પ્રમાણે અમારી બુદ્ધિ રોકી દીધી હોવાના કારણે અમે આમ-તેમ વાતો કરતા-કરતા ઘરે પાછા આવ્યા, ઇ.સ.૧૯૯૯ માં મારી પત્નિ શ્રીમતિ મંજૂને મગજના કેન્સરની તકલીફ થઈ ગઈ, જેની અમને સફરજંગ હોસ્પિટલમાં તપાસ તથા ઇલાજ કરાવતાં ખબર પડી. ત્યાર પછી હું તેને પંત હોસ્પિટલ તથા A. I. I. M. S. નવીદિલ્હી અને તેના પછી Apollo હોસ્પિટલ નવીદિલ્હીના ડોક્ટરને બતાવ્યું. બધા ડોક્ટરોએ તરત જ ઓપરેશનની સલાહ આપતા કહ્યું કે ઓપરેશન વખતે એમના એક હાથમાં લકવો થઈ શકે છે. એપોલો હોસ્પિટલના ડોક્ટરે તો રિપોર્ટ જોઈને કહ્યું કે આમની બંને આંખો હજુ સુધી ઠીક કંઈ રીતે છે ? અને તે જ સમયે આઈ સ્પેશ્યાલીસ્ટથી ટેસ્ટ કરાવવા માટે કહ્યું. મેં ત્યારે ચેક કરાવી. ત્યારે આઈ સ્પેશ્યાલીસ્ટ અને ન્યૂરોસર્જનને સલાહ આપી કે દર પંદર દિવસે આંખોનો ઇલાજ કરાવતા રહેવું, ગમે ત્યારે જતી રહે, કારણ કે મગજનું કેન્સર એવી જગ્યાએ છે. મારી પત્ની અને હું અમે બન્ને પગોથી અપંગ છીએ અને હાથ તથા આંખો જતી રહેવાની વાત સાંભળી. સ્વાસ ઉપરનો ઉપર અને નીચેનો નીચે રહી ગયો, પરંતુ બીજો કોઈ ઉપાય ન હોવાથી છેવટે પંત હોસ્પિટલ નવી દિલ્હીમાં ઓપરેશન કરવાનું વિચાર્યું, અને ડોક્ટરના કહેવાથી INMAS, હોસ્પિટલ તિમારપુર દિલ્હીથી

M.R.I. કરાવી લીધી અને બીજા ઘણા ટેસ્ટ કરાવ્યા. ફક્ત ઓપરેશનની તારીખ લેવાની બાકી હતી. અમને પૂર્ણપરમાત્મા તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજની પહેલા સાંભળેલી સત્સંગની સાખી (પંક્તિઓ) યાદ આવી.

*જિન મિલતે સુખ ઉપજે, મિટે કોટિ ઉપાધ /
ભુવન ચતુદશ હુંઢિયાં, પરમ સ્નેહી સાધ ॥*

અને અમારી ભક્તિ ચેનલ પરમેશ્વરે ચાલુ કરી અને મનમાં ભાવના ઉત્પન્ન થઈ કે ઓપરેશનના પહેલા નામ લઈને જોઈ લઈએ. પછી મારા મિત્રની સાથે પ્રીતમપુરા દિલ્હીમાં જઈને ૪, ફેબ્રુઆરી ૨૦૦૧ ના દિવસે પૂર્ણપરમાત્મા તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજથી નામદાન લીધું. પહેલાની બધી પૂજાઓ છોડી દીધી. સતગુરુજીએ અખંડ પાઠ કરવાની સલાહ આપતાં કહ્યું કે પરમાત્માની ઇચ્છા હશે તો ઓપરેશન દૂર થઈ જશે અને બધું જ ઠીક થઈ જશે, અમે સદ્ગુરુના કહેવા મુજબ ઘરે ત્રણ દિવસનો અખંડ પાઠ કરાવ્યો અને એના પછી ડોક્ટર પાસે ઓપરેશનની તારીખ લેવા પંત હોસ્પિટલ નવી દિલ્હી ગયા. પહેલા જે ડોક્ટર આ ઓપરેશનની સલાહ આપી રહ્યા હતા, તે જ ડોક્ટર બીજા નવા એમ.આર.આઈ. રિપોર્ટને જોઈને કહેવા લાગ્યા કે ઓપરેશનની કોઈ જરૂર નથી. ત્યારે સત્ગુરુની વાણી યાદ આવી કે -

*સતગુરુ દાતા હૈં કલિ માહિં, પ્રાણ ઉધારણ ઉતરે સાંઈ /
સતગુરુ દાતા દીન દયાલં, જમ કિંકર કે તોડેં જલં ॥*

અને અમે સદ્ગુરુને યાદ કરીને જોરજોરથી રોવા લાગ્યા કે હે પરમાત્મા અમે તમારો મહિમા કેવા શબ્દોથી ગાઈએ. આ પ્રમાણે પૂર્ણપરમેશ્વર કબીર સાહબના અવતાર તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજની કૃપાથી અમારું ઓપરેશન ટળી ગયું, અને ત્યારપછી અમારે એક પૈસાની ગોળી (દવા) ખાવી પડી નથી, અને સુખમય જીવન જીવી રહ્યા છીએ.

૨૦, નવેમ્બર ૨૦૦૪ ના રાત્રિના સમયે કાળની ઝપટથી મારી પત્ની મૃત જેવી થઈ ગઈ હતી, પરમેશ્વરનું અમૃતજળ પાવાથી પછી ભાનમાં આવી. પછી અમે તેને સદ્ગુરુની પાસે લાવ્યા. એટલે સદ્ગુરુજીએ કહ્યું કે, આજે એમનું મૃત્યુ થવાનું હતું. કબીર પરમેશ્વરે એમની ઉંમર વધારી છે અને હવે તેમણે ભક્તિ કરવાની છે.

ત્યાર પછી ૨૨, નવેમ્બર ૨૦૦૪ ના મારી પત્નીને સોનીપત સત્સંગમાં લકવો (પેરાલીસીસ) નો હુમલો થયો. તેના કારણે તેના હાથની તાકાત સમાપ્ત થવા લાગી, અને તે જ સમયે સતગુરુનો હાથ તેના પોતાના હાથમાં દેખાવા લાગ્યો અને લગભગ પાંચ મિનિટ સુધી દેખાતો રહ્યો. જ્યારે લકવો (પેરાલીસીસ) ની અસર સમાપ્ત થઈ ગઈ ત્યાર પછી સદ્ગુરુજીનો હાથ અદૃશ્ય થઈ ગયો અને આજ સુધી તે બિલકુલ ઠીક છે.

સતગુરુ તત્ત્વદર્શી સંત રામપાલજી મહારાજ જે કબીર પરમેશ્વરનો જ અવતાર આવેલ છે તે અમને સિદ્ધ થયું કે -

*ગરીબ જમ જૈરા જસેં ડરેં, મિટેં કર્મ કે અંક /
કાગજ કીરેં દરગહ દઈ, ચૌદહ કોટિ ન ચંપ ॥*

ભક્ત સતીશ મેહરા

“ભક્ત રામસ્વરૂપની આત્મકથા”
બંદીછોડ કબીર સાહેબની જય

હું ભક્ત રામસ્વરૂપ પુત્ર મંગતરામ, ગામ-બડૌલી, જિલ્લો અંબાલાનો રહેવાવાળો છું. મેં ૧૩ વર્ષથી ધન-ધન સતગુરૂથી નામ લઈ રાખ્યું હતું. ૬ વર્ષ પહેલાં મારા હાથ-પગ કામ કરતા બંધ થઈ ગયા હતા. કમરથી નીચેના ભાગે મારું પૂરું શરીર મૃત જેવું થઈ ગયું હતું. મારા બંને દીકરા મને અંબાલા સરકારી હોસ્પિટલમાં લઈને ગયા પછી પ્રાઇવેટ ડોક્ટરને પણ બતાડ્યું. એના પછી મને બે વર્ષ સુધી ઇલાજ માટે ઘણી જગ્યાએ લઈ ગયા પછી મને P.G.I. ચંદીગઢ પણ લઈ ગયાં, ત્યાં ૧ વર્ષમાં મારા બે વાર ટેસ્ટ કરવામાં આવ્યા. તેમની ટેસ્ટીંગ ફી ૬૦૦૦/- રૂપિયા હતી. ત્યાં આગળ મારા બે વખતના ટેસ્ટીંગમાં બિમારીના કારણની ખબર ના પડી, તો બંને વખત મારા માથાનું ઓપરેશન કરવાનું કહેવામાં આવ્યું, જેમાં મારા જીવનું જોખમ છે તેવું કહ્યું અને સંપૂર્ણ સારા થવાની કોઈ ગેરંટી નથી તેમ કહ્યું. તેના પછી ઘરવાળા મને કોઈ બાબા રામદેવના યોગ આશ્રમમાં પણ લઈ ગયા, ત્યાં આગળ મારો થોડાક દિવસ ઇલાજ થતો રહ્યો, કોઈ આરામ ન થવાથી મને ઘરે લઈ આવ્યા. ત્યારબાદ મને દોરા-ધાગા કરવાવાળાની પાસે પંજાબ, હરિયાણા વગેરે સ્થાનો પર લઈ ગયા, ત્યાં પણ મને કોઈ આરામ ન થયો. અમે વિચારી લીધું કે હવે જીવન થોડા જ દિવસનું છે. જ્યારે હું ચારે તરફથી નિરાશ થઈ ગયો હતો, મારી દીકરી જેનું લગ્ન શાહપુર (અંબાલા)માં કર્યું હતું તેણે મને ત્યાં બોલાવ્યો, તેના ઘરે મારા જમાઈ સંજુએ ભક્ત કુક્કુના વિષયમાં કહ્યું. જે ૧૫ ઓગસ્ટ ૨૦૦૮ ના રોજ મને લઈને બરવાલા આશ્રમમાં સતગુરુ બંદીછોડ સંત રામપાલદાસજી મહારાજની પાસે લઈ આવ્યા. ૧૬ ઓગસ્ટ ૨૦૦૮ના રોજ મેં નામ ઉપદેશ લઈ લીધો. તેના પછી મને આરામ થવા લાગ્યો. ગુરુજીની કૃપાથી હવે મેં મારા ખેતરમાં જાતે ટ્રેક્ટર ચલાવીને મારી બધી જમીનમાં વાવેતરનું કામ કર્યું. ગુરુ મહારાજના આશીર્વાદથી મને ફરીથી જીવનદાન મળ્યું. મહારાજ બંદીછોડે જે કૃપા કરી તેને મારા મુખેથી વ્યક્ત કરી શકતો નથી. ગુરુજી આપ સતલોકથી મને જીવનદાન આપવા માટે આવ્યા છો, મારા કોટિ-કોટિ દંડવત પ્રણામ છે.

જય બંદીછોડ કી.

તમારો દાસ

ભક્ત રામ સ્વરૂપદાસ

ગામ : બડૌલી, જિલ્લો : અંબાલા

“ભક્ત વહીંદ ખાનની આત્મકથા”

બંદીછોડ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજના ચરણોમાં કોટી-કોટી દંડવત પ્રણામ, હું વહીંદ ખાન પુત્ર મુન્શીખાન ગામ તથા તાલુકો - મેહગૌંવ, જિલ્લો - ભીંડ (મધ્યપ્રદેશ) નો રહેવાસી છું. હું ત્રણ વર્ષથી વધારે બીમાર હતો. મારી બંને કીડની ખરાબ હતી. મેં બે વર્ષ સુધી મોટા મોટા M.B.B.S. ડોક્ટરો

પાસે ઉપચાર કરાવ્યો, પરંતુ કોઈ રાહત ન થઈ. ત્યારબાદ ડોક્ટરોએ મને દિલ્હી A.I.M.S. (ઓલ ઇન્ડિયા મેડિકલ) માં રૈફર કરી દીધો. ત્યાં ડોક્ટરોએ બધી રીતે તપાસ કર્યા પછી કહ્યું કે ત્રણ બાટલા લોહીની જરૂર પડશે. પહેલા તમારું લોહી ફિલ્ટર થશે પછી તમારા પરિવારમાંથી કોઈ સભ્યની કીડની કાઢીને તમને ઓપરેશન કરીને લગાવવામાં આવશે. ઓપરેશનનો ખર્ચ ૪ લાખ રૂપિયા થશે. હું રૂપિયા આપવામાં અસમર્થ હતો, એટલા માટે દિલ્હીથી પોતાના ઘરે પાછો આવી ગયો તથા અસહાય થઈને મૃત્યુની રાહ જોવા લાગ્યો. કારણ કે હું ખાવા-પીવામાં, હરવા-ફરવામાં તથા ઊઠવા-બેસવામાં અસમર્થ થઈ ગયો હતો.

પછી કોઈ વ્યક્તિ દ્વારા ખબર પડી કે હરિયાણામાં બરવાલા જિ. હિસ્સારની અંદર પરમાત્મા આવ્યા છે જે અસાધ્ય રોગોને પરમાત્માની ભક્તિથી ઠીક કરે છે. એ શબ્દો સાંભળીને તા. ૨૪-૦૭-૨૦૦૬ના રોજ આપના ચરણોમાં પહોંચીને નામદાન (ઉપદેશમંત્ર) લઈ લીધો. નામદાન લીધા પછી મને આરામ થવો શરૂ થઈ ગયો અને ધીર-ધીરે એક મહિનો પણ ન લાગ્યો. મારા સતગુરૂ હું આપની કૃપાથી બિલકુલ સારો થઈ ગયો. પ્રમાણને માટે મારી બીમારીના બધા ટેસ્ટ તથા કાગળો મારી પાસે હાજર છે. હે પરમપિતા પરમેશ્વર આપજીએ જે જીવન મને આપ્યું તેનું અણ હું ક્યારેય નહીં ઉતારી શકું. મારા સતગુરૂ આપના દાસ પર કૃપા કરીને આમ જ આપના ચરણોમાં લગાવી રાખજો.’’

આપનો દાસ

ભક્ત વહીદખાન પુત્ર મુનશીખાન

ગામ-પોસ્ટ તથા તાલુકો : મેહગૌંવ

વિલ્લો - ભીંડ (મધ્યપ્રદેશ)

“ભક્તમતિ તારા કૃષ્ટા પર અસ્મીમ કૃપા થઈ”

બંદીછોડ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજના ચરણોમાં કોટિ-કોટિ દંડવત પ્રણામ. હું તારા કૃષ્ટા રહેવાસી : જયપુર, સંસ્કૃતમાં એમ.એ. છું. રાજસ્થાન યુનિવર્સિટીમાંથી બી.એ. તથા સંસ્કૃતમાં સુવર્ણચંદ્રક પ્રાપ્ત થયો છે. મેં છ લેખકોની ગીતા, ઉપનિષદ, પુરાણ તથા બધાં દર્શન શાસ્ત્ર તથા બધા ગુરૂઓના પ્રવચન (સત્સંગ) સાંભળ્યા પરંતુ સંતુષ્ટિ થઈ નહિ. એકવાર જયપુરમાં ભાસ્કર ભક્તિ ચેનલ પર સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજનો પ્રોગ્રામ જોયો તથા ૩૦-૧૧-૨૦૦૩ માં નામ ઉપદેશ લીધો. તે સમયે હું બીમારીઓથી ખૂબ હેરાન-પરેશાન હતી. ૧૯૯૧ના મે મહિનામાં મને બાયોપ્સી ટેસ્ટના માધ્યમથી ખબર પડી કે મને અલ્ટરેટિવ કોલાઇટિસ (Ulterative Colitis) નામની બીમારી છે. આ બીમારીમાં મોટા આંતરડામાં છાલા પડી જાય છે તથા ઝાડામાં લોહી આવે છે તથા આ બીમારીના વિષયમાં ડોક્ટરે કહ્યું કે આનો ઇલાજ કોઈ જગ્યાએ નથી. મને તા. ૦૩-૦૬-૨૦૦૨ માં આંતરડામાં અલ્સર 75 cm સુધી વધી ગયાં હતાં. તા. ૧૦-૦૪-૨૦૦૮ માં ગુરૂજીના કહેવાથી મેં દવાઓ ખાવાની

બંધ કરી દીધી. એમાં ચાર ગોળીઓ તો એવી હતી જેના વિષયમાં ડોક્ટરે કહ્યું હતું કે જે તમારે જીવતા રહેવું હોય તો આખી જિંદગી આ તો ખાવી જ પડશે. તા. ૨૩-૦૪-૨૦૦૪ માં મારા ફેફસામાં (Infection) થઈ ગયું. જ્યારે હું ડોક્ટરની પાસે સારવાર કરાવવા માટે ગઈ તો ડોક્ટરે મારો એક્સરે જોઈને કહ્યું કે તમે એવી બીમારીથી ગ્રસ્ત છો જેમાં તમને તાવ રહે, વજન ઓછું થઈ જાય તથા લોહી ઓછું થઈ જાય. પરંતુ તમે બિલકુલ સ્વસ્થ છો. મેં કહ્યું આ બધી મારા સતગુરુ રામપાલજી મહારાજની કૃપા છે. કર્મનો માર એટલે કે કર્મની સજા તો મારા ઉપર આવવા ઇચ્છે છે પરંતુ મારા ગુરૂદેવ કર્મના તે મારને મારા ઉપર પ્રભાવી નથી થવા દેતા. આ પ્રમાણે પોતાના ભક્તની પરમાત્મા રક્ષા કરે છે. આ વાતથી ડોક્ટર વધારે પ્રભાવિત થયા. એકવાર બાન્યુઆરી ૨૦૦૯ માં પ્રચાર માટે જવાનું હતું. આખી રાત લોહી વારંવાર પીચકારીની માફક નીકળતું રહ્યું. સવારે વિચાર્યું મરવાનું તો છે જ. પ્રચાર કરતાં કરતાં મરી જવું સારું. ત્રીજા દિવસે હું વગર દવાએ સારી થઈ ગઈ. ડોક્ટરે એકવાર કહ્યું કે કોર્ટિસોન સ્ટેરોઇડ (Cortisoon stiroid) દવા શરીરને ચલાવવા માટે રોજ લેવી પડશે. પરંતુ સતગુરુ રામપાલજી મહારાજના કહેવાથી મેં બધી દવાઓ છોડી દીધી. મેં એક પણ દવા ખાધી નહીં અને હવે હું સતગુરુ રામપાલજી મહારાજની દયાથી બિલકુલ સારી થઈ ગઈ છું. મારે ખાસ એટલું કહેવું છે કે આવું સત્યજ્ઞાન તથા સત્યભક્તિ માર્ગ પૃથવી પર બીજે ક્યાંય નથી. સતગુરુ રામપાલજી મહારાજ સાક્ષાત પૂર્ણ પરમાત્મા છે. સત સાહેબ.

સતગુરૂના ચરણોમાં દંડવત પ્રણામ

ભક્તમતિ તારા કૃતિ

ફોન : ૦૯૭૨૩૧૨૩૩૫

“ગુરુ કૃપાની મહિમા”

હું ત્રિલોકદાસ વૈરાગી - ગામ : ટીમરખેડા, જિલ્લો - કટની, મધ્યપ્રદેશનો નિવાસી છું. મેં તા. ૨૭-૦૬-૨૦૧૦ ના રોજ નામદાન (ઉપદેશ) લીધું હતું જ્યારે મેં નામદાન લીધું હતું ત્યારે મને ખબર નહતી કે નામદાન નહીં પરંતુ અમૃત લઈ રહ્યો છું. મારી વાત તમને અતિશયોક્તિવાળી લાગશે પરંતુ સોગંદ મને ગુરૂદેવના ચરણોની આમાં મેં જે પણ અનુભવ કર્યા છે અથવા જે પણ પ્રમાણ મારી સામે થયા. મેં કલ્પના પણ કરી નહતી કે મારી સાથે આવા ચમત્કાર થશે. નામદાન લીધાના છ મહિના પછી મારો પુત્ર બીમાર થાય છે જેનો જન્મ પાંચ પુત્રીઓ પછી થયો હતો. મેં મારા પુત્રની સારવાર લાગલગાટ એક મહિના સુધી એમ.બી.બી.એસ. ડોક્ટરો પાસે કરાવતો રહ્યો, પરંતુ આ એક મહિનામાં બાળક સારો ન થયો. અચાનક મારા બાળકે એક દિવસ સવારે ૯-૦૦ વાગે આંખો બંધ કરી લીધી. એટલે કે બેભાન થઈ ગયો. હું તેને લઈને ઉમરિયાપાન દોડી ગયો, ત્યાંના બધા ડોક્ટરોએ સારવાર કરવાની ના પાડી દીધી. હું તેને લઈને સિહોરા ગયો. બધી જગ્યાએ એમ.બી.બી.એસ. ડોક્ટરો હોવા છતાં પુત્રની હાલત જોઈને બધાએ સારવાર કરવાની ના પાડી દીધી અને ડોક્ટરોનો કહેવાનો ભાવ એવો હતો કે આ

બહુ ગંભીર કેસ છે એટલે કે હવે બચવો મુશ્કેલ છે. પુત્રની ઉંમર ફક્ત એક વર્ષની હતી. એક ડોક્ટરે હિંમત આપતાં કહ્યું કે જો આને ઓક્સિજન મળી જાય તો કંઈક થઈ શકે તેમ છે. મેં તાત્કાલિક એક જીપગાડી મંગાવી અને જબલપુર જવા નીકળી પડ્યા કે જ્યાં બાળકોની હોસ્પિટલ છે. ત્યાંના ડોક્ટરોએ બાળકની હાલત જોઈને કહ્યું કે આનામાં કોઈ હલનચલન નથી થઈ રહ્યું. ગમે તે જગ્યાએ સોય મારું છું. આને કંઈ ખબર જ નથી પડી રહી, દાખલ કરવો મારા માટે જોખમની વાત છે. મેં કહ્યું દાખલ કરો અને દાખલ કરીને તાત્કાલિક સારવાર શરૂ કરો. બાકી બધું પરમાત્મા પર છોડી દો. ડોક્ટરે કહ્યું જો આ છ કલાકમાં ભાનમાં આવી જાય તો કદાચ બચી જાય નહિ તો મુશ્કેલ છે. સવારે નવ વાગ્યાથી રાત્રિના નવ વાગી ચુક્યા હતા. પરંતુ બાળક ભાનમાં નહોતો આવ્યો. બાળકની મા અને મેં રડવાનું શરૂ કરી દીધું, મારું ધ્યાન અચાનક 'જ્ઞાનગંગા' અને 'ભક્તિ સોદાગરને સંદેશ'માં લખેલા ચમત્કારોની તરફ ગયું, જે ભક્તોની સાથે થયા હતા. મેં મારી જાતને સંભાળી લીધી અને ગુરૂના ચરણોમાં સમર્પિત કરી દીધો તથા પ્રાર્થના કરી હે સતગુરૂજી મારા પુત્રની રક્ષા કરો અને મને જે વિશ્વાસ હતો સતગુરૂની મહિમા પર તેની લાજ રાખો. લગભગ ૧૨ વાગે જ્યારે ડોક્ટર વિઝીટમાં આવ્યા ત્યારે કહેવા લાગ્યા કે બાળકની હાલતમાં શું સુધારો છે ? મેં કહ્યું જેવું સવારે હતું તેવું જ અત્યારે પણ છે. ડોક્ટરે ઇન્જેક્શન મંગાવ્યું અને બાળકની જાંઘમાં લગાડ્યું, ઇન્જેક્શન લાગતાં જ બાળક રડવા લાગ્યો. જાણે કે સ્વયં ગુરૂજીએ તે ઇન્જેક્શન લગાડ્યું હોય એવું લાગ્યું, આખા હોલમાં (વોર્ડમાં) ખુશીની લહેર ફેલાઈ ગઈ. ડોક્ટરે મારા માથા ઉપર હાથ રાખીને કહ્યું હવે તમારું બાળક ભાનમાં આવી ગયું છે. આવા મર્જવાળા બાળક બહુ ઓછા ભાનમાં આવે છે.

વિચારવા જેવી વાત એ છે કે ઇન્જેક્શનની અસર તો દસ અથવા વીસ મિનિટ પછી થાય છે. બાળક ઇન્જેક્શનની સોયના દર્દથી જ રોઈ ઊઠ્યું. આનાથી સ્પષ્ટ થાય છે કે આ સર્વ કમાલ પરમેશ્વર કબીરજીની છે. તેમની વાણી પ્રમાણ આપે છે કે :- *“સતગુરૂ શરણ મેં આને સે આઈ ટલે બલા, જે ભાગ્ય મેં મૃત્યુ હો કાંટે મેં ટલ જા”*

સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ કહે છે કે કસક ની સાથે (એક લગનથી) મંત્ર જાપ કરો. કસક ની સાથે મંત્ર જાપ કરવાથી જે ચમત્કાર થાયો, હું દંગ રહી ગયો. મેં હોસ્પિટલમાં ગુરૂજીના ચરણોમાં વંદન કર્યા અને પુત્રના સારા થઈ જવા પર ધન્યવાદ આપતાં રડી પડ્યો. ત્યારબાદ ડોક્ટરે કહ્યું આને આઠ દિવસ સુધી સારવારની જરૂર છે. ચોવીસ કલાકના પાંચ હજાર થઈ રહ્યા હતા. મેં ડોક્ટર સાહેબને કહ્યું મને સવારે રજા આપી દેજો. ડોક્ટરે કહ્યું આને અગર ઘરે લઈ જશો તો બાળક મરી પણ જાય, કારણ કે હજી હાલ ભાનમાં આવ્યો છે. મેં કહ્યું જે થશે તે જોયું જશે, બસ મને રજા જોઈએ. આજે બાળકને છ મહિનાથી ઉપર થઈ ગયા, તેને તાવ પણ નથી આવ્યો. આવી મહિમા જોઈને ધન્ય થઈ ગયો.

મારી સાઇકલ લેવાની પણ શક્તિ નહતી. કારણ કે મારા પરિવારની સ્થિતિ બરાબર નહતી. અચાનક સ્ટેટ બેંકના મેનેજરે કહ્યું કે શું તમે લોન

લેવાની પસંદ કરશો ? મેં કહ્યું જો મળી જાય તો આનાથી વધારે શું છે ? મારા પરિવારની સ્થિતિ સુધરી જશે. બેંક મેનેજરે મને દોઢ લાખની લોન આપી દીધી. સાચકલ ન ખરીદી શકવાવાળો માણસ અચાનક પંચાવન હજાર રૂપિયાનું હીરો હોન્ડા મોટર બાઇક લઇ આવ્યો. આજે હું શાનથી ગાડીમાં ફરું છું. હું સરકારી સ્કૂલમાં પઠાવાળાની પોસ્ટ પર કાર્યરત હતો. નોકરી કરતાં કરતાં મને સોળ વર્ષ ગુજરી ચુક્યા હતા. પરંતુ મારા પરિવારની સ્થિતિ બરાબર ન થઈ શકી. જબલપુર સંભાગથી પ્રમોશન થયા અને મારું સિંગલ પ્રમોશન થયું હું પઠાવાળામાંથી કારકુન થઈ ગયો, બીજાને ખુરશી લાવીને આપવાવાળો માણસ જાતે સાહેબ બનીને ખુરશી પર બેસી ગયો. મારો પગાર એટલો થઈ ગયો જેટલો મેં વિચાર્યો નહોતો. મારો નાનો ભાઈ બી.એડ.નો આશરો છોડીને નિરાશ થઈ ગયો હતો. એક દિવસ અચાનક તેની પાસે કાઉન્સિલીંગ લેટર આવ્યો - તેને વિશ્વાસ જ ન થયો કારણ કે તેને ૨૯ અંક મળ્યા હતા અને બી.એડ. કરવા માટે ૩૩ અંકથી ઉપર જોઈએ, પરંતુ આ વખતે ૨૮ અંકવાળાઓને લઈ લેવામાં આવ્યા. જેના કારણે ૨૯ અંક હોવાથી તેને ચાન્સ મળી ગયો અને આજે તે પણ બી.એડ. કરી રહ્યો છે. આ ચાર ચમત્કાર એવા થયા, જેના વિશે મેં ક્યારેય પણ વિચાર્યું નહતું. પરંતુ રામાયણમાં લખેલું મને તે યાદ આવી ગયું કે 'માત-પિતા ગુરૂ કી વાણી, બિના વિચાર કરો શુભ જાની' આ બધા ચમત્કાર એક વર્ષની અંદર જ થયા છે. પ્રમાણ માટે : (૧) ભારત હોસ્પિટલના બધા ડોક્યુમેન્ટ (૨) ગાડીના બધા કાગળો (૩) પ્રમોશનનો ઓર્ડર (૪) બી.એડ.નો કાઉન્સિલીંગ લેટર.

આ બધા ચમત્કાર નામદાન લીધાના છ મહિના પછી થયા છે. એકલું નામદાન લેવાથી ફાયદો નથી થતો પરંતુ ગુરૂના બતાવેલા માર્ગ પર ચાલવું પડે છે.

“હરિ રૂઠે ગુરૂ ઠૌર હૈ, ગુરૂ રૂઠે નહીં ઠૌર.”

ગુરૂદેવજીના ચરણોમાં શિષ્યના અનુભવ આદર સાથે સમર્પિત છે.

ભક્ત ત્રિલોકદાસ બૈરાગી

સહા. ગ્રેડ-૩

શાસ. ઉચ્ચ માધ્યમિક વિદ્યાલય, મુરવારી

તા. ટીમરખેડા, જિ. કટની (મધ્યપ્રદેશ)

મો. ૯૬૮૫૮૫૪૭૩૩, ૯૪૨૪૬૨૫૦૧૪

“૧૧૦૦૦ વોલ્ટેજના તારથી છોડાવવો”

હું ભક્ત સુરેશદાસ પુત્ર શ્રી ચાંદ રામ નિવાસી ગામ-ધનાના, જિલ્લો-સોનીપત જે કે હાલમાં શાસ્ત્રીનગર રોહતક (હરિયાણા) નો નિવાસી છું. સત ગુરૂજીથી નામ ઉપદેશ લીધા પહેલાં મારા ઘરની આર્થિક સ્થિતિ ખૂબ જ નબળી હતી, પરિવારનો કોઈપણ એવો સભ્ય ન હતો કે જે ક્યારેય બીમાર ન રહેતો હોય, મારી પત્નિને ભૂતપ્રેત ખૂબ જ વધારે પરેશાન કરતા હતા. આટલું કષ્ટ રહેવા છતાં અમે દેવી-દેવતાઓની ખૂબ ખૂબ

કરતા હતા તથા મારી હનુમાનજીમાં ખૂબ વધારે શ્રદ્ધા હતી. પરંતુ ઘરમાં સંકટ ઉપર સંકટ આવ્યા કરતા હતા. કોઈ પણ કામમાં બરકત નહોતી આવતી. પૂર્ણ પરમાત્મા સતગુરુ રામપાલજી મહારાજજી મારા પરિવારના હોવાના કારણે અમે તેમને પૂર્ણ પરમાત્મા નહિ માની શક્યા, જેનું નુકસાન અમારે કેટલાય વર્ષો સુધી વેઠવું પડ્યું, ત્યારે ગામ-સિંહપુરા નિવાસી ભક્ત વિકાસે મને મળીને કહ્યું કે તમારા ઘરમાં પૂર્ણ પરમાત્મા જગતગુરુ રામપાલજી મહારાજ આવ્યા છે અને તમે કેમ ઊંઘી રહ્યા છો ? ત્યારે મેં કહ્યું કે કાળે અમને કષ્ટ જ એટલું બધું આપી રાખ્યું છે કે અમને ત્યાંના વિશે જાણવાનો ટાઈમ જ નથી મળ્યો. ઘણો ખરો સમય ડોકટરોના ચક્કર કાપવામાં જ ચાલ્યો જાય છે. વધારામાં આર્થિક તંગી પણ ખૂબ રહે છે. તે ભક્તએ મને વધારે સમજાવ્યો. પૂર્ણ પરમાત્માની એવી દયા થઈ કે હું સંત રામપાલજી મહારાજ પાસે નામ-ઉપદેશ લેવા માટે ઓક્ટોબર ૨૦૧૦ માં સતલોક આશ્રમ બરવાલામાં પહોંચ્યો. નામ-ઉપદેશ લીધા પછી સતગુરુજીએ દયાનો પટારો ખોલી દીધો અને મને એવા સુખનો અનુભવ થવા લાગ્યો કે જેનું વર્ણન શબ્દોમાં કરવું ખૂબ જ મુશ્કેલ છે.

મારી પત્નીને ભૂત-પ્રેત સતાવી રહ્યા હતા. સતગુરુ દેવજીની દયાથી હવે તે બિલકુલ સ્વસ્થ છે. ૭ સપ્ટેમ્બર, ૨૦૧૧ ના રોજ મારો દીકરો મોહિત ઉંમર વર્ષ ૧૨ જે મારા કહેવાથી મિસ્ત્રીને બોલાવવા ગયો હતો. મારો દીકરો મિસ્ત્રીના ઘાબે ચઢી ગયો તથા ગેલેરીમાં ગયો. ગેલેરીની બાજુમાં ૧૧૦૦૦ (અગિયાર હજાર) વોલ્ટેજની વીજળીની લાઇન જતી હતી. મારા દીકરાની તથા તારની વચમાં ફક્ત એક ફૂટનું જ અંતર હતું. જ્યારે તે તેની નજીક ગયો તો તારોએ મારા દીકરાને ખેંચી લીધો અને મારા દિકરાના માથા ઉપર તાર ચોંટી ગયો તથા એક ઈંચ ઊંડો ઘુસી ગયો તથા મોઢું બળી ગયું અને વીજળી શરીરમાં પ્રવેશ કરીને પગના અંગુઠાના હાડકાને તોડીને નીકળવા લાગી. તે જ સમયે સતગુરુ રામપાલજી મહારાજ આકાશ માર્ગેથી આવ્યા તથા મારા દીકરાને ખૂબ જ ચમકદાર (તેજેમય) શરીર સાથે દેખાયા. જેમ કે હજારો ટ્યુબોનો પ્રકાશ થઈ રહ્યો હોય. તેમને દીકરાનો હાથ પકડીને વીજળીથી છોડાવીને ઘાબા ઉપર સુવડાવી દીધો. પછી દિકરાની સતગુરુજીથી ખૂબ વાતો થઈ તથા જ્યારે સતગુરુજી જવા લાગ્યા તો મારા દીકરાએ પૂછ્યું કે ગુરુજી ક્યાં જઈ રહ્યા છો તો ગુરુજીએ કહ્યું કે બેટા હું તારી સાથે છું, તું ગભરાઈશ નહિ. તે સમયે મારા દીકરા મોહિતની માતાજી પણ પહોંચી ગઈ હતી. તેણે આ દૃશ્ય પોતાની સગી આંખે જોયું અને તે ખૂબ ગભરાઈ ગઈ. કારણ કે દિકરાના શરીરમાંથી વીજળીની લપટો નીકળી રહી હતી.

ત્યારબાદ અમે દિકરા મોહીતને પી.જી.આઇ. રોહતક હોસ્પિટલમાં લઈને ગયા. ત્યાં આગળ પણ દિકરાને ગુરુજી દેખાયા તથા મારા દિકરાએ કહ્યું કે ગુરુજી મારી સાથે છે. તમે ગભરાશો નહિ. જો આજે અમે ગુરુજીના શરણમાં ના હોત તો અમારો દીકરો આજે જીવતો ન હોત, મારી પત્નીને

પણ પ્રેત (ભૂત) મારી નાખત, અમે ઉજ્જડ થતાં બચી ગયા. આ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજજીની જ દયા છે.

સર્વે વાયકોને પ્રાર્થના છે કે મારી સત્યકથા વાંચીને આપ પણ સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજજીની શરણમાં આવીને હજી પણ આપની પાસે સમય છે તો કલ્યાણ કરાવો તથા પ્રારબ્ધ (ભાગ્ય)માં લખેલ કર્મોના કારણે જે દુર્ઘટનાઓ ઘટવાની હોય છે તેનાથી પૂર્ણરૂપે બચી જશો. સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજના સત્સંગ વચનોમાં મેં સાંભળ્યું હતું કે પૂર્ણ પરમાત્મા કબીરજી બંદીછોડ (બંધન છોડાવનાર) અમારા બધા જ પાપોનો નાશ કરી દે છે. એવું જ પ્રમાણ ઋગ્વેદ મંડલ ૧૦ સૂક્ત ૧૬૧ મંત્ર ૨ માં તથા મંડલ ૯ સૂક્ત ૮૦ મંત્ર ૨ માં પણ લખ્યું છે કે જો કોઈ રોગીની પ્રાણશક્તિ ક્ષીણ થઈ ગઈ હોય તથા તેનું આયુષ્ય શેષ ન બચ્યું હોય તો તેના પ્રાણોની રક્ષા કરું તથા તેને સો (૧૦૦) વર્ષનું આયુષ્ય આપીને એટલે કે તેનું આયુષ્ય વધારીને સાઘક (ભક્ત)ને સર્વ સુખ પ્રદાન કરું છું.

સજ્જનો સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજે પોતાના અમૃત વચનોમાં આ પણ બતાવ્યું છે કે પ્રત્યેક પ્રાણી (જીવ) પોતાના દ્વારા કરેલા કર્મો અનુસાર જ સુખ તથા દુઃખ પ્રાપ્ત કરે છે. દુઃખ તો પાપ કર્મોનું ફળ છે તથા સુખ પુણ્ય કર્મોનું ફળ છે. અત્યાર સુધી બધા સંત, આચાર્યો, ગુરૂ આવી જ કહેતા રહ્યા છે કે જે પ્રારબ્ધ (ભાગ્ય) કર્મના ભોગ છે તે તો પ્રાણી (જીવ) એ ભોગવીને જ સમાપ્ત કરવા પડશે. હૈ સભ્ય વાયકો ! સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ કહે છે કેપાપ કર્મથી દુઃખ થાય છે. અગર પાપ કર્મોનો નાશ થઈ જાય તો દુઃખનો જાતે જ અંત થઈ જાય છે. જો ભક્તિ કરતાં કરતાં પણ પાપ કર્મોનું ફળ (દુઃખ) ભોગવવું જ પડે તો ભક્તિની આવશ્યકતા જ સમાપ્ત થઈ જાય છે. ૭ સપ્ટેમ્બર, ૨૦૧૧ ના રોજ અમારા પ્રારબ્ધ કર્મના પાપના કારણે મારા પુત્ર મોહિતનું મૃત્યુ થવાનું હતું. અમારા સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજજીની કૃપાથી પરમ પૂજ્ય કબીર પરમેશ્વરજીએ અમારા પાપનો નાશ કરી દીધો તથા મારા બાળકની જીવન રક્ષા કરીને ઉંમર વધારી દીધી. અગર ૭ સપ્ટેમ્બર, ૨૦૧૧ ના રોજ પ્રારબ્ધ (ભાગ્ય) કર્મના ફળસ્વરૂપ મારો દિકરો મરી ગયો હોત તો મારા પરિવારના બધા સભ્યો ભક્તિ ત્યાગી દેતા તથા નાસ્તિક થઈ જતા. કારણ કે અમને તે સમયે પરમાત્માનું પૂરું જ્ઞાન નહતું. હવે ભગવાન ઉપર અધિક વિશ્વાસ થઈ ગયો છે. આ પણ વિશ્વાસ થઈ ગયો કે પૂજ્ય કબીરજી જ પરમેશ્વર છે. એ પાપનાશક સર્વ સુખદાયક તથા પૂર્ણ મોક્ષદાયક છે તથા સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ તેમના જ મોકલેલ તેમના અવતાર આવ્યા છે. એટલે આપજીને ફરીથી મારી પ્રાર્થના છે કે વિલંબ કર્યા વગર સતલોક આશ્રમ બરવાલામાં પહોંચી જાઓ અને ઉપદેશ લઈને કલ્યાણ કરાવો. આપજીને પ્રાર્થના કરવાનો મારો ઉદ્દેશ એ છે કે મારા જેવા ઘણા બધા દુઃખીયા છે. મારી ઉપરોક્ત આત્મકથાને વાંચીને વિચાર કરીને તેઓ પણ મારી જેમ સંકટોનું નિવારણ

કરાવી શકશે તથા સુખી થઈ શકશે. “યહ સંસાર સમજદા નાહી, કહંદા શામ દોપહરે નૂં । ગરીબદાસ યહ વક્ત જાત હૈ, રોવોગે ઇસ પહરે (સમય) નૂં ॥”

પ્રાર્થી

ભક્ત સુરેશદાસ પુત્ર શ્રી ચાંદ રામ,
શાસ્ત્રીનગર, હિસ્સાર બાઈ પાસ, રોહતક,
મો. નંબર : 09829588628

●
“ભક્ત દિપકદાસના પરિવારની આત્મકથા”

મારું નામ દિપકદાસ પુત્ર બલજીતસિંહ ગામ : મહલાના જિ. સોનીપત છે. અમે ત્રણ પેઢીઓથી રાધાસ્વામી પંથ ડેરા બાબા જયમલસિંહથી નામ ઉપદેશી હતા. સૌ પ્રથમ મારા દાદાજીની માતાજી એટલે કે મારા પિતાજીની નાનીએ રાધાસ્વામી પંથથી નામ ઉપદેશ લીધો હતો. તેના પછી મારા દાદા-દાદીજી અને મારા માતા-પિતાજીએ પણ રાધાસ્વામી પંથના સંત ગુરૂવિન્દ્ર સિંહજી પાસેથી નામ લીધું હતું. અમે પણ ગુરૂવિન્દ્રજી મહારાજને પૂર્ણ પુરુષ માનતા હતા તથા આ પંથમાં પૂર્ણ શ્રદ્ધા એમ વિચારીને રાખતા હતા કે આ સંસારમાં પ્રભુ પ્રાપ્તિ માટે શ્રેષ્ઠ પંથ છે અને તેમના વિશાળ ડેરા (આશ્રમો) અને વિશાળ સંગત સમૂહને જોઈને વધારે આકર્ષિત થયા. અને સેવા કરવા માટે ડેરા બાબા જેમલસિંહ વ્યાસ (પંબબ)માં તથા છત્તરપુર પુસા રોડ, દિલ્હી પણ જતા આવતા રહેતા. પરંતુ આ પંથમાં યોગ્ય ઉંમર થયા પછી નામ અપાય છે. એટલા માટે હું આ ઉંમરે નામ (ઉપદેશ) લેવા અયોગ્ય હતો.

મારા માતા-પિતા જે દિવસે છત્તરપુર નામ લેવા માટે ગયા હતા તે દિવસે જ મારા નાના ભાઈ (ઉંમર ૫) ના હાથે પડોશીના એક છોકરાની આંખમાં કંઈક વસ્તુ અજાણતા વાગી ગઈ. જ્યારે સાંજે નામ-ઉપદેશ લઈને મારા માતા-પિતા પાછા આવ્યા. તે દિવસથી જ અમારા પેલા પડોશીઓની સાથે વેર થઈ ગયું કે તમારા છોકરાએ મારા છોકરાની આંખમાં જાણી જોઈને વગાડ્યું છે અને તે દિવસથી જ અમારા ઉપર દુઃખોના પહાડ તૂટી પડ્યા.

તે સમયમાં જ મારા દાદાજીનું બીમારીને કારણે મરણ થઈ ગયું, ત્યારે મારા દાદાજીનું પાર્થિવ શરીર (મડદુ) બીજા રૂમમાં મૂકેલું હતું તો તે સમયે મારી દાદીજી, જેમનું મરણ થયે બાર વર્ષ થયા હતા. મારી ફોઈ પ્રેમવતીમાં પ્રેતની જેમ (ભૂતરૂપે) પ્રવેશ કરીને બોલ્યાં (મારી દાદીએ પણ રાધાસ્વામી પંથથી પ્રાપ્ત પાંચ નામોની બહુ વધારે સાધના કરી રાખી હતી. તે નિયમિત રૂપે રાત્રે ત્રણ વાગે તથા દિવસમાં પણ ભજન તથા સ્મરણ કરવાને માટે બેસી જતાં હતાં અને કલાકો સુધી રાધાસ્વામી પંથના બતાવેલ પાંચે નામો તથા જપનો અભ્યાસ કર્યા કરતાં હતાં) કે આજે તમારા દાદાનું જીવન સંસ્કાર સમાપ્ત થઈ ગયું એટલા માટે હું તમને સંભાળવા આવી છું. મારી દાદીજીને જીવિત અવસ્થામાં શ્વાસની બીમારીના કારણે ખાંસી (ઉધરસ) આવતી રહેતી હતી, તે બાર વર્ષ પછી (ભૂતરૂપમાં) પણ જે ઉધરસ ખાતી હતી તેવી જ ઉધરસ ખાઈ રહી હતી. ત્યારે અમે પૂછ્યું કે દાદીજી તમે તો

બહુ જ દુઃખી દેખાવ છો, શું તમે સતલોક નથી ગયા ? ત્યારે મારી દાદીએ કહ્યું કે બેટા મેં ખોટી સાધનાને કારણે મારું અણમોલ મનુષ્ય જીવન વ્યર્થ કરી દીધું તથા હવે મૃત્યુ થયા પછી ભૂત યોનિમાં દુઃખ ઊઠાવી રહી છું. હું ક્યાંય સતલોકમાં નથી ગઈ. ત્યાર પછી મારી માતાજીએ પૂછ્યું કે મા શું તમને ગુરૂજી ચરણસિંહજી મહારાજે સંભાળ્યા (બચાવ્યા) કે નહિ ? તો મારી દાદીજીએ કહ્યું કે તેમણે મારી કોઈ સંભાળ નથી કરી અને હું આજે પણ એવી જ દુઃખી થઈ રહી છું.

તે ઘટનાના બે વર્ષ પછી એક દિવસ મારી બીજી ફોઈ કમળાના શરીરની અંદર મારા દાદાજી પ્રેતવશ પ્રવેશ કરીને બોલ્યા અને કહ્યું કે હું ખૂબ જ દુઃખી છું તથા મારી ગતિ થઈ નથી. મને સ્નાન કરવાની ઇચ્છા છે તો મારી માતાજીએ દુઃખ તથા આશ્ચર્યથી કહ્યું કે તમે તો સતલોકમાં ગયા હતા, શું ત્યાં નહાવા માટે પાણી નથી ? પછી મારી માતાજી મારા દાદાજીને (જે મારી ફોઈમાં પ્રેત બનીને ઘુસ્યા હતા) નવડાવવા લાગી તો તે (ભૂતરૂપે) કહેવા લાગ્યા કે બેટી હું મારી જાતે નાહી લઈશ. તો મારી માતાજીએ મતલબ તે મારી ફોઈમાં (ભૂતરૂપે) પ્રવેશ હતા એટલા માટે ફોઈવાળા કપડા જ પહેરાવી દીધા તો મારા દાદા બોલ્યા બસ બેટી મારી ધોતી લઈ આવો, હું બાંધી લઈશ. મારી માતાજીએ એમ જ એક ચાદરનું કપડુ આપ્યું જે તેમણે કપડાની ઉપર જ લપેટી લીધું. પછી કહ્યું કે મારા માટે ચા બનાવો અને જલદી જલદીમાં જ ચા પી લીધી. મેં પૂછ્યું કે દાદાજી તમે સતલોક નથી ગયા ? તો તેમણે કહ્યું કે બેટા હું તો બહુ જ તકલીફ (દુઃખ)માં છું. મારી માતાજીએ પછી પૂછ્યું કે તમે તો રાધા સ્વામી હજુર ચરણસિંહજી મહારાજથી નામ ઉપદેશ લીધો હતો, ભક્તિ પણ કરતા હતા, શું તેમણે તમારી કોઈ સંભાળ ના લીધી ? ત્યારે મારા દાદાજી (જે પ્રેતવત મારી ફોઈજીમાં પ્રવેશ હતા) એ કહ્યું કે તેમને મારી કોઈ સંભાળ નથી કરી અને હું તો એમ જ ઘડ્ઠા ખાતો ફરી રહ્યો છું.

તે સમયે મારી આંખો પણ એટલી કમબેર થઈ ગઈ હતી કે ઓછું દેખાવા લાગ્યું હતું અને ચશ્મા વારંવાર બદલાવવા પડતા હતા. હું એક મિત્રની સાથે વાંચવા માટે તેની પાસે જતો હતો. ત્યાં આગળ ભક્ત સતરામજીએ મને પૂર્ણ બ્રહ્મના અવતાર સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજની મહિમા સંભળાવી અને કહ્યું કે તમે સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજથી નામ-ઉપદેશ લઈ લો તમારી આંખો સારી થઈ જશે અને કહ્યું કે આ તકલીફો અને દુઃખોથી આપણે સૌ જીવોને કાઢવા (તારવા) માટે પરમેશ્વર કબીર સાહેબ સંતનું રૂપ ધારણ કરીને આવે છે. મેં કહ્યું કે મારા માતા-પિતાજીએ રાધાસ્વામી પંથમાંથી નામ-ઉપદેશ લઈ રાખ્યો છે. ભક્ત સતરામે કહ્યું કે તે પંથ પૂર્ણ નથી, તેમની ભક્તિ સાધનાથી ના તો સતલોકની પ્રાપ્તિ થશે ના તો જીવનમાં ક્યારેય કર્મનો માર (પીડા) ટળી શકશે તેને તો માત્ર કબીર સાહેબજીના નીમેલ અધિકારી સંત જ ટાળી (મિટાવી) શકે છે.

મારા પિતાજીને શ્વાસની બીમારી હતી, દસ ડગલા ચાલવાથી જ બેહાલ થઈ જતા હતા. શ્વાસની બીમારીના કારણે દમ કુલવા લાગતો હતો, હાથ

અને લો બ્લડ પ્રેશરની બિમારી પણ હતી. મારા પિતાજીને ચૂંટણીની ડ્યુટી વખતે હાર્ટ એટેક થયો કર્મ સંસ્કારને કારણે તેઓ બચી ગયા, પરંતુ ત્યારે પણ અમે લોકો એવું વિચારતા રહ્યા કે રાધાસ્વામી પંથી સંત ગુરૂવિન્દ્ર સિંહજી મહારાજે હાર્ટ એટેકથી બચાવી લઈને મોટી મહેરબાની કરી, પરંતુ અમે તો શિયાળાની એકે-એક રાતમાં અમારા પિતાજીનો એકે-એક શ્વાસ તૂટતો જોયો છે. બિલકુલ મૃતઃપ્રાય થઈ જતા હતા અને અમે લોકો બેસીને રડવા સિવાય બીજું તો કંઈ નહોતો કરી શકતા કારણકે દવાઓ પણ કામ નહોતી કરતી, ડોક્ટર પણ વધારેમાં વધારે ડોઝ દવાનો વધારી શકતા હતા તેટલો વધારી ચુક્યા હતા, એનાથી વધારે ડોઝની દવા ક્યાંથી વધારી શકે ? મારી માતાજી ડેરા બાબા જૈમલ સિંહથી લાવેલો પ્રસાદ તેમને ખવડાવતી અને રાધાસ્વામી પંથી ગુરૂવિન્દ્રસિંહજી મહારાજની મૂર્તિની સામે બેસીને પ્રાર્થના કરતી અને રોતી. તે જ સમયે મારા નાનાભાઈને ઓપરા (ભૂત પ્રકોપ)ની ફરિયાદ રહેવા લાગી. તે રાત્રે ચમકીને ઊઠી જતો હતો તથા કહેતો હતો કે મારા પગ પકડીને કોઈ ખેંચી રહ્યું છે, ઊંઘવા નથી દેતું, તે પણ વધારે બીમાર રહેવા લાગ્યો. પૂર્ણ પરમાત્મા કબીર પરમેશ્વરની દયાથી આ દાસને ૮ ઓક્ટોબર, ૧૯૯૮ના દિવસે સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ પાસેથી નામ ઉપદેશ પ્રાપ્ત થયો, તો વીસ દિવસની અંદર જ પૂર્ણ સંત રામપાલજી મહારાજની દયાથી મારા ચશ્માના નંબર ઊતરી ગયા તથા મેં દવા ખાવાનું પણ છોડી દીધું. મને સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજ પર પૂરો વિશ્વાસ થઈ ગયો હતો. ભક્ત સતરામજીએ ઘેર આવીને મારા માતાપિતાજીને પણ સમજાવ્યા કે તમે પૂર્ણ પરમાત્મા કબીર સાહેબના નુમાઈન્દા (નિમેલા) પૂર્ણ સંત રામપાલજી મહારાજથી નામઉપદેશ લઈ લો, તમારા સર્વ કષ્ટોનું નિવારણ થઈ જશે.

તેના પછી મેં પણ મારા માતાપિતાને સમજાવ્યા તો તેઓ બોલ્યા અમે તો પહેલાં રાધાસ્વામી પંથના હતા. હવે સંત રામપાલજી મહારાજથી નામ ઉપદેશ લઈશું. દુનિયા શું કહેશે ? ત્યારે મેં કહ્યું કે એક ડોક્ટરથી રોગ નથી મટતો તો શું તમે બીજા ડોક્ટર નથી બદલતા ? પરંતુ દુઃખી વધારે હતા તેઓ થોડા સમય પછી પરમેશ્વરની શરણમાં આવી ગયા અને રાધાસ્વામી પંથના તે પાંચ નામોને ત્યાગીને પૂર્ણ સંત રામપાલજી મહારાજ પાસે નામઉપદેશ લઈ લીધો.

સતગુરૂ કબીર સાહેબ કહે છે કે “શરણ પડે કો ગુરુ સંભાલે, જાનકે બાલક ભોલા રે”. પૂરા પરિવારે નામ લીધા પછી જ અમારા દિવસો બદલાઈ ગયા. મારા ભાઈને ઠીક થઈ ગયું, ભૂત પણ ભાગી ગયું, પિતાજીની બિમારી બિલકુલ ઠીક થઈ ગઈ અને પહેલાં તે દસ ડગલાં પણ નહોતા ચાલી શકતા હવે એક માણસની મદદથી ખાંડની બોરીને ઊઠાવી શકે છે. અમારો પરિવાર આ જે પૂર્ણ પરમાત્માના અવતાર સતગુરૂ રામપાલજી મહારાજની શરણમાં તેમની દયાથી પૂરો સુખી છે.

પરંતુ અમારા દાદા-દાદી તથા પિતાજીની નાની (માતાજીની માતા)જીના મનુષ્ય જીવનને જે નુકસાન થયું તેની પૂર્તિ કોઈપણ પ્રકારથી નથી થઈ શકતી. જે કોઈ માણસનું જીવન બચાવવામાં લાખ્ખો અને કરોડો રૂપિયા ખર્ચ કરી દેવામાં આવે અને તેનું જીવન બચી જાય તો તેને તે

पैसानो कोध अङ्गुसोस नथी थतो के चालो ज़ुवन तो अच्युं छे ने . परंतु आबे चाहे गमे तेटली किंमत युक्ववा छतां पछ मारा दादा-दादीनुं ज़ुवन शास्त्र विरुद्ध साधना (राधा स्वामी पंथ द्वारा जतावेल पांच नामोनी साधना) करीने जिलकुल व्यर्थ जतुं रह्युं (तेओ भूत अने पितृनी योनियोमां कष्ट भोगवी रह्या छे), पाछु नथी मणी शकतुं. जे अराज मश्करी आ नकली संत अने पंथ समग्र मानवसमाजनी साथे करी रह्या छे, कारण के योर्थासी लाभ योनियो भोगव्या पछी मनुष्यनुं शरीर प्राप्त थाय छे तो आवा अनमोल मनुष्य ज़ुवनने, जे पूर्ण परमात्माने प्राप्त करवाने माटे अके मात्र साधन छे तेने अरणाए करी रह्या छे. आ महाक्षतिनी आ पूर्ति कोध पछ किंमतथी नथी करी शकती.

हे अंटीछोऽ सतपुरुष ३प सतगुरु रामपालजु महाराज आपे जूण मोटी दया करी अमारा जेवा तुच्छ ज़ुवो उपर जे पोतानुं सत्य ज्ञान आपीने आपणी शरलमां जोलावी लीधा, नहि तो अमे पछ पेटी दर पेटीथी प्राप्त आ शास्त्र विरुद्ध साधनामां पोताना मनुष्य जन्मने समाप्त करीने कथांक भूत अने पितृओनी योनियोमां यात्या जता अने आ शास्त्रविधि युक्त सत भक्तिथी वंचित रही जता.

सर्व बुद्धिजुवी समाजने प्रार्थना छे के हजु पछ समय छे. आ सत्य ज्ञानने समजे तथा निष्पक्ष थघने निर्णय करे. अंटीछोऽ सतगुरु रामपालजु महाराजना चरलोमां आवीने सत् भक्ति प्राप्त करीने पोताना मनुष्य ज़ुवननुं कल्याण करावो.

॥ सत साहेब ॥

सतगुरुना चरलोना दास

भक्त दीपकदास भो. ०६६६२६००८५३

कृपा झोटो कोपी सत्यार्थ प्रकाश पाना नंबर 12नी

ओ३म्
सच्चिदानन्दोस्वराय नमो नमः
भूमिका

सत्यार्थप्रकाश को दूसरी बार छुद्र करके छपाया है क्योंकि जिस समय मैंने यह ग्रन्थ 'सत्यार्थप्रकाश' बनाया था, उस समय और उससे पूर्व संस्कृतभाषण करना, पठन-पाठन में संस्कृत ही बोलने और जन्मभूमि की भाषा गुजराती थी, इत्यादि कारणों से मुझ को इस भाषा का विशेष परिचय न था। अब इसको अच्छे प्रकार भाषा के आकरणानुसार जानकर अन्वयस भी कर दिया है, इस समय इसकी भाषा पूर्व से उत्तम हुई है। कहीं-कहीं शब्द वाक्य रचना का भेद हुआ है, यह करना उचित था, क्योंकि उसके भेद किए बिना भाषा की परिपाटी सुचरनी कठिन थी, परन्तु अर्थ का भेद नहीं किया गया है, प्रत्युत विशेष तो लिखा गया है। हाँ, जो प्रथम छपने में कहीं-कहीं भूल रही थी, वह वह निकाल शोधकर ठीक-ठीक कर दी गई है।

यह ग्रन्थ १४ समुल्लास अर्थात् चौदह विभागों में रचित हुआ है। इसमें १० दश समुल्लास पूर्वार्द्ध और चार उत्तरार्द्ध में बने हैं, परन्तु अन्वय के दो समुल्लास और पर्याप्त स्वसिद्धान्त किसी कारण से प्रथम नहीं छप सके थे, अब वे भी छपा दिए हैं।

१२
सत्यार्थप्रकाशः

यद्यपि इस ग्रन्थ को देखकर अविद्वान् लोग अन्यथा ही विचारेंगे, तथापि बुद्धिमान् लोग यथायोग्य इसका अभिप्राय समझेंगे, इसलिए मैं अपने परिश्रम को सफल समझता हूँ और अपना अभिप्राय सब सज्जनों के सामने धरता हूँ। इसको देख दिखला के मेरे श्रम को सफल करें और इसी प्रकार पश्चात् न करके सत्यार्थ का प्रकाश करना मुझ वा सब महाशयों का मुख्य कर्तव्य कर्म है।

सर्वानां सर्वान्तर्यामी सच्चिदानन्द परमात्मा अपनी कृपा से इस आशय को विस्तृत और चिरस्थायी करें।

॥ अलमतिवित्तरेण बुद्धिपदरशिरोमणिषु ॥
॥ इति भूमिका ॥

स्थान महाराणाजी का उदयपुर (स्वामी) दयानन्द सरस्वती
भाद्रपद सावत् १९३६

शंका समाधान:- (१) डेटलाक विरोधी व्यक्ति जे महर्षि दयानंदनी झोगट महिमा संभलावीने तथा तेमना द्वारा रयायेल पुस्तक "सत्यार्थ प्रकाश"ने वेचीने निर्वाह करी रह्या हता. तेओ कहे छे के पुस्तक "ज्ञान गंगा"मां "शास्त्रार्थ विषय" नामना अध्यायमां लप्युं छे के महर्षि दयानंद सन १८८२ (संवत १६३६) सुधी संस्कृतमां लाषल आपतां हतां. आ उचित नथी कारण के महर्षि दयानंद "सत्यार्थ प्रकाश"नी भूमिकामां

સ્પષ્ટ કરી રાખ્યું છે કે સન ૧૮૭૪ (સંવત ૧૯૩૧) માં જે સમયે “સત્યાર્થ પ્રકાશ” ને પ્રથમવાર લખ્યું હતું. તેનાથી પહેલાં સંસ્કૃતમાં ભાષણ આપતાં હતાં. પછી હિન્દીને જાણી લીધી હતી.

શંકા સમાધાન:- ઉપરની ફોટો કોપી સત્યાર્થ પ્રકાશની સંબંધિત વિવરણની છે. જેમાં મહર્ષિ દયાનંદે સ્પષ્ટ કર્યું છે, કે જે સમયે સત્યાર્થ પ્રકાશ બનાવ્યું હતું તે સમયે મને હિન્દી ભાષાનું વિશેષ જ્ઞાન નહતું. હવે એટલે કે સંવત ૧૯૩૯ (સન ૧૮૮૨)માં ઉદયપુરમાં સ્થાન મહારાણાજીનું ઉદયપુર ભાદ્રપદ (સંવત ૧૯૩૯ = સન ૧૮૮૨) સત્યાર્થ પ્રકાશને બીજી વાર છપાવ્યું ત્યાં સુધી મહર્ષિજીને હિન્દી ભાષાનું વિશેષ જ્ઞાન નહતું. સન ૧૮૮૨માં વિશેષ જ્ઞાન થવાથી સત્યાર્થ પ્રકાશને શુદ્ધ કરીને છપાવ્યું. આનાથી પણ સિદ્ધ થાય છે કે મહર્ષિ દયાનંદજી સન ૧૮૮૨ (સંવત ૧૯૩૯) સુધી પણ સંસ્કૃતમાં શાસ્ત્રાર્થ કર્યા કરતા હતા.

બીજું કારણ એ છે કે બે વિદ્વાનો આપસમાં ચર્ચા કરતા હતા તો સંસ્કૃતમાં ચર્ચા કરતા હતા કેમકે બધા શાસ્ત્રો સંસ્કૃત ભાષામાં જ લખેલાં હતાં. તેમનું હિન્દી અનુવાદ મહર્ષિ દયાનંદ કરી જ નહોતા શકતા. કારણ કે તે જાતે સ્વીકાર કરી રહ્યા છે કે સન ૧૮૮૨ (સંવત ૧૯૩૯) સુધી મને હિન્દી ભાષાનું વિશેષ જ્ઞાન નહતું. સન ૧૮૮૩ (સંવત ૧૯૪૦) માં મહર્ષિજીનું મૃત્યુ થઈ ગયું.

આનાથી સાબિત થાય છે કે મહર્ષિ દયાનંદ સન ૧૮૮૨ (સંવત ૧૯૩૯) સુધી સંસ્કૃત ભાષામાં જ શાસ્ત્રાર્થ કર્યા કરતા હતા અને તેમની હારજીતનો નિર્ણય સંસ્કૃત ભાષાથી અપરિચિત શ્રોતાઓ કર્યા કરતા હતા. જેના કારણે દયાનંદ જેવા વ્યક્તિ મહર્ષિ કહેવાતા રહ્યા.

જ્યારે મહર્ષિ દયાનંદ અને કૃષ્ણાનંદના શાસ્ત્રાર્થમાં કૃષ્ણાનંદજીનો પક્ષ દૃઢ હતો. જેમાં કૃષ્ણાનંદે શ્રીમદ્ ભગવત ગીતા અધ્યાય ૪ ના શ્લોક ૭નું પ્રમાણ આપીને સાકાર પરમાત્મા સિદ્ધ કર્યા હતા. “યદા, યદા, હિ, ધર્મસ્ય, ગ્લાનિઃ, ભવતિ, ભારત,.... આનો અર્થ ગીતા પ્રેસ ગોરખપુરથી પ્રકાશિત શ્રીમદ્ ભગવત ગીતામાં આ પ્રમાણે લખ્યો છે :- હે ભારત ! જ્યારે જ્યારે ધર્મની હાનિ અને અધર્મની વૃદ્ધિ થાય છે ત્યારે ત્યારે જ હું મારા રૂપને રચું છું એટલે કે સાકાર રૂપથી લોકોની સામે પ્રગટ થઉં છું.”

દયાનંદે મહર્ષિ દયાનંદ દ્વારા વિષય બદલીને સંસ્કૃત બોલવાના કારણે સંસ્કૃત ભાષાથી અપરિચિત શ્રોતાઓએ પોતાની તાળીઓના ગડગડાટથી વેદજ્ઞાન હિન દયાનંદને વિજયી ઘોષિત કરી દીધા. મહર્ષિ દયાનંદ તો વિજયી એવી રીતે થયા, જેમ એક ખેડૂતનો પુત્ર સાતમા ધોરણમાં ભણતો હતો. આનું શેષ વર્ણન વાંચો આ પુસ્તકના પૃષ્ઠ નં. ૨૧૫ ઉપર.

जीव हमारी जाति है, मानव धर्म हमारा। हिन्दु मुस्लिम सिक्ख ईसाई, धर्म नहीं कोई न्यारा ॥

धरती पर अवतार

भारतवर्ष का वह छोटा सा गांव धनाना जहां पर परमेश्वर के
अवतार सन्त रामपाल दास जी महाराज का जन्म हुआ।

हरि आये हरियाणे नूं

मां की गोद
में अवतार

परमात्मा से अवतार रूप में पुत्र प्राप्त होने का
धन्यवाद करते हुए पिता नन्दाराम व माता इन्द्रावती

कबीर, पांच सहस्र अरु पांच सौ, जब कलियुग बित जाय।
महापुरुष फरमान तब, जग तारन को आय।।